

Sara Shepard
Micutele mincinoase

* ** *** ****

Editura Leda, 2011
Traducere de Adrian Deliu

Cuprins

<u>Volumul *</u>	<u>3</u>
<u>Micutele mincinoase</u>	<u>3</u>
<u>Volumul **</u>	<u>231</u>
<u>Impecabil</u>	<u>231</u>
<u>Volumul ***</u>	<u>495</u>
<u>Perfect</u>	<u>495</u>
<u>Volumul ****</u>	<u>737</u>
<u>Incredibil</u>	<u>737</u>

Volumul *

Micutele mincinoase

Cum a început totul

Întoarce-te cu doar câțiva ani în urmă, la vara dintre clasele a șaptea și a opta. Ești bronzată după cât ai stat la soare lângă piscina ta cu margine de piatră, ai pe tine un trening marca Juicy (îți mai amintești că toată lumea purta așa, și ai o singură obsesie: băiatul care merge la cealaltă școală privată, al cărui nume n-o să-l pomenim aici, și care împătorește blugi la Abercrombie, în mall. Îți mănânci fulgii de cereale cu cacao exact așa cum îți plac – înmuiți în lapte degresat –, și privirea îți cade pe chipul fetei de pe cutia de lapte. DISPĂRUTĂ. E drăguță – probabil, mai drăguță decât tine – și are un licăr îndrăzneț în ochi. Te gândești: Hmmm...

Poate că și ei îi plac cerealele cu cacao înmuiate în lapte. Și-ai pune pariu că și ea l-ar considera sexy pe tipul de la Abercrombie. Te întrebi cum de a fost posibil ca o persoană atât de... mă rog, atât de asemănătoare cu tine să dispară fără urmă. Crezusei că numai fetele care făceau caz de frumusețea lor sfârșeau pe ambalajele de carton pentru lapte.

Ei bine, mai gândește-te...

Aria Montgomery își îngropă chipul în gazonul din fața casei lui Alison DiLaurentis, cea mai bună prietenă a ei.

— Delicios! Murmură ea.

— Ce faci acolo, adulmecii iarba? Îi strigă Emily Fields, aflată-n spatele ei, în timp ce trântea portiera camionetei Volvo a mamei sale, lăsând să i se vadă brațul lung și pistruiat.

— Miroase frumos, replică Aria, dându-și la o parte din ochi șuvițele roz de păr și inspirând aerul cald al înserării. Miroase-a vară.

Emily își flutură mâna în semn de rămas-bun spre

mama ei și-și trase-n sus nesuferiții de blugi care-i atârnav pe șoldurile slăbănoage. Făcea înot de performanță încă de la grădiniță și, chiar dacă arăta grozav într-un costum de baie Speedo, nu purta niciodată haine mulate sau măcar cât de cât drăguțe, ca ale celorlalte fete care-i erau colege într-a șaptea. Asta din cauză că părinții ei erau convinși că un caracter se formează începând din interior. (Dar și Emily știa cât se poate de bine că faptul că era obligată să-și ascundă pe fundul sertarului cu lenjerie de corp bluzița care-i lăsa mijlocul și umerii goi și pe pieptul căreia era imprimat textul FETELE IRLANDEZE O FAC MAI BINE nu prea contribuia la dezvoltarea caracterului ei.)

— Fetelor!

Alison apăru în curtea din fața casei, făcând piruete. Avea părul prins în creștet într-o coadă zburlită și încă purta fustița plisată de hochei pe iarbă de la petrecerea de sfârșit de an școlar a echipei, din după-amiaza aceea. Era singura fată din clasa a șaptea care izbutise să ajungă în echipa de juniori și era adusă acasă cu mașina de fetele mai mari de la Rosewood Day, care ascultau Jay-Z la un volum asurzitor în jeep-urile lor Cherokee și care, înainte de-a o lăsa în fața casei, pulverizau pe ea parfum, ca să nu mai miroasă a țigară, dat fiind că tocmai fumaseră împreună.

— Am pierdut ceva? Strigă Spencer Hastings, strecurându-se printr-o spărtură din gardul viu c-nconjura curtea lui Ali și alăturându-se celorlalte. Spencer locuia alături. Își azvârli peste umăr părul lung și moale, blond-închis, și sorbi cu nesaț apă dintr-un recipient de plastic mov. Spencer nu prinsese în toamnă un loc la juniori, cu Alison, așa că era nevoită să joace în echipa clasei a șaptea. Făcuse antrenament în particular la hochei pe iarbă timp de un an încheiat ca să-și perfecționeze jocul, și fetele știau că, până să vină ele acum, își exersase driblingul în curtea din spatele casei. Spencer îi detesta pe cei care erau mai buni decât ea,

indiferent în ce domeniu. Și, în mod special, pe Alison.

— Așteptați-mă și pe mine!

Întorcându-se, o zăriră pe Hanna Marin coborând din Mercedesul mamei sale. Se împiedică de geanta ei burdușită și începu să-și agite disperată brațele dolofane. De anul trecut, de când părinții ei divorțaseră, Hanna se îngrășa constant, iar hainele țipau pe ea. Ali își dădu ochii peste cap, dar celelalte fete se prefăcură că nu observaseră că se împiedicase. Exact cum trebuie să se comporte cele mai bune prietene, nu?

Alison, Aria, Spencer, Emily și Hanna deveniseră prietene cu un an în urmă, când părinții le înscriuseră la acțiunea caritabilă a școlii Rosewood Day, să muncească voluntar sâmbetele după-amiaza; în fine, cu excepția lui Spencer, care se înscriesese singură. Alison le știa și nu prea pe celelalte patru, în schimb, ele o știau bine pe Alison. Era perfectă. Frumoasă, spirituală, inteligentă. Populară. Băieții își doreau s-o sărute, iar fetele – chiar și cele mai mari – își doreau să fie ca ea. Așa că, de când Ali răsese prima dată la o glumă făcută de Aria, îi pusese lui Emily o întrebare despre înot, îi spusese Hannei că bluza ei era adorabilă și comentase că Spencer avea o caligrafie cu mult mai îngrijită decât a ei, nu se putuseră împiedica să nu fie, ei bine... fascinate. Înainte s-o cunoască pe Ali, fetele fuseseră de părere că relații cu talie înaltă, ca ai mamei, erau jenanți și băteau la ochi pentru toate motivele pe care ți le puteai închipui; dar de când o știau pe Ali, li se păreau cei mai formidabili relați marca Stella McCartney, pe care nimeni nu și i-ar fi putut permite.

Acum, după mai bine de un an, în ultima zi din clasa a șaptea, nu erau doar cele mai bune prietene, ci erau chiar fetele de la Rosewood Day. Se petrecuseră o mulțime de întâmplări datorită cărora se ajunsese aici. Fiecare noapte în care dormiseră la câte una dintre ele și fiecare ieșire în oraș însemnaseră noi și noi aventuri. Chiar și fiecare oră de dirigenție devenise memorabilă

atunci când fuseseră împreună. (Lectura la stația de amplificare a unui mesaj înflăcărat din partea căpitanului echipei școlii către profesorul lui de mate ajunsese între timp legendară la Rosewood Day.) Pe de altă parte, erau și lucruri pe care și-ar fi dorit cu toatele să le uite. Și mai exista un secret despre care nu suportau nici măcar să discute. Ali susținea că secretele erau cele care le țineau prietene pe toate cinci. Dacă ea avea dreptate, înseamnă că aveau să fie prietene toată viața.

— Cât mă bucur că a trecut și ziua asta! Se văicări Alison, după care o împinse ușurel pe Spencer prin deschizătura din gardul viu. Mergem la tine-n hambar.

— Sunt așa de bucuroasă că am terminat și clasa a șaptea! zise Aria, în timp ce mergea alături de Emily și Hanna, în spatele lui Alison și Spencer, spre hambar – acesta fusese renovat și transformat în casă de oaspeți și locuise în el sora mai mare a lui Spencer, Melissa, pe durata anilor ei de liceu. Din fericire, ea tocmai absolvise și pleca la Praga în vacanța de vară, așa că hambarul le aparținea în totalitate în acea seară.

Deodată, auziră o voce extrem de pițigăiată.

— Alison! Hei, Alison! Hei, Spencer!

Alison întoarse capul în direcția străzii.

— În nici un caz! șopti.

— În nici un caz! o îngânară imediat Spencer, Emily și Aria.

Hanna se încruntă.

— Rahat! Exclamă ea.

Era un joc pe care Ali îl preluase de la fratele ei, Jason, elev în ultimul an la Rosewood Day. Jason și prietenii lui îl jucau la petrecerile în aer liber între anii pregătitori, în timp ce ocheau fetele. Ultimul care spunea „în nici un caz!” trebuia să se ocupe de fata cea urâtă pentru tot restul seriei, timp în care ceilalți le agățau pe prietenele sexy ale respectivei; în esență, însemna că erai la fel de penibil și de indezirabil ca și ea. În versiunea lui Ali, fetele rosteau „În nici un caz!” ori de câte ori se afla prin

preajmă cineva urât, neatrăgător, chiar deplorabil.

Acum, expresia „în nici un caz!” era pentru Mona Vanderwaal – o vecină penibilă, al cărei hobby era strădania de a se împrieteni cu Spencer și Alison – și pentru prietenele ei, două arătări: Chassey Bledsoe și Phi Templeton. Chassey fusese cea care spărsese sistemul informatic al școlii, după care îi spusese directorului cum să-l protejeze mai bine, în timp ce Phi Templeton umbla peste tot cu un yoyo după ea... ce vreți mai mult? Cele trei se holbau la fetele aflate în mijlocul liniștitei străzi de suburbie. Mona era cocoțată pe scuterul ei marca Razor, Chassey, pe o bicicletă neagră, iar Phi era pe jos; evident, cu nelipsitul ei yoyo.

— Nu vreți să veniți la mine, să ne uităm la emisiunea Pariu cu frica? strigă Mona.

— Scuze, răspunse Alison, cu un zâmbet afectat. Suntem cam ocupate.

Chassey se încruntă.

— Nu vreți să-i vedeți pe unii mâncând gândaci?

— Ce scârbos! Comentă în șoaptă Spencer spre Aria, care începu să mimeze că mănâncă păduchi invizibili de pe scalpul lui Hanna, precum o maimuță.

— Mda, am fi vrut să venim, răspunse Alison, înclinându-și capul într-o parte. Dar avem alte planuri în seara asta. Poate altă dată?

Mona își lăasă privirea în jos.

— Mda, bine.

— Pa!

Alison le întoarse spatele, dându-și ochii peste cap, iar prietenele ei îi urmașă exemplul.

Traversară curtea lui Spencer și se îndreptară spre poarta din spate. În stânga lor, era curtea casei lui Ali, ai cărei părinți construiau acolo un foșor cu douăzeci de locuri pentru bogatele lor picnicuri.

— Slavă Domnului că nu sunt muncitorii aici, zise Ali, aruncând o privire spre un buldozer galben.

Emily înțepeni brusc.

— Ce, ți-au mai zis chestii de-alea?

— Mai ușor, Killer, replică Alison, făcându-le pe celelalte să chicotească. Uneori, o strigau „Killer”, ca pe pitbull-ul lui Ali. Și lui Emily i se păruse amuzant pentru o perioadă, dar în ultimul timp nu mai râdea cot la cot cu ele.

Hambarul se afla chiar în fața lor. O clădire mică și drăguță, cu o fereastră mare care dădea spre imensa fermă a lui Spencer, aflată pe un teren cu o formă neregulată și dotată cu moară de vânt proprie. Aici, în Rosewood, Pennsylvania, o mică suburbie situată la vreo treizeci și ceva de kilometri de Philadelphia, era mult mai probabil să locuiești într-o casă cu aspect rural dar confortabilă, cu douăzeci și cinci de camere, cu piscină placată cu mozaic și bazin cu apă termală, cum era și casa lui Spencer, decât într-o casă fițoasă. În Rosewood, vara mirosea a liliac și a gazon tuns, iarna, a zăpadă curată și a cuptoare cu lemne. Aici erau nenumărați pini înalți, pogoane întregi de ferme familiale și cele mai simpatice vulpi și iepurași. Erau formidabile complexe comerciale și parcuri amintind de era colonială, numai bune pentru petreceri prilejuite de aniversări, de absolvire a școlii, sau de uite-așa-avem-noi-chef-acum. Iar băieții din Rosewood erau superbi, zâmbitori și bine făcuți, ca ieșiți din ultimul catalog Abercrombie. Aici era protipendada Philadelphiei. Era plină de genealogii nobile vechi, de averi și mai vechi, dar și de scandaluri străvechi.

Ajungând în fața hambarului, fetele auziră chicote dinăuntru. Cineva chițăi:

— Încetează, am zis!

— Of, Doamne, se vaită Spencer. Asta ce mai caută aici?

Privind pe gaura cheii, Spencer o văzu pe Melissa, sora ei mai mare, întotdeauna manierată și perfectă în toate, luptându-se corp la corp pe canapea cu apetisantul ei iubit, Ian Thomas. Izbi cu tocul pantofului în ușă,

deschizând-o cu forță. În hambar mirosea a vechi și a pop-corn ușor ars. Melissa se întoarse spre ea.

— Ce nai...? Începu ea. Dar imediat le observă și pe celelalte și zâmbi. A, bună, fetelor.

Acestea își întoarseră privirea către Spencer. Prietena lor se plângea permanent că Melissa e super afurisită, plină de venin, așa că se simțiră descumpănite s-o vadă atât de prietenoasă și de simpatică.

Ian se ridică, se întinse și-i zâmbi lui Spencer cu gura până la urechi.

— Salut, zise.

— Bună, Ian, îi răspunse Spencer, pe un ton mult mai vioi. Nu știam că ești aici.

— Ba da, știai, zâmbi el, provocator. Ai venit să ne spionezi.

Melissa își aranjă părul lung și blond și bentița neagră de mătase, uitându-se fix la sora ei.

— Ei, care-i treaba? O întrebă, cu o undă de reproș în voce.

— Păi... n-am vrut să dau buzna... bolborosi Spencer. Numai că era vorba ca hambarul să fie al nostru astă-seară.

În glumă, Ian o înghionti în braț.

— Am vrut doar să vă necăjim, o tachină el.

Un petic de roșeală îi apăru lui Spencer în obraji. Ian avea părul blond, ciufulit, ochi căprui care păreau somnoroși și niște pectorali de-a dreptul buni de pipăit.

— Uau! Exclamă Alison, mult prea tare. Toate capetele se întoarseră spre ea. Melissa, tu și Ian sunteți perechea cea mal tare. Nu v-am spus-o niciodată, dar mereu am fost de părerea asta. Nu ești de acord, Spence?

Spencer clipi, mirată.

— Hm! Făcu în surdină.

Perplexă, Melissa se holbă pentru o clipă la Ali, după care se întoarse din nou spre Ian.

— Pot să vorbesc cu tine afară?

Ian își goli sticla de Corona sub ochii fetelor. Ele nu

beau decât rareori, în cel mai mare secret, din sticlele aflate în dulăpioarele cu băuturi ale părinților. Lăsând jos sticla, le mai dăruie un zâmbet de plecare în timp ce-o urma afară pe Melissa.

— Adio, domnișoarelor.

Și, înainte de a închide ușa după el, le făcu cu ochiul.

Alison își șterse palmele una de cealaltă.

— Încă o problemă rezolvată de Ali D. Acum ai de gând să-mi mulțumești, Spence?

Aceasta nu-i răspunse. Era prea concentrată să privească pe fereastra din față a hambarului. Licuricii începuseră să lumineze cerul vinețiu.

Hanna se îndreaptă spre bolul cu pop-corn, lăsat de izbeliște, și luă o mână zdravă din el.

— Ian e tare sexy. E... cum să zic? ... mai sexy decât Sean.

Sean Ackard era unul dintre cei mai drăguți băieți din clasa lor și subiectul permanent al fanteziilor Hannei.

— Știi ce-am auzit? o întrebă Ali, trântindu-se pe canapea. Lui Sean chiar îi plac fetele care au poftă de mâncare.

Hanna se luminează la față.

— Serios?

— Nu, pufni Alison.

Hanna lăsa încetișor pumnul de pop-corn să cadă înapoi în bol.

— Așadar, fetelor, zise Ali, știu cel mai tare lucru pe care am putea să-l facem.

— Sper că nu țopăim iar în pielea goală, se hlizi Emily.

Făcuseră asta cu o lună în urmă – pe un frig al naibii de pătrunzător – și, cu toate că Hanna refuzase să se dezbrace mai departe de furo și de chiloții imprimați cu o zi din săptămână, toate celelalte dăduseră fuga într-un lan de porumb din apropiere, goale-puşcă.

— Ție ți-a cam plăcut atunci, murmură Ali, făcând ca zâmbetul de pe buzele lui Emily să dispară. Dar nu... am păstrat asta special pentru ultima zi de școală. Am

învățat cum să hipnotizez oamenii.

— Să hipnotizezi? repetă Spencer.

— M-a învățat sora lui Matt, continuă Ali, cu ochii pe fotografiile înrămate de pe polița căminului, înfățișându-i pe Melissa și pe Ian. Iubitul ei de săptămâna asta, Matt, avea părul la fel de nisipiu ca Ian.

— Și cum faci asta? se interesă Hanna.

— Îmi pare rău, dar m-a pus să jur c-o să țin secret, zise Ali, întorcându-se din nou spre ele. Vreți să vedeți cum e?

Aria, încruntată, se așeză pe o pernă de culoarea lavandei, aflată pe podea.

— Nu știu dacă...

— De ce nu? insistă Ali, uitându-se la marioneta sub formă de purcică, ce-și ițea capul din geanta de jersey lila a celeilalte fete. Aria își lua mereu cu ea tot felul de obiecte bizare: animale de pluș, pagini rupte la întâmplare din romane vechi, ilustrate cu locuri în care nu fusese în viața ei.

— Nu sub hipnoză spui lucrurile pe care n-ai vrea să le pui? O întrebă Aria.

— E ceva ce nu poți să ne spui? o iscodi Ali. Și de ce-ți tot iei purcica aia peste tot? adăugă. După care arătă cu degetul spre marionetă.

Aria ridică din umeri și scoase purcica din geantă.

— Pe Porctunia mi-a adus-o tata din Germania. E consiliera mea privind viața amoroasă, explică ea.

Și-și vârî mâna în interiorul păpușii.

— I-ai băgat mâna-n fund! chițăi Ali, iar Emily începu să se hlizească. Și, la urma urmei, de ce să cari după tine ceva primit de la tatăl tău?

— Nu e nimic amuzant, se răsti Aria, întorcându-și brusc capul spre Emily.

Fetele tăcură preț de câteva secunde și se priviră una pe alta, nedumerite. Așa ceva se întâmpla foarte des în ultima vreme: cineva – de obicei, Ali – pomenea despre un subiect, altcineva se supăra, însă celelalte se sfiau să-

ntrebe despre ce Dumnezeu era vorba.

Spencer fu cea care rupse tăcerea.

— Să fii hipnotizată... hm... chiar că sună aiurea.

— Tu nu știi nimic despre asta, se grăbi să-i răspundă Alison. Haide. Pot să vă hipnotizez pe toate odată.

Spencer începu să se tragă de betelia fustei. Emily expiră fără zgomot. Aria și Hanna schimbară rapid o privire. Ali venea mereu cu câte-o idee pe care o-ncerca pe ele – cu o vară în urmă, le pusese să fumeze semințe de păpădie, ca să vadă dacă încep să halucineze, iar toamna trecută se duseseră să înoate în iazul Pecks, chiar dacă fusese descoperit acolo odată un cadavru – dar problema era că, deseori, ele nu voiau să încerce lucrurile pe care Alison le obliga să le facă. Toate erau îndrăgostite lulea de Ali, dar uneori o și urau: pentru faptul că o făcea pe șefa cu ele tot timpul și pentru că le vrăjise. Uneori, în prezența lui Ali, parcă nici nu se mai simțeau reale. Parcă erau niște marionetele, iar Ali le spunea ce trebuie să facă. Fiecare dintre ele își dorea ca, măcar o dată, să aibă tăria de a-i spune „nu” lui Ali.

— Haideti... vă roooog, insistă Ali. Emily, tu vrei, da?

— Hm... Emily simți că-i tremură vocea. Păi...

— Încerc eu, se amestecă Hanna.

— Și eu, se grăbi s-o urmeze Emily.

Spencer și Aria încuviințară la rândul lor, însă fără tragere de inimă. Satisfăcută, Alison stinse lumina plesnind cu palma întrerupătorul și aprinse câteva candelă cu miros de vanilie, pe care le așeză pe măsuta pentru băuturi din fața canapelei. Pe urmă, făcu un pas înapoi și începu să zumzăie.

— OK, toată lumea relaxați-vă, intonă ea, în timp ce fetele se așezau în cerc pe covor. Pulsul vi se încetinește. Gândiți-vă la lucruri liniștitoare. Eu o să număr înapoi de la o sută și, de îndată ce vă voi atinge pe fiecare, veți fi în puterea mea.

— Sinistru, șopti Emily, cu un răs tremurător.

Alison începu.

— O sută... nouăzeci și nouă... nouăzeci și opt...

Douăzeci și doi...

Unsprezece...

Cinci...

Patru...

Trei...

O atinse pe Aria pe frunte cu buricul degetului mare. Spencer își descrușișă picioarele. Aria zvâcni din piciorul stâng.

— Doi... O atinse încetșor pe Hanna, apoi pe Emily, după care se duse spre Spencer. Unu.

Spencer deschise brusc ochii înainte ca Alison s-o atingă. Sări în picioare și fugi la fereastră.

— Ce faci? șopti Ali. Strici momentul.

— E prea întuneric aici, zise Spencer, întinzând mâna și desfăcând draperiile.

— Nu, protestă Alison, lăsându-și umerii în jos. Trebuie să fie întuneric. Așa se procedează.

— Hai, lasă, că nu-i așa, ripostă Spencer. Jaluzeaua se înșepeni. Spencer o smuci, gemând de efort.

— Ba nu. Așa e.

Spencer își propti mâinile în șolduri.

— Vreau să fie mai multă lumină. Poate asta vrea toată lumea.

Alison le privi pe celelalte fete. Toate aveau încă ochii închiși.

Spencer nu voia să cedeze.

— Nu trebuie să fie mereu cum vrei tu, înșelegi, Ali?

Alison îi răspunse cu un hohot de râs ca un lătrat.

— Închide-le!

Spencer își dădu ochii peste cap.

— Doamne, ia și tu o pastilă.

— Crezi că eu ar trebui să iau o pastilă? o repezi Alison.

Cele două fete se priviră fix timp de câteva secunde. Era una dintre acele ridicole certuri care puteau să aibă ca pretext cine văzuse prima noul model de rochie polo

Lacoste la Neiman Marcus, sau dacă farurile în nuanța mierii arătau prea metalice, însă acum era vorba despre cu totul și cu totul altceva. Ceva cu mult mai important.

În cele din urmă, Spencer arată spre ușă.

— Pleacă!

— Foarte bine.

Alison ieși cu pași mari.

— Perfect!

Numai că, după câteva secunde, Spencer se duse după ea. Aerul albăstriu al serii era netulburat, iar din casa familiei ei nu se vedea nici o lumină. Era liniște – până și greierii tăceau –, așa că Spencer auzea și propria-i respirație.

— Stai puțin! Strigă în clipa imediat următoare, trântind ușa după ea. Alison!

Însă Alison dispăruse.

Când auzi ușa trântindu-se, Aria deschise ochii.

— Ali? Strigă ea. Fetelor?

Niciun răspuns.

Privi în jur. Hanna și Emily stăteau ca doi bușteni pe covor, iar ușa era deschisă. Aria ieși pe verandă. Nu era nimeni acolo. Se duse în vârful picioarelor până la capătul curții lui Ali. În fața ei se întindea pădurea, și totul era tăcut.

— Ali? șopti ea. Nimic. Spencer?

Înăuntru, Hanna și Emily se frecau la ochi.

— Am avut cel mai bizar vis, zise Emily. Adică, așa cred, c-a fost un vis. S-a derulat foarte repede. Alison s-a prăbușit în puțul ăla adânc, și peste tot plantele alea uriașe...

— Și eu am visat la fel! exclamă Hanna.

— Chiar așa? se miră Emily.

Hanna încuviință.

— Mă rog, cam pe-acolo. Era o plantă mare înăuntru. Și cred c-am văzut-o și pe Alison. Poate să fi fost umbra ei... categoric era ea.

— Hopa! șopti Emily. Se priviră reciproc, făcând ochii mari.

— Fetelor! le strigă Aria, intrând din nou pe ușă. Era extrem de palidă.

— Ai pățit ceva? se interesă Emily.

— Unde e Alison? întrebă Aria, încrețindu-și fruntea. Și Spencer?

— Nu știm, spuse Hanna.

Tocmai atunci, Spencer năvăli în casă. Toate celelalte fete săriră ca arse.

— Ce-i? Zise ea.

— Unde-i Ali? întrebă încetișor Hanna.

— Nu știu, răspunse în șoaptă Spencer. Am crezut că... nu știu.

Fetele tăcură. Tot ce mai auzeau era râcâitul crengilor pe geamuri. Semăna cu zgomotul pe care-l face cineva când zgârie cu unghii lungi o farfurie.

— Mă duc acasă, anunță Emily.

În dimineața următoare, încă nu aflaseră nimic despre Alison. Fetele se sunară între ele să discute, de data asta în patru, nu în cinci.

— Credeți c-o fi supărată pe noi? întrebă Hanna. Mi s-a părut ciudată toată seara.

— Probabil că e la Katy, își dădu cu părerea Spencer.

Katy era una dintre prietenele lui Ali, din echipa de hochei pe iarbă.

— Sau poate c-o fi cu Tiffany... fata aia din tabără? presupuse și Aria.

— Sunt sigură că e undeva la distracție, rosti încetișor Emily.

Una câte una, primiră apeluri telefonice de la doamna DiLaurentis, care le întrebă dacă aflaseră ceva despre Ali. La început, toate fetele încercară s-o acopere. Era regula lor nescrisă: o acoperiseră pe Emily atunci când se strecurase în casă după ora de culcare, unsprezece seara; născociseră o poveste pentru Spencer când luase

cu împrumut de la Melissa jacheta Ralph Lauren, de lână, și o uitase apoi pe bancheta unui tren SEPTA; și așa mai departe. Dar, după ce fiecare încheia conversația cu doamna DiLaurentis, o senzație de aciditate îi tulbura stomacul. Ceva părea să fie în neregulă rău de tot.

După-amiază, doamna DiLaurentis sună iarăși, de data asta panicată. Spre seară, familia DiLaurentis anunță autoritățile, iar în dimineața următoare apărură tot felul de mașini de poliție și dubițe ale televiziunilor, parcate pe peluza – altădată intactă – din fața casei familiei DiLaurentis. Era visul erotic al canalului local de știri: o fată destul de bogată, dispărută dintr-unul din cele mai sigure orașe ale clasei de sus din întreaga țară.

Hanna o sună pe Emily după ce urmări primul reportaj de seară referitor la Ali.

— Te-a interogat azi poliția?

— Mda, răspunse în șoaptă Emily.

— Și pe mine. Dar nu le-ai spus despre...

Moment de pauză.

— ... despre Chestia cu Jenna, nu?

— Nu! icni Emily. De ce? Crezi că știau ceva?

— Nu... n-aveau cum, șopti Hanna, după o secundă de tăcere. Suntem singurele care știm. Noi patru... și Alison.

Poliția le interogase pe fete; ca de altfel pe toți din Rosewood, de la profesorul de gimnastică din clasa a doua al lui Ali până la tipul care-i vânduse odată Marlboro, la Wawa. Era vara de dinaintea clasei a opta, și fetele ar fi trebuit să flirteze cu băieții la petrecerile organizate lângă piscine, să mănânce porumb fiert în curtea din spate a casei, când la una, când la alta, și să meargă toată ziua la cumpărături prin King James Mail. Numai că, în loc de asta, stăteau să plângă de unele singure în paturile lor cu baldachin, sau să se uite absente la pereții tapetați cu postere. Pe Spencer o apuca frenezia curățeniei prin cameră, memorând în acest timp motivul certei cu Ali și gândindu-se la lucrurile pe care le știa despre prietena ei, necunoscute de nimeni

altcineva. Hanna își petrecea ore în șir pe podeaua camerei sale, tot ascunzând sub saltea pungile goale de Cheetos. Emily nu-și putea alunga obsesiile legate de scrisoarea pe care i-o trimisese lui Ali înainte de dispariția ei. Oare Ali o fi primit-o? Aria stătea la biroul ei, împreună cu Porctunia. Încetul cu încetul, fetele începură să se sune mai rar una pe alta. Aceleași gânduri le bântuiau pe toate patru, însă nu mai aveau nimic să-și spună una alteia.

Vara trecu, începu anul școlar, apoi sosi și vara următoare. Și nici urmă de Ali. Poliția își continua cercetările, dar discret. Mass-media își pierduse interesul, în favoarea unei noi obsesii: o triplă omucidere la Center City. Până și familia DiLaurentis alesese să se mute din Rosewood, la doi ani și jumătate după dispariția lui Alison. Cât despre Spencer, Aria, Emily și Hanna, ceva se schimbase și înăuntrul lor. Acum, dacă treceau pe fosta stradă a lui Ali și aruncau o privire spre casa ei, nu mai începeau să plângă instantaneu. În schimb, începuseră să simtă altceva.

Ușurare.

EVIDENT, Alison era Alison. Era umărul pe care puteai să plângi, era singura în care puteai vreodată să ai încredere să-ți sune iubitul și să afle ce simte el pentru tine, era cea a cărei părere stabilea definitiv dacă noii tăi blugi îți făceau fundul mare. Însă fetele se și temeau de ea. Alison știa mai multe decât oricine altcineva despre ele, inclusiv lucrurile urâte pe care fiecare și le-ar fi dorit îngropate... exact ca pe un cadavru. Gândul că poate Ali murise era oribil, dar...dacă era adevărat, măcar secretele lor erau la adăpost.

Și chiar așa s-a și întâmplat. În orice caz, timp de trei ani.

1

Portocale, piersici și lămâi verzi... ce surpriză!

— A cumpărat cineva, în sfârșit, fosta casă DiLaurentis, anunță mama lui Emily Fields. Era sâmbătă după-amiază, și doamna Fields stătea la masa din bucătărie, cu ochelarii cu lentile bifocale cocoțați pe nas, și studia calmă facturile.

Emily simți că-i vine înapoi pe nas coca-cola cu vanilie din care tocmai bea.

— Cred că s-a mutat acolo și o fată de vârsta ta, continuă doamna Fields. Aveam de gând să le las astăzi coșul de bun-venit. Nu vrei tu să-l duci în locul meu? O întrebă, arătându-i spre monstruoșitatea împachetată în celofan, aflată pe masă.

— Dumnezeule, mamă, nu! sări Emily.

De anul trecut de când ieșise la pensie ca învățătoare la școala primară, mama lui Emily se transformase în Comitetul de primire neoficial din Rosewood. Aduna un milion de lucruri diverse – fructe uscate, obiecte din alea plate din cauciuc pe care le foloseai la desfăcutul borcanelor, găinușe din ceramică (mama lui Emily era obsedată de găini), un ghid al hotelurilor din Rosewood și alte chestii – într-un imens coș de bun-venit, împletit din nuiele. Era o mamă tipică pentru suburbii, minus SUV-ul. Mașinile astea i se păreau ostentative și prea lacome de benzină, motiv pentru care, în locul lor, conducea un oh-atât-de-practic Volvo de tip camionetă.

Doamna Fields se ridică și-și trecu degetele prin părul deteriorat de clor al lui Emily.

— Te-ar deranja tare dacă te-ai duce tu, scumpo? Sau s-o trimit pe Carolyn?

Emily aruncă o privire spre sora ei, Carolyn, cu un an mai mare decât ea, care stătea tolănită pe divanul La-Z-Boy din micul birou și se uita la televizor, la Dr. Phil. Pe urmă, clătină din cap.

— Nu, lasă. Mă duc eu.

Sigur, Emily se văicărea uneori, iar din când în când iar își dădea ochii peste cap. Însă adevărul era că, dac-o ruga mama ei, Emily făcea orice-i cerea. Avea aproape

numai note maxime, era de patru ori campioană a statului la înot, stilul delfin, și o fată foarte ascultătoare. Îi venea cât se poate de ușor să respecte regulile și cerințele.

În plus, în adâncul sufletului ea își cam dorea un pretext să revadă casa lui Alison. Cu toate că toți ceilalți din Rosewood începuseră să se împace cu dispariția lui Alison, de la care trecuseră trei ani, două luni și douăsprezece zile, cu Emily lucrurile nu stăteau la fel. Chiar și după atâta vreme, nu putea să vadă – fie și în treacăt – anuarul de clasa a șaptea, fără să-i vină să se facă ghem. Câteodată, în zilele ploioase, Emily recitea vechile bilețele primite de la Alison, pe care le strânsese într-o cutie de adidași, sub pat. Păstrase chiar și o pereche de reiați Citizen, pe care i-o împrumutase Alison, pe un umerăș de lemn din șifonierul ei, chiar dacă acum îi rămăseseră mici. Își petrecuse ultimii ani de singurătate în Rosewood tânjind după o altă prietenă ca Ali, însă probabil că n-avea să-și mai găsească vreuna. Nu fusese ea, Ali, prietena perfectă, dar, cu toate cusururile ei, tot era greu de înlocuit.

Emily își îndreptă spinarea și luă cheile Volvo-ului din cârligul de lângă telefon.

— Mă întorc repede, mai strigă, în timp ce închidea ușa după ea.

Primul lucru pe care-l văzu când opri în fața vechii case în stil victorian a lui Alison, din capătul străzii cu o vegetație foarte bogată, fu un imens morman de fleacuri pe trotuar și un afiș mare pe care scria GRATIS! Concentrându-și privirea, își dădu seama că multe lucruri fuseseră ale lui Alison: chiar recunoscuse vechiul fotoliu din dormitorul lui Ali, cu tapițeria de catifea albă, exagerat de bombată. Familia DiLaurentis se mutase de-acolo cu aproape nouă luni în urmă. Se pare că mai lăsase câteva lucruri în urma sa.

Parcă în spatele unui uriaș camion Bekins pentru

mutări, după care coborî din Volvo.

— Hopa! șopti, străduindu-se să-și împiedice tremurul buzei de jos. Sub fotoliu erau mai multe teancuri de cărți soioase. Se lăsă pe vine și le examinează cotoarele. Semnul roșu al curajului¹. Prinț și cerșetor. Își aminti că le citise în clasa a șaptea, iar la orele de engleză ale domnului Pierce discutaseră despre simbolism, metafore și deznodământ. Dedesubt mai erau și alte cărți și niște caiete vechi. În apropierea cărților erau două cutii pe care scria HAINELE LUI ALISON respectiv MACULATURA LUI ALISON. Dintr-o cutie ieșea o panglică albastră cu roșu. Emily trase un pic de ea. Era o medalie câștigată de ea la înot în clasa a șasea, pe care o lăsase acasă la Alison într-o zi, când inventaseră un joc numit Zeițele Sexului
Olimpian.

— O vrei?

Emily țâșni în picioare. În fața ei era o fată înaltă și slăbănoagă, cu pielea cafenie și un păr creț, răzvrătit, șaten-închis. Purta o bluză galbenă fără mâneci – una dintre bretele îi căzuse de pe umăr și lăsase la vedere breteaua portocaliu cu verde a sutienului. Emily nu era sigură, dar i se părea că avea și ea un sutien identic pe-acasă. Era de la Victoria's Secret și avea mici portocale, piersici și lămâi verzi peste tot în dreptul... ăăă... sânilor.

Medalia îi alunecă din mâini și căzu zornăind pe caldarâm.

— Hm, nu, zise, aplecându-se repede s-o ridice.

— Poți să iei orice. N-ai văzut afixul?

— Nu, zău, e OK.

Fata îi întinse mâna.

— Maya St. Germain. Tocmai m-am mutat aici.

— Eu...

Vorbele i se înecară în gât.

---

¹ Roman al scriitorului american Stephen Crane (*The Red Badge of Courage*), considerat de critici ca fiind una dintre cele mai importante și influente lucrări literare având ca subiect Războiul Civil american

— Eu sunt Emily, izbuti în cele din urmă să se prezinte, apucându-i mâna și strângându-i-o. I se părea de-a dreptul formal să-i strângă mâna unei fete... nici nu era sigură dacă mai făcuse vreodată așa ceva. Se simțea un pic cam amețită. Poate din cauză că nu mâncase destule Cheerios cu miere și nuci la micul dejun?

Maya arătă spre lucrurile de pe trotuar.

— Poți să-ți imaginezi că toate porcăriile astea erau în camera mea? A trebuit să le scot pe toate de una singură. A fost nașpa.

— Mda, toate astea au fost ale lui Alison, zise Emily, în șoaptă.

Maya se aplecă să examineze câteva dintre romanele broșate. Își potrivi la loc breteaua pe umăr.

— Este o prietenă de-a ta?

Emily șovăi cu răspunsul. Este? Ce, Maya nu auzise de dispariția lui Ali?

— Hm, a fost. Demult. Împreună cu o gașcă de alte fete de pe-aici, îi explică Emily, omițând partea cu răpirea, sau asasinarea, sau cine știe ce i s-o fi întâmplat lui Alison, lucruri insuportabile pentru imaginația ei. În clasa a șaptea, adăugă. Acum eu trec într-a unșpea, la Rosewood Day.

Școala urma să înceapă după weekend. La fel și antrenamentele la înot, ceea ce însemna trei ore de bazin zilnic. Emily nici măcar nu voia să se gândească la asta.

— Și eu merg la Rosewood! Replică Maya, zâmbind larg. Se lăsă să cadă pe vechiul fotoliu al lui Alison, iar arcurile acestuia scârțâiră. Cât timp am zburat înapoi cu avionul, părinții mei n-au vorbit despre altceva, decât despre norocul pe care-l am eu să fiu elevă la Rosewood și cât de diferit o să fie față de școala mea din California. Adică, pun pariu că voi nu aveți mâncare mexicană, așa-i? Vreau să spun, mâncare mexicană bună, cum este cea cali-mexicană. Noi aveam așa ceva la autoservirea școlii, și, mmm, tare bună mai era. O să trebuiască să mă

obișnuiesc cu Taco Bell². Gorditas³ de la ei mă fac să vomit.

— Aha, zâmbi Emily. Fata asta chiar că vorbea mult. Mda, recunosc apoi, mâncarea e cam nașpa.

Maya țâșni în sus de pe fotoliu.

— Ar putea să fie o întrebare ciudată, din moment ce abia te-am cunoscut, dar te-ar deranja să mă ajuți să car restul lăzilor până sus, în camera mea? Și arată spre câteva lăzi Crate&Barrel, aflate într-un camion.

Emily făcu ochii mari. Să intre în fosta cameră a lui Alison? Totuși, ar fi fost complet nepoliticos dac-ar fi refuzat-o, nu-i așa?

— Hm, sigur că nu, rosti cu glasul tremurător.

În antreu mirosea încă a săpun Dove și a flori uscate: exact ca atunci când locuia acolo familia DiLaurentis. Emily se opri la ușă și așteptă ca Maya să-i dea instrucțiuni, chiar dacă putea să ajungă și legată la ochi în fosta cameră a lui Ali, din capătul culoarului de la etaj. Pretutindeni erau cutii și lăzi, și doi ogari cenușii italieni, slăbănogi, chelălăiau de după un grilaj, în bucătărie.

— Nu-i lua în seamă, o liniști Maya, pornind să urce treptele spre camera ei și împingând ușa cu șoldul – purta niște pantaloni de bumbac moale.

Uau, arată la fel, se gândi Emily, intrând în cameră. Dar, de fapt, nu arăta la fel: Maya instalase patul demn de o regină într-un alt colț, avea un imens monitor cu ecran plat pentru computer pe birou și-și lipise postere peste tot, acoperind vechiul tapet înflorat al lui Alison. Totuși, ceva îi dădea aceeași senzație, ca și cum spiritul lui Alison ar fi plutit încă pe-acolo. Emily se simți amețită și, căutând să se sprijine de ceva, se rezemă de perete.

— Pune-o unde vrei, îi zise Maya.

Emily își adună puterile, se sprijini pe propriile-i picioare, se duse să lase cutia lângă pat, după care privi

---

² Rețea americană de restaurante

³ Specialitate mexicană, constând într-o lipie cu diferite umpluturi, în general de carne tocată, legume crude și sosuri

în jur.

— Îmi plac posterele tale, comentă ea. În cea mai mare parte, erau cu trupe de muzică: M.I.A. Black Eyed Peas Gwen Stefani, într-o uniformă de majoretă. O ador pe Gwen, adăugă.

— Mda, zise Maya. Prietenul meu e obsedat de ea. Justin îl cheamă. E din San Francisco, de unde sunt și eu.

— Aha. Am și eu un prieten, răspuse Emily. Îl cheamă Ben.

— Mda? Maya se așează pe pat. Cum e? se interesă.

Emily încercă să-și aducă în minte imaginea lui Ben, iubitul pe care-l avea de patru luni. Se văzuseră cu două zile în urmă: se uitaseră la DVD-ul cu Doom, acasă la ea. Mama lui Emily stătuse, firește, în camera de-alături și, din când în când, își strecura capul pe ușă și-i întreba dacă aveau nevoie de ceva. Fuseseră buni prieteni o vreme, făcând parte tot anul din același lot de natație. Toți colegii lor le spusese că era cazul să se cupleze, așa că se conformaseră.

— E super, răspuse în cele din urmă.

— Și de ce nu mai ești prietenă cu fata care a locuit aici? vru să știe Maya.

Emily își dădu după urechi șuvițele de păr blond-roșcat. Uau! Așadar, Maya chiar nu știa de Alison; dar, dacă Emily a început să vorbească despre ea, era posibil s-o podidească plânsul... ceea ce ar fi părut ciudat. Deabia o cunoscuse pe fata asta, pe Maya.

— M-am îndepărtat încetul cu încetul de toate prietenele mele din clasa a șaptea, răspuse. Toată lumea s-a schimbat mult, cred.

Asta era o afirmație eufemistică. Dintre celelalte prietene bune ale lui Emily, Spencer se transformase într-o variantă și mai și a deja hiperbolizatului său ego; Aria se mutase brusc cu familia în Islanda, în toamna de după dispariția lui Alison, iar penibila-dar-adorabila Hanna devenise total nepenibilă și neadorabilă, fiind acum o cățea desăvârșită. Hanna și cu actuala ei prietenă cea

mai bună, Mona Vanderwaal, se transformaseră total în vara dintre clasa a opta a noua. Mama lui Emily o zărise recent pe Hanna intrând în Wawa, supermarketul din apropiere, și-i povestise apoi fiicei ei că fosta ei prietenă arăta „ca o târfă, mai ceva decât Paris Hilton”. Emily n-o mai auzise niciodată pe mama ei folosind cuvântul târfă.

— Știu ce-nseamnă să te îndepărtezi, confirmă Maya, hâțânându-se pe pat. Păi, cu iubitul meu cum e? E atât de înspăimântat c-o să-l las baltă, acum, că sunt la celălalt capăt al Americii! E ca un copil.

— Eu și iubitul meu suntem în lotul de natație, așa că ne vedem tot timpul, replică Emily, căutând din ochi un loc pe care să se așeze și ea. Poate prea tot timpul, adăugă în sinea ei.

— Faci înot? Se miră Maya. O examină din cap până-n picioare, ceea ce o făcu pe Emily să se simtă un pic cam ciudat. Pun pariu că ești foarte bună, remarcă fata. Ai umeri perfecți.

— A, nu știu, zise Emily, înroșindu-se și sprijinindu-se de un birou din lemn alb.

— Da, da! Confirmă Maya, zâmbind. Și... dacă tot ești așa de sportivă, asta înseamnă c-o să mă omori dacă fumez un pic de iarbă?

— Ce, chiar acum? Emily făcu ochii mari. Și părinții tăi?

— S-au dus până la băcănie. Iar fratele meu... e pe aici, pe undeva, dar pe el nu-l interesează.

Maya scotoci sub saltea și scoase de-acolo o tabacheră Altoids. Deschise fereastra, care era chiar lângă patul ei, scoase jointul pe geam și-l aprinse. Fumul ieși în curte, încovrigându-se într-un nor păcios în jurul coroanei unui stejar mare.

Maya își trase în cameră mâna în care ținea țigara.

— Vrei un fum?

Emily nu încercase în viața ei să fumeze iarbă: mereu trăise cu impresia că părinții ei și-ar fi dat seama cumva, mirosindu-i părul sau obligând-o să facă pipi într-un

recipient, ori ceva asemănător. Dar, în clipa în care Maya își desprinsese cu grație joint-ul dintre buzele de culoarea cireșei, i se păru sexy. Emily își dori să arate și ea la fel de sexy.

— Hm, OK, zise, apropiindu-se de Maya și luând joint-ul din mâna ei. Mâinile li se atinseră și privirile li se întâlniră. Maya avea ochii verzi spre gălbui, ca de pisică. Lui Emily începu să-i tremure mâna. Avea emoții. Totuși, își duse țigara la gură și trase foarte puțin, ca și cum ar fi sorbit coca-cola cu vanilie printr-un pai.

Numai că aroma nu era ca de coca-cola cu vanilie. Se simți de parc-ar fi inhalat mireasma unui borcan plin cu mirodenii expirate. Începu să tușească răgușit.

— Hopa! exclamă Maya, luându-i înapoi țigara. E prima dată?

Emily nu mai putea să respire, așa că doar încuviință din cap, icnind. Mai hârâi de câteva ori, străduindu-se să tragă aer proaspăt în piept. În cele din urmă, simți cum oxigenul îi pătrunde din nou în plămâni. Și, în timp ce Maya își întorcea brațul, Emily zări o cicatrice lungă și albă, întinzându-se tocmai până la încheietură. Hopa! Pe pielea ei cafenie, arăta ca un șarpe albinos. Dumnezeuule, probabil că intrase deja în transă.

Deodată, se auzi un zăngănit puternic. Emily sări ca arsă. Apoi auzi din nou zgomotul.

— Ce-i asta? întrebă, încă respirând cu greutate.

Maya mai trase un fum și clătină din cap.

— Muncitorii. Abia suntem de o zi aici, și ai mei au început deja cu renovările, îi explică. Dar te-ai speriat de-a binelea... ai crezut că-a venit poliția? Te-au mai săltat până acum?

— Nu! Emily izbucni în râs, atât de ridicol i se părea gândul.

Maya zâmbi și expiră fumul.

— Ar trebui să plec, hârâi Emily.

Maya se pleoști.

— De ce?

Emily se foi pe pat.

— I-am zis mamei c-o să trec pe-aici doar pentru un minut. Dar ne vedem marți, la școală.

— Super, încuviință Maya. Poate ai vrea să-mi arăți și mie împrejurimile?

— Sigur, acceptă Emily, zâmbind.

Maya zâmbi la rândul ei și-și flutură degetele în semn de rămas-bun.

— Te descurci să găsești ieșirea?

— Cred că da. Emily își mai roti o dată privirea prin camera lui Alison – pardon, a Mayei – după care coborî tropăind scara mult-prea-familiară.

Ieși la aer curat și scutură un pic din cap, trecu de lucrurile lui Alison aflate pe trotuar, se sui în mașina părinților și de-abia atunci observă pe bancheta din spate coșul din partea Comitetului de primire. Dă-l naibii, își zise, și-l strecură între fostul fotoliu al lui Alison și cutiile pline de cărți. Oricum, cui îi trebuie ghidul hanurilor din Rosewood? Maya locuiește deja aici.

Și, deodată, Emily fu bucuroasă că era așa.

2

Fetele islandeze (și finlandeze) se lasă ușor cucerite

— O, Doamne, copaci. Cât mă bucur să văd copaci mari, cu trunchiuri groase!

Michelangelo, fratele în vârstă de cincisprezece ani al Anei Montgomery, își bătu capul ca un golden retriever pe fereastra automobilului Subaru Outback al familiei. Aria, împreună cu părinții ei, Ella și Byron – amândoi voiau să fie strigați de copiii lor pe numele mici –, și Mike se întorceau cu mașina de la aeroportul internațional din Philadelphia. Tocmai coborâseră din avionul de la Reykjavik, capitala Islandei. Tatăl Ariei era profesor de istoria artei, așa că întreaga familie își petrecuse ultimii doi ani în Islanda, cât timp el se implicase în cercetările pentru un documentar de televiziune despre arta

scandinavă. Acum, că se întoarseră, Mike se minuna de peisajul rural, cu vite, al Pennsylvaniei. Iar asta însemna... ab-so-lut totul. Hanul de piatră, în stilul secolului al optsprezecelea, în care se vindeau vase ceramice ornamentate; vacile negre care se holbau apatice la mașina lor, de după un gard de lemn de la marginea drumului; mallul în stilul rustic al Noii Anglii, răsărit după plecarea lor. Chiar și spălăcitul Donkin' Donuts, vechi de douăzeci și cinci de ani.

— Nenică, abia aștept să iau o Coolatta⁴! izbucni Mike.

Aria scoase un mormăit. În cei doi ani în Islanda, Mike fusese un singuratic – pretindea că băieții de-acolo „sunt fătălăi, care călăresc cai mititei și poponari” –, în timp ce ea parcă înflorise. Un nou început fusese exact ce-i trebuia ei la vremea aceea, așa că se bucurase când tatăl ei îi anunțase că întreaga familie avea să se mute. Era în toamna de după dispariția lui Alison, când fetele se îndepărtaseră mult una de cealaltă și ea rămăsese fără nici o prietenă adevărată, într-o școală plină de persoane pe care le cunoștea de-o viață.

Înainte de a pleca în Europa, Aria observa uneori că băieții o priveau de la distanță, intrigăți, după care întorceau capetele. Cu silueta ei sportivă, de balerină, cu părul negru și drept și buzele cărnoase, Aria știa că era drăguță. Toată lumea spunea asta, dar atunci de ce, dintre toți cei de-a șaptea, nu avea și ea un prieten? La una dintre ultimele întâlniri cu Spencer, când își petrecuseră ceva timp împreună – una dintre stânjenitoarele întâlniri din vara aceea, după dispariția lui Ali –, prietena ei îi spusese că probabil ar avea o grămadă de potențenți dacă ar face și ea un mic efort să se adapteze situațiilor.

Însă Aria nu știa cum să se adapteze. Părinții ei îi întăriseră în minte ideea că ea era o individualitate, nu o

---

⁴ Băutură rece specifică localurilor Dunkin' Donuts, preparată din cafea cu frișcă sau diferite sucuri de fructe, deseori cu aromă de vanilie

oarecare membră a turmei, și că trebuia să fie ea însăși. Problema era că Aria nu știa precis cine anume era Aria. După ce împlinise unsprezece ani, încercase o Aria punk, o Aria artistă, o Aria de film documentar, ba chiar, înainte de mutare, o Aria fata-ideală-din-Rosewood, care călărea, purta bluze polo și ghiozdan Coach, adică exact genul de fată care le plăcea băieților din Rosewood, dar nimic din ceea ce era de fapt Aria. Din fericire, plecaseră în Islanda la două săptămâni după acest dezastru, iar acolo, totul, totul se schimbaseră.

Tatălui ei îi fusese oferit postul din Islanda imediat după ce ea începuse clasa a opta, și familia își făcuse bagajele. Bănuia că plecarea fusese atât de precipitată din cauza unui secret legat de tatăl ei, cunoscut numai de ea, Aria, și... de Alison DiLaurentis. În clipa în care avionul Icelandair decolase de pe pistă, își jurase să nu se mai gândească la asta și, după câteva luni în Reykjavik, Rosewood devenise o amintire îndepărtată. Părinții ei păreau să se fi îndrăgostit din nou unul de celălalt, și până și provincialul ei frate învăța atât islandeza, cât și franceza. Și Aria se îndrăgostise... de câteva ori, de fapt.

În definitiv, ce dacă băieții din Rosewood n-o înțelegeau pe ciudata de Aria? Băieții islandezi – înstăriții, mondenii, fascinanții băieți islandezi – o înțelegeau sigur. De îndată ce se mutaseră acolo, îl cunoscuse pe Hallbjorn. Avea șaptesprezece ani, era DJ, avea trei ponei și cea mai superbă structură osoasă din câte văzuse ea vreodată. Se oferise s-o ducă la gheizerele islandeze și, în timp ce priveau cum unul dintre ele bolborosea, emanând un nor mare de aburi, o sărutase. După Hallbjorn urmase Lars, căruia îi plăcea să se joace cu vechea ei marionetă înfățișând o purcică, Porctunia, cum o numise ea – cea care-i oferea sfaturi cu privire la viața amoroasă – și o dusesese la cele mai grozave petreceri din port, unde stăteau până-n zori. În Islanda, se simțea adorabilă și sexy. Acolo, se

transformase în Aria islandeza, cea mai grozavă Aria de până atunci. Își descoperise stilul – un soi de boemă exaltată, cu o mulțime de veșminte suprapuse, ghete înalte cu șireturi și blugi APC, pe care și-i cumpărase într-o excursie la Paris, citea din filosofii francezi și făcea călătorii cu Eurail-ul având la ea doar o hartă veche și un schimb de lenjerie.

Acum însă, fiecare imagine din Rosewood zărită pe geamul mașinii îi amintea de trecutul pe care voise să-l uite. Uite Ferra's Cheesesteaks, localul în care-și petrecuse ore în șir împreună cu prietenele ei din gimnaziu. Uite și clubul, cu teren și porți din beton; părinții ei nu erau membri, însă ea fusese acolo cu Spencer și, odată, într-un acces de curaj, se dusese la tipul care-i căzuse cu tronc, Noel Kahn, și-l întrebase dacă nu voia să mănânce împreună cu ea o înghețată-sandviș. El o refuzase cu răceală, desigur.

Și iată și strada însorită, mărginită de copaci, pe care locuise Alison DiLaurentis. În timp ce mașina aștepta la semaforul de la intersecție, Aria privi țintă într-acolo: o și vedea, a doua casă de la colț. Pe trotuar era un morman de gunoi, însă altfel, casa părea tăcută, nu se simțea nici o mișcare. Atât mai putu să privească, după care-și acoperi ochii. În Islanda, treceau zile-n șir în care ea aproape că uita de Alison, de secretele lor și de ceea ce se întâmplase. Se întinsese în Rosewood de nici zece minute și practic îi auzea vocea lui Ali la fiecare colț de stradă și-i vedea chipul reliefat în fiecare fereastră supradimensionată, cu firidă a caselor. Se lăsă moale pe scaunul ei, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

Tatăl ei mai parcurse câteva străzi, după care opri în fața vechii lor case, o cutie postmodernistă de un maro întunecat, cu o singură fereastră, pătrată, drept în centru: o enormă decepție după casa lor cu terasă, de un albastru decolorat, din Islanda, de pe chei. Aria își urmă părinții înăuntru, unde se repeziră fiecare în camera lui. Îl auzi pe Mike afară, răspunzând la telefonul mobil, și bătu

cu mâinile praful sclipitor care plutea prin aer.

— Mami! urlă Mike, dând buzna pe ușa casei. Tocmai am vorbit cu Chad și mi-a zis că primele meciuri de verificare pentru lacrosse⁵ sunt chiar azi.

— Lacrosse? se miră Ella, făcându-și apariția din sufragerie. Chiar acum?

— Mda, confirmă Mike. Mă duc! mai anunță, în timp ce o zbughea pe scara de fier forjat, spre vechiul lui dormitor.

— Aria, scumpo?

Vocea mamei o făcu să se întoarcă.

— Poți să-l duci tu cu mașina la antrenament?

Aria hohoti ușor.

— Hm, mami... N-am permis.

— Cum? În Reykjavik conduceai mereu. Terenul de lacrosse e la doar câțiva kilometri, nu? În cel mai rău caz, poți să dai peste o vacă. După care, te rog să-l aștepți până termină.

Aria zăbovi până să răspundă. După voce, mama ei era deja extenuată. Pe tatăl ei îl auzea în bucătărie, deschizând și închizând dulapuri și bombănind în barbă. Oare părinții ei se vor iubi în continuare la fel ca în Islanda? Sau lucrurile aveau să redevină așa cum fuseseră aici?

— Foarte bine, mormăi. Își lăsă bagajele pe palier, înhăță cheile de contact și se urcă în mașină, pe scaunul șoferului.

Fratele ei se urcă lângă ea – se echipase uimitor de repede pentru antrenament. Entuziasmat, împunse cu pumnul racordajul rachetei și-i adresă fetei un zâmbet răutăcios, de cunoscător.

— Bucuroasă de întoarcere?

Drept răspuns, Aria oftă. Pe drum, Mike bătea cu palmele în geamul mașinii, scoțând strigăte de genul:

---

⁵ Sport de echipă inventat de amerindieni, în care jucătorii au un fel de rachetă cu coadă lungă (în engl., crosse), cu care lovesc sau duc mingea spre poarta adversă

„Uite casa lui Caleb! Au demontat rampa pentru skateboard!” sau „Baliga de vacă tot așa miroase!” Iar când ajunseră lângă vastul teren de antrenament, cu gazon bine tuns, ea abia apucă să oprească mașina, că Mike și deschise portiera și țâșni imediat afară.

Aria se lăsă pe spătarul scaunului, își ridică privirea spre în acoperișul decapotabil și suspină.

— Încântată de întoarcere, murmură. Un balon cu aer cald pluti lin printre nori. De obicei, pentru ea era o delectare să vadă aerostate, însă azi doar își concentrează privirea asupra lui, închise un ochi și simulă că-l strivește între degetul mare și arătător.

O gașcă de băieți în tricouri albe Nike, cu pantaloni scurți și largi și șepci albe de baseball purtate cu cozorocul la ceafă trecu încet pe lângă mașina ei, îndreptându-se spre clădirea de pe teren. Vezi? Toți băieții din Rosewood nu erau decât copii la indigo. Aria își miji ochii. Unul dintre ei purta același tricou cu emblema Nike University of Pennsylvania pe care obișnuia să-l poarte și Noel Kahn, băiatul acela cu înghețata-sendviș, de care fusese ea îndrăgostită în clasa a opta. Se concentrează la părul negru și ondulat al tipului. Ia stai puțin. Să fie... el? O, Doamne! El era. Aria făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că avea același tricou pe care-l purta la treisprezece ani. Probabil, ca să-i aducă noroc, sau din cine știe ce altă pură superstiție de țărănoi.

Noel îi adresează o privire întrebătoare, după care se apropie de mașină și-i ciocăni în geam. Ea îl coborî puțin.

— Ești fata aia care a plecat la Polul Nord. Aria, nu? Erai prietenă cu Ali D.? turui el.

Aria își simți stomacul ca de plumb.

— Hm, făcu ea.

— Nu, frate, interveni James Freed – ocupantul locului doi în topul celor mai sexy băieți din Rosewood –, apărând din spatele lui Noel. Nu s-a dus la Polul Nord, s-a dus în Finlanda. Știi, acolo de unde e modelul ăla, Svetlana? Aia care seamănă cu Hanna?

Aria se scărpină în ceafă. Hanna? Adică, Hanna Marin?

Se auzi fluierul antrenorului, iar Noel întinse mâna pe geam și atinse brațul fetei.

— O să stai să ne urmărești la antrenament, nu-i așa, Finlanda?

— Ăă... ja, răspunse Aria.

— Asta ce mai e, o mormăială de orgasm în finlandeză? se interesă James, rânjind.

Aria își dădu ochii peste cap. Era sigură că ja însemna da în finlandeză, dar, desigur, băieții n-aveau de unde să știe asta.

— Distracție plăcută la jocul vostru cu biluțele, replică, zâmbind plictisită.

Băieții își dădură coate, apoi o rupseră la fugă, fluturându-și crosele până ajunseră pe teren. Aria rămase cu privirea ațintită pe geam. Ce ironie! Era prima dată când flirta cu un băiat din Rosewood – iar acesta era Noel – și nu-i păsa de asta câtuși de puțin.

Printre copaci, abia putea să deslușească turla capelei de la Colegiul Hollis, mica școală cu profil umanist la care preda tatăl ei. Pe strada cu Hollis era un bar, Snookers. Își îndreptă spinarea și se uită la ceas. Două și jumătate. Era posibil să fie deschis. Putea să meargă să bea o bere, eventual două, să se distreze.

Și, stai așa, poate că prin ochii împăienjeniți de bere i s-ar părea că arată bine până și băieții din Rosewood.

În timp ce în barurile din Reykjavik mirosea a bere proaspătă, lemn vechi și țigări franțuzești, în Snookers mirosea a mortăciune, crenvurști alterați și transpirație. Iar Snookers, la fel ca oricare alt loc din Rosewood, era încărcat de amintiri. Într-o seară de vineri, Alison DiLaurentis o sfidase pe Aria să intre în Snookers și să comande un orgasm cu urlete⁶. Aria așteptase la rând la intrare după o gașcă de liceeni spilcuiți, iar când namila

---

⁶ Cocktail preparat, de regulă, din vodcă, amaretto, triplesec și cremă de ciocolată albă, în proporții egale, în care se adaugă o doză dublă de frișcă semidegresată

de la ușă n-o lăsase să intre, strigase: „Dar vreau un orgasm cu urlete!” Abia pe urmă își dăduse seama ce spusese și o rupsese la fugă spre prietenele ei, care o așteptau ghemuite după o mașină în parcare a barului. Râseseră toate în asemenea hal, încât le apucase sughitul.

— O Amstel, îi ceru ea barmanului, după ce trecu de ușile geamuri de la intrare; după toate aparențele, nu se simțea nevoia unei gorile la intrare, la ora două și jumătate, într-o zi de sâmbătă. Barmanul o privi întrebător, dar apoi așeză în față o halbă și-i întoarse spatele. Aria luă o înghițitură zdravănă. Berea avea un gust searbăd și apos. O scuiă la loc în halbă.

— Te simți bine?

Aria se întoarse. Cu trei scaune mai încolo, stătea un tip cu părul vâlvoi, blonzii și cu ochi de un albastru înghețat, de husky siberian. Sorbea dintr-un pahar mic, fără picior.

Aria se încruntă.

— Mda, numai că uitasem ce gust are berea pe-aici. Am fost doi ani în Europa. E mai bună acolo.

— În Europa? repetă tipul, zâmbind. Avea un zâmbet foarte simpatic. Unde? se interesă el.

— În Islanda, preciză Aria, răspunzându-i la zâmbet.

În ochii tipului apăru o luminiță.

— Mi-am petrecut odată câteva nopți prin Reykjavik, în drum spre Amsterdam. A fost o petrecere uriașă, formidabilă, în port.

Aria își cuprinse halba între palme.

— Mda, zise, zâmbind, acolo se dau cele mai grozave petreceri.

— Ai fost să vezi aurora boreală?

— Normal, răspunse Aria. Și soarele de la miezul nopții. Vara erau petrecerile alea rave, formidabile... cu cea mai bună muzică.

Își îndreptă privirea spre paharul lui.

— Tu ce bei acolo?

— Scotch, zise el, făcându-i deja semn barmanului. Vrei și tu?

Aria încuviință dând din cap. Tipul se mută pe scaunul de lângă ea. Avea mâini frumoase, cu degete lungi și unghii ușor colțuroase. Pe geaca din catifea reiată avea o mică înșignă pe care scria: FEMEILE INTELIGENTE VOTEAZĂ.

— Așadar, ai locuit în Islanda? O întrebă, zâmbindu-i din nou. Un an de școală în străinătate?

— Ei, nu, răspuse Aria. Barmanul îi așeză în față paharul cu scotch. Luă o înghițitură zdravănă, ca de bere. Gâtul și pieptul începură imediat să-i ardă. Am fost în Islanda din cauză că...

Se opri.

— Mda, a fost, hm, anul meu de străinătate.

Tipul n-avea decât să creadă ce-o vrea.

— Super, zise el, înclinând aprobator din cap. Și înainte de asta, unde ai fost?

Aria ridică din umeri.

— Hm... tot aici, în Rosewood. Zâmbi și adăugă repede: Dar acolo mi-a plăcut mult mai mult.

El o aprobă iarăși.

— Am fost foarte deprimat când m-am întors în State, după ce-am locuit în Amsterdam.

— Eu am plâns pe tot drumul înapoi, mărturisi Aria, simțindu-se ea însăși – aceea nouă ea, aceea Aria perfecționată de șederea în Islanda – pentru prima dată de când se întorsese. Nu numai că stătea de vorbă despre Europa cu un tip drăguț și inteligent, însă poate că era și singurul tip din Rosewood care n-o cunoștea pe Aria din Rosewood: prietena cam ciudățică a fetei drăguțe care dispăruse. Și, ce faci, mergi la școală aici? Îl întrebă ea.

— Tocmai am terminat, răspuse el, ștergându-se la gură cu un șervet și aprinzându-și un Camel. Îi oferii și ei unul, întinzându-i pachetul, însă ea refuză, scuturând din cap. O să predau un pic, adăugă apoi.

Aria mai luă o sorbitură de scotch și constată că-și golise paharul. Uau!

— Mi-ar plăcea și mie să predau, așa cred, zise. După ce termin școala. Fie asta, fie să scriu piese de teatru.

— Mda? Piese de teatru? La ce specializare ești?

— Hm, la engleză.

Barmanul îi mai puse în față un pahar cu scotch.

— Exact asta predau eu! exclamă tipul. Și, în timp ce vorbea, îi puse o mână pe genunchi. Aria fu într-atât de surprinsă, încât tresări, cât pe-aci să-și răstoarne paharul. El își retrase mâna. Ea se înroși.

— Scuze, rosti el, un pic rușinat. Apropo, eu sunt Ezra.

— Aria.

Dintr-odată, prenumele ei i se păru ridicol. Chicoti și-și pierdu echilibrul.

— Hopa! Ezra o apucă de braț s-o sprijine.

După alte trei pahare de scotch, Aria și Ezra ajunseră la concluzia că amândoi îl cunoscuseră pe fostul marinăr care lucra ca barman la barul Borg din Reykjavik, că adorau scăldatul în laguna albastră cu izvoare termale atât de bogate în minerale, încât îți provocau somnul, și chiar că, de fapt, le plăcea mirosul sulfuros, de ouă clocite, ale izvoarelor geotermale. Ochii lui Ezra deveneau tot mai albaștri de la o clipă la alta. Aria fu tentată să-l întrebe dacă avea cumva o iubită. Se simțea încălzită pe dinăuntru și era destul de convinsă de faptul că asta nu i se datora numai scotch-ului.

— Trebuie să mă duc la toaletă, îl anunță ea, amețită.

Ezra zâmbi.

— Pot să vin și eu?

Ei bine, cu asta îi răspundea și la întrebarea legată de iubită.

— Adică... ăăă... Ezra se scărpină, încurcat, în ceafă. Am fost prea direct? o întrebă, privind-o pe sub sprâncenele îmbinate.

Aria simțea că-i zbârnâie creierul. Să se lase agățată de un străin nu era tocmai stilul ei, cel puțin nu în

America. Dar nu afirmase ea că voia să fie Aria cea din Islanda?

Se ridică și-l luă de mână. Se priviră fix tot drumul până în toaleta pentru femei a barului Snookers. Acolo era hârtie igienică împrăștiată peste tot pe podea și mirosea chiar mai rău decât în restul barului, însă pe Aria n-o interesa. După ce Ezra o săltă în chiuvetă și-o cuprinse cu brațele de mijloc, nu mai simți alt miros decât cel al parfumului lui: o combinație de scotch, scorțișoară și transpirație... și nici un alt miros nu i se păruse vreodată mai minunat.

Așa cum se spunea în Finlanda, sau cine mai știe pe unde,ja.

3

Hanna la Tiffany's

— Și, după toate probabilitățile, făceau sex în dormitorul părinților lui Bethany!

Hanna Marin făcu ochii mari spre prietena ei cea mai bună, Mona Vanderwaal, privind-o peste masă. Mai erau două zile până la începerea școlii și stăteau pe terasa cafenelei de inspirație franțuzească, Rive Gauche, din King, James Mall, bând vin roșu, făcând comparații între Vogue și Teen Vogue și bârfind. Mona era întotdeauna la curent cu cele mai tari bârfe despre toată lumea. Hanna mai luă o gură de vin și observă privirile libidinoase ale unui tip de vreo patruzeci și ceva de ani. Un Humbert Humbert⁷ ordinar, își zise, dar fără să-și spună gândul și cu voce tare. Mona oricum n-ar fi înțeles aluzia literară, dar doar faptul că Hanna era cea mai căutată dintre fetele de la Rosewood Day nu însemna și că ar fi fost mai presus de răsfoirea cărților din lista cu lecturile suplimentare pentru vacanța de vară, măcar din când în

---

⁷ Protagonistul romanului *Lolita*, de Vladimir Nabokov, un bărbat de vârstă medie care devine obsedat de o fată de doisprezece ani

când, mai ales atunci când zăcea la marginea piscinei din propria curte, fără nimic altceva de făcut. În plus, Lolita i se părea delicios de obscenă.

Mona se răsuci să vadă la cine se uita Hanna. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet obraznic.

— Îl „străfulgerăm”?

— La trei? o susținu Hanna, ai cărei ochi în nuanța chihlimbarului se făcuseră mari.

Mona încuviință. La trei, fetele își ridicară poalele fustelor și-așa incredibil de mini, lăsând să li se vadă chiloții. Humbert făcu ochii cât cepele și-și răsturnă paharul cu pinot noir, vărsându-l tocmai peste șlițul pantalonilor kaki.

— Rahat! Mai apucă să urle înainte să se repeadă spre toaletă.

— Drăguț, aprecie Mona. Își aruncară amândouă șervetele peste salatele neatinsse și se ridicară să plece.

Se împrieteniseră în vacanța dintre clasele a opta și a noua, când fuseseră amândouă eliminate la selecția rezervată boboacelor pentru echipa de majorete de la Rosewood. Jurându-și să piardă în greutate cu tonele, astfel încât să fie fetele drăguțe și vioaie pe care le azvârleau băieții în sus. Dar, de îndată ce ajunseseră pielea și osul, arătând superb, deciseră că dorința de a fi majorete era de domeniul trecutului, și că fetele alea nu erau altceva decât o adunătură de ratate, așa că nu se mai obosiseră să candideze pentru un loc în echipă.

De atunci, Hanna și Mona își spusese totul; în fine, aproape totul. Hanna nu-i mărturisise Monei cum făcuse ea să slăbească atât de repede: era un subiect de discuție prea dezgustător. Cu toate că o dietă drastică era ceva sexy și admirabil, nu exista nimic, dar nimic fermecător în înfulecarea unei tone de porcării grase, unsuroase, de preferință pline de cașcaval, urmată de golirea stomacului în vasul de toaletă. Însă între timp, Hanna scăpase de acest mic nărav, așa că nu prea mai

avea importanță.

— Ai văzut că ăluia i se sculase? șopti Mona, strângând revistele într-un teanc. Ce-ar zice Sean?

— Ar râde, zise Hanna.

— Hm, n-aș prea crede.

Hanna ridică din umeri.

— Poate.

Mona pufni.

— Mda, să știi că „străfulgerarea” bărbaților străini merge de minune cu legământul de castitate.

Hanna își coborî privirea spre centura ei purpurie Michael Kors. Legământul de castitate. Incredibil de popularul și formidabil de apetisantul ei iubit, Sean Ackard – băiatul la care tânjise încă din clasa a șaptea –, se comporta puțin cam straniu în ultima vreme. Totdeauna fusese Cercetașul American Get-beget – lucrând ca voluntar în căminele de bătrâni sau ducându-le curcan de Ziua Recunoștinței celui fără adăpost –, însă cu o seară înainte, în timp ce Hanna, Sean, Mona și o gașcă de alți tineri își pierdeau vremea în bazinul din lemn de cedru cu apă termală al lui Jim Freed, bând fățiș bere Corona, Sean mersese până la capăt cu ideea de Cercetaș American Get-beget. Anunțase, cu o oarecare mândrie, că semnase un „jurământ” pentru păstrarea virginității, legându-se să nu facă sex înainte de căsătorie. Toți ceilalți, inclusiv Hanna, fuseseră prea năuciți ca să mai reacționeze.

— Nu vorbește serios, replicase Hanna, încrezătoare.

Și cum ar fi putut? O grămadă de copii semnaseră jurământul; Hanna își închipuia că nu era decât o modă trecătoare, ca brățările alea cu Lance Armstrong, sau Yogalates⁸.

— Crezi? întrebă Mona, zâmbind cu superioritate și dându-și la o parte din ochi bretonul prea lung. Hai să vedem ce-o să se-ntâmple la petrecerea lui Noel, de

---

⁸ Numit adeseori și Yogilates, este un complex de exerciții creat prin combinația dintre Pilates și hatha yoga

vinerea viitoare.

Hanna scrâșni din dinți. Avea impresia că Mona râdea de ea.

— Vreau să merg la cumpărături, zise deodată, ridicându-se.

— Ce zici de Tiffany's? propuse Mona.

— Splendid!

Hoinăriră agale prin nou-nouța secțiune de lux din mallul Eing-James, unde se aflau magazinele Burberry, Tiffany's, Gucci și Coach; mirosiră cel mai recent parfum Michael Cars; peste tot, plin până la refuz de fete drăguțe, în pragul reînceperii școlii, alături de frumoasele lor mame. Într-o expediție solitară la cumpărături, cu doar câteva săptămâni în urmă, Hanna o zărise pe fosta ei prietenă Spencer Hastings, strecurându-se în noul magazin Kate Spade și-și amintise cum obișnuia aceasta să facă, tocmai la New York, o comandă specială de sacoșe de nailon pentru umăr, cât pentru un întreg sezon.

Hanna se simțise ciudat că știa astfel de amănunte despre cineva cu care nu mai era prietenă. Și, în timp ce o urmărea cu privirea pe Spencer studiind cu mare atenție gențile de voiaj din piele de la Kate Spade, se întrebase dacă și cealaltă fată se gândea la ce se gândea ea: că noua aripă a mallului era exact genul de loc care i-ar fi plăcut la nebunie lui Ali DiLaurentis. Hanna se gândea adesea la toate lucrurile pe care le pierduse Ali: focul de tabără de întoarcere acasă de anul trecut, petrecerea karaoke prilejuită de aniversarea celor șaisprezece ani ai lui Lauren Ryan, organizată în conacul familiei acestuia, revenirea la modă a pantofilor cu botul rotund, husa de piele pentru iPod nano de la Chanel... și, în general, iPod-urile nano. Dar cel mai important lucru pe care-l pierduse Ali? Transformarea prin care trecuse Hanna, desigur... și asta chiar însemna o mare pierdere. Uneori, în timp ce se învârtea în fața oglinzii în care se

vedea din cap până-n picioare, Hanna își imagina că Ali stătea exact în spatele ei și-i critica vestimentația, așa cum avea obiceiul. Hanna își irosise o mulțime de ani din viață, cât arătase ca o ratată grasuță și lălâie, însă acum treburile stăteau atât de diferit!

Ea și Mona intrară la Tiffany's; interiorul era plin de sticlă, crom și lumini albe, care făceau ca diamantele – și-așa fără cusur – să sclipească și mai tare. Mona dădu târcoale vitrinelor, după care își ridică întrebător sprâncenele spre Hanna.

— Poate un colier?

— Ce-ai zice de o brățară cu talisman? șopti Hanna.

— Perfect.

Se apropiară de vitrină și examinară brățara de argint cu talisman, cu încheietoarea în formă de inimă.

— Ce drăguță e! suspină Mona.

— Vă interesează? le întrebă o vânzătoare mai în vârstă, elegantă.

— O, nu știu, răspuse Hanna.

— Vi se potrivește, insistă femeia, descuind vitrina și luând dinăuntru brățara. E prezentată în toate revistele.

Hanna o înghionti pe Mona.

— Probeaz-o.

Mona și-o strecură pe mână.

— E chiar frumoasă.

Tocmai atunci, femeia se întoarse spre o altă clientă. În același timp, Mona își scoase repede brățara de la încheietură și-o vâri în buzunar. Pur și simplu.

Strângând din buze, Hanna abordă o altă vânzătoare, o fată cu părul de culoarea mierii și rujată într-o nuanță de corai.

— Pot să probez brățara aceea cu talismanul rotund?

— Sigur! răspuse fata, descuind vitrina. Am și eu una la fel.

— Dar cerceii asortați? întrebă Hanna, arătând spre ei.

— Bineînțeles.

Mona se mutase între timp la diamante. Hanna pipăi

cerceii și brățara între degete. Împreună, costau 530 de dolari. Dintr-odată, un roi de japoneze se îngrămădi în jurul tejghelei, fiecare arătând spre o altă brățară cu talisman rotund din vitrina de sticlă. Hanna mătură cu privirea tavanul în căutarea camerelor de supraveghere, apoi ieșirea, după detectoare.

— O, Hanna, hai să vezi ceva aici, ce Lucida! o strigă Mona.

Hanna ezită. Timpul își încetinise scurgerea. Își strecură brățara la încheietură, după care o împinse mai sus, pe sub mânecă. Își îndesă cerceii în portofelul ei Louis Vuitton pentru mărunțiș, cu monogramă sub formă de cireașă. Inima începu să-i bată cu putere. Era partea cea mai grozavă a șterpelitului: senzația premergătoare. Se simțea fremătând toată, plină de vitalitate.

Mona flutură spre ea un inel cu diamante.

— Nu-i așa că-mi stă bine?

— Haide, îi zise Hanna, apucând-o de braț. Hai să mergem la Coach.

— Nu vrei să încerci nici unul? își țuguie buzele Mona. Ea obișnuia întotdeauna să mai zăbovească după ce știa că Hanna își făcuse treaba.

— Noo, refuză Hanna. Gențile ne strigă pe nume.

Simțea zalele din argint ale brățării apăsându-i ușor brațul. Trebuia să iasă de-acolo cât timp se mai fâțâiau japonezele pe lângă tejghea. Vânzătoarea tânără nici măcar nu-și mai întorsese capul spre ea.

— Foarte bine, rosti Mona, cu un accent teatral. Îi întinse înapoi vânzătoarei mai în vârstă inelul... ținându-l de diamante, ceea ce până și Hanna știa că nu se face. Diamantele astea sunt prea mici, zise ea. Îmi pare rău.

— Mai avem și altele, încercă femeia.

— Hai odată, insistă Hanna, trăgând-o pe Mona de braț.

Inima îi bubuia în piept în timp ce-și croiau drum spre ieșirea din Tiffany's. Strânsoarea brățării îi furnica încheietura, însă continua să-și țină mâneca trasă în jos.

Hanna era o profesionistă încercată în domeniu: la început, fuseseră bomboanele vrac din supermarketul Wawa, apoi CD-urile de la Tower, după care urmaseră bluzițele fără umeri de la Ralph Lauren... și se simțea din ce în ce mai importantă și mai cutezătoare de fiecare dată. Închise ochii și trecu pragul, încordându-se în așteptarea urlului sirenelor.

Cu toate acestea, nu se auzi nimic. Detectoarele nu funcționau.

Mona o strânse de mână:

— Ai luat și tu ceva?

— Normal, îi răspunse, scoțându-și brățara la iveală de sub mânecă. Și ăștia, adăugă, deschizând portofelul și arătându-i Monei cerceii.

— Rahat, exclamă Mona, făcând ochii mari.

Hanna zâmbi. Uneori, se simțea atât de bine întrecându-și în isprăvi cea mai bună prietenă! Nevrând să-și atragă vreun ghinion, se îndepărtă în grabă de Tiffany's, ascultând atentă, să audă dacă nu cumva le urmărea cineva. Singurele zgomote erau bolborositul unei fântâni ornamentale și o variabilă instrumentală a hitului „Oops! I Did It Again”⁹.

O. Da, chiar c-am făcut-o, își zise Hanna în sinea ei.

4

Spencer e pusă la grea încercare¹⁰

— Scumpo, midiile nu se mănâncă așa, cu mâna. Nu e civilizată.

Spencer Hasting privi peste masă spre Veronica, mama ei, care-și trecea nervoasă mâinile prin părul blond-

---

⁹ Numele unei melodii cântate de Britney Spears (în rom., „Am făcut-o din nou”)

¹⁰ În original, walk the plank – cândva, tortură pentru condamnații la moarte: aceștia erau puși să meargă, legați la ochi, pe o scândură care trecea dincolo de bordul corăbiei, după care cădeau în apă

cenușiu.

— Scuze, răspuse ea, luând furculița specială pentru midii, care i se părea ridicol de mică.

— Eu chiar nu sunt de părere că ar fi bine ca Melissa să stea în casa din oraș, cu tot praful de-acolo, i se adresă doamna Hastings soțului ei, ignorând scuzele lui Spencer.

Peter Hastings își roti gâtul. Când nu practica dreptul, pedala cu furie pe bicicletă pe toate străzile laterale din Rosewood, în tricouri mulate, multicolore, din spandex, și pantaloni de ciclist, agitându-și pumnul spre mașinile care goneau pe lângă el. Toată această activitate sportivă îl făcuse să se aleagă cu o febră musculară cronică la umeri.

— Și cu toată zarva aia! Nici nu știu cum mai poate să învețe cât de cât, continuă doamna Hastings.

Spencer stătea cu părinții ei la o masă din Moshulu, un restaurant deschis la bordul unui cliper acostat în portul Philadelphia; o așteptau pe sora ei, Melissa, care urma să ia cina cu ei. Era o cină festivă importantă, ocazionată de faptul că Melissa absolvise cursurile Universității Pennsylvania cu un an mai devreme și intrase la Penn's Wharton School of Business. Casa pe care o dețineau în Philly, în centru era în curs de renovare pentru Melissa, ca dar din partea părinților ei.

Peste doar două zile, Spencer avea să înceapă noul an de la Rosewood și să se dedice programului extrem de încărcat: cinci cursuri pentru avansați, pregătirea la management, organizarea de acțiuni caritabile, editarea anuarului repetițiile cu trupa de teatru, antrenamentele la hochei, expedierea, cât mai curând posibil, a solicitărilor pentru programele estivale, din moment ce era un lucru știut de toată lumea că, dacă voiai să intri într-o școală din Ivy League¹¹, cea mai bună metodă era

---

¹¹ Termen care, la origine, desemna un cartel sportiv alcătuit din opt instituții particulare de învățământ superior din nord-estul S.U.A.: Universitățile Brown, Columbia, Cornell, Harvard, Princeton, Pennsylvania și Yale, plus Colegiul Dartmouth.

să participe la una dintre taberele lor preuniversitare de vară. Însă mai era un lucru pe care Spencer abia îl aștepta de la anul acesta: mutarea în hambarul transformat în casă de oaspeți, din fundul curții aparținând familiei sale. După părerea părinților ei, era locul cel mai bun în care să se pregătească pentru facultate – uite ce rezultate excelente avusese Melissa! Bleah! Totuși Spencer era bucuroasă să calce pe urmele surorii sale, din moment ce așa ajungea să stea în casa de oaspeți, liniștită și scăldată în lumină, în care putea să scape de ochii părinților și de lătratul permanent al câinilor labradoodle¹².

Între cele două surori exista o rivalitate mută, dar îndelungată, iar Spencer ieșise mereu în pierdere: câștigase de patru ori, în școala elementară, premiul prezidențial pentru formă fizică, în timp ce Melissa îl cucerise de cinci. Spencer ieșise a doua la cercul de geografie din clasa a șaptea; Melissa fusese prima. Spencer era în colectivul de redactare a anuarului, juca în toate spectacolele de teatru ale școlii și urma, anul acesta, cinci cursuri pentru avansați; Melissa făcuse, la vremea ei, toate acestea, dar în plus muncise la ferma de cai a mamei lor și se pregătise pentru maratonul din Philadelphia dedicat cercetărilor împotriva leucemiei. Indiferent cât de mare ar fi fost media generală obținută de Spencer, sau câte activități extrașcolare și-ar fi înghesuit în program, niciodată nu izbutea să atingă perfecțiunea Melissei.

Spencer mai culese o midie cu degetele și o azvârli în gură. Tatăl ei era înnebunit după restaurantul acesta, cu lambriurile lui din lemn întunecat, covoare persane groase și îmbătătoare miresme de unt topit, vin roșu și

---

Ulterior, semnificația s-a lărgit, denumirea referindu-se la universitățile elitiste din punct de vedere moral și foarte selective în privința admiterii

¹² Rasă hibridă de câini de talie mică, rezultată din încrucișarea dintre Labrador retriever și pudel

aer sărat. Stând așa, printre catarge și vele, aveai senzația că ai putea să plonjezi direct în apele golfului. Privirea lui Spencer se abătu dincolo de fluviul Delaware, spre uriașul acvariu înspumat din Camden, New Jersey. O uriașă ambarcațiune festivă, decorată cu luminițe de Crăciun, pluti pe lângă ei. Cineva de pe puntea din față aprinsese o petardă și țâșniră lumini galbene. Pe nava aceea era mult mai multă distracție decât pe-a lor.

— Cum ziceai că-l cheamă pe prietenul Melisei? Murmură mama ei.

— Parcă Wren, răspunse Spencer. În sinea ei, adăugă: la fel ca pe pasărea aia sfrijită¹³.

— Melissa mi-a zis că tipul studiază medicina, continuă mama ei, grozav de fericită. La U Penn¹⁴.

— Sigur că da, psalmodie încetșor Spencer. Mușcă zdravăn dintr-o bucată de cochilie de midie și tresări de durere. Era vorba ca Melissa să-și aducă la cină iubitul – pe care și-l făcuse de două luni. Familia încă nu-l cunoscuse – el fusese plecat în vizită la propria familie, sau cam așa ceva –, însă iubiții Melisei erau toți la fel: frumoși ca scoși din cataloagele de modă, foarte manierați și jucau golf. Melissa nu avea în ea nici măcar un dram de creativitate și, în mod evident, căuta la iubiții ei aceeași predictibilitate pe care o deținea și ea.

— Mami! Se-auzi o voce familiară în spatele lui Spencer.

Melissa se ivi de cealaltă parte a mesei și le dăruî părinților ei câte un sărut strașnic. Înfățișarea nu i se schimbaseră din liceu: avea părul blond-cenușiu, retezat până la nivelul umerilor, și nu se machia, cu excepția unui fond de ten aproape insesizabil; purta o rochie galbenă, cu un demodat decolteu pătrat, un cardigan roz cu nasturi sidefați, și niște pantofi cu toc cui, aproape drăguți.

— Draga mea! strigă mama ei.

---

¹³ Wren înseamnă și pitulice

¹⁴ Abreviere familiară pentru University of Pennsylvania

— Mami, tati, el este Wren, rosti Melissa, trăgând un tip lângă ea.

Spencer se strădui din răputeri să nu caște gura. Wren n-avea nici o legătură cu pasărea sfrijită, și nici cu tipii din cataloagele de modă. Era înalt și suplu și purta o cămașă Thomas Pink splendid croită. Părul negru era tuns lung, aranjat într-un stil neglijent, răvășit. Avea un ten superb, pomeți înalți și ochi migdalați.

Wren le strânse mâinile ambilor părinți și se așeză la masă. Melissa îi puse mamei o întrebare legată de adresa la care trebuia să expedieze factura instalatorului, în timp ce Spencer încă aștepta să fie prezentată. La rândul lui, Wren se prefăcea interesat de paharul de vin, supradimensionat.

— Eu sunt Spencer, rosti ea în cele din urmă, întrebându-se dacă nu cumva îi mirosea gura a midii. Sunt cealaltă fiică a lor, adăugă, făcând un semn cu capul spre latura opusă a mesei. Cea pe care o țin în pivniță.

— Aha, răspuse Wren, zâmbindu-i larg. Super!

I se păruse ei, sau sesizase un accent britanic?

— Nu e ciudat că nu te-ntreabă absolut nimic despre tine? îl iscodi Spencer, făcând un gest în direcția părinților ei. Acum, discuția se mutase la antreprenori și la cel mai bun lemn care putea fi întrebuințat pentru pardoseala din living.

Wren ridică din umeri, după care-i răspuse în șoaptă:

— Cam.

Și-i făcu apoi cu ochiul.

Deodată, Melissa îl apucă de mână pe Wren.

— O, am văzut că ați făcut deja cunoștință, gânguri ea.

— Mda, îi răspuse el, zâmbind. Nici nu mi-ai spus că ai o soră.

Normal că nu-i spusese.

— Așa, Melissa, zise doamna Hastings. Tocmai vorbeam cu tata unde să stai cât timp se face renovarea. Și mie mi-a trecut ceva prin minte. Ce-ar fi să te întorci în

Rosewood, să stai cu noi câteva luni? Poți să faci naveta la Penn; doar știi e de ușor.

Melissa strâmbă din nas. Te rog, zi că nu, te rog, zi că nu, încercă Spencer s-o influențeze în gând.

— Păi, încep Melissa, potrivit-și breteaua rochiei galbene. Cu cât Spencer se uita mai mult la sora ei, cu atât avea impresia că nuanța asta de galben o făcea să arate de parcă avea gripă. Melissa îi aruncă o privire lui Wren, apoi continuă. Problema e că... Wren și cu mine o să ne mutăm în casa din oraș... împreună.

— A! Exclamă mama, zâmbindu-le amândurora. Ei bine...presupun că și Wren ar putea să stea la noi... tu ce zici, Peter?

Spencer își duse mâna la inimă, să nu-i sară din piept. Să se mute împreună la ea acasă? Sora ei chiar că avea tupeu. Nici nu putea să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi aruncat ea o astfel de bombă. Mama chiar că ar fi pus-o să stea în pivniță... dacă nu în grajd. Putea să se instaleze alături de capra care le ținea cailor de urât.

— Ei, presupun că nu e nici o problemă, răspunse tatăl ei. Incredibil! O să fie sigur liniște. Mama are toată ziua grijă de cai, iar Spencer, evident, o să fie la școală, adăugă el.

— Ești la școală? o întrebă Wren. Unde?

— E la liceu, se amestecă Melissa. O privi lung pe Spencer, ca și cum ar fi vrut să-i ia măsurile. De la rochița ei Lacoste, strâmtă, bej, de tenis, până la părul ei lung, blond-închis, ondulat, și cerceii cu diamante de două carate. La același liceu la care am fost și eu. Chiar, nu te-am întrebat, Spence: anul ăsta ești șefa clasei?

— Adjunctă, mormăi Spencer. Nici gând ca Melissa să nu fi știut asta.

— O, și nu te bucuri că a ieșit așa? o întrebă Melissa.

— Nu, replică Spencer, pe un ton categoric. Candidase cu o primăvară-n urmă la șefie, dar fusese învinsă și se văzuse nevoită să accepte poziția de adjunctă. Detesta să piardă, indiferent despre ce era vorba.

Melissa clătină din cap.

— Nu înțelegeți, Spence... ar fi fost foaaarte mult de muncă. Eu, când eram șefa clasei, abia dacă mai aveam timp de altceva!

— Și-așa ai destule activități, Spencer, murmură doamna Hastings. Anuarul și toate meciurile alea de hochei...

— În plus, Spence, poți să preiei tu șefia dacă șeful, știi tu... moare cumva, adăugă Melissa, făcându-i cu ochiul, ca și cum ar fi fost o glumă bună, ceea ce nu era cazul.

Melissa întoarse din nou capul spre părinții ei.

— Mami, tocmai mi-a venit o idee grozavă. Ce-ar fi ca Wren și cu mine să ne mutăm în hambar? Așa, n-o să vă stăm în drum.

Spencer se simți de parcă tocmai i-ar fi tras cineva un șut în burtă. În hambar?

Doamna Hastings își duse un deget perfect manichiurat la buzele perfect rujate.

— Hmm, făcu ea, întorcându-și nesigură capul spre Spencer. Ai putea să mai aștepți câteva luni, scumpo? Pe urmă, hambarul o să fie numai al tău.

— A, exclamă Melissa, lăsând jos furculița. N-am știut că în trebuia să te muți tu acolo, Spence! N-aș vrea să-ți fac probleme...

— Nu-i nimic, o întrerupse Spencer, luându-și paharul de apă cu gheață și înghițind o gură zdravănă. Se strădui să nu facă o criză de nervi de față cu părinții ei și cu Melissa-cea-Perfectă. Pot să mai aștept, adăugă.

— Serios? o întrebă Melissa. Ce drăguț din partea ta!

Strălucind de bucurie, mama își puse mâna rece și subțire pe brațul lui Spencer.

— Știam eu că o să fii înțelegătoare!

— Mă scuzați un pic? zise Spencer, împingându-și amețită scaunul în spate și ridicându-se. Mă întorc imediat.

Traversă podeaua de lemn a ambarcațiunii până la scara principală, mochetată, apoi se îndreptă spre ieșire.

Simțea nevoia să ajungă pe uscat.

Afară, pe pasarela debarcaderului, vedea Philadelphia sclipind la orizont. Se așeză pe o bancă și încercă o respirație yoga, să se calmeze. Apoi își scoase portofelul și începu să-și pună banii în ordine. Întoarse toate bancnotele de un dolar, de cinci și de douăzeci pe aceeași parte, după care le puse în ordine alfabetică, luând ca reper lungile combinații de litere și cifre imprimare cu verde în colțuri. Ori de câte ori făcea asta se simțea mai bine. Când termină, își ridică privirea spre puntea navei-restaurant. Părinții ei stăteau cu fața spre fluviu, așa că nu puteau s-o vadă. Își vârî mâna în geanta ei Hogan cafenie și căută pachetul de Marlboro pentru situații de urgență; își aprinse o țigară.

Trase cu furie fum după fum. Că-i fura hambarul era și-așa o răutate destul de mare, dar s-o și facă într-o manieră atât de politicoasă era exact stilul Melissei: ea fusese întotdeauna drăguță în aparență, dar respingătoare în fapt. Și nimeni nu-și dădea seama, cu excepția lui Spencer.

Reușise o singură dată să se răzbune pe sora ei, cu câteva săptămâni înainte de terminarea clasei a șaptea. Într-o seară, Melissa era cu iubitul ei din vremea aceea, Ian Thomas; învățau împreună pentru examenele de sfârșit de an. Când plecase Ian, Spencer îl încolțise lângă SUV-ul lui, parcat lângă șirul de pini. Nu voia decât să flirteze puțin – Ian își irosea toată căldura cu ipocrita și fățarnica ei de soră –, așa că-l sărutase în fugă pe obraz, în chip de la revedere. Numai că, atunci când el o lipise de portiera din dreapta, ea nu încercase să fugă. Se opriseră din sărutat abia când începuse să țiuie alarma de pe mașină.

Când îi povestise lui Alison întâmplarea, aceasta îi spusese că fusese foarte urât din partea ei și că ar fi trebuit să-i mărturisească totul Melissei. Spencer bănuia totuși că Ali era deranjată din cauză că între ele era un permanent concurs, pe tema cine izbutea să agațe cei

mai mulți băieți mai mari, iar faptul că-l sărutase pe Ian o aducea pe Spencer pe primul loc.

Spencer trase scurt aer în piept. Detesta să i se amintească de acea perioadă din viața ei. Numai că fosta casă a familiei DiLaurentis era exact lângă a lor, iar una dintre ferestrele camerei în care stătuse Ali era față-n față cu a ei: părea că Ali o bântuia nonstop. Nu trebuia decât să privească pe fereastră, că o și vedea pe Ali, cea din clasa a șaptea, agățându-și echipamentul de hochei exact acolo unde putea să-l vadă Spencer, sau plimbându-se prin cameră în timp ce sporovăia la telefonul mobil.

Spencer își dorea să creadă că se schimbase mult față de clasa a șaptea. Toate fuseseră răutăcioase – mai ales Alison, dar nu numai Alison. Iar cea mai urâtă dintre toate amintirile era chestia aia... Chestia cu Jenna. Gândindu-se la ea, Spencer se simțea atât de oribil, încât și-ar fi dorit să și-o ștergă din creier, exact așa cum se întâmpla în filmul acela, Eterna strălucire a minții neprihănite.

— N-ar trebui să fumezi, să știi.

Se întoarce și-l văzu pe Wren stând în picioare chiar lângă ea. Îl privi, surprinsă.

— Ce cauți aici?

— Ei tot... își deschise și-și închise palmele, cu vârfurile degetelor una spre cealaltă, ca două guri pălăvrăgind. Și am primit un mesaj, adăugă, scoțând din buzunar un BlackBerry.

— A, zise Spencer. E de la spital? Am auzit că ești mare, doctor.

— Păi nu, de fapt, sunt doar student la medicină, în anul întâi, replică Wren, după care îi arătă spre țigară. Te deranjează dacă trag și eu un pic?

Spencer își arcui colțurile gurii într-un zâmbet strâmb.

— Parcă adineauri mi-ai zis să nu fumez, zise, întinzându-i țigara.

— Mda, sigur, răspunse Wren, trăgând adânc din

țigară. Te simți bine?

— Așa și-așa.

Spencer nu avea chef să discute lucruri importante cu noul iubit al surorii ei, care tocmai îi suflase hambarul.

— Și, tu de unde ești? îl întreabă în schimb.

— Din North London. Dar tata e coreean. S-a mutat în Anglia să studieze la Oxford și până la urmă a rămas acolo. Toată lumea mă întreabă.

— A, nu mă gândisem la asta, replică Spencer, cu toate că, de fapt, îi trecuse prin gând. Și cum ai cunoscut-o pe soră-mea?

— La Starbucks, îi răspunse el. Stătea la rând în fața mea.

— Aha, făcu Spencer.

Incredibil de penibil!

— Își lua un latte, adăugă Wren, lovind bordura cu piciorul.

— Drăguț, comentă Spencer, jucându-se cu pachetul de țigări.

— Acum câteva luni, preciză el, trăgând neglijent încă un fum, cu mâna tremurându-i un pic și ochii fugindu-i prin jur. Mi-a plăcut de ea înainte de-a se alege cu locuința din oraș.

— Sigur, zise Spencer, dându-și seama că el părea puțin cam agitat. Poate că de vină era încordarea provocată de faptul că îi cunoscuse pe părinții iubitei lui. Sau, cumva, ideea că se muta împreună cu Melissa îl făcea să fie încordat? Dacă Spencer ar fi fost băiat și ar fi trebuit să se mute cu Melissa, s-ar fi azvârlit din vârful catargului cliperului Moshulu drept în fluviul Delaware.

Wren îi înapoie țigara.

— Sper să nu te deranjeze c-o să stau și eu în casa voastră.

— Hm, mda. Asta e.

Wren își umezi buzele.

— Poate reușesc să-ți vindec dependența de fumat.

Spencer se îmbățoșă.

— Nu sunt dependentă.

— Sigur că nu, replică Wren, zâmbind.

Spencer scutură din cap cu emfază.

— Nu, niciodată n-aș permite să mi se-ntâmples așa ceva.

Și așa și era: detesta să piardă controlul.

Wren îi zâmbi din nou.

— Ei bine, e clar că vorbești ca o persoană care știe ce face.

— Așa și e.

— Și e valabil în toate privințele? se interesă Wren, cu o sclipire în ochi.

Era ceva anume în sclipirea aceea și în tonul iscoditor, încât Spencer zăbovi cu răspunsul. Oare ei doi... flirtau? Se fixară reciproc cu privirea timp de câteva secunde, până când un grup numeros de oameni coborî vijelios de pe navă, revărsându-se pe stradă. Spencer își lăsă ochii în jos.

— Și... crezi că ar fi timpul să ne întoarcem? o întrebă Wren.

Spencer ezită și privi spre strada plină de taxiuri, pregătite s-o ducă oriunde ar fi vrut. Aproape că-i venea să-l roage pe Wren să se suie cu ea într-o mașină și să meargă la un meci de baseball, în Citizens Bank Park, unde puteau să mănânce hot-dogs, să urle la jucători și să numere câte puncte reușește să marcheze primul aruncător de la Phillies. Ar fi putut să ocupe locurile din loja tatălui ei – oricum, în cea mai mare parte a timpului rămâneau libere – și era în stare să pună pariu că lui Wren i-ar fi plăcut ideea. De ce să se mai întoarcă în restaurant, când familia ei nu avea decât să-i ignore în continuare? Un taxi opri la semafor, la doar câțiva pași de ei. Îl privi, apoi se întoarse spre Wren.

Dar nu, n-ar fi fost în regulă. Și cine-ar mai fi ocupat postul de adjunct al șefului de clasă, dacă Wren ar fi murit, iar ea ar fi fost asasinată de propria soră?

— După tine, zise Spencer, ținându-i ușa deschisă, ca

să poată urca din nou la bord.

5

Spaime și crize¹⁵

— Hei! Finlanda!

Marți, în prima zi de școală, Aria se grăbea să ajungă la ora de engleză de dimineață. Întorcându-se, îl văzu pe Noel Kahn – în vesta lui de tricot, cu cravata uniformei de la Rosewood Day – apropiindu-se de ea în pas alergător.

— Salut!

Aria îi răspunse înclinând din cap și-și continuă drumul.

— Ai fugit alaltăieri de la antrenamentul nostru, îi zise Noel, strecurându-se lângă ea.

— Te-ai fi așteptat să rămân să mă uit? îl întrebă Aria, privindu-l cu coada ochiului. Era îmbujorat.

— Mda. Ne-am și bătut. Eu am dat trei goluri.

— Bravo ție, replică Aria, pe un ton indiferent.

Ce, ar fi trebuit să se arate impresionată?

Merse mai departe pe coridorul liceului Rosewood Day, pe care, din nefericire, îl visase de-atâtea ori cât timp fusese în Islanda! Deasupra capului vedea același tavan boltit, alb ca o coajă de ou. Sub tălpi, aceeași podea de lemn, țărănească, primitoare. În stânga și în dreapta, aceleași fotografii înrămate, cu absolvenți plictisiți, și tot în stânga, într-o totală discordanță, aceleași șiruri de dulăpioare metalice pline de urmele loviturilor încasate. Până și în difuzoare zumzăia exact aceeași melodie, Uvertura 1812: la Rosewood se obișnuia să se pună muzică între ore, fiindcă se considera că era un „stimulent mental”. Pe lângă ea treceau exact aceleași persoane pe care le cunoștea de un miliard de ani... și toate se holbau la ea.

---

¹⁵ În engleză, Starts and Fitz. Poate fi interpretat și ca „Prima oră de curs și dl Fitz”. Pe de altă parte, Fitz, numele profesorului despre care este vorba, se pronunță precum fits, termen cu semnificația de crize

Aria își coborî bărbia în piept. Până să se mute în Islanda, la începutul clasei a opta, ultima dată când o văzuse toată lumea făcea parte din îndureratul grup de fete cărora le dispăruse cea mai bună prietenă, în circumstanțe bizare. Pe-atunci, oriunde s-ar fi dus, lumea şușotea pe seama ei.

Acum, parcă nici n-ar fi fost plecată vreodată. Și aproape că se simțea de parcă Ali ar mai fi fost încă acolo. I se tăie respirația în clipa în care zări în treacăt o coadă blondă fluturând în fugă după colț, spre sala de sport. Și, după ce dădu colțul pe lângă atelierul de olărit, unde obișnuia să se întâlnească în pauze cu Ali, ca să facă schimb de bârfe, aproape c-o auzi urlând: „Hei, așteaptă-mă puțin!” își apăsă fruntea cu palma, să vadă dacă nu cumva avea febră.

— Și, ce ai prima oră? se interesă Noel Kahn, mergând în pas cu ea.

Își întoarse privirea spre el, surprinsă, apoi și-o coborî spre orar.

— Engleză.

— Și eu. Cu domnul Fitz?

— Mda, murmură ea. E bun de ceva?

— Habar n-am. E nou. Totuși, am auzit c-a avut o bursă Fulbright.

Aria îi aruncă o privire bănuitoare. De când îl interesau pe Noel Kahn biografiile profesorilor? Trecu de un alt colț și văzu o fată stând în pragul sălii de engleză. I se părea cunoscută și străină în același timp. Era slabă ca un manechin, avea părul lung, șaten-roșcat, și purta fusta plisată albastră a uniformei de la Rosewood, pantofi lila cu vârful ascuțit și talpă-platformă, precum și o brățară cu talisman de la Tiffany's.

Inima începu să-i bată cu putere. Își făcuse griji cu privire la modul în care ar fi putut să reacționeze revăzându-și fostele prietene, iar acum, iat-o pe Hanna chiar în fața ei. Dar ce se întâmplase cu ea?

— Salut, îi zise, încetișor.

Hanna se întoarse și-o examinează din cap până-n picioare, de la părul ei lung, tuns în scări, continuând cu bluza albă de uniformă și brațele Bakelite groase, până la ghetele maro legate cu șireturi până sus. O expresie de nedumerire îi traversează chipul, dar apoi zâmbi.

— O, Doamne! exclamă Hanna. Măcar avea aceeași voce pițigăiată. Cum a fost... unde ai fost? În Cehoslovacia?

— Ăă... mda, răspunse Aria. Pe-aproape.

— Super! zise Hanna, cu un zâmbet încordat.

— Kirsten arată de parcă ar fi fost la South Beach, se amestecă o altă fată, de lângă Hanna.

Aria își întoarse capul într-o parte, străduindu-se să-o recunoască. Mona Vanderwaal? Ultima dată când o văzuse, Mona avea un miliard de codițe minuscule și umbla pe un scuter Razor. Acum, arăta chiar mai fermecătoare și decât Hanna.

— Nu-i așa? o aprobă Hanna. Apoi, încurcată, ridică din umeri spre Aria și spre Noel – care încă era lângă ea –, zicându-le: Ne scuzați un pic, vă rog?

Aria intră în clasă și se trânti în prima bancă liberă întâlnită în drum. Își lăsă capul pe pupitru și începu să răsuflă adânc, emoționată.

— Iadul sunt ceilalți, declamă încet. Era citatul ei preferat din filosoful francez Jean-Paul Sartre și o mantra perfectă pentru Rosewood.

Se legănă înainte și înapoi timp de câteva secunde, total înspăimântată. Singurul lucru care o făcea să se simtă mai bine era amintirea lui Ezra, tipul pe care-l cunoscuse la Snookers. Acolo, în bar, Ezra venise după ea la toaletă, o cuprinsese de obraji și o sărutase. Buzele lor se potriveau de minune: nu-și ciocniseră dinții nici măcar o dată. Degetele lui i se plimbaseră pe spinare, până la mijloc, pe abdomen, pe picioare. Între ei se stabilise o veritabilă legătură. Și, OK, foarte bine, unii ar fi putut să spună că nu fusese decât... o legătură între limbile lor... însă Aria știa că fusese mai mult de-atât.

Se simțise atât de copleșită cu o seară înainte, gândindu-se la el, încât scrisese un haiku despre Ezra, în care își exprimase sentimentele, acesta fiind genul ei preferat de poezie. Apoi, încântată de cum îi ieșise, îl tastase pe telefonul mobil și-l trimisese la numărul pe care i-l dăduse el.

Lăsă să-i scape un suspin chinuit și-și roti privirea prin clasă. Mirosea a cărți și a soluție Mop&Glo pentru podele, supradimensionatele ferestre cu câte patru ochiuri dădeau spre peluza dinspre sud și, dincolo de ea, spre dealurile verzi, unduite. Frunzele câtorva copaci începuseră să devină galbene și portocalii. Lângă tablă era un poster mare cu citate din Shakespeare, iar pe perete lipise cineva un abțibild pe care scria OAMENII RĂI SUNT DE RAHAT. Se pare că femeia de serviciu încercase să-l răzuiască, dar se lăsase păgubașă pe la jumătate.

Să fi fost un gest disperat că-i trimisese un mesaj lui Ezra la două și jumătate noaptea? Încă nu primise nici un răspuns de la el. Aria bâjbâi prin geantă după telefonul ei mobil și găsimdu-l, îl scoase. Pe ecran scria: MESAJ NOU. Stomacul îi tresăltă – de ușurare și de emoție și de nervozitate, toate laolaltă. Dar, în timp ce apăsa pe tasta pentru CITIRE, o voce o întrerupse:

— Îmi cer scuze. Hm, nu e voie să se folosească telefoanele mobile în școală.

Aria își acoperi telefonul cu palmele și-și ridică privirea. Cel care vorbise – profesorul cel nou, deduse ea – stătea cu spatele la elevi și scria ceva pe tablă. Până acum, scrisese doar DI Fitz. Ținea în mână o coală imprimată cu antetul liceului Rosewood. Văzut din spate, părea să fie tânăr. În timp ce-și căutau locurile, câteva dintre celelalte fete din clasă îl examină din priviri și păreau încântate. Acum-superba Hanna chiar fluieră admirativ.

— Știi că sunt nou pe-aici, continuă el, scriind dedesubtul numelui său Engleză avansați, însă am primit comunicatul ăsta de la cancelarie. Ceva despre interzicerea telefoanelor mobile în școală.

Atunci, se întoarse. Coala de hârtie îi zbură din mână, poposind pe linoleumul podelei.

Aria simți instantaneu că i se usucă gura. În fața clasei stătea însuși Ezra, tipul din bar. Ezra, destinatarul haikului ei. Ezra al ei, arătând suplu și adorabil cu sacoul și cravata liceului Rosewood, cu părul pieptănat, cu nasturii încheiați corespunzător și cu un catalog legat în piele, sub brațul stâng. Scrisese Dl Fitz, Engleză avansați și încremenise lângă tablă.

O privi fix, toată culoarea dispărându-i de pe chip.

— Mama mă-sii!

Toată clasa se întoarse să vadă la cine se uita. Aria nu vru să-și privească la rîndul ei colegii, așa că-și coborî ochii spre mesajul de pe telefonul ei mobil.

Aria, surpriză! Oare ce-o să spună despre asta purcelușa ta? ... – A.

Mama mă-sii, într-adevăr.

6

Și Emily e franțuzoaică!

Marti după-amiază, Emily stătea în fața dulăpiorului ei metalic vopsit în verde, după ce se auzise ultima sonerie din acea zi de școală. Pe ușa dulăpiorului încă erau vechile ei autocolante de anul trecut, cu lotul de natație al S.U.A., cu Liv Tyler în rolul elfului Arwen, plus un magnet pe care scria STILUL FLUTURE MIXT ÎN PIELEA GOALĂ. Iubitul ei, Ben, se învârtea pe lângă ea.

— Vrei să dăm pe la Wawa? o întrebă. Vesta de înot îi atârna lejer pe trupul suplu și musculos, iar părul blond îi stătea puțin ciufulit.

— Nooo, e-n regulă, îi răspuse Emily. Pentru că aveau antrenament la ora trei și jumătate, înotătorii obișnuiau să rămână în liceu după cursuri și să trimită pe câte cineva la Wawa, ca să-și poată lua porția de sendvișuri

asortate, de ceai rece, de Cheats sau de Reeses Pieces, înainte de a înota un miliard de bazine.

Mai mulți băieți se opriră din drumul lor spre parcare să bată palma cu Ben. Spencer Hastings, care făcuse cu un an în urmă istoria împreună cu Ben, le făcu semn cu mâna. Emily îi făcu și ea semn, dar abia apoi își dădu seama că Spencer se uita la Ben, nu la ea. Îi venea greu să creadă că, după atâtea prin câte trecuseră împreună și după câte secrete își împărtășiseră, se comportau acum ca două străine.

După ce trecu toată lumea, Ben se întoarse din nou spre ea și se încruntă.

— Ești cu haina pe tine. Nu vii la antrenament?

— Hm. Emily își închise dulăpiorul și răsuci încuietoarea. O știi pe fata aia pe care am prezentat-o azi pe-aici? O aștept s-o conduc acasă, pentru că e prima ei zi și așa mai departe.

El zâmbi ironic.

— Ei, dar cât de drăguță poți tu să fii! Părinții viitorilor elevi plătesc pentru ghizi, în timp ce tu îți oferi serviciile gratis.

— Ei, haide, se apără Emily, zâmbind stânjenită. Nu sunt decât zece minute de mers pe jos.

Ben o privi, clătinând din cap a îndoială.

— Ce e? Încerc să fiu amabilă, nimic altceva!

— Super, replică el, zâmbind. Își desprinse privirea de la ea și-și flutură mâna spre Casey Kirschner, căpitanul lotului de lupte al școlii.

Maya își făcu apariția la un minut după ce Ben coborâse în salturi scara din spate, care ducea spre parcarele elevilor. Peste bluza din oxford de la Rosewood avea o geacă albă de doc și era încălțată cu șlapi Oakley. Nu avea ojate unghiile de la picioare.

— Salut, zise ea.

— Salut, îi răspunse Emily, încercând să pară veselă, cu toate că se simțea stânjenită.

Poate c-ar fi fost mai bine să se ducă la antrenament

cu Ben. Nu era ciudat s-o conducă pe Maya până acasă și pe urmă să se întoarcă tot pe jos?

— Gata? o întrebă Maya.

Fetele traversară campusul, care în esență consta dintr-un grup de clădiri de cărămidă, foarte vechi, de-o parte și de cealaltă a unei străzi lăturalnice și sinuoase din Rosewood. Aveau acolo până și un turn cu ceas, în stil gotic, care bătea orele. Mai devreme, Emily o dusesse pe Maya să-i arate toate chestiile standard specifice oricărei școli particulare. Îi mai arătase și cele câteva lucruri super de la Rosewood Day, cele pe care de obicei trebuia să le descoperi de unul singur, cum era acea periculoasă toaletă a fetelor, de la etajul întâi, care împrășca uneori cu apă ca un gheizer, locul secret de pe deal în care se ascundeau copiii când chiuleau de la ora de sport (nu că Emily ar fi chiulit vreodată) și singurul automat cu vânzare al școlii la care puteai să găsești coca-cola cu vanilie preferata ei. Ba chiar ticluiseră o glumă a lor în legătură cu modelul fandosit și cu nasul pe sus de pe afișele contra fumatului lipite pe ușa cabinetului medical. Se simțea bine știind că avea iarăși pe cineva cu care să împartă o glumă numai de ele știută.

Acum, în timp ce scurtau drumul printr-un lan de porumb, spre zona în care locuia Maya, Emily îi examina fiecare detaliu al feței, de la nasul cârn până la tenul cafeniu, observând și cum gulerul pur și simplu nu voia să i se așeze în jurul gâtului. Mâinile li se tot ciocneau în timp ce și le legăneau pe lângă corp.

— E atât de altfel aici! zise Maya, adulmecând aerul. Miroase a soluție de curățat Pine-Sol!

Își scoase geaca și-și suflecă mânecile cămășii, pe care o purta descheiată la gât. Emily se trase de păr, dorindu-și în sinea ei să-l fi avut la fel de negru și de ondulat ca Maya, nu deteriorat de decolorant și cu acea nuanță ușor verzuie a blondului-roșcat. Emily se mai simțea și un pic stânjenite de propriul corp, care devenise puternic,

musculos, nu mai era suplu ca înainte. De obicei, nu era atât de conștientă de ea însăși, nici măcar când era îmbrăcată în costumul de baie, când, practic, era aproape goală.

— Toată lumea are câte o chestie de care chiar se leagă, continuă Maya. Ca fata aia, Sarah, cu care sunt la orele de fizică. Încearcă să-și facă o formație și m-a invitat să intru și eu în ea.

— Zău? Și la ce cânti?

— La chitară, îi răspunse Maya. Tata m-a învățat. De fapt, fratele meu e mult mai tare decât mine, dar asta e.

— Uau! Exclamă Emily. E super!

— O, Doamne! zise Maya, apucând-o de mână. Emily tresări în primul moment, dar apoi se mai destinse. Ar trebui să intri și tu în formație! Îți dai seama ce distractiv ar fi? Sarah zicea să repetăm de trei ori pe săptămână, după școală. Ea cântă la bas.

— Dar eu nu cânt decât la flaut, răspunse Emily, dându-și seama că vorbise ca Eeyore¹⁶ din Winnie-the-Pooh.

— Un flaut ar fi formidabil! strigă Maya, bătând din palme. Și o baterie!

Emily oftă.

— Zău că nu pot. Am deja înotul, știi, în fiecare zi, după școală.

— Hmm, făcu Maya. Nu poți să lipsești o zi? Pun pariu că ai fi bună la baterie.

— Mă omoară părinții mei, răspunse Emily, înclinându-și capul să privească bătrânul pod din fier, de cale ferată, de deasupra lor. Trenurile nu mai treceau pe podul acesta, așa că în prezent era folosit în cea mai mare măsură de copiii care voiau să se îmbete fără să afle părinții.

— De ce? se interesă Maya. Ce mare lucru?

Emily întârzie să-i răspundă. Ce-ar fi trebuit să-i spună?

---

¹⁶ Un măgăruș care se plânge tot timpul că e singur și trist, deși lumea îl place pentru inocența și drăgălășenia lui

Că părinții ei îi cereau să continue cu înotul, fiindcă recrutori de la Stanford deja îi urmăreau progresele lui Carolyn? Că fratele ei mai mare, Jake, și sora mai mare, Beth, erau acum amândoi la Universitatea Arizona, ca înotători de performanță? Că orice altceva mai prejos decât o bursă pentru înot la o universitate situată undeva la vârf ar fi însemnat o pată pe blazonul familiei? Maya nu se sfia să fumeze iarbă atunci când părinții ei erau plecați la băcănie. Prin comparație, părinții lui Emily păreau doi locuitori de suburbie tipici de pe Coasta de Est, învechiți, conservatori, autoritari. Ceea ce, de fapt, și erau. Încă.

— Pe-aici, drumul spre casă e mai scurt, îi arătă Emily peste stradă, spre peluza vastei case coloniale pe care obișnuiau cândva să treacă, ea și prietenele ei, în zilele de iarnă, ca să ajungă mai repede acasă la Ali.

Porniră prin iarbă, ocolind un aspersor care stropea tufele de hortensii. În timp ce-și croiau drum printre crengile țepoase spre curtea din spatele casei în care stătea Maya, Emily se opri brusc. Îi scăpă un sunet mic, gutural.

Nu mai fusese în curtea asta – fosta curte a lui Ali – de-o veșnicie. Acolo, dincolo de peluză, era platforma din lemn de tec pe care ea și Ali jucaseră nenumărate partide de cărți. Iată și peticul fără iarbă, unde puneau iPod-ul alb și gros al lui Ali să cânte în boxe și dansau. În stânga ei, era familiarul stejar noduros. Căsuța din copac dispăruse, însă pe scoarța lui rămăseseră cioplite inițialele: EF + AD: Emily Fields și Alison DiLaurentis. Se înroși la față. La vremea aceea, Emily nu știuse de ce-și ciopliseră inițialele în scoarța copacului; voise doar să-i demonstreze lui Ali cât de fericită era pentru faptul că erau prietene.

Maya, care mergea în fața ei, o privi peste umăr.

— Ai pățit ceva?

Emily își înfundă mâinile în buzunarele jachetei. Pentru o clipă, se gândi dacă să-i povestească despre Ali. Numai

că o pasăre colibri zbură pe lângă ea, făcând-o să-și piardă curajul.

— N-am nimic, îi răspunse.

— Vrei să intri? o invită Maya.

— Nu... eu... trebuie să mă întorc la școală, se justifică Emily. La înot.

— Aha, zise Maya, făcând pliuri la colțul ochilor. Atunci, nu trebuia să mă conduci pe mine, prostuțo.

— Mda, dar n-am vrut să te rătăcești.

— Ești atât de drăguță! spuse Maya, prinzându-și mâinile la spate una de alta și legănându-și șoldurile înainte și înapoi, în timp ce Emily se întreba ce-o fi vrut să spună prin drăguță. Să fie o chestie de-a lor, din California? Atunci, bine, reluă Maya, distracție plăcută la înot. Și mersi pentru că m-ai condus azi peste tot.

— N-ai pentru ce, răspunse Emily, apropiindu-se de ea, după care trupurile i se apropiară într-o îmbrățișare.

— Mmm, făcu Maya, strângând-o mai tare. Fetele se desprinseră și-și zâmbiră reciproc pentru o clipă. Apoi, Maya se aplecă în față și-o sărută pe Emily pe amândoi obraji. Mua, mua! Făcu ea. Ca franțuzoaicele.

— Ei bine, atunci să fiu și eu franțuzoaică, chicoti Emily, uitând pentru o clipă de Ali și de copac. Mua! făcu, sărutând-o pe obrazul stâng, catifelat.

Pe urmă, Maya o sărută încă o dată, pe obrazul drept, numai că, de data aceasta, doar cu un piculeț mai aproape de buze. Și fără mua.

Gura îi mirosea a gumă de mestecat cu aromă de banane. Emily se smuci înapoi, prinzându-și geanta cu echipamentul pentru înot chiar când era gata să-i alunece de pe umăr. Când își ridică privirea, Maya zâmbea cu gura până la urechi.

— Pe curând, îi zise Maya. Să fii cuminte.

După antrenament, Emily își împături prosopul și-l vârî-n geantă. După-amiaza trecuse pe nesimțite. După ce Maya intrase în casă, Emily se întorsese fuga la școală... de parcă alergarea i-ar fi putut descâlci ghemul de

gânduri din minte, în timp ce înota lungime după lungime de bazin, nu vedea decât obsedantele inițiale de pe scoarța copacului. Când antrenarea suflase în fluier și începuseră să exerseze starturi și întoarceri, simțise mirosul gumei de mestecat cu aromă de banane a Mayei și-i auzise râsul lipsit de griji. Acum, stând în fața dulăpiorului din vestiar, era destul de convinsă că-și șamponase părul de două ori. Majoritatea celorlalte fete mai zăboviseră sub dușurile comune, stând la bărfă, însă Emily se simțea prea împrăștiată ca să li se alătore.

Când întinse mâna după tricoul și blugii care o așteptau împăturite frumos pe raftul dulăpiorului, un bilețel căzu de-acolo fluturând. Pe el era scris numele ei, cu o caligrafie simplă, nefamiliară, și nici hârtia milimetrică nu-i era cunoscută. Ridică bilețelul de pe podeaua rece și umedă.

Salut, Em!

Plâng! M-ai înlocuit! Ți-ai găsit altă prietenă pe care s-o săruți!

A.

Emily își încovrigă degetele de la picioare pe covorul de cauciuc al vestiarului și respirația i se opri pentru o clipă. Nimeni n-o privea.

Să fie adevărat?

Se holbă la bilețel, străduindu-se să gândească rațional. Ea și Maya fuseseră afară, în aer liber, dar nimeni nu trecuse prin preajmă.

Și... M-ai înlocuit? Altă prietenă pe care s-o săruți? Măinile începură să-i tremure. Privi din nou semnătura. Răsetele celorlalți înotători se reverberau prin pereți.

Emily nu-și mai sărutase decât o prietenă. Asta se întâmplase la două zile după ce cioplise inițialele pe scoarța copacului și exact cu o săptămână și jumătate înainte de terminarea clasei a șaptea.

Pe Alison.

Spencer se alege cu un masaj

— la uite ce poponeață are!

— Taci!

Spencer o lovi pe prietena ei Kirsten Cullen în apărătoria pentru tibia, cu crosa de hochei pe iarbă. Ar fi trebuit să exerseze apărarea, dar ele două – ca și celelalte din echipă – erau mult prea ocupate să-l studieze pe noul lor antrenor secund. Nimeni altul decât Ian Thomas.

Simțea că o furnică pielea de-atâta adrenalină. Apropo de ciudățenii: își aminti că Melissa pomenise ceva de faptul că Ian s-ar fi mutat în California. Dar, în definitiv, multă lume ajungea să se întoarcă în Rosewood, persoane la care nu te-ai fi așteptat.

— Tare proastă a mai fost soră-ta că a rupt-o cu el, comentă Kirsten. E atât de sexy!

— Șșt, făcu Spencer, chicotind. Și, oricum, nu sorămea a rupt-o cu el. El a rupt-o cu ea.

Se auzi fluierul.

— Hai, mișcare! strigă Ian spre ele, apropiindu-se grăbit. Spencer se aplecă să-și lege șiretul, ca și cum nu i-ar fi păsat. Îi simți privirea ațintită asupra ei.

— Spencer? Spencer Hastings?

Spencer se ridică încetisor.

— A! Ian, nu?

Zâmbetul lui era atât de larg, încât Spencer se mira cum de nu-i plesneau obrazii. Încă avea aerul acela de american sadea, de o-să-preiau-compania-tatei-ladouăzeci-și-cinci-de-ani, însă acum părul lui creț era puțin mai lung și mai încâlcit.

— Ce-ai mai crescut! strigă el.

— Așa se pare, răspunse Spencer, ridicând din umeri.

Ian își trecu mâna peste ceafă.

— Ce mai face sora ta?

— Hm, bine. A absolvit mai devreme. Se duce la Wharton.

Ian își aplecă puțin capul spre ea.

— Și iubiții ei tot se mai dau la tine?

Spencer rămase cu gura căscată. Până să poată răspunde, antrenorul principal, domnișoara Campbell, suflă în fluier, chemându-l la ea pe Ian.

Kirsten o apucă de braț pe Spencer de îndată ce-l văzu întors cu spatele.

— Tu chiar l-ai agățat, nu-i așa?

— Gura! o repezi Spencer.

În timp ce Ian alerga spre centrul terenului, mai aruncă o privire peste umăr spre ea. Spencer trase aer în piept și se aplecă să-și examineze crosa. Nu voia ca el să știe că se holba după el.

După antrenament, până să ajungă acasă, pe Spencer o durea fiecare pârțicică a corpului, de la umeri până la degetele mici de la picioare, dar mai ales fesele. Își petrecuse toată vara organizând comitete, tocind pentru testele de aptitudini de la facultate și jucând rolul principal în trei piese diferite la Muesli, teatrul din Rosewood: domnișoara Jean Brodie, din Domnișoara Brodie în floarea vârstei, Emily, în Orașul nostru, și Ofelia, în Hamlet. Cu toate activitățile acestea, nu prea mai avusese timp să se mențină într-o formă de vârf pentru hocheiul pe iarbă, iar acum asta chiar se simțea.

Tot ce-și mai dorea era să ajungă sus, să se târască în pat și să nu se mai gândească la ziua de mâine și la cât de supraîncărcată avea să fie: micul dejun la clubul francez, lectura anunțurilor de dimineață, cinci ore de studii avansate, o apariție rapidă la comitetul de editare a anuarului și încă un extenuant antrenament la hochei pe iarbă cu Ian.

Deschise cutia poștală din capătul aleii lor particulare, sperând că va găsi rezultatele de la testul de aptitudini preliminar. Era vorba să ajungă de pe o zi pe alta și avea ea o presimțire favorabilă legată de ele; mai bine zis, o

presimțire mai favorabilă decât la oricare alt test. Din nefericire, nu găsi decât un teanc de facturi, informații despre numeroasele conturi de investiții ale tatălui ei, precum și o broșură adresată Drei Spencer J (de la Jill) Hastings, de la colegiul Appleboro, din Lancaster, Pennsylvania. Mda, de parcă s-ar duce ea acolo.

Ajungând în casă, lăsa corespondența pe blatul de marmură din mijlocul bucătăriei¹⁷, își frecă umerii pe unde o dureau și-i veni o idee: bazinul cu apă termală din spatele casei. O baie relaxantă. Ooooo, da.

Îi salută pe Rufus și pe Beatrice, cei doi câini labradoodle ai familiei, și le azvârli în curte vreo doi King Kong de jucărie, după care să alerge. Apoi se târî pe poteca din dale, spre cabina de lângă bazin. Oprindu-se la ușă, pregătită să facă încă un duș și să se schimbe în costumul bikini, se gândi: Ce rost mai are? Se simțea prea istovită ca să se mai schimbe și oricum nu era nimeni acasă. Iar bazinul cu apă termală era înconjurat de tufe de trandafiri. În timp ce se apropia, îi auzi bolborositul, ca și cum apa i-ar fi anticipat sosirea. Se dezbracă, rămânând în sutien, chiloți și jambierele lungi ale echipamentului de hochei pe iarbă, se aplecă adânc ca să-și mai destindă spinarea, apoi coborî în bazinul aburind. Ei, așa mai mergea.

— Ah!

Spencer se întoarse. În apropierea tufelor de trandafiri, era Wren, gol până la brâu, purtând cei mai sexy boxeri Polo din câți văzuse ea vreodată.

— Ups, exclamă el, acoperindu-se cu un prosop. Scuze!

— Nu trebuia să veniți mâine? Scăpă ea, cu toate că era cât se poate de evident că el era acolo chiar în clipa aceea, adică azi, nicidecum mâine.

— Așa e. Dar am fost cu sora ta la Frou, explică Wren,

---

¹⁷ Caracteristică a bucătăriilor moderne deschise, în care mașina pentru gătit și chiuveta sunt amplasate în mijlocul încăperii, oferind acces la ele din toate părțile

strâmbându-se un pic. Frou era un magazin de fițe la câteva orașe mai încolo, care vindea o față de pernă cu aproximativ o mie de dolari. A trebuit să facă un alt comision și mi-a zis să mă joc de unul singur pe-aici.

Spencer spera ca asta să nu fie decât vreo altă expresie englezească bizară.

— Aha, făcu ea.

— Acum ai ajuns acasă?

— Am fost la hochei pe iarbă, răspunse Spencer, lăsându-se pe spate și relaxându-se un pic. Primul antrenament pe anul ăsta.

Fata își privi trupul nedeslușit pe sub apă. O, Doamne, încă avea jambierele alea pe ea. Și chiloții până la buric, acum uzi, și sutienul Champion! Se boscorodi singură pentru că nu se schimbase în costumul bikini galben, Eres, pe care abia și-l cumpăraseră, dar abia apoi își dădu seama cât de absurd era acest gând.

— Așadar, aveam de gând să mă bălăcesc puțin, dar dacă vrei să fii singură, e bine și-așa, zise Wren. Intru și stau la televizor.

Și dădu să se întoarcă.

Spencer simți un mic fior de dezamăgire.

— Hm, nu, zise, oprindu-l. Poți să intri. Nu mă deranjează.

Și, grăbită, cât timp el era cu spatele, își smulse jambierele și le azvârli în tufe. Căzură cu un plescăit.

— Dacă ești sigură, Spencer, zise Wren.

Lui Spencer îi plăcea la nebunie felul în care-i pronunța prenumele, cu accentul acela britanic: Spen-saaa.

Se strecură timid în bazin. Spencer rămase pe cât posibil la distanță, într-o margine, cu picioarele strânse sub trunchi. Wren își lăsă capul pe spate, pe marginea de beton, și oftă. Spencer făcu la fel, încercând să nu se gândească la cât de rău îi înțepeneau și-i anchilozau picioarele într-o astfel de poziție. Întinse unul dintre ele, de probă, și atinse pulpa musculoasă a lui Wren.

Și-l smuci degrabă la loc.

— Scuze.

— Nici o problemă, zise Wren. Așadar, hochei pe iarbă, hm? Eu am vâslit pentru Oxford.

— Zău? se miră ea, sperând că nu păruse prea expansivă. Priveliștea ei preferată la intrarea cu mașina în Philadelphia era să vadă echipajele masculine de la Penn și Temple vâslind pe râul Schuylkill.

— Mda, zise el. Mi-a plăcut la nebunie. Ție îți place hocheiul pe iarbă?

— Hm, nu tocmai, răspunse Spencer, desfăcându-și coada și scuturându-și părul, apoi întrebându-se dacă nu cumva lui Wren i se părea ceva total dizgrațios și ridicol. Probabil că scânteia dintre ei, de-atunci, de lângă Moshulu nu fusese decât rodul închipuirii ei.

Dar, dacă se gândea mai bine, Wren intrase cu ea în bazinul cu apă termală.

— Și-atunci, dacă nu-ți place hocheiul pe iarbă, de ce mai joci? se interesă Wren.

— Pentru că dă bine pe cererea de admitere la facultate.

Acum fu rândul lui să se ridice un pic, tulburând apa.

— Chiar?

— Of, da.

Spencer se mișcă puțin și tresări când mușchiul umărului i se contractă.

— Ai pățit ceva? o întrebă Wren.

— A, mai nimic, răspunse Spencer, simțind un inexplicabil de copleșitor val de disperare. Nu era decât prima zi de școală, și ea deja se simțea terminată. Se gândi la toate temele pe care le avea de făcut, la listele care trebuiau alcătuite și la versurile pe care le avea de memorat. Era prea aglomerată ca să aibă timp să se sperie, iar acesta era singurul lucru care o mai împiedica să se gândească la asta.

— Ce e, umărul?

— Așa cred, zise Spencer, încercând să și-l rotească. La hochei pe iarbă, stai foarte mult timp aplecată, și nu știu

dacă n-am făcut cumva o întindere sau...

— Pun pariu că ți-l aranjez eu.

Spencer făcu ochii mari. Dintr-odată, simți impulsul irezistibil de a-și trece degetele prin părul lui răvășit.

— Nu e nevoie. Mersi, oricum.

— Zău, insistă el. Că doar n-o să te mușc.

Spencer nu putea să sufere să audă așa ceva.

— Sunt medic, continuă Wren. Și pun pariu că e deltoidul dorsal.

— Hm, OK...

— Mușchiul umărului, preciză el, făcându-i semn să se apropie. Vino-ncoace. Nu, serios. Nu trebuie decât să înmuiem mușchiul.

Spencer se strădui să nu-i interpreteze spusele. Doar era medic, la urma urmei. Și se comporta ca un medic. Pluti spre el, iar Wren o apăsă cu mâinile pe mijloc. Degetele lui mari i se afundară în mușchii mici din jurul coloanei. Spencer închise ochii.

— Uau! E minunat, murmură ea.

— Nu e decât o acumulare de lichid în bursiculă, zise el.

Spencer se abținu să se hlizească la auzul cuvântului bursiculă. Când Wren își vârî degetele pe sub sutienul ei sport, ca să apese mai departe, înghiți cu greu. Se strădui să se gândească la lucruri total lipsite de conotații sexuale: la părul din nasul unchiului ei Daniel, la figura constipată pe care o făcea mama ei când călărea, la ziua în care pisica ei, Kitten, adusese o cârtiță moartă din pârau și-o lăsase chiar în camera ei. E medic, își zise. Asta fac medicii.

— Pectoralii îți sunt și ei puțin cam contractați, o anunță Wren și, oroare, își mută mâna spre partea din față a corpului ei. Își strecură din nou degetele pe sub sutien, frecând-o imediat deasupra sânelui, și deodată breteaua sutienului îi căzu de pe umăr. Spencer inspiră brusc, însă el nu se îndepărtă. E o chestie medicală, își aminti ea din nou. Dar abia atunci își dădu seama: Wren

era student în anul întâi la medicină. O să devină doctor, se corectă. Într-o zi. Cam peste vreo zece ani.

— Ăăă... soră-mea unde e? întrebă încet.

— La magazin, așa cred. Cum îi zice, Wawa?

— Wawa? strigă Spencer, smucindu-se de lângă el și trăgându-și la loc pe umăr breteaua sutienului. Wawa nu e decât la o milă de-aici! Dacă s-a dus acolo, n-a făcut-o decât ca să-și ia țigări, sau ceva de genul ăsta. Poate să se întoarcă dintr-o clipă în alta!

— Nu cred că fumează, replică Wren, lăsându-și capul într-o parte, întrebător.

— Știi ce-am vrut să spun! zise Spencer, ridicându-se în picioare în bazin, înșfăcându-și prosopul Ralph Lauren și începând să-și șteargă părul cu mișcări violente. Se simțea extrem de înfierbântată. Pielea, oasele – până și organele interne, și nervii – i se părea că-i fierseseră în bazinul cu apă termală. Ieși și-o rupse la fugă în direcția casei, căutând cel mai mare pahar cu apă din lume.

— Spencer! Strigă Wren în urma ei. N-am vrut să... Am încercat doar să te ajut.

Însă Spencer nu-l mai asculta. Alergă sus în camera ei și-și roti privirea în jur. Lucrurile ei încă erau în cutii, pregătite pentru mutarea în hambar. Deodată, își dori ca totul să fie pus în ordine. Cutiuța cu bijuterii trebuia organizată în funcție de pietrele prețioase. Computerul îi era plin de lucrări la engleză de acum doi ani, și chiar dacă pe-atunci primise la toate nota maximă, probabil că tot erau jenant de proaste și trebuiau șterse. Se uită fix la cărțile din cutii. Trebuiau și ele aranjate după tematică, nu după autori. Categorie. Le scoase și începu să le pună pe etajere, începând cu tema „Adulterul” și cu Litera stacojie¹⁸.

Ajunse la „Utopii eșuate”, dar tot nu se simțea mai bine. Atunci, porni computerul și își apăsă mouse-ul fără

---

¹⁸ Roman din anul 1850 al scriitorului american Nathaniel Hawthorne, având ca subiect strădaniile unei femei adulterine de a începi o viață nouă, în căință și demnitate

fir, reconfortant de rece, pe ceafa.

Intră pe e-mail și văzu că primise un mesaj. Pe rândul rezervat subiectului scria glosar test aptitudini. Curioasă, dădu clic pe el.

Spencer,

Nu e bine să atentezi la ceva ce nu-ți aparține. Când cineva atentează la ceva, urmează dorința de a și-l însuși și obsesia. De obicei, e ceva ce nu poate fi dobândit. Dar tu ai avut mereu problema asta, nu-i așa?

A.

Spencer simți că i se chircește stomacul. Privi în jur.

Cine. Mama. Naibii. Putea. S-o. Fi. Văzut?

Deschise brusc cea mai mare fereastră a camerei, însă aleea circulară din fața casei Hastings era pustie. Privi dincolo de ea. Câteva automobile treceau vâjâind. Băiatul care le îngrijea peluza vecinilor tunde un gard viu în apropierea porții acestora. Câinii ei se alergau unul pe celălalt în curtea laterală. Câteva păsări zburau spre vârful unui stâlp telefonic.

Apoi, ceva îi atrase privirea spre fereastra de la etajul casei vecine: o străfulgerare de păr blond. Dar cum, cei care se mutaseră acolo nu erau de culoare? Un fior de gheață i se prelinse pe șira spinării. Era fereastra fostei camere a lui Ali.

8

Unde sunt afurisitele alea de cercetașe când ai nevoie de ele?

Hanna se cufundă mai adânc în pernele moi ale canapelei și încercă să-i descheie lui Sean nasturii de la blugii lui Paper Denim.

— Hei! protestă Sean. Nu putem să...

Hanna îi adresă un zâmbet misterios și-și duse un deget la buze. Începu să-l sărute pe gât. Mirosea a săpun

Lever 2000 și, ciudat lucru, a ciocolată, și ei îi plăcea la nebunie felul în care recenta lui tunsoare îi scotea în evidență toate unghiurile sexy ale feței. Era îndrăgostită de el încă din clasa a șasea și, de la un an la altul, el nu făcuse altceva decât să devină și mai chipeș.

În timp ce se sărutau, mama lui Hanna, Ashley, descuie ușa de la intrare și-și făcu apariția înăuntru, sporovăind la minusculul ei telefon mobil LG cu clapetă.

Sean se cuibări între pernele de pe canapea.

— O să ne vadă! șopti, trăgându-și grăbit poalele tricoului polo bleu, Lacoste.

Hanna ridică din umeri. Mama ei le făcu un semn indiferent cu mâna și se duse în camera cealaltă. Era mult mai interesată de Blackberry decât de Hanna. Din cauza programului ei de lucru, ea și Hanna nu se întâlneau prea mult, cu excepția periodicelor verificări ale temelor de la școală, a însemnărilor referitoare la magazinele cu cele mai avantajoase oferte și a bilețelurilor care-i aminteau să-și facă ordine în cameră, pentru eventualitatea în care vreunul dintre șefii invitați la cocktailurile ei ar fi avut nevoie să viziteze toaleta de la etaj. Numai că Hanna era, în general, de acord cu toate astea. În definitiv, cartea de credit AmEx cu care erau plătite facturile – doar nu șterpelea mereu lucrurile de care avea nevoie – și costisitoarea ei educație de la Rosewood Day exista datorită serviciului mamei.

— Trebuie să plec, murmură Sean.

— Ar fi bine să mai treci sâmbătă, șopti Hanna. Mama o să fie plecată toată ziua la salonul de înfrumusețare.

— Ne vedem vineri, la petrecerea lui Noel, îi aminti Sean. Și știi că mi-e destul de greu.

Hanna gemu.

— Dar nu trebuie să-ți fie atât de greu, se văicări ea.

El se aplecă s-o sărute.

— Pe mâine.

După ce plecă Sean, ea își îngropă fața în tapițeria canapelei. Întâlnirile cu el încă i se păreau un vis. Pe

vremea când ea era bondoacă și stângace, îl adora văzându-l cât era de înalt și de athletic, cât de drăguț se comporta cu profesorii și chiar cu copiii care nu erau prea populari, și cât de bine se îmbrăca, nu ca un tolmăc lipsit de simț cromatic. Niciodată nu încetase să-i placă de el, nici măcar după ce ca scăpase și de ultimii centimetri pe care-i avusese în plus în talie și descoperise produsele cosmetice pentru a-și îndrepta părul. În consecință, în anul școlar precedent, sușotise aparent într-o doară față de James Freed, în sala de studiu, că i plăcea de Sean, iar Colleen Rink o anunțase, după vreo trei ore de cursuri, că Sean avea de gând s-o sune pe telefonul mobil, în seara aceea, după meciul de fotbal. Iată încă un moment în care Hanna se necăjea că nu era și Ali de față, să vadă cu ochii ei.

Alcătuiau un cuplu deja de șapte luni, iar Hanna se simțea mai îndrăgostită ca niciodată de el. Încă nu i-o spusese – doar ținea asta în ea de atâția ani –, însă acum ajunsese să fie destul de convinsă că și el o iubea. Și nu sexul era cea mai bună cale de exprimare a iubirii?

Iată de ce povestea cu jurământul de castitate n-avea nici un sens. Mai ales că părinții lui Sean nu exagerau cu religia, și, pe de altă parte, povestea contrazicea orice idee preconcepută pe care Hanna o avea despre băieți. Iar ea, în ciuda faptului că arătase cum arătase cândva, acum își știa valoarea: cu părul ei șaten-închis, formele atrăgătoare și tenul impecabil – nici vorbă de coșuri vreodată –, era extrem de sexy. Cine nu s-ar fi îndrăgostit nebunește de ea? Uneori se întreba dacă Sean nu era cumva gay – în definitiv, chiar avea o mulțime de veșminte drăguțe – sau dacă nu cumva îi era frică de vagine.

Hanna își strigă miniaturalul câine pinscher, pe care-l botezase Bulinuță, să vină lângă ea pe canapea.

— Ji-a fost dor de mami? Se pițigăie, în timp ce Bulinuță îi lingea mâna. Hanna se rugase să i se permită să-l ia pe Bulinuță la școală, în uriașa ei geantă Prada – la

urma urmei, toate fetele din Beverly Hills procedau așa –, însă conducerea de la Rosewood Day o refuzase. Așa că, vrând să prevină crizele de anxietate provocate de despărțirea de ea, Hanna îi cumpărase lui Bulinuță cel mai confortabil pătuț Gucci din câte se găseau de vânzare și-i lăsa televizorul deschis în camera ei toată ziua, pe QVC¹⁹.

Mama ei intră grăbită în living, încă îmbrăcată în costumul de tweed, făcut la comandă, și încălțată cu sandale cu toc cui.

— Avem sushi, anunță doamna Marin.

Hanna își ridică privirea.

— Rulouri Toro?

— Nu știu. Am luat o grămadă de chestii.

Hanna se repezi în bucătărie și dădu cu ochii de laptopul mamei și de LG-ul care tocmai bâzâia din nou.

— Ce mai e acum? se răsti doamna Marin în microfon.

Micile gheruțe ale lui Bulinuță răpăiau pe lângă Hanna. După ce scotoci prin pungă, fata se opri la o bucată de sashimi de somon alb, un rulou de țipar și un mic bol cu supă miso.

— Păi, am vorbit cu clientul azi-dimineață, zicea mama ei. Atunci erau mulțumiți.

Hanna își înmuie cu grație ruloul de somon în sos de soia, în timp ce răsfoia vioaie un catalog J. Crew. Mama ei era director adjunct la filiala Philadelphia a firmei de publicitate McManus&Tate, și țelul ei era să devină prima femeie președintă a companiei.

Nu doar că era extrem de eficientă și de ambițioasă, dar doamna Marin mai era și ceea ce majoritatea băieților ar fi numit „o mămică numai bună pentru sex”: avea părul lung, roșcat-auriu, tenul delicat și un corp de o suplețe incredibilă, mulțumită cotidianului ei ritual Vinyasa yoga.

---

¹⁹ Canal american de televiziune cu profil de teleshopping, a cărui denumire provine de la Quality, Value, Convenience (calitate, importanță,utilitate)

Hanna știa că mama ei nu era perfectă, dar tot nu putea să înțeleagă de ce divorțaseră părinții ei, cu patru ani în urmă, sau de ce tatăl ei începuse imediat să umble cu o asistentă medicală de la urgențe, cu o înfățișare mediocră, din Annapolis, Maryland, una pe nume Isabel. Ce mai schimbare!

Isabel avea o fiică adolescentă, pe Kate, iar domnul Marin spusese că Hanna avea s-o adore pur și simplu. La câteva luni după divorț, el o invitase pe Hanna să-și petreacă weekendul în Annapolis. Emoționată că avea să-și cunoască aproape sora-vitregă, Hanna o implorase pe Ali să vină cu ea.

— Nu-ți face probleme, Han, o liniștise Ali. Pe Kate asta o s-o surclasăm în toate privințele.

Și, când Hanna se uitase la ea neconvinsă, îi amintise de replica ei emblematică: „Eu sunt Ali și sunt fabuloasă!”

Acum îi suna aproape prostește, dar pe vremea aceea Hanna nu putea decât să-și imagineze cum e să ai atâta încredere în tine. Prezența lui Ali i se părea ca o manta protectoare: dovada că nu era o ratată de care tatăl ei n-ar fi vrut decât să se descotorosească.

Oricum, ziua aceea fusese o catastrofă. Kate era cea mai drăguță fată din câte cunoscuse Hanna vreodată, iar tatăl ei practic o făcuse pe Hanna purcică de față cu Kate. El bătuse apoi repede în retragere și afirmase că fusese doar o glumă, însă aceasta fusese ultima ocazie în care-l mai văzuse... și prima oară când se forțase să vomite.

Însă Hanna detesta să se gândească la întâmplările din trecut, așa că rareori îi mai veneau în minte. În plus, acum trebuia să-i privească pe partenerii mamei sale cu ochi mai buni, nu la modul tu-o-să-fii-noul-meu-tată? Și ce, tatăl ei ar fi lăsat-o pe Hanna să vină acasă la două noaptea și să bea vin, așa cum îi permitea mama? Discutabil.

Mama închise telefonul și-și fixă ochii ca smaraldele pe

Hanna.

— Ȑștia sunt pantofii cu care ai fost la școală?

Hanna se opri din mestecat.

— Mda.

Doamna Marin își înclină aprobator capul.

— Te-ai ales cu o tonă de complimente?

Hanna își răsuci glezna să-și examineze pantofii lila, cu vârf ascuțit. Fiindu-i prea frică să aibă de-a face cu sistemul de securitate de la Saks, pe aceștia chiar îi plătise.

— Mda. Destule.

— Te deranjează să mi-i împrumuți?

— Hm, sigur că nu. Dacă vrei...

Telefonul mamei sună iar. Ea îl înșfăcă nervoasă.

— Carson? Da. Te-am căutat toată seara... Ce naiba se petrece acolo?

Hanna își suflă bretonul din ochi și-i dădu lui Bulinuță o bucată de țigar. În timp ce câinele o scuipa pe podea, auzi soneria de la intrare.

Mama ei nici nu clipi.

— Le trebuie diseară, se răsti la telefon. E proiectul tău. Ce, e nevoie să vin până acolo și să te țin de mână?

Soneria se auzi din nou. Bulinuță începu să latre, iar mama se ridică să răspundă.

— Probabil că iar au venit cercetașele alea. Cercetașele veniseră la ușa lor trei zile la rând și încercaseră să le vândă fursecuri la ora cinei. Parcă erau turbate, în cartierul ăsta.

După câteva secunde, se întoarse în bucătărie împreună cu un polițist tânăr, șaten, cu ochii verzi.

— Domnul acesta spune că vrea să stea de vorbă cu tine.

Pe tăblița aurie de pe clapeta buzunarului de la piept al uniformei lui scria WILDEN.

— Cu mine? se miră Hanna, arătându-se cu degetul.

— Nu ești Hanna Marin? o întrebă Wilden. Aparatul de emisie-recepție de la centura lui scoase un zgomot.

Deodată, Hanna își dădu seama cine era tipul: Darren Wilden. Era în ultimul an la Rosewood când era ea într-a șaptea. Acel Darren Wilden pe care și-l amintea cică s-ar fi culcat cu întregul lot feminin de sportive care săreau de la trambulină și fusese cât pe ce să fie dat afară din școală pentru că-i furase directorului motocicletă Ducati de colecție. Și totuși, era categoric unul și același cu polițistul din fața ei; ochii aceștia verzi erau greu de uitat, chiar dacă trecuseră patru ani de când nu-i mai văzuse. Tot ce spera acum era ca el să fi fost un stripper trimis în glumă de Mona.

— Despre ce e vorba? se interesă doamna Marin, privindu-și cu jind telefonul mobil. Pentru ce ne întrerupeți cina?

— Am primit un apel telefonic de la Tiffany's, explică Wilden. Sunt în posesia unei înregistrări video în care apar sustrăgând unele obiecte din magazinul lor. Alte înregistrări ale diferitelor camere de supraveghere din mall te-au urmărit după ieșire, până la mașină. Pe urmă, te-am găsit după numărul de înmatriculare.

Hanna începu să se ciupească de palmă cu unghiile, obicei pe care-l avea ori de câte ori simțea că pierde controlul.

— Hanna n-ar face așa ceva, se răsti doamna Marin. Nu-i așa, Hanna?

Hanna deschise gura să răspundă, dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Inima îi bubuia în piept.

— Ascultați, zise Wilden, încrucișându-și brațele la piept. Abia atunci îi observă Hanna pistolul de la centură. Parc-ar fi fost de jucărie. Tot ce vreau este să veniți cu mine la secție. Poate că e o greșeală.

— Sunt convinsă că e o greșeală! exclamă doamna Marin. Apoi își scoase portofelul Fendi din geanta asortată. Cât mă costă ca să ne lași să ne vedem de cină?

— Doamnă, replică Wilden, exasperat. Nu trebuie decât să veniți cu mine. Da? N-o să vă țin toată seara. Vă

garantez.

Și zâmbi – cu acel zâmbet sexy marca Darren Wilden, care probabil îl ajutase să nu fie exmatriculat de la Rosewood.

— Bine, răspuse atunci mama. Ea și Wilden se priviră îndelung. Stai să-mi iau geanta.

Wilden se întoarse spre Hanna.

— O să trebuiască să-ți pun cătușele.

Hanna icni.

— Cătușele?

OK, acum chiar că era ridicol. Suna a farsă, a ceva ce și-ar fi spus unul altuia gemenii de șase ani ai vecinilor. Numai că Wilden scoase la iveală o pereche de cătușe din oțel veritabil și i le prinse cu delicatețe la încheieturi. Hanna speră că nu-i remarcase tremurul mâinilor.

Măcar dacă ar fi urmat acel moment în care Wilden s-o lege de un scaun, să pună cântecul ăla vechi, din anii șaptezeci, „Hot Stuff”, după care să se despoaie de toate veșmintele. Din nefericire, nu se întâmplă așa.

În secția de poliție mirosea a cafea arsă și a lemn extrem de vechi, deoarece, ca majoritatea clădirilor municipalității din Rosewood, aici fusese un conac al baronului căilor ferate. Polițiștii se tot vânturau pe lângă ea, răspunzând la telefon, completând formulare și lunecând peste tot pe micile lor fotolii pe rotile. Hanna se cam așteptase s-o vadă și pe Mona acolo, cu eșarfa Dior a mamei sale acoperindu-i încheieturile. Dar, după cât de gol era șirul de scaune, se părea că Mona nu fusese prinsă.

Doamna Marin stătea, extrem de rigidă, alături de fiica ei. Hanna se simțea neliniștită: de regulă, mama ei era extrem de îngăduitoare, dar, e-adevărat, nu se mai întâmplase niciodată ca ea să fie adusă la poliție, acuzată de cine știe ce.

Și, deodată, mama se aplecă spre ea și o întrebă foarte încet:

— Ce anume ai luat?

— Ă? Bâigui Hanna.

— Brățara pe care o ai la tine?

Hanna își lăsă privirea în jos. Grozav. Uitase să și-o scoată de la mână; brățara îi împodobea încheietura, în toată splendoarea ei. Și-o împinse mai sus, pe sub mânecă. Își pipăi urechile, în căutarea cerceilor: și pe ei îi purta astăzi. Câtă tâmpenie!

— Dă-mi-le mie, îi șopti mama ei.

— Ă? scânci Hanna.

Doamna Marin îi întinse palma desfăcută.

— Dă-le-ncoace. Mă descurc eu.

Fără tragere de inimă, Hanna o lăsă pe mama ei să-i desfacă brățara de la mână. Apoi, își scoase cerceii și-i puse în palma mamei, care nici măcar nu clipi. Aceasta lăsă să cadă bijuteriile în propria geantă și acoperi cu ambele mâini închizătoarea metalică.

Fata blondă de la Tiffany's, care o ajutase pe Hanna să probeze brățara cu talisman, intră cu pași mari în încăpere. De cum o văzu pe Hanna, care stătea deprimată pe scaun, având mâinile încătușate, făcu un semn de încuviințare.

— Mda. Ea e.

Darren Wilden o privi fix pe Hanna, iar mama ei se ridică în picioare.

— Cred că e o greșeală la mijloc, zise, apropiindu-se de biroul lui Wilden. Acasă, n-am înțeles la ce vă referiți. Am fost cu Hanna în ziua aceea. Am cumpărat bijuteriile cu pricina. Am acasă bonul pentru ele.

Fata de la Tiffany's își miji ochii, neîncrezătoare.

— Vreți să spuneți că eu mint?

— Nu, replică doamna Marin, cu drăgălășenie. Cred doar că ați făcut o confuzie.

Poftim? O senzație de greață, supărătoare, aproape de vinovăție, o străbătu pe Hanna.

— Și-atunci, cum explicați înregistrările camerelor de supraveghere? interveni Wilden.

Mama ei întârzie să-i răspundă. Hanna îi remarcă tresărirea aproape imperceptibilă a unui mușchi de la gât. Apoi, până ca Hanna s-o poată împiedica, își vârî mâna în geantă și scoase din ea obiectele furate.

— Numai eu am fost de vină, zise. Nu Hanna.

Întoarse apoi din nou capul spre Wilden.

— Hanna și cu mine ne-am certat pe tema acestor obiecte. Eu i-am interzis să și le ia... și de fapt am împins-o să facă acest gest. N-o să se mai repete, o să am eu grijă.

Hanna făcu ochii mari, buimăcită. Ea nu discutase niciodată cu mama ei despre bijuteriile de la Tiffany's, cu atât mai mult despre ce putea să-și cumpere și ce nu.

Wilden clătină din cap.

— Doamnă, cred că fiica dumneavoastră ar trebui să facă vreo câteva zile de serviciu în folosul comunității. De obicei, asta e pedeapsa.

Doamna Marin clipi des, avea o figură nevinovată.

— N-am putea să trecem cu vederea de data asta? Vă rog!

Wilden o privi lung, cu un colț al gurii ridicat într-un zâmbet aproape diavolesc.

— Stați jos, rosti, în cele din urmă. Lăsați-mă să văd ce pot să fac.

Hanna privea oriunde, numai spre mama ei nu. Wilden se așeză la biroul lui, pe care avea o figurină reprezentând-o pe căpetenia Wiggum din Familia Simpson, și un arc metalic Slinky. Își linse degetul arătător și începu să răsfoiască documentele pe care urma să le îndosarieze. Hanna tresări. Ce fel de documente erau? Și oare în ziarele locale apăreau relatări despre infracțiuni? Era de rău. Rău de tot.

Își bâțâi piciorul nervoasă, simțind brusc nevoia de niște drajeuri Junior Mints. Sau poate de caju. Până și punga de snaks Slim Jim de pe biroul lui Wilden ar fi satisfăcut-o.

Parcă și vedea: toată lumea avea să afle, iar ea,

instantaneu, se va trezi fără prietene și fără iubiți. Iar după aceea, ar regresa în continuare până la penibila Hanna din clasa a șaptea, anulându-și întreaga evoluție. Avea să se trezească dimineața cu același păr dizgrațios, de un șaten spălăcit. Apoi, i se vor strâmba dinții și va purta din nou aparat dentar. N-o să mai încapă în niciuna dintre perechile ei de blugi. Restul urma să se petreacă la fel de spontan. Avea să-și ducă tot restul vieții așa, dolofană, urâtă, nefericită și neglijată de toată lumea, exact cum fusese odinioară.

— Am la mine o loțiune, dacă acele chestii te-au ros cumva la încheieturi, îi zise doamna Marin, făcându-i semn spre cătușe și începând să scotocească prin geantă.

— N-am nimic, îi răspunse Hanna, revenind în prezent.

Oftând, își scoase propriul Blackberry. Îi era greu, având mâinile încătușate, însă voia să-l convingă pe Sean să treacă sâmbătă pe la ea pe-acasă. Dintr-odată, își dori din toată inima să știe că el va veni. În timp ce se uita absentă pe ecran, îi sosi un e-mail în inbox. Îl deschise.

Salut, Hanna

Din moment ce închisoarea îngrașă, știi ce-o să zică Sean, nu? „În nici un caz!”

A.

Uimirea îi fu atât de mare, încât se ridică de pe bancă, cu gândul că poate era cineva în cealaltă parte a camerei și o urmărea. Dar nu era nimeni. Închise ochii și se strădui să-și închipuie cine ar fi putut să-i trimită poliția pe cap.

Wilden își ridică privirea din hârtiile sale.

— Probleme?

— Hm, făcu Hanna. Nu.

Se așeză la loc, încet. În nici un caz? Ce naiba? Căută să vadă cine apărea ca expeditor al mesajului, însă nu

era decât o învălmășeală de litere și de cifre.

— Hanna, murmură după vreo câteva clipe doamna Marin. Nu trebuie să știe nimeni despre asta.

Hanna clipi.

— A! Mda. De acord.

— Bun.

Hanna înghiți anevoie. Numai că... deja știa cineva.

9

O consultație profesor-elev nu tocmai tipică

Miercuri dimineață, tatăl lui Aria, Byron, își trecu degetele prin părul lui negru și stufos și apoi scoase mâna pe geamul automobilului Subaru pe care-l conducea, ca să facă semn că voia să vireze la stânga. Luminile de semnalizare ale mașinii încetaseră să mai funcționeze cu o seară înainte, așa ca după ce Byron avea să-i lase pe Aria și Mike la cursuri – era a doua zi de școală –, urma să ducă mașina la service.

— Vă bucurați că ne-am întors în America? îi întrebă el

Mike, care stătea lângă Aria, pe bancheta din spate, zâmbi cu gura până la urechi.

— America e cea mai tare.

După care continuă să apese cu gesturi de maniac pe minusculele butoane ale PSP-ului. Se auzi un zgomot ca de pârț și Mike izbi victorios aerul cu pumnul.

Tatăl lor zâmbi și traversă podul de piatră cu sens unic, fluturându-și mâna în trecere spre un vecin.

— Ei, foarte bine. Și-acum, pentru ce e cea mai tare?

America e cea mai tare fiindcă are lacrosse, replică Mike, fără să-și ia ochii de pe PSP. Și gagici mai faine. Și un Hooters²⁰ în mallul King of Prussia.

Aria izbucni în râs. De parcă Mike ar fi călcat vreodată în Hooters. Dacă nu cumva... O, Doamne, doar nu...?

Se cutremură în haina ei verde de alpaca și privi afară,

---

²⁰ Lanț de restaurante din S.U.A., cunoscut pentru faptul că are chelnerițe atrăgătoare

pe geam, ceața deasă. O femeie îmbrăcată într-o bluză de trenning lungă și roșie, cu glugă, pe care scria MAMĂ DE FOTBALIST DIN PRIMA LIGĂ, se chinuia să-și împiedice ciobănescul german să gonească după o verviță. La colț, două blonde cu niște cărucioare moderne în care-și duceau copiii stăteau la bârfe.

Exista un singur termen cu care putea să descrie ora de engleză de ieri: barbarie. După ce Ezra scăpase acel „Mama mă-sii”, toată clasa se întorsese să se holbeze la ea. Hanna Marin, care stătea chiar în fața ei, o întrebase în șoaptă, dar nu tocmai discret:

— Te-ai culcat cu profu’?

Aria chiar se gândise, pentru o fracțiune de secundă, că poate Hanna fusese cea care-i trimisese mesajul legat de Ezra; la drept vorbind, Hanna se număra printre puținele persoane care știau despre Porctunia. Dar de ce și-ar fi bătut capul Hanna?

Ezra – pardon, domnul Fitz – pusese repede capăt atmosferei de hilaritate, dar venise cu cea mai penibilă explicație privind faptul că înjurase în clasă. Zisese, după cum își amintea Aria:

— Mi-a fost teamă că mi-a intrat o viespe în pantaloni și m-am gândit că avea să mă înțepe, așa că am urlat de groază.

Când Ezra începuse să vorbească despre teme de cinci paragrafe și despre programa școlară, Aria nu reușise să se concentreze. Ea era viespea care-i intrase în pantaloni. Și nu se putuse abține să nu-l privească în ochii care o sorbeau cu lăcomie și să nu se uite la buzele lui superb de trandafirii. Când îl prinsese că o privea cu coada ochiului, simțise că inima ei face două salturi mortale de pe trambulina cea mai de sus și-i aterizează apoi drept în stomac.

Ezra era tipul potrivit pentru ea, iar ea era fata potrivii a pentru el: pur și simplu, știa. Și ce dacă-i era profesor? Trebuia să existe o cale ca să meargă treaba.

Tatăl ei opri în fața porților de beton de la intrarea în

Rosewood. În depărtare, Aria remarcă o broscuță Volkswagen originală, de un albastru prăfos, în parcare profesorilor. O știa de la Snooker's: era mașina lui Ezra. Se uită la ceas. Mai erau cincisprezece minute până la oră.

Mike țâșni din mașină. Aria deschise și ea portiera, însă tatăl ei o opri, punându-i o mână pe braț.

— Mai stai o clipă, îi zise.

— Dar trebuie să... protestă, privind cu jind spre broscuța lui Ezra.

— Doar un minut, insistă tatăl ei, dând mai încet volumul aparatului de radio. Aria se așează la loc pe banchetă. Mi s-a părut că ești un pic... își flutură mâna într-un gest incert. Te simți bine?

Aria ridică din umeri.

— În ce sens?

Tatăl ei oftă.

— Păi... Nu știu. Cu întoarcerea aici. Și n-am mai discutat despre... știi tu... de ceva vreme.

Aria începu să se joace cu fermoarul de la geacă.

— Și ce-ar mai fi de discutat?

Byron își vârî în gură o țigară pe care și-o răsucise înainte de plecare.

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu ți-a fost. Să păstrezi tăcerea. Dar să știi că te iubesc. Știi, nu?

Aria își abătu din nou privirea spre parcare profesorilor.

— Mda, știu, îi răspunse. Dar trebuie să plec. Ne vedem la trei.

Și, până ca el să-i mai poată răspunde, țâșni din mașină, cu tot sângele năvălindu-i în urechi. Cum mai putea ea să fie Aria islandeza, care-și lăsase trecutul în urmă, când una dintre cele mai urâte amintiri ale ei despre Rosewood tot ieșea bolborosind la suprafață?

Se întâmplase pe când era în clasa a șaptea, prin mai. Devil de la Rosewood Day plecaseră acasă mai devreme, din cauza unei conferințe a profesorilor, așa că Aria și Ali

porniseră spre Sparrow, magazinul de muzică din campusul Hallis, să caute CD-uri noi. O luaseră pe o scurtătură, când Aria observase familiara și hodorigita Honda Civic maro a tatălui ei, ceva mai departe, într-o parcare altfel pustie. Se apropiaseră de mașină – ea și Ali –, cu intenția de a-i lăsa un bilețel, dar constatară că înăuntru era cineva. De fapt, erau două persoane: tatăl ei, Byron, și o fată cam de douăzeci de ani, care-l săruta pe gât.

Tocmai atunci, Byron își ridicase privirea și-o zărise pe Aria. Ea o rupsesse la fugă înainte de a fi nevoită să vadă mai multe și înainte ca el s-o poată opri. Ali o urmărise pe Aria tot drumul până la ea acasă, dar nu se împotrivi atunci când Aria îi zisesse că vrea să rămână singură.

Mai târziu, în seara aceea, Byron venise în camera ei să-i explice. Nu era ceea ce părea, îi spusese. Însă Aria nu era proastă. În fiecare an, tata își invita acasă studenții la un cocktail de hai-să-ne-cunoaștem-mai-bine, și Aria chiar o văzuse pe fata aceea intrând pe ușa lor. Numele ei era Meredith, și-l amintea bine, fiindcă tipa se cherkelise și-și scrisese numele pe ușa frigiderului, cu litere cu magneti. Iar când plecase, în loc să-i strângă mâna tatălui ei, ca toți ceilalți studenți, Meredith îl sărutase îndelung pe obraz.

Byron o implorase pe Aria să nu-i spună nimic mamei ei. Îi promisese că n-o să se mai întâmpile niciodată. Ea se hotărâse să-l creadă, așa că păstrase secretul. Fără ca el să-i explice ceva de genul acesta, Aria bănuia că Meredith fusese motivul pentru care tatăl ei acceptase plecarea în Islanda, la vremea respectivă.

Ți-ai promis ție însăși că n-o să te mai gândești la asta, se mustră în sinea ei Aria, aruncând o privire peste umăr. Tatăl ei tocmai semnala cu mâna că iese din parcare școlii.

Intră pe culoarul îngust din aripa destinată profesorilor. Cabinetul lui Ezra era în capăt, iar la ușă, o băncuță confortabilă, în dreptul unei ferestre. Se opri în prag și-i

privi cum scria ceva la computer.

După un timp, ciocăni. Ochii albaștri ai lui Ezra se făcură mari la vederea ei. Arăta adorabil în cămașa lui albastră descheiată la gât, cu sacoul albastru de la Rosewood, reiații verzi și mocasinii negri, ponosiți. Colțurile gurii i se ridicară în cel mai firav și mai sfios zâmbet posibil.

— Salut, o întâmpină.

Aria se foi nesigură în prag.

— Pot să vorbesc cu tine? 71 întrebă. Vocea îi sună un pic pițigăiată.

Ezra șovăi, îndepărtându-și o șuviță de păr de pe ochi, ocazie cu care Aria observă plasturele înfășurat pe degetul mic de la mâna stângă.

— Sigur, rosti el, moale. Intră.

Ea păși în cabinet și închise ușa. Încăperea era aproape goală – doar un birou mare, din lemn masiv, două scaune pliante și computerul. Se așeză pe scaun.

— Așa, hm, zise ea. Salut.

— Salut, încă o dată, îi răspunse Ezra, zâmbind. Coborându-și privirea, luă o gură din cana pe care scria Rosewood Day, plină ochi de cafea. Ascultă, începu el.

— În legătură cu ieri, zise și Aria, în același timp izbucniră amândoi în râs.

— Domnișoarele, întâi, o invită Ezra. Aria se scărpină la ceafă, în locul în care-și legase părul la coadă.

— Tu... ăăă... voiam să discutăm despre... noi.

Ezra încuviință printr-o înclinare a capului, dar nu zise nimic.

Aria începu să se foiască pe scaun.

— Ei bine, presupun că e șocant să... hm... să-ți fiu elevă, după... știi tu... de la Snooker's. Dar, dacă pe tine nu te de deranjează, să știi că nici pe mine.

Ezra își cuprinse cana cu palma. Aria ascultă cum ceasul de perete al școlii ticăia secundele.

— Eu... nu prea cred că ar fi bine, zise el, încetitor. Îmi

spusesei că ești mai mare.

Aria râse, neștiind dacă el vorbea serios.

— Nu ți-am spus niciodată câți ani am, protestă, după care își lăasă ochii în jos. Doar ai presupus tu.

— Mda, dar nici tu nu trebuia să-mi dai de înțeleas așa ceva, replică Ezra.

— Toată lumea minte în legătură cu vârsta, zise încet Aria.

Ezra își trecu degetele prin păr.

— Dar... tu ești...

Întâlnindu-i privirea, oftă.

— Uite ce e, eu... eu cred că ești uluitoare, Aria. Zău. Te-am cunoscut în barul ăla și a fost la modul... uau, asta cine mai e? Atât de diferită față de toate celelalte fete pe care le-am cunoscut...

Aria își lăasă ochii în jos, în același timp încântată, dar și un pic indispusă.

Ezra se întinse peste birou și-și puse mâna peste a ei – era caldă, uscată și liniștitoare –, dar apoi și-o retrase grăbit.

— Totuși, nu așa trebuie să fie, înțelegi? Fiindcă, în fine, îmi ești elevă. Aș putea să am o grămadă de necazuri. Și tu nu vrei să am necazuri, nu?

— N-o să știe nimeni, protestă slab Aria, deși nu se putea abține să nu se gândească la mesajul acela ciudat de ieri și la faptul că poate cineva știa deja.

Ezra avu nevoie de un timp îndelungat până să-i răspundă. Aria avea impresia că el încerca să ia o hotărâre. Îl privi, plină de speranțe.

— Îmi pare rău, Aria, mormăi, până la urmă. Dar cred că ar trebui să pleci.

Aria se ridică, simțindu-și obrazii cuprinși de văpăi.

— Sigur, zise. Își încleștă degetele de spătarul scaunului. Parcă i s-ar fi zvârcolit tăciuni aprinși prin măruntaie.

— Ne vedem la oră, șopti Ezra.

Aria închise ușa cu grijă. Pe coridor, profesorii

mișunau, grăbindu-se spre sălile în care aveau ore. Se hotărî să ajungă la vestiar scurtând drumul prin curte: avea nevoie de aer curat.

Afară, auzi un râs de fată care i se păru cunoscut. Încremeni pentru o clipă. Când avea să înceteze senzația asta, că o aude pretutindeni pe Ali? Înaintă anevoie, dar nu pe poteca șerpuită din dale a curții, așa cum ar fi trebuit, ci prin iarbă. Ceața dimineții era atât de deasă, încât cu greu izbutea să-și zărească picioarele. Urmele ei dispăreau în iarba moale imediat cum făcea următorul pas.

Bun. Părea un moment cât se poate de potrivit pentru o dispariție totală.

10

Fetele singure au mai mult haz

În după-amiaza aceea, Emily stătea în parcarele elevilor, dusă pe gânduri, când cineva îi acoperi brusc ochii cu palmele. Emily sări ca arsă, speriată.

— Hei, ușurel! Eu sunt!

Se întoarse și răsufală ușurată. Era Maya. Emily fusese foarte îngândurată și aproape paranoică de când primise mesajul acela bizar cu o zi în urmă. Tocmai se pregătea să descuie portiera mașinii – mama le lăsase, pe ea și pe Carolyn, să meargă la școală cu mașina, cu două condiții: să conducă prudent și să sune când ajung – și să-și ia geanta cu echipament pentru antrenamentul de înot.

— Scuză-mă, zise ea. Am crezut... nu contează.

— Mi-a fost dor de tine azi, mărturisi Maya, zâmbind.

— Și mie, zâmbi și Emily. Încercase s-o sune pe Maya de dimineață, să-i propună s-o ia cu mașina, însă aflase de la mama ei că plecase deja. Și, ce mai faci? o întrebă.

— Păi, se putea și mai bine.

Azi, Maya își prinsese neastâmpăratul ei păr negru cu adorabile agrafe iridiscente de forma unor fluturi roz.

— A, da? întrebă Emily, lăsându-și capul într-o parte.

Maya își strânse buzele și-și scoase unul dintre picioare din sandaua Oakley. Al doilea deget îl avea mai lung decât cel mare, exact la fel ca Emily.

— M-aș simți și mai bine dacă ai veni cu mine undeva. Chiar acum.

— Dar am înotul, replică Emily, auzindu-l iarăși pe Eeyore în tonul ei.

Maya o prinse de mână și începu să i-o legene.

— Dacă ți-aș spune că unde mergem implică și înotul? Emily își miji ochii spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să ai încredere în mine.

Chiar dacă fusese apropiată de Hanna și de Spencer și de Aria, toate amintirile preferate ale lui Emily erau legate de momentele petrecute cu Ali. Ca atunci când se îmbrăcaseră cu pantaloni de schi mătăhăloși, să se dea pe zăpadă pe dealul Bayberry, când discutaseră despre iubii ideali, sau plânseseră gândindu-se la Chestia cu Jenna, după care se alinaseră reciproc. Când erau numai ele două, Emily vedea o Ali ceva mai puțin perfectă – ceea ce, într-un fel, o făcea pe ea să pară mai apropiată de perfecțiune – și simțea atunci că putea să fie ea însăși. Parcă trecuseră zile, săptămâni, ani de când nu mai fusese ea însăși. Și se gândea la asta acum, când simțea din nou o astfel de siguranță de sine alături de Maya. Îi era dor să aibă o prietenă foarte bună.

În clipa aceea, Ben și toți ceilalți băieți probabil că se schimbau în costumele lor, plesnindu-se unii pe alții cu prosoapele ude peste fesele goale. Lauren, antrenoarea, înșirua grupurile de exerciții pe tabla cea mare și căra spre bazin labele, vestele și ramele corespunzătoare. Iar fetele din lot se plângeau, fiindcă tuturor le venea ciclul în același timp. Să îndrăznească ea să lipsească de la a doua zi de antrenament?

Își strânse între degete peștișorul de plastic de la breloc.

— Cred c-aș putea să-i spun lui Carolyn că a trebuit să

rămân la meditații la spaniolă, murmură ea.

Știa că n-o să țină minciuna cu Carolyn, dar, pe de altă parte, era la fel de probabil că ea nu avea s-o părăscă mamei lor.

Verificând pentru a nu știu câta oară să nu fie cineva prin parcare, Emily zâmbi și descuie mașina.

— Foarte bine. Hai să mergem.

— Am descoperit locul ăsta în weekend, cu fratele meu zise Maya, în timp ce Emily oprea mașina pe pietrișul din parcare.

Emily coborî și se întinse.

— Chiar uitasem de el.

Erau pe traseul Marwyn, lung de vreo opt kilometri și mărginit de un râu adânc. Ea și prietenele ei obișnuiau vină tot timpul pe-aici cu bicicletele – Ali și Spencer pedaleau cu furie în apropierea finisului și ajungeau, de obicei, la egalitate –, după care se opreau la micul snack bar din apropierea zonei pentru scăldat, să-și ia Butterfingers și coca-cola Dietetică.

În timp ce urca după Maya pe o pantă nămolosă, aceasta o prinse de braț.

— A! Am uitat să-ți zic. Mi-a spus mama că a trecut ieri maică-ta pe la noi, când noi eram la școală. Ne-a adus prăjiturele.

— Da? făcu Emily, derutată. Chiar se întreba de ce nu-i pomenise nimic mama ei despre asta seara, la cină.

— Prăjiturelele au fost un deee-li-ciu. Eu și fratele meu am ras tot aseară!

Ajunseră la drumul de pământ. Bolta formată de coroanele stejarilor le adăpostea de soare. Aerul avea acel miros de proaspăt, de pădure, și părea cu vreo două grade mai răcoros.

— Încă n-am ajuns, anunță Maya, luând-o de mână și conducând-o în jos pe o potecă, spre un mic pod de piatră. La vreo șase metri dedesubtul lui, râul se lărgea.

Apa liniștită scânteia sub razele soarelui după-amiezii.

Maya merse tocmai până la marginea podului și se dezbracă, rămânând doar în sutien și în chiloți asortați. Își azvârli hainele grămadă, scoase limba la Emily și plonjă în apă.

— Stai! strigă Emily, repezindu-se spre ea. Maya nu știa cât de adâncă era apa? După ce recită până la capăt unu-Mississippi, doi-Mississippi, Emily auzi un plescăit.

Maya scoase capul din apă.

— Ți-am zis eu că te-aduc într-un loc care are legătură cu înotul! Hai, dezbracă-te!

Emily aruncă o privire spre mormanul de haine aruncat de Maya. Ea chiar detesta să se dezbrace de față cu alții; până și cu fetele din lotul de natație, care o vedeau în fiecare zi. Își scoase încetișor fusta plisată de la Rosewood, încrucișându-și picioarele, astfel încât Maya să nu-i poată vedea coapsele goale, musculoase, după care prinse în mâini tricoul fără mâneci pe care-l purta pe sub bluza de uniformă. Se hotărî să-l păstreze pe ea. Privi dincolo de marginea râului și, adunându-și curajul, sări. O clipă mai târziu, apa îi îmbrățișă trupul. Era plăcut de caldă și de îngroșată de mâl, nu rece și curată ca apa din bazin. Sutienul – care făcea parte din tricou – i se umplu de apă.

— E ca într-o saună aici, zise Maya.

— Mda, o aprobă Emily, lipăind până în zona mai puțin adâncă, unde Maya stătea cu picioarele pe fundul râului. Își dădu seama că-i vede sânii prin sutien, așa că-și abătu repede privirea.

— Mă duceam mereu cu Justin să ne aruncăm de pe stânci, când eram în California, mărturisi Maya. Stătea acolo în vârf și, cum să zic, se gândea vreo zece minute înainte de a sări. Mi-a plăcut că tu nici măcar n-ai ezitat.

Emily se întoarse să facă pluta pe spate și zâmbi. Nu se putea abține: înghițea orice compliment de la Maya ca pe o plăcintă cu brânză abia coaptă.

Maya își făcu palmele căuș și-o împroșcă pe Emily eu

apă. O parte îi pătrunse chiar în gură. Apa de râu avea un gust cleios și aproape metalic, câtuși de puțin asemănător cu al celei clorurate din bazin.

— Cred că o să mă despart de Justin, zise deodată Maya.

Emily veni înot mai aproape de margine și se ridică pe picioare.

— Chiar? De ce?

— Mda. Chestia cu distanța e prea stresantă. Mă sună, cum să zic, tot timpul. N-am plecat decât de vreo câteva zile și deja mi-a trimis două scrisori!

— Hm, făcu Emily, cernând apa murdară printre degete. Brusc, îi trecu ceva prin minte. Se întoarse spre Maya: Spune-mi... hm... mi-ai pus tu ieri un bilet în vestiarul de la înot?

Maya se încruntă.

— Când, după școală? Nu... păi, doar m-ai condus acasă, ai uitat?

— Corect.

Nu crezuse cu adevărat că Maya i-ar fi scris biletul, dar dac-ar fi fost așa, lucrurile s-ar fi simplificat mult.

— Ce scria în bilet?

Emily scutură din cap.

— Nu contează. Nimic.

Își drese glasul.

— Știi ce? Cred c-ar trebui să mă despart și eu de prietenul meu.

Hopa! Emily n-ar fi fost mai surprinsă nici dacă i-ar fi ieșit din gură un măcăleandru.

— Chiar? Se miră Maya.

Emily clipi des din pricina apei care-i intrase în ochi.

— Nu știu. Poate.

Maya își întinse brațele deasupra capului, iar Emily îi zări din nou cicatricea aceea de la încheietură. Își abătu iarăși privirea.

— Păi, atunci, moaș'-sa pe gheață! zise Maya.

Emily zâmbi, nedumerită.

— Poftiim?

— E o chestie pe care-o spun eu câteodată, îi explică Maya. Cu sensul de... dă-o-n mă-sa! Întoarse capul și ridică din umeri. Bănuiesc că sună prosteste.

— Ba nu, îmi place, o liniști Emily. Moaș'-sa pe gheață, repetă, chicotind. Întotdeauna se simțea ciudat când înjura de parcă mama ei ar fi putut s-o audă din bucătăria casei lor, la peste cincisprezece kilometri distanță.

— Dar categoric ar fi cazul s-o rupi cu-al tău, pe bune, zise Maya. Și știi de ce?

— De ce?

— Am fi amândouă singure.

— Și asta ce-ar însemna? se interesă Emily.

Pădurea era tăcută și nemișcată.

Maya veni mai aproape de ea.

— Și asta ar însemna... că... noi două... am putea... să ne distrăm!

Și, imediat, o apucă pe Emily de un umăr și-o vârî sub apă.

— Hei! țipă Emily. O împrășcă pe Maya, forțând-o să se dea înapoi, spintecând apa cu tot brațul și generând un val uriaș. Pe urmă, o apucă pe Maya de un picior și începu s-o gâdile în talpă, imediat sub degete.

— Ajutor! țipă Maya. Nu la tălpi! Mă gâdil rău!

— Aha, ți-am descoperit punctul slab! croncăni Emily, trăgând-o nebunește pe Maya spre cascadă. Maya izbuti să-și smulgă piciorul și-i sări din spate lui Emily tocmai pe umeri. Mâinile ei plutiră spre coastele lui Emily, apoi spre abdomen, unde începu s-o gâdile. Emily hohoti. Până la urmă, o împinse pe Maya într-o grotă mică din stâncă.

— Sper să nu fie lilioci pe-aici, scânci Maya. Razele de soare pătrundeau prin micile fisuri ale stâncii, alcătuiind o aură în jurul părului ei ud leoarcă. Vino-ncoace, zise apoi, întinzându-i mâna.

Emily se ridică în picioare lângă ea, pipăind pereții netezi și reci ai grotei. Zgomotul răsuflării ei se reverbera

prin pereții înguști. Se priviră una pe cealaltă, zâmbind.

Emily își mușcă buza. Era un moment perfect de prietenie, care o făcea să se simtă oarecum melancolică și nostalgică.

Maya își coborî privirea, îngrijorată.

— Ce-ai pățit?

Emily trase aer adânc în piept.

— Ei bine... Ai auzit de fata care a locuit în casa voastră? De Alison?

— Mda.

— A dispărut. Imediat după ce-am terminat clasa a șaptea. N-a mai fost găsită niciodată.

Maya simți un ușor fior.

— Am auzit ceva despre asta.

Emily se cuprinse cu brațele; și ei i se cam făcea frig.

— Eram foarte apropiate.

Maya se trase mai aproape de Emily și-și petrecu un braț pe după umerii ei.

— Nu mi-am dat seama.

— Mda, confirmă Emily. Bărbia începu să-i tremure. Am vrut doar să știi, adăugă.

— Mersi.

Trecură câteva clipe foarte lungi; Emily și Maya continuau să se țină în brațe. Deodată, Maya se retrase.

— Am mințit adineauri. Referitor la motivul pentru care vreau s-o rup cu Justin.

Emily înălță din sprânceană, curioasă.

— Nu. Nu sunt convinsă că-mi plac băieții, rosti încetisor Maya. E ciudat. Mi se par drăguți, dar când ajung să fiu singură cu unul, nu mai vreau să fiu cu el. Aș prefera să fiu... cum să zic? ... cu cineva ca mine.

Zâmbi crispat.

— Știi cum e?

Emily își trecu palmele peste față, apoi prin păr. Dintr-odată, i se părea că Maya o privește prea de aproape.

— Eu... încep ea.

Dar nu, nu știa.

Tufele de deasupra lor se mișcară. Emily tresări. Mama ei nu putea să suporte gândul ca fetele să vină acolo: nu poți să știi niciodată ce fel de răpitori sau asasini se puteau ascunde în astfel de locuri. Pădurea era nemișcată, dar imediat apoi un cârd de păsări se împrăștie sălbatic pe cer. Emily se lipi de stâncă. Oare le urmărea cineva? Al cui să fi fost râsul acela? I se părea un râs cunoscut. Deodată, Emily auzi o respirație greoaie. I se făcu pielea de găină; scoase capul să privească afară.

Nu era decât un grup de băieți. Deodată, năvăliră toți în apă, mânuind bețe în chip de spade. Emily plecă de lângă Maya și se îndepărtă de cascadă.

— Unde te duci? o strigă Maya.

Emily o privi, apoi întoarse capul spre băieți, care-și abandonaseră bețele și acum se băteau cu pietre. Unul din ei era Mike Montgomery, fratele mai mic al fostei ei prietene Aria. Crescuse de când nu-l mai văzuse. Și... ia stai: Mike făcea și el școala la Rosewood. Oare ar recunoaște-o? Emily ieși din apă și se grăbi să urce panta.

Întoarse din nou capul spre Maya.

— Trebuie să ajung înapoi la școală până termină Carolyn cu înotul, o anunță, trăgându-și fusta pe ea. Vrei să-ți arunc hainele acolo?

— Cum vrei, zise Maya, ieșind de sub cascadă și lipăind prin apă, cu chiloții transparentți lipiți de fese. Urcă încet panta, fără să-și acopere nici măcar pentru o clipă abdomenul sau sânii. Băieții își încetară hârjoneala și se holbară după ea.

Și, chiar dacă Emily n-ar fi vrut, nu se putu stăpâni să nu se holbeze și ea.

11

Cartofii dulci măcar au o grămadă de vitamina A

— Ea. Categorie, ea, șopti Hanna, arătând cu degetul.

— Noo. Sunt prea mici! răspunse Mona, tot în șoaptă.

— Da, dar uită-te cum se umflă în partea de sus! Pe bune că sunt falși, argumentă Hanna.

— Eu cred că femeia de-acolo și-a făcut fesele.

— Scârbos, comentă Hanna, strâmbând din nas și plimbându-și palmele pe marginile propriilor fese, rotunde, ferme, vrând să se asigure că erau încă în perfectă stare. Era spre sfârșitul după-amiezii de miercuri, cu doar două zile înainte de petrecerea anuală în aer liber dată de Noel Kalm, iar ea și Mona trândăveau pe terasa de la Yam, cafeneaua aparținând de clubul printre ai cărui membri se numărau și părinții Monei. Mai jos de ele, o gașcă de băieți din Rosewood se avântase într-o rapidă partidă de golf, până la masa de seară; în schimb, Hanna și Mona jucau un cu totul alt tip de joc: „Descoperă sânii falși!” Sau orice altceva fals, din moment ce în jurul lor falsurile abundau.

— Mda, după cum se pare, chirurgul ei a cam dat-o în bară, murmură Mona. Cred că mama joacă tenis cu ea. O s-o întreb.

Hanna privi din nou spre femeia diafană, de vreo treizeci și ceva de ani, de lângă bar, al cărei posterior arăta suspect de extra-somptuos față de restul siluetei sale ca de scobitoare.

— Mai bine mor decât să apelez la chirurgia plastică.

Mona își făcu de lucru cu amuleta brățării ei de la Tiffany's: cea pe care, evident, nu fusese obligată s-o restituie.

— Tu crezi că Aria Montgomery și i-o fi mărit?

Hanna își ridică privirea, uimită.

— De ce?

— E chiar slabă, iar ei arată, cum să zic, suspect de perfecți, explică Mona. A fost în Finlanda, sau mai știi eu pe unde, corect? Am auzit că-n Europa e ieftină operația.

— Eu nu cred să fie falși, murmură Hanna.

— De unde știi tu?

Hanna își ronțăi paiul. Aria avusese dintotdeauna sânii

mari; ea și Alison fuseseră singurele din grupul lor de prietene în nevoie să poarte sutien în clasa a șaptea. Alison se fălise mereu cu ai ei, însă singura dată când Aria dăduse impresia că observă existența propriilor sâni fusese atunci când tricotase pentru toate sutiene ca dar de Crăciun și constatase că pentru ea trebuia să facă unul cu un număr mai mare.

— Pur și simplu pentru că nu pare să fie genul, îi răspunse. Să discute cu Mona despre fostele ei prietene însemna să se avânte pe un teritoriu incomod. Hanna încă se simțea jenată de modul în care ea, Ali și celelalte fete își băteau joc de Mona într-a șaptea, însă i se părea mult prea bizar să aducă vorba acum despre așa ceva.

Mona o privi fix.

— Te simți bine? Arăți altfel azi.

Hanna tresări.

— Da? Cum adică?

Mona îi adresă un mic zâmbet cunoscător.

— Hopa! Cineva e cu nervii la pământ!

— Nu sunt cu nervii la pământ, protestă grăbită Hanna.

Totuși, era. După povestea din secția de poliție și după E-mailul primit seara, era înspăimântată. De dimineață, avusese impresia că ochii ei păreau mai degrabă de un maro opac, decât verzi, și brațele și le vedea deranjant de pufoase. Avea senzația aceea oribilă că într-adevăr urma să se transforme la loc în cea care fusese în clasa a șaptea.

O chelneriță blondă, având gâtul ca de girafă, le întrerupse discuția:

— V-ați hotărât?

Mona mai aruncă o privire în meniu.

— Eu vreau salată asiatică de pui, fără sos.

Hanna își dresе glasul.

— Eu, salată de legume, cu varză de Bruxelles, și o porție mare de cartofi dulci, prăjiți. La cutie, pentru acasă, vă rog.

În timp ce chelnerița lua meniurile de pe masă, Mona

își împinse ochelarii de soare în jos pe nas.

— Cartofi dulci prăjiți?

— Pentru mama, se grăbi să-i explice Hanna. Cu așa ceva trăiește.

Mai jos, pe terenul de golf, un grup de tipi mai mari decât ele își ocupau pozițiile pentru prima lovitură; din el făcea parte și un tânăr chipeș, într-o pereche de pantaloni scurți decolorați. Părea un pic cam nepotrivit cu decorul, cu părul lui șaten ciufulit, cu pantalonii largi și cu... ia stai... aia să fie cumva... o bluză polo cu emblema Poliției din Rosewood? O, nu! Chiar așa era.

Wilden scrută terasa și-și înclină calm capul când o zări Hanna. Ea se făcu mică.

— Țsta cine mai e? murmură încântată Mona.

— Hm... mormăi Hanna, pe jumătate vârată sub masă.

Cum așa, Darren Wilden juca golf? Nu se poate. Când era în liceu, era genul de tip care azvârlea cu bețe de chibrit aprinse în băieții din echipa de golf a Rosewood-ului. Ce, chiar toată lumea se pusese pe ea?

Mona își miji ochii.

— Ia stai. N-a fost la noi la școală? O întrebă, apoi zâmbi cu gura până la urechi. O, Doamne! E tipul de la echipa de sportivi care fac sărituri de la trambulină. Hanna, afurisită mică. De unde te știe el pe tine?

— E... începu Hanna, dar se opri imediat, plimbându-și degetele peste talia blugilor, ca să mai câștige timp. L-am întâlnit pe traseul Marwyn, acum vreo două zile, când alergam. Ne-am oprit în același timp la fântână, să bem apă.

— Drăguț, comentă Mona. Lucrează pe-aici?

Hanna zăbovi din nou. Chiar își dorea să evite discuția asta.

— Hm... Parcă a zis că este polițist, răspunse apoi, nonșalantă.

— Glumești. Mona își scoase stick-ul hidratant Shu Uemura din geanta hobo albastră și-și tamponă ușor buza superioară. Mi se pare un tip suficient de sexy,

remarcă ea, ca să apară într-un calendar al polițiștilor. Parcă-l și văd: Mister Aprilie. Ia să-l rugăm să ne arate bastonul!

— Șșșt! o sâsâi Hanna.

Sosiră salatele comandate. Hanna împinse deoparte cutia de plastic în care erau cartofii dulci prăjiți și mușcă dintr-o roșie cherry fără sos.

Mona se aplecă spre ea.

— Pun pariu c-ai putea să-l agăți.

— Pe cine?

— Pe Mister Aprilie! Cine altul?

Hanna pufni.

— Da, sigur.

— Pe bune. Ar trebui să-l aduci la petrecerea lui Kahn. Am auzit că anul trecut au venit la petrecere și câțiva curcani. Uite-așa fac, ca să nu-i salte niciodată.

Hanna se lăsă pe spate. Petrecerea lui Kahn era o tradiție legendară în Rosewood. Familia Kahn locuia pe un teren de vreo douăzeci de pogoane, iar băieții – Noel fiind cel mai mic dintre ei – organizau în fiecare an o petrecere cu ocazia începerii școlii. Puștaniii jecmăneau extrem de bine aprovizionatul stoc de băuturi alcoolice din pivniță, și mereu ieșea câte un scandal. Cu un an în urmă, Noel îl împușcase pe cel mai bun prieten al lui, James, drept în fundul gol, cu pușca lui cu două țevi, din cauză că James încercase să se pupe cu iubita lui Noel din acea vreme, Alyssa Pennypacker. Amândoi se îmbătaseră în asemenea hal, încât râseseră în hohote pe tot drumul spre urgență și nu-și mai amintiseră ce se întâmplase și de ce. Iar cu un an înainte, o gașcă de drogați trăsese prea multă iarbă și încercase să ia caii Appaloosa ai domnului Kahn, ca să se ducă să fumeze din bonguri²¹.

— Noo, replică Hanna, mușcând dintr-o altă roșie. Cred c-o să merg cu Sean.

---

²¹ Dispozitiv special pentru inhalarea fumului, mai ales de marijuana

Mona se strâmbă.

— De ce să ratezi în compania lui Sean o seară altminteri perfectă pentru petrecere? Doar a depus jurământ de castitate. Probabil că nici n-o să vină.

— Să depui jurământ de castitate nu înseamnă să renunți la petreceri, o asigură Hanna, mușcând zdravăn din salată și ronțând legumele uscate, deloc apetisante.

— Ei bine, dacă tu nu vrei să-l inviți pe Mister Aprilie la petrecerea lui Noel, mă duc să-l invit eu, se hotărî Mona, ridicându-se.

Hanna o înhăță de braț.

— Nu!

— De ce nu? Haide! O să fie distractiv.

Hanna își înfipse unghiile în brațul Monei.

— Am zis nu.

Mona se așează la loc și o făcu pe supărata:

— De ce nu?

Hanna simți cum inima îi pornește în galop.

— Bine. Dar să nu spui la nimeni, îi ceru, inspirând adânc. L-am cunoscut la secția de poliție, nu când alergam. Am fost chemată să mi se pună niște întrebări despre povestea de la Tiffany's. Dar n-a fost mare scofală. Nu m-au arestat.

— O, Doamnei zberă Mona.

Wilden își ridică din nou privirea spre ele.

— Șșșt! o apostrofă Hanna.

— Și, ești bine? Ce s-a întâmplat? Povestește-mi tot, îi ceru Mona, de astă dată în șoaptă.

— Nu sunt prea multe de povestit, zise Hanna, aruncându-și șervetul peste farfurie. M-au dus la secție, a venit și mama cu mine, și am stat acolo un timp. M-au lăsat să plec cu un avertisment. Mare scofală. Toată treaba a durat vreo douăzeci de minute.

— Phii! exclamă Mona, aruncând spre Hanna o privire de nedeslușit. Hanna chiar se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva era o privire de milă.

— N-a fost, cum să zic, ceva ieșit din comun, sau mai

știu eu ce, se apără ea, simțind cum i se usucă gâtul. Nu s a întâmplat mare lucru. Mai toți polițiștii vorbeau la telefon. Am trimis SMS-uri tot timpul.

Se opri, gândindu-se dacă era cazul să-i povestească Monei despre SMS-ul cu „În nici un caz!” pe care-l primise de la A, cine-o mai fi fost și A. Dar ce rost avea să se obosească? De fapt, putea să nu însemne nimic, nu?

Mona sorbi din paharul cu Perrier.

— Credeam că n-o să te prindă niciodată.

Hanna înghiți în sec.

— Mda, mă rog...

— Maică-ta nu te-a omorât?

Hanna își întoarse privirea. Pe drumul spre casă, mama ei o întrebase dacă luase dinadins brățara și cerceii. Când Hanna îi răspunsese că nu, doamna Marin replicase: „Bine. Atunci, s-a rezolvat.” Și-și deschisese imediat telefonul să sune pe cineva.

Ridică din umeri și se sculă în picioare.

— Tocmai mi-am adus aminte. Trebuie să-l scot la plimbare pe Bulinuță.

— Ești sigură că n-ai nimic? insistă Mona. Pari cam îmbujorată.

— Nu-i nici o chestie, replică ea.

Mimă zgomotos un sărut spre Mona și se îndreptă spre ușă.

leși calmă din restaurant, dar de îndată ce ajunse în parcare, o rupse la fugă. Se urcă în automobilul ei Toyota Plus – o mașină pe care doamna Marin și-o cumpărase pentru ea cu un an în urmă, dar i-o pasase recent fiicei sale, din cauză că se plictisise de ea – și-și privi chipul în oglinda retrovizoare. Avea pete oribile, de un roșu aprins, pe obraji și pe frunte.

După ce se transformase radical, Hanna fusese de-a dreptul obsedată cu grija față de propria-i persoană, nu numai să pară super și perfectă în orice situație, dar și să fie super și perfectă. Îngrozită de gândul că și cea mai neînsemnat greșeală putea s-o azvârle înapoi pe tărâmul

penibilului, se îngrijise de toate detaliile, de la mărunțișuri de genul alegerii pseudonimului ideal pe messenger și mixajul muzical perfect pentru iPod-ul din mașină, până la lucruri mai importante, ca stabilirea corectă a combinației de persoane pe care să le invite la o petrecere și alegerea băiatului perfect din categoria așa da; aici, spre norocul ei, era vorba de același băiat care se îndrăgostise încă din clasa a șaptea. Faptul că fusese prinsă furând din magazin nu însemna o pată pe imaginea acelei Hanna perfecte, stăpâne pe sine, super tari, pe care ajunsese s-o știe toată lumea? Nu putuse să descifreze acea expresie de pe chipul Monei, din clipa în care exclamase „phii!”. Oare expresia aceea să fi însemnat Phii, dar nu-i mare lucru? Sau Phii, ce fraieră!

Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să nu-i fi spus nimic Monei. Dar, în definitiv... mai știa cineva. Persoana ciut semnase A.

Știi ce-o să zică Sean, nu? „În nici un caz!”

Pentru câteva clipe, i se încețoșă vederea. Strânse cu putere volanul în mâini, după care înfipse cheia în contact. Ieși din parcare clubului, întorcând pe o porțiune înfundată, cu pietriș, după care ajunse pe șosea. Își auzi pulsul zvâcnindu-i cu putere în tâmpile, opri motorul și respiră adânc de câteva ori. Vântul mirosea a fân și a iarbă proaspăt tunsă.

Închise strâns ochii. Când îi redeschise, și-i fixă asupra cutiei de cartofi dulci prăjiți. Nu, își zise. O mașină vâjâi pe lângă ea, pe șoseaua principală.

Își șterse palmele pe blugi. Mai privi o dată, pe furiș, spre cutie. Cartofii miroseau delicios. Nu, nu, nu.

Întinse mâna și deschise capacul. Aroma dulceagă și caldă pluti spre nările ei. Incapabilă să se mai abțină, își îndesă în gură mână după mână de cartofi prăjiți. Erau încă atât de fierbinți, încât o frigeau, dar nu se sinchisea. Era o ușurare formidabilă; era singurul lucru care o făcea să se simtă mai bine. Nu se opri până nu-i înfulecă pe toți, ba chiar linse pereții cutiei de sarea care rămăsese

pe ei.

La început, se simți mult, mult mai calmă. Dar în clipa în care intră pe aleea din fața casei, vechile și familiarele sentimente de panică și de rușine o năpădiră. O uimea faptul că, deși trecuseră ani de zile de când nu mai făcuse așa ceva, avea exact aceleași senzații. Stomacul o durea, pantalonii i se păreau prea strâmți și tot ce-și dorea era să se descotorosească de ce simțea.

Neluând în seamă țipetele agitate ale lui Bulinuță, care se auzeau din camera ei, Hanna se repezi spre baia de la etaj, trânti ușa după ea și se prăbuși pe gresia podelei. Slavă Domnului că mama ei nu se întorsese încă de la serviciu! Cel puțin, n-avea să audă ce se pregătea să facă Hanna.

12

MMM... Ce frumos miros rezultatele la test!

OK. Era cazul ca Spencer să se liniștească.

Miercuri seară, intră cu Mercedesul ei break negru Clasa C – mașina abandonată de sora ei, care-și luase un SUV nou și practic, tot Mercedes – pe aleea circulară din fața casei lor. Ședința consiliului de elevi se prelungise până foarte târziu și-și simțise nervii întinși la limită cât timp condusesse pe străzile întunecate din Rosewood. Toată ziua, avusese impresia c-o urmărește cineva, ca și cum persoana care scrisese E-mailul acela despre „râvnit” ar fi putut să se arunce pe eu dintr-o clipă în alta.

Spencer se tot gândea, stânjenită, la acea familiară coadă de cal zărită pe fereastra fostei camere a lui Alison. Minteia îi tot fugea la Ali... și la toate lucrurile pe care le știa Ali Despre ea. Dar nu, era o tâmpenie. Alison dispăruse – și, cel mai probabil, era moartă – de trei ani. În plus, o altă familie locuia acum în fosta ei casă, nu?

Se repezi la cutia poștală și scoase din ea un teanc de corespondență, după care aruncă înapoi tot ce nu-i era adresat. Deodată, îl zări. Era un plic lunguiet, nici prea

gros, nici prea subțire, cu numele lui Spencer dactilografiat cu litere îngrijite în fereștriuca transparentă. La expeditor scria: Conducerea Facultății. Sosise.

Sfâșie plicul, scoase coala de hârtie și o examinează. Citi de șase ori la rând rezultatele testelor preliminare, până să înțeleagă de-a binelea.

Obținuse 2 350 de puncte din 2 400 posibile.

— Uraaaaa! țipă, strângând atât de tare hârtia în mâini, încât o mototoli.

— la te uită! Mai sunt și oameni fericiți! Strigă cineva din stradă.

Spencer își ridică privirea. Andrew Campbell – înalt și pistruiat, cu părul lung, cel care-o bătuse pe Spencer la alegerile pentru șefia clasei – scosese capul pe geamul Mini Cooper-ului său negru. Ei erau numărul unu și numărul doi din clasă în toate privințele. Dar, înainte ca Spencer să se poată împăuna cu reușita ei – mărturisindu-i lui Andrew cât de bine se simțea pentru rezultatul de la test –, el porni mai departe. Un ciudat! Spencer se întoarse și porni spre casă.

Se grăbea, emoționată, să intre, dar un gând o făcu să se oprească: își aminti de rezultatul aproape de perfecțiune pe obținuse sora ei, așa că transformă iute scara de 1600 de-atunci în scara de 2 400 practică în prezent de conducerea facultății. Sora ei avusese cu fix o sută de puncte mai puțin decât Spencer. Și oare nu se spunea că testele sunt mai grele de la an la an?

Ei bine, acum cine era geniul?

O oră mai târziu, Spencer stătea la masa din bucătărie și citea Middlemarch – o carte de pe lista de „lecturi propuse” la engleză avansați – când începu să strănute.

— Melissa și Wren sunt aici, o anunță doamna Hastings, dând buzna în bucătărie cu toată corespondența pe care Spencer o lăsase în cutie. Și-au adus toate bagajele, se mută la noi!

Întredeschise cuptorul și verifică puiul pus la rotisor și

chiflele din șapte feluri de făină, după care se rezezi înapoi în living.

Spencer strănută din nou. Un nor de Chanel 5 anunța întotdeauna apariția mamei ei – chiar dacă-și petrecea aproape toată ziua muncind la cai – și Spencer era convinsă că devenise alergică. Se gândi dacă să-i anunțe veștile legate de rezultatele testelor preliminare, dar auzi venind din antreu o voce ca un ciripit.

— Mami? strigă Melissa. Apoi, ea și Wren intrară agale în bucătărie. Spencer se prefăcea că studiază plicticoasa copertă a cărții pe care-o avea în mână.

— Salut, auzi de deasupra ei vocea lui Wren.

— Salut, răspunse, calmă.

— Ce citești?

Spencer ezită. Era mai bine să se țină la distanță de Wren, mai ales acum. Dacă tot se muta la ei în casă.

Melissa trecu pe lângă ea fără s-o salute și începu să scoată tot felul de perne lila dintr-o sacoșă Pottery Barn.

— Astea sunt pentru canapeaua din hambar, anunță, practic urlând.

Spencer se chirci. Numai că jocul ăsta se putea practica și în două persoane.

— A, Melissa! strigă ea. Am uitat să-ți spun! Ghici cu cine am dat nas în nas!

Melissa își văzu mai departe de pernele ei.

— Cu cine?

— Cu Ian Thomas! Acum antrenează echipa noastră de hochei pe iarbă!

Melissa încremeni.

— Acum... ce? Da? E aici? A-ntrebat de mine?

Spencer ridică din umeri, prefăcându-se că se gândește.

— Nu, parcă nu.

— Cine e Ian Thomas? se interesă Wren, rezemându-se de blatul de marmură din mijlocul bucătăriei.

— Nimeni, răspunse pe un ton răstit Melissa, întorcându-se la pernele ei. Spencer închise cartea cu

zgomot și-și luă tălpășița spre sufragerie. Așa. Era mai bine.

Se așează la masa lungă, în stilul misionarilor de țară, și-și plimbă degetul pe gura carafei fără toartă. Candace, menajera familiei, tocmai o umpluse cu vin roșu. Părinții lor nu se sinchiseau dacă fetele lor beau și ele acasă, atât timp cât nu conduceau, așa că înhăță carafa cu amândouă mâinile și luă o înghițitură lacomă. Când își ridică privirea, Wren îi zâmbea înțelegător de peste masă, stând cu spatele cât se poate de drept pe scaunul rezervat lui pentru cină.

— Salut, zise el iarăși. Ea îi răspunse ridicând din sprâncene.

Melissa și doamna Hastings se așezară la rândul lor, iar tatăl lui Spencer ajustă luminile lustrei, după care își ocupă și el locul. Pentru o clipă, toată lumea tăcu. Spencer se pipăi în buzunar după rezultatul la teste.

— Ei, cine ghicește ce mi s-a întâmplat? începu ea.

— Eu și Wren suntem atât de bucuroși că ne-ați lăsat să stăm aici! Exclamă în același timp Melissa, apucându-l de mână pe Wren.

Doamna Hastings îi zâmbi.

— Eu sunt întotdeauna fericită să am aici toată familia Spencer își mușcă buza, iar stomacul îi chiorăi de nervozitate.

— Așadar, tati, am primit...

— O-ho, o întrerupse Melissa, țintuind cu privirea farfuriile pe care tocmai le aducea Candace din bucătărie. Mai avem și altceva în afară de pui? Wren încearcă să nu mănânce carne.

— Nu e nici o problemă, se grăbi să spună Wren. E foarte bine și pui.

— O! Exclamă doamna Hastings, ridicându-se pe jumătate. Nu mănânci carne? N-am știut! S-ar putea să avem niște salată de paste în frigider, deși e posibil să fie și șuncă prin ea...

— Serios, e-n regulă, insistă Wren, scărpinându-se

stânjenit în creștet și făcându-și părul negru vâlvoi să se ridice în câteva vârtejuri țepoase.

— Of, mă simt groaznic, se plânse doamna Hastings, Spencer își dădu ochii peste cap. Când era întreaga familie la masă, mama ei ținea morțiș ca toate felurile de mâncare – pâină și cerealele înmuiate în lapte de la micul dejun – să fie perfecte.

Domnul Hastings îl examinează bănuitor pe Wren.

— Eu sunt cu fripturile.

— Categorie, răspuse Wren, ridicându-și paharul cu un gest atât de energic, încât vărsă câțiva stropi de vin pe fața de masă.

Spencer tocmai căuta un pretext bun să schimbe discuția și să facă mărețul ei anunț, când tatăl ei își lăasă furculița pe masă.

— Am o idee strălucită. Dacă tot suntem aici întreaga familie, ce-ar fi să jucăm Puterea Stelei?

— Of, tati, protestă Melissa, zâmbind. Nu!

Tatăl ei îi răspuse la zâmbet.

— O, ba da. Am avut o zi grozavă la serviciu. O să vă fac praf.

— Ce-i aia Puterea Stelei? se interesă Wren, cu sprâncenele arcuite a mirare.

O vâlvătaie de emoție îi cuprinse stomacul lui Spencer. Puterea Stelei era un joc inventat de părinții ei pe când ea și Melissa erau mici, și pe care bănuise totdeauna că-l învățaseră de la petrecerile de pensionare ale cine știe cărei companii. Era simplu: toată lumea își mărturisea cea mai mare realizare a zilei, după care familia alegea o Stea. Aven menirea să-i facă pe toți participanții să se simtă mândri și împliniți, însă, în familia Hastings, nu reușea decât să se creeze o concurență nemiloasă.

Și totuși, dacă exista un moment perfect în care Spencer să-și anunțe rezultatul testelor preliminare, Puterea Stelei era acela.

— O să te prinzi din mers, Wren, îl asigură domnul Hastings. Încep eu. Astăzi, am pregătit o apărare atât de

convingătoare pentru clientul meu, încât chiar el s-a oferit să-mi plătească mai mult.

— Impresionant, remarcă mama, luând o gură mică din paharul cu bere aurie. Acum, eu. Azi-dimineață, am bătut-o pe Eloise la tenis – i-am luat toate seturile la zero.

— Eloise e tare! strigă tatăl, după care mai sorbi din vin.

Spencer aruncă o privire peste masă, spre Wren. Acesta tocmai își curăța cu grijă pielea de pe pulpa de pui, așa că nu reuși să-i prindă privirea.

Mama ei își tamponă buzele cu șervețelul.

— Melissa? întrebă ea.

Melissa își împleți degetele cu unghii boante.

— Ei bine, hmm. I-am ajutat pe muncitori să pună gresie în toată baia: singura cale ca să iasă perfect este să fac totul cu mâna mea.

— Bravo ție, dragă! O lăudă tatăl.

Spencer bâțâi din picior, agitată.

Domnul Hastings sfârși de sorbit din vin.

— Wren?

Tânărul își ridică privirea, nedumerit.

— Da?

— E rândul tău.

Wren se jucă încurcat cu paharul lui de vin.

— Nu știu ce-aș putea să spun...

Jucăm Puterea Stelei, ciripi doamna Hastings, ca și când ar fi fost un joc la fel de cunoscut ca, să zicem, scrabble. Domnule doctor, ce minunată realizare ați avut pe ziua de azi?

— A, exclamă Wren, clipind des. Așa. Păi, hm, nimic, la drept vorbind. Am avut zi liberă și de la facultate, și de la spital, așa că m-am dus în oraș, la o cârciumă, cu câțiva colegi din spital, și ne-am uitat la televizor, cum au jucat Phillies.

Tăcere. Melissa îl săgetă pe Wren cu o privire dezamăgită.

— Mie mi se pare ceva remarcabil, interveni Spencer. La halul în care joacă, e o realizare să rezisti la un meci cu Phillies.

— Știu, sunt cam de rahat, nu-i așa? zise Wren, zâmbindu-i recunoscător.

— Ei, în sfârșit, se amestecă mama ei. Melissa, tu când începi cursurile?

— Stați un pic, trâmbiță Spencer. Doar nu aveau de gând să uite de ea! Am și eu ceva pentru Puterea Stelei, zise.

Mama ei rămase cu furculița de salată în aer.

— Scuză-mă.

— Aoleu! O aprobă și tatăl ei, vesel. Dă-i bătaie, Spence.

— Am primit rezultatele de la testul preliminar de aptitudini. Anunță ea. Și, în fine... iată-le.

Scoase foaia din buzunar și o împinse spre tatăl ei.

De îndată ce el o ridică de pe masă, Spencer știa ce avea să se întâmple. N-avea să se sinchisească niciunul. În definitiv, ce-i ăla „test preliminar de aptitudini”? Aveau să se întoarcă la Beaujolais-ul din pahare și la Melissa și la Wharton și cu asta, basta. Își simți obrajii arzând. De ce se mai obosise?

Numai că, atunci, tatăl ei lăsă jos paharul și începu să studieze cu atenție documentul.

— Uau! exclamă el, făcându-i semn doamnei Hastings să se apropie. La vederea colii de hârtie, mama se emoționă.

— Mai mult decât atât nu se poate, nu? comentă doamna Hastings.

Melissa își lungi gâtul să vadă și ea. Spencer abia dacă mai putea să respire. Melissa o privi chiorâș peste vaza cu liliac și bujori din mijlocul mesei. Era o privire care o făcu pe Spencer să se gândească la posibilitatea ca Melissa să-i fi scris e-mailul acela înfricoșător de ieri. Numai că, în clipa în care-i întâlni privirea, Melissa îi zâmbi, destinsă.

— Dar știi că ai învățat, nu glumă!

— E un rezultat bun, nu? întrebă Wren, aruncând și el o privire pe foaie.

— E un rezultat fantastic! țipă domnul Hastings.

— E minunat! strigă și doamna Hastings. Cum ai vrea să sărbătorești, Spencer? O cină în oraș? Există ceva pe care să fi pus ochii?

— Când am primit eu rezultatele testului de aptitudini, mi-ați luat un Fitzgerald, ediție princeps, la licitați aia, v-aduceți aminte? zise Melissa, cu chipul strălucind.

— Exact! aprobă doamna Hastings, vibrând de emoție. Melissa se întoarse spre Wren.

— Ți-ar fi plăcut la nebunie. A fost formidabil să licitez.

— Ei bine, ce-ar fi să te mai gândești? îi propuse doamna Hastings lui Spencer. Încearcă să-ți alegi ceva memorabil, cum a fost și-n cazul Melissei.

Spencer își îndreptă lent spinarea.

— De fapt, chiar am ceva în minte.

— Și anume? o îmboldi tatăl ei, aplecându-se în față pe scaunul lui.

Acum e-acum, își zise Spencer.

— Ei bine, ce mi-ar face foarte, foarte, foarte mare plăcere, chiar acum, nu peste câteva luni, ar fi să mă mut în hambar.

— Dar... începu Melissa, neputând să se abțină.

Wren tuși încet. Tatăl ei își încreți fruntea. Stomacul lui Spencer scoase un chiorăit zgomotos, de foame. Și-l înăbuși cu o mână.

— Asta vrei cu adevărat? o întrebă mama ei.

— Mhî, răspuse Spencer.

— OK, zise doamna Hastings, privindu-și soțul. Păi...

Melissa trânti zgomotos furculița pe masă.

— Dar... hm... cum rămâne cu mine și cu Wren?

— Ei bine, tu însăți ai spus că renovarea n-o să dureze mult, replică doamna Hastings, ducându-și mâna la bărbie. Voi doi ați putea să stați în fosta ta cameră, cred eu.

— Dar are două paturi, protestă Melissa, cu o voce copilăroasă, deloc caracteristică pentru ea.

— Pe mine nu mă deranjează, interveni în grabă Wren. Melissa îl fulgeră cu o privire tăioasă.

— Am putea să mutăm patul dublu din hambar în camera Melissei și să ducem patul lui Spencer acolo, propuse domnul Hastings.

Lui Spencer nu-i venea să creadă ce auzea.

— Chiar ați vrea să faceți asta?

Doamna Hastings înălță din sprâncene.

— Melissa, n-o să mori din asta, nu-i așa?

Melissa își îndepărtă șuvițele de păr care-i căzuseră în ochi.

— Nu, n-o să mor, zise. Adică, personal m-am ales cu ceva mai mult, cu licitația și cu ediția princeps, dar ce să fac? Asta-s eu.

Wren sorbi discret din vin. Când îi întâlni privirea lui Spencer, îi făcu cu ochiul. Domnul Hastings se întoarse spre Spencer.

— Atunci, s-a rezolvat.

Spencer sări de pe scaun și se duse să-și îmbrățișeze părinții.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc!

Mama ei strălucea de fericire.

— Ar trebui să te muți chiar mâine.

— Spencer, e clar că tu ești Steaua, declară tatăl ei, ridicând foaia cu rezultatele, acum ușor pătată de vin roșu. Ar fi cazul s-o punem în ramă, ca amintire!

Spencer zâmbi cu gura până la urechi. Ea nu simțea nevoia să înrămeze nimic. Oricum, își va aminti de momentul ăsta câte zile va avea.

13

Actul întâi: fata îl face pe băiat s-o dorească

— Vrei să vii cu mine la un vernisaj, la studioul Chester Springs, luni seară? o întrebă pe Aria mama ei, Ella.

Era într-o joi dimineață, și Ella stătea față-n față cu Aria, luau micul dejun și dezlegau cuvintele încrucișate din New York Times, cu un pix negru a cărui pastă curgea întruna, în timp ce ronțăiau Cherrios dintr-un bol. Ella tocmai își reluase serviciul cu jumătate de normă de la galeria de artă contemporană Davis, de pe strada principală din Rosewood, și se afla pe statul de plată cu toate veniturile aferente.

— Nu merge tata cu tine? o întrebă Aria.

Buzele mamei ei se crispară.

— Are mult de lucru pentru orele lui.

— Aha, zise Aria, culegând un fir răzleț de lână din mânușile fără degete pe care și le tricotase în timpul îndelungatei călătorii cu trenul până în Grecia. Oare bănuială să fi fost ceea ce detectase în tonul mamei sale? Aria își făcea mereu griji ca Ella să nu afle despre Meredith și să n-o ierte niciodată pentru faptul că păstrase secretul.

Închise strâns ochii. Nu te mai gândi la povestea asta, își impuse în sinea ei. Apoi își turnă suc de grepfrut într-un pahar.

— Ella? zise ea. Am nevoie de un sfat în dragoste.

— Un sfat în dragoste? o maimuțări mama ei, prinzându-și mai bine cocul negru ca tăciunele cu un bețișor pentru mâncare chinezească, uitat pe masă.

— Mda, confirmă Aria. Îmi place de un tip, dar pare... intangibil. Și n-am idee cum să-l fac să-i placă de mine.

— Fii tu însăși! replică Ella.

Aria scânci.

— Am încercat.

— Atunci, caută pe cineva tangibil!

Fata își dădu ochii peste cap.

— Vrei să mă ajuți sau nu?

— Ooo, cineva de pe-aici e supărăcios! Zise Ella, zâmbind după care pocni din degete. Uite, tocmai am citit studiul ăsta în ziar, continuă, ridicând de pe masă exemplarul din Times. O cercetare despre ceea ce li se

pare bărbaților mai atractiv la femei. Știi ce a ieșit pe primul loc? Inteligența. Stai să-l gălesc...

Frunzări paginile, apoi îi întinse ziarul.

— Aria a pus ochii pe un tip? se interesă Mike, danii buzna în bucătărie și înhățând o gogoasă glazurată din cutia de pe blatul din mijlocul încăperii.

— Nu! ripostă grăbită Aria.

— Ei, atunci află că a pus cineva ochii pe tine, declară Mike. Oricât de scârbos ar părea, adăugă, prefăcându-se că vomită.

— Cine? se interesă Ella, pe un ton entuziasmat.

— Noel Kahn, răspuse Mike, vorbind cu gura plină. A întrebat de tine la antrenamentul de lacrosse.

— Noel Kahn? repetă Ella, plimbându-și privirea de la Mike la Aria și înapoi. Cine-i ăsta? Era aici acum trei ani? Eu îl știu?

Aria oftă și-și dădu ochii peste cap.

— Nu-i nimeni.

— Nimeni? strigă Mike, dezgustat. E... cum să zic? ... cel mai mișto tip din anul tău.

— Fie, cedă Aria, sărutându-și mama pe creștetul capului. Se îndreptă spre hol, cu ochii țintă pe foaia de ziar din mâinile ei. Prin urmare, bărbații erau atrași de inteligență? Ei bine, Aria islandeza sigur avea creier.

— De ce nu-ți place de Noel Kahn? o întrebă Mike, făcând-o să tresară. Era la câțiva pași de ea, ținând în mână o cutie de carton cu suc de portocale. E cel mai tare.

Aria oftă din nou.

— Dacă-ți place chiar atât de mult, de ce nu ieși tu cu el?

Mike bău direct din cutie, se șterse la gură și se holbă la ea.

— Te porți ciudat. Ce, ai tras ceva? Îmi dai și mie un pic?

Aria pufni. În Islanda, Mike se străduise în permanență să facă rost de droguri și se urcase pe pereți când câțiva

tipi din port îi vânduseră o punguță cu iarbă. Marfa se dovedise ulterior că era o porcărie, dar el tot o fumase, mândru nevoie mare.

Mike își frecă bărbia, gânditor.

— Cred că știu de ce te porți ciudat.

Aria se întoarse spre dulap.

— Știi un rahat.

— Așa crezi? ripostă Mike. Ba nu. Și știi ce? O să aflu eu dacă bănuielile mele sunt corecte.

— Îți doresc succes, Sherlock, replică Aria, trăgându-se de poalele jachetei. Chiar dacă era convinsă că, probabil, Mike știa un rahat, spera oricum ca el să nu-i fi sesizat tremurul din voce.

În timp ce toți ceilalți elevi se înșiruiău la intrarea în sala de engleză – majoritatea băieților etalându-și tutelele țepoase, de câteva zile, iar majoritatea fetelor copiind stilul Hanna-și-Mona, cu sandale cu talpa groasă și brățări cu amulete –, Aria își revizui teancul de fișe pe care tocmai le scrisese. Pentru astăzi, avuseseră de pregătit o expunere orală despre piesa de teatru Așteptându-l pe Godot²². Aria adora expunerile orale – avea vocea perfectă pentru așa ceva, sexy și aspră, în același timp – și întâmplarea făcea ca ea să cunoască destul de bine piesa. Odată, o duminică întreagă, se contrazisese vehement cu un tip – care semăna cu Adrien Brody – în legătură cu tema piesei... asta, printre paharele cu deliciosul martini cu vodcă și suc de mere și atingându-și picioarelor pe sub masă. Așa că nu era numai o excelentă ocazie de a deveni o elevă eminentă, ci și una de a le demonstra tuturor cât de super putea să fie Aria Islandeza.

Ezra intră agale în clasă – arăta ciufulit, cu un aer studiat, abordabil – și bătu din palme, cerând tăcere.

— OK, copii, zise. Avem o mulțime de materie de

---

²² Lucrare emblematică pentru curentul teatrului absurd, aparținând dramaturgului irlandez Samuel Beckett

parcurs pe ziua de azi. Faceți liniște.

Hanna Marin se întoarce și-i aruncă Ariei un zâmbet de cunosătoare.

— Ce fel de chiloți crezi că are pe el?

Aria zâmbi indiferentă – boxeri în dungulițe, din bumbac, evident – și-și întoarce atenția spre Ezra.

Foarte bine, zise el, îndreptându-se spre tablă. Toată lumea a citit, da? V-ați pregătit expunerea? Cine vrea să-nceapă?

Aria se repezi să ridice mâna. Ezra îi făcu un semn de încuviințare. Ea se ridică, se îndreptă spre podiumul din fața clasei, aranjându-și părul negru în jurul umerilor, astfel încât să arate și mai superb, și având grijă să nu i se fi agățat cumva colierul gros din corali de gulerul bluzei. Reciti la repezeală câteva fraze introductive de pe fișele ei.

— Anul trecut, am fost la o reprezentație cu Așteptându-l pe Godot, la Paris, începutu ea.

Remarcă sprâncenele lui Ezra înălțându-se aproape imperceptibil.

— Era un teatru mic pe malul Senei, și aerul era plin de mireasma brișelor cu brânză, din vecinătate.

Făcu o pauză de efect.

— Imaginați-vă scena: un șir imens de oameni așteptându-și rândul la intrare, o femeie ducând în geantă doi mici pudeli albi, turnul Eiffel profilându-se în depărtare.

Își ridică scurt privirea. Toată lumea părea atât de transfigurată!

— Simțeam energia, emoția, pasiunea plutind în aer. Și nu era doar datorită berii, pe care putea s-o cumpere oricine... Inclusiv fratele meu mai mic, adăugă.

— Drăguț! exclamă Noel Kahn.

Aria zâmbi.

— Fotoliile erau catifelate și purpurii și miroseau ca genul acela de unt franțuzesc mai dulce decât untul american. Este cel care face ca produsele de patiserie să

fie atât de delicioase.

— Aria, interveni Ezra.

— E genul de unt care face ca pâna și melcii să fie gustoși!

— Aria!

Fata se opri. Ezra stătea sprijinit de tablă, cu brațele încrucișate, cu sacoul lui de la Rosewood.

— Da? răspunse, zâmbindu-i.

— Mă văd nevoit să te opresc.

— Dar... n-am ajuns nici măcar la jumătate!

— Ei bine, mă interesează mai puțin catifeaua fotoliilor și produsele de patiserie, și mai mult piesa în sine.

Toată clasa se hlizi. Aria se întoarse, târșându-și picioarele, în banca ei și se așeză. Ce, el nu știa ce-i aia să recrezi ambianța?

Noel Kahn ridică mâna.

— Noel? i se adresă Ezra. Vrei să continui tu?

— Nu, răspunse acesta, făcând ca toată clasa să izbucnească în râs. Am vrut doar să spun că mie expunerea făcută de Aria mi s-a părut bună. Mi-a plăcut.

— Mersi, zise încetișor Aria.

Noel se răsuci spre ea.

— Chiar nu există limită de vârstă pentru băutură?

— Nu tocmai.

— S-ar putea să merg și eu cu familia în Italia, în iarna asta.

— Italia e uluitoare. O să-ți placă la nebunie.

— Ați terminat? îi întrebă Ezra, săgetându-l pe Noel cu o privire exasperată. Aria își înfipse unghiile de un roz aprins în lemnul băncii.

Noel se întoarse din nou spre ea.

— Aveau și absint? o întrebă în șoaptă.

Ea încuviință, uimită de faptul că Noel auzise de absint.

— Domnule Kahn, îl apostrofă Ezra, cu asprime. Poate cu un pic prea multă asprime. Ajunge!

Să fi fost gelozie ce detectase în tonul lui?

— Mamă, exclamă Hanna, întorcându-se spre Aria. Ce l-o mânca în fund?

Aria își înăbuși un chicotit. Avea ea o senzație cum că o anumită elevă eminentă îl făcuse pe un anumit profesor să devină puțin cam iritat.

Ezra o invită pe Devon Arliss să continue, și aceasta își începu discursul. În timp ce Ezra stătea întors într-o parte, ascultând cu degetul la bărbie, Aria palpita. Îl dorea atât de aprig, încât întregul trup îi tremura.

Ba nu, stai. Nu era decât telefonul mobil, din supradimensionata ei geantă verde-lămâie, de la picioare.

Aparatul continua să bâzâie. Aria se aplecă încet și-i scoase din geantă. Un mesaj nou:

Aria, poate că el își face de cap cu elevele tot timpul. O Grămadă de profesori fac asta... dacă nu mă crezi, întreabă-l pe tatăl tău! – A.

Aria închise rapid clapeta telefonului. Numai că, după câteva clipe, o deschise din nou și mai citi o dată mesajul. Și încă o dată. Și, în timp ce citea, i se zbârleau firele de păr de pe brațe.

Nimeni dintre cei aflați în sală nu avea telefonul la vedere: nici Hanna, nici Noel, nimeni. Și nimeni nu se uita la ea. Privi până și tavanul, apoi afară, pe fereastră, însă nimic nu i se părea nelalocul lui. Totul era tăcut și nemișcat.

— Așa ceva nu se poate, șopti ea.

Unica persoană care știa despre tatăl ei era... Alison. Și Alison jurase pe mormântul ei că n-o să sufle nimănui o vorbă. Să se fi întors?

În ora ei liberă de joi după-amiaza, Spencer se grăbi spre sala de lectură de la Rosewood Day. Cu teancurile de enciclopedii până în tavan, cu gigantul glob terestru cu picior dintr-un colț și ferestrele cu vitralii de pe peretele opus, era locul ei preferat din întregul campus. Rămase în picioare în mijlocul încăperii goale, închise ochii și inspiră mirosul de cărți vechi, legate în piele.

Totul mersese astăzi după placul ei: neobișnuitul val de frig îi permisesse să-și îmbrace jacheta nou-nouță de lână Marc Jacobs, de un frumos bleu-pal, barmanul din cafeneaua de la Rosewood Day îi făcuse un latte perfect cu strat dublu de spumă, mai adineauri luase nota maximă la un examen oral la limba franceză, iar diseară urma să se mute în hambar, în timp ce Melissa avea să doarmă în vechea și înghesuita ei cameră.

Cu toate acestea, plutea într-o ceață stânjenitoare. Era o combinație dintre sâcâitoarea senzație pe care o avea uneori când uita să facă un anumit lucru și sentimentul că... în fine, că o urmărea cineva. Era evident motivul pentru care se simțea atât de întoarsă pe dos: acel înfiorător e-mail despre „râvnit”. Străfulgerarea de păr blond de la fereastra fostei camere a lui Ali. Faptul că numai Ali știa despre Ian...

Încercând să se scuture de aceste senzații, se așază în fața unui computer, își aranjă la talie ciorapii bleumarin Wolford, cu model, și se conectă la internet. Începu să caute informații pentru apropiatul ei proiect la biologie avansați, însă după ce parcurse o listă cu rezultate de pe Google, tastă în fereastra motorului de căutare Wren Kim.

Examinând rezultatele, își înăbuși un chicotit. Pe un site numit Școala Mill Hill din Londra, exista fotografia unul Wren cu părul mai lung, stând în picioare lângă un bec Bunsen și câteva eprubete. O altă legătură era cea spre portalul studenților Colegiului Universitar Corpus Christi; acolo, apărea o fotografie cu Wren arătând superb în costum shakespearian, ținând în mână un

craniu. În timp ce încerca să mărească fotografia, să vadă mai bine cum îi veneau pantalonii mulați, cineva o bătu pe umăr.

— Iubitul tău?

Spencer sări ca arsă, dărâmându-și pe podea telefonul mobil Sidekick, încrustat cu cristale. Andrew Campbell îi zâmbea stânjenit din spatele ei.

Închise la repezeală fereastra de pe ecran.

— Sigur că nu!

Andrew se aplecă să-i ridice telefonul, înlăturându-și de pe ochi o șuviță de păr, pe care-l purta lung până la umeri. Spencer remarcă faptul că el ar fi putut să fie chiar drăguț, dacă și-ar fi tuns coama aia leonină.

— Ups, exclamă el, întinzându-i telefonul Sidekick. Cred că o piatră de-aia a căzut.

Spencer i-l smulse din mână.

— M-ai speriat.

Îmi pare rău, se scuză Andrew, zâmbind. Așadar, iubitul tău e actor?

— Ți-am zis doar că nu e iubitul meu! Andrew făcu un pas înapoi.

— Scuză-mă. Încercam să fac conversație.

Spencer îl cântări bănuitoare din ochi.

— În orice caz, continuă el, săltându-și ghiozdanul North Pace mai sus pe umăr, aș fi vrut să te întreb ceva. Mergi mâine la petrecerea lui Noel? Aș putea să te duc eu cu mașina.

Spencer îl privi derutată, după care își aminti: era vorba de petrecerea în aer liber dată de Noel Kahn. Fusese și cu un an în urmă. Se băuse bere cu pâlnia și practic toate fetele își înșelaseră iubiții. Anul acesta avea să fie și mai și. Dar ce... Andrew chiar credea că ea ar putea să meargă cu el, în Mini-ul lui? Ar încăpea amândoi în el?

— Mă îndoiesc, îi răspunse.

Andrew se pleoști.

— Mda, bănuiesc că, probabil, ești cam ocupată.

Spencer își încrețește fruntea. Asta ce vrea să însemne?
Andrew ridică din umeri.

— Se pare că ai destule pe cap. Sora ta a venit acasă, nu?

Spencer se lăsă pe spătarul scaunului și-și mușcă buza de jos.

— Mda, a sosit acasă aseară. De unde știi tu as...?

Se opri brusc. Ia stai o clipă. Andrew trecea toată ziua la volanul Mini-ului pe strada ei. Îl văzuse nu mai departe ieri, în timp ce ea lua plicul cu rezultatele testului din cutia poștală.

Înghiți anevoie. Acum, că se gândea mai bine, era posibil să fi zărit Mini-ul negru trecând pe-acolo și în ziua în care stătuse cu Wren în bazinul cu apă termală. Probabil că tot trecuse pe strada ei înapoi și-ncolo în destule rânduri de observare că Melissa era acasă. Dar dacă... dacă Andrew era cel care tot pândește prin preajmă și o spiona? Dacă el fusese cel care-i expediasse înfricoșătorul e-mail despre „râvnit”? Andrew era într-atât de obsedat de concurență, încât ei i se părea o variantă posibilă. Oare mesajele de amenințare nu erau o metodă bună prin care să scoți din circuit pe cineva și să-ți mărești șansele de a fi reales și anul viitor ca șef de clasă... sau, și mai bine, să-ți înlături concurența la titlul de șef de promoție? Și părul acela lung! Poate că numai pe el îl zărise pe fereastra fostei camere a lui Ali!

Incredibil! Îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Andrew, cu o figură preocupată.

— Trebuie să plec, îi răspunse, strângându-și cărțile și ieșind grăbită din sala de lectură.

— Stai! strigă Andrew în urma ei.

Dar Spencer își continuă drumul. Totuși, în timp ce ieșea ușa bibliotecii, își dădu seama că nu se simțea furioasă. Sigur, era bizar să fie spionată de Andrew, însă dacă el era acel A, însemna că Spencer era în siguranță. Indiferent ce-ar fi crezut Andrew că știa despre ea, nu era

nimic... nimic... în comparație cu ceea ce știa Alison.

Ajunse la ușa care dădea spre curte... în același timp cu Emily Fields.

— Salut, îi zise Emily, pe fața căreia trecu o umbră de emoție.

— Salut, îi răspunse Spencer.

Emily își potrivi mai bine pe umăr ghiozdanul Nike. Spencer își dădu la o parte bretonul din ochi. Oare de când nu mai vorbise cu Emily?

— S-a făcut frig afară, nu? Întrebă Emily.

Spencer încuviință.

— Mda.

Emily îi zâmbi, la modul nu-știu-ce-aș-mai-putea-să-spun. Apoi, Tracey Reid, o altă înotătoare, o apucă de braț.

— Când primim banii pentru costume? o întrebă.

În timp ce Emily răspundea, Spencer își șterse un fir inexistent de praf de pe sacou și se întrebă dacă putea să plece pur și simplu, sau trebuia să rostească un la revedere de formă. Tocmai atunci, un obiect de la încheietura mâinii lui Emily îi atrase privirea. Încă purta brățara ei albastră împletită, din clasa a șasea. Alison confecționase câte una pentru fiecare dintre ele, după accident... Chestia cu Jenna.

Inițial, nu voiseră să i-o facă decât fratelui lui Jenna Toby; fusese vorba doar de o farsă. După ce o puseseră toate cinci la cale, Ali trecuse strada să urmărească totul pe fereastra căsuței din copac a lui Toby, iar atunci când se întâmplase, pățise ceva... oribil... tocmai Jenna.

După plecarea ambulanței de-acasă de la Jenna, Spencer descoperise un amănunt legat de accident, despre care nici una dintre celelalte fete nu aflase vreodată: Toby o văduse pe Ali, însă și Ali îl văzuse pe Toby făcând ceva exact la fel de rău. Prin urmare, el n-avea cum s-o pârască, fiindcă atunci și ea l-ar fi pârât pe el.

Nu mult după aceea, Ali le confecționase tuturor brățările, ca să le aducă aminte că erau cele mai bune

prietene pentru totdeauna, iar acum, că aveau un astfel de secret comun, trebuiau să se protejeze una pe alta pentru totdeauna. Spencer așteptase ca Ali să le spună celorlalte că fusese văzută de cineva, însă ea n-o făcuse.

Când o interogaseră polițiștii pe Spencer după dispariția lui Ali, o întrebaseră dacă știa ca aceasta să fi avut dușmani, pe cineva care s-o urască într-atât, încât să-și poată dori să-i facă rău. Spencer declarase că Ali era o fată populară și, ca în cazul oricărei fete populare, mai erau și unele colege care n-o prea agreau, însă nu era vorba decât de gelozie.

Asta, firește, fusese o minciună gogonată. Existau persoane care o urau pe Ali, iar Spencer știa că ar fi trebuit să le spună polițiștilor ceea ce-i mărturisise ei Ali de Chestia cu Jenna... că poate Toby ar fi vrut să-i facă un rău, dar cum putea să le spună, fără să le explice și de ce? Nu era zi în care Spencer, mergând pe strada ei, să nu treacă pe lângă locuința lui Toby și Jenna. Numai că ei fuseseră trimiși la o școală cu internat și treceau foarte rar pe-acasă, motiv pentru care ea crezuse că secretul lor era la adăpost. Că ele erau la adăpost față de Toby. Iar Spencer era la adăpost de obligația de a le destăinui celor mai bune prietene ale ei ceea ce numai ea știa.

După ce Tracey Reid își luă rămas-bun, Emily se întoarse spre ea. Păru surprinsă s-o vadă pe Spencer stând în continuare acolo.

— Trebuie să mă duc la oră, îi zise. Dar mi-a făcut plăcere să te văd.

— Pa, îi răspunse Spencer, după care ea și Emily schimbară un ultim zâmbet stânjenit.

15

Să-i insulti masculinitatea înseamnă să-i dai un motiv temeinic de despărțire

— Mi se pare mie, sau v-ați cam lenevit? Vreau să vă văd într-o formă mai bună! urlă la ei Lauren, antrenora,

de pe marginea bazinului.

Joi după-amiaza, Emily plutea, împreună cu restul lotului de înot, în apa albastră și cristalină din complexul de natație Rosewood's Anderson Memorial, ascultând cum țipă la ei tânăra lor antrenoare, Lauren Kinkaid, fostă participantă la Olimpiadă. Bazinul era lat de douăzeci și cinci de metri și lung de cincizeci, și avea și o mică trambulină pentru sărituri. Reflectoare uriașe oglindeau lungimea bazinului, așa că, atunci când înotai pe spate, seara, puteai să-ți ridici privirea și să vezi stelele.

Ținându-se de marginea bazinului, Emily își trase casca peste urechi. OK, vrei o formă mai bună. Da, astăzi chiar era nevoie să se concentreze cu adevărat.

Cu o seară în urmă, după ce se întorsese de la râu cu Maya, zăcuse timp îndelungat întinsă în pat, oscilând permanent între senzațiile de căldură și de fericire provocate de distracția de care avuseseră parte ea și Maya... și la cele le jenă și de neliniște stârnite de mărturisirea prietenei sale. Nu sunt convinsă că-mi plac băieții. Aș prefera să fiu cu cineva ca mine. Oare Maya voise să spună ceea ce crezuse Emily că înțelege?

Gândindu-se la cât de jucăușă fusese Maya la cascadă – nu mai vorbim despre cât se gâdilaseră și se atinseseră reciproc –, Emily se simți neliniștită. Seara, după ce ajunsese acasă, se scotocise prin geanta cu echipamentul pentru înot după biletul semnat A. și primit în ziua precedentă. Îl recitise, iar și iar, reluând fiecare cuvânt în parte, până când i se încețoșase vederea.

Pe la vremea cinei, Emily ajunsese la concluzia că avea nevoie să se dedice din nou înotului. Gata cu chiulul de la antrenamente. Gata cu lenea. De acum încolo, avea să fie o înotătoare model.

Ben lipăi prin apă spre ea și se prinse cu palmele de marginea piscinei.

— Mi-ai lipsit ieri, zise.

— Mmmm.

Era cazul unui nou început și cu Ben. Cu pistruii lui, cu ochii albaștri pătrunzători, cu maxilarul ușor pătrățos și trupul de înotător frumos dăltuit, era un tip sexy, corect? Încercă să și-l imagineze pe Ben sărind de pe podul feroviar Marwyn. Oare el ar fi râs, sau ar fi considerat-o o dovadă de imaturitate?

— Și, până la urmă, unde ai fost? se interesă Ben, suflând în ochelarii de protecție ca să-i dezaburească.

— La meditații de spaniolă.

— N-ai vrea să treci pe la mine după antrenament? Ai mei nu ajung acasă decât după opt.

— Păi... nu știu sigur dacă pot, îi răspunse Emily. Se desprinse de peretele bazinului și începu să calce apa. Își coborî privirea spre picioarele și tălpile ei, pe care le vedea ca prin ceață, mișcându-se de zor.

— De ce? se interesă Ben, împingându-se în perete ca să ajungă lângă ea.

— Pentru că...

Dar nu reuși să inventeze vreo scuză.

— Știi bine că-ți dorești, îi șopti Ben. Luă în palme puțină apă și începu s-o stropească. Maya făcuse același lucru ieri, însă de data aceasta Emily se smuci într-o parte.

Ben se opri din stropit.

— Ce-i?

— Termină!

Ben o prinse cu mâinile de mijloc.

— Nu? Nu-ți place să te stropesc? o întrebă, cu o voce copilăroasă.

Ea îi îndepărtă mâinile.

— Termină, am zis.

— Bine, bine, zise el, retrăgându-se.

Oftând, Emily pluti până la capătul culoarului. Îi plăcea de Ben, chiar îi plăcea. Poate că ar fi trebuit să meargă la el după antrenament. Aveau să vadă la televizor American Chopper, să mănânce pizza comandată acasă de la DiSilvio, iar el s-o pipăie pe sub sutienul ei sport,

deloc sexy. Derutată, îi veni ră lacrimi în ochi. Chiar nu-și dorea să stea pe canapeaua albastră din subsolul casei lui Ben, care-i provoca mâncărimi, scobindu-se în dinți de resturile de oregano și plimbându-și limba prin gura lui. Pur și simplu, nu-și dorea.

Nu era genul de fată care să se prefacă. Dar asta să fi însemnat că voia să se despartă de el? Era greu să iei decizii cu privire la un băiat, când el era chiar pe culoarul tău de bazin, la un metru și ceva în față.

Sora ei, Carolyn, care se antrena pe culoarul alăturat, o bătu ușurel pe umăr.

— E totul în regulă?

— Da, mormăi Emily, agățându-se de o plută albastră.

— OK, zise Carolyn, dând impresia că ar mai fi avut ceva de zis. După expediția ei de ieri, la râu, cu Maya, Emily se strecurase cu Volvo-ul în parcare exact la timp ca s-o vadă pe Carolyn ieșind pe ușile duble ale complexului de natație. Când o întrebase unde fusese, Emily îi răspunsese că avusese meditație la spaniolă. Părea că sora ei o crezuse, cu tot părul ei ud și cu ciudatul ticăit pe care-l făcea automobilul... zgomot pe care-l scotea doar atunci când se răcea motorul, după un drum.

Chiar dacă surorile semănau - amândouă aveau pistrii mari pe nas, părul șaten-roșcat decolorat de clor și erau obligate să-și dea cu o grămadă de Maybelline Great Lash ca să-și mai lungească genele scurte - și chiar dacă împărțeau aceeași cameră, nu erau prea apropiate. Carolyn era o fată liniștită, sfioasă și ascultătoare, și deși toate acestea se potriveau și pentru Emily, Carolyn părea cu adevărat mulțumită că era astfel.

Antrenoarea suflă în fluier.

— Pregățiți-vă pentru întrecere! Alinierea!

Înotătorii se aliniară, de la cel mai rapid până la cel mai lent, cu plutele în față. Ben era pe același culoar cu Emily, imediat în fața ei. O privi, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Nu pot să vin diseară, îi spuse ea încet, astfel încât ceilalți băieți – strânși grămadă în spatele ei și râzând de cât de aiurea îi ieșise bronzul artificial colegei lor Gemma Curran să n-o poată auzi. Îmi pare rău, adăugă ea.

Buzele lui Ben se strânseseră, formând o linie dreaptă.

— Mda. De parcă asta ar fi o surpriză.

Apoi, după ce Lauren suflă din nou în fluier, împinse cu picioarele în peretele bazinului și începu să înainteze cu mișcări de delfin. Stânjenită, Emily așteptă până când Lauren mai fluieră o dată, și atunci luă startul după el.

În timp ce înota, privea țintă picioarele în mișcare ale lui Ben. Cât de penibil era să poarte cască peste părul și-așa foarte scurt! Devenea anxios și, înaintea competițiilor, își rădea fiecare firicel de păr de pe corp, inclusiv cele de pe brațe și de pe picioare. Acum, membrele lui inferioare plescăiau exagerat, împrôșcându-o cu apă drept în față. Privi chiorâș spre capul care se tot înălța și cobora în fața ei, și-și avântă și mai energic picioarele.

Chiar dacă pornise cu cinci secunde în urma lui, Emily ajunsese la peretele opus al bazinului aproape în același timp cu Ben. El se întoarse s-o privească, supărat. Eticheta lotului de înot dicta că, indiferent de cât de mare vedetă a natației ai fi, dacă te ajungea cineva din urmă într-o întrecere, trebuia să-l lași să ți-o ia înainte. Numai că Ben nu făcu decât să împingă în perete cu picioarele.

— Ben! strigă Emily după el, cu o vădită iritare în voce.

El se ridică în picioare în capătul cu apă mai mică al bazinului și întoarse capul spre ea.

— Ce-i?

— Lasă-mă să trec în fața ta.

Ben își dădu ochii peste cap și plonjă din nou sub apă.

Emily împinse cu picioarele în perete și înotă nebunește, până când îl prinse iarăși din urmă. El atinse marginea și se întoarse s-o înfrunte.

— N-ai de gând să nu te mai ții scai de mine? o întrebă, de-a dreptul urlând.

Emily izbucni în hohote de râs.

— Era vorba să mă lași să trec în fața ta!

— Poate că dacă n-ai pleca imediat în urma mea n-ai mai ajunge în spatele meu.

Ea pufni disprețuitoare.

— N-am ce să fac, dacă sunt mai iute decât tine.

Ben rămase cu gura căscată. Hopa!

Emily își umezi buzele.

— Ben...

— Nu, o opri el, ridicând o mână. Tu du-te și înoată cât poți de iute, da?

Își azvârli ochelarii de protecție pe marginea bazinului. Aceștia ricoșară într-un mod ciudat, căzând la loc în apă, cât pe-acți să o izbească pe Gemma în umărul ei bronzat artificial.

— Ben...

El îi aruncă o privire furioasă, după care se întoarse cu spatele și ieși din bazin.

— Fie!

Emily îl urmări cu privirea cum împinge mânios ușa vestiarului de băieți.

Clătină din cap, uitându-se cum se legăna ușa înainte și-napoi. După care îi veni în minte ce spusese Maya cu o zi în urmă:

— Moaș'-sa pe gheață! Rosti în șoaptă, după care zâmbi.

16

Să nu ai niciodată încredere într-o invitație fără numele expeditorului

— Și... treci pe la mine diseară?

Hanna își mută telefonul Blackberry la cealaltă ureche, așteptând răspunsul lui Sean.

Era joi, după școală. Ea și Mona tocmai se întâlniseră să bea rapid un cappuccino în campus, însă Mona trebuise să plece devreme, ca să-și exerseze loviturile

pentru turneul de golf cu echipe mamă-fiică la care participa în weekendul acesta. Acum, Hanna stătea pe veranda din fața casei ei și discuta cu Sean, privind cum gemenii de șase ani ai vecinilor desenau cu creta peste tot pe aleea ei băieți goi, surprinzător de corect din punct de vedere anatomic.

— Nu pot, zise Sean. Îmi pare foarte rău.

— Dar joia e seara cu Tupeu, ai uitat?

Hanna și Sean erau captivați de acest reality-show intitulat Tupeu, despre viața a patru cupluri care se cunoscuseră pe internet. Episodul din acea seară era unul extrem de important, fiindcă personajele lor preferate, Nate și Fiona, erau pe cale să facă sex. Hanna se gândise că ar fi putut constitui măcar punctul de începere al unei conversații.

— Am... am o întâlnire diseară.

— Ce fel de întâlnire?

— Hm... la Club V.

Hanna rămase cu gura căscată. Club V? De la Clubul Virginilor?

— N-ai putea să lipsești?

Un minut, Sean tăcu.

— Nu pot.

— Atunci, măcar vii mâine la petrecerea lui Noel?

Încă o pauză.

— Nu știu.

— Sean! Trebuie să vii! Vocea îi sunase pițigăiat.

— Foarte bine, răspuse el. Bănuiesc că Noel s-ar supăra dacă n-aș veni.

— Și eu m-aș supăra, adăugă Hanna.

— Știu. Ne vedem mâine.

— Sean, stai... începu Hanna. Însă el închisese deja.

Hanna descuie ușa casei. Sean trebuia să vină a doua zi la petrecere. Născocise un plan romantic infailibil: avea să-l ducă în pădurea lui Noel, să-și mărturisească reciproc dragostea, după care să facă sex. Clubul V nu putea să aibă nimic împotriva sexului când era vorba despre

iubire, nu-i așa? Pe urmă, pădurea familiei Kahn era legendară. I se spunea Pădurea Bărbăției, fiindcă atât de mulți băieți își pierduseră acolo virginitatea, cu prilejul atâtor petreceri ale familiei Kahn! Se zvonea că înșiși copacii le șopteau începătorilor secretele inițierii în sex.

Se opri în fața oglinzii de pe hol și-și ridică bluza, să-și examineze mușchii încordați ai abdomenului. Se răsuci într-o parte, studiindu-și fesele mici și rotunde. Apoi, se aplecă în față și-și privi tenul. Petele de ieri dispăruseră. Își dezveli dantura. Un dinte din față încălecuse un canin. Oare așa să-i fi avut mereu?

Își aruncă geanta aurie din piele, cu toartele groase, pe masa din bucătărie, și deschise frigiderul. Mama ei nu cumpăra Ben&Jerry's, așa că erau bune și înghețatele-sandviș cu Tofutti Cutie, cu cincizeci la sută mai puțin îndulcitor. Scoase trei bucăți și începu să desfacă, pofcioasă, ambalajul uneia dintre ele. De la prima mușcătură, simți familiarul imbold de a mânca mai mult.

„Uite, Hanna, mai ia un profiterol”, o îndemnase în șoaptă Ali, în ziua în care fuseseră în vizită la tatăl ei, în Anapolis. Apoi, Ali se întorsese spre Kate, fiica amantei tatălui ei, zicându-i: „Cât de norocoasă e Hanna... poate să mănânce orice, fără să pună un gram pe ea!”

Nu era adevărat, firește. Tocmai asta făcea ca afirmația să fie și mai răutăcioasă. Hanna era deja durdulie și părea să se îngrașe întruna. Kate se hlizise, iar Ali – care ar fi trebuit să fie în aceeași tabără cu Hanna – răsese și ea.

— Ți-am adus ceva.

Hanna tresări. Mama ei stătea lângă măsuta de telefon, într-un sutien sport Champion de un roz aprins și o pereche de pantaloni negri, evazați, pentru yoga.

— Da? Întrebă Hanna, încetișor.

Doamna Marin o cântări cu privirea pe fiica ei, oprindu-și ochii pe înghețatele-sandviș din mâna ei.

— Chiar ai nevoie de trei?

Hanna își coborî privirea. Înfulcase o înghețată în mai

puțin de zece secunde, abia simțindu-i gustul, și deja o desfăcuse pe-a doua.

Îi adresă mamei sale un surâs și îndesă la repezeala în congelator cele două Cuties rămase. Când se întoarse, observă că mama ei pusese pe măsută un săculeț albastru cu emblema Tiffany. Hanna se uita la el, întrebătoare.

— Asta?

— Desfă-l.

Înăuntru era o cutiuță albastră Tiffany, iar în ea se odihnea setul complet Tiffany: brățara cu talisman, cerceii rotunzi din argint, plus colierul. Același model pe care fusese obligată să i-l restituie vânzătoarei de la Tiffany's, la secția de poliție. Hanna puse bijuteriile în palmă și le lăsă să scânteieze în lumina din tavan.

— Uau!

Doamna Marin ridică din umeri.

— N-ai pentru ce.

Și apoi, ca să-i dea de înțeleș că încheiase discuția, se retrase în biroul ei, își despături rogojina purpurie pentru yoga și-și porni DVD-ul cu exerciții Power Yoga.

Hanna strecură încetisor cerceii la loc în săculeț, derutată. Mama ei se comporta atât de bizar! Chiar în clipa aceea, remarcă un plic crem, pătrat, din cele pentru cărți de vizită, așezat pe măsuta de telefon. Numele și adresa ei erau tipărite cu majuscule. Zâmbi. O invitație la o petrecere minunată era tot ce-i trebuia ca să-i ridice moralul.

Inspiră pe nări, expiră pe gură, auzi vocea liniștitoare a instructorului de yoga, în difuzoarele televizorului din birou. Doamna Marin se ridică în picioare, cu mâinile atârându-i pe lângă corp. Nici măcar nu se clinti în clipa în care telefonul ei Blackberry începu să cânte Zborul căărăbușului, semn că primise un e-mail. Acum, era un moment doar pentru ea.

Hanna înhăță plicul și urcă la etaj, în camera ei. Se așează pe patul cu baldachin, pipăi marginile

așternuturilor scumpe și-i zâmbi lui Bulinuță, care dormea liniștit în pătuțul lui de cățel.

— Vino-ncoace, Bulinuță, îi șopti. Cățelul se întinse și se cățără, somnoros, în poală la ea. Hanna suspină. Poate că nu era decât sindromul premenstrual, și toate aceste senzații de neastâmpăr, de stânjeneală, de se-prăbușește-lumea aveau să dispară peste doar câteva zile.

Sfâșie plicul cu unghia și se încruntă. Nu era o invitație, iar biletul nu avea nici un sens.

Hanna,

Nici măcar tati nu te iubește cel mai mult!

A.

Asta ce mai voia să însemne? Dar, în clipa în care despături foaia de hârtie care însoțise biletul în plic, scoase un scâncet.

Era o fotografie scoasă la imprimantă color, dintr-un buletin de știri online al unei școli particulare. Explicația foii suna astfel: Kate Randall a fost purtătoarea de cuvânt e elevilor la serbarea școlii Barnbury. Aici, alături de mama sa Isabel Randall, și de logodnicul domnișoarei Randall, Tom Marin.

Hanna clipi iute. Tatăl ei arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Și, cu toate că inima i se opri în loc când citi cuvântul logodnicul – asta când se mai întâmplase?–, imaginea lui Kate fu cea care-i dădu furnicături. Kate arăta mai grozav ca oricând. Tenul îi strălucea și părul îi stătea minunat. Îi ținea, veselă, pe după umeri, atât pe mama ei, cât și pe domnul Marin.

Hanna nu avea să uite niciodată clipa în care o văzuse pentru prima dată pe Kate. Alți și Hanna tocmai coborâseră din Armtrak în Annapolis și, mai întâi, Hanna nu-l văzuse decât pe tatăl ei, rezemat de capota automobilului. Dar apoi se deschisese portiera și coborâse Kate. Părul ei lung, șaten era drept și

strălucitor, și mersul era al unei fete care luase lecții de balet încă de la vârsta de doi ani. Pentru Hanna primul impuls, instinctiv, fusese să se ascundă după un stâlp. Își privise blugii ficși și sveterul lăbărțat din cașmir și se străduise să nu se lase pradă unei crize de hiperventilație. De-asta a plecat tata, se gândise. Își dorea o fată cu care să nu se facă de rușine.

— O, Doamne, șopti Hanna, căutând pe plic adresa expeditorului. Nimic. Atunci, îi veni în minte un gând. Singura persoană care o cunoștea cu adevărat pe Kate era Alison. Ochii îi zburară spre acel A de pe bilet.

Înghetata Tofutti Cutie începu să-i bolborosească în stomac. Alergă la baie și înhăță periuța de dinți de rezervă aflată în cana de ceramică de lângă chiuvetă. Apoi îngenunche, aplecându-se peste vasul de toaletă, și așteptă. Lacrimile îi împăienjneau ochii. Nu începe iar cu asta, își zise, strângând cu putere periuța în mână. Ești mai presus de așa ceva.

Se ridică și se privi fix în oglindă. Se îmbujorase, părul îi era în dezordine, iar ochii, înroșiți și umflați. Cu o mișcare lentă, puse la loc periuța în cană.

— Eu sunt Hanna și sunt fabuloasă, își informă propria reflexie.

Însă nu suna deloc convingător. Absolut deloc.

17

Rață, rață, gâscă!

— OK, zise Aria, suflându-și bretonul lung din ochi. În scena asta, trebuie să-ți pui strecurătoarea pe cap și să pălăvrăgești în neștire despre un copil pe care de fapt nu-l avem.

Noel se încruntă și-și duse degetul mare la buzele lui trandafirii, arcuite.

— Dar de ce trebuie să stau cu strecurătoarea pe cap Finlanda?

— De-aia, îi răspunse Aria. Fiindcă e teatru absurd. Așa

că trebuie să fie... cum să zic? ... o ipostază absurdă.

— M-am prins, rânji Noel.

Era vineri dimineață și stăteau în băncile lor, la ora de engleză. După dezastrul de ieri cu Așteptându-l pe Godot, următoarea temă pe care le-o dăduse Ezra fusese să se împartă pe grupe și să scrie propriile piese existențialiste. Existențialist însemna un alt mod de a spune „caraghios și anapoda”. Și, dacă era cineva în stare să facă un lucru caraghios și anapoda, atunci aceea era Aria.

— Știu o chestie cu adevărat absurdă pe care am putea s-o facem, zise Noel. Să-l punem pe acest personaj să se suie la volanul unui Lincoln Navigator și, cum să zic, după vreo două beri, să intre cu el în iazul rațelor. Numai că el, cum să zic, adoarme la volan, așa că nu-și dă seama până a doua zi că e împotmolit în iazul rațelor. Atunci, ar putea să găsească și rațe în Navigator.

Aria se încruntă.

— Și cum să punem toate astea în scenă? Pare imposibil.

— Nu știu, replică Noel, ridicând din umeri. Dar asta mi s-a întâmplat mie anul trecut. Și a fost chiar absurd. Și formidabil.

Aria oftă. Și-l alesese pe Noel ca partener nu că l-ar fi crezut în stare să fie un bun coautor. Îl căută cu privirea pe Ezra, însă el, din nefericire, nu se uita la ei cu gelozie.

— Ce-ar fi dacă l-am face pe unul dintre personaje să-și închipuie că e rățoi? propuse ea. Ar putea să măcăne din când în când.

— Hm, sigur că da, o aprobă Noel, notându-și ideea pe o foaie de hârtie liniată, cu un stilou Montblanc ros la capăt. Hei, dar n-am putea să filmăm chestia asta? Pot să iau camera digitală Canon a lui tata. Și să facem un film, nu o piesă plictisitoare.

Aria întârzie să-i răspundă.

— De fapt, cred c-ar fi super.

Noel zâmbi.

— Atunci, am putea să păstrăm și scena cu Navigatorul?

— Cred că da, răspuse Aria, întrebându-se dacă nu cumva familia Kahn avea un Navigator de rezervă, pe care distrugă. Probabil că da.

Noel îl înghionti pe Mason Byers, care făcea pereche cu James Freed.

— Gagiule, o să avem un Navigator în piesa noastră! Și efecte pirotehnice!

— Ia stai puțin. Ce efecte pirotehnice?

— Ca lumea! exclamă Mason.

Aria închise gura cu zgomot. Pe bune, nu avea energie pentru așa ceva. Azi-noapte, aproape că nici nu dormise. Măcinată de SMS-ul criptic de ieri, își petrecuse jumătate din noapte gândindu-se și tricotând cu furie o căciulă purpurie, cu clape pentru urechi.

Era îngrozitor gândul că exista cineva care să știe nu doar despre ea și Ezra, dar și despre povestea cu tatăl ei. Dacă persoana care semna A avea să-i trimită mesajele mamei ei? Dar dacă A făcuse deja asta? Aria n-ar fi vrut ca mama ei să afle... nu acum, și nu așa.

În același timp, Aria nu-și putea alunga din minte ideea că mesajul semnat A era posibil să fi provenit chiar de la Alison. Pur și simplu, nu erau prea multe persoanele care să știe. Câțiva de la facultate, probabil, și Meredith, evident știe, însă ei nu știau despre Aria.

Iar dacă SMS-ul fusese trimis de Alison, însemna că ea era în viață. Sau... nu. Dacă SMS-urile erau de la fantoma lui Ali? O fantomă s-ar fi putut strecura foarte ușor prin crăpăturile pereților în toaleta femeilor de la Snooker's. Iar spiritele întoarse din lumea morților mai luau uneori legătura cu cei vii, ca să repare anumite lucruri, nu? Era ca o unică temă pentru acasă, înainte de trecerea examenului care-i ducea în rai.

Totuși, dacă Ali simțea nevoia să repare ceva, Aria considera că ar fi putut să-și găsească o candidată mai nimerită decât pe ea. De exemplu, pe Jenna. Aria își

astupă ochii cu palmele, blocând acea amintire. Ducă-se naibii metoda terapeutică în care se susținea că trebuie să-ți înfrunți demonii! Ea se străduise să blocheze amintirea legată de Chestia cu Jenna, tot atât pe cât se străduise s-o blocheze pe cea cu tatăl ei și cu Meredith.

Aria oftă. În astfel de momente, își dorea să nu se fi îndepărtat de fostele ei prietene. Cum era Hanna, care stătea cu câteva bănci în fața ei: măcar dac-ar putea să se ducă până la ea și să discute despre toate astea, să-i pună câteva întrebări despre Ali. Numai că timpul chiar îi schimba pe oameni. Se întrebă dacă nu i-ar fi mai ușor să discute, în locul ei, cu Spencer, sau cu Emily.

— Salutare.

Aria își îndreptă spinarea. Ezra stătea în fața băncii ei.

— Bună, răspuse, cu o voce prea subțire.

Întâlni privirea ochilor lui albaștri și simți un junghi în inimă.

Ezra își legănă stânjenit șoldurile.

— Ce mai faci?

— Hm... Grozav. De-a dreptul minunat.

Își îndreptă și mai mult ținuta. În avionul cu care se întorsese din Islanda, Aria citise într-o revistă Seventeen, găsită în buzunarul scaunului, că băieții preferă fetele entuziaste, pozitive. Și, din moment ce cu inteligența nu-i mersese ieri, de ce n-ar încerca și cu pofta de viață?

Ezra își tot deschidea și-și închidea pixul Bic.

— Ascultă, îmi pare rău că te-am întrerupt ieri în mijlocul expunerii. Vrei să-mi dai fișele tale, să arunc o privire pe ele și să-ți pun notă?

— OK.

Hm. Oare Ezra ar fi procedat la fel și în cazul unei alte eleve?

— Și... tu ce mai faci?

— Bine, răspuse Ezra, zâmbind. Buzele îi zvâcniră, semn că ar fi vrut să mai spună ceva. La ce lucrați voi, aici? întrebă, până la urmă. Își puse palmele pe banca ei și se aplecă să privească însemnările din caiet. Aria îi

privi fix mâinile pentru o clipă, după care își strecură degetul mic peste al lui. Încercă să procedeze astfel încât să pară ceva accidental, însă el nu-și retrase mâna. Între cele două degete mici parcă se produceau descărcări electrice.

— Domnule Fitz! Mâna lui Devon Arliss țâșni în sus din ultima bancă. Am o întrebare.

— Vin imediat, zise Ezra, îndreptându-și spinarea.

Aria își vârî în gură degetul mic care-l atinsese pe cel al lui Ezra. Îl urmări timp de câteva secunde cu privirea, gândindu-se că se va întoarce la ea, dar nu se întâmplă așa.

Bine, atunci. Înapoi la planul G, de la Gelozie. Se întoarce iar spre Noel.

— Cred că filmul nostru ar trebui să cuprindă și o secvență de sex.

Rostise fraza destul de tare, însă Ezra rămase aplecat deasupra băncii lui Devon.

— Strașnic, zise Noel. Și tipul care se crede rățoi se alege și el cu ceva?

— Mhî. Cu o femeie care-l sărută ca o găscă.

Noel izbucni în râs.

— Și cum sărută o găscă?

Aria întoarce capul spre banca lui Devon. Ezra era acum cu fața spre ei. Bine.

— Uite-așa, zise, aplecându-se și sărutându-l zgomotos pe obraz. Surprinzător, Noel mirosea destul de bine. A cremă de ras Kiehl's Blue Eagle.

— Drăguț, șopti el.

Restul clasei clocotea de activitate, neștiind nimic despre sărutul de găscă, însă Ezra, lângă banca lui Devon, rămăsese complet nemișcat.

— Știi că dau o petrecere diseară? o întrebă Noel pe Aria, lăsându-și o mână pe genunchiul ei.

— Mda, am auzit eu ceva despre asta.

— Pe bune c-ar trebui să vii. O să fie bere în prostie. Și alte chestii... ca, de exemplu, scotch. Ți place scotch-ul?

Tata are o colecție întreagă, așa că...

— Ador scotch-ul, îl întrerupse Aria, simțind cum privirea lui Ezra îi ardea ceafa. Apoi, se aplecă spre Noel și-i spuse: Pe bune că vin la petrecerea ta de diseară.

După cum îi căzu pixul din mână, zăngănind zgomotos pe podea, nu era greu de ghicit dacă Ezra îi auzise sau nu.

18

Unde ne e Emily cea de altădată și ce-ai făcut cu ea?

— Te duci mai târziu la petrecerea lui Kahn? Întrebă Carolyn, în timp ce vira cu automobilul pe aleea casei Fields.

Emily își trecu un pieptene prin părul încă ud.

— Nu știu.

Astăzi, la antrenament, ea și Ben nu schimbaseră nici două vorbe, așa că nu era tocmai sigură dacă va merge cu el.

— Dar tu?

— Nu știu. Eu și Topher s-ar putea să mergem la Applebee,

Normal că lui Carolyn îi venea greu să se decidă între o seară de vineri la o petrecere în aer liber și una la Applebee.

Trântiră portierele Volvo-ului și porniră pe poteca pietruită care ducea spre casa în stil colonial, veche de treizeci de ani, a familiei Fields. Nu era nici pe departe la fel de mare și de țipătoare ca majoritatea caselor din Rosewood. Țiglele vopsite în albastru se mai ciobiseră puțin, iar unele dintre dalele potecii din fața casei dispăruseră. Mobilierul de pe verandă arăta cam demodat.

Mama lor le întâmpină la intrare, ținând în mână receptorul telefonului fără fir.

— Emily, trebuie să stau de vorbă cu tine.

Fata aruncă o privire spre Carolyn, care-și lăsă capul în

jos și fugi spre camera lor de la etaj. Of, of.

— Ce e?

Mama își șterse palmele de pantalonii ei gri cu pense.

— Am vorbit la telefon cu Lauren, antrenorea ta. Mi-ai zis că pari să fii cu mintea în altă parte, că nu te concentrezi la înot. Și că... ai lipsit de la antrenamentul de miercuri.

Emily își înghiți nodul din gât.

— Am fost la meditații la spaniolă, eu și câțiva copii.

— Asta mi-a spus și Carolyn. Așa că am sunat-o pe domnișoara Hernandez.

Emily își coborî privirea spre tenișii ei verzi Vans. Domnișoara Hernandez era profesoara de spaniolă care se ocupa de meditații.

— Nu mă minți, Emily, zise doamna Fields, încruntându-se. Unde ai fost?

Emily se duse în bucătărie și se lăsă să cadă pe un scaun. Mama ei era o persoană rațională. Puteau să discute un astfel de subiect.

Se jucă puțin cu cerceul rotund pe care-l purta în partea de sus a urechii. Cu câțiva ani în urmă, Ali o rugase să meargă cu ea la Piercing Palace, când își făcuse acel piercing în buric, și ajunseseră să-și facă piercinguri identice în partea de sus a urechii. Emily purta și-acum același cerceul rotund de argint. După ce plecaseră de-acolo, Ali îi cumpărase lui Emily o pereche de apărătoare pentru urechi, cu imprimeu de leopard, ca să ascundă isprava. Emily încă purta apărătoarele acelea, în cele mai geroase zile de iarnă.

— Uite ce e, zise, într-un târziu. N-am făcut decât să stau cu fata cea nouă, cu Maya. E foarte drăguță. Suntem prietene.

Mama ei păru derutată.

— Dar de ce n-ați făcut asta după antrenament, sau sâmbătă?

— Nu văd de ce-ar fi o scofală atât de mare, replică Emily. N-am pierdut decât o zi. O să înot de două ori mai

mult în weekendul care vine: îți promit.

Mama ei își strânse buzele atât de tare, încât acestea arătau ca o linie dreaptă, și se așează.

— Dar, Emily... eu, pur și simplu, nu înțeleg. Când te-ai înscris la înot anul acesta, ți-ai luat un angajament. Nu se poate să fugi cu prietenele, când ar trebui să fii la înot.

Emily o întrerupse.

— M-am înscris la înot? De parcă aș fi avut de ales!

— Ce se petrece cu tine? Folosești un ton ciudat; minți când ești întrebată unde ai fost, zise mama ei, clătinând din cap. Ce e cu toate minciunile astea? Tu n-ai mințit niciodată până acum.

— Mami... Emily se opri, simțindu-se extrem de obosită. Ar fi vrut să-i atragă atenția că, dimpotrivă, o mințise de destule ori. Chiar dacă ea fusese fata cea bună din cerul lor de prietene din clasa a șaptea, tot făcuse o grămadă de lucruri despre care mama ei habar n-avea.

Imediat după ce dispăruse Ali, Emily își făcuse griji la gândul că dispariția ar fi fost oarecum... la nivel cosmic... din vina ei; ca o pedeapsă, poate, pentru cât de neascultătoare fusese Emily, în secret, față de părinții ei. Pentru că-și făcuse acel piercing. Pentru Chestia cu Jenna. De-atunci, se străduise să fie perfectă, să facă tot ce-i cereau părinții ei. Se transformase într-o fiică model, pe dinăuntru și pe dinafară.

— Pur și simplu, aș vrea să știu ce se petrece cu tine, zise mama ei.

Emily își așează palmele pe fața de masă, amintindu-și cum ajunsese să fie așa, în acest fel care n-o reprezenta în realitate. Ali nu dispăruse din cauză că Emily nu-și ascultase părinții: acum își dădea seama de asta. Și, la fel cum nu se putea imagina stând pe canapeaua lui Ben, care-i producea mâncărimi, simțindu-i limba cleioasă pe gât, tot așa nu se putea vedea petrecându-și următorii doi ani de liceu – și apoi cei patru ani de facultate – înotând într-un bazin, ore în șir. De ce nu putea Emily să

fie, pur și simplu... Emily? Nu putea ca ea să-și petreacă mai bine timpul învățând, sau – Doamne, ferește! – distrându-se un pic?

— Dacă vrei să știi ce se petrece cu mine, începu ea, îndepărtându-și părul căzut pe față și inspirând adânc, află că nu cred că mai vreau să înot.

Ochiul drept al doamnei Fields zvâcni. Buzele îi erau întredeschise. Apoi, se întoarse cu fața spre frigider, fixând cu privirea puii lipiți cu magneți pe ușa congelatorului. Nu spuse nimic, însă umerii îi tremurau. Într-un târziu, se întoarse. Ochii i se înroșiseră puțin, iar obrajii îi păreau cam căzuți, de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani în doar câteva clipe.

— Îl sun pe tatăl tău. Poate reușește el să stea de vorbă cu tine.

— M-am hotărât deja, declară Emily. Și, în timp ce vorbea, își dădu seama că într-adevăr luase această hotărâre.

— Ba nu, nu te-ai hotărât. Tu nu știi ce este mai bine pentru tine.

— Mami! exclamă Emily, simțind deodată lacrimi în ochi. Era ceva înfricoșător și întristător să-și știe mama supărată pe ea. Dar acum, că tot luase hotărârea, se simțea de parcă, în sfârșit, își luase o piatră mare de pe inimă.

Mamei îi tremurau buzele.

— Este de vină noua ta prietenă?

Emily se trase înapoi, ștergându-și nasul.

— Ce? Cine?

Doamna Fields oftă.

— Fata care s-a mutat în fosta casă DiLaurentis. Cu ea ai preferat să-ți petreci timpul când ai lipsit de la antrenament, corect? Ce-ați făcut voi două?

— Am... am fost la râu și-atât, răspuse în șoaptă Emily Și am stat de vorbă.

Mama ei își lăsă privirea în jos.

— Nu am o părere prea bună despre fetele... ca ea.

la stai. Ce? Emily se holbă la mama ei. Știa? Dar cum? Mama ei nici măcar n-o întâlnise pe Maya. Era posibil doar s-o privești și, pur și simplu, să știi?

— Dar Maya e chiar drăguță, izbuti să spună. Am uitat să-ți spun, dar mi-a zis că prăjiturilele au fost grozave. A zis să-ți transmit mulțumiri.

Mama ei își strânse buzele.

— Am fost pe-acolo. Am încercat să mă arăt o bună vecină. Dar asta... asta este prea mult. Nu are o influență benefică asupra ta.

— Eu nu...

— Te rog, Emily, o întrerupse mama ei.

Cuvintele i se opriră lui Emily în gât.

Mama ei oftă iar.

— Există pur și simplu prea multe diferențe de cultură între... voi... și chiar nu înțeleg ce-ați putea să aveți în comun tu și Maya. Și cine știe cum o fi familia ei? Cine știe în ce-ar putea să fie amestecată?

Stai puțin, ce-ai zis? se miră Emily, făcând ochii mari. Familia ei?

Din câte știa Emily, tatăl ei era inginer de construcții civile, iar mama ei lucra ca asistentă liber-profesionistă. Fratele ei era în ultimul an la Rosewood și se spunea că ar fi o minune a tenisului; chiar îi amenajau un teren de tenis în curtea din spate. Ce legătură avea familia ei cu toate astea?

— Atât, că nu am încredere în astfel de oameni, zise mama ei. Știu că sună obtuz, dar asta e.

Creierul lui Emily se opri brusc din vârtejul care-l cuprinsese. Familia ei. Diferențe de cultură. Astfel de oameni? Rememoră tot ce spusese mama ei. Of, Doamne! Dumnezeule!

Doamna Fields nu era necăjită din cauză că ar fi crezut despre Maya că este gay. Era necăjită fiindcă Maya... și toți ceilalți din familia ei... erau de culoare.

Iute ca focul

Vineri seară, Spencer zăcea pe patul ei cu baldachin, din lemn de arțar, în mijlocul dormitorului din hambarul proaspăt transformat, mânjită cu o grămadă de Icy Hot²³ în regiunea lombară, fixând cu privirea superbul tavan din grinzi. N-ai fi ghicit niciodată că, în urmă cu cincizeci de ani, acolo dormeau vacile. Încăperea era enormă, cu patru ferestre gigantice și un mic patio. După cina din seara trecută, își mutase acolo toate cutiile cu lucruri și toată mobila. Își pusese toate cărțile și CD-urile în ordine, în funcție de autor și de artist, își instalase sistemul audio cu sunet surround, ba chiar reprogramase televizorul conform pasiunilor ei, incluzând programele ei preferate ale BBC America. Era perfect.

În afară, desigur, de spatele care-i zvâcnea de durere. O dorea trupul de parcă ar fi făcut bungee-jumping fără coardă elastică. Ian le pusese să alerge cinci kilometri – în sprint –, după care urmaseră exercițiile practice. Fetele nu vorbeau decât despre ce urmau să poarte la petrecerea lui Noel, de diseară, însă Spencer, după antrenamentul acesta infernal, era mult mai fericită să stea acasă, să-și facă tema la analiză matematică. Mai ales că de-acum, pentru ea, acasă însemna propriul ei loc ideal.

Întinse mâna după borcanul cu Icy Hot și constată că era gol. Se ridică încetîșor, ținându-și mâna la șale, ca o babă. Trebuia să-și mai ia cremă din casa principală. Îi plăcea la nebunie faptul că acum putea să o numească astfel: casa principală. Se simțea grozav de maturizată.

În timp ce traversa peluza lungă și neregulată, își lăsă mintea să se întoarcă la unul dintre subiectele du jour²⁴

---

²³ Balsam mentolat folosit împotriva durerilor musculare și articulare, numele traducându-se prin foc de gheață. Titlul capitolului (în engl., Spicy Hot) constă într-un calambur, cuvântul spicy având semnificația de iute, condimentat

²⁴ Zilei (în franceză, în original)

predilecte, Andrew Campbell. Da, era o ușurare să știe că A venea de la Andrew, și nu de la Ali, și da, se simțea de un milion de ori mai bine și de un miliard de ori mai puțin paranoică decât ieri, dar, oricum... ce iscoadă nesuferită, băgăcioasă! Cum îndrăznise să-i pună întrebări atât de inoportune, de indiscrete, în sala de lectură, și să-i expedieze un e-mail atât de înfricoșător? Și când te gândești că toată lumea îl considera atât de drăguț și de nevinovat, cu cravata lui perfect înnodată și tenul luminos... probabil că era genul care-și ia cu el săpun Cetaphil la școală și se spală după ora de sport. Un ciudat!

Închise după ea ușa sălii de baie de la etaj, căută în dulap borcanul cu Icy Hot, își trase în jos pantalonii călduroși Nuala Puma, se răsuci să se vadă în oglindă și începu să întindă balsamul pe tot spatele și pe mușchii posteriori coapselor. Imediat, mirosul mentolat de Icy Hot începu să plutească prin încăpere, și ea închise ochii.

Ușa se deschise brusc. Spencer încercă să-și ridice pantalonii cât putu de iute.

— O, doamne, exclamă Wren, cu ochii cât cepele. Am... mama mă-sii! Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic, răspunse Spencer, încercând să-și lege șnurul din talie.

— Încă sunt derutat în casa asta...

Wren purta uniforma lui albastră de la spital, constând într-o bluză petrecută, cu decolteu în V, și pantaloni largi, legați în talie. Părea pregătit de culcare.

— Am crezut că e camera noastră, se justifică el.

— Se mai întâmplă, zise Spencer, cu toate că, evident, nu era așa.

Wren zăbovi în prag. Spencer îi simți privirea fixându-l și-și lăsă repede ochii în jos, să se asigure că nu-i ieșise cumva vreun sân pe-afară și că nu-i rămăsese vreun bulgăre de Icy Hot pe gât.

— Și, hm, cum e hambarul? o întrebă Wren.

Spencer zâmbi larg, după care, intimidată, își acoperi

gura. Cu un an în urmă, își albise dantura la stomatolog și, până la urmă, îi ieșise un pic prea albă. Fusese nevoită să-l mai atenueze intenționat albeața, cu tone de cafea.

— Minunat. Cum e camera soră-mii?

Wren zâmbi strâmb.

— Hm. E cam... roz.

— Mda. Și cu toate draperiile alea cu volănașe, adăugă Spencer.

— Am găsit și un CD care m-a enervat.

— A, da? Care?

— Fantoma de la Operă, zise el, strâmbându-se.

— Dar tu nu erai cu teatrul? se scăpă Spencer.

— Ba da, dar cu Shakespeare și de-astea, răspuse Wren, dar apoi ridică o sprânceană. Tu de unde știi?

Spencer se albi la față. Ar fi fost cam ciudat să-i mărturisească lui Wren că-i căutase numele pe Google. Ridică din umeri și se sprijini de raftul din spate. O durere cumplită o săgetă în zona lombară, făcând-o să se crispeze.

Wren ezită.

— Care-i problema?

— Hm, știi tu, zise Spencer, rezemându-se de chiuvetă. Iarăși hocheiul pe iarbă.

— Acum ce-ai mai pățit?

— O întindere, ceva. Vezi borcanul cu Icy Hot?

Ținând prosopul într-o mână, o întinse pe cealaltă spre borcan, luă puțină cremă în palmă și-și strecură degetele pe sub pantaloni, să-și maseze coapsele cu ea. Gemu încet, sperând că sunase sexy. Perfect, n-avea decât s-o dea în judecată dacă fusese un picuț cam teatrală.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

Spencer șovăi. Însă Wren părea atât de îngrijorat... și chiar era torturant – mă rog, dureros, în orice caz – să stea cu spatele răsucit așa, chiar dacă o făcea intenționat.

— Dacă nu te superi, zise, moale. Mersi.

Împinse ușa mai bine cu vârful piciorului. Îi mânji mâna

cu balsamul Icy Hot din mâna ei. Palma lui mare arăta sexy, așa, mânjită toată de cremă. Spencer zări în treacăt oglinda în care chipurile lor erau reflectate și-o străbătu un frison. Arătau minunat împreună.

— Așadar, unde e buba? se interesă Wren.

Spencer îi arătă. Mușchiul cu pricina era exact sub fese.

— Stai un pic, murmură. Înșfacă un prosop de pe raft și-l înfășură în jurul mijlocului, după care își lăasă pantalonii în jos, pe sub prosop. Îi făcu semn spre locul dureros, arătându-i să-și vâre mâna pe sub prosop. Dar, hm, încearcă să nu dai prea mult pe prosop, adăugă. M-am rugat de mama să comande câteva din Franța acum vreo doi ani, și Icy Hot le distruge. Nu iese deloc mirosul la spălat.

Îl auzi pe Wren înăbușindu-și râsul și înțepeni. Oare devenise dintr-odată prea bătoasă, prea ca Melissa?

Wren își dădu pe spate părul cu mâna pe care n-o avea mânjită cu cremă, apoi îngenunche și-i întinse Icy Hot pe piele. Își vârî mâna pe sub prosop și începu să maseze cu blândețe, descriind mici cerculețe pe mușchii ei. Spencer se relaxă și apoi chiar se lăasă ușor peste el. Wren se ridică, dar nu se trase înapoi. Spencer îi simți răsuflarea pe umeri, iar apoi în urechi. Avea impresia că toată pielea îi radiază, incandescentă.

— Te simți mai bine? murmură Wren.

— Mă simt formidabil, răspuse ea.

Poate că răspunsese numai în sinea ei, nu știa sigur.

Trebuie s-o fac, se gândi. Trebuie să-l sărut. El îi apăsă palmele cu mai multă fermitate pe spinare, chiar înfigându-și un pic unghiile. Spencer își simți pieptul vibrând.

Pe hol, sună telefonul.

— Wren, dragă? strigă mama lui Spencer, de la parter. Ești sus? Te caută Melissa la telefon.

El țâșni înapoi. Spencer se repezi înainte și-și trase mai bine prosopul pe ea. El își șterse la repezeală mâinile pe

un alt prosop. Spencer era mult prea panicată ca să-l mai împiedice.

— Hm, murmură el.

Ea își întoarse privirea.

— Trebuie să...

— Mda.

Wren deschise din nou ușa.

— Sper să fi avut efect.

— Mda, mersi, murmură ea drept răspuns, închizând ușa în urma lui. Apoi, lăasă prosopul să-i cadă și se apropie de oglindă, privind-și fix propria reflexie.

Ceva fâlfâi în oglindă și, pentru o clipă, avu impresia că era cineva sub duș. Însă nu era decât draperia cabinei fluturată de briza pătrunsă pe fereastra deschisă. Se întoarse la loc spre chiuvetă.

Căzuseră câteva bobite de Icy Hot pe etajeră. Era o substanță albicioasă și vâscoasă, ca o glazură. Își înmuie degetul arătător în ele, apoi scrise numele lui Wren. Desenă o inimioară în jurul lui.

Se gândi dacă nu era mai bine s-o lase așa. Numai că pe urmă îl auzi pe Wren tropăind pe hol și apoi zicând: „Bună, iubito. Mi-a fost dor de tine”, așa că se încruntă și șterse totul cu podul palmei.

20

Emily nu are nevoie decât de o sabie ușoară și un coif negru

Începuse să se însereze când Emily se strecură în Jeep-ul Cherokee verde al lui Ben.

— Mersi pentru că i-ai convins pe-ai mei să mă pedepsească de mâine.

— Nici o problemă, îi răspunse Ben, dar fără s-o sărute de bun-găsit. Și în difuzoare urla Fall Out Boy, pe care știa că Emily nu poate să-l sufere.

— Sunt cam supărați pe mine.

— Am auzit, zise el, fără să-și dezlipească privirea de

la drumul din fața lui.

Era interesant faptul că Ben n-o întreba de ce. Poate că știa deja. Ca un lucru bizar, tatăl lui Emily își făcuse apariția ceva mai devreme în camera ei și-o anunțase: „Ben vine să te ia peste douăzeci de minute. Să fii gata.” OK. Emily își închipuise că avea să fie pedepsită pentru tot restul vieții să rămână închisă în casă, pentru vina de a se fi lepădat de Zeii Natației, însă avea senzația că ei chiar voiau ca ea să iasă cu Ben. Poate se gândeau că-i bagă el mințile în cap.

Emily oftă adânc.

— Scuze pentru faza de ieri, de la antrenament. Doar că sunt cam stresată.

În sfârșit, Ben reduse volumul muzicii.

— Nu-i nimic. Ești doar derutată.

Emily își trecu limba peste buze; erau proaspăt date cu Chapstick. Derutată? În legătură cu ce?

— Te iert, de data asta, adăugă Ben. Se întinse spre ea și-i strânse mâna.

Emily se zburli. De data asta? Și n-ar fi trebuit să-și ceară și el scuze? În definitiv, el fusese cel care se repezise în vestiar ca un bebeluș.

Pătrunseră pe porțile din fier forjat, deschise, ale proprietății familiei Kahn. Era amplasată în fundul curții, așa că aleea avea vreo opt sute de metri lungime, fiind mărginită de pini înalți, cu coroanele dense. Până și aerul mirosea mai curat. Casa din cărămidă roșie se vedea în spatele masivelor ei coloane dorice. Avea un portic cu o mică statuie în vârf, înfățișând un cal, și o minunată seră, toată numai din sticlă, într-o parte. Emily număra paisprezece ferestre la etaj, de la un capăt la celălalt.

Însă nu casa era cea care conta astă-seară. Aveau să rămână în aer liber. Zona era delimitată de garduri vii înalte, genul celor de la cursele britanice pentru cai, precum și de un zid din beton, întinzându-se pe pogoane întregi. Jumătate din el găzduia ferma de cai a familiei Kahn; în cealaltă parte, erau o peluză imensă și un iaz

pentru rațe. Întreaga suprafață era înconjurată de o pădure deasă.

Când Ben opri mașina în parcare improvizată pe iarbă, Emily coborî și auzi muzica formației The Killers zbierând dinspre curtea din spatele casei. Chipuri familiare de la Rosewood se iveau din mașinile lor Jeep, Escalade și Saab. Mai multe fete machiate impecabil își scoaseră pachetele cu țigări din micile lor poșete matlasate, atârinate de umăr cu lăntișoare, în timp ce vorbeau la telefoanele lor mobile miniaturale. Emily își coborî privirea spre tenișii ei Converse All-Stars, albaștri și uzați, și-și pipăi coada răvășită în care-și prinsese părul.

Ben o ajunse din urmă, după care scurtară drumul printre gardurile vii și printr-o zonă cu arbori răzleți, și ajunseră în spațiul rezervat petrecerii. Erau acolo mulți tineri pe care Emily nu-i cunoștea, dar asta se datora faptului că familia Kahn îi invita și pe toți puștani-model de la celelalte școli particulare din zonă, pe lângă cei de la Rosewood. Pe o masă din fața tufișurilor erau un butoi de bere și diverse alte băuturi, iar în mijlocul zonei fuseseră amenajate un ring de dans din lemn, luminat de felinare de grădină, și mai multe corturi. De cealaltă parte a terenului, în apropierea pădurii, se afla o cabină foto de modă veche, luminată de beculețe pentru pomul de Crăciun. Familia Kahn o scotea din pivniță în fiecare an, special pentru petrecerea aceasta.

Noel le ieși în întâmpinare. Purta un tricou gri pe care scria **PENTRU MÂNCARE DEVIN MALEABIL**, blugi decolorați și sfâșiați, fără pantofi, fără ciorapi.

— Hai noroc, le zise, întinzându-le câte o bere.

— Mersi, frate, zise Ben, luându-și paharul și începând să bea. Berea gălbuie precum chihlimbarul i se scurse pe bărbie. Petrecere frumoasă!

Cineva o bătu ușurel pe umăr pe Emily.

Se întoarse. Era Aria Montgomery, îmbrăcată într-un tricou mulat, de un roșu șters, cu emblema Universității

din Islanda, cu o fustă mini din doc, cu franjuri, și cizme de cowboy roșii John Fluevog. Părul negru îl purta prins la spate într-o coadă, în creștet.

— Uau, bună, exclamă Emily. Auzise că se întorsese Aria, dar încă n-o întâlnise. Cum a fost în Europa?

— Minunat, răspuse Aria, zâmbind. Fetele se priviră una pe cealaltă timp de câteva secunde. Emily ezită să-i spună că se bucura de faptul că Aria renunțase la inelul fals din nas și la șuvițele de păr roz, însă se întrebă dacă n-ar fi fost cam aiurea să facă o astfel de referire la prietenia lor trecută. Sorbi din bere și se prefăcu fascinată de buza paharului.

Aria se foi, agitată.

— Ascultă, mă bucur că ai venit. Chiar voiam să vorbesc ceva cu tine.

— Da? Emily îi căută privirea, dar apoi își lăsă din nou ochii în jos.

— Mă rog... ori cu tine, ori cu Spencer.

— Zău? zise Emily, simțind că i se strânge pieptul. Cu Spencer?

— Mai întâi, promite-mi că n-o să mă crezi nebună. Am fost plecată atât de mult timp, că...

Aria făcu o grimasă, pe care Emily și-o amintea bine. Însemna că-și cântărea cu mare grijă cuvintele.

— Că ce? o întrebă Emily, înălțându-și sprâncenele și așteptând-o să continue. Poate că Aria își dorea o reunire a tuturor fostelor ei prietene... desigur, fiind plecată, n-avea de unde să știe cât de mult se îndepărtaseră cu timpul. Cât de stânjenitoare ar fi fost o astfel de întâlnire?

— Păi...

Aria își roti privirea în jur, precaută.

— S-a mai aflat ceva în legătură cu dispariția lui Ali cât timp am fost eu plecată?

Emily se smuci înapoi auzind numelui lui Ali rostit de fosta ei prietenă.

— În legătură cu dispariția ei? Ce vrei să spui?

— De pildă, au aflat cumva cine a răpit-o? S-a mai întors vreodată?

— Hm... nu... răspuse Emily, ronțându-și stingherită unghia degetului mare.

Aria se aplecă spre ea.

— Crezi că a murit?

Emily făcu ochii mari.

— Păi... nu știu. De ce?

Aria își încleștă maxilarele. Părea cufundată în gânduri.

— Ce-i cu toată chestia asta? insistă Emily, simțind că inima îi bubuie în piept.

— Nimic.

Deodată, Aria își concentrează privirea asupra cuiva din spatele ei. Închise imediat gura.

— Salut, se auzi o voce răgușită.

Emily se întoarse. Era Maya.

— Salut, îi răspuse, gata să scape paharul din mână. N-am... n-am știut c-o să vii.

— Nici eu, zise Maya. Dar fratele meu a vrut să venim. E pe-aici, pe undeva.

Emily se întoarse, vrând să i-o prezinte pe Aria, însă aceasta deja dispăruse.

— Așadar, ea e Maya? zise Ben, apărând lângă ele. Fata care a atras-o pe Emily către lumea întunericului?

— Lumea întunericului? repetă Emily, cu glasul pițigăiat de mirare. Cum adică, lumea întunericului?

— Către renunțarea la înot, o lămuri Ben. Apoi, se întoarse spre Maya. Știai că se lasă, nu?

— Așa e? întrebă Maya, întorcând-se spre Emily și zâmbind entuziasmată.

Emily îl fulgeră cu privirea pe Ben.

— Maya nu are nici o legătură cu asta. Și nu e cazul să discutăm acum despre așa ceva.

Ben mai luă o gură zdravă de bere.

— De ce nu? Ce, nu e vestea ta cea mare?

— Nu știu...

— Cum vrei, zise el, lăsându-și palma grea un pic cam

prea aspru pe umărul ei. Mă duc să-mi mai iau o bere. Mai vrei și tu una?

Emily încuviință, chiar dacă niciodată nu bea mai mult de o bere la petreceri. Ben n-o întrebase și pe Maya dacă voia ceva de băut. Și, privindu-l cum se îndepărtează, ea remarcă turul lăsat al blugilor lui. Nașpa!

Maya îi luă mâna și i-o strânse.

— Cum te simți?

Emily privi fix spre mâinile lor împreunate, se înroși, dar nu se retrase.

— Bine.

Sau înfricoșată. Sau, în anumite momente, ca într-un film prost.

— Derutată, dar bine, adăugă.

— Am tocmai ceea ce trebuie ca să sărbătorim, o anunță Maya în șoaptă. Își vârî mâna în rucsacul ei Manhattan Portage și-i arătă lui Emily gâtul unei sticle de Jack Daniel's. Am ciordit-o de pe masa cu pileală, îi explică ea. Vrei să mă ajuți s-o dăm gata?

Emily îi aruncă o privire. Își pieptănase părul pe spate și purta o bluză simplă, neagră, fără mâneci, și o fustă verde de doc, stil army. Arăta efervescentă și amuzantă: cu mult mai amuzantă decât Ben, în blugii lui cu turul lăsat.

— De ce nu? replică, după care porni după Maya în direcția pădurii.

21

Fetele sexy... sunt exact ca noi!

Hanna sorbi din vodca ei cu suc de lămâie și-și aprinse încă o țigară. Nu-l mai văzuse pe Sean încă de când coborâseră din mașina lui pe peluza familie Kahn, în urmă cu două ore, și între timp până și Mona dispăruse. Acum, se vedea obligată să se converseze cu James Freed, cel mai bun prieten al lui Noel, cu Zelda Millings – o frumoasă blondă care nu purta decât veșminte și

încălțări din cânepă – și cu o gașcă de fete stridente de la Doringbell Friends, școala ultra-șic a quakerilor, din orașul învecinat. Fetele mai fuseseră și anul trecut la petrecerea lui Noel, dar chiar dacă mai pierduse și atunci ceva timp cu ele, Hanna nu-și amintea numele nici uneia.

James își strivi țigara Marlboro de talpa pantofilor Adidas cu botul cauciucat și luă o gură zdravănă de bere.

— Am auzit că fratele lui Noel are o tonă de iarbă.

— Eric? întrebă Zelda. Unde-o fi?

— La cabina foto, îi răspunse James.

Deodată, Sean țâșni dintre copaci. Hanna se ridică, potrivit-și rochia BCBG din jerseu, care spera s-o subțieze, și-și încheie curelușele sandalelor ei nou-nouțe Christian Louboutin, bleu-pal. Alergând să-l prindă din urmă, își afundă tocul în iarba umedă. Bătu aerul cu brațele, scăpa paharul din mână și, dintr-odată, căzu în fund.

— Și jos cu ea! strigă amețit James. Iar fetele de la Doringbell izbucniră în râs.

Hanna se ridică la repezeală, ciupindu-se de palmă ca să nu plângă. Era cea mai importantă petrecere a anului, însă ea nu se simțea deloc în formă: rochia i se părea prea fixă pe șolduri, nu fusese capabilă să-i smulgă nici măcar un zâmbet lui Sean cât timp veniseră cu mașina încoace – în ciuda faptului că el făcuse rost de BMW-ul 760i al tatălui lui, pentru seara festivă –, iar acum era la a treia vodcă cu lămâie, plină de calorii, deși nu era decât nouă și jumătate.

Sean îi întinse mâna s-o ajute.

— Ai pățit ceva?

Hanna ezită. Sean era îmbrăcat într-un tricou alb simplu, care-i accentua pieptul puternic-de-atâta-fotbal și abdomenul plat-din-familie, blugi Paper Denim într-o nuanță închisă, care-i făceau un fund foarte atrăgător, și o pereche Puma negri, jerpeliți. Părul lui șaten-blonziu fusese ciufulit cu stil, ochii căprui arătau extrem de sensibili, iar buzele trandafirii, extrem de bune de

sărutat. De vreo oră înapoi, îl urmărise cum se oprea să discute cu toți băieții de pe-acolo, în timp ce pe ea avea grijă s-o evite.

— Nu, sunt OK, îi răspunse până la urmă, răsfrângându-și buza de jos într-o bosumflare marca Hanna.

— Care-i problema?

Ea încercă să-și regăsească echilibrul pe tocuri.

— N-am putea... să mergem undeva, să stăm puțin între patru ochi? În pădure, poate? Să schimbăm o vorbă?

Sean ridică din umeri.

— OK.

Ura!

Hanna îl conduse pe o potecă spre Pădurea Bărbăției, arborii aruncând umbre lungi și întunecate peste trupurile lor. Singura dată când mai ajunsese ea pe-acolo fusese în clasa a șaptea, când grupul ei de prietene avusese o întâlnire în taină cu Noel Kahn și James Freed. Ali se pupase cu Noel, Spencer, cu James, în timp ce ea, Emily și Aria stătuseră pe buturugi, poștiseră câteva țigări și le așteptaseră, nefericite, pe celelalte să termine. În seara asta, își jurase, va fi cu totul altceva.

Se așeză pe un petic de iarbă deasă, trăgându-l pe Sean spre ea.

— Te distrezi? îl întrebă, întinzându-i paharul ei cu vodcă.

— Mda, e tare, răspunse Sean, sorbind un pic. Tu?

Hanna ezită. Pielea lui Sean strălucea în lumina lunii. Tricoul lui avea o mică pată de praf aproape de guler.

— Așa cred, zise.

Bun, ajunge cu-atâta conversație. Îi luă paharul din mână, îl prinse de superbul lui maxilar pătrătos și începu să-l sărute. Așa. Era cam nașpa că se învârtea lumea în jurul ei și că, în loc să simtă gustul gurii lui Sean, nu-l simțea decât pe cel de Mike's Hard Lemonade, dar asta era situația.

După un minut de sărutări, îl simți pe Sean retrăgându-se. Poate că venise momentul ca ea să ridice un pic miza. Își trase în sus rochia bleumarin, etalându-și picioarele și minusculul tanga Cosabella, din dantelă de nuanța levănțicii. Aerul din pădure era răcoros. Un țânțar îi și ateriză pe coapsă.

— Hanna, zise cu blândețe Sean, încercând să-i tragă rochia la loc. Nu e...

Totuși, nu fu suficient de iute: Hanna deja își trăsesese rochia peste cap. Sean îi cercetă tot trupul. Lucru de mirare, nu era decât a doua oară când o vedea doar în lenjeria intimă, doar dacă nu se socotea și săptămâna pe care și-o petrecuseră la ai lui, la Avalon, în burgul Jersey Shore, când ea stătuse în costum de baie bikini. Dar atunci fusese altceva.

— Tu nu vrei de fapt să mă opresc, nu-i așa? șopti ea, întinzându-se spre Sean și sperând că arăta înfierbântată, dar și cuviincioasă.

— Ba da, răspunse el, prinzând-o de mână. Vreau. Hanna se înfășură cu rochia cât de bine putu. Probabil că se alesese deja cu cel puțin o sută de pișcături de țânțari. Buzele începură să-i tremure.

— Dar... nu înțeleg. Nu mă iubești?

În timp ce le rostea, cuvintele i se păreau prea mărunte și plăpânde.

Sean zăbovi mult timp până să-i răspundă. Hanna auzi o altă pereche de petrecăreți chicotind prin apropiere.

— Nu știi, zise el.

— Doamne, exclamă Hanna, rostogolindu-se mai departe de el. Vodca cu lămâie îi bătâcâia prin stomac. Ce, ești gay?

Întrebarea sunase un pic mai răutăcioasă decât intenționase ea.

— Nu! exclamă ofensat Sean.

— Atunci, ce? Nu sunt destul de atrăgătoare?

— Sigur că ești! răspunse Sean, părând șocat. Rămase pentru o clipă pe gânduri. Ești una dintre cele mai

drăguțe fete din câte cunosc, Hanna. Tu de ce nu știi asta?

— Ce tot vorbești acolo? îl întrebă Hanna, cuprinsă de disperare.

— Cred că... începui Sean...cred că ai putea să ai ceva mai mult respect față de tine însăși.

— Am din plin! strigă Hanna. Se așeză în fund, nimerind peste un con de pin.

Sean se ridică în picioare. Părea deprimat și trist.

— Uită-te la tine, îi zise. Privirea lui o măsură din vârful pantofilor și până în creștetul capului. Nu vreau decât să te ajut, Hanna... eu țin la tine.

Dar ea simți cum i se adună lacrimile în colțurile ochilor și se strădui să și le oprească. Doar nu era să plângă acum.

— Am respect de sine, repetă ea. N-am vrut decât să... să... să-ți arăt ce simt.

— Iar eu nu vreau decât să fiu mai pretențios cu privire la sex, replică Sean. Tonul lui nu fusese nici amabil, dar nici răutăcios. Doar... detașat. Vreau să fac asta la momentul potrivit și cu persoana potrivită, îi explică el. Și am impresia că n-o să fii tu aceea.

Oftă și se mai îndepărtă de ea cu un pas.

— Îmi pare rău, mai zise, după care se îndepărtă grăbit printre copaci.

Hanna se simțea atât de rușinată și de mâniată, încât nici nu putea să vorbească. Încercă să se ridice și să pornească pe urmele lui, însă tocul i se împotmoli iar, făcând-o să cadă pe spate. Își desfăcu larg brațele și privi stelele, după care își apăsă ochii cu degetele mari, astfel încât să nu țâșnească lacrimile din ei.

— Pare gata să verse.

Hanna deschise un ochi și zări doi băieți, boboci – cel mai probabil, neinvitați – învârtindu-se pe deasupra ei ca și cum ea ar fi fost o fată pe care o creaseră ei pe computer.

— Cărați-vă naibii, perversilor! îi repezi pe bobocii care

o priveau cu ochi galeși, în timp ce se ridica. Dincolo de pe peluză, îl zări pe Sean alergând după Mason Byers și agitând un ciocan galben de crochet. Se smiorcăi, se scutură de praf și porni înapoi la petrecere. Chiar nu ținea nimeni la ea? Nici măcar tati nu te iubește cel mai mult!

Deodată, Hanna își dori să fi avut numărul de telefon al tatălui ei, întorcându-se înapoi cu gândul la ziua în care fusese la el, la Isabel și la Kate, împreună cu Ali.

Cu toate că era prin februarie, vremea în Annapolis fusese ciudat de călduroasă, iar Hanna, Ali și Kate stătuseră afară pe verandă și încercaseră să se bronzeze. Ali și Kate își găsiseră ca subiect comun de discuție nuanțele preferate de lac pentru unghii MAC, însă Hanna nu avea chef să participe. Se simțea greoaie și stângace. Observase expresia de ușurare de pe fața lui Kate în clipa în care coborâseră din tren, ea și Ali: surprindere față de cât de superbă era Ali, apoi ușurată când dăduse cu ochii de Hanna. De parcă s-ar fi gândit: Ei bine, cu asta n-am de ce să-mi fac griji!

Fără să-și dea seama, Hanna înfulecase întregul castron de pop-corn cu brânză de pe masă. Și șase profiteroluri. Și ceva brânză Brie, pusă acolo pentru Isabel și pentru tatăl ei. Se apucase cu mâinile de burta umflată și gemuse zgomotos, fără să vrea.

— Purcelușa nu se simte prea bine? o întrebase tatăl ei, privindu-i degetul mic de la picior.

Hanna se cutremură aducându-și aminte și-și pipăi abdomenul, acum plat. A – cine-o mai fi fost și A – avea întru totul dreptate. Tatăl ei nu o iubea pe ea cel mai mult.

— Toată lumea, în iaz! strigă Noel, smulgând-o pe Hanna din gândurile ei.

Îl văzu pe Sean de cealaltă parte a terenului scoțându-și tricoul și alergând spre apă. Noel, James, Mason și câțiva alți băieți își aruncară și ei tricourile, însă pe Hanna n-o interesa priveliștea. Din atâtea seri în care îi

văzuse pe cei mai sexy băieți din Rosewood fără tricouri...

— Sunt superbi cu toții, o auzi pe Felicity McDowell, care-și amesteca tequila cu Fanta de grepfrut chiar lângă ea. Nu?

— Mmm, mormăi ea.

Scrâșni din dinți. Dă-l în mă-sa pe fericitul ei tată și pe perfectă lui viitoare fiică vitregă, dă-l în mă-sa pe Sean, cu pretențiile lui! Înghăță de pe masă o sticlă de vodcă olandeză Ketel One și bău direct din ea. Puse sticla la loc, dar în ultima clipă se hotărî s-o ia cu ea la iaz. Sean n-avea să scape așa, cu una, cu două, după ce o lăsase baltă, ba chiar o insultase, iar apoi o ignorase de-a dreptul. Nici gând.

Se opri în fața unei grămezi de haine care, fără îndoială îi aparțineau lui Sean: blugii erau împăturiți cu grijă, Chiar își și îndesase, pedant, șosetuțele albe în pantofii Puma. Asigurându-se că n-o vede nimeni, făcu ghem blugii și se îndepărtă de iaz. Ce părere ar avea cei de la Club V dacă l-ar vedea întorcându-se acasă cu mașina doar în boxeri?

În timp ce trecea printre copaci, cu blugii lui Sean în mâini, ceva îi căzu pe picior. Se aplecă să ridice obiectul și-l privi fix câteva clipe, așteptând să i se limpezească vederea dublă.

Era legătura de chei de la BMW.

— Drăguț, șopti, mângâind cu un deget butonul pentru alarmă. Apoi, lăsă jos blugii lui Sean și-și îndesă cheile în geanta Moschino, albastră, matlasată.

Era o noapte superbă pentru condus mașina.

22

Băile cu bere sunt benefice pentru piele

— la uite-aici, șopti entuziasmată Maya. Era o chestie de-asta în cafeneaua mea preferată, când stăteam în California!

Emily și Maya priveau țintă cabina foto demodată de la granița dintre curtea lui Noel și pădure. Un lung cablu electric portocaliu șerpuia spre cabină, pornit din casa lui Noel, peste peluză. În timp ce-o admirau, fratele mai mare al lui Noel, Eric, și o Mona Vanderwaal beată criță se revărsară din cabină, își înhățară fotografiile și-o șterseră în grabă.

Maya îi aruncă o privire lui Emily.

— Vrei să încercăm?

Emily încuviință. Dar, înainte de a se apleca să intre în cabină, privi repede în jur. Câțiva tineri se strânseseră în jurul butoiului cu bere și mulți alții își țineau paharele roșii din plastic pe sus, în timp ce dansau. Noel se bălăcea în iaz, împreună cu o gașcă de băieți, cu toții doar în boxeri. Ben nu se zărea pe nicăieri.

Emily se așeză lângă Maya pe mica banchetă portocalie a cabinei foto și trase draperia. Erau atât de înghesuite, încât umerii și coapsele li se atingeau.

— Ia, îi zise Maya, întinzându-i sticla de Jack Daniel's și apăsând pe butonul verde de start. Emily luă o gură, apoi ridică triumfătoare sticla exact în clipa în care aparatul făcu prima fotografie. Apoi, își striviră fețele una de cealaltă, zâmbind cu gurile până la urechi. Emily își dădu ochii peste cap, iar Maya își umflă obrazii ca o maimuță, pentru cea de-a treia poză. Apoi, obiectivul le prinse într-o stare seminormală, chiar dacă puțin cam agitată.

— Hai să mergem să vedem cum au ieșit, propuse Emily.

Numai că, în timp ce se ridica, Maya o prinse de mânecă.

— N-am putea să mai stăm aici o secundă? E o ascunzătoare atât de grozavă!

— Hm, sigur, acceptă Emily, așezându-se la loc. Înghiți în sec, fără voia ei.

— Și, cum ai mai dus-o? o întrebă Maya, îndepărtându-i șuvițele de păr de pe față.

Emily oftă, încercând să se facă pe cât posibil comodă

pe banca prea mică. Am fost derutată. Necăjită din cauză că ai mei s-ar putea să fie rasiști. Speriată că poate am luat o hotărâre greșită cu înotul. Cam înfricoșată că stau atât de aproape de tine.

— Foarte bine, răspunse, până la urmă.

Maya pufni și luă o gură bună de whiskey.

— Nu cred așa ceva nici o clipă.

Emily ezită. Maya părea unica persoană capabilă s-o înțeleagă cu adevărat.

— Mda, bănuiesc că nu prea, recunosc.

— Ia zi, care-i problema?

Dar, dintr-odată, Emily nu-și mai dori să vorbească despre înot, sau despre Ben, sau despre părinții ei. Voia să vorbească despre... cu totul altceva. Despre ceva care i se revelase cu încetul. Poate că, văzând-o pe Aria, își dăduse seama. Sau poate faptul că avea, în sfârșit, din nou o prietenă adevărată o făcuse să aibă din nou acea senzație. Emily își închipui că Maya ar înțelege-o.

Trase aer adânc în piept.

— Așa, ai auzit de fata aia, Alison, care stătea în casa voastră?

— Mda.

— Am fost foarte apropiate și, cum să zic, eu chiar o iubeam. Ca să zic așa, îmi plăcea totul la ea.

O auzi pe Maya răsuflând și, emoționată, mai luă o sorbitură de Jack Daniel's din sticlă.

— Eram cele mai bune prietene, continuă ea, frecându-și degetele de mizerabilul material albastru al draperiei cabinei foto. Țineam foarte mult la ea. Așa că, într-o zi, din senin, am făcut-o.

— Ce-ai făcut?

— Păi, eram cu Ali în căsuța din copac, în curtea din spatele casei ei... mergeam des acolo, să stăm de vorbă. Și, cum stăteam noi acolo, sus, discutând despre tipul de care-i plăcea ei, unul mai mare, al cărui nume nu voia să mi-l spună, am simțit așa... că nu mai pot să țin nimic în mine. Așa că m-am aplecat... și am sărutat-o.

Maya scoase un mic zgomot, ca un pufăit.

— Totuși, nu s-a pierdut cu firea. A devenit distantă și mi-a zis ceva de genul: „Ei bine, acum știu de ce devii atât de tăcută când ne schimbăm pentru ora de sport!”

— Dumnezeuule! Exclamă Maya.

Emily mai sorbi o dată din whiskey și se simți amețită. Niciodată nu băuse atât de mult. Și iată unul dintre cele mai mari secrete ale ei, afișat ca lenjeria bunicii atârnată pe sârma de rufe.

— Ali zicea că, după părerea ei, cele mai bune prietene n-ar trebui să se sărute, continuă ea. Așa că am încercat s-o dau pe glumă. Dar, când am ajuns acasă, mi-am dat seama cum m-am simțit în realitate. Așa că i-am scris scrisoarea aia și i-am spus c-o iubesc. Totuși, nu cred că a mai primit-o. Dacă da, oricum nu mi-a zis nimic, niciodată.

O lacrimă se rostogoli pe genunchiul gol al lui Emily. Maya o observă și-o întinse cu degetul.

— Încă mă gândesc mult la ea, oftă Emily. Am tot alungat amintirea asta, mi-am tot zis că s-a întâmplat din cauză că era cea mai bună prietenă a mea, nu din alt motiv, înțelegi... alt motiv... însă acum nu mai știu.

Rămaseră tăcute câteva minute. Zgomotele petrecerii pătrundeau înăuntru. La fiecare câteva secunde, Emily auzea țcănitul brutal al câte unei brichete Zippo aprinzând o țigară. Nu o surprindea ceea ce tocmai mărturisise despre Ali,

Era înfricoșător, desigur... însă era adevărat. Într-un fel, se simțea bine pentru că, în sfârșit, înțelesese totul.

— Din moment ce am ajuns la mărturisiri, rosti încetisor Maya, am și eu ceva să-ți spun.

Își răsuci antebrațul și-i arătă lui Emily cicatricea albă, proeminentă, de la încheietură.

— Probabil că ai văzut-o.

— Mda, șopti Emily, mijind ochii spre ea prin semiîntunericul din cabină.

— E una dintre ocaziile în care m-am tăiat cu lama. N-

am știut că o să intre chiar atât de adânc. A curs mult sânge. Părinții mei m-au dus la urgență.

— Te-ai tăiat dinadins? șopti Emily.

— Hm... mda. Adică, n-o mai fac și acum. Mă străduiesc.

— Și de ce faci asta?

— Nu știu, răspuse Maya. Uneori... simt pur și simplu nevoia s-o fac. Poți să pipăi, dacă vrei.

Emily atinse cicatricea. Era zbârcită și moale, deloc ca pielea obișnuită. Atingerea aceasta i se părea cea mai intimă din viața ei. Se aplecă și-o cuprinse pe Maya în brațe.

Trupul celeilalte fete se zgudui. Maya își îngropă capul în gâtul lui Emily. Ca și altă dată, mirosea a esență de banane. Emily se strânse mai tare la pieptul ei mic. Cum era oare să te tai singură, să te privești sângerând astfel? Emily avea și ea destule pe suflet, dar până și în urma celor mai rele întâmplări din viață – ca atunci când o respinsese Ali, sau când fusese Chestia cu Jenna –, se simțise vinovată, se simțise oribil, se simțise ciudat, însă niciodată nu voise să se rănească singură.

Maya își ridică fruntea și-i întâlni privirea lui Emily. Apoi, cu un zâmbet puțin întristat, o sărută pe buze. Aceasta clipi, surprinsă.

— Câteodată, cele mai bune prietene se și sărută, zise Maya. Vezi?

Rămaseră astfel, cu nasurile practic atingându-li-se. Afară, greierii țârâiau cu furie.

Atunci, Maya se aplecă spre ea. Emily se contopi cu buzele ei. Aveau gurile deschise și simți atingerea limbii delicate a Mayei. Simți cum i se încleștează pieptul de emoție în timp ce-și trecea mâinile prin părul ei aspru, coborând apoi pe umeri, pe spinare. Maya își vârî mâinile pe sub bluza polo a prietenei sale și-și lipi degetele de pântecul ei. Emily, rușinată, tresări, dar apoi se relaxă. Se simțea de un miliard de ori mai bine decât atunci când îl săruta pe Ben.

Maya începu să-și plimbe mâinile în sus pe trupul lui Emily, ajungând să-i pipăie sutienul. Emily închise ochii. Maya avea o gură cu un gust delicios: de Jack Daniel's și de lemn dulce. Pe urmă, Maya o sărută pe piept și pe umeri. Emily își lăsă capul pe spate. Pe tavanul cabinei, cineva pictase o lună și un mănunchi de stele.

Deodată, draperia fu mișcată. Emily sări în picioare, însă era prea târziu: cineva trăsese draperia de tot. Abia apoi văzu cine era.

— O, Doamne! bolborosi ea.

— Rahat! îi ținu isonul Maya. Sticla de Jack Daniel's se prăbuși pe podea.

Ben ținea două pahare cu bere, câte unul în fiecare mână.

— Așa. Asta explică unele lucruri.

— Ben... eu...

Emily se grăbi să iasă din cabină și se lovi cu capul de ușă.

— Nu trebuie să te ridici pentru mine, rosti Ben, pe un ton oribil, batjocoritor, furios-și-totodată-lezat, un ton pe care Emily nu-l mai auzise niciodată la el.

— Nu... scânci ea. Nu înțelegi.

leși din cabină. Maya o urmă. Cu coada ochiului, Emily o observă pe Maya luând seria lor de fotografii și vârand-o în buzunar.

— Să nu mai vorbești cu mine, se stropși Ben. Apoi, se întoarse și azvârli unul dintre paharele cu bere spre ea. Lichidul cald i se împrăstie lui Emily pe picioare, pe pantofi și pe pantalonii scurți. Paharul țopâi nebunește, pierzându-se prin tufișuri.

— Ben! Strigă Emily.

Ben ezită, apoi azvârli și celălalt pahar, și mai direct, în Maya. Berea o împrășcă pe toată fața și pe păr. Maya țipă.

— Termină! icni Emily.

— Lesbiennele naibii! exclamă Ben. Emily simțea în vocea lui lacrimile pe cale să izbucnească. Apoi, el le

întoarse spatele și o rupse la fugă, încovoiat, prin întuneric.

23

Aria islandeza obține ce vrea

— Finlanda! Te-am căutat peste tot!

Se întâmpla cu o oră după aceea, când Aria tocmai ieșea din cabina foto. Noel Kahn stătea în fața ei, gol, cu excepția boxerilor Calvin Klein, care însă, uzi learcă fiind, i se lipiseră de corp. Ținea în mână un pahar galben de plastic, plin cu bere, și proaspăt dezvoltatul ei set de fotografii. Nud își scutură un pic părul, și picăturile de apă îi împrășcară fusta APC mini.

— De ce ești ud tot? îl întrebă Aria.

— Am jucat polo pe apă.

Aria aruncă o privire spre iaz. Băieții se băteau între ei cu tăiței roz din orez. Pe maluri, fete îmbrăcate în rochii mini Alberta Ferrari aproape identice stăteau strânse laolaltă, la bîrfă. Lângă gardul viu, nu departe de ei, îl reperă pe fratele ei, Mike. Era cu o fată minionă, cu o fustă micro-mini ecosez și pantofi cu platforme.

Noel îi urmări privirea.

— Asta-i una dintre fetele alea de la școala quakerilor, murmură el. Gagicile astea sunt țicnite.

Mike își ridică privirea și-i văzu pe Aria și pe Noel împreună. Făcu un semn aprobator din cap spre sora lui.

Noel lovi cu degetul mare în teancul de fotografii cu Aria.

— Astea-s superbe.

Aria le privi. Plictisită până peste cap, își făcuse fotografii singură în cabină, timp de douăzeci de minute. În seria aceasta încercase expresii fierbinți, de inocență provocatoare.

Très trist. Venise aici cu gândul că Ezra, gelos și excitat, ar fi putut să-și facă apariția și s-o răpească. Dar, pfui, el era profesor, iar un profesor nu venea la o

petrecere de-a elevilor.

— Noel! îl strigă James Freed de dincolo de peluză. Butoiul a secat!

— Rahat, exclamă Noel. Se despărți de Aria lăsându-i un sărut umed pe obraz. Berea asta e pentru tine. Să nu pleci!

— Mhî, răspuse Aria, maimuțărindu-se, în timp ce-l privea cum se îndepărtează grăbit, cu boxerii alunecându-i încet în jos și dezvăluindu-i fesele albe, ferme după atâtea alergări.

— Lui chiar îi place de tine, să știi.

Aria se întoarse. Mona Vanderwaal se așezase pe pământ, la câțiva pași mai încolo. Părul ei blond îi stătea în spirale în jurul feței, iar ochelarii de soare cu rame aurite și lentile mari și rotunde îi alunecaseră pe nas. Fratele mai mare al lui Noel, Eric, stătea cu capul în poala ei.

Mona clipi încetișor.

— Noel e grozav. Ar putea să fie un iubit pe cinste.

Eric izbucni în râs.

— Ce e? se interesă Mona, aplecându-se spre el. Ce-i de râs?

— E dusă rău, explică Eric, pentru Aria.

În timp ce Aria își scormonea mintea după ceva de spus, telefonul ei Treo piui. Și-l smulse din poșetă și privi numărul. Era Ezra. O, Doamne, o, Doamne!

— Ăăă, alo? răspuse, încetișor.

— Salut. Ăăă, Aria?

— A! Salut! Ce faci?

Încercă să pară cât mai stăpână pe sine și mai calmă.

— Sunt acasă, beau un scotch, mă gândesc la tine.

Aria tăcu pentru o clipă și închise ochii, străbătută de un val de căldură.

— Chiar?

— Îhî. Ești la marea petrecere?

— Mhî.

— Plictisită?

— Puțin, îi răspunse, râzând.

— Vrei să treci pe la mine?

— OK.

Ezra începu să-i dea indicațiile necesare, însă Aria știa deja unde să-l găsească. Îi căutase adresa pe MapQuest și pe Google Earth, dar lui nu putea să-i spună așa ceva.

— Super, zise. Vin imediat.

Își împinse telefonul la loc în poșetă, cu tot calmul de care era în stare, după care își pocni tălpile cauciucate ale clemelor una de cealaltă. Uraaa!

— Hei, știu de unde te cunosc.

Aria își îndreptă privirea spre cel care i se adresase. Eric, fratele lui Noel, o privea cu ochii mijiți, în timp ce Mona îl săruta pe gât.

— Erai prietenă cu tipa aia care-a dispărut, este?

Aria îl privi fix și-și dădu la o parte părul din ochi.

— Nu știu despre ce vorbești, îi răspunse, după care plecă.

O mare parte din Rosewood era alcătuită din proprietăți îngrădite și ferme cabaline restaurate, de câte cincizeci de pogoane, însă în apropierea colegiului exista și o serie de străzi întortocheate, pavate cu piatră cubică, având de-o parte și de cealaltă clădiri din epoca victoriană, gata să se facă bucățele de la o clipă la alta. Casele din Old Hollis erau vopsite în culori trăsnite, ca lila, roz sau verde-albăstrui, fiind de obicei împărțite în apartamente și închiriate studenților. Și Aria locuise cu familia ei într-o casă din Old Hollis până când împlinise cinci ani, moment în care tatăl ei primise primul post de profesor la colegiu.

În timp ce conducea încet pe strada lui Ezra, remarcă o casă cu litere grecești scrise pe un perete lateral. Hârtie igienică înfășurată printre copaci. O altă casă avea, în curtea din față, un tablou pe jumătate pictat, pe un șevalet.

Ajunse în fața casei lui Ezra. După ce parcă mașina,

urcă treptele de beton și sună la intrare. Ușa se deschise larg și iată-l și pe el.

— Uau! zise. Salut. Gura i se lăbărtă într-un zâmbet strâmb.

— Bună, îi răspunse Aria, zâmbindu-i în același fel.

Ezra râse.

— Eu... hm, ai venit. Uau!

— Ai mai zis o dată uau!, îl tachină Aria.

Intrară într-un hol. În față, o scară dintre cele care scârțâie cumplit, cu câte un alt model de covor la fiecare treaptă. Șerpuia urcând la etaj. În dreapta, se vedea o ușă întredeschisă.

— Apartamentul ăsta e al meu.

Aria intră și observă o cadă de baie cu picioare în mijlocul livingului lui Ezra. Îi arătă spre ea.

— E prea grea ca s-o mut de-aici, îi explică Ezra, rușinat. Așa că-mi depozitez cărți în ea.

— Super!

Aria privi înjur, făcând cunoștință cu giganticele ferestre boltite, cu rafturile de cărți prăfuite și cu divanul prăpădit din catifea. În aer plutea un vag miros de macaroane cu brânză, însă de tavan atârna un candelabru din cristal, în jurul poliței căminului era un mozaic simpatic, iar în vatră ardeau butuci adevărați. Se apropia mai mult de stilul ei preferat decât iazul pentru rațe și imobilul cu douăzeci și șapte de camere al familiei Kahn.

— Pe bune c-aș vrea să locuiesc aici, zise Aria.

— Tot timpul mă gândesc numai la tine, spuse și Ezra în același timp.

Aria îi aruncă o privire peste umăr.

— Chiar?

Ezra se apropie din spatele ei și-i cuprinse mijlocul cu mâinile. Aria se lăsă ușor peste el. Rămaseră așa pentru o clipă, după care Aria se întoarse. Îi privi cu atenție față impecabil bărbierită, umflătura dintr-o parte a nasului, micile pete verzi din ochi. Îi atinse o aluniță de pe lobul

urechii și-l simți scuturat de un frison.

— Pur și simplu... nu puteam să fac abstracție de tine în clasă, șopti el. Era o tortură. Când ai făcut expunerea aia...

— Mi-ai atins mâna azi, îl tachină Aria. Te-ai uitat în caietul meu.

— L-ai sărutat pe Noel, ripostă Ezra. Eram atât de gelos!

— Atunci, înseamnă că a mers, șopti Aria.

Ezra suspină și-o cuprinse în brațe. Ea îi căută buzele și se sărutară febril, mâinile fiecăruia mângâindu-l pe celălalt pe spate. Se desprinseră doar pentru o secundă și se priviră în ochi cu răsuflarea tăiată.

— Gata cu discuțiile despre școală, hotărî Ezra.

— Ne-am înțeles.

O conduse în micul dormitor din spate, în care el avea hainele împrăștiate peste tot pe podea și o pungă desfăcută de Lay's pe noptieră. Se așezară pe pat. Somiera abia dacă era puțin mai mare decât un pat de hotel și, deși cuvertura era dintr-un doc rigid, iar în crăpăturile somierei se găseau foarte probabil frânturi de chipsuri, Aria nu se simțise niciodată în viața ei atât de minunat.

Aria era încă în pat, privea fix o crăpătură din tavan. Felinarul de-afară, din dreptul ferestrei, împrăștia umbre lungi, dându-i trupului ei gol o stranie nuanță de roz. Un vânt aprig și înghețat pătrunse prin fereastra deschisă și stinse lumânarea cu parfum de santal de lângă pat. Îl auzi pe Ezra deschizând robinetul în baie.

Uau! Uau, uau, uau!

Simțea că trăiește. Ea și Ezra fuseseră cât pe ce să facă sex... dar apoi, exact în același timp, căzuseră de acord că puteau să mai aștepte. Așa că se strânseseră unul în celălalt, goi, și începuseră să vorbească. Ezra îi povestise despre vremea în care avea șase ani și sculptase o veveriță roșie din lut, numai că fratele lui i-o spărsese. Cum se obișnuise să fumeze foarte multă iarbă

după ce divorțaseră părinții lui. Despre ziua în care fusese nevoit să ducă foxterierul familiei la veterinar, ca să fie eutanasiat. Aria îi povestise că, mică fiind, păstrase o cutie de supă de mazăre, pe care o botezase Pee, drept animal de casă și plânsese când mama ei voise s-o gătească pe Pee pentru cină. Îi făcuse mărturisiri despre obiceiul ei cu tricotatul furibund și-i promisese să-i tricoteze un pulover.

Era simplu să discuți cu Ezra: atât de simplu, încât se imagina făcând-o pentru tot restul vieții. Puteau să călătorească împreună în locuri îndepărtate. Brazilia ar fi fost formidabilă... Puteau să doarmă într-un copac și să nu mănânce decât banane, să scrie piese de teatru...

Telefonul ei Treo piui. Ufff. Probabil că era Noel, cari se întreba ce se întâmplase cu ea. Îmbrățișă strâns una dintre pernele lui Ezra – mmm, avea mirosul lui – și-și dori ca el să iasă mai repede din baie și s-o sărute, iar și iar...

Atunci, telefonul piui încă o dată. Și încă o dată, și încă o dată.

— Dumnezeule, gemu Aria, aplecându-se goală pe marginea patului, ca să-și scoată telefonul din geantă. Șapte mesaje noi. Și altele continuau să intre, iar telefonul piuia întruna.

Deschise inboxul și se încruntă. Toate mesajele aveau același titlu: CONSULTAȚIE PROFESOR-ELEV! În clipa în care-l deschise pe primul, i se întoarse stomacul pe dos.

Aria, la faza asta primești punctaj suplimentar!
Cu drag. – A.

P.S. Mă întreb ce-ar zice mama ta dacă ar afla despre tatăl tău și mica lui... hm... tovarășă de studiu... și de faptul că tu știi!

Aria citi și următorul mesaj, și pe cel de după el, și pe următorul. Toate mesajele erau identice. Lăsa să-i cadă

telefonul pe podea. Simțea nevoia să se așeze.

Ba nu. Trebuia să iasă de-acolo.

— Ezra?

Privi atentă afară, pe fereastră. Oare ea o urmărea chiar în clipa asta? Ce voia? Era chiar ea?

— Ezra, trebuie să plec. A intervenit o urgență.

— Ce? strigă Ezra de dincolo de ușa băii. Pleci?

Nici ei nu-i venea să creadă. Își îmbracă bluza în grabă, trăgând-o peste cap.

— Te sun eu, bine? Acum chiar trebuie să plec să rezolv ceva.

— Stai. Ce? întrebă el, deschizând ușa.

Aria își înșfacă poșeta și zbură pe ușă, apoi traversează curtea. Trebuia să fugă de-acolo. Acum.

24

Mai este ceva în garderoba lui Spencer, nu doar pantofi și blugi

— Limită de x este... murmură Spencer pentru sine. Stătea pe pat rezemată într-un cot, privind fix în manualul nou-nouț de analiză matematică, abia vârat într-o copertă maro. Spatele încă îi ardea în zona lombară, de-atâta Icy Hot.

Se uită la ceas: era trecut de miezul nopții. Oare era nebună că se stresa atâta cu tema la analiză matematică, în prima seară de vineri a anului școlar? Spencer cea de anul trecut s-ar fi dus vâjâind la petrecerea familiei Kahn, în Mercedesul ei, ar fi băut bere proastă la butoi și poate că s-ar fi pupat cu Mason Byers, sau cu vreun alt băiat drăguț și depravat. Dar nu și Spencer cea de-acum. Ea era Steaua, iar Steaua avea teme de făcut. A doua zi, Steaua avea să viziteze magazine de amenajări interioare împreună cu mama ei, ca să mobileze cum se cuvine hambarul. Poate să treacă pe la Main Line Bikes, cu tatăl ei, după-amiază: răsfoiseră împreună câteva cataloage cu biciclete, iar tatăl ei o

întrebase care cadru de Orbea îi plăcea mai mult. Până acum, nu-i mai ceruse niciodată părerea despre biciclete.

Își lăsă capul într-o parte. Oare ce auzise să fi fost o mică bătaie în ușa, de încercare? Lăsându-și jos creionul mecanic, Spencer privi afară pe fereastra mare din față a hambarului. Luna plină era argintie, iar geamurile casei mari erau invadate de o lumină galbenă, caldă. Se auzi din nou ciocănitul. Lipăind pe dușumeaua din lemn masiv, întredeschise ușa.

— Salut, îi zise Wren, în șoaptă. Te deranjez?

— Sigur că nu, îi răspunse Spencer, deschizând ușa mai larg. Wren era desculț, într-un tricou alb mulat pe care scria UNIVERSITATEA MEDICALĂ PENNSYLVANIA și o pereche de pantaloni scurți kaki, largi. Ea își coborî privirea spre propriul tricou fără umeri, care-i lăsa mijlocul gol, spre pantalonii scurți de trening gri de la Villanova și spre gambelile goale. Părul și-l legase la spate într-o coadă lăsată, dezordonată, șuvițele atârându-i pe față. Avea un aspect cu totul diferit față de cel de zi cu zi, când purta câte-o bluză Thomas Pink, cu dungulițe și guler rășfrânt, și blugii Citizen. Aspectul acela spunea: Sunt sofisticată și sexy, în timp ce acesta transmitea: acum învăț... dar tot sexy sunt.

OK, poate că-și plănuise ținuta, pentru eventualitatea în care s-ar întâmpla exact așa ceva. Dar asta nu face decât să demonstreze că nu poți să-ți arunci pe tine chiloții până la brâu și vechiul tricou jerpelit pe care scrie ÎMI PLAC PISICILE PERSANE.

— Cum îți mai merge? îl întrebă. Un val de curent cald îi ridică șuvițele răzlețe de păr. Un con de pin căzu dintr-un copac apropiat, bufnind surd.

Wren se tot învârtea pe prag.

— Nu trebuia să fii la petrecere? Am auzit că e o uriașă petrecere în aer liber pe undeva.

Spencer ridică din umeri.

— Nu sunt amatoare.

Wren îi căută privirea.

— Nu?

Ea își simți gura uscată.

— Hm... dar Melissa unde e?

— Doarme. Prea multă muncă la renovare, bănuiesc. Prin urmare, m-am gândit că poate vrei să-mi oferi un tur al acestui fabulos hambar în care n-am mai ajuns să locuiesc. Nici măcar n-am ajuns să-l văd!

Spencer se încruntă.

— Ai adus vreun cadou de casă nouă?

Wren se albi la față.

— Au... Nu...

— Glumeam, îl liniști ea, deschizându-i larg ușa. Poți să intri în hambarul lui Spencer Hastings.

Își petrecuse o parte a serii visând cu ochii deschiși la toate posibilele scenarii în care era singură cu Wren, însă nimic nu se compara cu prezența lui acolo, lângă ea.

Wren se apropie tacticos de posterul ei cu Thom Yorke și-și puse mâinile la ceafă.

— Îți plac cei de la Radiohead?

— La nebunie.

Wren se luminează la față.

— I-am văzut de douăzeci de ori în Londra. Sunt mai buni de la un concert la altul.

Spencer netezi pilota de pe pat.

— Norocosule! Eu nu i-am ascultat niciodată live.

— Trebuie să îndreptăm situația asta, zise el, rezemându-se de canapea. Dac-o să vină la Philly, mergem.

Spencer ezită.

— Dar nu cred...

Se opri brusc. Era pe cale să spună Nu cred că-i plac și Melissei, dar... poate că Melissa nu era invitată.

Îl duse spre debaraua cu haine.

— Asta e, hm, garderoba mea, zise, împiedicându-se de tocul ușii. Altădată, aici era lăptăria.

— A, da?

— Mhî. Aici veneau fermierii să mulgă vacile de

sfârcuri sau cam așa ceva.

Wren izbucni în râs.

— Vrei să spui, ugere?

— Ă, da, se înroși Spencer. Hopa! O zisese. Dar nu trebuie să te uiți doar așa, din politețe, adăugă. Adică, știu că hainele fetelor nu sunt chiar atât de interesante și pentru băieți.

— A, nu, zise Wren, zâmbind larg. Dacă tot am bătut drumul până aici, categoric vreau să văd și ce are Spencer Hastings în garderobă.

— Cum dorești, replică Spencer, aprinzând lumina. În debara mirosea a piele, a naftalină și a parfum Clinique Happy. Își stivuiseră chiloții, sutienele, cămășile de noapte și echipamentul murdar de la hochei în coșuri de răchită, pe categorii, iar bluzele erau atârinate pe umerase în șiruri ordonate, pe culori.

Wren chicoti.

— E ca într-un magazin!

— Mda, zise Spencer, rușinată, plimbându-și mâinile peste bluze.

— N-am auzit niciodată să existe o fereastră într-un șifonier, remarcă Wren, arătându-i fereastra deschisă de pe peretele opus. Mi se pare nostim.

— Așa a fost hambarul la origine, îi explică ea.

— Îți place să te vadă alții goală?

— Am jaluzele, protestă Spencer.

— Mare păcat, replică încet Wren. Erai atât de frumoasă în baie... că am sperat să ajung să te mai văd... așa... și altă dată.

Spencer se răsuci pe călcâie – ce voia să spună? – și văzu că Wren o privea fix. Tocmai își plimba degetele pe manșetele unei perechi de pantaloni Joseph, agățați pe umeras. Spencer începu să se joace cu inelul ei Tiffany Elsa Peretti, în formă de inimă, trăgându-l în sus și-n jos pe deget, temându-se să mai spună ceva. Wren făcu un pas înainte, apoi încă unul, până când ajunsese chiar în fața ei. Spencer putea să-i vadă pistruii de pe nas.

Manierata Spencer dintr-un univers paralel s-ar fi aplecat și s-ar fi strecurat în brațele lui, apoi să-i arate și restul hambarului. Numai că Wren o fixa în continuare cu ochii lui enormi, superb de căprui. Așa că Spencer doar își trecu limba peste buze, neîndrăznind să vorbească, și totuși murind de nerăbdare să facă... un gest.

Și-atunci, trecu la fapte. Închise ochii, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe buze.

Wren nu avu nici o ezitare. Îi răspunse la sărut, după care o prinse cu palma de ceafă și o sărută mai apăsat. Buzele îi erau moi și aveau un vag gust de tutun.

Spencer făcu un pas înapoi și se cufundă în mulțimea de bluze. Wren o urmă. Câteva haine alunecară de pe umerase, însă Spencer nu se sinchisi.

Se lăsară jos, pe covorul moale. Spencer împinse cu piciorul crosele de hochei pe iarbă. Wren se rostogoli deasupra ei, gemând încetisor. Spencer își înfipse degetele în tricoul lui uzat și i-l trase peste cap. Apoi, i-l scoase și el pe-al ei și, cu picioarele, începu să-i mângâie gamba. Se rostogoliră iar și Spencer ajunse deasupra. Un uriaș, copleșitor val de... mă rog, nici ea nu știa de ce anume... o subjugă. Indiferent ce-o fi fost, era atât de intens, încât nici prin gând nu-i trecu să se simtă vinovată. Se opri deasupra lui răsuflând anevoie.

El se întinse și-o sărută încă o dată pe gură, apoi pe nas și pe gât. Pe urmă, se ridică.

— Vin imediat.

— De ce?

El îi făcu semn din ochi spre stânga lui, direcția în care se afla baia.

Cum îl auzi că închide ușa după el, Spencer se trânti la loc pe podea, privindu-și buimăcită hainele. Apoi, se ridică anevoie și începu să se studieze în oglinda triplă. Părul îi scăpase din coadă și i se revărsa pe umeri. Pielea ei părea luminoasă, iar chipul i se îmbujorase ușor. Zâmbi către cele trei Spencer din oglinzi. Era. Ceva. Incredibil.

Acela fu momentul în care imaginea reflectată a

monitorului ei, plasat chiar față-n față cu debaraua, îi atrase privirea.

Clipea. Se întoarse și se concentră să vadă despre ce era vorba. Parcă ar fi avut sute de mesaje instant, unul peste altul. Încă un mesaj răsări pe ecran, de data asta, scris mare, cu litere de mărimea 72. Spencer privi chiorâș.

A A A A A A: Doar ți-am mai spus – să te săruți cu iubitul surorii tale este 0 GREȘEALĂ.

Spencer se repezi la computer și reciti mesajul de pe ecran. Întoarse capul spre baie: pe sub ușă se zărea o fâșie de lumină.

Categoric că A nu era Andrew Campbell.

Când îl sărutase pe Ian, în clasa a șaptea, îi povestise despre asta lui Alison, sperând să primească vreun sfat. Ali își examinase îndelung pedichiura și, într-un târziu, comentase:

— Știi ce? Am fost de partea ta când a venit vorba de Melisa. Dar acum e cu totul altceva. Cred că ar trebui să-i spui.

— Să-i spun? se repezise Spencer. Nici gând. M-ar ucide.

— Ce, tu-ți închipui că Ian o s-o lase pe ea pentru tine? replicase Ali, răutăcioasă.

— Nu știu, zisese Spencer. Dar de ce nu?

Ali pufnise cu dispreț.

— Dacă nu-i spui tu, poate c-o să-i spun eu, o amenințase.

— Ba n-o s-o faci!

— A, da?

— Dacă-i spui Melisei, replicase Spencer o clipă mai târziu, cu inima bătându-i năvalnic, le spun și eu tuturor despre Chestia cu Jenna.

Ali izbucnise într-un râs silit.

— Și tu ești la fel de vinovată ca mine.

Spencer o privise pe Ali lung, intens.

— Dar pe mine nu m-a văzut nimeni.

Ali se întorsese atunci spre ea și-i aruncase o privire feroasă, înfuriată: una mai înfricoșătoare decât îi adresase vreodată unei alte fete.

— Știi că m-am ocupat de asta, zisese apoi.

Urmase noaptea aceea pe care trebuiau s-o petreacă împreună în hambar, în acea ultimă zi din clasa a șaptea. Când Ali văzuse cât de bine le stătea împreună lui Ian și Melissei, Spencer înțelesese că ea chiar ar fi fost capabilă s-o pârască. Deodată, ciudat lucru, o străbătuse o senzație de ușurare, de eliberare. N-are decât, își zisese Spencer în sinea ei. Dintr-odată nu-i mai păsa. Și chiar dacă suna oribil acum, adevărul era că Spencer își dorise să scape de Ali, pe loc, fără întârziere.

Acum, i se făcea greață. Auzi apa trasă la W.C. Wren ieși din baie și se opri în ușa garderobei.

— Ei, unde rămăseserăm? gânduri el.

Însă Spencer încremenise cu ochii pe ecranul monitorului. Ceva – un licăr roșiatic – tocmai se mișcase pe el. Părea să fie o... reflexie.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Wren.

— Șșșt, făcu Spencer.

Își încordă privirea. Da, era o reflexie. Se răsuci brusc. Dincolo de fereastră era cineva.

— Mama mă-sii! exclamă. Își luă în grabă tricoul și-și acoperi sânii.

— Ce e? insistă Wren.

Spencer făcu un pas înapoi. Gâtul i se uscasc complet.

— O! exclamă, răgușită.

— O! îi ținu isonul Wren.

Melissa era afară, în dreptul ferestrei, cu părul vâlvoi, ca al Meduzei, și chipul total lipsit de expresie. O țigară îi tremura între degetele fragile, în mod normal sigure pe ele.

— Nu știam că fumezi, rosti în cele din urmă Spencer.

Melissa nu-i răspunse. În schimb, mai trase un fum,

zvârli chiștocul în iarba umedă și se întoarse spre casă.

— Vii, Wren? mai strigă peste umăr, cu o voce ca de gheață.

25

Elevii din zilele noastre, la volan!

După ce trecu de colț și ajunse lângă peluza din fața casei lui Noel, Mona rămase cu gura căscată.

— Mama mă-sii!

Hanna scoase capul pe geamul BMW-ului tatălui lui Sean și-i zâmbi cu gura până la urechi.

— Îți place?

Mona avea deja ochii plini de lumină.

— N-am cuvinte.

Hanna zâmbi satisfăcută și luă o înghițitură din sticla de Ketel One pe care o șterpelise de pe masa cu pileală. Cu două minute mai devreme, îi expediase Monei un mesaj multimedia pe telefonul mobil, cu fotografia BMW-ului însoțită de textul: Sunt unsă toată și aștept în față. Vino să te urci pe mine.

Mona deschise portiera grea din dreapta și se strecură pe scaun. Se aplecă și studie concentrată emblema BMW de pe volan.

— Ce frumoasă e!

Începu să traseze micile triunghiuri albastre și albe cu degetul mic.

Hanna își flutură mâna spre ea.

— Te-ai făcut praf?

Mona își înălță bărbia și o cântări din ochi pe Hanna, remarcându-i părul murdar, rochia sucită și obrajii pătați de lacrimi.

— Nu ți-a mers bine cu Sean?

Hanna își coborî privirea și înfipse cu brutalitate cheia în contact.

Mona se apropie s-o îmbrățișeze.

— Of, Han, îmi pare rău... Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Nu contează, replică Hanna, smucindu-se și punându-și ochelarii de soare – care îi cam reduceau vizibilitatea, dar cui îi păsa? –, după care porni motorul. Acesta turui nerăbdător și toate luminițele de la bordul BMW-ului se aprinseră.

— Frumos! Strigă Mona. Ca luminile de la Club Shampoo!

Hanna smuci schimbătorul de viteze în marșarier, iar cauciucurile începură să se învâртеască pe iarba deasă. Pe urmă, făcu să se hurduce mașina până pe alee, după care trase de volan și iată-le plecate. Hanna era mult prea montată, încât s-o mai îngrijoreze faptul că vedea două linii duble pe șosea, nu doar una, cum era de fapt.

— Iii-hii, chiui Mona. Coborî geamul, lăsându-și părul lung și blond să-i fluture pe spate. Hanna își aprinse o țigară Parliament și răsuci butonul aparatului de radio Sirius până când găsi un post de muzică rap mai veche, unde cânta acum „Baby Got Back”. Dădu volumul foarte tare și interiorul mașinii începu să vibreze: evident că avea cei mai buni bași cu puțință.

— Așa mai merge, aprecie Mona.

— Da, ce naiba? o aprobă Hanna.

În timp ce lua un viraj strâns cu viteză un pic cam prea mare, ceva anume din străfundurile minții ei făcu un clic brusc.

N-o să fii tu aceea.

Aoleu!

Nici măcar tati nu te iubește cel mai mult!

De două ori aoleu!

Ei și? Dă-i în mă-sa! Hanna apăsă pe accelerație, gata să spulbere cutia poștală în formă de cățel din fața unei case.

— Trebuie să mergem undeva să ne arătăm cu porcăria asta, propuse Mona, ridicându-și pantofii Miu Miu pe bordul automobilului, mânjindu-l cu frânturi de iarbă și de țărână. Ce-ai zice de Wawa? Mor să înfulec câteva Tastykakes.

Hanna se hlizi și mai luă o gură de Ketel One.

— Sigur ești friptă rău!

— Nu sunt numai friptă, sunt prăjită de-a binelea!

Parcară strâmb în față la Wawa, cântând Îmi place fundul mare, nu pot să mint!, în timp ce pătrundeau, împleticindu-se, în magazin. Câțiva băieți de la livrări, soioși, ținând în mâini pahare uriașe de cafea și rezemându-se de camionetele lor, se holbară la ele cu gurile căscate.

— Îmi dai mie pălăria ta? îl întrebă Mona pe cel mai slăbănog dintre cei doi, arătându-i spre șepcuța de baseball, din plasă, pe cozorocul căreia scria FERMELE WAWA. Fără o vorbă, băiatul i-o întinse.

— Pfui, șopti Hanna. Chestia asta e infectă! Însă Mona i-o pusese deja pe cap.

În magazin, Mona cumpără șaisprezece Tastykake Butterscotch Krimpets, un exemplar din US Weekly și o sticlă enormă de Tahitian Treat; Hanna își luă doar o acadea Tootsie Pop, de zece cenți. În timp ce Mona privea în altă parte, își îndesă în geantă un Snickers și un pachet de M&M.

— Se aude mașina, rosti visătoare Mona, în timp ce plăteau. Urlă.

Era adevărat. În ceața beției, Hanna activase alarma de la brelocul cu chei.

— Hopa! exclamă, hlizindu-se.

Râzând și urlând, fugiră înapoi la mașină și urcară. Se opriră la un semafor, bățându-și capetele. Aleea din față supermarketului din stânga lor era aproape pustie, cu excepția câtorva cărucioare răzlețe. Pe hol, firma luminoasă a magazinului clipea; până și barul Outback Steakhouse era lipsit de viață.

— Aștia din Rosewood sunt o adunătură de ratați, comentă Hanna, gesticulând spre pata de întuneric.

Și șoseaua era goală, așa că Hanna scoase un „Hii!” uimit în clipa în care un alt automobil se furișă pe banda de lângă ea. Era un Porsche argintiu, cu botul ascuțit, cu

geamuri fumurii și cu faruri albastre, sinistre.

— la uite colo, zise Mona, împrăștiind din gură firimituri de Krimpet.

În timp ce se holbau ele, șoferul de pe Porsche ambala de zor motorul.

— Vrea să facem întrecere, șopti Mona.

— Rahat! Replică Hanna. Nu putea să distingă cine era în celălalt automobil: nu se zărea decât vârful înroșit, incandescent, al unei țigări aprinse. O senzație de stânjeneala o inundă.

Celălalt ambală din nou motorul – nerăbdător, de data asta – și acum, în sfârșit, i se zări vag conturul. Tipul mai ambală o dată motorul.

Hanna ridică dintr-o sprânceană spre Mona, simțindu-se beată, surescitată și invincibilă.

— Fă-o, o îndemnă Mona în șoaptă, trăgându-și în jos cozorocul șepcii de la ferma Wawa.

Hanna înghiți în sec. Semaforul se făcu verde. Hanna apăsă pe accelerație, și BMW-ul se catapultă înainte. Porsche-ul urla în față.

— Bleago, nu-l lăsa să te-ntreacă! țipă Mona.

Hanna călcă pedala de accelerație și motorul începu să urla. Ajunse în linie cu Porsche-ul. Aveau 130 la oră, apoi 150, apoi 160. O asemenea viteză o făcea să se simtă mul bine decât atunci când șterpelea din magazine.

— Sparge-l! zbieră Mona.

Cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept, Hanna apăsă pedala până la podea. Nici nu mai auzea ce-i spunea Mona, atât de tare urla motorul. După un viraj, pe banda lor apăru o căprioară. Parcă ieșise din pământ.

— Rahat! urlă Hanna. Căprioara rămăsese pe loc, paralizată. Strânse cu putere volanul, călcă frâna și smuci mașina spre dreapta, iar căprioara sări în sfârșit din drumul lor. Hanna se grăbi să tragă înapoi de volan și să restabilească direcția, însă roțile începură să derapeze. Cauciucurile scârțâiră pe un petic de pietriș de pe marginea drumului și, deodată, totul începu să se

învârtească.

BMW-ul se învârti și iar se învârti, după care se izbi de ceva. Dintr-odată, se auzi un scrâșnet, zgomot de sticlă sfărâmată, apoi... întuneric.

O fracțiune de secundă mai târziu, unicul sunet care se mai auzea în mașină era un șuierat puternic, venit de sub capotă.

Hanna își pipăi fața, cu mișcări încete. Totul era în regulă, nu se lovise. Putea să-și miște picioarele. Se forță să se ridice printr-un morman de pânză răsucită, umflată: airbag-ul. O căută pe Mona. Picioarele ei lungi se zbăteau nebunește sub airbag.

Hanna își șterse lacrimile din colțurile ochilor.

— Ai pățit ceva? o întrebă pe Mona.

— la asta de pe mine!

Hanna coborî din mașină și apoi o trase pe Mona afară. Rămaseră pe marginea șoselei, răsuflând anevoie. Dincolo de drum, se vedeau calea ferată SEPTA și întunecata gară din Rosewood. Iar pe șosea puteau să vadă până departe. Nici urmă de Porsche... sau de căprioara pe care reușise s-o evite. În fața lor, lumina semaforului se schimbă, trecând de la galben la roșu.

— Asta a fost tare, rosti Mona, cu glas tremurat.

Hanna încuviință.

— Ești sigură că n-ai nimic? o mai întrebă o dată, în timp ce-și întorcea privirea spre automobil.

Toată jumătatea din față era zdrobită de un stâlp telefonic. Bara de protecție atârna, atingând pământul. Unul dintre faruri se spărsese și era strâmb; celălalt clipea nebunește. De sub capotă se înălța un abur urât mirositor.

— Doar nu crezi c-o să explodeze, nu? îi ceru Mona părerea

Hanna chicoti. N-ar fi trebuit să i se pară amuzant, dar i se părea.

— Ce-ar trebui să facem?

— S-o rupem la fugă, zise Mona. De-aici putem să

ajungem acasă și pe jos.

Hanna își înăbuși un nou val de chicote.

— O, Doamne! Sean o să-nnebunească!

Atunci, amândouă fetele se puseră pe râs. Sughitând, Hanna se întoarse spre șoseaua pustie și-și desfăcu larg brațele. Se simțea mai puternică, stând astfel în mijlocul unei șosele cu patru benzi. Se simțea stăpâna întregului Rosewood. Dar mai simțea și că se învârtește pământul cu ea, ceea ce poate se datora faptului că era încă șocată. Azvârli inelul cu chei lângă mașină. Acesta se izbi cu putere de asfalt, și alarma începu iar să țiuie.

Hanna se aplecă în grabă și apăsă pe butonul de dezactivare. Alarma se opri.

— Chiar trebuie să urle atât de tare? se plânse apoi.

— Pe bune, o aprobă Mona, punându-și la loc pe nas ochelarii de soare. Tatăl lui Sean chiar că va trebui să repare prostia asta.

26

Mă iubești? D sau N?

Sâmbătă dimineață, bătrâna pendulă de pe hol bătea ora nouă, în timp ce Emily cobora fără zgomot treptele, să meargă la bucătărie. În weekend, nu se trezea niciodată atât de devreme, însă în dimineața aceasta nu mai avea somn.

Cineva făcuse cafea, iar pe masă, pe o farfurie imprimată cu pui, erau chifle aburinde. După toate aparențele, părinții ei ieșiseră să-și facă nelipsita plimbare de sâmbătă, la care nu renunțau, fie ploaie, fie soare. Dacă făceau două ture de cartier, însemna că Emily putea s-o șteargă neobservată.

Cu o seară în urmă, după ce Ben o prinsese cu Maya în cabina foto, Emily plecase în goana mare de la petrecere... fără să-și mai ia rămas-bun de la Maya. O sunase pe Carolyn – care chiar era la Applebee's – și-i ceruse s-o ia imediat cu mașina. Carolyn sosise cu

Topher, iubitul ei, nu-i pusese nici o întrebare, cu toate că sora mai mare îi aruncase lui Emily – care duhnea a whiskey – o privire aspră, părintească, în timp ce aceasta se așeza pe bancheta din spate. Ajungând acasă, se pitise în așternuturi, astfel încât să nu trebuiască să stea de vorbă cu sora ei, și se cufundase într-un somn adânc. Însă acum, dimineată, se simțea mai rău ca niciodată.

Nu știa ce să creadă despre ce se întâmplase la petrecere. Totul era în ceață. Își dorea să creadă că fusese o greșeală faptul c-o sărutase pe Maya și că putea să-i explice totul lui Ben, să fie iarăși bine. Însă gândurile îi zburau întruna la cum se simțise. Era ca și cum... n-ar mai fi fost sărutată în viața ei până aseară.

Însă la Emily nu exista nimic – dar nimic – care să arate că era lesbiană. Își tot cumpăra, ca orice fetișcană, tratamente pe bază de ulei cald pentru părul ei deteriorat de clor, în camera ei, pe un perete, avea un poster cu înotătorul acela australian, extrem de sexy, Ian Thorpe. Se hlizea cu celelalte fete de la înot pe seama băieților și a slipurilor Speedo de pe ei. Nu mai sărutase decât o fată, cu ani în urmă, și asta nu se punea la socoteală. Chiar dac-o făcuse, nu însemnase nimic, corect?

Rupse în două o brioșă și vârfi o bucată în gură. Tâmpilele îi zvâcneau de durere. Își dorea ca lucrurile să fie la fel ca-nainte. Să-și arunce un prosop curat în traistă și să plece la antrenament, să facă bucuroasă mutre stupide în fața camerei digitale a cine știe cui, în stația de autobuz. Să fie mulțumită de sine și de propria-i viață, nu să se transforme într-un yoyo emoționat.

Prin urmare, asta era situația. Maya era nemaipomenită și așa mai departe, însă ele două fuseseră doar dezorientate... și triste, din propriile motive. Dar nu și gay. Corect?

Avea nevoie de aer.

Vremea era deprimantă. Păsările ciripeau zgomotos, un câine nu se mai oprea din lătrat; în rest, totul era

neclintit. Ziarele proaspăt distribuite încă zăceau pe peluzele din fața caselor, înfășurate în plastic albastru.

Vechea ei bicicletă Trek roșie era proptită de un perete lateral al magaziei pentru unelte. Emily țâșni, sperând să fie îndeajuns de stăpână pe mișcărilor ei – după cât whiskey băuse cu o seară în urmă –, încât să meargă pe bicicletă, începu s-o împingă spre stradă, însă dinspre roata din față venea un zgomot ca un fâlfâit.

Emily se aplecă spre ea. Ceva se prinsese de roată. O foaie de hârtie dintr-un caiet se strecurase printre spițe. O scoase de-acolo și citi cele câteva rânduri. Ia stai! Era chiar scrisul ei.

Ador să-și privesc ceafa când suntem în clasă, ador felul în care mesteci gumă ori de câte ori vorbim la telefon și ador cum îți bâțâi pantofii Skechers în timpul orei, când doamna Hat începe să vorbească despre procesele celebre din America și știu că te plictisești de-a binelea.

Emily aruncă o privire rapidă de jur-împrejur, prin curtea pustie din fața casei. Să fi fost ce credea ea că era? Își aruncă agitată privirea în jos și-și simți gura uscată.

...și m-am tot gândit, o grămadă de timp, la motivul pentru care te-am sărutat alaltăieri. Mi-am dat seama: n-a fost o glumă, Ali. Cred că te iubesc. Te-aș înțelege dacă n-ai mai vrea să vorbești niciodată cu mine, dar pur și simplu trebuia să-ți spun toate astea.

Em

Pe partea cealaltă a foi de hârtie mai era ceva scris. O întoarse și citi.

M-am gândit că poate o vrei înapoi.

Cu drag,

A.

Emily lăasă bicicleta să cadă cu zgomot pe pământ.

Aceasta era scrisoarea pentru Ali, cea pe care i-o trimisese după ce o sărutase. Cea despre care se întreba dacă Ali o primise oare vreodată.

Liniștește-te, se sfătui singură, observând că începuseră să-i tremure mâinile. Există o explicație logică și pentru asta.

Sigur era Maya. În definitiv, stătea în fosta cameră a lui Ali. Emily îi povestise chiar aseară de Ali și de scrisoare. Poate că nu voise decât să i-o restituie?

Dar, stai puțin... Cu drag, A. Maya n-ar fi scris așa ceva.

Emily nu mai știa ce să facă, sau cu cine să stea de vorbă Deodată, îi veni în minte Aria. Atâtea se întâmplaseră de-aseară când dăduse peste ea, încât și uitase de conversația lor. Ce fusese cu toate acele întrebări bizare puse de Aria despre Alison? Și mai era ceva: felul în care arăta. Aria părea... neliniștită.

Emily se așeză pe jos și privi încă o dată mesajul: „M-am gândit că poate o vrei înapoi”. Dacă-și amintea bine, Aria avea un scris ascuțit, care semăna mult cu cel din fața ochilor ei.

În zilele de dinaintea dispariției, Ali, o tot amenințase pe Emily că-i va divulga secretul cu sărutul, șantajând-o astfel să-i accepte orice dorință. Lui Emily nu-i trecuse prin minte că, poate, Ali le spusese secretul celorlalte prietene. Dar poate că...

— Scumpo?

Emily tresări. Părinții ei se opriseră în dreptul ei, echipați cu tenișii lor albi, atât de practici, cu pantaloni scurți cu talie înaltă și bluze de golf elegante, în culori pastelate. Tatăl ei avea pe umăr un rucsac roșu, iar mama tot legăna înainte și înapoi niște ganterele turcoaz.

— Bună, rosti Emily, cu o voce răgușită.

— Pleci la plimbare cu bicicleta? se interesă mama ei.

— Mhî.

— Era vorba că ești pedepsită să stai în casă, preciză tatăl ei, punându-și ochelarii, ca și cum ar fi avut nevoie s-o vadă mai bine pe Emily, să poată s-o certe. Aseară nu te-am lăsat să te duci decât pentru că mergeai cu Ben. Speram s-o scoată el la capăt cu tine. În schimb, plimbările cu bicicleta nu sunt permise.

— Bine, oftă Emily, ridicându-se. Măcar dacă n-ar mai fi fost nevoită să le dea explicații părinților ei. Dar, la urma urmei... fie ce-o fi. N-o să le explice nimic. Nu acum. Își săltă un picior peste cadrul bicicletei și se sui în șa. Trebuie să mă duc undeva, mormăi, începând deja să pedaleze pe alee.

— Emily, întoarce-te imediat! o strigă tatăl ei, sever.

Însă ea, neascultătoare pentru prima dată în viață, continuă să pedaleze.

27

Nu mă lua în seamă, doar sunt moartă!

Pe Aria o trezi sunetul soneriei. Numai că nu era obișnuitul clinchet de clopoței, ci piesa „American Idiot” a trupei Green Day. Ha... oare când făcuseră părinții ei schimbarea asta?

Își azvârli pilota de pe ea, își strecură picioarele în papucii albaștri, înflorați, cu margine de blană, pe care și-i cumpărase din Amsterdam, și lipăi în jos pe scara în spirală, să vadă cine era.

În clipa în care deschise ușa, i se tăie răsuflarea. Era Alison. Era mai înaltă acum, iar părul blond și-l lăsase lung, tăiat asimetric. Chipul ei părea și mai fermecător, un pic mai colțuros decât în clasa a șaptea.

— Ta-daal exclamă Ali, zâmbind cu gura până la urechi desfăcându-și larg brațele. M-am întors!

— Mama... Aria își înghiți cu greu înjurătura, clipind agitată de câteva ori. U... unde-ai fost?

Ali își dădu ochii peste cap.

— Tâmpiții mei de părinți, răspuse. Ți-aduci aminte de mătușa mea, Camille – o tipă super, născută în Franța – care s-a măritat cu unchiul Jeff când eram noi într-a șaptea? În vara aia, m-am dus s-o vizitez, în Miami. Mi-a plăcut atât de mult la ea, încât am rămas acolo și gata. Pe bune că le-am zis părinților mei despre toate astea, însă presupun că au uitat să le spună și celorlalți.

Aria se frecă la ochi.

— Așa, stai puțin. Ai fost în... Miami? Ești teafără?

Ali făcu mai multe piruete.

— Arăt mai mult decât teafără. Nu? A, ți-au plăcut SMS-urile mele?

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Hm... sinceră să fiu, nu.

Ali păru ofensată.

— De ce nu? Cel despre mama ta a fost atât de nostim.

Aria făcu ochii mari.

— Doamne, dar supărăcioasă mai ești, exclamă Ali, mijindu-și ochii. Ce, doar n-ai de gând să mă alungi iarăși, nu?

— Ia stai, ce tot spui? bâigui Aria.

Alison o privi lung, și o substanță neagră, gelatinoasă, începu să-i picure din nări.

— Le-am spus celorlalte, să știi. Despre taică-tău. Le-am spus tot.

— Nasul... tău... îi arătă Aria. Deodată, substanța începu să se scurgă și din pupilele lui Ali. Ca și cum ar fi plâns cu petrol. Îi picura acum și din unghii.

— A, doar mă descompun, zâmbi Ali.

Aria sări în capul oaselor, în patul ei. Ceafa îi era scăldată în sudoare. Soarele se revărsa în cameră pe fereastră, iar din încăperea de-alături se auzea „American Idiot” la combina stereo a fratelui ei. Își privi palmele, căutând urme din lichidul acela vâscos și negru, însă erau cât se poate de curate.

Hm!

— 'Neața, scumpo.

Aria cobori bălăbănindu-se pe scara în spirală și-și zări tatăl, îmbrăcat cu un șort subțire, ecosez, și un tricou fără mâneci, citind Philadelphia Inquirer.

— Bună, răspuse ea.

Târșâindu-și picioarele până la expresorul pentru cafea, se zgâi îndelung la umerii palizi ai tatălui ei, cu smocuri răzlețe de păr. El tot dădea din picior, scoțând câte un hmm în legătură cu ce citea în ziar.

— Tati? Zise ea, cu o voce puțin cam stridentă.

— Mmm?

Aria se rezemă de blatul de marmură din mijlocul bucătăriei.

— Fantomele pot să trimită SMS-uri?

Tatăl ei își ridică privirea, surprins și dezorientat.

— Ce-i ăla SMS?

Aria se servi din belșug cu fulgi dintr-o cutie de Frosted Mini Wheats.

— Nu contează.

— Ești sigură? o mai întrebă Byron.

Aria începu să mestece, nervoasă. Ce-o apucase să-l întrebe una ca asta? Nu cumva îmi trimite SMS-uri o fantomă? Ei na, știa ea mai bine. Oricum, n-avea cum să afle de ce s-ar întoarce fantoma lui Ali și de ce i-ar face ei toate astea. Să se răzbune, dar chiar era posibil?

Ali fusese grozavă în ziua în care-l prinseseră pe tatăl el în mașină. Aria o rupsesse la fugă după colț și alergase până când rămăsese fără putere și fusese obligată s-o ia la pas. Mersese continuu tot drumul până acasă, neștiind ce altceva să facă. Ali o ținuse în brațe mult timp.

— N-o să spun nimic, îi șoptise.

Însă a doua zi, începuseră întrebările. O cunoști pe fata aia? E studentă? Tatăl tău are de gând să-i spună mamei tale? Crezi că face asta cu multe studente? De regulă, Aria era în stare să suporte iscodirile lui Ali, ba chiar și tachinările: se împăcase cu ideea că era „ciudata”

grupului. Însă acum era cu totul altceva. Acum, o dureau.

Așa că, în ultimele câteva zile de școală, înainte ca Ali să dispară, Aria o evitase. Nu-i mai trimisese SMS-uri cu „M-am plictisit” în timpul orelor de educație sanitară, și nici n-o mai ajutase să-și facă ordine în dulăpiorul din vestiar. Și, evident, nu discutase nimic cu ea despre întâmplarea aceea. O supăra faptul că Ali se amesteca... de parcă ar fi fost vorba de vreo bârfă despre vedete în Star, nu de viața ei. O supăra faptul că Ali știa. Punct.

Acum, după trei ani, Aria se întreba pe cine fusese supărată în realitate. De fapt, nu pe Ali. Ci pe tatăl ei.

— Zău, n-are importanță, îi răspunse tatălui, care aștepta răbdător, sorbind din cafea. Încă nu m-am trezit cum trebuie.

— OK, replică Byron, neîncrezător.

Se auzi soneria. Nu era cântecul trupei Green Day, ci obișnuitul bing, bang. Tatăl ei își ridică privirea.

— Mă întreb dacă n-o fi pentru Mike, zise el. Știi că o fată de la școala quakerilor a trecut pe la opt și jumătate să-l caute?

— Mă duc eu, se oferi Aria.

Deschise temătoare, însă de cealaltă parte a ușii nu era decât Emily Fields, cu părul ei blond-roșcat răvășit și ochii umflați.

— Salut, zise Emily, răgușită.

— Salut, îi răspunse Aria.

Emily își umflă obraji: vechiul ei tic nervos. Rămase tăcută pentru o clipă. Apoi, zise:

— Ar trebui să plec.

Și dădu să-i întoarcă spatele.

— Stai, o opri Aria, prinzând-o de braț. Ce e? Ce se întâmplă?

Emily șovăi.

— Hm. Bine. Dar... o să ți se pară ciudat.

— Nu-i nimic, o asigură Aria, iar inima începu să-i bată cu putere.

— M-am tot gândit la ce mi-ai zis ieri, la petrecere. În

legătură cu Ali. Și mă întrebam... oare Ali v-a zis vouă vreodată ceva despre mine?

Emily vorbise extrem de încet. Aria își dădu la o parte părul din ochi.

— Ce? șopti, la rândul ei. De curând?

Emily făcu ochii mari.

— Cum adică, de curând?

— Păi...

— Într-a șaptea, o întrerupse Emily. V-a zis... cum să spun... ceva despre mine, când eram într-a șaptea? Le-a zis tuturor?

Aria clipi, mirată. Cu o seară în urmă, la petrecere, când o văzuse pe Emily, își dorise mai mult decât orice pe lume să-i spună despre SMS-uri.

— Nu, îi răspunse încet. N-a vorbit niciodată despre tine pe la spate.

— Aha! exclamă Emily, coborându-și ochii în pământ. Dar eu... continuă ea.

— Eu tot primesc... zise și Aria, în același timp cu ea.

Deodată, Emily văzu ceva în spatele ei și privirea îi deveni fixă.

— Domnișoara Emily Fields! Bună!

Aria se întoarse. În living apăruse Byron. Își aruncase pe el un halat în dungii.

— Nu te-am mai văzut de-un veac! Strigă el, cu o voce tunătoare.

— Mda, răspunse Emily, umflându-și din nou obrajii. Ce mai faceți, domnule Montgomery?

El se încruntă.

— Te rog. Ești destul de mare ca să-mi spui Byron.

Se scărpină în barbă cu buza ceștii de cafea.

— Cum o mai duci cu viața? Bine?

— Absolut, îl asigură Emily, cu toate că arăta de parcă era gata-gata să izbucnească în plâns.

— Vrei să mănânci ceva? o îmbie Byron. Am impresia că ți-e cam foame.

— A! Nu. Mersi. Cred, hm, cred că n-am dormit prea

bine.

— Mda, voi, fetele, zise el, clătinând din cap. Niciodată nu dormiți destul! Mereu o dădăcesc pe Aria că are nevoie de unsprezece ore... trebuie să-și facă provizii de somn pentru când o să ajungă la facultate și-o să se țină de petreceri toată noaptea!

Plecă, urcă la etaj.

De îndată ce dispăru din vedere, Aria se răsuci repede spre Emily.

— E atât de... începu ea. Însă constată că Emily ajunsese deja pe la jumătatea peluzei, îndreptându-se spre locul în care-și lăsase bicicleta. Hei! Strigă după ea. Unde te duci?

Emily își ridică bicicleta de jos.

— N-ar fi trebuit să vin.

— Stai! Vino-napoi! Eu... aș vrea să vorbesc cu tine! strigă disperată Aria.

Emily se opri și-și ridică privirea. Aria se simțea de parcă vorbele nerostite i-ar fi roit în gură precum albinele. Emily părea îngrozită.

Dar, deodată, Aria deveni prea înfricoșată ca s-o mai întrebe ceva. Cum ar fi putut să-i vorbească despre SMS-urile semnate A, fără să pomenească de secret? Și încă nu-și dorea să mai afle și altcineva. Mai ales când mama ei nu era decât la un etaj distanță.

Apoi își aminti de Byron, în halatul lui de baie, și de cât de jenată părise Emily în prezența lui. Emily o întrebase Ți-a spus Alison ceva despre mine când eram într-a șaptea? De ce i-ar fi pus tocmai întrebarea asta?

Doar dacă...

Aria își mușcă degetul mic. Dacă Emily îi cunoștea deja secretul? Închise brusc gura și rămase ca paralizată.

Emily clătină din cap.

— Ne mai vedem, băigui, și până ca Aria să-și recapete stăpânirea de sine, Emily deja se îndepărtase, pedalând cu furie.

În realitate, Brad și Angelina s-au cunoscut la secția de poliție din Rosewood

— Doamnelor, descoperiți-vă!

În timp ce publicul lui Oprah aplauda entuziasmat, Hanna se rezemă de pernele din piele cafenie ale canapelei, ținând telecomanda în echilibru pe abdomenul dezgolit. Un pic de autodescoperire nu i-ar fi prins rău în această dimineață friguroasă de sâmbătă.

Amintirile ei despre seara trecută erau destul de încețoșate – ca și cum n-ar fi fost conectată la nimic din ce se întâmplase – și capul îi zvâcnea de durere. Să fi fost vorba de vreun animal? În geantă găsisese câteva ambalaje de bomboane. O fi mâncat dulciurile? Pe toate? În definitiv, o cam durea stomacul și se simțea puțin balonată. Și oare de ce avea în minte imaginea clară a unui camion de lactate de la Wawa? Parcă ar fi pus la locul lor piesele unui puzzle, numai că Hanna nu avea niciodată răbdare pentru astfel de jocuri: mereu așeza cu forța piese care nu se potriveau.

Se auzi soneria de la intrare. Hanna scoase un geamăt, după care se rostogoli jos de pe canapea, fără să-și mai bată capul să-și aranjeze bluza fără mâneci în dungi verzi și kaki, care i se răsucise și aproape că-i lăsase un sân pe-afară. Întredeschise ușa din lemn de stejar, dar în secunda următoare o trânti la loc.

Hopa! Era polițistul ăla. Mister Aprilie. Pardon, Darren Wilden.

— Deschide, Hanna.

Îl mai privi o dată pe vizor. Stătea cu brațele încrucișate, cu o înfățișare cât se poate de profesionistă, dar la o privire mai atentă observă că avea părul vâlvoi și arma nu era pe nicăieri. Și ce polițist mai era ăla care să lucreze la ora zece, într-o dimineață atât de senină de sâmbătă ca asta?

Hanna își evaluă în treacăt imaginea din oglinda

rotundă aflată de cealaltă parte a holului. Dumnezeuule! Urme de somn de la pernă? Da. Ochii-i erau umflați, iar buzele aveau mare nevoie de gloss. Categorie. Își trecu la repezeală palmele peste față, își prinse părul în coadă și-și potrive ochelarii de soare Chanel, cu lentile rotunde. Pe urmă, deschise larg ușa.

— Salut! rosti voioasă. Ce mai faci?

— Mama ta e acasă? o întrebă el.

— Nț, făcu Hanna, cu cochetărie. E plecată toată dimineața.

Wilden își țuguie buzele, părând stresat. Hanna observă că avea un mic plasture transparent imediat deasupra sprâncenei.

— Ce-ai pățit, te-a aranjat iubita? îl întrebă, arătându-i-l.

— Nu... răspunse Wilden, pipăindu-și plasturele. Am dat cu fruntea în dulăpiorul de medicamente când mă spălam pe față.

Își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt persoana cea mai atrăgătoare în dimineața asta.

Hanna zâmbi.

— Bun venit în club! Și eu am căzut în fund aseară. A fost foarte aiurea.

Expresia amabilă a lui Wilden deveni brusc întunecată.

— Asta a fost înainte, sau după ce ai furat mașina?

Hanna făcu un pas înapoi.

— Ce?

Și de ce o privea Wilden de parcă ar fi fost vlăstarul nelegitim al unor extraterestri?

— Am primit un denunț anonim conform căruia ai furat o mașină, zise el tăragănat.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Am... ce?

— Un BMW negru? Proprietatea unui anume domn Edwin Ackard? Pe care ai ciocnit-o de un stâlp de telefon? După ce ai băut o sticlă de Ketel One? Îți sună ceva

cunoscut din toate astea?

Hanna își împinse ochelarii de soare mai sus pe nas. Ia stai, asta se întâmplase?

— N-am fost beată aseară, minți ea.

— Am găsit o sticlă de vodcă pe podeaua automobilului, pe partea cu volanul, zise Wilden. Prin urmare, cineva a fost beat.

— Dar... încercă să protesteze Hanna.

— Trebuie să vii cu mine la secție, o întrerupse Wilden, părând puțin dezamăgit.

— Dar n-am furat-o, scânci Hanna. Sean... fiul lui... mi-a zis că pot s-o iau!

Wilden înălță din sprânceană.

— Prin urmare, recunoști că tu ai condus?

— Păi... se repezi Hanna. Rahat! Făcu încă un pas înapoi, în casă. Dar mama nici măcar nu e acasă. N-o să știe ce s-a-ntâmpat cu mine.

Și, spre rușinea ei, lacrimile îi năvăliră în ochi. Se întoarse cu spatele, încercând să-și vină în fire.

Wilden își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stingherit. Dădea impresia că nu știe ce să facă cu mâinile mai întâi, și le vârî în buzunare, apoi le scoase și le întinse ezitant spre Hanna, după care le împreună, frângându-le.

— Ascultă, putem s-o sunăm pe mama ta de la secție, bine? Îi propuse. N-o să-ți pun cătușe. Și te las să stai în față, cu mine.

Se întoarse, se duse la mașină și deschise portiera din dreapta.

O oră mai târziu, Hanna stătea pe unul din scaunele galbene de plastic ale secției de poliție, holbându-se la afișul despre Cei mai căutați în Districtul Chester, împotrivindu-se din răspuțeri imboldului de a izbucni iar în plâns. Tocmai dăduse o probă de sânge, ca să se stabilească dacă mai era încă sub influența alcoolului din seara trecută. Hanna nu știa nici ea sigur dacă mai era: ce, alcoolul îți rămânea atât de mult timp în sânge?

Acum, Wilden stătea aplecat peste același birou, pe care se aflau aceleași pixuri Bic și același arc metalic Slinky. Se ciupi de cealaltă palmă și înghiți în sec.

Din nefericire, întâmplările din seara precedentă începuseră să-i vină în minte. Porsche-ul, căprioara, airbag-ul. Oare Sean chiar îi spusese că poate să ia mașina? Se îndoia; ultimul lucru pe care și-l mai amintea era micul lui discurs despre respectul de sine, rostit înainte s-o lase de izbeliște în pădure.

— Hei, ai fost aseară la bățalia trupelor de la Swarthmore?

Un tip cam de vârsta studenților, tuns periută și cu sprâncenele unite, stătea lângă ea. Purta un tricou de flanel, sfâșiat, de surfer și blugi stropiți cu vopsea; era desculț. Avea cătușe la mâini.

— Hm, nu, mormăi Hanna.

Se aplecă mai mult spre ea, și Hanna îi simți mirosul de bere din răsuflare.

— A! Mi s-a părut că te-am văzut pe-acolo. Eu am fost și am băut prea mult, și am început să terorizez niște vaci. De-aia și sunt aici! Pentru violarea proprietății!

— Bravo ție! îi răspunse ea, pe un ton rece.

— Cum te cheamă? o întrebă, zăngănindu-și cătușele.

— Hm, Angelina.

Ce naiba, doar nu era să-i spună prenumele real.

— Salut, Angelina, zise el. Eu sunt Brad!

Hanna se forță să zâmbescă la o replică atât de penibilă.

Tocmai atunci, ușa de la intrarea în secția de poliție se deschise. Hanna se smuci înapoi pe scaunul ei și-și împinse mai sus pe nas ochelarii de soare. Minunat! Era mama ei.

— Am venit imediat cum am aflat, îi spuse doamna Marin lui Wilden.

În dimineața aceea, doamna Marin purta un tricou alb, simplu, cu decolteu rotund, blugi James cu talie joasă, sandale Gucci și exact același tip de ochelari de soare

Chanel ca ai fiicei sale. Tenul îi strălucea – doar fusese la spa toată dimineața –, iar părul roșcat-auriu îi era legat la spate într-o coadă banală. Hanna miji ochii spre ea. Hei, nu cumva maică-sa își pusese niște pernuțe în sutien? Că sânii ei arătau de parcă ar fi fost ai altcuiva.

— O să discut eu cu ea, îi spuse doamna Marin, cu voce joasă, lui Wilden. Apoi, se îndreptă spre Hanna. Mirosea a alge. Hanna, convinsă de faptul că ea mirosea a Ketel One și a napolitane Eggo, încercă să se facă mică pe scaunul ei.

— Îmi pare rău, scânci.

— Te-au pus să dai probă de sânge? o întrebă, printre dinți, mama ei.

Încuviință prin semne, supărată.

— Ce altceva le-ai mai spus?

— Ni... ni... nimic, se bâlbâi ea.

Doamna Marin își împleti degetele impecabil manichiurate.

— OK. Mă descurc eu. Tu doar să taci, da?

— Ce-ai de gând să faci? o întrebă Hanna, tot în șoaptă. Vrei să-l suni pe tatăl lui Sean?

— Ți-am spus că mă descurc eu, Hanna.

Și mama ei se ridică de pe scaunul de plastic și se aplecă peste biroul lui Wilden. Hanna se scotoci prin poșetă după pachetul de acadele Twizzlers Pull-n-Peel, pentru cazuri de urgență. O să ia doar vreo două, n-o să le mănânce pe toate. Trebuia să fie pe undeva pe-aici.

În timp ce-și scotea pachetul, simți telefonul Blackberry vibrând. Avu o clipă de ezitare. Dacă era Sean și-o făcea praf cu vreun mesaj lăsat în mesageria vocală? Dacă era Mona? Chiar, unde naiba era Mona? Oare chiar o lăsaseră să se ducă la turneul de golf? Ea nu furase mașina, însă mersese să se plimbe cu ea. Avea și asta o oarecare importanță, nu?

Pe Blackberiy avea câteva apeluri ratate. Sean... de șase ori. Mona, de două, la orele 8:00 și 8:03. Erau și câteva SMS-uri noi: o grămadă, de la puști care fuseseră

la petrecere, fără legătură între ei, după care un altul, de la un număr necunoscut. I se puse un nod în gât.

Hanna, ți-aduci aminte de periuța de dinți KATE? Mă gândeam eu! – A.

Hanna clipi, nedumerită. O sudoare rece, lipicioasă, i se adună la ceafă. Se simțea amețită. Periuța de dinți Kate?

— Hai, mai dă-o-ncolo, rosti cu glas tremurat, încercând să râdă. Își ridică repede privirea spre mama ei, însă o văzu tot aplecată peste biroul lui Wilden, stând de vorbă cu el.

Când fusese în Annapolis, după ce tatăl ei o făcuse purcică, Hanna se ridicase brusc de la masă și fugise în casă. Se năpustise în baie, închisese ușa după ea și se așezase pe vasul de toaletă.

Respirase adânc, încercând să se calmeze. De ce nu putea ea să fie frumoasă, și grațioasă, și perfectă, ca Ali sau Kate? De ce trebuia să fie așa cum era, bondoacă și neîndemânatică, o epavă? Și nici nu știa precis pe cine ar fi trebuit să se supere mai mult: pe tatăl ei, pe Kate, pe ea însăși, sau... pe Alison?

În timp ce încerca să-și înăbușe plânsul fierbinte, furios, observase cele trei fotografii înrămate de pe peretele aflat în fața vasului de toaletă. Toate înfățișau ochii cuiva. Recunoscuse imediat ochii mijiiți, expresivi, ai tatălui ei. Pe urmă, cei mici, migdalați, ai lui Isabel. Ochii celei de-a treia persoane erau mari, amețitori. Păreau desprinși dintr-o reclamă la rimelul Chanel. Evident, îi aparțineau lui Kate.

Toate cele trei perechi de ochi o priveau pe ea.

Hanna se holbase atunci la imaginea ei din oglindă. O salvă de râsete plutise spre ea, de-afară. Își simțea stomacul gata să explodeze de la câte floricele înfulecase, sub ochii tuturor. Îi era atât de rău, că nu voia decât ca totul să iasă din ea, însă după ce se aplecase

peste vasul de toaletă, nu se întâmplase nimic. Lacrimile începuseră să-i șiroiască pe obraji. Când întinsese mâna după un șervețel Kleenex, observase o periuță de dinți verde, pusă într-o ceșcuță de porțelan. De-aici îi venise ideea.

Avusese nevoie de zece minute să-și adune curajul necesar ca să și-o vâre pe gât, iar în clipa în care o făcuse, se simțise și mai rău... dar, în același timp, mai bine. Începuse să plângă și mai amarnic, însă totodată își dorise să încerce încă o dată. Și, în timp ce-și ducea înapoi periuța spre gură, ușa camerei de baie se deschisese cu violență.

Era Alison. O prinsese: îngenuncheată pe podea, cu periuța în mână.

— Hopa! exclamase ea atunci.

— Te rog, du-te, șoptise Hanna.

Alison, dimpotrivă, făcuse încă un pas spre ea.

— Vrei să discutăm despre asta?

Hanna îi aruncase o privire disperată.

— Măcar închide ușa!

Ali închisese ușa și se așezase pe marginea căzii.

— De când faci chestia asta? o întrebase.

Hanna simțise că-i tremurau buzele.

— Ce să fac? se mirase.

Ali zăbovise cu răspunsul și se uita fix la periuță. Făcuse ochii mari. Hanna o privise și ea. Nu observase până în clipa aceea că pe muchia ei era imprimat, cu litere albe, KATE.

Un telefon sună zgomotos în incinta secției de poliție, făcând-o să tresară. Ți-aduci aminte de periuța de dinți Kate? Era posibil să fi știut și altcineva despre problema ei cu alimentația, sau s-o fi văzut intrând în secția de poliție, sau era posibil chiar să fi știut despre Kate. Dar despre periuța verde? O singură persoană știa de ea.

Îi plăcea să creadă că, în cazul în care Ali ar mai fi fost în viață, s-ar fi bucurat pentru ea, ar fi încurajat-o, acum, că viața îi era atât de aproape de perfecțiune. Aceasta

era secvența pe care și-o derulase constant în minte: Ali, impresionată de blugii ei mărimea doi. Ali, admirându-i glossul Chanel. Ah, felicitând-o pentru cât de bine pusese la cale petrecerea perfectă pe marginea piscinei.

Cu mâinile tremurătoare, tastă pe telefonul mobil: Tu ești, Alison?

— Wilden, strigă un polițist. Avem nevoie de tine în spate.

Hanna își ridică privirea. Darren Wilden sări în picioare de la biroul lui, scuzându-se față de doamna Marin. În câteva secunde, întreaga secție zbârnâia de activitate. O mașină de poliție demară în trombă din parcare; alte trei porniră după ea. Telefoanele sunau în demență; patru polițiști traversară în fugă încăperea.

— Pare să fie ceva important, își dădu cu părerea Brad, bețivanul de lângă ea, cel care violase nu știu ce proprietate. Hanna tresări: uitase că mai era și el acolo.

— Ce, s-or fi terminat gogoșile? replică ea, străduindu-se să râdă.

— Mai nasol, zise el, zăngănindu-și entuziasmat cătușele. Pare să fie ceva tare important.

29

Bună dimineața, te urâm

Soarele se revărsa pe fereastra hambarului și, pentru prima oară în viața ei, Spencer se pomeni trezită de ciripitul însuflețit al rândunelelor, în locul înspăimântătorului mixaj techno al anilor nouăzeci care urla de obicei, în timp ce tatăl ei își făcea exercițiile în camera de gimnastică din casa principală.

Deși nu băuse nici un strop în seara precedentă, o durea tot corpul, îi era frig și se simțea mahmură. Rezervorul de combustibil indica zero pe cadranul somnului. După plecarea lui Wren, încercase să adoarmă, însă mintea i se învârtea cu mare viteză. Felul în care o ținuse Wren în brațe fusese atât de... altfel... Spencer nu

mai simțise niciodată până atunci ceva asemănător.

Iar apoi, acel mesaj. Și expresia calmă, înfricoșătoare a Melissei. Și...

Pe măsură ce noaptea trecea, hambarul trosnea și gemea, așa că Spencer își trăsese păturile până la nas, dârdâind. Se certă singură pentru faptul că era paranoică și imatură, însă n-avea încotro. Își derula permanent în minte posibilitățile.

În cele din urmă, coborâse din pat și pornise computerul. Câteva ore, navigase pe internet. Mai întâi, intrase pe câteva site-uri cu informații tehnice, încercând să afle cum se poate da de urma expeditorului unui mesaj pe messenger. Fără succes. Apoi, voise să afle de unde venise primul e-mail: cel referitor la „râvnit”. Își dorea cu disperare să descopere o pistă care s-o conducă la Andrew Campbell.

Descoperi că Andrew avea blog, însă după ce scormoni în el de la un capăt la altul, nu găsi nimic. Toate articolele erau despre cărțile care-i plăceau lui, cu penibile filosofii tipic băiețești, vreo două pasaje melancolice referitoare la o dragoste neîmplinită pentru o fată al cărei nume nu-l dezvăluia. Ea se gândise că poate la un moment dat el avea să se dea de gol, însă nu fusese așa.

În cele din urmă, introdusese cuvintele-cheie persoane dispărute și Alison DiLaurentis.

Găsise aceleași informații peste care dăduse și cu trei ani în urmă: reportajele de pe CNN și din Philadelphia Inquirer, echipele de căutare, plus unele site-uri deplasate, cum era cel care-o înfățișa pe Ali cu diverse tunsori și coafuri. Spencer se uită cu atenție la fotografia de școală: nu se mai uitase multă vreme la ea. Oare ar mai recunoaște-o pe Ali dacă ea ar avea acum, de exemplu, un smoc de păr negru în creștet? Era clar că arăta diferit în imaginea pe care i-o creaseră autorii site-ului.

Ușa de plasă a casei principale scârțâi în timp ce intra neliniștită. Înăuntru, mirosea a cafea proaspătă, lucru

neobișnuit, fiindcă de obicei mama ei era deja la grajduri la ora aceea, iar tatăl, ori călărea, ori se afla pe terenul de golf. Se întrebă ce s-o fi întâmplat între Melissa și Wren după seara trecută și se ruga să nu fie nevoită să dea ochii cu ei.

— Te așteptam.

Spencer tresări. La masa din bucătărie stăteau părinții ei și Melissa. Chipul mamei era palid și golit parcă de sânge, iar obrajii tatălui ei erau roșii ca sfecla. Melissa avea ochii roșii și umflați. Nici măcar cei doi câini nu săriră s-o întâmpine, așa cum făceau de obicei.

Spencer înghiți în sec. Mare scofală obținuse cu rugile ei!

— Stai jos, te rog, îi zise tatăl ei, calm.

Își trase un scaun de lemn, care scrâșni pe podea, și se așază lângă mama ei. În încăperea domneau atâta nemișcare și tăcere, încât putea să-și audă stomacul chiorăind de nervozitate.

— Nici măcar nu știu ce-aș putea să spun, încep mama ei, răgușită. Cum ai putut?

Stomacul lui Spencer se prăbuși în gol. Deschise gura, însă mama ei o opri, ridicând mâna.

— Tu nu ai nici un drept să vorbești în clipa de față.

Spencer închise gura și-și lăsă ochii în jos.

— Sincer să fiu, interveni tatăl ei, mă simt înjosit în clipa asta că ești fiica mea. Am avut impresia că te-am crescut mai bine.

Spencer își ciuguli o peliță mai aspră de pe degetul mare și încercă să-și oprească tremurul bărbiei.

— Ce-a fost în mintea ta? o întrebă mama ei. Era iubitul ei. Plănuiseră să se mute aici împreună. Îți dai seama ce-ai făcut?

— Eu... încep Spencer.

— Vreau să spun... o întrerupse mama ei, după care se opri, frângându-și mâinile și privind în jos.

— N-ai optsprezece ani, ceea ce înseamnă că, din punct de vedere legal, suntem răspunzători pentru tine,

zise tatăl ei. Dar, dac-ar fi fost după mine, te-aș fi aruncat imediat afară din casă.

— Mi-aș dori să nu te mai văd niciodată! se stropși Melissa.

Spencer simți că-i vine să leșine. Aproape că se aștepta ca ei să-și lase jos ceștile de cafea și să-i spună că doar glumiseră, că totul era bine. Însă ei nici măcar nu puteau s-o privească. Vorbele tatălui ei îi sfreddeleau timpanele: mă simt înjosit în clipa asta că ești fiica mea. Nimeni nu-i mai spusese vreodată ceva asemănător.

— Un lucru e sigur: Melissa se mută în hambar, continuă mama ei. Vreau să-ți scoți toate lucrurile de acolo și să le duci înapoi în camera ta. Și, imediat cum casa ei din oraș va fi gata, transform hambarul în atelier de olărit.

Spencer își strânse pumnii sub masă, silindu-se să nu izbucnească în plâns. Nu-i păsa de hambar, nu neapărat. Toate celelalte lucruri care veneau odată cu hambarul aveau importanță. Tatăl ei urma să-i confecționeze etajerele. Mama ei avea s-o ajute să-și aleagă draperii noi. Îi spusese că putea să-și ia o pisicuță și stătuseră cu toții câteva minute să-i găsească un nume nostim. Erau entuziasmați pentru ea. Le păsa de ea.

Întinse mâna spre mama ei.

— Îmi pare rău...

Mama ei se feri, îndepărtându-se.

— Spencer, încetează.

Spencer nu mai izbuti să-și stăvilească plânsul. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

— În orice caz, nu față de mine trebuie să-ți ceri scuze, adăugă mama ei, cu voce joasă.

Spencer își întoarse privirea spre Melissa, care se smiorcăia de cealaltă parte a mesei. O văzu ștergându-și nasul. Oricât de mult o detesta, se gândi că nu-și mai văzuse niciodată sora într-atât de nefericită... cel puțin, de când o rupsese lan cu ea, în liceu. Fusese o greșeală să flirteze cu Wren, însă lui Spencer nici prin gând nu-i

trecuse că se va ajunge atât de departe. Încercă să se pună în locul Melissei: dacă ea l-ar fi cunoscut prima pe Wren și ar fi prins-o pe Melissa sărutându-se cu el, și ea ar fi fost distrusă. Gândul acesta îi înmuie inima.

— Îmi pare rău, șopti.

Melissa se cutremură.

— Să putrezești în iad! o repezi ea.

Spencer își mușcă atât de tare obrazul pe dinăuntru, încât simți gust de sânge.

— Du-te și ia-ți imediat lucrurile din hambar, zise mama ei, oftând. Pe urmă, să nu te văd!

Spencer făcu ochii mari.

— Dar... scânci ea.

Tatăl ei îi aruncă o privire nimicitoare.

— Este de-a dreptul condamabil, murmură mama ei.

— Scorpie afurisită! îi aruncă și Melissa.

Spencer clătină din cap în semn de aprobare: poate că, dacă se arăta de acord cu ei, aveau să înceteze. Și-ar fi dorit să se poată micșora într-un glob minuscul, după care să se evapore de tot. În schimb, murmură:

— Mă duc să fac chiar acum ce mi-ați cerut.

— Bun, zise tatăl ei, care mai luă o gură de cafea și plecă de la masă.

Melissa scoase un mic scâncet și-și împinse scaunul în spate. Hohoti de plâns tot drumul pe scară, până când trânti după ea ușa camerei.

— Wren a plecat azi-noapte, mai spuse domnul Hastings, oprindu-se în prag. N-o să mai auzim de el niciodată, în vecii vecilor. Iar tu, dacă-ți cunoști interesul, nici tu n-o să mai aduci vreodată vorba despre el.

— Sigur, bălmăji Spencer, după care-și lăsă capul pe lemnul rece de stejar al mesei.

— Bun.

Spencer rămase cu capul pe masă, încercând o respirație yoga și așteptând ca vreunul dintre ei să se întoarcă și să-i spună că totul va fi bine. Nu se întoarse nimeni. De-afară, auzi țiuind în depărtare sirena unei

ambulante. După cum suna, dădea impresia că se îndrepta spre casa lor.

Spencer își îndreptă spinarea. O, Doamne. Dacă Melissa... își făcuse rău singură? Dar ea n-ar face una ca asta, nu? Sirenele țiuiau, apropiindu-se. Spencer își împinse scaunul în spate.

Mama mă-sii! Ce-o fi făcut?

— Melissa! urlă ea, urcând în goană treptele.

— Ești o târfă! o auzi țipând. Ești o târfă blestemată!

Spencer se lăsă moale peste balustradă. Bine, atunci. La urma urmei, Melissa părea să fie bine.

30

S-a întors cirul în oraș

Emily pedala cu atâta furie, îndepărtându-se de casa vechii sale prietene, încât fu cât pe ce să dea peste un tip care făcea jogging pe marginea drumului.

— Ai grijă! urlă el.

În timp ce trecea pe lângă un vecin care-și plimba cei doi imenși dogi danezi, Emily luă o hotărâre. Trebuia să se ducă la Maya acasă. Acolo era singurul loc în care putea să găsească răspunsul. Poate că Maya avusese intenția să facă un gest drăguț, din moment ce-i restituise biletul după tot ce-i povestise Emily despre Alison, cu o seară în urmă. Poate că Maya chiar avusese intenția să aducă vorba de scrisoare, însă, din cine știe ce motiv, n-o făcuse. Să fi fost posibil ca A să fie în realitate M?

În plus, ea și Maya aveau o grămadă de alte lucruri de discutat... în afară de bilet. De exemplu, despre tot ce se întâmplase la petrecere. Emily închise ochii și rememoră totul practic, simțea din nou aroma de banane a gumei mestecate de Maya și contururile moi ale gurii ei. Deschizând ochii, coti brusc, îndepărtându-se de trotuar.

OK, era limpede că trebuia să lămurească toate astea. Dar ce anume avea să-i spună Emily?

Mi-a plăcut la nebunie.

Nu. Evident că nu avea să-i spună așa ceva. Ar trebui să-i spună: Hai să rămânem doar prietene. Pe urmă, să se întoarcă la Ben. Dacă el mai era dispus s-o primească. Își dorea să fi putut da timpul înapoi, să se întoarcă la Emily cea mulțumită de viața ei, la cea de care erau mulțumiți și părinții. La acea Emily care nu-și făcea griji decât pentru amplitudinea mișcărilor ei de bras și pentru tema de la algebră.

Pedală pe lângă parcul Myer, unde obișnuiau, ea și Ali, să se dea în leagăne ore în șir. Înceau să se avânte la unison și, când ajungeau exact la același nivel, Ali striga întotdeauna: „Suntem căsătorite!” După care, chiuind, se aruncau jos amândouă în același timp.

Dar dacă nu Maya îi pusese biletul între spițele bicicletei? Când o întrebase pe Aria dacă Ali îi destăinuise cumva secretul lui Emily, aceasta replicase: „Ce, de curând?” De ce-ar spune Aria una ca asta? Doar dacă... doar dacă știa ceva. Doar dacă Ali s-o fi întors.

Să fi fost posibil?

Emily alunecă pe pietriș. Nu, era o nebunie. Mama ei încă făcea schimb de cărți poștale de sărbători cu doamna DiLaurentis; ar fi aflat dacă s-ar fi întors Ali. La vremea dispariției, Ali era la știri nonstop. Iar acum, părinții ei obișnuiau să deschidă televizorul pe CNN în timp ce-și luau micul dejun. Sigur revenirea ei ar fi fost un subiect de maximă importanță.

Totuși, un astfel de gând era pasionant. În fiecare seară, timp de aproape un an după dispariția lui Ali, Emily își tot întrebase globul Magic 8 Ball dacă ea se va mai întoarce. Deși uneori îi răspundea Așteaptă și-o să vezi, niciodată, dar niciodată, nu-i spusese Nu. Obișnuia să facă aranjamente cu ea însăși, de genul: Dacă văd doi copii în autobus mergând la școală îmbrăcați în bluze roșii, își șoptea, înseamnă că Ali e bine. Sau: Dacă ne dau pizza la prânz, înseamnă că Ali n-a murit. Dacă antrenoarea ne pune să exersăm starturi și întoarceri, Ali

o să revină. În nouă cazuri din zece, dacă era să se ia după micile ei superstiții, Ali era în drum spre casă.

Poate că nu se înșelase în tot acest timp.

Pedală la deal și coti scurt, evitând la limită o placă memorială închinată bătăliei din Războiul Revoluționar. Dacă se întorcea Ali, ce semnificație ar fi avut asta pentru prietenia dintre Emily și Maya? Se cam îndoia că putea să aibă două prietene la fel de bune... două fete față de care avea sentimente atât de asemănătoare. Se întrebă cam ce părere ar fi avut Ali despre Maya. Oare s-ar fi urât una pe cealaltă?

Mi-a plăcut la nebunie.

Hai să rămânem doar prietene.

Trecu iute pe lângă frumoasele ferme de țară, pe lângă dărăpănatele hanuri de piatră și pe lângă numeroasele camioane ale zarzavagiilor, parcate pe marginea drumului. Era exact aceeași rută pe care o parcurgea pe bicicletă când se ducea acasă la Ali. Ultima dată, de fapt, fusese chiar înainte de acel sărut. Emily nu-și planificase s-o sărute pe Ali înainte să ajungă la ea: îi venise din senin, în fierbințeala momentului. Niciodată n-ar fi putut să uite cât de moi erau buzele lui Ali și cât de buimacă privirea ei, în clipa în care se trăsese înapoi. „De ce-ai făcut asta?” o întrebase.

Deodată, o sirenă începu să țiuie în spatele ei. Emily abia mai avu vreme să tragă pe marginea drumului, că o ambulanță a spitalului din Rosewood trecu pe lângă ea. O rafală de vânt se stârni brusc, umplându-i fața de praf. Își șterse ochii și urmări cu privirea ambulanța, până când aceasta ajunse pe culmea dealului și se opri chiar în dreptul străzii lui Alison.

Acum, intra pe strada lui Alison. Pe Emily o cuprinse teama. Strada lui Ali era... strada pe care stătea Maya. Strânse mai tare coarnele cauciucate ale ghidonului.

Cu toată nebunia asta, uitase de secretul pe care i-l destăinuise Maya cu o seară în urmă. Faptul că se tăiase cu lama. Spitalul. Cicatricea aia enormă, în zigzag.

Uneori, pur și simplu simt nevoia s-o fac, îi mărturisise Maya.

— O, Doamne! șopti Emily.

Pedalând cu furie, coti. Dacă sirenele ambulanței se opresc până trec eu de colț, își zise în sinea ei, atunci Maya o să fie bine.

Dar tocmai atunci ambulanța se opri în fața casei în care stătea Maya. Sirenele urlau încă. Mașinile de poliție erau pretutindeni.

— Nu se poate, șopti Emily. Medici în halate albe coborâra din vehicul și porniră în fugă spre casă. O mulțime de oameni se împrăștiaseră prin curtea casei, unii dintre ei având camere de filmat. Emily își trânti bicicleta pe trotuar și alergă spre casă.

— Emily?

Din mulțime, Maya se năpusti spre ea. Emily rămase fără aer, după care alergă în brațele prietenei sale, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— N-ai pățit nimic, hohoti ea. Mi-era teamă...

— Sunt bine, o asigură Maya.

Dar era evident că în vocea ei ceva nu era bine. Emily făcu un pas înapoi. Maya avea ochii roșii și înlăcrimați. Colțurile gurii i se lăsaseră și arăta deprimată.

— Ce e? o întrebă Emily. Ce se-ntâmplă?

Maya înghiți în sec.

— Au găsit-o pe prietena ta.

— Ce?

Emily se holbă la ea, după care-și întoarse privirea spre gloata din fața casei. Totul era sinistru de familiar: ambulanța, mașinile de poliție, oamenii adunați laolaltă, camerele cu obiective. Un elicopter de la știri se învârtea pe deasupra. Era exact aceeași scenă pe care o văzuse cu trei ani în urmă, când dispăruse Ali.

Emily se desprinse din brațele Mayei, zâmbind neîncrezătoare. Avusese dreptate!

Alison se întorsese acasă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Știam eu! zise în șoaptă.

Maya o luă de mână.

— Săpau pentru terenul nostru de tenis. Mama era acolo. Ea... a văzut-o. Am auzit-o țipând, de la mine din cameră.

Emily dădu drumul mâinii Mayei.

— Stai puțin. Ce-ai zis?

— Am încercat să te sun, adăugă Maya.

Emily își încreți fruntea și-și întoarse din nou privirea spre prietena ei. Apoi, examinează echipajul de poliție. Pe doamna St. Germain, hohotind de plâns lângă leagănul din cauciucuri. Banda pe care scria POLIȚIA, TRECEREA INTERZISĂ, înconjurând curtea din spate. Și apoi dubița parcată pe alee. Pe ea scria MORGA POLIȚIEI ROSEWOOD. Avu nevoie să citească de șase ori ca să înțeleagă. Inima sa o luă la galop și, dintr-odată, Emily nu mai putu să respire.

— Dar... nu... înțeleg, bâigui ea, făcând încă un pas înapoi. Pe cine au găsit?

Maya o privi compătitor, cu lacrimi sclipindu-i în ochi.

— Pe prietena ta, Alison, îi răspunse în șoaptă. Tocmai i-au găsit cadavrul.

31

ladul sunt ceilalți

Byron Montgomery luă o gură zdravănă de cafea și-și aprinse pipa, cu mâinile tremurând.

— Au găsit-o când au spart placa de beton din curtea familiei DiLaurentis, unde vor să construiască un teren de tenis.

— Era sub beton, se amestecă și Ella. Și-au dat seama că e ea după inelul de pe deget. Dar se vor face și teste ADN, pentru siguranță.

Aria se simțea de parcă ar fi izbit-o un pumn în stomac, își aminti de inelul de aur alb, cu inițiale, pe

care-l purta Ali. Părinții ei i-l cumpăraseră de la Tiffany's, când avea zece ani, după ce-și scosese amigdalele. Lui Ali îi plăcea să poarte pe degetul mic.

— De ce trebuie să se facă teste ADN? întrebă Mike. Era descompusă de tot?

— Michelangelo! exclamă Byron, încruntându-se la el. Nu e frumos să spui așa ceva de față cu sora ta.

Mike ridică din umeri și-și aruncă în gură o bucată de Bubble Tape, de măr verde. Aria stătea în fața lui, lăcrimând tăcută și desfăcând absentă marginea împletiturii de pe fundul scaunului. Era două după-amiaza și stăteau cu toții în jurul mesei din bucătărie.

— Pot să suport, rosti ea, deși se simțea ca strânsă de beregată. Era descompusă?

Părinții ei se priviră unul pe celălalt.

— Ei bine, da, îi răspunse tatăl ei, scărpinându-se pe piept printr-o gaură mică din cămașă. Cadavrele se descompun destul de repede, adăugă el.

— Scârbos, șopti Mike.

Aria închise ochii. Alison era moartă. Cadavrul ei era descompus. Probabil că fusese asasinată de cineva.

— Scumpo? o strigă încetisor Ella, așezându-și palma căuș peste mâna fetei. Dragă, te simți bine?

— Nu știu, murmură Aria, străduindu-se să nu înceapă iar cu bocetele.

— Vrei un Xanax? o întrebă Byron.

Aria scutură din cap.

— Vreau eu un Xanax, zise repede Mike.

Aria își ronțai nervoasă pielițele de la degetul mare. Își simțea trupul când fierbinte, când înfrigorat. Nu mai știa ce să facă, ce să gândească. Singura persoană care putea s-o facă să se simtă mai bine era Ezra; își închipui cum îi explică ce simte. În cel mai rău caz, el ar fi lăsat-o să se strângă covrig pe cuvertura de doc de pe patul lui și să plângă în voie.

Împingându-și scaunul înapoi, plecă spre camera ei. Byron și Ella, după ce se priviră, o urmară pe scara în

spirală.

— Iubito? zise Ella. Ce-am putea să facem pentru tine?

Însă Aria nu-i luă în seamă și împinse ușa de la camera ei. Înăuntru era dezastru. Nu făcuse curat încă de când se mutaseră înapoi din Islanda, și oricum nu era ea cea mai ordonată fată din lume. Hainele zăceau grămezi peste tot pe podea. Pe pat erau CD-uri, paiete pe care voia să le pună pe o căciulă, vopsele pentru afișe, cărți de joc, Porctunia, schițe ale profilului lui Ezra, mai multe gHEME de lână. Pe covor era o pată mare de ceară de la o lumânare topită. Scotoci după telefonul ei Treo printre așternuturi și pe birou: avea nevoie de el ca să-l sune pe Ezra. Numai că nu era nicăieri Verifică și în geanta verde cu care fusese la petrecere, însă telefonul nu era nici acolo.

Atunci, își aminti. După ce primise SMS-ul acela, își lăsase telefonul să-i cadă din mână, ca și cum ar fi fost otrăvitor. Sigur îl uitase acolo.

Coborî în goană scara. Părinții ei încă erau pe palier.

— O să iau mașina, mormăi, înșfăcând cheile din cuiul de lângă măsuta din antreu.

— Bine, o aprobă tatăl ei.

— Nu te grăbi, adăugă mama.

La Ezra, cineva lăsase deschisă ușa de la intrarea în imobil, proptind-o cu o masivă sculptură în metal, înfățișând un terier. Aria ocoli sculptura și intră pe coridor. Ciocăni în ușa lui Ezra. Avea cam aceeași senzație ca atunci când îi venea rău de tot să facă pipi: chiar dacă era ceva chinuitor, știai că, foarte curând, aveai să te simți al naibii de bine.

Ezra deschise ușa în grabă. Imediat cum o văzu, încercă s-o închidă la loc.

— Stai, scânci Aria, cu vocea încă sugrumată de lacrimi. Ezra se retrase în bucătărie, cu spatele la ea. Aria îl urmă înăuntru.

Ezra se răsuci pe călcâie, privind-o în față. Era

nebărbierit și arăta istovit.

— Ce cauți aici?

Aria își mușcă buza.

— Am venit să te văd. Am noutăți...

Zări telefonul pe bufet și-l luă de-acolo.

— Mersi. Bine că l-ai găsit.

Ezra o privi mânios.

— OK, ți l-ai luat. Acum, poți să pleci?

— Ce se-ntâmplă? se miră Aria, apropiindu-se de el. Tocmai am primit vestea. Trebuia să văd...

— Mda, și eu am vești, o întrerupse Ezra, îndepărtându-se de ea. Nu, serios, Aria. Nu pot... nici măcar nu suport să te mai văd.

Lacrimile îi veniră din nou în ochi.

— Ce? strigă, privindu-l nedumerită.

Ezra își coborî privirea în podea.

— Am descoperit ce-ai zis despre mine pe telefonul tău mobil.

Aria își încrețeți fruntea.

— Pe telefonul meu mobil?

Ezra ridică din nou capul. Ochi îi scânteiau de furie.

— Mă crezi prost? Toată chestia asta n-a fost decât o joacă? O provocare?

— Ce tot...

Ezra oftă, mânios.

— Ei bine, știi ceva? M-ai fraierit. OK? Sunt o glumă pentru tine. Ești mulțumită? Acum, ieși de-aici.

— Nu înțeleg, protestă Aria, cu tărie.

Ezra plesni peretele cu palma. Forța loviturii o făcu pe Aria să tresară.

— Nu face pe nebuna! Nu sunt un băiețel, Aria.

Fata începu să tremure din tot corpul.

— Îți jur pe Dumnezeu, habar n-am despre ce vorbești. Poți să-mi explici, te rog? Simt că mi se prăbușește tavanul în cap!

Ezra își dezlipi palma de perete și începu să patruleze prin mica încăpere.

— Foarte bine. După ce ai plecat, am încercat să dorm. Dar a început să se audă... un piuit. Știi ce era?

Îi arată spre Treo.

— Telefonul ăsta al tău. Și singura cale prin care puteam să-l reduc la tăcere era să-ți deschid SMS-urile.

Aria se șterse la ochi.

Ezra își încrucișă brațele la piept.

— Vrei să ți le citez?

Atunci, Aria înțelese. SMS-urile.

— Stai puțin! Nu înțelegi!

Ezra tremura de nervi.

— Consultație profesor-elev? Punctaj suplimentar? Îți sună cunoscut?

— Nu, Ezra, bâigui Aria. N-ai înțeles.

Lumea întreagă se învârtea cu ea. Se apucă de muchia mesei de bucătărie.

— Aștept, o provocă el.

— Prietena mea a fost asasinată, începu Aria. Tocmai i-au găsit cadavrul.

Încercă să spună mai multe, dar nu reuși să găsească vorbele potrivite. Ezra se oprise cât mai departe de ea, dincolo de cadă.

— E ridicol, zise Aria. Te rog, n-ai putea să vii mai aproape? Nu poți să mă îmbrățișezi?

Ezra își încrucișă iar brațele la piept și-și lăsă ochii în jos. Rămase astfel... parcă o veșnicie.

— Țineam cu-adevărat la tine, zise el în cele din urmă, cu voce gravă.

Aria își stăpâni un hohot de plâns.

— Iar eu țin cu-adevărat la tine...

Încercă să se apropie de el, însă Ezra se feri.

— Nu. Pleacă!

— Dar...

Ezra îi acoperi gura cu palma.

— Te rog, îi zise, aproape cu disperare în glas. Te rog, pleacă.

Aria făcu ochii mari și inima începu să-i bată cu putere.

În minte i se declanșă alarma. Totul i se părea... nedrept. Pradă unui impuls de moment, îl mușcă adânc de mână.

— Ce mă-sa? zbieră el, trăgându-se înapoi.

Aria rămase pe loc, amețită. Din mâna lui Ezra picura sânge și cădea pe podea.

— Ești nebună! Strigă el.

Aria respira cu greu. Nu putea să vorbească, nici dacă ar fi vrut. Așa că se întoarse și fugi spre ușă. În timp ce apăsa pe clanță, ceva îi vâjâi pe la ureche, se izbi de perete și căzu la picioarele ei. Era un exemplar din Ființa și neantul, de Jean-Paul Sartre. Șocată, Aria întoarse capul spre Ezra.

— Pleacă odată! urlă el.

Aria trânti ușa după ea. Se năpusti pe peluză, alergând cât o țineau picioarele.

32

O stea căzătoare

A doua zi, Spencer stătea la fereastra vechii sale camere, fumând un Marlboro și privind dincolo de peluza din propria-i curte, spre fosta cameră a lui Ali. Era întunecată și goală. Apoi, își mută privirea spre curtea casei DiLaurentis. Fulgerele girofarurilor nu încetaseră de când o găsiseră pe Ali.

Polițiștii legaseră banda pe care scria TRECEREA INTERZISĂ în jurul zonei de beton din fosta curte a lui Alison, chiar dacă scosese deja cadavrul din pământ. Între timp, își instalaseră și corturi uriașe în jur, așa că Spencer nu putea să vadă nimic. Nu că și-ar fi dorit. Era mai mult decât cumplit să se gândească la faptul că trupul fără viață al lui Ali zăcuse doar la câțiva pași de ea, putrezind în pământ timp de trei ani. Își aminti de construcțiile de dinaintea dispariției. Săpaseră groapa cam în seara în care dispăruse ea. Își mai amintea și că o umpluseră după dispariția lui Ali, dar nu știa precis și când. Cineva o aruncase acolo, pur și simplu.

Își stinse țigara Marlboro în peretele de cărămidă al casei și se întoarse la lectura revistei Lucky. Abia dacă mai schimbase o vorbă cu familia ei, după confruntarea de ieri; încercase să se calmeze luând-o metodic, însemnând tot ce dorea să-și cumpere, lipind mici autocolante inscripționate cu DA. În timp ce se uita pe o pagină cu sacouri de tweed, ochii îi deveniră sticloși.

Nici măcar nu putea să stea de vorbă cu părinții ei pe tema aceasta. Ieri, după confruntarea de la micul dejun, Spencer rătăcise pe-afară, să vadă ce era cu toate sirenele alea: ambulanțele încă o nelinișteau, atât după Chestia cu Jenna, cât și după dispariția lui Ali. În timp ce traversa peluza spre fosta casă DiLaurentis, avusese o presimțire și se întorsese înapoi. Părinții ei ieșiseră, la rândul lor, să vadă ce se întâmplase. Văzând-o că se întoarce, îi evitaseră privirea. Polițiștii îi ceruseră să stea la distanță, accesul în zonă nu era permis. Atunci observase și Spencer duba de la morgă. Iar stația de emisie-recepție a unuia dintre polițiști păcănise: „Alison”.

Înghițase toată. Lumea începuse să se învârtă cu ea. Se lăsase să cadă, moale, pe iarbă. Cineva i se adresase, însă nu înțelegea ce i se spunea. „Ești în stare de șoc”, reuși în cele din urmă să deslușească. „Încearcă să te liniștești”. Câmpul ei vizual era atât de îngust, încât nici nu știa cine era: doar atât, că nu era unul dintre părinții ei. Tipul se întorsese cu o pătură și-i spusese să mai stea acolo o vreme și să se încălzească.

De îndată ce se simțise în stare să se ridice, observase că persoana care o ajutase nu mai era acolo. Și părinții ei plecaseră. Nici măcar nu se deranjaseră să vadă dacă se simțea bine sau nu.

Își petrecuse tot restul sâmbetei și cea mai mare parte din ziua de duminică în camera ei; ieșise doar pe hol, să se ducă la baie, atunci când știa că nu era nimeni prin preajmă. Sperase că va veni cineva să vadă ce face, dar când auzise un mic ciocănit nesigur în ușă, ceva mai devreme în acea după-amiază, Spencer nu răspunsese.

Nici nu știa precis de ce. Ascultase cum vizitatorul necunoscut oftase și se îndepărtase tiptil pe coridor.

Și apoi, abia cu o jumătate de oră în urmă, privise cum Jaguarul tatălui ei pornea în marșarier pe alee, după care intra pe stradă. Pe mama ei o văzuse pe scaunul din dreapta; Melissa stătea în spate. Habar n-avea unde se duceau.

Se trânti pe scaunul din fața computerului și deschise primul e-mail semnat A, cel în care se afirma despre ea că râvnea la lucruri pe care nu le putea avea. După ce-l citi de câteva ori, dădu clic pe RĂSPUNDE. Apăsând rar tastele, scrise: Tu ești, Alison?

Ezită puțin înainte de a apăsa pe TRIMITE. Oare toate luminile acelea intermitente ale mașinilor de poliție o făceau să șovăie atât? Dar fetele moarte nu aveau conturi pe Hotmail. Și nici pseudonime pe messenger. Spencer trebuia să se agațe de ceva concret: cineva se dădea drept Ali. Dar cine?

Privi fix Mondrian-ul pe care și-l cumpărase cu un an în urmă de la Muzeul de Artă din Philadelphia. Apoi, auzi un zang. Și încă unul.

Zang!

Se-auzea destul de aproape. Parcă la fereastra ei. Spencer se ridică exact în clipa în care o pietricică lovi din nou în geam. Da, cineva arunca cu pietre.

A?

Când încă o pietricică își atinse ținta, se duse la fereastră... și i se tăie respirația. Pe peluză era Wren. Luminile albastre și roșii ale mașinilor de poliție îi aruncau umbre fulgerătoare pe obraji. Văzând-o, fața i se destinse într-un zâmbet larg. Imediat, Spencer se repezi jos, fără să-i mai pese cum îi stătea părul sau că era în pantaloni de pijama Kate Spade, pătați cu sos marinara. Când o văzu ieșind pe ușă, Wren alergă spre ea. Ombrățișă și-o sărută pe creștet.

— N-ar fi trebuit să vii aici, murmură ea.

— Știu, zise el, făcând un pas înapoi. Dar am văzut

mașina părinților tăi plecând, așa că...

Ea își trecu degetele prin părul lui moale. Wren arăta obosit peste măsură. Nu cumva azi-noapte fusese nevoit să doarmă în mica lui Toyota?

— De unde ai știut c-o să fiu în camera mea?

Wren ridică din umeri.

— Instinctul. Și mi s-a părut că-ți văd chipul la fereastră. Am vrut să vin mai devreme, dar erau... toate astea. Făcu un gest larg spre mașinile de poliție și spre dubele canalelor de știri, împrăștiate peste tot. Ești bine? o întrebă apoi.

— Mda, îi răspunse Spencer. Își lăsă capul pe spate și privi spre gura lui Wren, mușcându-și buzele crăpate ca să nu izbucnească în plâns. Dar tu ești bine?

— Eu? Sigur.

— Ai unde să stai?

— Deocamdată, dorm pe canapeaua unui prieten, până îmi găsesc ceva. Nu-i mare lucru.

Măcar dac-ar fi putut și Spencer să doarmă pe canapeaua vreunei prietene... Deodată, o idee îi trecu prin minte.

— Tu și cu Melissa... ați terminat-o?

Wren își cuprinse fața în palme și oftă.

— Normal, îi răspunse încet. Era evident. Cu Melissa nu era...

Vocea i se stinse, însă Spencer își închipui continuarea: ...nu era cum este cu tine. Îi zâmbi nesigur și-și lăsă capul pe pieptul lui. Inima lui Wren îi bubuia în urechi.

Își aruncă din nou privirea spre fosta casă DiLaurentis. Cineva încropise pe trotuar un mic altar închinat lui Alison, cu fotografiile și candelile cu Fecioara Maria. În mijloc erau mici litere magnetice, alcătuiind prenumele Ali. Spencer însăși proptise acolo o fotografie cu o Alison zâmbitoare, într-un tricou Von Dutch albastru, mulat, și o strașnică pereche de blugi Seven noi. Își aminti când făcuse fotografia aceea. Erau în clasa a șasea, în seara serbării de iarnă de la Rosewood. Toate cinci stătuseră s-

o spioneze pe Melissa, așteptând ca Ian să vină s-o ia. Spencer dăduse în sughiț de cât râsese când Melissa, încercând să-și facă o apariție grandioasă, se împiedicase pe aleea din fața casei familiei Hastings, în drum spre limuzina Hummer de prost-gust, pe care tipul o închiriase. Fusesse, probabil, ultima lor amintire cu adevărat veselă, lipsită de griji. Chestia cu Jenna se întâmplase nu mult după aceea. Spencer aruncă o privire spre locuința lui Toby și Jenna. Ca de obicei, nu era nimeni acasă, dar ei tot îi provoca frisoane.

În timp ce-și ștergea ochii cu dosul palmei ei palide și subțiri, una dintre dubițele canalelor de știri trecu agale pe acolo, iar un tip cu șapcă roșie pe care scria Phillies se holbă la ea. Ea își lăsă capul în jos. Nu era momentul să fie prinsă într-o serie de imagini de genul fata-izbucnind-în-plâns-la-locul-tragediei.

— Ar fi mai bine să pleci, îi zise, smiorcăindu-se și întorcându-și din nou ochii spre Wren. E curată nebunie aici. Și nu știu când se întorc ai mei.

— Foarte bine, acceptă el, ridicându-și capul. Dar putem să ne mai vedem și altă dată?

Spencer înghiți în sec, încercând să zâmbească. În același timp, Wren se aplecă și-o sărută, cuprinzând-o cu un braț după gât, iar cu celălalt, exact în același loc din zona lombară care, nu mai departe de vineri, o duruse ca naiba.

Spencer se desprinse de el.

— Nici măcar n-am numărul tău.

— Nici o grijă, șopti Wren. Te sun eu.

Spencer mai rămase o vreme la capătul uriașei curți, urmărindu-l cu privirea pe Wren cum se îndreaptă spre mașină. În timp ce automobilul se îndepărta, ochii o usturau de lacrimi. Măcar dac-ar fi avut pe cineva cu care să stea de vorbă... cineva care să nu aibă interdicție de a intra în casa ei. Privi din nou spre altarul dedicat memoriei lui Ali și se întrebă cum primiseră vestea fostele ei prietene.

În timp ce Wren ajungea în capătul străzii, Spencer observă farurile unui alt automobil apropiindu-se. Încremeni. Să fie părinții ei? Oare îl văzuseră pe Wren?

Farurile se apropiiau încet. Deodată, Spencer își dădu seama cine era. Cerul era de un violet întunecat și, deși greu, izbuti să distingă pletele lui Andrew Campbell.

Cu răsuflarea tăiată, scânci și se ascunse după tufele de trandafiri plantate de mama ei. Andrew se îndreptă lent cu Mini-ul spre cutia poștală, o deschise, strecură ceva înăuntru și o închise cu grijă la loc. Apoi, se îndepărtă.

Îl așteptă să dispară, după care se năpusti spre trotuar și smuci ușița cutiei poștale. Andrew îi lăsase o filă de caiet împăturită.

Salut, Spencer.

Nu sunt sigur că vrei să răspunzi la telefon. Îmi pare sincer rău pentru Alison. Sper că pătura mea ți-a fost de folos ieri.

Andrew

Spencer se întoarse pe alee, citind și recitind biletul. Privi fix caligrafia înclinată, băiețească. Pătura? Care pătură?

Abia apoi înțelese. Andrew fusese cel care-o ajutase ieri?

Mototoli biletul și începu din nou să plângă în hohote.

33

Crema de la Rosewood

„Poliția a redeschis cazul DiLaurentis și acum se parcurge faza de interogare a martorilor”, anunță prezentatorul de știri de la ora unsprezece. „Familia DiLaurentis, în prezent domiciliată în Maryland, va fi nevoită să se confrunte cu un fapt pe care se străduise să-l lase în urmă. Numai că, acum, este deznodământul.”

Știriștii ăștia sunt campionii dramatismului, comentă supărată în sinea ei Hanna, în timp ce-și îndesa în gură încă un pumn de Cheez-Its. Numai cei de la știri puteau să facă dintr-o poveste oribilă una și mai rea. Camera de filmat rămăsese fixată pe altarul lui Ali, cum îl numiseră, pe lumânări, pe păpușile Beanie Babies, pe florile veștejite, fără îndoială culese din grădinile vecinilor de cei care le pusese acolo, pe caramellele Peeps, preferatele lui Ali, și, firește, pe fotografiile.

Imaginea se opri apoi asupra mamei lui Alison, pe care Hanna n-o mai văzuse de multă vreme. Făcând abstracție de faptul că era înlăcrimată, doamna DiLaurentis era drăguță cu o tunsură neregulată și cercei lungi, gen candelabru.

— Am hotărât să organizăm o ceremonie funerară pentru Alison în Rosewood, singurul loc pe care ea l-a cunoscut ca fiind casa ei, spunea doamna DiLaurentis, stăpână pe sine. Vrem să le mulțumim tuturor celor care au ajutat la căutarea fiicei noastre, acum trei ani, și pentru sprijinul lor de până acum.

Chipul prezentatorului reveni pe ecran. „Ceremonia se va desfășura mâine la catedrala din Rosewood și va fi deschisă și publicului.”

Hanna stinse televizorul. Era duminică seara. Stătea pe canapeaua din livingul de-acasă, îmbrăcată cu cel mai jerpelit tricou C&C pe care-l avea și o pereche de boxeri Calvin Klein șterpelită din sertarul de sus al șifonierului lui Sean. Părul ei șaten lung îi era răvășit, și era destul de convinsă că-i ieșise un coș pe frunte. Un uriaș castron cu biscuiți Cheez-Its i se odihnea în poală, un ambalaj gol de înghețată-sendviș Klondike zăcea mototolit pe măsuța de cafea, iar o sticlă de pinot noir stătea bine proptită lângă ea. Se străduise toată seara să nu mănânce în asemenea hal, însă, în fine, puterea voinței sale nu era chiar strălucită la momentul ăsta.

Aprinse din nou televizorul, dorindu-și să fi avut pe cineva cu care să stea de vorbă... despre poliție, despre

A și, cel mai mult, despre Alison. Sean ieșea din discuție, din motive evidente. Mama ei – în clipa de față, plecată la o întâlnire – era, ca de obicei, inutilă. După toată acea învălmășeală și agitație de la secția de poliție, de ieri, Wilden le spusese să meargă acasă; aveau să se ocupe de problema ei altă dată, fiindcă poliția avea treburi mai importante de rezolvat pe moment. Cât timp se aflaseră la secție, nici Hanna, nici mama ei nu ștuseră ce se întâmplase, ci doar că era vorba de o crimă.

Pe drumul spre casă, în loc ca doamna Marin s-o certe pe Hanna pentru faptul că, of, furase o mașină și o condusese beată criță, îi spusese că „o să aibă ea grija de tot”. Hanna habar n-avea ce anume putea să însemne asta. Cu un an în urmă, un polițist vorbise la o adunare a școlii Rosewood Day și afirmase că poliția avea „toleranță zero” față de persoanele sub douăzeci și unu de ani prinse conducând mașina în stare de ebrietate. La acea vreme, Hanna îi acordase atenție numai pentru că polițistul i se păruse destul de sexy, însă acum cuvintele lui îi reveneau în minte, obsedante.

Hanna nu putea să se bazeze nici pe Mona: ea era încă la turneul acela de golf din Florida. Vorbiseră puțin la telefon, iar Mona recunoscuse că fusese sunată de poliție în legătură cu mașina lui Sean, însă ea făcuse pe proasta, susținând că stătuse tot timpul numai la petrecere, iar Hanna rămăsese cu ea. Și, norocul ei, afurisita: în imaginile de pe camerele de supraveghere din Wawa nu i se văzuse decât ceafa, nu și fața, fiindcă purtase șapca aia dezgustătoare a băiatului de la livrări. Totuși, asta se întâmplase ieri, după ce se întorsese Hanna de la secția de poliție. Azi nu vorbise cu Mona, deci nu discutaseră despre Alison.

Și apoi... mai era și A. Dacă A era Alison, oare de-acum A avea să dispară? Însă poliția susținea că Alison murise de ani de zile...

În timp ce se uita în programul TV, să vadă ce emisiuni mai erau, cu pleoapele umflate de-atâtea lacrimi, se

gândi dacă să-și sune tatăl: reportajul probabil că fusese difuzat și la știrile din Annapolis. Sau poate avea s-o sune el? Ridică receptorul, să se asigure că telefonul funcționa.

Oftă. Problema privind faptul că Mona îi era cea mai bună prietenă era aceea că nu mai avea alte prietene. Reportajul referitor la Ali o dusesse cu gândul la fostul lor grup de prietene. Avuseseră momentele lor grele, chiar oribile, petrecute împreună, dar se și distraseră de-atâtea ori. Într-un univers paralel, ele ar fi fost acum toate împreună, amintindu-și de Ali și râzând și poate și plângând, în același timp. Numai că, în dimensiunea aceasta a existenței, ajunseseră să se îndepărteze foarte mult una de cealaltă.

Existaseră motive întemeiate să se despartă, firește: relația lor începuse să se strice cu mult înainte de dispariția lui Ali. La început, când se ocupau de acțiunea aia caritabilă, fusese minunat. Dar apoi, după ce se întâmplase Chestia cu Jenna, situația devenise încordată. Se temeau toate atât de mult că putea cineva să facă legătura între ce se întâmplase cu Jenna și ele! Hanna își aminti că tresărea din senin chiar și când era în autobuz și vedea trecând, în sensul opus, o mașină de poliție. Pe urmă, în iarna și în primăvara care urmaseră, numeroase subiecte deveniseră tabu. Cineva se găsea întotdeauna să spună „Șșșt!”, după care se cufundau toate într-o tăcere incomodă.

După știrile de la ora unsprezece începu serialul Familia Simpson. Hanna își luă telefonul Blackberry. Știa încă pe dinafară numărul lui Spencer; probabil că nu era o oră prea târzie s-o sune. În timp ce tasta a doua cifră, ciuli urechea, iar cerceii Tiffany îi zornăiră la urechi. Se auzise un râcâit la ușă.

Bulinuță, tolănit la picioarele ei, își înălță capul și mârâi. Hanna își luă din poală castronul cu Cheez-It și se ridică în picioare.

Oare o fi... A?

Cu genunchii tremurându-i, Hanna se furișă în hol. La ușa din spate se vedeau umbre lungi, întunecate, iar râcâitul se auzea acum mai tare.

— O, Doamne! șopti Hanna, căreia începuse să-i tremure acum și bărbia.

Cineva încerca să intre în casă!

Își roti privirea în jur. Pe măsuța din hol era un prespapier rotund, din jad. Sigur cântărea pe puțin zece kilograme, îl luă de-acolo și, șovăind, făcu trei pași spre ușa bucătăriei.

Deodată, ușa se trânti de perete. Hanna făcu un salt înapoi. O femeie se împletici în prag. Eleganta ei fustă plisată, gri, îi stătea ridicată în jurul taliei. Hanna ridică prespapierul, pregătită să-l azvârle.

Apoi, se dumiri. Era mama ei.

Doamna Marin se ciocni de măsuța telefonului, de parcă ar fi fost beată. În spatele ei era un tip, care se chinuia să-i desfacă fermoarul fustei și s-o sărute, în același timp. Hanna făcu ochii mari.

Era Darren Wilden. Mister Aprilie.

Așadar, la asta se referise mama ei prin „am eu grijă de tot”?

Hanna simți că i se strânge stomacul. Neîndoielnic că arăta ca o nebună, cum strângea așa la piept, cu tenacitate, prespapierul acela. Doamna Marin o privi lung, foarte lung, fără să se deranjeze măcar să-i întoarcă spatele lui Wilden.

Ochii ei spuneau: Pentru tine fac asta.

34

Mi-a făcut plăcere întâlnirea

Luni dimineață, în loc să fie în bancă, la ora de biologic, Emily se afla alături de părinții ei în naosul cu tavan înalt și podea de marmură al catedralei din Rosewood. Trase jenată de tivul fustei negre plisate Gap, rămasă prea scurtă, pe care o găsisese în fundul

șifonierului, și încercă să zâmbească. Doamna DiLaurentis stătea în ușă, înveșmântată cu o rochie neagră cu un guler amplu, pantofi cu toc și un șirag de perle mici, naturale. Se apropie de Emily și o îmbrățișă.

— Of, Emily, suspină doamna DiLaurentis.

— Cât de rău îmi pare! șopti Emily, iar ochii i se umplură și ei de lacrimi. Doamna DiLaurentis folosea același parfum: Coco Chanel. Instantaneu, fetei îi reveniră în minte tot felul de amintiri: nenumăratele drumuri spre și de la mall în automobilul Infinity al doamnei DiLaurentis, felul în care se furișă în sala ei de baie ca să șterpească tablete TrimSpa și să-i experimenteze costisitoarea trusă de machiaj La Prairie, incursiunile prin enorma ei garderobă, când încerca toate rochiile ei negre și sexy Christian Dior, mărimea 2, pentru cocktailuri.

Numeroși copii de la Rosewood treceau pe lângă ele, încercând să-și găsească locuri în stranele de lemn cu spătare înalte. Emily nu știa la ce să se aștepte cu ocazia ceremoniei funerare organizate pentru Alison. În catedrală mirosea a tămâie și a lemn. Câteva lampadare simple, de formă cilindrică, atârnavă de tavan, iar altarul era acoperit de lalele albe. Lalelele erau florile preferate ale lui Alison. Emily își amintea cum își ajuta Ali mama să le planteze, șiruri-șiruri, în curtea din fața casei lor, an de an.

Mama lui Alison făcu în sfârșit un pas înapoi, ștergându-și ochii.

— Vreau ca tu să stai în față, cu toate prietenele lui Ali. Ești de acord, Kathleen?

Mama lui Emily făcu un semn de încuviințare.

— Sigur că da.

Emily era atentă la fiecare țcănit al tocurilor doamnei DiLaurentis, ca și la târșăitul propriilor ei mocasini butucănoși, în timp ce înaintau pe interval. Deodată, Emily își dădu seama de ce era ea acolo, din nou. Ali era moartă.

O strânse de braț pe doamna DiLaurentis.

— O, Doamne! exclamă. Vederea i se tulbură și auzi un sunet de genul uaaaaah, semn că era pe cale să leșine.

Doamna DiLaurentis o sprijini.

— E-n regulă. Haide. Stai jos aici.

Amețită, Emily se strecură în strană.

— Lasă-ți capul între picioare, auzi o voce cunoscută.

Apoi, o altă voce cunoscută pufni:

— Zi mai tare, ca să te audă toți băieții.

Emily își ridică privirea. Lângă ea erau Aria și Hanna. Aria purta o rochie din bumbac cu dungi albastre, violet și fucsia, cu decolteu rotund, și cizme de cowboy. Era atât de tipic pentru Aria... ea era genul celor care-și închipuiau că, purtând anumite culori la ceremoniile funerare, îi omagiau pe cei vii. Hanna, pe de altă parte, purta o austeră rochie neagră, cu decolteu în V, și ciorapi negri.

— Dragă, poți să te muți un pic?

Deasupra ei, doamna DiLaurentis stătea cu Spencer Hastings, înveșmântată cu un costum în nuanța cărbunelui și încălțată cu balerini.

— Salut, fetelor, le zise Spencer tuturor, cu acea voce mieroasă care-i lipsise atât de mult lui Emily. Se așeză chiar lângă ea.

— Așadar, ne reîntâlnim, constată Aria, zâmbind.

Tăcere. Emily le privi pe toate cu coada ochiului. Aria își făcea de lucru cu un inel din argint de pe degetul mare, Hanna cotrobăia prin geantă, iar Spencer stătea extrem de țeapănă, privind fix altarul.

— Biata Ali! murmură Spencer.

Fetele rămaseră tăcute un timp. Emily își scormoni mintea, căutând ceva de spus. Urechile i se umplură din nou de acel uaaaaah.

Se răsuci s-o caute prin mulțime pe Maya, dar privirea i se opri asupra lui Ben. Stătea în penultimul rând, cu toți ceilalți de la înnot. Emily ridică mâna și făcu un semn vag de salut. Pe lângă asta, povestea de la petrecere părea

meschină și neînsemnată.

Numai că, în loc să-i răspundă la salut, Ben o privi furios, strângându-și buzele într-o linie dreaptă, care-i dădea un aer de fermitate. Apoi, întoarse privirea.

OK.

Emily se întoarse la loc. Furia o copleși. Tocmai au găsit-o pe cea mai bună prietenă a mea, asasinată, ar fi vrut să urle. Și suntem într-o biserică, pentru numele lui Dumnezeu! Cum rămâne cu iertarea creștinească?

Și-atunci, avu revelația. Ea nici nu-și dorea ca el s-o mai primească înapoi. Deloc.

Aria o bătu ușurel pe picior.

— Te simți bine după faza de sâmbătă dimineața? Adică, tu atunci nu știai încă, așa e?

— Nu, era altceva, dar sunt bine, îi răspunse Emily, cu toate că nu era adevărat.

— Spencer, zise Hanna, ridicându-și brusc capul. Hm, te-am văzut de curând la mall.

Spencer își întoarse privirea spre Hanna.

— Hm?

— Erai... intrai la Kate Spade, preciză Hanna, lăsându-și ochii în jos. Nu mai știu. Voiam să te salut. Dar, hm, mă bucur că nu mai trebuie să-ți comanzi gențile alea la New York. Își lăsă capul în jos și se înroși, ca și cum ar fi luat-o gura pe dinainte.

Emily rămase uimită. N-o mai văzuse de-atâția ani pe Hanna să facă mutra aia.

Spencer își încreți fruntea. Apoi, o expresie de tristețe, dar și de tandrețe îi apărură pe față. Înghiți în sec și-și coborî și ea privirea.

— Mersi, murmură. Umerii începură să-i tremure și închise strâns ochii. Emily se simți și ea sugrumată de emoție. Dacă stătea să se gândească, niciodată n-o mai văzuse pe Spencer plângând.

Aria puse o mână pe umărul lui Spencer.

— Nu-i nimic, îi zise.

— Scuze, rosti Spencer, ștergându-se la ochi cu

mâneca. Doar că... își roti privirea spre toate celelalte, după care începu să plângă și mai tare.

Emily o îmbrățișă. Se simțea puțin cam stângace, dar după felul în care-i strânse Spencer mâna, Emily își dădu seama că-i era recunoscătoare.

După ce se așezară la loc, Hanna scoase din geantă o sticluță argintie și întinse mâna peste Emily, ca să i-o paseze lui Spencer.

— Ia, o îndemnă în șoaptă.

Fără ca măcar s-o miroasă sau să se intereseze ce era, Spencer luă o înghițitură uriașă. Tresări, apoi zise:

— Mersi.

Îi întinse înapoi sticluța, iar Hanna bău și i-o oferi lui Emily. Aceasta sorbi un pic, simți că-i arde pieptul, și-o dădu mai departe, spre Aria. Înainte să bea, Aria o trase de mânecă pe Spencer.

— Asta o să te facă să te simți mai bine.

Și-și trase puțin în jos rochia de pe umăr, scoțând la iveală breteaua unui sutien alb, tricotat. Emily îl recunoscuse imediat: Aria tricotase sutiene pentru toate fetele din grupul lor, când erau într-a șaptea.

— Mi l-am pus de dragul trecutului, șopti Aria. Mă mănâncă de mă ia naiba.

Spencer izbucni în râs.

— O, Doamne!

— Eu n-am putut să-l port niciodată pe-al meu, țineți minte? se amestecă Emily. Mama era de părere că e prea sexy pentru școală!

— Mda, chicoti Spencer. Dacă poți să spui că e sexy să te mănânce sânii toată ziua!

Fetele râseră pe înfundate. Deodată, un telefon mobil zbârnâi. Aria își vârî mâna în geantă, apoi privi atentă ecranul telefonului.

— Ce-i? întrebă Aria, ridicându-și privirea și dându-și seama că toate celelalte fete erau cu ochii pe ea.

Hanna își tot fâțâia brățara cu talisman.

— Ai primit, hm, un SMS, nu?

— Mda. Și?

— De la cine era?

— De la mama, răspunse Aria, tărăgănat. De ce?

În biserică începură să se audă sunetele grave ale orgii, în spatele fetelor, copiii se foiră, apoi făcură liniște. Spencer aruncă o privire neliniștită spre Emily. Inima acesteia începu să bată cu putere.

— Nu contează, zise Hanna. Am fost indiscretă.

Aria își umezi buzele.

— Stai puțin. Vorbesc serios. De ce mă întrebi?

Hanna înghiți în sec nervoasă.

— Doar că... mi-a trecut prin gând că poate și ție ți s-au întâmplat lucruri ciudate.

Aria rămase cu gura căscată.

— "Ciudate" e puțin spus.

Emily își încolăci brațele în jurul ei.

— Ia stați. Și voi? șopti Spencer.

Hanna încuviință.

— SMS-uri? întrebă ea.

— E-mailuri, răspunse Spencer.

— Despre... chestii dintr-a șaptea? întrebă Aria, tot în șoptă.

— Voi chiar vorbiți serios? scânci Emily.

Cele patra prietene se priviră una pe alta. Dar, până ca vreuna dintre ele să mai poată spune ceva, timbrul sumbru al orgii umplu sala.

Emily întoarse capul în spate. Un grup de oameni înainta încet pe intervalul central. Din el făceau parte mama și tatăl lui Ali, fratele ei, bunicii și alți câțiva, care trebuie să-i fi fost rude. Doi băieți roșcovani încheiau șirul. Emily îi recunoscuse pe Sam și Russell, verișorii lui Ali. Obişnuiau să vină în vizită în fiecare vară la familia ei. Emily nu-i mai văzuse de ani de zile și se întrebă dacă mai erau tot atât de naivi ca altădată.

Membrii familiei se așezară în rândul din față și așteptară să se oprească muzica.

În timp ce-i privea fix, Emily sesiză o mișcare. Unul

dintre verișorii roșcovani, cu fața plină de coșuri, se holba la ele. Era convinsă că era Sam, mai tocilar decât fratele lui.

Băiatul se holbă la toate fetele pe rând, după care, de parc-ar fi flirtat, înălță dintr-o sprânceană. Emily își abătu imediat privirea de la el.

Simți cum Hanna o înghiontește între coaste.

— În nici un caz! le șopti Hanna fetelor.

Emily o privi nedumerită, însă Hanna îi făcu semn din ochi spre cei doi verișori.

Toate fetele se prinseră în același timp.

— În nici un caz! rostiră simultan Emily, Spencer și Aria.

Apoi, chicotiră la unison. Dar după câteva clipe, Emily se opri, gândindu-se ce însemna în realitate „în nici un caz”. Niciodată nu se gândise la asta până acum, dar i se părea că era ceva răutăcios. Când își ridică ochii, observă că și prietenele ei se opriseră din hlizit. Se priviră.

— Bănuiesc că era mai amuzant atunci, remarcă încet Hanna.

Emily se rezemă de scaun. Poate că Ali nu știa chiar totul. Da, poate că era cea mai rea zi din viața ei, în care se simțea groaznic de distrusă din pricina lui Ali și total înfricoșată de A. Dar, pentru o clipă, se simți bine. Faptul că stătea acolo, alături de prietenele ei, părea să fie un timid, foarte timid început.

35

Stai să vezi!

Orga își reluă muzica deprimantă, iar fratele lui Ali și ceilalți din familie ieșiră pe rând din biserică. Ametită după câteva guri de whiskey, Spencer observă că și cele trei vechi prietene ale ei se ridicaseră să iasă din strană, așa că-și închipui că ar trebui să plece și ea. Toată lumea de la Rosewood Day zăbovi în partea din spate a bisericii, de la băieții din echipa de lacrosse până la cei obsedați

de jocuri video, de care fără îndoială că Ali își bătuse joc pe-atunci, în clasa a șaptea. Bătrânul domn Yew – cel care se ocupa de acțiunile caritabile de la Rosewood Day – stătea într-un colț și discuta încet cu domnul Kaplan, profesorul de arte. Până și fostele colege mai mari ale lui Ali, din prima echipă de hochei pe iarbă, veniseră de la facultate; stăteau în apropierea ușii, într-un grup de persoane cu ochii înlăcrimați. Spencer scrută chipurile cunoscuților, amintindu-și de toți cei pe care-i știuse cândva, iar acum încerca să-i recunoască. Și, deodată, remarcă un câine: un câine pentru persoane nevăzătoare.

O, Doamne!

Spencer o apucă de braț pe Aria.

— Spre ieșire... îi zise printre dinți.

Aria miji ochii.

— Nu e...?

— Jenna, murmură Hanna.

— Și Toby, adăugă Spencer.

Emily se albi la față.

— Ei ce caută aici?

Spencer era prea buimăcită ca să-i răspundă. Arătau la fel, dar, în același timp, complet diferit. El avea acum părul lung, iar ea era... superbă, cu părul negru lung și ochelari mari de soare, Gucci.

Toby, fratele lui Jenna, o observă pe Spencer privindu-i fix. O expresie amară, dezgustată, i se așternu pe chip. Spencer își mută brusc privirea în altă parte.

— Nu pot să cred că a venit, șopti, prea încet ca s-o audă și celelalte.

Până ca fetele să ajungă la ușile grele de lemn care dădeau spre treptele din beton sfărâmicios ale bisericii, Toby și Jenna dispăruseră. Spencer miji ochii în lumina soarelui spre cerul strălucitor, impecabil de albastru. Era una dintre zilele acelea încântătoare, de toamnă timpurie, fără pic de umiditate, când ardeai să chiulești de la școală, să te întinzi pe iarbă și să nu te gândești la

responsabilitățile tale. De ce trebuia ca de fiecare dată, în astfel de zile, să se întâmple ceva oribil?

Cineva o atinse pe umăr, făcând-o să sară ca arsă. Era un polițist blond și voinic.

— Sunteți Spencer Hastings?

Ea încuviință, aproape paralizată.

Polițistul începu să-și frângă mâinile enorme.

— Sincere condoleanțe pentru pierderea suferită, zise. Erați prietenă bună cu domnișoara DiLaurentis, nu?

— Mersi. Mda, eram.

— Trebuie să stăm de vorbă, o informă polițistul, vârându-și mâna în buzunar. Iată cartea mea de vizită. Redeschidem cazul. Din moment ce erați prietene, poate veți fi în măsură să ne ajutați. E bine dacă vă fac o vizită peste vreo două zile?

— Hm, sigur, băigui Spencer. Fac tot ce pot.

Mergând ca un zombi, își ajunse din urmă vechile prietene, care se opriseră sub o salcie plângătoare.

— Ce-a vrut? se interesă Aria.

— Și cu mine au zis că vor să stea de vorbă, se grăbi să intervină Emily. Totuși, nu e cine știe ce, nu?

— Sunt convinsă că o să fie aceleași chestii, zise Hanna.

— Doar nu s-o gândi că... începu Aria. Privi neliniștită spre intrarea în biserică, unde se aflaseră Toby, Jenna și câinele lor.

— Nu, replică Emily, la fel de grăbită. Nu e posibil să avem probleme din cauza asta acum, nu?

Se priviră reciproc, îngrijorate.

— Sigur că nu, zise Hanna, până la urmă.

Spencer își plimbă privirea pe chipurile tuturor celor care se opriseră pe iarbă și discutau încet. Se simțea rău după ce-l zărise pe Toby, iar pe Jenna n-o mai văzuse de când cu accidentul. Însă nu era decât o coincidență faptul că polițistul vorbise cu ea imediat după ce-i văzuse, corect? Își scoase repede țigările pentru situații de urgență și-și aprinse una. Simțea nevoia să-și ocupe

mâinile cu ceva.

Le spun tuturor despre Chestia cu Jenna.

Și tu ești la fel de vinovată ca și mine.

Dar pe mine nu m-a văzut nimeni.

Spencer suflă fumul, agitată, și scrută mulțimea.

Nu există nici o dovadă. Și-am încheiat discuția. Doar dacă...

— Asta a fost cea mai rea săptămână din viața mea, zise deodată Aria.

— Și pentru mine la fel, o susținu Hanna, clătinând din cap.

— Cred că putem să privim jumătatea plină a paharului, rosti Emily, cu vocea ei pițigăiată și nervoasă. Mai rău de-atât nu poate să fie.

În timp ce mergeau în urma procesiunii, spre parcare acoperită cu pietriș, Spencer se opri. Și vechile ei prietene se opriră. Spencer ar fi vrut să le spună ceva: nu despre Ali, sau A, sau Jenna, sau Toby, sau polițiști; în loc de toate acestea, mai mult decât orice, ar fi vrut să le spună că ele îi lipsiseră în toți acești ani.

Dar, până să poată spună ceva, sună un telefon.

— Stați un pic, bombăni Aria, scotocindu-se prin geantă. Probabil că e iarăși mama.

Apoi, vibră Sidekick-ul lui Spencer. Și sună. Și ciripi. Și nu numai telefonul ei, ci și cele ale prietenelor sale. Zgomotele acestea subite, stridente, răsunară chiar mai puternic pe fundalul sobru și tăcut al procesiunii. Ceilalți participanți se uitară la ele deranjați. Aria își luă telefonul, încercând să-l reducă la tăcere; Emily se luptă să-și manevreze Nokia. Spencer își smulse telefonul din tocul lui.

Hanna privi ecranul.

— Am un mesaj nou.

— Și eu, șopti Aria.

— La fel, le ținu isonul Emily.

Spencer văzu că și ea avea unul. Apăsară toate pe CITEȘTE. Trecură câteva clipe de tăcere năucă.

— O, Doamne! șopti Aria.

— E de la... scânci Hanna.

— Credeți că asta înseamnă...? murmură Aria.

Spencer înghiți în sec. Cele patru fete își citiră mesajele cu voce tare, la unison. Fiecare spunea același lucru:

Tot aici sunt, afurisitelor. Și știi totul. – A.

Volumul **

Impecabil

Cum a început totul

Îl știi pe băiatul ăla care stă la doar câteva case de tine și e pur și simplu cea mai sinistră persoană din câte există? Când ești pe veranda din fața casei și tocmai te pregătești să-ți săruți iubitul de „noapte bună”, e posibil să-l zărești cu coada ochiului peste drum, stând acolo pur și simplu. Mai apare întâmplător și când stai la bârfe cu prietenele tale cele mai bune... numai că nu e chiar întâmplător. El e pisica neagră care pare să-ți cunoască dinainte drumurile. Dacă-l vezi trecând pe lângă casa ta, îți zici: O să pic examenul la biologie. Dacă te privește ciudat, e bine să-ți păzești pielea.

În orice orăș există câte-un băiat pe post de pisică neagră. În Rosewood, numele lui e Toby Cavanaugh.

— Cred că-i mai trebuie puțin fard roșu, zise Spencer Hastings, lăsându-se puțin pe spate, ca s-o studieze pe Emily Fields, una dintre cele mai bune prietene. Încă i se văd pistrii.

— Am eu un corector Clinique, sări imediat Alison DiLaurentis, dând fuga să-și ia gentuța albastră din velur

cu trusa pentru machiaj.

Emily se privi în oglinda rezemată de măsuța pentru cafea, în livingul lui Alison. Înclinându-și capul într-o parte, apoi în cealaltă, își țuguie buzele trandafirii.

— Mă omoară mama dacă mă vede cu toate chestiile astea pe față.

— Mda, dar o să te omorâm noi dacă ți le ștergi, o avertiză Aria Montgomery, care, din motive numai de ea știute, se plimba țănoșă prin încăpere într-un sutien din mohair roz, pe care și-l tricotase de curând.

— Mda, Em, arăți super, o aprobă Hanna Marin. Hanna stătea turcește pe podea și tot întorcea capul în spate, să vadă dacă nu cumva i se vedea crăpătura dintre fese din blugii ei Blue Cult, cu talie joasă, un pic cam prea mici pentru ea.

Era o seară de vineri a lunii aprilie, și Ali, Aria, Emily, Spencer și Hanna erau în toiul uneia dintre obișnuitele lor reuniuni când peste noapte dormeau acasă la câte una dintre ele: în astfel de ocazii, se machiau reciproc în exces, ronțăiau chipsuri cu sare și oțet și se uitau cu un ochi la emisiunea Cribs, de pe MTV, la televizorul cu ecran plat al lui Ali. Astă-seară, la tipica debandadă se adăugau mormanele de veșminte ale fiecăreia, trântite alandala pe covor, fiindcă se hotărâseră să facă schimb de haine între ele pentru tot restul clasei a șasea.

Spencer puse un cardigan din cașmir limoniu în dreptul bustului ei zvelt.

— Ia-l, o îndemnă Ali. O să-ți stea bine.

Hanna își trase peste șolduri o fustă oliv din velur și se întoarse spre Ali, adoptând o postură de manechin.

— Ce zici? o să-i placă lui Sean?

Ali mormăi ceva și o pocni pe Hanna cu o pernă. Încă de când se împrieteniseră, în septembrie, Hanna vorbea doar despre cât de mult îl iuuubea ea pe Sean Ackard, un băiat din clasa lor de la școala Rosewood Day, unde mergeau toate încă de când terminaseră grădinița. Într-a cincea, Sean nu era decât un băiat oarecare, scund și

pistruiat, dar peste vară mai crescuse cu câțiva centimetri buni și nu mai era bucălat ca un băiețel. Acum, cam toate fetele își doreau să-l sărute.

Era uimitor cât de multe lucruri se puteau schimba într-un singur an.

Fetele – toate, cu excepția lui Ali – știau asta mult prea bine. Cu un an în urmă, doar erau și ele... pe-acolo. Spencer era fata super rațională care stătea în prima bancă și ridica mâna la fiecare întrebare. Aria era fata puțin cam ciudată care inventa pași de dans, în loc să joace fotbal, ca toată lumea. Emily era fata timidă, înotătoare de top a statului, cu multe secrete ale ei... dacă ajungeai cumva s-o cunoști. Iar Hanna, poate să fi fost ea cam tolmacă și cu nasul pe sus, însă studiase Vogue și Teen Vogue, și din când în când mai trântea câte ceva la întâmplare despre modă, lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa.

Fiecare dintre ele avea ceva special, cu siguranță, însă locuiau în Rosewood, Pennsylvania, o suburbie situată la treizeci și ceva de kilometri distanță de Philadelphia, și în Rosewood totul era special. Florile aveau un miros mai dulce, apa avea un gust mai bun, iar casele erau pur și simplu mai mari. Oamenii glumeau, zicând că veverițele stăteau toată noaptea să adune gunoaiele și să smulgă păpădiile crescute printre dalele trotuarelor, astfel încât Rosewood să arate perfect pentru pretențioșii săi cetățeni. Și, într-un loc în care totul arăta atât de impecabil, era greu să ieși în evidență.

Și totuși, Ali reușea cumva. Cu părul ei lung și blond, cu chipul în formă de inimă și imenșii ochi albaștri, era cea mai uluitoare fată din zonă. După ce ea le unise în această prietenie – uneori părea că ea le descoperise –, fetele ajunseseră în mod cert să însemne mai mult decât doar să fie și ele pe-acolo. Dintr-odată, căpătaseră un permis de liberă trecere pentru orice lucru pe care nu-l îndrăzniseră până atunci. De exemplu, să se schimbe în fuste scurte în toaleta fetelor de la Rosewood Day, după

ce coborau dimineața din autobuz. Sau să le trimită băieților bilețele imprimate cu ruj Chapstick, în clasă. Sau să defileze pe coridoarele școlii într-un șir intimidant, ignorându-i pe toți fraierii.

Ali înșfăcă un tub de ruj purpuriu sclipitor și se mânji cu el pe buze.

— Ghiciți, cine sunt?

Celelalte oftară, exasperate: Ali o imita pe Imogen Smith, o fată din clasa lor, care se îndrăgostise un pic cam peste măsură de rujul ei Nars.

— Nu, stai, zise Spencer, ținându-și buzele arcuite și întinzându-i lui Ali o pernă. Bagă-ți asta pe sub bluză.

— Frumos, o aprobă Ali, îndesându-și perna pe sub tricoul polo roz, și celelalte chicotiră mai abitir. Umbla zvonul că Imogen ar fi mers până la capăt cu Jeffrey Klein, un tip dintr-a zecea, și că avea să-i facă un copil.

— Sunteți îngrozitoare. Emily roși. Ea era cea mai rușinoasă din tot grupul, poate din cauza educației extrem de stricte: părinții ei considerau că tot ce era distractiv însemna un păcat.

— Ce-i, Em? replică Ali, strecurându-și brațul pe după al lui Emily. Imogen e îngrozitor de grasă: ar trebui să spere că e gravidă.

Fetele râseră din nou, dar un pic cam stânjenite. Ali avea talentul de a descoperi punctul slab al fiecărei fete, și chiar dacă avea dreptate în privința lui Imogen, toate se întrebau uneori dacă nu cumva Ali le bârfea și pe ele, când nu erau de față. Uneori, era greu să știi precis.

Reveniră apoi la scotocitul printre hainele celorlalte. Aria se înamoră de o ultra-elegantă rochie Fred Perry de-a lui Spencer. Emily își strecură pe picioarele slăbănoage o fustă mini din denim, întrebându-le pe fiecare dacă nu cumva era prea scurtă. Ali declară că o pereche de jeanși Joe de-a Hannei aveau talia exagerat de joasă și și-i scoase de pe ea, rămânând în pantalonașii scurți băiețești din velur roz-bombon. Trecând pe lângă fereastră, îndreptându-se spre combina stereo,

încremeni.

— O, Doamne! țipă ea, fugind să se ascundă în spatele canapelei îmbrăcate în catifea de culoarea murei.

Fetele se întoarseră imediat. La fereastră era Toby Cavanaugh. Nu făcea altceva decât... să stătea acolo. Holbându-se la ele.

— Ptiu, ptiu, ptiu! exclamă Aria, acoperindu-și pieptul: își scosese rochia lui Spencer și rămăsese iar în sutienul ei tricotat. Spencer, care era îmbrăcată, se repezi la fereastră.

— Pleacă de-aici, perversule! îi strigă ea. Toby rânji, după care se întoarse și o rupse la fugă.

În majoritatea cazurilor, când îl vedeai pe Toby, traversai pe trotuarul celălalt. Era cu un an mai mare decât fetele, palid, înalt și slăbănog, și bântuia singur mereu prin cartier, dând impresia că spionează pe toată lumea. Fetele auziseră zvonuri despre el: cum că fusese văzut pupându-și franțuzește câinele. Că era un înotător atât de bun pentru că avea branhii în loc de plămâni. Că dormea, noapte de noapte, într-un sicriu, în căsuța lui din copac, aflată în curtea din spatele casei.

Toby nu vorbea niciodată decât cu o singură persoană: cu sora lui vitregă, Jenna, din aceeași clasă cu fetele. Jenna era și ea o gâsculiță incurabilă, deși cu mult mai puțin sinistră decât el; cel puțin, vorbea în propoziții complete. Și era drăguță, într-un fel sâcâitor, cu părul ei închis la culoare și des, cu ochii enormi, verzi și sinceri, și buzele roșii, țuguiate.

— Mă simt, cum să zic, violată, declară Aria, scuturându-și silueta subțire de la natură, de parcă ar fi fost plină toată de bacterii E.coli. Tocmai învățaseră despre așa ceva la ora de științe naturale. Cum îndrăznește să ne sperie în halul ăsta?

Chipul lui Ali era roșu de furie.

— Trebuie să i-o plătim.

— Cum? întrebă Hanna, căscându-și ochii de un căprui-deschis.

Ali rămase pe gânduri un minut.

— Să-i plătim cu aceeași monedă.

Era vorba, după cum le explică ea, să-i tragă o sperietură lui Toby. Când nu bântuia prin cartier, spionând lumea, îl găseai garantat în căsuța lui din copac. Își petrecea acolo restul timpului, jucându-se pe Game Boy sau, cine știe, construind un robot gigantic care să spulbere întreaga școală Rosewood Day. Dar, din moment ce căsuța din copac era, evident, cocoțată într-un copac, și din cauză că Toby își trăgea mereu după el scara din frânghie după ce se suia, astfel încât să nu-l poată urmări nimeni, n-aveau cum să-și vâre capetele pe ușă și să-i strige: Bau!

— Așa că avem nevoie de artificii. Din fericire, știm precis unde să le găsim, zise Ali, zâmbind cu gura până la urechi.

Toby era obsedat de artificii: își făcuse o provizie de rachete la baza copacului și lansa frecvent câte una, prin luminatorul căsuței.

— Ne furișăm până acolo, îi șterpelim una și o punem să-i explodeze la fereastră, le explică Ali. O să moară de frică!

Fetele își îndreptară privirile spre casa Cavanaugh, de vizavi. Deși aproape toate luminile erau deja stinse, încă nu era chiar atât de târziu: abia zece și jumătate.

— Nu știu ce să zic, murmură Spencer.

— Mda, o susținu Aria. Dacă iese ceva aiurea?

Ali oftă teatral.

— Haideti, fetelor.

Tăcură toate o vreme. Apoi, Hanna își dresе glasul.

— Mie îmi sună bine.

— În regulă, se dădu bătută Spencer. Emily și Aria ridicând din umeri, exprimându-și acordul.

Ali bătu din palme entuziastă și le arătă spre canapeaua din dreptul ferestrei.

— Mă duc eu. Voi puteți să priviți de-aici.

Fetele se repeziră spre fereastra mare a încăperii,

urmărind-o pe Ali cum se furișa peste drum. Casa lui Toby se afla în diagonală cu cea a familiei DiLaurentis și era clădită în același impresionant stil victorian, dar niciuna dintre ele nu se compara ca mărime cu ferma în care locuia Spencer, învecinată cu curtea din spate a lui Ali. Complexul familiei Hastings avea propria moară de vânt, opt dormitoare, un garaj separat de casă, cu cinci locuri, o piscină cu margine de piatră și un apartament de sine-stătător, într-un hambar.

Ali ocoli în grabă curtea laterală a casei Cavanaugh, drept spre căsuța din copac a lui Toby. Aceasta era parțial ascunsă de ulmii și pinii înalți, însă stâlpul de iluminat stradal o scotea la iveală îndeajuns cât să i se poată zări, nedeslușit, contururile. După aproximativ un minut, fetele avură impresia c-o văd pe Ali ținând în mâini o rachetă de formă conică, retrăgându-se cu vreo douăzeci de pași, suficient cât să aibă o imagine clară a luminii albastre pâlپătoare din fereastra căsuței din copac.

— Chiar credeți că o s-o facă? șopti Emily.

Exact în acel moment trecu un automobil, care lumină casa lui Toby.

— Nuuu, îi răspunse Spencer, agitându-și cerceii cu diamante cumpărați de părinți după ce-i văzuseră carnetul plin de calificative maxime. Blufează!

— Pe bune, o susținu Aria, vârându-și în gură vârful uneia dintre codițele ei negre.

— Și de unde știm că Toby e înăuntru? întrebă Hanna.

Așteptară încordate, în tăcere. Participaseră la multe dintre poznele lui Ali, însă acelea fuseseră nevinovate: se strecuraseră în bazinul cu apă termală sărată al spa-ului Fermata, sau picuraseră vopsea neagră în șamponul surorii lui Spencer, sau trimiseseră scrisori false de admirație în numele directorului Appleton pe adresa Monei Vanderwaal, o găsculiță penibilă din clasa lor. Însă acum, ceva din tot ce se petrecea acolo le făcea să se simtă pur și simplu un pic... stânjenite.

Buum!

Emily și Aria săriră ca arse. Spencer și Hanna își lipiră fețele de geam. Încă era întuneric peste drum. O lumină mai strălucitoare sclipea la fereastra căsuței din copac, dar atât.

Hanna își miji ochii.

— Poate că n-a fost racheta.

— Dar ce altceva să fi fost? întrebă Spencer, sarcastic.
O pușcă?

Atunci, ciobănescul german al familiei Cavanaugh începu să latre. Fetele se prinseră de braț între ele. Lumina din curtea interioară a casei de peste drum se aprinse brusc. Se auziră strigăte, iar domnul Cavanaugh năvăli afară pe o ușa laterală. Deodată, micile panglici ale flăcărilor țâșniră pe fereastra căsuței din copac. Focul începu să se întindă. Parcă era în filmul de pe caseta video pe care părinții lui Emily o obligau s-o urmărească an de an, de Crăciun. Și apoi, sirenele.

Aria își întoarse privirea spre celelalte fete.

— Ce-o fi asta?

— Crezi că...? întrebă Spencer, în șoaptă.

— Dacă Ali..., începu Hanna.

— Fetelor, se auzi o voce din spatele lor. Ali își făcuse apariția și stătea în pragul vastului salon. Își ținea brațele pe lângă corp și era palidă la față: mai palidă decât o văzuseră ele vreodată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebară în cor.

Ali părea îngrijorată.

— Nu știu. Dar n-am fost eu de vină.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape... până când o ambulanță pătrunse știind pe aleea casei Cavanaugh. Paramedicii se revărsară din ea, năpustindu-se spre căsuța din copac. Scara de frânghie fusese coborâtă.

— Ce s-a întâmplat, Ali? se interesă Spencer, în timp ce se întorcea și pornea în direcția ușii. Trebuie să ne spui ce s-a întâmplat.

Ali se repezi după ea.

— Spence, nu!

Hanna și Aria schimbă o privire; le era prea teamă ca să le urmeze. Ar fi putut să le vadă cineva.

Spencer se ghemui în spatele unui tufiș, privind ce se petrecea peste drum. În acel moment, observă gaura urâtă, neregulată, din geamul căsuței din copac. Simți apoi cum se strecoară cineva în spatele ei.

— Eu sunt, îi zise Ali.

— Ce... începu Spencer, dar până să-și termine ea întrebarea, apăru un paramedic – cobora pe scara de frânghie și purta pe brațe pe cineva. Oare Toby fusese rănit? Oare era...mort?

Toate fetele, de-afară și dinăuntru, își lungiră gâturile să vadă mai bine. Inimile începură să le bată mai repede. Și apoi, doar pentru o secundă, li se opriră în loc.

Nu era Toby. Era Jenna.

După câteva minute, Ali și Spencer se întoarseră înapoi. Cu un calm aproape sinistru, Ali le povesti ce se-ntâmplase: racheta intrase pe fereastră și o nimerise pe Jenna. Nimeni n-o văzuse când o aprinsese, așa că erau în siguranță atâta timp cât păstrau toate tăcerea. Fusese, la urma urmei, racheta lui Toby. Dacă polițiștii aveau să dea vina pe cineva, acela avea să fie el.

Toată noaptea, plânseră, se strânseră în brațe, ațipiră și se tot treziră. Spencer era atât de șocată, încât stătu ore în șir ghemuită ca un arici, schimbând tăcută canalele, de pe E! pe Cartoon Network și pe Animal Planet. A doua zi când se treziră, știrea făcuse înconjurul cartierului: cineva mărturisise.

Toby.

Fetele crezuseră la început că era o glumă, însă ziarul local confirmase mărturisirea lui Toby, că se jucase cu o rachetă în căsuța lui din copac, o aprinsese și, accidental, își nimerise cu ea sora drept în față... iar racheta o orbise.

Ali le citi articolul cu glas tare, în timp ce stăteau strânse în jurul mesei din bucătăria ei, ținându-se de

mâini. Știau că ar fi trebuit să se simtă ușurate, numai că... știau care era adevărul.

În cele câteva zile petrecute la spital, Jenna fusese isterică și... dezorientată. Toată lumea o întreba ce se petrecuse de fapt, însă ea părea să nu-și amintească. Spusese că nu-și aducea aminte nimic nici din ce se întâmplase în noaptea dinaintea accidentului. Doctorii spuneau că probabil era din cauza stresului post-traumatic.

La Rosewood Day se ținu o conferință pe tema nu-vă-jucați-cu-artificiile, în onoarea Jennei, urmată de un bal dansant, la care se vândură prăjituri și se strânsură fonduri. Fetele, mai ales Spencer, participară făcând exces de zel, cu toate că, firește, se prefăcură că nu știau nimic despre cele petrecute. Dacă le întreba cineva, spuneau că Jenna era o scumpete de fată și una dintre cele mai apropiate prietene ale lor. Atâtea fete care nu vorbiseră în viața lor cu Jenna afirmaseră exact aceleași lucruri. Cât despre Jenna, ea nu se mai întorsese la Rosewood Day. Se dusese la o școală specială pentru nevăzători din Philadelphia, și nimeni n-o mai văzuse din noaptea aceea.

Până la urmă, lucrurile rele din Rosewood fuseseră date deoparte cu toată delicatetea, nefăcând excepție nici Toby. Părinții lui hotărâră ca el să-și încheie anul școlar acasă, în particular. Trecu și vara, iar din anul următor, Toby plecă la o școală de reeducare din Maine. Plecă fără vreo ceremonie, într-o zi senină din miezul lui august. Tatăl lui îl duse cu mașina până la gară, de unde luă singur trenul SEPTA spre aeroport. În după-amiaza aceleiași zile, fetele priviră cum părinții lui doboară căsuța din copac. De parcă ar fi vrut să șteargă, pe cât posibil, urmele existenței lui Toby.

La două zile după plecarea lui Toby, părinții lui Ali le luară pe fete într-o excursie cu corturile, în munții Pocono. Toate cinci se plimbară cu pluta pe torențele muntoase, făcură escaladări și se bronzară pe malul

lacului. Seara, când conversația ajunsese la subiectul Toby și Jenna – așa cum se întâmplase deseori în vara aceea –, Ali le aminti că nu aveau voie niciodată, în vecii vecilor, să sufle o vorbă față de nimeni, oricine ar fi fost. Aveau să păstreze secretul pentru totdeauna... ceea ce urma să le pecetluiască prietenia pe vecie. Iar noaptea, după ce traseră fermoarul cortului lor de cinci persoane, cu gluga hanoracelor J. Crew, din cașmir, pe cap, Ali le dăruie fiecăreia câte o brățară împletită din șnururi colorate, ca simbol al acestei legături. Le legă brățările chiar ea la încheieturile mâinilor și le puse să repete după ea:

— Jur să nu spun, până la moarte.

Se strânseseră în cerc, rostind exact aceleași vorbe, Spencer, apoi Hanna, apoi Emily și, în sfârșit, Aria. Ali își legă brățara la urmă.

— ...până la moarte, șopti, după ce făcuse nodul, împreunându-și palmele în dreptul inimii. Apoi, fetele își strânseseră mâinile reciproc. Cu toată groaza pe care le-o inspira situația, se simțeau norocoase că se aveau unele pe celelalte.

Fetele purtau brățările și la duș, și în timpul excursiilor din vacanțele de primăvară, la Washington, D.C., și la Colonial Williamsburg²⁵ – sau, în cazul lui Spencer, în Bermude –, prin murdăria antrenamentelor la hochei pe iarbă sau pe timpul supărătoarelor atacuri ale gripei. Ali izbutise să și-o mențină cea mai curată dintre toate, ca și cum, dac-ar fi murdărit-o, i-ar fi estompat semnificația. Câteodată, își atingeau brățările cu degetele și șopteau:

— ...până la moarte, ca să-și aducă aminte de cât erau de apropiate. Deveni un cod secret al lor; toate știau ce înseamnă. De fapt, Ali o spuse cu mai puțin de un an după aceea, atunci când fetele se strânseseră să doarmă împreună, cu ocazia începerii vacanței de vară. Nimeni

---

²⁵ Complex muzeal privat, reprezentând cartierul istoric al orașului Williamsburg, din statul american Virginia, și cuprinzând clădiri datate din perioada 1699-1780, când localitatea era capitala Virginiei coloniale

nu știa că, după doar câteva ore, Ali avea să dispară.
Sau că tocmai aceea avea să fie ziua morții ei.

1

Credeam că suntem prietene

Spencer Hastings stătea pe gazonul verde-măr al catedralei din Rosewood, împreună cu cele trei foste bune prietene, Hanna Marin, Aria Montgomery și Emily Fields. Fetele încetaseră să mai vorbească între ele cu mai bine de trei ani în urmă, nu la mult timp după misterioasa dispariție a lui Alison DiLaurentis, însă se reuniseră astăzi pentru slujba funerară oficiată în memoria lui Alison. Cu două zile în urmă, niște muncitori în domeniul construcțiilor descoperiseră cadavrul lui Ali sub o placă de beton, în spatele clădirii care fusese cândva casa ei.

Spencer privi din nou mesajul pe care tocmai îl primise telefonul ei mobil Sidekick.

Tot aici sunt, afurisitelor. Și știi totul. – A.

— Of, Doamne, șopti Hanna. Pe ecranul Blackberry-ului ei scria același lucru. La fel și pe Treo-ul Ariei, și pe telefonul Nokia al lui Emily. De-a lungul săptămânii care trecuse, toate primiseră e-mailuri, SMS-uri și texte pe messenger din partea cuiva care semna cu inițiala A. În majoritate, se refereau la întâmplări dintr-a șaptea, anul premergător dispariției lui Ali, însă unele dintre ele menționaseră și secrete mai noi... lucruri care se întâmplau acum.

Spencer crezuse că A. Putea să vină de la Alison – care s-ar fi întors, cumva –, numai că așa ceva ieșea total din discuție acum, nu? Trupul lui Ali se descompusese sub placa de beton. Ea era... moartă... de mult, mult timp.

— Crezi că se referă la... Chestia cu Jenna? întrebă în șoaptă Aria, trecându-și mâna peste maxilarul pătrășos.

Spencer își strecură telefonul în geanta ei Kate Spade, din tweed.

— N-ar trebui să discutăm despre așa ceva aici. Ar putea să ne-audă cineva, argumentă, aruncând o privire agitată spre treptele catedralei, unde cu doar câteva clipe mai devreme îi văzuseră pe Toby și pe Jenna Cavanaugh. Spencer nu-l mai văzuse pe Toby dinainte de dispariția lui Ali, iar ultima oară când o văzuse pe Jenna fusese chiar în seara accidentului, când zăcea inertă în brațele paramedicului care o coborâse din copac.

— La leagăne? șopti Aria, referindu-se la terenul de joacă al școlii elementare Rosewood Day. Era vechiul lor loc special pentru întâlniri.

— Perfect, o aprobă Spencer, începând să-și croiască drum prin mulțimea îndoliată. Ne vedem acolo, le mai zise.

Era o zi senină de toamnă, după-amiază, târziu. Mirosea a mere și a fum de lemne. Pe cer plutea un balon cu aer cald. O zi cât se poate de potrivită pentru slujba funerară în memoria uneia dintre cele mai frumoase fete din Rosewood.

Știi totul.

Spencer fu străbătută de un fior. Nu, sigur era un bluf. Oricine-ar fi fost A., n-avea cum să știe totul. Nu și despre Chestia cu Jenna... și categoric nu despre secretul știut numai de Ali și de Spencer. În seara accidentului Jennei, Spencer fusese martoră la ceva neștiut de prietenele ei, însă ele o obligase să păstreze secretul, chiar și față de Emily, de și de Hanna. Spencer ar fi vrut să le spună și lor, dar fiindcă nu putea, își alungase gândul din minte, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

Și totuși... se întâmplase.

În acea seară răcoroasă de primăvară dintr-a șasea, imediat după ce Ali lansase racheta prin fereastra căsuței din copac, Spencer ieșise fuga din casă. În aer plutea un miros de păr ars. Îi văzuse pe paramedici coborând-o pe

Jenna pe scara de frânghie a căsuței din copac.

Ali era lângă ea.

— Ai făcut-o dinadins? o întrebase Spencer, îngrozită.

— Nu! răspunsese Ali, strângând-o de braț. A fost...

Ani de-a rândul, Spencer se străduise să-și alunge din minte amintirea a ceea ce urmase: Toby Cavanaugh, venind drept spre ele. Părul i se lipise pe frunte de transpirație, iar fața de regulă palidă, ca a adeptilor modei gotice, era roșie toată. Se îndreptase direct spre Ali.

— Te-am văzut, zisese el, tremurând de supărare și aruncând o privire spre aleea din fața casei sale, pe care tocmai intra o mașină a poliției. O să te spun, amenințase el.

Lui Spencer i se tăia respirația. Ușile ambulanței se trântiseră, și mașina începuse să se îndepărteze de casă, cu sirena țiuind. Ali, în schimb, era calmă.

— Mda, dar și eu te-am văzut pe tine, Toby, îi zisese. Și dacă mă spui, te spun și eu. Părinților tăi.

Toby făcuse un pas înapoi.

— Nu!

— Ba da, continuase Ali. Cu toate că avea de-abia un metru și șaiszeci, dintr-odată dădea impresia că era mai înaltă. Tu ai lansat racheta, continuase ea. Tu ți-ai rănit sora.

Spencer o apucase de braț. Ce făcea? Ali însă se smulsese.

— Sora vitregă, bombănise Toby, aproape neauzit. Aruncase o privire spre căsuța din copac, după care se uitase spre capătul străzii. O altă mașină de poliție se apropia încet de casa Cavanaugh. O să ți-o plătesc eu, mârâise apoi spre Ali. Stai să vezi!

După care dispăruse.

Spencer o apucase din nou de braț pe Ali.

— Ce-o să facem?

— Nimic, răspunsese Ali, pe un ton aproape nepăsător. N-avem nici o treabă.

— Alison... Spencer clipise mărunț, nevenindu-i să creadă. Ce, nu l-ai auzit? A zis c-a văzut ce-ai făcut. O să le spună polițiștilor chiar acum.

— Nu prea cred, zâmbi Ali. Având în vedere ce știu despre el...

Și atunci, se aplecase spre ea și-i povestise în șoaptă ce-l văzuse făcând pe Toby. Fusesse ceva atât de dezgustător, încât Ali uitase că ținea în mână racheta aprinsă, până când aceasta țâșnise drept spre fereastra căsuței din copac.

Ali o obligase pe Spencer să jure că n-o să le spună celorlalte nimic din toate astea, avertizând-o că dacă spunea, găsea ea o metodă pentru ca Spencer – și numai Spencer – să primească papara. Îngrozită de ce-ar fi putut Ali să-i facă, Spencer își ținuse gura. Își făcuse griji ca nu cumva Jenna să spună ceva – Jenna sigur își amintea că nu Toby fusese vinovatul –, însă Jenna fusese tulburată și delira... afirmase că tot ce se-ntâmplase în seara aceea îi dispăruse din minte.

Apoi, un an mai târziu, Ali dispăruse.

Poliția interogase pe toată lumea, inclusiv pe Spencer, întrebând dacă exista cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Ali. Toby, se gândise imediat Spencer. Nu putea să uite momentul acela în care spusese: O să ți-o plătesc eu. Numai dac-ar fi rostit numele lui Toby, asta însemna să le mărturisească polițiștilor adevărul despre accidentul suferit de Jenna... și că ea era parțial răspunzătoare. Că știuse adevărul în tot acest timp, fără să-l dezvăluie cuiva. Mai însemna să le destăinuiască și prietenelor ei secretul pe care-l păstrase timp de mai bine de-un an. Așa că Spencer nu suflase o vorbă.

Își mai aprinse o țigară Parliament și ieși din parcare la catedralei Rosewood. Ai văzut? Era imposibil ca A. să știe totul, așa cum susținea în SMS. Numai dacă, în definitiv, A. era Toby Cavanaugh... Dar asta n-avea nici o logică. Mesajele lui A. către Spencer erau despre un secret pe care-l știuse numai Ali: că, pe când erau în clasa a

șaptea, Spencer îl sărutase pe Ian, iubitul surorii ei, Melissa. Spencer mărturisise față de Ali ceea ce făcuse... dar față de nimeni altcineva. Și A. mai știa și despre Wren, actualul fost al surorii ei, cu care Spencer, săptămâna trecută, mersese ceva mai departe decât o simplă sărutare.

Însă familia Cavanaugh locuia într-adevăr pe strada lui Spencer. Cu ajutorul unui binoclu, era posibil ca Toby să vadă prin fereastra ei. Iar Toby era acum în Rosewood, chiar dacă începuse luna septembrie. N-ar fi trebuit să fie la internat?

Spencer intră cu automobilul pe aleea pavată cu dale a școlii Rosewood Day. Prietenele ei erau deja acolo, strânse ciorchine lângă terenul de joacă al școlii elementare. Acesta cuprindea un frumos castel din lemn, cu turnulețe, stegulețe și un tobogan de forma unui dragon. Parcarea era pustie, aleile pavate cu dale erau goale, iar terenurile pentru antrenament, tăcute; toată școala avea zi liberă, în memoria lui Ali.

— Așadar, toate am primit mesaje din partea acestei persoane care semnează A.? întrebă Hanna, în timp ce Spencer se apropia de ele. Toate își scosese ră telefoanele și se holbau la mesajul: Știu totul.

— Eu am mai primit două, rosti, șovăielnică, Emily. Am crezut că sunt de la Ali.

— Și eu! icni Hanna, plesnind cu palma bolta pentru cățărăt. Aria și Spencer făcură, la rândul lor, semne de încurajare. Se priviră pe rând, reciproc, cu ochi mari, agitați.

— Ce zicea în ale tale? o întrebă Spencer pe Emily.

Emily își îndepărtă de pe ochi o șuviță de păr blond-roșcat.

— E ceva... personal.

Spencer fu într-atât de surprinsă, încât râse zgomotos.

— Dar tu nu ai secrete, Em!

Emily era cea mai dulce și mai nevinovată fată de pe planetă. De data asta însă, făcu o figură ofensată.

— Mda, ei bine, să știi că am.

— A! exclamă Spencer, trântindu-se pe una dintre treptele toboganului. Trase aer în piept, așteptându-se să-i miroasă a frunze uscate și a rumeguș. În schimb, simți un iz de păr ars: exact ca în seara accidentului Jennei. Dar tu, Hanna?

Hanna strâmbă din năsucul ei obraznic.

— Dacă Emily nu vorbește despre ale ei, n-o să vorbesc nici eu despre ale mele. Oricum, era ceva știut numai de Ali.

— La fel și la mine, se grăbi să intervină Aria, după care-și lăsă privirea în jos. Scuze, zise ea.

Spencer simți că i se strânge stomacul.

— Așadar, toată lumea are secrete cunoscute numai de Ali?

Toate celelalte încuviințară. Spencer pufni zgomotos.

— Credeam că suntem cele mai bune prietene.

Aria își întoarse fața spre ea, încruntându-se.

— Și-atunci, ce zicea în ale tale?

Lui Spencer nu i se părea că secretul ei, legat de Ian, era ceva chiar atât de picant. Nu era nimic în comparație cu ce mai știa ea despre Chestia cu Jenna. Însă acum, mândria o împiedica să le spună.

— E un secret pe care-l cunoștea numai Ali, la fel ca ale voastre, zise ea, dându-și pe după urechi părul blond-cenușiu. Numai că A. mi-a trimis și un e-mail despre ceva întâmplat acum. Era de parcă m-ar fi spionat cineva.

Ochii de un albastru de gheață ai Ariei se făcură mari cât cepele.

— Și mie mi-a trimis.

— Prin urmare, e cineva care ne urmărește pe toate, trase concluzia Emily. O buburuză îi ateriză cu delicatețe pe umăr, și ea se scutură de parc-ar fi fost ceva cu mult mai înspăimântător.

Spencer se ridică.

— Voi credeți c-ar putea să fie... Toby?

Toate celelalte o priviră surprinse.

— De ce? o întrebă Aria.

— A fost și el implicat în Chestia cu Jenna, explică, prudentă, Spencer. Dacă știe?

Aria făcu semn spre telefonul ei Treo.

— Tu chiar crezi că e vorba despre... Chestia cu Jenna?

Spencer își umezi buzele. Spune-le.

— Încă nu știm de ce-o fi luat Toby vina asupra lui, încercă ea, așteptând să vadă cum reacționează celelalte.

Hanna stătu o clipă să se gândească.

— Singura posibilitate ca Toby să fi știut este să-i fi spus una dintre noi, declară ea, rotindu-și privirea bănuitoare asupra prietenelor ei. Eu nu i-am spus, adăugă.

— Nici eu, săriră grăbite Aria și Emily.

— Dar dacă Toby o fi aflat pe altă cale? mai întrebă Spencer.

— Adică, dac-o mai fi văzut-o și altcineva pe Ali, în seara aia, și i-o fi spus lui? întrebă Aria. Sau dac-o fi văzut-o el pe Ali?

— Nu... adică... nu știu, se retrase Spencer. Am aruncat și eu o vorbă.

Spune-le, se îndemnă din nou în sinea ei. Și totuși, nu se simți în stare. Toate păreau să se arate precaute față de celelalte, cam cum se întâmplase și imediat după dispariția lui Ali, când prietenia dintre ele începuse să se dezintegreze. Dacă le mărturisea adevărul despre Toby, ele aveau s-o urască pentru faptul că nu le spusese polițiștilor, când dispăruse Ali. Poate chiar s-o învinuiască pentru moartea lui Ali. Poate că ar fi avut dreptate, la urma urmei. Dacă Toby chiar... o făcuse?

— N-a fost decât un gând de-al meu, se auzi spunând. Probabil că m-am înșelat.

— Ali zicea că nu știe nimeni în afară de noi, rosti Emily, cu ochii umezi. Ne-a jurat. V-aduceți aminte?

— În plus, adăugă Hanna, cum ar fi putut să știe Toby atâtea despre noi? Aș crede mai degrabă dac-ar fi una

dintre fostele ei colege de hochei, sau fratele ei, sau cineva cu care chiar vorbea. În schimb, pe Toby nu putea să-l înghită. Ca noi toate, de altfel.

Spencer ridică din umeri.

— Probabil că ai dreptate.

Și, de îndată ce-o zise, se relaxă. În definitiv, era obsedată de un nimic.

Totul era tăcut. Poate prea tăcut. Creanga unui copac din imediata lor apropiere se frânse deodată, și Spencer se răsuci brusc în direcția ei. Leagănele se balansau înainte și înapoi, ca și cum tocmai ar fi sărit cineva jos din ele. O pasăre brună, cocoțată în vârful acoperișului școlii elementare Rosewood Day, le privi mândioasă, de parc-ar fi știut și ea anumite lucruri.

— Am impresia că e cineva care doar încearcă să-și facă de cap cu noi, șopti Aria.

— Mda, o aprobă Emily, dar după voce, era la fel de neconvinsă.

— Și dacă mai primim mesaje? întrebă Hanna, trăgându-și rochia neagră scurtă peste coapsele ei suple. Ar trebui măcar să ne dăm seama cine-o fi.

— Ce-ați zice ca, dacă mai primim mesaje, să ne anunțăm reciproc? propuse Spencer. Așa am putea încerca să punem lucrurile cap la cap. Totuși, nu cred că ar fi cazul să facem ceva, cum să zic, nebunesc. Trebuie să încercăm să nu ne lăsăm îngrijorate.

— Eu nu sunt îngrijorată, se repezi Hanna.

— Nici eu, rostiră, la unison, Aria și Emily. Dar, în clipa în care se auzi un claxon dinspre stradă, săriră toate ca arse.

— Hanna!

Mona Vanderwaal, cea mai bună prietenă a Hannei, își scoase capul blond-deschis pe fereastra unui Hummer H3 galben. Purta ochelari de soare cu lentile mari, roz, de aviator.

— Hanna le privi pe celelalte, fără vreo intenție de scuză.

— Trebuie să plec, murmură, și urcă în fugă dealul.

În ultimii câțiva ani, Hanna se reinventase, devenind una dintre cele mai populare fete din Rosewood Day. Pierduse în greutate, își vopsise părul într-un castaniu-închis foarte sexi, își alcătuisese o garderobă cu totul nouă, numai cu haine de firmă, iar acum, ea și Mona Vanderwaal – și ea, o găsculiță penibilă – se plimbau ca la paradă prin școală, prea grozave pentru toate celelalte. Spencer chiar se întreba care putea să fie marele secret al Hannei.

— Și eu trebuie să plec, anunță Aria, împingându-și mai sus pe umăr geanta fără formă, purpurie. Așa că... vă mai sun eu, mai zise, pornind spre locul în care-și parcase automobilul Subaru.

Spencer mai zăbovi pe lângă leagăne. La fel și Emily, a cărei față, în mod normal veselă, părea acum trasă și istovită. Spencer își puse o mână pe brațul ei presărat cu pistrii.

— Te simți bine? o întrebă.

Emily scutură din cap.

— Ali. Ea e...

— Știu.

Se îmbrățișară cu stângăcie, după care Emily se desprinse și plecă în direcția pădurii, spunând că se duce acasă pe scurtătură. Ani de-a rândul, Spencer, Emily, Aria și Hanna nu vorbiseră între ele, nici măcar când stăteau una în spatele alteia la ora de istorie sau se întâlneau în toaleta fetelor. Și totuși, Spencer știa câte ceva despre fiecare dintre ele: fațete mai complicate ale personalităților lor, pe care numai o prietenă apropiată le-ar fi putut cunoaște. Ca, de exemplu, că era normal ca Emily să suporte cel mai greu dintre toate moartea lui Ali. Obişnuiau s-o strige pe Emily „Killer”, fiindcă o apăra pe Ali la fel ca un rottweiler posesiv.

Ajungând înapoi în mașina ei, Spencer se afundă în tapițeria moale din piele a scaunului și porni aparatul de radio. Răsucind butonul de acord, nimeri peste 610 AM,

postul specializat în sport din Philly. Vocile supraîncărcate de testosteron ale tipilor, lătrând despre rezultatele celor de la Phillies și de la Sixers, o mai calmară. Sperase că, dacă discuta cu fostele ei prietene, ar fi putut să-și limpezească anumite lucruri, însă acum, ele doar deveniseră și mai... nașpa. Până și cu bogatul ei vocabular academic, nu putea să-i treacă prin minte un termen cu care să le descrie mai bine de-atât.

Când telefonul mobil începu să-i zbârnâie în buzunar, îl scoase gândindu-se că probabil era fie Emily, fie Aria. Poate chiar Hanna. Încruntându-se, își deschise căsuța de mail.

Spence, nu te învinuiesc pentru faptul că nu le-ai spus micul nostru secret legat de Toby. Adevărul poate să fie periculos... și tu nu vrei s-o pățești, nu-i așa? – A.

2

Hanna 2.0

Mona Vanderwaal intră cu Hummer-ul părinților ei în parcare, însă lăasă motorul pornit. Își aruncă telefonul mobil în geanta ei uriașă Lauren Merkin, de culoarea coniacului, și-i zâmbi celei mai bune prietene a ei, Hanna.

— Am tot încercat să te sun.

Hanna rămase pe caldarâm, prudentă.

— Ce cauți aici?

— Ce tot spui?

— Păi, nu te-am chemat să mă duci cu mașina, replică Hanna, tremurând și arătând spre automobilul ei Toyota Pirus, parcat ceva mai încolo. A mea e chiar aici, adăugă ea. Ți-a zis cineva că sunt aici sau...?

Mona își răsuci pe deget o șuviță de păr lung, blond-deschis.

— Mă întorceam acasă de la biserică, tembelo. Te-am, văzut, m-am oprit, îi explică, lăsând să-i scape un mic

hohot de râs. Vrei un Valium, din care ia mama? Pari cam cu fundul în sus.

Hanna își scoase pachetul de Camel Ultra Light din geanta hobo²⁶ neagră, de la Prada, și-și aprinse o țigară. Normal că era întoarsă pe dos. Cea care fusese cândva cea mai bună prietenă a ei fusese asasinată, iar ea primise toată săptămâna mesaje îngrozitoare de la cineva care semna A. În fiecare moment al zilei – cât timp se pregătise pentru slujba de înmormântare a lui Ali, când își cumpăraseră Diet Coke de la Wawa, când intrase pe șoseaua care ducea spre catedrala Rosewood – avusese senzația clară că era urmărită de cineva.

— Dar nu te-am văzut la biserică, murmură ea.

Mona își scoase ochelarii de soare, lăsând să i se vadă ochii albaștri, rotunzi.

— Te-ai uitat chiar la mine. Ți-am făcut semn cu mâna. Nu-ți sună cunoscut nimic din toate astea?

Hanna ridică din umeri.

— Păi... nu-mi aduc aminte.

— Ei, bănuiesc că erai ocupată cu vechile tale prietene, îi replică Mona.

Hanna se zbârli. Vechile ei prietene reprezentau un subiect spinos pentru ele două: cu un milion de ani în urmă, Mona se numărase printre fetele pe care Ali, Hanna și celelalte le batjocoreau. Ea devenise calul lor de bătaie după accidentul suferit de Jenna.

— Scuze. Era aglomerație.

— Dar eu nu mă ascundeam, replică Mona, pe un ton ofensat. Stăteam lângă Sean.

Hanna inspiră scurt. Sean.

Sean Ackard era, de-acum, fostul ei iubit; de relația dintre ei doi se alesese praful la petrecerea de început de

---

²⁶ Geantă voluminoasă, în formă de semilună, purtată pe umăr. Denumirea vine de la asemănarea ei ca formă cu bocceaua purtată de unii muncitori americani din a doua jumătate a sec. al XIX-lea care migrau dintr-un oraș într-altul căutând locuri de muncă (numiți în engleză hobo)

an școlar organizată de Noel Kahn în vinerea care trecuse. Hanna luase hotărârea ca vinerea aceea să însemne seara în care să-și piardă virginitatea, însă când începuse să-i facă avansuri lui Sean, el o respinsese, oferindu-i în schimb o predică despre cum trebuia să-și respecte ea trupul. Ca să se răzbune, Hanna luase BMW-ul familiei Ackard pentru o plimbare cu Mona și până la urmă ajunsese să-l turtească de un stâlp telefonic, în fața unui depou feroviar.

Mona apăsă cu talpa pantofului ei decupat pe ambreiajul Hummer-ului, turând motorul de un miliard de cilindri.

— Atunci, ascultă. E stare de urgență: încă n-avem parteneri.

— Pentru ce? întrebă Hanna, clipind mirată.

Mona înălță dintr-o sprânceană, blondă, perfect pensată.

— Alo, Hanna? Pentru Foxy! E în weekendul ăsta. Acum, dacă tot i-ai dat papucii lui Sean, poți să inviți un tip mișto.

Hanna se uită fix la micile păpădii crescute prin crăpăturile trotuarului. Foxy era balul anual caritabil pentru „tinerii membri ai societății din Rosewood”, sponsorizat de Asociația Vânătorilor de Vulpi din Rosewood, de unde și numele²⁷. O donație de două sute cincizeci de dolari în fondul caritabil al asociației îți asigură cina, dansul și șansa de a-ți vedea fotografia în Philadelphia Inquirer și pe glam-R5.com – blogul filialei zonale a asociației – și reprezenta un bun pretext ca să te îmbraci de gală, să bei zdravăn și să agăți iubitul altei fete. Hanna își cumpărase biletul încă din iulie, gândindu-se că va merge cu Sean.

— Nici nu știu dacă mă duc, bombăni ea, posomorâtă.

— Ba sigur că mergi, insistă Mona, dându-și ochii albaștri peste cap și oftând adânc. Știi ce? Sună-mă după

---

²⁷ Fox (din engleză) înseamnă vulpe

ce scapi de lobotomia asta.

După care porni din nou mașina și dispăru în viteză.

Hanna se îndreptă încet spre Prius. Prietenele ei plecaseră, iar automobilul argintiu părea singur în parcarea pustie. O senzație de stânjeneală o tot sâcâia. Mona îi era cea mai bună prietenă, dar în prezent Hanna îi ascundea mii de lucruri. Ca de exemplu, mesajele de la A. Sau că fusese arestată sâmbătă dimineață din cauză că furase mașina domnului Ackard. Sau că Sean îi dăduse papucii, și nu invers. Sean dăduse dovadă de multă diplomație, spunându-le prietenilor lui că doar „se hotărâseră amândoi să se vadă cu altcineva”. Hanna își închipuise că putea astfel să întoarcă toată povestea în favoarea ei, astfel încât nimeni să nu afle vreodată adevărul.

Dar dacă-i destăinuia Monei ceva din toate acestea, însemna să-i demonstreze că viața ei începea să-i scape de sub control. Hanna și Mona se reinventaseră împreună, iar regula de bază era ca, fiind divele școlii, să apară mereu impecabile. Asta însemna să rămână slabe-băț, să-și cumpere înaintea tuturor blugi Paige strâmți, și niciodată să nu-și piardă controlul. Orice fisură în blindajul oricăreia dintre ele putea să le expedieze înapoi în neeleganta penibilitate, iar ele nu-și doreau să mai ajungă vreodată acolo. În vecii vecilor. Așa că Hanna se prefăcea, de nevoie, că niciuna dintre ororile săptămânii care trecuse nu existase în realitate, chiar dacă, fără discuție, ele existaseră.

Hanna nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să fi murit, cu atât mai puțin pe cineva care să fie asasinat. Iar faptul că era vorba despre Ali – în combinație cu mesajele de la A. – făcea ca totul să devină și mai înspăimântător. În cazul în care cineva știa, într-adevăr, despre Chestia cu Jenna... și era posibil să spună ceva... și dacă respectiva persoană avea vreo legătură cu moartea lui Ali, atunci viața îi scăpase categoric de sub control.

Hanna opri în fața casei ei, o clădire masivă de cărămidă, în stil georgian, cu vedere spre muntele Kale. Când se privi, în oglinda retrovizoare a automobilului, constată oripilată că fața îi era plină de pete, și unsuroasă, și porii păreau enormi. Se aplecă mai aproape de oglindă și, dintr-odată... își zări tenul curat. Hanna mai inspiră de câteva ori prelung, hârâit, după care coborî din mașină. Avusese o mulțime de astfel de halucinații în ultima vreme.

Tremurând, se strecură în casă și se îndreptă spre bucătărie. În clipa în care trecu de ușile glisante, încremeni.

Mama ei stătea la masa din bucătărie, având în față o farfurie cu biscuiți și brânză. Părul castaniu-închis și-l prinsese în coc, iar ceasul Chopard, incrustat cu diamante, îi scânteia în lumina soarelui după-amiezii. Dispozitivul wireless Motorola îi atârna la ureche.

Iar lângă ea... era tatăl Hannei.

— Te așteptam, îi zise tatăl ei.

Hanna făcu un pas înapoi. Avea mai multe fire albe de păr și purta o pereche nouă de ochelari cu ramă metalică, însă altminteri arăta neschimbat: înalt, riduri la colțurile ochilor, cu o bluză polo albastră pe el. Și vocea îi suna la fel: profundă și liniștită, ca a unui comentator al postului național de radio. Hanna nu-l mai văzuse, și nici nu mai vorbise cu el de aproape patru ani.

— Ce cauți aici? l-a întrebat, fără să se poată stăpâni.

— Am avut ceva de lucru în Philly, îi răspunse domnul Marin, însă vocea îi deveni ușor pițigăiată de nervozitate la cuvântul lucru. Își ridică la gură cana Doberman de cafea. Era cea pe care tatăl ei o folosea întotdeauna pe când locuia cu ele; Hanna chiar se întreba dacă scotocise mult prin dulap până s-o găsească. Mama ta m-a sunat să-mi spună despre Alison, îi explică el. Îmi pare foarte rău, Hanna.

— Mda, izbuti să spună Hanna. Era amețită.

— Simți nevoia să discutăm despre ceva?

Mama ei ciugulea dintr-o bucată de cheddar.

Hanna își înclină capul într-o parte, dezorientată. Relația dintre doamna Marin și ea era mai degrabă una de patron/angajat decât de mamă/fiică. Ashley Marin se cățăraseră cu ghearele și cu dinții pe scara ierarhică a filialei din Philly a firmei de publicitate McManus & Tate, și-i trata pe toți cei cu care intra în contact ca pe subalternii ei. Hanna nu-și mai amintea când îi pusese mama ei ultima oară vreo întrebare mai delicată. Poate că niciodată.

— Hm, nu-s probleme. Oricum, mersi, adăugă ea, pe un ton ușor smiorcăit.

Oare puteau să-i ia în nume de rău faptul că arăta o urmă de amărăciune? După divorțul părinților, tatăl ei se mutase la Annapolis, începuse să umble cu o femeie pe nume Isabel și moștenise o superbă fată vitregă, pe Kate. Tatăl ei făcuse ca noua lui viață să fie atât de puțin îmbietoare, încât Hanna îl vizitase o singură dată. El nici măcar nu încercase să-i telefoneze, sau să-i scrie pe mail, sau să ia legătura cu ea oricum altfel, de ani de zile. Nu-i mai trimitea nici cadouri de ziua ei: doar ceuri.

Tatăl Hannei oftă.

— Probabil că nu e tocmai ziua cea mai potrivită ca să discutăm unele probleme.

Hanna îl examinează din ochi.

— Ce să discutăm?

Domnul Marin își drese glasul.

— Ei bine, mama ta m-a sunat și din alt motiv, preciză el. Cu mașina.

Hanna se încruntă. Mașina? Care mașină? A!

— Era și-așa destul de rău că i-ai furat mașina domnului Ackard, continuă tatăl ei. Dar să și fugi de la locul accidentului?

Hanna își întoarse privirea spre mama ei.

— Am crezut că asta s-a rezolvat.

— Nu s-a rezolvat nimic, replică doamna Marin, privind-o chiorâș.

Era cât pe-aci să mă păcălești, ar fi vrut să-i spună Hanna. Atunci când polițiștii o lăsaseră pe Hanna să plece, în sâmbăta care trecuse, mama ei o informase, cu un aer misterios, că „aranjase” ea să nu aibă necazuri. Misterul fusese dezlegat când în seara următoare Hanna își prinsese mama cu unul dintre tinerii ofițeri de poliție din Rosewood, Darren Wilden, practic făcând-o în bucătărie.

— Vorbesc serios, insistă doamna Marin, iar Hannei îi pieri zâmbetul. Da, poliția a fost de acord să închidă cazul, dar asta nu schimbă ceea ce se petrece cu tine, Hanna. Întâi, furi de la Tiffany’s, după care, asta. Nu mai știam ce să fac. Așa că l-am sunat pe tatăl tău.

Hanna se holba la farfuria cu brânză, prea derutată să-l poată privi în ochi pe vreunul dintre ei. Mama îi spusese tatălui ei și că fusese prinsă furând din Tiffany’s?

Domnul Marin își drese glasul.

— Deși poliția a închis cazul, domnul Ackard vrea să punem lucrurile la punct în particular, fără judecată la tribunal.

Hanna își mușcă buza pe dinăuntru.

— Chestiile-astea nu le plătește firma de asigurări?

— Nu la așa ceva mă refeream, îi răspunse domnul Marin. Domnul Ackard i-a făcut mamei tale o ofertă.

— Tatăl lui Sean e specialist în chirurgie plastică, îi explică mama ei, însă proiectul lui favorit e o clinică pentru recuperarea pacienților care au suferit arsuri. Vrea să te prezinți acolo mâine, la trei și jumătate.

Hanna strâmbă din nas.

— Dar de ce nu putem să-i dăm banii, și gata?

Telefon LG miniatural al doamnei Marin începu să sune.

— Cred că ar fi o lecție bună pentru tine. Să faci un bine comunității. Să conștientizezi ce-ai făcut.

— Dar eu chiar conștientizez!

Hanna Marin nu-și dorea să-și irosească timpul liber într-o clinică pentru arși. Dacă trebuia să muncească voluntar, atunci de ce nu putea s-o facă în altă parte, de

ce nu se putea să fie ceva șic? Ca, de exemplu, la ONU, cu Nicole și Angelina?

— S-a aranjat deja, replică doamna Marin, cu bruschețe. După care strigă în telefon: Carson? Ai terminat modelele?

Hanna se așează, înfigându-și unghiile în palmă. Sincer vorbind, și-ar fi dorit să urce în camera ei, să-și schimbe rochia de doliu – nu cumva îi făcea coapsele să arate enorme, sau era de vină doar imaginea reflectată în ușile de la patio? –, să-și refacă machiajul, să scape de două kilograme și jumătate și să dea pe gât un păhărel de vodcă. După care putea să se întoarcă jos și să se prezinte din nou în fața lor.

Când își privi tatăl, el îi zâmbi vag. Inima Hannei tresăltă. Buzele lui se întredeschiseră, ca și cum ar fi avut de gând să spună ceva, dar tocmai atunci îi sună și lui telefonul mobil. Ridică un deget spre Hanna, cerându-i să aștepte puțin.

— Kate? răspunse el.

Inima Hannei se prăbuși. Kate. Superba, perfecta fiică vitregă.

Tatăl ei își îndesă telefonul sub bărbie.

— Salut! Cum a fost întrecerea de cros?

Așteaptă puțin, după care se luminează la față.

— Sub optsprezece minute? E formidabil! Hanna înșfăcă o bucată de cheddar din farfurie. Când fusese în vizită în Annapolis, Kate nu se uitase la ea. Între ea și Ali, care venise cu Hanna ca să-i ofere sprijin moral, se formase instantaneu o legătură, ca între două fete frumoase, excluzând-o cu desăvârșire pe Hanna. Ceea ce o făcuse pe ea să înfulece toate gustările de pe o rază de doi kilometri; asta, pe când era bondoacă și urâtă, și mânca, și iar mânca. Iar când se prinsese cu mâinile de burtă, suferind de prea multă mâncare, tatăl ei o strânsese de degetul mic de la picior și zisese:

— Purcica nu se simte prea bine?

În fața tuturor. Și atunci, Hanna fugise la baie și-și

vârâse pe gât o periută de dinți.

Bucata de cheddar pluti prin fața gurii ei. Inspirând adânc, o înfășură într-un șervețel și-o aruncă la gunoi. Toate chestiile alea se petrecuseră demult... pe când ea era o cu totul altă Hanna. Una despre existența căreia știa numai Ali și una pe care Hanna o îngropase.

3

Există pe aici vreun formular de înscriere în Amish?

Emily Fields stătea în fața hanului Gray Horse, o clădire dărăpănată din piatră care odinioară fusese spital, pe timpul revoluției. Actualul hangiu îi transformase etajele superioare, într-un han pentru oaspeții bogați sosiți în oraș, iar în salonul de la parter ținea o cafenea. Emily privi prin ferestrele cafenelei și-și zări câțiva dintre colegii de școală, împreună cu familiile lor, mâncând scovergi cu somon afumat, sandvișuri italienești presate și enorme porții de salată Cobb. Probabil că erau afectați cu toții de aceeași foame în urma slujbei funerare.

— Ai ajuns.

Emily se întoarse și-o văzu pe Maya St. Germain, aplecată asupra unui ghiveci din teracotă plin cu bujori. Maya o sunase exact când Emily pleca de la leagănele școlii Rosewood Day, cerându-i să vină acolo. La fel ca și Emily, Maya încă avea pe ea veșmintele de doliu: o fustă scurtă, plisată, din velur negru, cizme negre și un sweater negru, fără mâneci, cu o bordură delicată din dantelă în jurul gâtului. Și, la fel ca și Emily, Maya dădea impresia că scotocise prin fundul șifonierului ca să-și găsească hainele negre, potrivite pentru o slujbă funerară.

Emily îi zâmbi, tristă. Familia St. Germain se mutase în fosta casă a lui Ali. Când o echipă de muncitori începuse să demoleze foișorul pe jumătate terminat al familiei DiLaurentis, ca să facă loc pentru terenul de tenis al familiei St. Germain, descoperise cadavrul descompus al lui Ali sub placa de beton. Încă de-atunci, dubele

televiziunilor, mașinile poliției și curioșii se strânseseră pe proprietate zi și noapte. Familia Mayei se refugiase acolo, la han, așteptând să se termine harababura.

— Salut, zise Emily. Ai tăi își iau gustarea?

Maya își scutură cărlionții deși, șaten spre negru.

— S-au dus în Lancaster. Întoarcerea la natură, sau cam așa ceva. Sinceră să fiu, cred că au suferit un șoc, așa că, poate, o viață simplă le-ar face cât de cât bine.

Emily zâmbi, gândindu-se la părinții Mayei și la cum încercau ei să trăiască în comun cu membrii sectei Amish, în micul orășel situat la vest de Rosewood.

— Vrei să urci în camera mea? o întrebă Maya, înălțându-și o sprânceană.

Emily își trase poalele fustei în jos – picioarele i se vedeau prea musculoase, de la înot – și ezită. Dacă familia Mayei nu era acolo, însemna că aveau să fie singure. Într-o cameră. Cu un pat.

Când o cunoscuse pe Maya, fusese fascinată. Tot tânjise după o prietenă care să-i poată lua locul lui Ali. Ali și Maya semănau cu adevărat în multe privințe: ambele erau neînfricate și amuzante și păreau să fie singurele două persoane din lume capabile s-o înțeleagă pe Emily cea adevărată. Și mai aveau în comun și altceva. Emily simțea ceva diferit în preajma lor.

— Haide, o îndemnă Maya, întorcându-se să intre în han. Emily, neștiind ce altceva ar fi putut să facă, porni în urma ei.

Se târî după Maya pe treptele scârțâitoare și șerpuitoare, spre camera ei, cu tematică din 1776. Mirosea a lână udă. Avea parchetul din lemn de pin, cam ondulat, un pat regal cu baldachin, destul de șubred, cu o cuvertură enormă pe el, iar într-un colț, o derutantă născocire, semănând cu un putinei pentru unt.

— Ai mei ne-au luat camere separate, mie și fratelui meu, îi explică Maya, așezându-se pe patul care scârțâi ușor.

— Drăguț, răspunse Emily, cocoțându-se pe marginea

unui scaun șubred care, probabil, îi aparținuse odinioară lui George Washington.

— Și... ce mai faci? se interesă Maya, aplecându-se spre ea. Doamne, te-am văzut la înmormântare. Arătai... distrusă.

Ochii căprui ai lui Emily se umplură de lacrimi. Era distrusă de ceea ce se întâmplase cu Ali. Își petrecuse ultimii trei ani și jumătate sperând că, într-o bună zi, Ali își va face apariția pe veranda ei, la fel de sănătoasă și de strălucitoare ca totdeauna. Iar când începuse să primească mesaje de la A, fusese convinsă că Ali se întorsese. Cine altcineva ar fi putut să știe atâtea? Acum însă, Emily știa sigur că Ali dispăruse cu adevărat. Și pentru totdeauna. Mai mult decât atât, cineva îi cunoștea cel mai stânjenitor secret: acela că fusese îndrăgostită de Ali... și că simțea același lucru față de Maya. Și poate aceeași persoană știa și adevărul despre ceea ce-i făcuseră Jennei.

Emily se simțea rău pentru faptul că refuzase să le spună fostelor ei prietene ce scria în mesajele de la A. Numai că, pur și simplu... nu putea. Unul dintre biletele primite de la A. fusese scris pe un vechi bilet de dragoste pe care i-l trimisese ea lui Ali. Ironia era că față de Maya putea să vorbească despre ce conțineau mesajele, însă se temea să-i spună despre A.

— Cred că sunt încă destul de zguduită, răspunse în sfârșit, simțind că începe s-o încerce o durere de cap. Dar și... obosită.

Maya își azvârli cizmele din picioare.

— De ce nu tragi un pui de somn? N-o să te simți mai bine dacă rămâi pe instrumentul ăla de tortură în chip de scaun.

Emily se prinse de brațele scaunului.

— Păi...

Maya bătu cu palma patul.

— Pari să ai mare nevoie de o îmbrățișare.

O îmbrățișare chiar i-ar fi prins bine. Emily își îndepărtă

părul blond-roșcat de pe față și se așeză pe pat lângă Maya. Trupurile li se contopiră. Emily îi simțea coastele prin materialul bluzei. Era atât de mignonă, încât probabil că Emily ar fi putut s-o ridice și s-o învârtească.

Se desprinseră, oprindu-se cu fețele la câțiva centimetri una de alta. Maya avea genele negre ca tăciunele, iar pe irisuri se vedeau mici pete aurii. Cu o mișcare lentă, Maya îi ridică bărbia lui Emily. O sărută, la început cu blândețe. Apoi, mai apăsător.

Emily simți familiarul vâjâit al excitației în clipa în care Maya își strecură mâna spre fusta ei. Apoi, pe sub ea. Mâna i se părea rece și surprinzătoare. Emily deschise ochii brusc și se trase înapoi.

Perdelele albe, cu volănașe, din camera Mayei, erau larg desfăcute, și Emily zări automobilele Escalade și Lexus Hybrid, ca și break-urile Mercedes, din parcare hanului. Sarah Isling și Taryn Orr, două fete din clasa lui Emily, țopăiau spre ieșirea din restaurant, urmate de părinții lor. Emily se ghemui în grabă.

Maya se lăsă pe spate.

— Ce-ai pățit?

— Ce faci? o întrebă Emily, ducându-și mâna la fusta descheiată.

— Tu ce crezi că fac? zâmbi Maya.

Emily privi din nou spre fereastră. Sarah și Taiyn dispăruseră.

Maya începu să țopăie pe salteaua scârțâitoare a patului.

— Știi că sâmbăta asta e o petrecere caritabilă numită Foxy?

— Mda, răspunse Emily, simțind cum îi zvâcnește tot timpul.

— Cred că ar trebui să mergem și noi, continuă Maya. Pare distractiv.

Emily se încruntă.

— Biletul costă două sute cincizeci de dolari. Nu poți să mergi decât invitat.

— Fratele meu a făcut rost de bilete. Suficiente pentru amândouă, îi destăinuie Maya, apropiindu-se încetișor. Vrei să fii partenera mea?

Emily țâșni în picioare.

— Eu...

Făcu un pas înapoi, împiedicându-se de covorul strâmb și alunecos. Aproape toată lumea de la Rosewood Day se ducea la Foxy. Toți elevii populari, toți sportivii... toată lumea.

— Trebuie să merg la baie.

Maya păru derutată.

— E-acolo.

Emily închise după ea ușa strâmbă a băii. Se așeză pe vasul de toaletă și privi fix la afișul de pe perete, care înfățișa o femeie Amish, purtând bonetă și o rochie lungă până la glezne. Poate că era un semn. Emily căuta mereu semne care s-o ajute în luarea hotărârilor: în horoscop, în plăcintele cu răvaș, în tot felul de lucruri aleatorii, cum era și acesta. Poate că imaginea voia să-i spună: Fii ca o Amish. Nu-și păstrau ei castitatea toată viața? Nu duceau vieți înnebunitor de simple? Nu le ardeau pe rug pe fetele cărora le plăcea de alte fete?

Și atunci, îi sună telefonul.

Și-l scoase din buzunar, întrebându-se dacă n-o fi cumva mama ei, dornică să știe pe unde umbla. Doamna Fields nu era cătuși de puțin încântată de faptul că Emily se împrietenise cu Maya... din motive incomode, posibil rasiste. Dar dacă mama ei ar fi știut ce se întâmpla acum între ele?

Pe ecranul telefonului Nokia clipi: Mesaj nou. Apăsă pe Citește.

Em! Din câte văd, savurezi același soi de „activități” cu cele mai bune prietene ale tale. Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total, e plăcut să văd că tu ai rămas aceeași! O să le spui tuturor despre noua ta iubire? Sau trebuie s-o fac eu? –A.

— Nu, șopti Emily.

Deodată, se auzi un șuierat în spatele ei. Sări ca arsă, lovindu-se cu șoldul de chiuvetă. Nu era decât cineva care trăsese apa în baia camerei de oaspeți alăturate. Apoi, se auziră șușoteli și chicote. Parcă veneau din conducta de canalizare.

— Emily? o strigă Maya. E totul bine?

— Ăă... perfect, răspuse, răgușită, Emily. Se holbă la imaginea ei din oglindă. Avea ochii mari și înfundați în orbite, iar părul blond-roșcat îi stătea răvășit. Când, în sfârșit, ieși din baie, constată că lumina din cameră fusese stinsă, iar storurile, trase.

— Psssst, o chemă Maya, din pat, întinzându-se pe o parte, seducătoare.

Emily privi în jur. Era destul de convinsă că Maya nici măcar nu încuiase ușa. Și cu toți tinerii aceia de la Rosewood, care-și luau gustarea dedesubt...

— Nu pot să fac așa ceva, exclamă ea, pe negândite. Ce?

Dantura orbitor de albă a Mayei străluci în penumbră.

— Suntem prietene, zise Emily, lipindu-se de perete. Îmi place de tine.

— Și mie-mi place de tine, răspuse Maya, plimbându-și degetele pe brațul dezgolit.

— Dar asta-i tot ce pot, deocamdată, o lămuri Emily. Sa fim prietene.

Zâmbetul Mayei dispăru în întuneric.

— Îmi pare rău, mai zise Emily, grăbindu-se să se încalțe, dar nimerind cu piciorul stâng în pantoful drept.

— Asta nu înseamnă că trebuie să și pleci, rosti încetisor Maya.

Emily o privi, în timp ce-și întindea mâna spre clanța ușii. Ochii ei se mai adaptaseră la lipsa de lumină și putea să vadă că Maya era dezamăgită și derutată și... și frumoasă.

— Trebuie să plec, bălmăji ea. E târziu.

— Târziu pentru ce?

Emily nu-i răspunse. Se întoarse spre ușă. Așa cum bănuise, Maya nu se sinchisise s-o încuie.

4

Adevărul este în vin... sau, în cazul Ariei, în Amstel

Când se strecură în casa pătrătoasă, avangardistă – care sărea în ochi pe strada lor, tipică pentru Rosewood, cu clădiri victoriene neoclasice – a familiei sale, Aria Montgomery își auzi părinții discutând încet în bucătărie.

— Dar nu înțeleg, spunea mama ei, Ella. Părinților ei le plăcea ca Aria să le spună pe numele mic. Mi-ai zis săptămâna trecută că poți să vii și tu la dineul artiștilor. E ceva important. Cred că Jason ar putea să-mi cumpere câteva dintre tablourile pe care le-am pictat în Reykjavik.

— Problema e că deja sunt în urmă cu lucrările, îi răspunse Byron, tatăl Ariei. N-am reușit încă să-mi intru în ritm cu notarea.

Ella oftă.

— Cum se face că ai deja lucrări de corectat, când n-au trecut decât două zile de școală?

— Le-am dat temele înainte de începerea semestrului, îi explică Byron, care, după voce, părea distrat. Mă revanșez eu față de tine, îți promit. Ce-ai zice să mergem la Otto? Sâmbătă seară?

Pe hol, Aria își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Familia Montgomery tocmai se întorsese după doi ani petrecuți în capitala Islandei, Reykjavik, unde tatăl Ariei fusese detașat, de la catedra pe care o deținea, la Hollis, colegiul umanist din Rosewood. Fusese un răgaz binevenit pentru ei toți: Aria avea nevoie să evadeze, după dispariția lui Aii; fratele ei, Mike, avea nevoie să mai învețe și să se mai disciplineze; iar Ella și Byron, care începuseră să-și petreacă zilele în șir fără să schimbe o vorbă între ei, dădeau impresia că s-ar fi îndrăgostit din nou unul de celălalt, în Islanda. Dar acum,

că se întorseseră acasă, totul părea să revină la vechea disfuncționalitate.

Aria intră în bucătărie. Tatăl ei plecase, iar Ella stătea rezemată de blatul de marmură din mijlocul încăperii, ținându-și capul între mâini. Când o văzu pe Aria, se luminează la față.

— Ce faci, dovecel? o întrebă ea, cu prudență, răsucind între degete cartonașul memorial primit la slujba pentru Ali.

— Foarte bine, bodogăni Aria.

— Vrei să stăm de vorbă?

Aria scutură din cap.

— Poate mai târziu. Și o șterse grăbită, simțindu-se agitată și distrată, ca și cum ar fi băut cinci cutii de Red Bull. Și nu doar din cauza înmormântării lui Ali.

Cu o săptămână în urmă, A. o sâcâise pe Aria în legătură cu unul dintre cele mai întunecate secrete ale ei: pe când era într-a șaptea, Aria își prinsese tatăl sărutând-o pe una dintre studentele lui, o fată pe nume Meredith. Byron o rugase pe Aria să nu-i spună mamei ei, și Aria nu-i spusese niciodată, cu toate că mereu se simțea vinovată din cauza asta. Când A. o amenințase că o să-i dezvăluie Ellei adevărul oribil, Aria presupusese că A. era Alison. Ali fusese cu Aria când îl prinsese pe Byron cu Meredith, și Aria nu-i mai spusese nimănui despre asta.

Acum însă, Aria știa că A. n-avea cum să fie Alison; cu toate acestea, amenințarea lui A. persista încă, prevestindu-i distrugerea familiei. Știa că trebuia să-i spună totul Ellei înainte să ajungă A. la ea... dar nu se putea hotărî s-o facă.

Aria ieși să se plimbe pe veranda din spatele casei, trecându-și degetele prin părul lung și negru. Un fulger alb vâjâi pe alături. Era fratele ei, Mike, care gonia prin curte cu racheta lui de lacrosse.

— Hei, îl strigă ea, fiindcă tocmai îi venise o idee. Văzând că Mike nu-i răspunde, coborî pe gazon și i se

puse în drum. Mă duc în oraș, îl anunță. Vii și tu?

Mike se strâmbă.

— În oraș e plin de hippies murdari. Și, în plus, mă antrenez.

Aria își dădu ochii peste cap. Mike era atât de obsedat să ajungă în echipa de juniori de lacrosse de la Rosewood Day, încât nici nu se sinchisise să-și schimbe costumul gri-cărbune purtat la biserică, înainte de a-și începe antrenamentul. Fratele ei era un exemplar tipic pentru Rosewood: șapcă de baseball de un alb murdar, obsedat de PlayStation, economisea însă ca să-și cumpere un jeep Cherokee verde-închis imediat cum va împlini șaisprezece ani. Din nefericire, faptul că aveau aceeași zestre genetică era incontestabil: atât Aria, cât și fratele ei erau înalți, cu părul negru-albăstrui și chipuri colțuroase, cu neputință de uitat.

— Ei bine, eu mă duc să mă fac criță, îi zise Aria. Ești sigur că vrei să te antrenezi?

Mike își miji spre ea ochii de un albastru-cenușiu, analizând informația.

— Doar nu ai de gând să mă târăști după tine la vreun cenaclu literar, nu?

Ea scutură din cap.

— Mergem în cel mai afurisit bar studentesc pe care-l găsim.

Mike ridică din umeri și lăsă să-i cadă racheta de lacrosse.

— Hai, zise.

Mike se lăsă să cadă pe un scaun dintr-un separeu.

— E super tare aici!

Se aflau în berăria Victory: într-adevăr, cel mai afurisit local din câte puteau găsi. Era încadrat de un salon pentru piercing și de un magazin numit Hippie Gypsy, care vindea „semințe hidroponice”: haida-de! Pe trotuar, în față, era o pată de vomă, și o namilă de paznic pe jumătate orb, de vreo sută cincizeci de kilograme, le

făcuse imediat semn să intre, prea cufundat în lectura revistei Dubs ca să-i mai legitimizeze.

Înăuntru, berăria era întunecoasă și jechoasă, cu o masă murdară de ping-pong în spate. Localul semăna destul de mult cu Snooker's, celălalt bar studentesc soios din campusul Hollis, însă Aria jurase că n-o să mai calce în viața ei prin Snooker's. Acolo, cu două săptămâni în urmă, cunoscuse un tip sexy pe nume Ezra, însă până la urmă se dovedise că el nu era un tip oarecare, ci era chiar profesorul de engleză pentru avansați: profesorul ei de engleză pentru avansați. A îi trimisese Ariei mesaje batjocoritoare referitoare la Ezra, iar atunci când Ezra văzuse – întâmplător – un SMS trimis de A, presupusese că Aria le spusese tuturor prin școală despre ei doi. Și așa se sfârșise potențiala idilă a Ariei în Rosewood.

O chelneriță cu pieptul enorm și codițe gen Heidi veni în separeul lor și-i aruncă o privire bănuitoare lui Mike.

— Ai douăzeci și unu de ani?

— O, daaa, răspunse Mike, împreunându-și mâinile pe masă. De fapt, am douăzeci și cinci.

— O halbă de Amstel, interveni Aria, trăgându-i un șut pe sub masă.

— Și, adăugă Mike, pentru mine, o cinzeacă. De Jaeger.

Heidi făcu o mutră îndurerată, dar se întoarse cu halba și cu păhărelul de tărie. Mike îl dădu pe gât și se strâmbă, făcând o figură ca de fetiță. Trânti paharul pe masa din lemn crăpat și-o examinează pe Aria.

— Cred că m-am prins de ce te-ai țărănit așa, îi zise. Mike îi transmisese Ariei în săptămâna care trecuse impresia lui, cum că se comporta chiar mai ciudat decât în mod obișnuit, și jurase că va deduce el motivul.

— Mor de curiozitate să aflu, replică sec Aria.

Mike își împleti degetele într-un gest absorbit, profesoral, văzut frecvent la tatăl lor.

— Cred că tu, în secret, dansezi la Turbulence.

Aria izbucni într-un râs atât de puternic, încât îi țâșni berea pe nări. Turbulence era un bar de striptease, la

doua orașe mai încolo, lângă un aeroport cu o singură pistă.

— Mi-au zis doi băieți că au văzut intrând acolo o fată care arăta exact ca tine, îi explică Mike. Dar nu trebuie să ții secret față de mine. N-am nici o treabă.

Aria își așează cu discreție sutienul din mohair. Tricotase câte unul pentru ea, pentru Ali și pentru toate celelalte foste prietene ale lor dintr-a șasea, și-l îmbrăcase la slujba funerară a lui Ali în semn de omagiu. Din nefericire, în clasa a șasea purta o măsură mai mică la cupă, iar mohairul îi producea o mâncărime cumplită.

— Adică tu nu crezi că mă port ciudat din cauză că: a) ne-am întors în Rosewood, pe care nu pot să-l sufăr și b) fosta mea cea mai bună prietenă a fost găsită moartă?

Mike ridică din umeri.

— Credeam că nu-ți prea plăcea de fata aia, de fapt.

Aria își întoarce fața de la el. Într-adevăr, existaseră momente în care chiar nu-i plăcea de Ali. Mai ales când Ah n-o prea lua foarte în serios, sau când o sâcâia cerându-i amănunte despre Byron și Meredith.

— Nu-i adevărat, minți ea.

Mike își mai turnă bere în pahar.

— Nu-i aiurea că au găsit-o, să zic așa, aruncată în pământ? Și că, să zic așa, au turnat beton peste ea?

Aria tresări și închise ochii. Fratele ei n-avea nici pic de tact.

— Așadar, crezi că o omorât-o cineva? se interesă Mike.

Aria ridică din umeri. Era o întrebare care o tot bântuia... o întrebare pe care n-o mai auzise pusă de altcineva. La slujba pentru Ali, nimeni nu ieșise în față să spună că Ali fusese asasinată, ci numai că fusese găsită. Dar ce altceva putea să fi fost, decât o crimă? La un moment dat, Ali era împreună cu ele. În clipa următoare, dispăruse. Trei ani mai târziu, apăruse cadavrul ei, într-o groapă, în curtea din spatele casei.

Aria se întrebă dacă exista vreo legătură între A. și persoana care-o asasinase pe Ali... și dacă toată afacerea

nu cumva derivase din Chestia cu Jenna. Când se petrecuse accidentul Jennei, Aria avusese impresia că vede pe cineva în sfera lui Ali la picioarele copacului în care se afla căsuța lui Toby. Mai târziu, în noaptea aceea, imaginea o trezise brusc pe Aria, care ajunsese la concluzia că trebuie s-o întrebe pe Ali despre asta. O găsisese șușotind cu Spencer în spatele ușii închise a sălii de baie, dar când ceruse să intre și ea. Ali o trimisese să se culce la loc. Iar până dimineată, Toby mărturisise deja.

— Pun pariu că asasinul e, să zic așa, un outsider, continuă Mike. Adică... unul pe care nu l-ai ghici nici într-un milion de ani, adăugă, luminându-se la față. Ce zici de doamna Craycroft?

Doamna Craycroft era vecina vârstnică din dreapta. Odată, încercase să schimbe la un Coinstar²⁸ din apropiere monede în valoare de 5.000 de dolari, pe care le strânsese în ulcele Poland Spring. Fusesse și un reportaj despre ea la știrile postului local.

— Mda, ai rezolvat cazul, replică impasibilă Aria.

— În fine, cineva ca ea, zise Mike, bătând darabana pe masă cu degetele lui noduroase. Acum, că știu care-i treaba cu tine, pot să-mi concentrez atenția pe subiectul Ali D.

— Dă-i drumul!

În definitiv, dacă polițiștii nu fuseseră îndeajuns de competenți încât s-o găsească pe Ali în curtea din spatele propriei case, putea foarte bine și Mike să-și încerce norocul.

— Așa, mă gândeam să jucăm un ping-pong cu berea, propuse Mike. Și, până ca Aria să-i poată răspunde, scosese deja câteva mingi de ping-pong și luase o halbă goală. Jocul preferat al lui Noel Kahn, explică el.

Aria îi adresă un zâmbet de cunoscător. Noel Kahn era unul dintre cei mai bogați copii din școală și băiatul care

---

²⁸ În S.U..A. și în alte câteva țări, automat amplasat în fața unui magazin, unde se pot schimba monede în bancnote, bonuri pentru monede sau donații

reprezenta chintesența Rosewood-ului, ceea ce, practic, făcea din el idolul lui Mike. Și, ironia ironiilor, părea să-i fi picat cu tronc Aria, sentiment pe care ea se străduia din rășputeri să i-l înăbușe.

— Ține-mi pumnii, zise Mike, pregătindu-și mingea de ping-pong. Nu reuși să nimerească paharul, iar mingea se rostogoli jos de pe masă, pe podea.

— Până la fund, fredonă Aria, iar fratele ei își cuprinse paharul cu bere în ambele mâini, și-și turnă pe gât tot conținutul.

Mike încercă pentru a doua oară să arunce mingea de ping-pong în paharul Ariei, dar rată iar.

— Fraiere! îl necăji Aria, pe care berea o făcea deja să simtă un pic de efervescență.

— De parc-ai fi tu în stare de mai mult, ripostă Mike.

— Pui pariu?

Mike pufni.

— Dacă nu nimerеști, mă duci la Turbulence. Pe mine și pe Noel. Dar nu când lucrezi tu, se grăbi să adauge.

— Dacă nimeresc, ești sclavul meu timp de o săptămână și asta înseamnă și în timpul școlii.

— Batem palma, acceptă Mike. Oricum nu nimerеști, așa că nu contează.

Aria mută paharul pe partea dinspre Mike a mesei și ținti. Mingea lunecă în jurul uneia dintre numeroasele creștături ale mesei și ateriză frumușel în pahar, fără ca măcar să-i atingă pereții.

— Ha! strigă ea. Ai încurcat-o rău!

Mike părea năucit.

— N-a fost decât o lovitură norocoasă.

— Zi-i cum vrei! necheză, voioasă, Aria. Așa că mă întreb... să te pun să te târăști în patru labe în fața mea, la școală? Sau să-ți pui pe cap faldur-ul mamei? adăugă, chicotind.

Faldur-ul Ellei era o pălărie ascuțită, tradițională în Islanda, care-l făcea pe purtător să arate ca un elf dereglat.

— Du-te-ncolo! o repezi Mike, în timp ce scotea mingea de ping-pong din pahar, însă aceasta îi alunecă din mâini și căzu, țopăind.

— O iau eu, se oferi Aria. Se ridică, simțind o plăcută amețeală. Mingea se rostogolise tocmai până în fața barului, așa că se aplecă s-o ia de pe podea. Un cuplu trecu pe-alături, strecurându-se spre scaunele din colț, parțial ascunse privirilor. Aria observă că fata avea părul lung, închis la culoare, și un tatuaj roz, reprezentând o pânză de păianjen, la încheietura mâinii.

Tatuajul acela îi era familiar. Foarte familiar. Iar când fata aceea îi șopti ceva tipului cu care venise, pe el îl apuca o tuse dementă. Aria își îndreptă spinarea.

Era tatăl ei. Cu Meredith.

Se repezi înapoi spre Mike.

— Trebuie să plecăm.

Mike își dădu ochii peste cap.

— Dar tocmai am mai comandat un Jaeger.

— Ghinionul tău, replică Aria, înhățându-și geaca. Plecăm. Imediat.

Azvârli pe masă patruzeci de dolari și-l trase de mână pe Mike până când îl făcu să se ridice. Fratele ei era un pic nesigur pe picioare, dar ea tot reuși să-l împingă spre ieșire.

Din nefericire, Byron își alese tocmai acel moment ca să scape unul dintre hohotele lui de râs atât de distincte, despre care Aria spunea mereu că sună ca urletele unei balene în agonie. Mike încremeni, recunoscându-l la rândul lui. Tatăl lor era cu fața întoarsă într-o parte și-o ținea de mână pe Meredith, peste masă.

Aria văzu că Mike îl recunoaște pe Byron. Îi văzu fruntea încrețindu-se.

— Stai, chițăi el, privind-o dezorientat pe Aria. Ea se forță să arboreze o expresie nepăsătoare, dar în loc de așa ceva, simți cum colțurile gurii i se trag în jos. Știa că face aceeași figură ca Ella când încerca să-i protejeze, pe ea sau pe Mike, de lucrurile care puteau să-i necăjească.

Mike miji ochii spre ea, după care-și întoarse din nou privirea spre tatăl lor și spre Meredith. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, făcând un pas spre ei. Aria întinse mâna după el, încercând să-l oprească: nu dorea să se întâmple așa ceva, tocmai acum. Nu dorea să se-ntâmple vreodată. Dar deodată Mike își încleștă maxilarele, îi întoarse spatele tatălui lor și se năpusti afară din Victory, ciocnindu-se în drum de chelneriță.

Ana se repezi după el. Își miji ochii în contact cu lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază, căutându-l cu privirea pe Mike prin toată parcare. Însă fratele ei dispăruse.

5

O familie dezbinată

Spencer se trezi pe podeaua camerei sale de la etaj, fără să aibă habar cum de ajunsese acolo. Pe afișajul ceasului cu radio apărea ora 6:45 P.M., iar afară, pe fereastră, vedea cum soarele împrăștie umbre lungi peste curtea din spatele casei. Era încă luni, ziua înmormântării lui Ali. Probabil că adormise... și o apucase somnambulismul. Suferea de somnambulism cronic: se agravase în asemenea hal când era în clasa a șaptea, încât fusese nevoită să-și petreacă o noapte în Clinica pentru analiza somnului a Universității Pennsylvania, cu creierul conectat la tot felul de electrozi. Doctorii afirmaseră că era numai din cauza stresului.

Se ridică și se duse să se spele pe față cu apă rece, privindu-se în oglindă: păr lung și blond, ochi verde-smarald, bărbie ascuțită. Tenul îi arăta impecabil, iar dantura era de un alb strălucitor. Părea absurd să nu arate la fel de dărâmată pe cât se simțea.

Întoarse ecuația în minte pe toate fețele: A. știa despre Toby și despre Chestia cu Jenna. Toby se întorsese. În consecința, Toby trebuia să fie egal eu A. Și el îi cerea lui Spencer să-și țină gura. Era aceeași tortură dintr-a șasea,

reluată.

Se întoarce în camera ei și-și lipi fruntea de geam. În stânga, se vedea moara de vânt particulară a familiei sale: încetase să funcționeze de multă vreme, însă părinților ei le plăcea la nebunie amprenta de rustic, de autentic, pe care și-o punea asupra proprietății lor. În dreapta, banda cu Trecerea interzisă înconjura încă peluza fostei case DiLaurentis. Altarul în memoria lui Ali, cu florile, lumânările, fotografiile și celelalte mărunțișuri, se mărise, înghițind întreaga fundătură.

Peste drum era casa Cavanaugh. Două automobile pe aleea din față, o minge de baschet în curte, stegulețul roșu pe cutia poștală. Pe dinafară, totul părea atât de normal. Dar pe dinăuntru...

Spencer închise ochii, amintindu-și o zi de mai din clasa a șaptea, la un an după Chestia cu Jenna. Se urcase în trenul SEPTA cu destinația Philadelphia, urmând să se întâlnească în oraș cu Ali, ca să meargă la cumpărături. Fusese atât de preocupată să-i trimită SMS-uri lui Ali de pe nou-nouțul și sclipitorul ei telefon Sidekick, încât doar cu vreo cinci sau șase stații înainte de coborâre observase că stătea cineva de partea cealaltă a culoarului. Era Toby. Privind-o fix.

Mâinile începuseră să-i tremure. Toby fusese la internat tot anul, așa că Spencer nu-l mai văzuse de mult. Ca de obicei părul îi atârna în ochi și avea pe urechi o pereche de căști enorme, însă ceva, la el, i se părea în ziua aceea... mai puternic. Mai înfricoșător.

Toate sentimentele de vinovăție, de neliniște, legate Chestia eu Jenna, pe care Spencer se străduise să și lengroape, o potopiră din nou. O să ți-o plătesc eu. Nu voia să meargă în același vagon de tren cu el. Își strecură un picior pe culoar, apoi pe celălalt, însă conductorul îi ieși brusc în cale.

— Cobori la Thirtieth Street sau la Market East? o întrebă, cu o voce tunătoare.

Spencer se ghemuise la loc.

— La Thirtieth, șoptise. După ce conductorul trecuse mai departe, riscase să se uite din nou spre Toby. Pe chipul lui înflorise un zâmbet imens, sinistru. O fracțiune de secundă mai apoi, buzele lui redeveniră impasibile, însă ochii grăiau. Stai. Să. Vezi.

Spencer țâșnise în picioare și se mutase în alt vagon. Ali o aștepta pe peron, în stația Thirtieth Street, iar în clipa în care-și întorseseră privirea spre tren, Toby privea drept spre ele.

— Observ că a scăpat ceva din mica lui închisoare, zisese Ali, cu un zâmbet de superioritate.

— Mda, răspunsese Spencer, încercând s-o dea pe răs. Și tot un Fraier – cu majusculă! – a rămas.

Numai că, după câteva săptămâni, Ali dispăruse. Iar asta nu mai fusese la fel de amuzant.

Un fluierat dinspre computerul ei o făcu să tresară. Era noul ei semnal sonor pentru primirea unui nou e-mail. Se îndreptă nervoasă spre computer și făcu dublu-clic pe noul mesaj.

Bună, iubire. N-am mai vorbit cu tine de două zile și înebbunesc de dorul tău.

— Wren

Spencer oftă, străbătută de o senzație de neastâmpăr. În momentul în care-i căzuse privirea pe Wren – sora ei îl adusese să-i cunoască părinții, la o cină în familie –, ceva se întâmplase cu ea. Parcă... parcă ar fi aruncat asupra ei un farmec încă din clipa în care se așezase pe scaun, în restaurantul Moshulu, luând o gură de vin roșu și întâlnindu-i privirea. Era britanic, exotic, spiritual și inteligent, și-i plăceau aceleași formații indie ca și lui Spencer. Era, pur și simplu, atât de nepotrivit pentru Melissa, sora ei așezată, mofturoasă și perfectă. În schimb, era atât de potrivit pentru Spencer. Ea o știa... și, după toate aparențele, o știa și el.

Până ca Melissa să-i prindă giugiulindu-se, vinerea care

trecuse, ea și cu Wren cunoscuseră douăzeci de minute incredibile de pasiune. Dar, din cauză că Melissa trăncănise și din cauză că părinții lui Spencer îi luau mereu partea fetei lor mai mari, îi interziseseră lui Spencer să-l mai vadă vreodată pe Wren. Și ea simțea că înnebunește de dorul lui, dar ce-ar fi trebuit să facă?

Simțindu-se amețită și tulburată, coborî scara și trecu prin coridorul lung și îngust unde mama ei expusese peisajele de Thomas Cole moștenite de la bunicul ei. Intră apoi în spațioasa bucătărie a familiei. Părinții ei o restauraseră, făcând-o să arate exact ca în secolul al XIX-lea, excepție făcând blaturile actualizate și aparatura ultimul răcnet. Familia ei se strânsese în jurul mesei din bucătărie, în jurul mai multor recipiente cu mâncare thailandeză livrată la domiciliu.

Spencer se opri în prag, ezitând. Nu mai vorbise cu vreunul dintre ei după înmormântarea lui Ali: se dusese singură cu mașina până acolo, iar după slujbă, abia dacă-i zărise pe peluza din fața bisericii. De fapt, nu mai vorbise cu nimeni din familia ei, de două zile de când își primise papara din cauza lui Wren, iar acum o evitaseră încă o dată, începându-și cina fără ea. Și mai aveau și oaspeți: Ian Thomas, fostul iubit al Melissei – și cel dintâi dintre foștii Melissei cu care se sărutase Spencer – stătea pe scaunul care ar fi trebuit să fie al lui Spencer.

— O! exclamă ea, cu glasul pițigăiat.

Doar Ian își ridică privirea.

— Bună, Spence! Ce mai faci? o întrebă el, de parcă ar fi mâncat zilnic în bucătăria familiei Hastings. Era și-așa destul de greu pentru Spencer ca Ian să fie antrenorul echipei ei de hochei pe iarbă de la Rosewood; asta însă era o situație de-a dreptul bizară.

— Ăă... bine, răspuse ea, privind nehotărâtă spre cei din familia ei, însă nici unul nu-și ridicase ochii spre ea... cu atât mai puțin să-i explice de ce înfuleca Ian mâncare thailandeză în bucătăria lor. Spencer își trase un scaun într-un colț al mesei și începu să-și pună în farfurie niște

carne de pui cu iarbă-de-lămâie. Așa, zise ea. Ăăă... Ian... lei cina cu noi?

— Ne-am întâlnit întâmplător la... ăăă... înmormântare, îi explică Ian. Urletul unei sirene îl întrerupsese, făcându-l să scape furculița din mână. Zgomotul venea, cel mai probabil, dinspre casa DiLaurentis. Mașinile de poliție erau nonstop pe-acolo. O nebunie, hm? zise Ian, trecându-și prin părul blond și creț. N-am știut c-o să mai fie pe aici atâtea mașini de poliție.

Melissa îl înghionti ușor.

— Ți-ai făcut un cazier bogat cât ai stat acolo, în periculoasa California?

Melissa și Ian se despărțiseră fiindcă el traversase țara și se dusese să facă facultatea la Berkeley.

— Nuuu, răspunse Ian.

Dar, până să poată continua, Melissa, în stilul ei caracteristic, trecu la alt subiect: propria ei persoană.

— Să știi, mamă, zise ea, întorcându-se spre doamna Hastings, că florile de la biserică erau exact de culoarea în care să vrea să-mi vopsesc eu pereții livingului.

Întinse mâna spre revista Martha Stewart Living și deschise la o pagină unde pusese semn. Vorbea întruna despre promovarea casei: se ocupa să redecoreze casa din Philadelphia pe care i-o cumpăraseră părinții ca recompensă pentru admiterea ei la Wharton School of Business, aparținând de Universitatea din Pennsylvania. Pentru Spencer, ei n-ar fi niciodată una ca asta.

Doamna Hastings se aplecă să vadă mai bine.

— Încântător! remarcă ea.

— Frumos, într-adevăr! o aprobă Ian.

Un hohot de râs îi scăpă lui Spencer, căreia nu-i venea să creadă ce se petrecea acolo. Slujba de înmormântare a lui Alison DiLaurentis se oficiase chiar în acea zi, iar ei nu-și găseau altceva de discutat decât despre culorile în care să vopsească pereții?

Melissa se întoarse spre Spencer.

— Asta ce-a mai fost?

— Păi... adică... se bâlbâi Spencer. Melissa părea jignită, ca și cum Spencer ar fi făcut o remarcă de-a dreptul neobrăzată. Spencer își răsuci, nervoasă, furculița. Nimic, zise.

Din nou, tăcere. Până și Ian părea acum să se ferească de ea. Tatăl ei luă o gură zdravănă de vin.

— Veronica, ai văzut-o pe Liz pe-acolo?

— Da, am vorbit ceva timp cu ea, răspunse mama lui Spencer. Mi s-a părut că arăta fantastic... având în vedere împrejurările.

Prin Liz, Spencer presupunea că se refereau la Elizabeth DiLaurentis, tânăra mătușă a lui Ali, care locuia prin zonă.

— Trebuie să fie groaznic pentru ea, rosti solemn Melissa. Nici nu pot să-mi imaginez.

Ian scoase un mmm compătimitor. Spencer simți că buza de jos începe să-i tremure. Alo, dar cu mine cum rămâne? Ar fi vrut să strige. Voi chiar nu vă amintiți? Ali îmi era cea mai bună prietenă!

Cu fiecare minut de tăcere care trecea, Spencer se simțea tot mai indezirabilă. Și-ar fi dorit s-o întrebe cineva cum se simte, să-i ofere o bucată de tempura²⁹ sau măcar să-i ureze sănătate când strănutase. Însă ei o pedepseau în continuare pentru că se sărutase cu Wren. Chiar dacă azi era... azi.

I se puse un nod în gât. Se obișnuise să fie preferata tuturor: a profesorilor ei, a antrenorilor echipei de hochei, a editorului anuarului școlii. Până și Uri, cel care-i vopsea părul, îi spunea că era clienta lui preferată, fiindcă părul ei prindea atât de frumos culoarea! Câștigase tone de premii la școală și avea 370 de prieteni pe MySpace, fără să mai pună la socoteală și formațiile. Și, chiar dacă nu era și preferata părinților ei – imposibil s-o eclipseze pe Melissa –, nu putea suporta ea ei s-o urască. Mai ales acum, când tot restul vieții ei era atât de neclar.

---

²⁹ Specialitate asiatică din pește sau moluște, cu sos de unt

După ce Ian se ridică, scuzându-se că trebuie să dea un telefon, Spencer trase aer adânc în piept.

— Melissa? rosti, cu o voce întretăiată.

Melissa își ridică privirea, după care continuă să-și plimbe pachetul cu legume prin farfurie.

Spencer își drese glasul.

— Vrei, te rog, să vorbești cu mine?

Melissa abia catadicsi să ridice din umeri.

— Adică, nu pot... Nu pot îndura ca tu să mă urăști. Ai avut întru totul dreptate. În legătură cu... știi tu.

Mâinile îi tremurau atât de rău, încât și le ținea băgate sub coapse. Era mereu agitată când trebuia să-și ceară scuze.

Melissa își împreună mâinile peste revistele ei.

— Îmi pare rău, zise. Cred că nici nu se pune problema.

Și se ridică, ducându-și farfuria la chiuvetă.

— Dar... Spencer era de-a dreptul șocată. Își întoarse privirea spre părinții ei. Zău că-mi pare rău...

Simțea cum lacrimile încep să i se adune în ochi.

Pe chipul tatălui ei întrezări un licăr de compasiune, însă el își abătu degrabă privirea. Mama ei răsturnă restul de pui cu iarbă-de-lămâie într-un recipient Tupperware și ridică din umeri.

— Cum ți-ai așternut, așa dormi, Spencer, zise ea, ridicându-se și ducând resturile spre masivul frigider din inox.

— Dar...

— Spencer, rosti domnul Hastings, pe tonul lui de am încheiat discuția.

Spencer închise gura. Ian reveni fuga la locul lui, cu un zâmbet enorm, prostesc, pe față. Simțind însă tensiunea, zâmbetul i se ofili.

— Haide, îi zise Melissa, ridicându-se și apucându-l de braț. Să ieșim pentru desert.

— Sigur, răspuse Ian, punându-i o mână pe umăr lui Spencer. Spence? Vii și tu?

Spencer nu prea voia... și, după cum îl înghionti

Melissa pe Ian, se pare că nici ea nu-i dorea compania, însă nu mai avu ocazia să-i răspundă, pentru că doamna Hastings se grăbi să intervină:

— Nu, Ian, Spencer nu primește desert.

Și tonul ei era exact același pe care-l folosea când își certa câinii.

— Mersi oricum, zise Spencer, înghițindu-și lacrimile. Și, ca să prindă puteri, își îndesă în gură o bucată enormă de mango cu curry. Numai că-i alunecă pe gât înainte să poată înghiți cum trebuia, și sosul gros îi arse beregata. În cele din urmă, după ce scoase o serie de zgomote oribile, Spencer o scuipă în șervețel. Numai că, după ce ochii i se limpeziră de lacrimi constată că nici unul dintre părinții ei nu se apropiase să vadă dacă nu cumva se înecase. Pur și simplu, plecaseră din bucătărie.

Spencer se șterse la ochi și privi fix urâciosul morman de mango mestecat și scuipat în șervețelul ei. Arăta exact cum se simțea ea pe dinăuntru.

6

Milostenia nu e chiar atât de dulce

Marți după-amiază, după ce-și potrivi camizolul crem și cardiganul din cașmir cu umerii căzuți, în care se schimbase după școală, Hanna sui, cu pași apăsați, treptele Clinicii William Atlantic de chirurgie plastică și recuperare a pacienților cu arsuri. Dacă aveai nevoie de tratament pentru arsuri corporale, o numeai William Atlantic. Dacă voiai să ți faci o liposculptură, îi ziceai Bill Beach.

Clădirea era amplasată departe, în adâncul pădurii, și doar un petic minuscul de cer albastru se întrezărea prin bolta maiestuoșilor, copleșitorilor copaci. Întregul univers mirosea a flori de câmp. Era o după-amiază ideală de toamnă, dacă voiai să zaci pe marginea bazinului de la club și să-i privești pe băieți cum joacă tenis. Era după-amiaza perfectă pentru o alergare de zece kilometri, ca

să-și ardă kaloriile din cutia de Cheez-Its al cărei conținut îl înfulecase cu o seară în urmă, surescitată ca urmare a surprinzătoarei vizite a tatălui ei. Putea să fie o după-amiază perfectă în care să privești un mușuroi de furnici, sau să faci pe dădaca pentru răzgâiații gemeni de șase ani ai vecinilor de alături. Orice ar fi fost de preferat față de ceea ce avea de făcut ea astăzi: să muncească voluntar la o clinică pentru arși.

Voluntar era, pentru Hanna, un cuvânt injurios. Ultima ei tentativă fusese la parada de modă în scopuri caritabile a școlii Rosewood Day, în clasa a șaptea. Fetele de la Rosewood Day se îmbrăcaseră în veșminte de firmă și defilaseră pe scenă; spectatorii le licitaseră toaletele, iar banii se viraseră într-un cont destinat carității. Ali purtase o năucitoare rochie Calvin Klein, și o văduvă oarecare, cu talia zero, ridicase licitația până la o mie de dolari. Hanna, pe de altă parte, se păcălise cu o monstruoasă plisată, fosforescentă, de la Johnson, care o făcuse să pară mai grasă decât era. Singura persoană care-i licitase toaleta fusese tatăl ei. După o săptămână, părinții ei anunțau că aveau să divorțeze.

Iar acum, tatăl ei se întorsese. Într-un fel.

Ori de câte ori se gândea la vizita tatălui ei, Hanna se simțea buimacă, neliniștită și furioasă, toate în același timp. Încă de la transformarea ei, tot visase la momentul în care avea să-l revadă. Avea să fie slabă, populară și echilibrată. În visele ei, el se întorcea mereu împreună cu Kate, care se grasă și se umpluse de coșuri, așa că Hanna, prin comparație, arăta chiar și mai frumoasă.

— Au! țipă ea. Cineva ieși pe ușă exact în timp ce intra ea.

— Ai grijă, bombăni persoana respectivă. Atunci, Hanna își ridică privirea. Era în fața ușilor din sticlă dublă, lângă o scrumieră din piatră și o primură mare, într-un ghiveci. Iar cea care ieșea pe ușă era... Mona.

Hanna rămase cu gura căscată. Aceași expresie de surprindere apărură și pe chipul Monei. Se studiară

reciproc.

— Ce cauți aici? o întrebă Hanna.

— Am vizitat-o pe-o prietenă de-a mamei. Și-a făcut sânii, îi explică Mona, azvârlindu-și părul blond spălăcit peste umărul ei pistruiat. Tu?

— Hm, la fel, răspuse Hanna, examinând-o precaută. Radarul ei anti-baliverne o informa că era posibil ca Mona să mintă. Dar, în definitiv, poate că și Mona era în măsura să simtă același lucru în cazul ei.

— Ei, eu am șters-o, anunță Mona, ridicându-și geanta de un roșu-burgund. Te sun mai târziu.

— OK, răspuse Hanna, răgușită. Porniră în direcții opuse. Hanna întoarse capul să arunce o privire după Mona, dar constată că și Mona se zgâia la ea peste umăr.

— Acum, fii atentă, îi zise Ingrid, corpolenta, stoica soră-șefă nemțoaică. Erau într-un cabinet pentru consultații, iar Ingrid o instruia pe Hanna cum să schimbe coșurile de gunoi. De parc-ar fi fost greu.

Toate cabinetele pentru consultații aveau pereții vopsiți într-un verde-guacamole, singurele afișe de pe ei fiind sinistre imagini cu diferite afecțiuni ale pielii. Ingrid îi repartizase Hannei saloanele în care erau consultați pacienții ambulatorii, promițându-i că, într-o bună zi, dacă avea să se descurce, poate îi va permite să curețe și prin saloanele pacienților internați: cele în care se aflau victimele cu arsuri grave. Norocul ei!

Ingrid scoase sacul de plastic în care era gunoi.

— Acesta merge în tomberonul albastru din spate. Și trebuie să golești și coșurile cu reziduuri infecțioase, adăugă, făcându-i semn spre un alt recipient cu un aspect identic. Ele trebuie să fie ținute în permanență separat față de gunoiul obișnuit. Și trebuie să porți așa ceva, mai zise, întinzându-i Hannei o pereche de mănuși din latex. Hanna le privi de parcă ele ar fi fost pline de reziduuri infecțioase.

În continuare, Ingrid îi arătă de-a lungul culoarului.

— Mai sunt alte zece saloane aici, îi explică ea. Iei gunoiul și ștergi mesele din fiecare, după care vii la mine.

Străduindu-se să-și țină respirația – nu putea să sufere mirosul antiseptic, de boală, al spitalelor –, Hanna își târșâi picioarele spre dulapul cu materiale, să mai ia câțiva saci pentru gunoi. Privi de-a lungul culoarului, întrebându-se unde puteau să fie saloanele pentru pacienții internați. Jenna fusese internată acolo. În ultima zi, multe lucruri o făcuseră se gândească la Chestia cu Jenna, chiar dacă încercase să și le alunge din minte. Ideea că știa cineva – și era posibil să spună – era ceva care chiar îi depășea puterea de înțelegere.

Deși Chestia cu Jenna fusese un accident, Hanna simțea uneori că nu era chiar așa. Ali îi găsisese Jennei o poreclă: Zăpadă, de la Albă-ca-Zăpada, fiindcă Jenna semăna enervant de mult cu personajul lui Disney. Și Hanna era de părere că Jenna semăna cu Albă-ca-Zăpada... dar în bine. Jenna nu era la fel de stilată ca Ali, însă avea ceva neobișnuit de frumos în ea. La un moment dat, Hannei îi trecuse prin minte că singurul personaj cu care semăna ea, din Albă-ca-Zăpada, era Piticul Somnoros.

Totuși, Jenna rămânea una dintre țintele preferate de Ali, așa că, pe când erau în clasa a șasea, Hanna mâzgălise un zvon despre Jenna imediat sub sulul de prosoape din hârtie, în toaleta fetelor. Vărsase apă pe scaunul Jennei la ora de algebră, astfel încât Jenna să se ude pe pantaloni și să dea impresia că ar fi făcut pe ea. Își bătuse joc de falsul accent franțuzesc al Jennei la ora de franceză... Așa că, atunci când paramedicii o coborâseră pe brațe pe Jenna din căsuța din copac, Hannei i se făcuse rău. Ea fusese prima de acord să i se joace festa lui Toby. Și, în mintea ei, se gândise: Poate că, dacă i-o facem lui Toby, i-o facem și Jennei. Fusese de parcă fi ar fi provocat întâmplarea prin forța gândului ei.

Ușile automate se deschiseră șuierând în capătul culoarului, trezind-o din meditația ei. Hanna încremeni, și

inima începu să-i bată mai tare, dorindu-și ca noul sosit să fie Sean, însă nu era așa. Dezamăgită, își scoase telefonul Blackberry din buzunarul cardiganului și formă numărul lui. Îi răspunse căsuța vocală, și Hanna închise. Formă încă o dată, gândindu-se că poate el bâjbâise după telefon și nu reușise să-l găsească la timp, însă din nou îi răspunse mesageria.

— Bună, Sean, ciripi ea, după semnalul sonor, încercând să pară degajată. Tot eu sunt, Hanna. Aș vrea să vorbim, așa că, hm, știi unde mă găsești!

Îi lăsase trei mesaje în cursul zilei, spunându-i că o să fie acolo după-amiază, însă Sean nu-i răspunsesese. Chiar se întreba dacă nu cumva era la vreo întrunire la Clubul V; el semnase recent un jurământ de castitate, legându-se să nu facă sex, probabil, niciodată. Poate c-o s-o sune după ce termină. Sau... poate că nu. Hanna înghiți în sec, încercând să-și alunge din minte această ultimă posibilitate.

Oftând, se duse spre dulapul cu materiale din vestiarul personalului. Ingrid îi agățase geanta hobo Ferragamo metalizată într-un cuier, alături de o chestie vărgată din vinilin cumpărată de la Gap, și Hanna își reprimă un frison. Își aruncă telefonul în geantă, înhăță un sul de prosoape din hârtie și o sticlută cu pulverizator și găsi un salon pentru consultații gol. Poate că dacă-și făcea treaba cu adevărat, asta i-ar fi alungat din minte stresul provocat de Sean și de A.

Când sfârși de șters chiuveta cu buretele, se ciocni întâmplător de un dulap metalic aflat chiar lângă ea. Înăuntru erau cutii de carton, așezate pe rafturi și inscripționate cu denumiri familiare: Tylenol 3, Vicodin, Percocet. Hanna privi mai cu atenție înăuntru. Erau droguri cu miile. Doar... doar așteptând acolo. Fără să fie încuiate.

Bingo!

Își îndesă la repezeală câteva mâini de Percocet în buzunarele surprinzător de adânci ale cardiganului. Cel

puțin, putea să scoată din povestea asta un weekend distractiv împreună cu Mona.

Alunei, cineva îi puse o mână pe umăr. Hanna sări înapoi și se răsuci, dărâmând pe podea prosoapele umede Fantastic și un borcănel plin de bețișoare cu vată.

— De ce ești doar la salonul doi? o întrebă Ingrid, încruntată. Avea o mutră de mops îmbufnat.

— Am... am vrut doar să fiu meticuloasă, se justifică Hanna aruncând la repezeală prosoapele din hârtie la gunoi și sperând că foliile de Percocet nu i se ițesc din buzunar. Își simțea ceafa că-i arde în locul în care o atinsese Ingrid.

— Bun, atunci vino cu mine, îi zise Ingrid. Ai în geantă ceva care face zgomot. Îi deranjează pe pacienți.

— Sunteți sigură că e geanta mea? Se miră Hanna. Tocmai am căutat ceva în ea și...

Ingrid o conduse pe Hanna spre vestiar. Într-adevăr, auzea un sunet ca de clopoțel din buzunarul interior al genții ei.

— A, e telefonul, zise Hanna, simțind cum îi revine brusc buna dispoziție. Poate că o sunase Sean!

— Ei bine, te rog să-l faci să tacă, replică Ingrid, oftând după care să te întorci la treabă.

Hanna își scoase telefonul Blackberry, ca să vadă cine sunase. Văzu că avea un mesaj nou.

Hanna scumpo: frecatul podelelor la Bill Beach n-o să te ajute să-ți îmbunătățești viața. Nici măcar tu nu poți să cureți o asemenea mizerie. Și, în plus, eu știu ceva despre tine care garantat n-o să te mai facă în vecii vecilor fata model de la Rosewood Day. – A.

Hanna își roti privirea prin vestiar, dezorientată. Reciti mesajul, simțindu-și gâtul uscat și cleios. Ce putea să știe A., ca să garanteze una ca asta?

Despre Jenna.

Dacă A. Știa asta...

Hanna bătu repede un răspuns pe tastatura telefonului ei: Tu nu știi nimic. Apăsă pe TRIMITE. În câteva secunde, A. Îi răspunse:

Ba știi tot. Aș putea să TE DISTRUG.

7

O, căpitane, căpitanul meu

Marti după-amiază, Emily se învârtea pe la ușa biroului antrenorei lor, Lauren.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

— Păi, n-am decât vreo două minute până trebuie să le duc asta oficialilor, îi răspunse Lauren, arătându-i foaia de concurs.

Azi era programat Trofeul Rosewood pe echipe, cel dintâi concurs de natație al sezonului. Era vorba să fie o competiție amicală, demonstrativă – toate școlile particulare din zonă fuseseră invitate, și palmaresul nu era oficial –, dar Emily tot obișnuia să se epileze și tot avea neastâmpărul acela premergător concursurilor. Nu și de această dată.

— Care-i treaba, Fieldsy? se interesă Lauren.

Lauren Kincaid era puțin trecută de treizeci de ani, avea părul blonziu făcut permanent și deteriorat de la clor, și umbla mereu îmbrăcată în tricouri inscripționate cu sloganuri motivaționale pentru înotători, de genul MÂNCAȚI-NE BULELE sau EU AM STIL ÎN STILUL LIBER. Era antrenorea lui Emily de șase ani. Mai întâi, în Liga Debutanților, apoi în gimnaziu, și acum, la Rosewood Day. Nu erau mulți oamenii care s-o cunoască atât de bine pe Emily: oricum, nu într-atât încât să-i spună „Fieldsy”, să știe că mâncarea ei preferată înainte de concursuri era friptura cu ardei de la China Rose, sau că, dacă timpii lui Emily la stilul fluture erau cu trei zecimi de secundă mai buni, însemna că era pe ciclu. Iar toate astea făceau ca lui Emily să-i vină mult mai greu să

spună ce avea de spus.

— Vreau să mă retrag, zise ea la repezeală.

Lauren clipi, nedumerită. Părea uluită, ca și cum i-ar fi spus cineva că bazinul era plin cu țipari electrici.

— De... de ce?

Emily fixă cu privirea linoleumul ca o tablă de șah al podelei.

— Nu mai e distractiv.

Lauren își dezumflă cu zgomot obrazii.

— Ei bine, nu totdeauna e distracție. Uneori mai e și muncă.

— Știu. Doar că... pur și simplu, nu mai vreau.

— Ești sigură?

Emily suspină. Credea că e sigură. În săptămâna care trecuse, fusese sigură. Înota de atâția ani, fără să se întrebe dacă-i plăcea sau nu. Cu ajutorul Mayei, își adunase curajul de a recunoaște față de ea însăși – și față de părinții ei – că-și dorea să renunțe.

Sigur, asta fusese înainte de... toate. Acum, se simțea mai mult ca oricând precum un yoyo. Cu un minut în urmă, își dorise să renunțe. Acum, nu-și mai dorea decât să se întoarcă la viața ei normală de fată cumsecade, viața aceea în care se ducea la înot, își petrecea timpul în weekend cu sora ei, Carolyn, și stătea ore întregi să se prostească în autobuz cu colegii ei de echipă și să citească din horoscop. Și, în definitiv, își dorea libertatea de a-și putea urmări propriile interese, din nou. Numai că... de fapt, care-i erau interesele, în afară de înot?

— Mă simt de-a dreptul epuizată, reuși în sfârșit să îngaime o explicație.

Lauren își propti capul în palmă.

— Eu tocmai voiam să te numesc căpitan.

Emily rămase cu gura căscată.

— Căpitan?

— Păi, mda, confirmă Lauren, tot țcănindu-și pixul. M-am gândit că o meriți. Ești un veritabil om de echipă, știi? Dar dacă nu mai vrei să înoți, atunci...

Nici măcar frații ei mai mari, Jake și Beth, care înotaseră cei patru ani de liceu și obținuseră burse pentru facultate, nu fuseseră căpitani.

Lauren își răsuci șnurul fluierului în jurul degetului.

— Ce ai zice să te iau mai ușor, o vreme? propuse ea, luând-o de mână. Știu că ți-a fost greu. Cu prietena ta...

— Mda, răspuse Emily, privind fix posterul cu Michael Phelps lipit de Lauren și sperând să nu izbucnească iar în plâns. Tot timpul se găsea câte cineva care să pomenească de Ali; și asta, cam la fiecare zece minute, și de fiecare dată ei începeau să i se irite ochii și nasul.

— Ce spui? insistă cu blândețe Lauren.

Emily își plimbă limba pe spatele dinților. Căpitan. Sigur, ea era campioana statului la o sută de metri fluture, însă Rosewood Day avea un lot înfricoșător de bun la natație: Lanie Her ieșise a cincea la cinci sute liber, la Naționalele pentru juniori, iar Universitatea Stanford îi promisese deja lui Jenny Kestler o bursă pentru anul viitor. Faptul că Lauren o alesese pe Emily înaintea lui Lanie sau a lui Jenny însemna ceva. Poate că era un semn că viața ei, acum ca un yoyo, avea să revină la normal.

— Foarte bine, se auzi spunând.

— Formidabil, exclamă Lauren, mângâind-o pe mână. Căută printr-una dintre numeroasele ei cutii de carton cu tricouri imprimate și-i întinse unul lui Emily. E pentru tine, îi zise. Un cadou de început de sezon.

Emily îl desfăcu. Scria LESBIENE: ALUNECOASE CÂND SUNT UDE. Își întoarse privirea spre Lauren, simțindu-și gâtul uscat iască. Lauren știa?

Lauren își înclină capul într-o parte.

— Aluzie la mișcarea de înot, rosti ea, încetișor. Știi, la fluture?

Emily privi din nou tricoul. Nu scria LESBIENE. Scria AERIENE.

— Aha, rosti ea, cu glasul răgușit, împăturind la loc tricoul. Mersi.

leși din biroul lui Lauren și traversă holul sălii pentru natație cu picioarele tremurându-i. Încăperea era ticsită de înotători, toți veniți pentru competiție. La un moment dat, se opri, devenind deodată conștientă că o privea cineva. De partea cealaltă a sălii, îl văzu pe Ben, fostul ei iubit, rezemat de vitrina cu trofee. Privirea lui era într-atât de concentrată, încât tipul nici nu clipea. Emily simți cum o mănâncă pielea și o dogoare i se înalță în obraji. Ben îi zâmbi cu superioritate și se întoarse să-i spună ceva în șoptă celui mai bun prieten al lui Seth Cardiff. Seth râse, privi din nou spre Emily și-i șopti și el ceva lui Ben. După care începură amândoi să chicotească.

Emily se ascuse după un grup de elevi de la St. Anthony's.

Acesta era un alt motiv pentru care-și dorise să renunțe la înot: ca să nu mai trebuiască să-și petreacă fiecare după-amiază, după școală, cu fostul ei iubit, care știa. Le prinsese pe Maya și pe Emily într-o postură mai mult decât amicală, la petrecerea de vineri a lui Noel.

Intră pe culoarul pustiu care ducea spre vestiarele fetelor și băieților, gândindu-se din nou la ultimul mesaj de la A.

Ciudat lucru, dar când îl citise, în baia camerei de hotel a Mayei, aproape că-i auzise vocea lui Ali. Numai că așa ceva era cu neputință, nu? Și, în plus, Ben era singura persoană care știa despre Maya. Poate că el aflate, cumva, că Emily încercase s-o sărute pe Ali. Se putea... se putea oare ca Ben să fie A.?

— Unde te duci?

Emily se răsuci pe călcâie. Ben o urmărise pe coridor.

— Salut, îi răspunse Emily, încercând să schițeze un zâmbet. Ce faci?

Ben purta vechiul lui echipament Champion: credea că-i poartă noroc, așa că-l îmbrăca la fiecare concurs. Își tunsese cu mașina părul în weekend, ceea ce făcea ca fața lui, oricum colțuroasă, să pară severă.

— Nu fac nimic, răspunse, răutăcios, vocea ricoșându-i

la pereți. Credeam că te-ai lăsat.

Emily ridică din umeri.

— Mda, păi, cred că m-am răzgândi.

— Zău? Vineri erai foarte convinsă. Iubițica ta părea foarte mândră de tine.

Emily își întoarse privirea de la el.

— Ne îmbătaserăm.

— Da, sigur, bombăni el, apropiindu-se cu un pas.

— Crezi ce vrei, zise Emily, îndreptându-se spre vestiarul ei. Și să știi că nu mă sperii cu mesajele tale.

Ben își încreți fruntea.

— Care mesaje?

Ea se opri din mers.

— Cu mesajul în care mă amenințai c-o să le spui tuturor, zise, încercându-l.

— Eu nu ți-am scris niciun mesaj, protestă Ben, scoțându-și bărbia în afară. Totuși... e posibil să le spun tuturor. Faptul că tu ești femeia-bărbat ar fi o știre destul de picantă.

— Nu sunt gay, scrâșni printre dinți Emily.

— A, da? Ben mai făcu un pas spre ea. Nările începură să-i freamăte. Dovedește, îi ceru el.

Emily hohoti sec. Da, acesta era Ben. Numai că apoi el se avântă, o cuprinse cu un braț de mijloc și-o trase spre țâșnitoare. Ea icni. Simțea pe gâtul ei răsuflarea lui fierbinte și mirosind a Gatorade de struguri.

— Termină, șopti, încercând să se elibereze.

Numai că Ben nu avea nevoie decât de un braț viguros ca s-o țină pe loc. Își îndesă trupul într-al ei.

— Am zis, dovedește.

— Ben, termină.

Lacrimi de spaimă îi răsăriră în ochi. Încercă să-l lovească, însă strânsoarea lui deveni și mai viguroasă. Începu să-și plimbe o mână pe pieptul ei. Din gâtul lui Emily izbucni un ușor chițait.

— E vreo problemă?

Ben se retrase brusc. În spatele lor, de cealaltă parte a

holului, era un băiat purtând bluza uniformei pentru încălzire a școlii particulare Tate. Emily își încordă privirea. Să fie oare ...?

— Nu-i treaba ta, frate, rosti apăsător Ben.

— Ce anume nu e treaba mea? replică băiatul, apropiindu-se. El era.

Toby Cavanaugh.

— Băi frate! exclamă Ben, răsucindu-se spre el.

Privirea lui Toby coborî spre mâna lui Ben, încleștată pe încheietura lui Emily.

— Care-i treaba?

Ben o privi chiorâș pe Emily, apoi îi dădu drumul. Ea fugi ca din pușcă, iar Ben deschise cu umărul ușa de la vestiarul băieților. Apoi, tăcere.

— Ești bine? o întrebă Toby.

Emily făcu un semn de încuviințare, ținând capul în jos.

— Cred că da, zise.

— Ești sigură?

Emily îl privi pe furiș. Toby era acum chiar înalt și nu mai avea o față de șobolan și o expresie ascunsă, ci, în fine, era frumoasă, cu pomeții înalți și ochii de culoare închisă. Asta o ducea cu gândul la cealaltă parte a mesajului lui A. Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total...

Genunchii ei se înmuiară. Era imposibil să... să fi fost posibil?

— Trebuie să plec, bolborosi ea, și se repezi, cu brațele larg întinse, în vestiarul fetelor.

8

Până și băieții tipici pentru Rosewood se autoanalizează

Marți după-amiază, în timp ce Aria se întorcea cu mașina acasă de la școală, trecu pe lângă terenul de lacrosse și recunoscu silueta solitară care sprinta în jurul buturilor, cu racheta în fața ochilor. Își schimba mereu

direcția și aluneca pe iarba udă, noroioasă. Amenințători nori cenușii se adunaseră deasupra și începuse deja să picure.

Aria opri mașina.

— Mike, strigă ea. Nu-și mai văzuse fratele de ieri, de când ieșise ca o furtună din Victory. La câteva ore după aceea, sunase acasă, spunând că ia cina acasă la prietenul lui, Theo. Apoi, mai târziu, sunase iar, anunțând că rămâne să doarmă acolo.

Acum, fratele ei își ridică privirea și se încruntă.

— Ce-i?

— Vino încoace!

Mike își târșâi picioarele pe gazonul tuns scurt și fără urmă de buruiană.

— Urcă, îi ordonă Aria.

— Mă antrenez.

— Nu poți să fugi la infinit. Trebuie să discutăm despre asta.

— Să discutăm despre ce?

Aria își înălță o sprânceană perfect arcuită.

— Hm, nu cumva despre ce-am văzut ieri? În bar?

Mike începu să tragă de una dintre curelușele de piele ale rachetei lui de lacrosse. Picăturile de ploaie ricoșau din pânza șepcii sale Brine.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ce? se miră Aria, mijind ochii spre el. Mike evita însă să privească măcar. Perfect, zise ea, dând în marșarier. N-ai decât să fii pământău, dacă asta vrei.

Atunci, Mike își încleștă degetele de cadrul ferestrei.

— Eu... nu știu ce-o să mă fac, rosti el, încet.

Aria apăsă pe frână.

— Ce?

— Dac-o să divorțeze, nu știu ce-o să mă fac, repetă Mike. Expresia de vulnerabilitate, de stânjeneală de pe fața lui îl făcea să pară cu zece ani mai în vârstă. Să-mi zbor creierii, poate.

În ochii ei apărură lacrimi.

— Asta n-o să se-ntâmples, rosti, cu glasul tremurat. Îți garantez.

Mike se smiorcăi. Ea întinse mâna, însă el se smuci și fugi mai departe, pe teren.

Aria se hotărî să plece, rulând cu încetineală pe drumul șerpuit și umed. Ploaia era vremea ei preferată. Îi amintea de zilele ploioase de pe când avea nouă ani. Se strecura pe ambarcațiunea cu vele a vecinului, ancorată, și se furișa pe sub prelată într-o cabină, ascultând sunetul picăturilor de ploaie izbind pânzele și scriind în jurnalul ei Hello Kitty.

Simțea că poate să gândească mai bine în zilele ploioase, iar acum, categoric avea nevoie să gândească. S-ar fi împăcat cu ideea că A. îi spusese Ellei despre Meredith, dac-ar fi fost ceva de domeniul trecutului. Părinții ei puteau să discute problema, Byron putea să promită că n-o să mai facă în viața lui, bla, bla, bla. Dar acum, că Meredith revenise în actualitate, ei bine, asta schimba totul. Aseară, tatăl ei nu mai venise acasă la cină – din cauza, hm, a lucrărilor pe care trebuia să le corecteze –, așa că Aria și mama ei stătuseră pe canapea, urmărind Jeopardy! la televizor, ținându-și castroanele de supă în poală. Amândouă rămăsesem cu desăvârșire tăcute. Treaba era că nici ea nu știa ce s-ar fi făcut dacă părinții ei divorțau.

Urcând o pantă mai abruptă decât altele, Aria ambală motorul: automobilul Subaru avea mereu nevoie de câte un impuls suplimentar la urcușuri. Numai că, în loc ca motorul să tureze înainte, luminile din interior pâlpâiră. Mașina începu să coboare la vale.

— Rahat, șopti Aria, smucind frâna de urgență. Când încercă din nou să pornească motorul, acesta refuză cu desăvârșire să răspundă.

Privi drumul pustiu, de țară, cu două benzi. Tunetul pocni undeva deasupra, iar ploaia începu să se reverse din cer. Aria se scotoci prin geantă, gândindu-se să cheme o camionetă care s-o remorcheze, sau să-și sune

părinții, ca să vină după ea, dar după ce scormoni pe fund, își dădu seama că-și uitase telefonul Treo acasă. Ploaia cădea cu o asemenea violență, încât parbrizul și geamurile se încetoșaseră.

— O, Doamne! șopti Aria, simțindu-se cuprinsă de claustrofobie. În fața ochilor începură să i se formeze o sumedenie de pete.

Aria cunoștea senzația aceasta de anxietate: era un atac de panică. Mai avusese așa ceva de câteva ori. O dată, după Chestia cu Jenna, apoi, după dispariția lui Ali, iar altă dată, în timp ce mergea pe strada Laugavegur, din Reykjavik, când văzuse pe un panou chipul unei fete care semăna leit cu Meredith.

Calmează-te, se îndemnă singură. E doar o ploaie. Respiră de două ori adânc, ca să se limpezească, își înfundă degetele în urechi și începu să cânte „Frère Jacques”; din cine știe care motiv, varianta franceză dădea rezultate. După ce-o cântă de trei ori, petele începură să dispară. Ploaia se mai domolise, trecând de la forța uraganului la o simplă aversă. Ceea ce trebuia să facă era să se întoarcă pe jos până la ferma pe lângă care trecuse mai devreme și să-i roage pe proprietari s-o lase să dea un telefon. Împinse energic portiera, își acoperi capul cu sacoul de uniformă de la Rosewood Day și porni în fugă. O pală de vânt îi ridică fusta mini, iar ea călcă într-o enormă băltoacă noroioasă.

Apa i se strecură prin curelușele delicate ale sandalelor ei cu tocuri înalte și groase.

— Fir-ar să fie! bombăni ea.

Nu mai avea decât cam o sută de pași până la fermă, când trecu pe lângă ea un Audi bleumarin. Împroșcă spre ea un val dintr-o băltoacă, iar apoi se opri lângă inertul Subaru. Porni încet în marșarier, până când ajunse chiar lângă ea. Geamul din dreptul șoferului lunecă în jos.

— Ai pățit ceva?

Aria miji ochii, în timp ce picăturile de ploaie i se scurgeau pe vârful nasului. Pe scaunul șoferului era Sean

Ackard, un băiat de la ea din clasă. Era unul dintre băieții tipici pentru Rosewood: bluză polo apretată, tenul bine hidratat, trăsături de american get-beget, automobil scump. Numai că juca fotbal, nu lacrosse. Nu era genul de persoană cu care și-ar fi dorit să dea ochii într-un astfel de moment.

— N-am nimic! urlă ea.

— La drept vorbind, ești leoarcă. Vrei să te duc undeva?

Aria era atât de plouată, încât avea impresia că i se zbârcise fața. Mașina lui Sean părea uscată și comodă. Așa că se strecură pe scaunul din dreapta și închise portiera.

Sean îi zise să-și arunce sacoul îmbibat de apă pe bancheta din spate. Apoi, întinse mâna și porni încălzirea.

— Unde te duc?

Aria își îndepărtă bretonul, care i se lipise pe frunte.

— De fapt, aș dori doar să mă lași să dau un telefon, după care nu-ți mai stau în cale.

— Foarte bine, încuviință Sean, scotocindu-se prin ghiozdan.

Aria se lăsă pe spate și privi înjur. Sean nu-și tapetase mașina cu autocolante înfățișând diverse formații, așa cum procedau unii, iar înăuntru nu duhnea a transpirație. În schimb, mirosea a pâine și cățel proaspăt spălat cu șampon. Pe jos, în dreptul scaunului ei, zăceau două cărți: Zen și Arta întreținerii motocicletelor și Taoismul lui Pooh.

— Îți place filosofia? îl întrebă, mutându-și picioarele ca să nu ude cărțile.

Sean ridică din umeri.

— Păi, mda.

Părea jenat.

— Le-am citit și eu, îl liniști Aria. Astă-vară, când eram în Islanda, m-am apucat serios de filosofii francezi.

Se întrerupse. Până acum, nu mai vorbise niciodată cu

adevărat cu Sean. Înainte de plecarea în Islanda, băieții din Rosewood o îngrozeau; ceea ce probabil reprezenta și unul dintre motivele pentru care îi detesta.

— Am fost... hm... am fost în Islanda o vreme. Tata a avut o detașare acolo.

— Știu, zise Sean, adresându-i un zâmbet crispat.

Aria își privi fix mâinile.

— Aha, murmură. Urmă o tăcere incomodă. Singurele sunete care se mai auzeau erau răpăitul ploii și zgomotul ritmic al ștergătoarelor.

— Așadar, ai citit probabil Camus și altele asemenea? O întrebă Sean. Când Aria încuviință, Sean zâmbi cunoscător. Am citit și eu Străinul astă-vară.

— Chiar? se miră Aria, ridicându-și bărbia, convinsă că el nu înțelesese nimic. În definitiv, ce treabă putea să aibă un băiat tipic pentru Rosewood cu profunzimea scrierilor filosofice? Dacă ar fi fost să facă o analogie ca pentru testul de aptitudini, ar fi sunat astfel: „băiat tipic pentru Rosewood, citind filosofi francezi = turist american în Islanda, mâncând oriunde, numai la McDonald's, nu”. Așa ceva nu exista.

Văzând că Sean nu-i răspunde, formă numărul ei de-acasă pe telefonul lui mobil. Sună și iar sună, fără să între mesageria vocală: încă nu-și instalaseră robotul. Pe urmă, formă numărul tatălui ei, de la școală: era aproape cinci, și el își lipise pe ușa frigiderului un bilețel pe care scrisese că are program la catedră între 3:30 — 5:30. Nici aici nu-i răspunse nimeni.

Petele începură din nou să-i fulgere prin fața ochilor, în timp ce-și imagina unde ar fi putut să fie... sau cu cine ar fi putut să fie. Se aplecă în față, deasupra picioarelor ei goale, încercând să respire mai adânc. Frère Jacques, fredonă în sinea ei.

— Hopa, exclamă Sean, cu o voce care părea foarte îndepărtată.

— N-am nimic, replică Aria, cu o voce înfundată. Doar că trebuie să...

Îl auzi pe Sean bâjbâind. Apoi, îi strecură în mâini o pungă de la Burger King.

— Respiră în asta. Cred c-au fost cartofi prăjiți în ea. Scuze.

Aria își duse punga la gură și începu s-o umfle și s-o dezumfle încet. Simți mâna caldă a lui Sean pe mijlocul spinării. Încetul cu încetul, amețeala începu să i se risipească. În clipa în care-și ridică ochii, Sean o privea îngrijorat.

— Atacuri de panică? o întrebă. Mama mea vitregă are mereu așa ceva. Faza cu punga dă mereu rezultate.

Aria mototoli punga în poală.

— Mersi.

— E ceva care te sâcâie?

Aria scutură repede din cap.

— Nu, n-am nimic.

— Ei, hai acum, replică Sean. Nu de-asta, cum să zic, ajung oamenii să aibă atacuri de panică?

Aria își strânse buzele.

— E complicat, zise. Și, la urma urmei, ar fi vrut să adauge, de când sunt interesați băieții tipici pentru Rosewood de problemele fetelor ciudate?

Sean ridică din umeri.

— Ai fost prietenă cu Alison DiLaurentis, nu?

Aria încuviință.

— Ciudat, nu?

— Mda, răspuse ea, dregându-și glasul. Cu toate că, hm, nu e ciudat în sensul în care ai putea crede. Adică, e ciudat și de-aia, dar e ciudat și din alte puncte de vedere.

— Cum ar fi?

Aria se foi, stânjenită; lenjeria ei umedă începea să-i producă mâncărimi. Astăzi, la școală, avusese impresia că toată lumea vorbește cu ea în acel gen de șoaptă în care i te adresezi unui bebeluș. Ce, își închipuiau cumva că, dacă vorbesc pe un ton și la un volum normal, Aria ar fi putut să facă instantaneu o criză de nervi?

— Nu-mi doresc decât ca toată lumea să mă lase în

pace, izbuti ea să spună. Ca săptămâna trecută.

Sean dădu un bobârnac odorizantului cu aromă de pin care atârna de oglinda retrovizoare, făcându-l să se învârtească.

— Știu ce vrei să spui. Când a murit mama, toată lumea avea impresia că, dacă-mi lasă o secundă de libertate, atunci ar fi una pierdută.

Aria își îndreaptă spinarea.

— Mama ta a murit?]

Sean își întoarce privirea spre ea.

— Mda. Demult. Eram în clasa a patra.

— A! exclamă Aria, străduindu-se să și-l amintească pe Sean cel din clasa a patra. Fusesse unul dintre cei mai scunzi copii din clasă, și de vreo câteva ori se nimeriseră în aceeași echipă de kickball, dar atât. Se simțea vinovată pentru nepăsarea ei. Îmi pare rău, zise.

Urmă o scurtă tăcere. Aria își încrucișă și-și descrușișă picioarele. În mașină începuse să miroasă a lâna udă, de la fusta ei.

— A fost greu, a zis Sean. Tata a tot trecut de la o prietenă la alta. La început, nu mi-a plăcut de maică-mea vitregă. Totuși, am ajuns să mă obișnuiesc cu ea.

Aria simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Ea nu voia să se obișnuiască vreodată cu schimbări în familia ei. Fără să vrea, se smiorcăi zgomotos.

Sean se aplecă în față.

— Ești sigură că nu vrei să vorbești?
Aria ridică din umeri.

— Ar trebui să fie secret.

— Hai să facem așa: ce zici? Dacă-mi spui secretul tău, ți-l spun și eu pe-al meu!

— Foarte bine, acceptă repede Aria. Adevărul este că murea de nerăbdare să discute cu cineva despre problema ei. Ar fi recunoscut-o față de vechile ei prietene, însă ele se îndârjeau într-atât să-și păstreze propriile secrete, încât Aria s-ar fi simțit chiar și mai ciudat dacă și l-ar fi dezvăluit pe-al ei. Dar nu trebuie să

sufli o vorbă, îl avertiză ea.

— Absolut!

Și atunci, Aria îi povesti despre Byron și Elle, despre Meredith și despre ce văzuseră ea și cu Mike, în bar. Toate detaliile se revărsară ca de la sine.

— Nu știi ce să fac, încheie ea. Mă simt de parc-aș fi cea care trebuie să-i țină pe toți laolaltă.

Sean tăcea, ceea ce o făcu pe Aria să se teamă că n-o mai asculta. Dar tocmai atunci, el își ridică privirea.

— Tatăl tău n-ar fi trebuit să te pună într-o astfel de situație.

— Mda, sigur, răspuse Aria, aruncând o privire spre Sean.

Dacă treceai peste bluza lui vârâtă în pantalonii scurți kaki, puteai să-ți dai seama că era, de fapt, destul de atrăgător. Avea buze de-a dreptul trandafirii și degete noduroase, imperfecte. După cât de strâmtă îi stătea bluza polo pe piept, presupuse că era într-o formă excelentă. Dintr-odată, se simți incredibil de jenată.

— Ești un bun ascultător, remarcă ea, cu timiditate, privindu-și fix genunchii goi. Îi scăpaseră vreo câteva firisoare când se epilase. De obicei, nu avea importanță, însă acum, cam avea. Așa că, hm, mersi, îi mai zise.

— N-ai pentru ce, răspuse Sean. Și, când îi zâmbi, ochii îi deveniră calzi, cu mici încrețituri la colțuri.

— Categoric, nu așa mi-aș fi imaginat c-o să-mi petrec după-amiaza, adăugă Aria.

Ploaia continua să răpăie în parbriz, însă înăuntru se făcuse chiar cald în timp ce vorbise ea.

— Nici eu, recunosc Sean, privind afară. Ploaia începuse să se domolească. Dar... nu știi. E destul de mișto, nu?

Aria ridică din umeri. Și atunci își aminti.

— Hei, mi-ai promis și tu un secret! Ai face bine să fie unul tare.

— Păi, nu știi dacă e tare, zise Sean, aplecându-se spre Aria, în timp ce ea se foia, apropiindu-se. Pentru o

clipă, îi trecu prin minte gândul nebunesc că el o s-o sărute. Așa, continuă el în șoaptă, eu sunt în chestia aia, numită Club V. Știi ce e? o întrebă. Răsufierea îi mirosea a pastile mentolate Altoids.

— Cred că da, răspuse Aria, silindu-și colțurile gurii să nu se ridice într-un zâmbet ironic. E o chestie de-aia eu fără-sex-înainte-de-nuntă, corect?

— Corect, zise Sean, lăsându-se pe spate. Așa că... sunt virgin. Numai că... Nu știu dacă mai vreau să fiu.

9

Alocația cuiva tocmai a scăzut considerabil

Miercuri după-amiază, domnul McAdam, profesorul lui Spencer de economie pentru avansați, patrula pe intervalele dintre bănci, extrăgând lucrări dintr-un teanc și așezându-le cu fața în jos pe pupitrul fiecăruia dintre elevi. Era un bărbat înalt. cu ochii bulbucați, nasul cocoșat și obrajii rumeni. Cu câțiva ani în urmă, unul dintre elevii lui frunțași remarcase că seamănă cu Squidward, din SpongeBob Square-Ponts³⁰, și porecla prinsese.

— Foarte multe dintre teste au fost foarte bune, murmură el.

Spencer își îndreptă spinarea. Proceda ca de fiecare dată când nu știa sigur cât de bine se descurcase la test: se gândise care ar fi fost calificativul minim pe care l-ar fi putut obține, un calificativ care tot i-ar fi asigurat un A la media generală. De regulă, calificativul pe care-l avea ea în minte era atât de scăzut – cu toate că „scăzut”, în opinia lui Spencer, însemna un B plus sau, în cel mai rău caz, un B – astfel încât ajungea să se aleagă cu o plăcută surpriză. B plus, își spuse în sinea ei acum, în timp ce Squidward îi așeza lucrarea pe bancă. Țsta ar fi minimul.

---

³⁰ Serial american de televiziune din anul 1999 (Buretele Bob Pantaloni pătrați). Unul dintre personaje este un calamar pe nume Squidward

Apoi, întoarse foaia cu fața în sus.

B minus.

Spencer lăasă să-i cadă testul pe bancă, de parcă foaia ar fi fost cuprinsă de flăcări. Căută în cuprinsul lui răspunsurile pe care Squidward le considerase greșite, dar fără să și dea seama ce ar fi trebuit să facă la întrebările lângă care era trecut câte un X mare cu roșu.

OK, înseamnă că poate nu învățase suficient.

Cu o zi în urmă, când dăduseră testul, tot ceea ce mai putuse să gândească în timp ce bifa răspunsurile la întrebările cu variante multiple se referea la: a) Wren, și cum ai putea face ca să nu-l mai vadă vreodată, b) părinții ei și Melissa, și cum le-ar putea recâștiga dragostea, c) Ali, și d), e), fi și g), înăbușitorul ei secret legat de Toby.

Chinul provocat de povestea cu Toby era demential. Dar ce putea ea să facă... să se ducă la poliție? Și să spună... ce? Un băiat mi-a zis acum patru ani: o să ți-o plătesc, și eu cred că el a omorât-o pe Ali, și mai cred c-o să mă omoare și pe mine? Am primit un mesaj care zicea că eu și prietenele mele suntem în pericol? Polițiștii ar râde de ea și i-ar spune că a tras pe nas prea mult Ritalin³¹. Se temea să le spună și prietenelor ei ce se întâmpla de fapt. Dacă A. se lua în serios și lor li s-ar întâmpla ceva, în cazul în care ea le-ar spune?

— Ce-ai făcut? Auzi o voce șoptită.

Spencer tresări. Andrew Campbell se așezase alături de ea. Era un elev la fel de eminent ca și ea. El și cu Spencer erau considerați numărul unu și numărul doi din clasă, și mereu făceau schimb de locuri în clasament. Foaia cu testul lui trona, cu mândrie, cu fața în sus pe bancă. În partea de sus zâmbea un A plus, mare și roșu.

---

³¹ Medicament pe bază de metilfenidat, substanță din categoria amfetaminelor întrebuițată pentru tratarea deficitului de atenție și a hiperactivității, ca și a narcolepsiei. Principalul său efect este creșterea activității sistemului nervos central

Spencer își strânse propria foaie la piept.

— Bine.

— Bravo, zise Andrew, în timp ce o șuviță din coama lui lungă și leonină de păr blond îi cădea pe față.

Spencer scrâșni din dinți. Andrew era un băgăreț notoriu. Ea mereu crezuse că nu era vorba decât despre un simptom al spiritului lui exacerbat de concurență, dar săptămâna trecută începuse să se întrebe dacă nu cumva el o fi A. Totuși, chiar dacă sincerul interes manifestat de Andrew față de amănuntele cele mai neimportante din viața lui Spencer rămânea suspect, ea tot nu-l credea în stare de așa ceva. Andrew o ajutase pe Spencer în ziua în care muncitorii descoperiseră cadavrul lui Ali, înfășurând-o într-o pătură în timp ce fusese sub efectul șocului. A. N-ar fi făcut una ca asta.

În timp ce Squidward le dădea tema pentru acasă, Spencer își privi notițele. Caligrafia ei, în mod normal înghesuită îngrijit între liniile caietului, tremura pe toată pagina. Începu să și le retranscrie la rezezeală, dar soneria o întrerupse, și ea se ridică, rușinată, să plece. B minus.

— Domnișoară Hastings?

Își ridică privirea. Squidward îi făcea semne spre catedra lui. Se apropie, aranjându-și sacoul bleumarin al uniformei de la Rosewood Day și având mare grijă ca nu cumva să se împiedice cu cizmele ei de călărie din piele de ied, în nuanța caramelului.

— Dumneata ești soră cu Melissa Hastings, da?

Spencer își simți măruntaiele chircindu-se.

— Mda.

Era evident ce avea să urmeze.

— Atunci, este un real privilegiu pentru mine, rosti profesorul, ciocnind în catedră cu creionul lui mecanic. A fost o mare plăcere s-o am pe Melissa în clasa mea.

Sunt convinsă, mormăi Spencer în sinea ei.

— Acum unde este Melissa?

Spencer scrâșni din dinți. Acasă, acaparând toată

dragostea și atenția părinților mei.

— La Wharton. Face un master în economie.

Squidward zâmbi.

— Am știut totdeauna c-o să meargă la Wharton, comentă, privind-o lung pe Spencer. Prima serie de lucrări de verificare este programată pentru luna viitoare, o atenționa el. Și îți ofer un indiciu: lecturile suplimentare pe care vi le-am indicat ca bibliografie vor fi de mare ajutor.

— Aha, rosti Spencer, simțindu-se jenată. Oare el îi vindea pontul din cauză că-i dăduse un B minus și-i părea rău pentru ea; sau fiindcă era sora Melissei? Își îndreptă umerii. Oricum aveam de gând să le procur, îi răspunse.

Squidward o privi imparțial.

— Atunci, bine.

Spencer ieși pe coridor, târșându-și picioarele. În mod normal, era capabilă să se bată pe burtă cu cei mai tari dintre ei, însă Squidward o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost în coada clasei.

Era ultima oră a zilei de școală. Elevii de la Rosewood se înghesuiau pe lângă dulăpioarele lor, umplându-și ghiozdanele de cărți, făcându-și planificarea pe telefoanele lor mobile sau luându-și echipamentul pentru antrenamentele sportive. Spencer avea hochei pe iarbă la ora trei, dar voia să treacă mai întâi pe la Wordsmith, să ia cărțile cerute de Squidward. Pe urmă, trebuia să treacă pe la echipa de redactare a anuarului, să vadă ce era cu lista de voluntari la acțiunea „Mediul pentru omenire”, după care să se ducă să-l salute pe îndrumătorul cercului de teatru. Era posibil să întârzie câteva minute la hochei, dar ce să facă?

În clipa în care pătrunse pe ușa librăriei Wordsmith, se simți instantaneu mai calmă. Magazinul era mereu liniștit, fără vânzători zeloși care să te poftescă afară. După ce dispăruse Ali, Spencer își făcuse obicei să meargă acolo și să citească din cărțile de benzi desenate cu Calvin și Hobbes, doar ca să fie singură. Personalul nu

se ofusca nici dacă se întâmpla să-ți sune telefonul mobil, adică exact ceea ce i se întâmpla lui Spencer în clipa aceea. Inima începu să-i bată cu putere... după care bătăile rămaseră la fel de energice, dar dintr-un alt motiv, fiindcă văzuse cine era.

— Wren, șopti ea la telefon, pitindu-se după raftul pe care se aflau cărțile de călătorie.

— Ai primit e-mailul de la mine? o întrebă el, cu accentul lui britanic atât de sexy.

— Hm... mda, răspunse Spencer. Dar... Nu cred c-ar fi bine să mă mai suni.

— Și-atunci, vrei să-nchid?

Spencer privi în jur pe furiș, examinând din ochi doua găsculițe din anul întâi, care chicoteau prin preajma cărților de inițiere în viața sexuală, și o bătrână care frunzărea harta străzilor din Philadelphia.

— Nu, șopti ea.

— Ei bine, află că mor să te văd, Spence. Am putea să ne întâlnim undeva?

Spencer ezită. Atât de mult își dorea să spună da, încât simțea un junghi de durere.

— Nu sunt convinsă că ar fi o idee bună, în clipa de față.

— Cum adică, nu ești convinsă? replică Wren, râzând. Hai, Spence. Și-așa mi-a fost greu să aștept atâta timp până să te sun.

Spencer scutură din cap.

— Nu... nu pot, se hotărî până la urmă. Îmi pare rău. Ai mei... nici măcar nu se uită la mine. Adică, poate c-ar fi mai bine să încercăm... peste câteva luni?

Câteva clipe, Wren tăcu.

— Tu vorbești serios.

În replică, Spencer se smiorcăi, neconvinsă.

— Doar mă gândeam că... nu știi, zise Wren, și vocea îi suna încordată. Ești sigură?

Spencer își trecu mâna prin păr și privi afară, prin vitrina largă a librăriei. Mason Byers și Penelope Waites,

doi dintre colegii ei de clasă, se sărutau în față la Ferra's, localul cu cheesesteak³² de vizavi. Nu putea să-i sufere.

— Sunt sigură, îi răspunse lui Wren, cuvintele înecându-i-se în gât. Îmi pare rău.

Și închise.

Oftă adânc. Dintr-odată, i se păru că era prea multă liniște în librărie. CD-ul cu piese clasice se oprise. Simți cum i se zbârlește părul de la ceafă. A. putea să-i fi auzit conversația.

Tremurând, se îndreptă spre zona cărților de economie, cercetându-l cu o privire bănuitoare pe un tip care se oprise lângă raftul cu materiale despre cel de-al Doilea Război Mondial și o femeie care frunzărea un calendar cu bulldogul lunii. Putea vreunul dintre ei să fie A.? Și cum era posibil ca A, să știe totul?

Găsi repede cărțile de pe lista lui Squidward, se duse la teighea și-i întinse vânzătoarei cardul de credit, jucându-se agitată cu nasturii argintii ai sacoului bleumarin de uniformă. Nu voia să mai meargă la hochei și la celelalte activități planificate, după toate astea. Nu voia decât să se ducă la ea acasă și să se ascundă.

— Hmm, mormăi fata de la casă, cu trei inele în sprânceană, ridicând la nivelul ochilor cardul Visa al lui Spencer. E ceva în neregulă cu acest card.

— Imposibil, se răsti Spencer.

— Totuși, își scoase MasterCard-ul.

Fata îl trecu prin aparat, însă acesta scoase același piuit dezaprobator.

— Și cu acesta se întâmplă la fel, remarcă fata.

Formă repede un număr pe telefon, ascultă, clătinând afirmativ din cap de câteva ori, după care închise.

— Cardurile acestea au fost anulate, rosti ea încet, căscând ochii abundent conturați. Eu ar trebui să le tai, dar...

---

³² Specialitate gastronomică emblematică pentru Philadelphia, constând într-un baton umplut cu bucăți mici de friptură și brânză topită

Ridică spășită din umeri și i le întinse înapoi lui Spencer, care i le smulse din mână.

— Aparatul vostru e defect. Cardurile astea sunt...

Era pe cale să spună sunt legate de contul bancar al părinților mei.

Și atunci, înțelese. Chiar părinții ei le anulaseră.

— Vreți să plătiți cash? o întrebă vânzătoarea.

Părinții ei îi anulaseră cardurile de credit. Ce avea să urmeze? Să-i pună lacăt la frigider? Să-i taie curentul din cameră? Să-i limiteze consumul de oxigen?

Spencer ieși ca o furtună din librărie. În drum spre casă, de la înmormântarea lui Ali, își folosisese cardul Visa ca să și cumpere o felie de pizza cu brânză de soia. Atunci, fusese valabil. Ieri dimineață, își ceruse scuze față de părinții și de sora ei, iar acum, cardurile bancare nu mai erau bune de nimic. Primise o palmă peste față.

Furia o invadează din creștet până-n tălpi. Așadar, asta simțeau ei față de ea.

Spencer își privi cu tristețe cele două carduri de credit. Le folosisese într-atât, încât fâșia cu semnătura era aproape ștearsă. Strângând din dinți, își închise portofelul și cu un gest la fel de brusc își deschise Sidekick-ul, căutând prin lista cu apeluri primite numărul lui Wren. El îi răspunse de la prima sonerie.

— Zi-mi adresa, îi ceru ea. M-am răzgândit.

10

Abstinența încâlzește sufletul

În aceeași după-amiază de miercuri, Hanna era la intrarea sediului YMCA³³ din Rosewood, un conac renovat, în stil colonial. Avea fațada din cărămidă roșie, coloane albe cât două etaje, iar mulurile din jurul

---

³³ Abreviere pentru Young Men's Christian Association (Asociația Tinerilor Creștini), organizație cu răspândire mondială având ca scop dezvoltarea sănătoasă a „spiritului, minții și trupului” conform principiilor creștine

streșinilor și ale ferestrelor păreau să fie ale unei căsuțe din turtă dulce. O legendară și excentrică familie de bogătași, pe nume Briggs, construisese clădirea în anul 1886, populând-o cu zece membri, trei slujitori interni, doi papagali și doisprezece pudeli standard. Cele mai multe dintre caracteristicile istorice ale clădirii fuseseră demolate, făcând loc pentru bazinul de înot cu șase culoare, centrul de fitness și sălile de „întrunire”. Hanna chiar se întreba ce părere ar fi avut familia Briggs despre unele dintre grupurile care-și țineau acum întrunirile în conacul ei. Ca de exemplu, Clubul Virginilor.

Scoțându-și pieptul în față, Hanna porni pe coridorul cu lambriuri oblice spre camera 204, unde-și desfășura întrunirile Clubul V. Sean încă nu-i răspunsese la apeluri. Și tot ce voia ea să-i spună era că-i părea rău pentru ce se întâmplase, pentru numele lui Dumnezeu. Cum mai puteau să fie din nou împreună, când ea nici măcar nu ajungea să-i ceară scuze? Singurul loc în care știa că se duce Sean – și unde Sean credea că ea n-ar călca în ruptul capului - era Clubul Virginilor.

Așa că, și să fi fost o violare a intimității lui Sean, oricum era pentru o cauză laudabilă. Îi era dor de Sean, mai ales după tot ce se întâmplase cu A.

— Hanna?

Se răsuci pe călcâie. Era Naomi Zeigler, pe banda de alergare din sala pentru exerciții. Purta o pereche de pantaloni scurți-scurți Adidas de un roșu-închis, o bustieră strâmtă, roz, și jambiere roz asortate. O panglică din aceeași nuanță de roșu îi ținea părul blond într-o coadă perfectă.

Hanna îi adresă un zâmbet prefăcut, tresărind însă pe dinăuntru. Naomi și prietena ei cea mai bună, Riley Wolfe, le urau pe Hanna și pe Mona. Primăvara trecută, Naomi i-l furase Monei pe Jason Ryder, feblețea ei, dându-i papucii după doar două săptămâni. La balul bobocilor de anul trecut, Riley aflase că Hanna urma să poarte o rochie Calvin Klein verde spuma-mării... și-și

cumpărase un model perfect identic, doar că de un roșu electric.

— Ce faci aici? urlă Naomi, încă alergând.

Hanna observă afișajul electronic al aparatului indicând că Naomi arsesese 876 de calorii. Javra!

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, bolborosi. Se sprijini cu mâna de ușa camerei 204, încercând să pară indiferentă, dar fără să observe că era întredeschisă. Ușa se deschise, iar Hanna își pierdu echilibrul și se răsturnă pe jumătate. Toți cei de dinăuntru întoarseră capetele spre ea.

— Iu-hu? Strigă o femeie într-o hidoasă imitație de jachetă Burberry ecosez. Scoțând capul pe ușă, o observă pe Hanna. Ai venit pentru întrunire? o întrebă.

— Îhî, bâigui Hanna.

Aruncând o privire spre aparatele pentru exerciții, văzu că Naomi nu mai era acolo.

— Nu-ți fie teamă, o îndemnă femeia.

Hanna nu știa ce altceva ar fi putut să facă, așa c-o urmă înăuntru și se așeză pe un scaun.

Camera avea lambriuri pe pereți, era întunecoasă și neaerisită. Tinerii stăteau pe scaune cu spătare înalte. Cei mai mulți păreau normali, chiar dacă un pic fățarnici. Băieții erau ori prea dolofani, ori prea sfrijiți. Nu mai recunosc pe altcineva de la Rosewood Day, cu excepția lui Sean. El stătea de cealaltă parte a încăperii, lângă două blonde bine hrănite, și-o privea alarmat. Hanna îi făcu un semn cu mâna aproape imperceptibil, însă el nu reacționă.

— Eu sunt Candace, se prezentă femeia care o luase de la ușă. Iar tu ești...

— Hanna. Hanna Marin.

— Ei! Bine ai venit, Hanna, strigă Candace. Era pe la vreo patruzeci și cinci de ani, avea părul blond tuns scurt și se scăldase în parfum Chloe Narcisse... ironia sortii, din moment ce Hanna se stropise cu Narcisse vinerea trecută, în seara în care ar fi vrut să-și piardă virginitatea

cu Sean. Ce te aduce aici? o întrebă.

Hanna șovăi puțin.

— Cred c-am venit să... să aflu mai multe.

— Ei bine, primul lucru pe care vreau să-l aflu ar fi că este un loc sigur, zise Candace, cuprinzând cu brațele spătarul scaunului unei fete blonde. Orice ne spui rămâne strict secret, așa că te rog, simte-te liberă să ne spui orice. Dar trebuie să promiți că nici tu n-o să repeți față de altcineva nimic din ce o să auzi aici.

— O, promit, zise repede Hanna. Nici prin gând nu-i trecea să repete ceea ce spuneau ceilalți. Asta ar fi însemnat în primul rând, să recunoască faptul că fusese acolo.

— Mai e ceva din ce-ai vrea să aflu? o întrebă Candace.

— Păi, hm, nu știu sigur, bolborosi Hanna.

— Atunci, vrei să ne spui ceva?

Hanna îl privi pe furiș pe Sean. El îi răspunse cu o căutătură care părea să semnifice: Dar... cam ce ai vrea tu să spui?

Hanna își îndreptă spinarea.

— M-am gândit mult la sex. Hm, adică, am fost chiar curioasă în privința asta. Dar acum... nu știu.

Inspiră adânc, gândindu-se ce-ar fi vrut Sean să audă.

— Cred c-ar trebui să fie cu persoana potrivită.

— Cu persoana potrivită pe care o iubești, o corectă Candace. Și cu care te căsătorești.

— Da, aprobă în grabă Hanna.

— E dificil, totuși, zise Candace, începând să se plimbe agale prin sală. Are cineva vreo părere pentru Hanna? Vreo experiență pe care ar vrea să i-o împărtășească?

Un băiat blond, în pantaloni bufanți de camuflaj, care părea să fie aproape drăguț – dacă vedeai sașiu – ridică mâna, dar apoi se răzgândi și-o lăsă jos. O șatenă într-un tricou roz Dubble Bubble ridică două degete ezitante și zise:

— Și eu m-am gândit mult la sex. Iubitul meu m-a amenințat c-o să se despartă de mine dacă n-o fac. O

vreme, m-am gândit dacă să cedez, dar mă bucur că am rezistat.

Hanna încuviință, străduindu-se să pară dusă pe gânduri. Oamenii ăștia glumeau, sau ce? Se întrebă dacă nu cumva, în secret, mureau de curiozitate să guste din plăcerile sexului.

— Sean, tu ce spui? întrebă Candace. Spuneai săptămâna trecută că aveai păreri diferite față de prietena ta, cu privire la sex. Cum merge?

Hanna simți cum i se încing obrazii. Așa. Ceva. Nu.. Putea. Să. Creadă.

— Foarte bine, bălmăji Sean.

— Ești sigur? Ai avut o discuție cu ea, așa cum am vorbit?

— Da, răspunse sec Sean.

Urmă o tăcere prelungită. Hanna se întrebă dacă știa cineva că „ea” era... ea.

Candace dădu roată încăperii, cerându-le celorlalți să vorbească despre propriile ispite: ajunsese cineva la orizontală cu iubitul sau cu iubita? Experimentase cineva jocuri erotice? Urmărise cineva Skinamax³⁴? Da, da, da! bifă Hanna răspunsurile, în mintea ei... chiar dacă știa că, pentru Clubul V, era nu, nu, nu.

Câțiva alți tineri puseră întrebări despre sex: în principal, încercau să-și dea seama ce anume trecea drept „experiența sexuală” și să afle de ce trebuiau să se ferească.

— Totul, decretă, impasibilă, Candace. Hanna rămase paf, își închipuise că în Clubul V era interzis sexul în sine, nu tot ritualul care avea legătură cu el. În cele din urmă, întrunirea se suspendă, iar tinerii din Clubul V se ridicară de pe scaunele lor, întinzându-se. Pe o masă dintr-o parte erau cutii cu băuturi carbogazoase, pahare de plastic, un platou cu fursecuri Oreo și o pungă de chipsuri Terra

---

³⁴ Denumire peiorativă pentru canalul de filme Cinemax, care în serile de vineri și sâmbătă difuzează (în S.U.A.) filme ușor erotice

Yukon Golds. Hanna se ridică, își strecură la loc în jurul gleznelor curelușele sandalelor cu talpa-platformă și-și întinse brațele deasupra capului. Nu se putu abține să nu remarce că Sean se holba la abdomenul ei, rămas dezgolit. Îi adresează un zâmbet cochet, după care se apropie de el.

— Salut, îi zise.

— Hanna... Sean își trecu mâna prin părul tuns scurt, arătând stânjenit. Când și-l tunsese primăvara trecută Hanna îi zisese că-l făcea să arate un pic ca Justin Timberlake, doar că mai puțin dezgustător. În replică, Sean se lansase într-o îngrozitoare, dar simpatică, variantă după „Cry Me A River”. Asta pe când se mai distrau împreună. Ce iei? o întrebă el acum.

Ea își duse mâna la gât.

— Cum adică?

— Păi... nu știu dacă ar trebui să fii aici.

— De ce? se stropși ea. Am tot dreptul să fiu aici, exact ca oricine altcineva. N-am vrut decât să-mi cer scuze, bine? Am tot încercat să dau de tine la școală, dar tu fugi întruna de mine.

— Ei, e complicat, Hanna, zise Sean.

Hanna tocmai se pregătea să-l întrebe ce era atât de complicat, când Candace îi cuprinse pe amândoi de umeri.

— Văd că voi doi vă cunoașteți!

— Exact, ciripi Hanna, alungându-și pentru moment iritarea.

— Suntem foarte fericiți să te avem printre noi, Hanna, zise Candace, strălucind de bucurie. Vei fi un model extrem de pozitiv pentru noi.

— Mulțumesc, răspunse Hanna, simțindu-se străbătută de un mic fior. Chiar dacă era vorba de Clubul V, nu se nătâmpla mereu să fie adoptată atât de călduros. Nici de antrenorul ei de tenis dintr-a treia, nici de prietenele ei, nici de profesori și cu siguranță, nici de părinții ei. Poate Clubul V reprezenta chemarea ei. Se imaginează în chip de

purtătoare de cuvânt a Clubului. Poate că era ca și cum ar fi fost un soi de Miss America, însă în loc de coroană, ar fi primit un fabulos inel Inscricționat Club V. Sau poate o geantă inscripționată Club V. O poșetă Louis Vuitton cu monogramă de culoarea cireșei și un V desenat de mână.

— Așadar, crezi că o să ni te alături și săptămâna viitoare? se interesă Candace.

Hanna îi aruncă o privire lui Sean.

— Probabil, răspunse ea.

— Minunat! strigă Candace.

Îi lăasă din nou singuri. Hanna își supse burta, dorindu-și să nu fi înfulecat un întreg ecler cu ciocolată Good Humor, pe care și-l cumpărase, pradă unui impuls de moment, de la toneta cu înghețată a YMCA, înainte de a intra la întrunire.

— Prin urmare, ai vorbit pe-aici despre mine, hm?

Sean închise ochii.

— Îmi pare rău c-a adus vorba despre asta.

— Nu, stai, nu-i nimic, îl întrerupse Hanna. Eu chiar nu mi-am dat seama cât de mult... înseamnă toate astea pentru tine. Și chiar mi-au plăcut unele dintre lucrurile pe care le au spus ei. Cum ar fi, hm, ca persoana să fie cea pe care-o iubești. Sunt într-un totu de acord. Și toți par într-adevăr simpatici.

Era surprinsă că-i ieșeau de pe buze astfel de cuvinte. De fapt, cam și credea în ele.

Sean ridică din umeri.

— Mda, sunt OK.

Hanna își încreți fruntea, mirată de apatia lui. Apoi, suspină și-și ridică ochii spre el.

— Sean, zău că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Cu... cu mașina. Pur și simplu... nu știu cum să-mi cer scuze. Mă simt atât de prost! Dar nu pot să suport ca tu să mă urăști.

Sean rămase la fel de liniștit.

— Nu te urăsc. Lucrurile au ieșit cam anapoda vineri. Cred că am fost amândoi în situații ciudate. Adică, nu

sunt de părere c-ar fi trebuit să faci ce-ai făcut, dar...

Ridică din umeri.

— Te-ai dus să lucrezi voluntar la clinică, nu? schimbă apoi vorba.

— Mda, răspunse ea, sperând că nu i se strâmbase nasul de dezgust.

El clătină aprobator din cap de câteva ori.

— Cred că e foarte bine. Sunt convins c-o să le înseninezi zilele pacienților.

Hanna își simți obrajii îmbujorându-se de recunoștință, însă delicatețea lui n-o surprindea. Sean era un băiat bun, cum scrie la carte, milos: le dădea bani cerșetorilor fără casă din Philly, își recicla vechile telefoane mobile și niciodată nu vorbea de rău pe cineva, nici măcar despre celebritățile care existau doar ca să-ți bați joc de ele. Fusese unul dintre motivele pentru care ajunsese de la bun început să se îndrăgostească de Sean, în clasa a șasea, când el încă era un fraier dolofan.

Și totuși, nu mai departe de săptămâna trecută, Sean fusese al ei. Ea parcursese cale lungă de la fraiera care se ocupa de treburile murdare în locul lui Ali, și nu putea permite ca o mică eroare de judecată la beție, cu ocazia unei petreceri în aer liber, să distrugă relația dintre ei doi. Cu toate că exista ceva – sau cineva – care putea într-adevăr să le distrugă relația.

Aș putea să TE DISTRUG.

— Sean? întrebă ea, cu inima bătându-i cu putere. Ai primit cumva vreun SMS ciudat despre mine?

— SMS? repetă Sean, înclinându-și capul într-o parte. Nu...

Hanna își mușcă unghiile.

— Dacă se-ntâmplă să primești, îi zise, să nu crezi.

— Foarte bine, răspunse Sean, zâmbindu-i. Hanna se simți electrizată.

— Așa, reluă ea, după o scurtă tăcere. Și, ce faci, te mai duci la Foxy?

Sean își abătu privirea.

— Cred că da. Probabil, cu vreo gașcă de băieți, sau cam așa ceva.

— Păstrează-mi și mie un dans, ceru ea, torcând ca o pisică și strângându-i mâna. Adora senzația pe care i-o dădeau mâinile lui: puternice, calde, masculine. Atingerea lui o făcea într-atât de fericită, încât poate c-ar fi fost capabilă să renunțe la sex până la căsătorie. Ea și cu Sean aveau să rămână în permanență la verticală, să-și acopere ochii la secvențele de sex și să evite să treacă pe lângă Victoria's Secret, în mall. Dacă de asta era nevoie ca să fie împreună cu singurul băiat pe care îl cam... în fine, pe care îl iubise vreodată, atunci poate că Hanna ar fi fost capabilă să facă un astfel de sacrificiu.

Sau poate că dacă felul în care Sean îi examina din nou abdomenul constituia vreun indiciu, ar fi fost capabilă să-l convingă cu vorba bună să renunțe la toate astea.

11

Pe Emily n-o fi învățat-o mama ei să nu se urce în mașinile necunoscuților?

Emily răsuci butonul automatului cu gumă de mestecat din Fresh Fields. Era miercuri, după antrenamentul de înot, și făcea cumpărături pentru cină, cum îi ceruse mama ei. Trecea pe la automatul cu gumă de mestecat de fiecare dată când intra în Fresh Fields și inventase un joc: dacă nimerea o biluță galbenă, avea să i se-ntâmpile ceva bun. Privi biluța de gumă din palma ei. Verde.

— Salut, rosti cineva de deasupra ei. Emily își ridică privirea.

— Aria. Salut.

Ca de obicei, era clar că Aria nu se sfia să iasă în evidență cu vestimentația ei. Purta o vestă pufoasă de un albastru electric, care-i accentua ochii fascinanți, albaștri, de gheață. Și cu toate că avea pe ea fusta de

uniformă a școlii, și-o scurtase bine deasupra genunchilor, completând-o cu jambiere negre și balerini albaștri. Părul negru și-l legase sus, în creștet într-o coadă în stilul majoretelor. Îi ieșise perfect, determinând majoritatea bărbaților aflați în parcare de la Fresh Fields și cu vârste sub șaptezeci și cinci de ani să se holbeze după ea.

Aria se aplecă mai aproape.

— Te descurci?

— Mda. Tu?

Aria ridică din umeri. Își roti pe furiș privirea prin parcare, care era plină de tineri angajați, nerăbdători să împingă de căruțurile abandonate în țarcurile lor.

— N-ai mai primit vreun...

— Nt, răspunse Emily, evitându-i privirea. Ștersese mesajul primit luni de la A. – cel despre noua ei iubire – așa că era aproape de parcă nici n-ar fi existat. Tu? se interesă, la rândul ei.

— Nada³⁵, răspunse Aria, ridicând din umeri. Poate c-am scăpat.

N-am scăpat, ar fi vrut să-i spună Emily. Își mușcă obrazul pe dinăuntru.

— Ei bine, poți să mă suni oricând, încheie Aria, făcând un pas spre raionul cu băuturi carbogazoase.

Emily ieși din magazin, o sudoare rece acoperindu-i întreg trupul. La urma urmei, de ce fusese ea singura de care se ocupase A.? Oare A. o trata separat?

Își puse punga de cumpărături în ghiozdan, își descuje bicicleta și părăsi, pedalând, parcare complexului. În timp ce cotea pe o stradă lăturalnică, pe care nu vedea altceva decât kilometri întregi de garduri rustice, din uluci albe, simți în aer o vagă prevestire a toamnei. Toamna din Rosewood îi amintea mereu lui Emily că venea sezonul de înot. De obicei, asta însemna o veste bună, numai că, anul acesta, Emily se simțea incomodată. Lauren, antrenoarea ei, anunțase ieri că o

³⁵ Nimic (în original, în limba spaniolă)

numise căpitan, imediat după terminarea concursului demonstrativ. Toate fetele săriseră pe Emily s-o felicite, iar când le spusese părinților, ochii mamei ei se umpluseră de lacrimi. Emily știa că ar fi trebuit să fie fericită: lucrurile reveniseră la normal. Numai că ea simțea că se schimbase irevocabil.

— Emily! o strigă cineva din spatele ei.

Se întoarse să vadă cine era, și roata din față a bicicletei îi derapă pe un petic de frunze ude. Dintr-odată, se pomeni pe caldarâm.

— O, Doamne, ai pățit ceva? strigă aceeași voce.

Emily deschise ochii. Deasupra ei îl văzu pe Toby Cavanaugh. Avea pe el un hanorac, gluga trasă pe cap, și fața i se vedea ca o umbră, un gol întunecos.

Ea scoase un mic țipăt. Incidentul de ieri din coridorul vestiarelor îi tot revenea în minte. Chipul lui Toby, expresia lui de nemulțumire. Cum îl privise pe Ben, și cum Ben bătușe în retragere. Și să fi fost doar o coincidență faptul că apăruse pe coridor în momentul acela, sau o urmărire? Se gândi la mesajul lui A. Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total... Ei bine, Toby clar se schimbase.

Toby se lăsă pe vine lângă ea.

— Dă-mi voie să te ajut.

Emily împinse bicicleta de pe ea, își mișcă picioarele cu prudență¹, apoi își suflecă puțin cracul pantalonului, ca să-și examineze julitura lungă, usturătoare, de pe fluierul piciorului.

— N-am nimic.

— Ți-a căzut asta, îi zise Toby, întinzându-i pungața ei norocoasă cu mărunțiș. Era din piele roz, lăcuită, și avea în partea din față monograma E; Ali i-o dăruise cu o lună înainte de dispariția ei.

— Hm, mersi, zise Emily, luând stânjenită pungața din mâna lui.

Toby privi încruntat julitura.

— Pare cam urâtă. Vrei să te sui în mașina mea? Cred

că am vreo câteva Band-Aid pe-acolo...

Inima începu să-i bată cu putere. Mai întâi, primise mesajul acela de la A., pe urmă Toby îi sărise în ajutor la vestiare iar acum, asta. În definitiv, de ce era el la Tate? N-ar fi trebuit să fie în Maine? Și, oricum, ea se întrebase mereu dacă Toby știa despre Chestia cu Jenna și din ce cauză mărturisise.

— Zău, n-am nimic, răspunse, ridicând tonul.

— Aș putea măcar să te conduc undeva?

— Nu! țipă ascuțit Emily. Abia apoi observă cât de mult sânge îi curgea din picior. Nu suporta să vadă sânge. Brațele începură să-i amorțească.

— Emily? zise Toby. Te simți...?

Vederea i se încetșoșă. Nu trebuia să leșine chiar acum. Trebuia să se îndepărteze de Toby. Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total... Și apoi, totul se întunecă.

În clipa în care se trezi, văzu că era pe bancheta din spate a unui mic automobil. Mai multe pansamente Band-Aid se întretăiau pe rana ei de la picior. Privi înjur amețită, încercând să-și dea seama unde se află, și atunci observă cine conducea.

Toby se întoarse spre ea.

— Bau!

Emily scăpă un țipăt.

— Oh! Toby se opri la un semafor și-și ridică brațele, într-un gest de Nu trage! Scuză-mă, zise el, am glumit.

Emily se ridică în capul oaselor. Bancheta din spate era plină cu tot felul de lucruri: sticle goale de Gatorade, caiete cu șină, manuale, o pereche de teniși ponoșiți și un trening gri. Tapițeria scaunului lui Toby era roasă pe alocuri, lăsând la iveală o spumă albastră mizerabilă. Un odorizant de for,a unui urs dansator tip Grateful Dead³⁶

³⁶ Celebră formație rock americană (1965-1995). Pe coperta albumului History of the Grateful Dead, Volume One (Bear's Choice), din 1973, erau desenați mai mulți urși care par să danseze, ca o aluzie la porecla celui care a produs și

era atârnat de oglinda retrovizoare. Totuși, în mașină nu era un aer proaspăt. Mirosul era înțepător, deranjant.

— Ce faci? țipă strident Emily. Unde mă duci?

— Ai leșinat, îi explică Toby, calm. Din cauza sângelui, poate. N-am știut ce să fac, așa că te-am ridicat și te-am întins în mașină. Ți-am pus bicicleta în portbagaj.

Emily privi la picioarele ei: ghiozdanul ei era acolo. Toby o ridicase? Cum adică, în brațe? Era atât de înspăimântată, încât avu impresia c-o să leșine iar. Privind în jur, nu recunoscu drumul forestier pe care treceau. Puteau să fie oriunde.

— Lasă-mă să cobor, țipă Emily. Pot să merg mai departe pe bicicletă.

— Dar nu e bandă de oprire...

— Vorbesc serios. Trage pe dreapta!

Toby trase mașina pe un dâmb plin de iarbă și se întoarse cu fața spre ea. Colțurile gurii i se pleoștiră și ochii i se măriră de îngrijorare.

— N-am vrut să... Își frecă bărbia cu mâna. Ce-ar fi trebuit să fac? Să te las acolo?

— Da, zise Emily.

— Păi, hm, atunci îmi cer scuze.

Toby coborî din mașină, ocoli și se duse pe partea ei, îi deschise portiera. O șuviță de păr întunecat îi căzu peste ochi.

— La școală, m-am înscris voluntar în echipa de prim-ajutor. Așa că acum sunt tentat să-i salvez pe toți. Chiar și, cum să zic, victimele accidentelor rutiere.

Emily privi de-a lungul drumului de țară și observă uriașa roată hidraulică a fermei de cai Applegate. Nu erau tocmai în pustietate, ci doar la o milă distanță de casa ei.

— Hai, zise Toby. Te ajut eu să cobori.

Poate că exagerase. Foarte multă lume se schimbuse, într-adevăr: de exemplu, toate vechile prietene ale lui

---

înregistrat materialul, Owsley „Bear” Stanley

Emily. Asta nu însemna neapărat că Toby era A. Își descleștă mâna de pe tapițeria banchetei.

— Ăăă... poți să mă conduci. Dacă vrei.

El o privi fix timp de un minut. Un colț al gurii i se arcui în sus, într-un zâmbet vag. Expresia de pe chipul lui spunea: Hm, OK, nebuno, dar nu rosti gândul cu voce tare.

Se urcă la volan, iar Emily îl studie în tăcere. Toby, într-adevăr, se schimbase. Privirea lui, înainte sinistru de întunecată, părea acum doar profundă, meditativă. Și chiar vorbea. Coerent. În vara de dinaintea clasei a șasea, Emily și Toby merseseră în aceeași tabără de înot, și Toby se tot holba la ea fără rușine, după care-și trăgea șapca peste ochi și începea să fredoneze. Chiar și-atunci, Emily și-ar fi dorit să-i poată pune întrebarea de un miliard: de ce luase asupra lui vina orbirii surorii lui vitrege, când nu fusese așa?

În noaptea întâmplării, Ali se întorsese în casă și le spusese că totul era perfect, că n-o văzuse nimeni. La început, ele toate fuseseră prea înspăimântate ca să mai poată dormi, însă Ali le consolase, mângâindu-le pe spate, liniștindu-le. A doua zi, după ce Toby mărturisise, Aria o întrebase pe Ali dacă știuse de la început că el avea să procedeze așa: altfel, cum ar fi putut să rămână atât de impasibilă?

— Am avut doar presimțirea c-o să iasă bine, explicase Ali.

Cu timpul, mărturisirea lui Toby devenise doar unul dintre acele mistere ale existenței pe care nu le înțeleseseră niciodată: ca, de exemplu, motivul adevărat al divorțului dintre Brad și Jen, sau ce fusese pe podeaua toaletei fetelor de la Rosewood Day, în ziua în care țipase femeia de serviciu, sau de ce lipsise atât de mult de la școală Imogen Smith într-a a șasea (pentru că sigur nu fusese mononucleoză), sau, alt exemplu... cine o omorâse pe Ali. Poate că Toby se simțise vinovat pentru altceva, sau poate voia să scape de Rosewood? Sau chiar

avusese într-adevăr vreo rachetă în căsuța lui din copac și-o aprinsese din greșeală.

Toby coti pe strada lui Emily. În difuzoare se auzea o melodie târăgănată, de inimă albastră, iar el bătea ritmul cu palmele pe volan. Emily își aminti cum o salvase el ieri de Ben. Ar fi vrut să-i mulțumească, dar dacă el o descosea? Ce-ar fi putut Emily să-i spună? O, era nervos fiindcă m-a prins sărutându-mă pe gură cu altă fată.

În cele din urmă, îi veni în minte o întrebare prudentă.

— Și, acum ești la Tate?

— Mda, îi răspunse el. Ai mei mi-au zis că dacă reușesc la admitere, mă lasă să mă duc. Și am reușit. E plăcut să fii aproape de casă. Așa pot s-o văd și pe soră-mea: ea face școala în Philadelphia.

Jenna. Emily se încordă din tot trupul, până în vârful degetelor de la picioare. Se strădui să nu reacționeze vizibil, iar Toby rămase cu privirea ațintită înainte, părând să nu-i observe agitația.

— Și, hm, înainte unde-ai fost? În Maine? mai întrebă Emily, pe un ton de parcă n-ar fi știut că el fusese la școala de corecție, care, după cum găsisese ea pe Google, era pe Fryeburg Road, în Portland.

— Mda, răspunse Toby, încetinind, ca să lase să traverseze doi puști pe Rollerblades. În Maine a fost chiar super. Cea mai bună treabă a fost cu echipa de prim-ajutor.

— Ai... ai văzut pe cineva murind?

Toby îi căută din nou privirea în oglinda retrovizoare. Emily remarcă abia acum că, de fapt, avea ochii de un albastru-închis.

— Nț. Dar o doamnă în vârstă mi-a lăsat moștenire cățelușa ei.

— Cățelușa ei? se miră Emily, neputând să-și stăpânească râsul.

— Mda. Am mers cu ea în ambulanță și am vizitat-o pe urmă la terapie intensivă. Mi-a povestit despre cățelușă, și eu i-am spus că-mi plac câinii la nebunie. După ce-a

murit, m-am trezit că mă caută avocatul ei.

— Și... ai păstrat-o?

— E la mine acasă. Dulcică rău, dar cam la fel de bătrână ca doamna aia.

Emily chicoti, și gheața dinăuntru ei începu să se mai topească. Toby părea oarecum... normal. Și drăguț. Până să mai poată spune ceva, ajunseră în fața casei ei.

Toby parcă automobilul și scoase bicicleta lui Emily din portbagaj. Când ea apucă de ghidon, degetele li se atinseră. Un mic fior electric o străbătu. Toby o privi pentru o clipă, iar ea își lăsă ochii spre trotuar. Acum o veșnicie, își apăsase palma în betonul proaspăt turnat. Acum, amprenta părea mult prea mărunță ca să crezi că i-ar fi aparținut vreodată.

Toby se urcă din nou la volan.

— Și, ne vedem mâine?

Emily înălță brusc capul.

— De... de ce?

Toby răsuci cheia în contact.

— E concursul dintre Rosewood și Tate. Ai uitat?

— A, răspunse Emily. N-am uitat, desigur.

În timp ce Toby se îndepărta, își simți pulsul potolindu-i-se. Din cine știe ce motiv nebunesc, crezuse că Toby voia s-o invite să iasă împreună. Hai, fii serioasă, se certă singură, în timp ce urca treptele din fața casei. Doar era vorba despre Toby. Probabilitatea ca ei doi să fie împreună era cam aceeași ca... în fine, ca Ali să fie încă în viață. Și, pentru prima oară de când dispăruse Ali, Emily încetă în sfârșit să mai spere la așa ceva.

12

Data viitoare, ia-ți și schimburi în geantă, pentru urgențe

„¿Cuándo es?“, rosti o voce în urechea ei. „Cât e ceasul? E vremea ca Spencer să moară!“

Spencer țâșni în sus. Silueta întunecată, familiară, care

planase asupra ei, dispăruse. În locul ei, văzu că se află într-un dormitor alb, curat. Pe pereți erau câteva gravuri de Rembrandt și un poster cu sistemul muscular uman. La televizor, Elmo îi învăța pe copii cum să spună orele în spaniolă. Pe receptorul televiziunii prin cablu scria 6:04, și ea presupuse că era dimineața: privind pe fereastră, constată că soarele tocmai răsărea și simți plutind dinspre stradă aromă de chifle proaspete și de ouă-jumări.

Privi alături, și totul căpătă logică. Wren dormea întins pe spate, cu fața acoperită de un braț și cu pieptul gol. Tatăl lui Wren era coreean, iar mama, britanică, motiv pentru care pielea lui avea această nuanță aurie, perfectă. Avea o cicatrice deasupra buzei superioare, pistrui pe nas și părul negru-albăstrui ciufulit, mirosea a deodorant Adidas și a detergent Tide. Inelul gros din argint pe care-l purta pe arătătorul drept sclipea în soarele dimineții. Ridicându-și brațul care-i acoperea fața, deschise minunații lui ochi migdalați.

— Bună.

Cu o mișcare lentă, o cuprinse pe Spencer de mijloc și o trase spre el.

— Bună, șopti ea, lăsându-se pe spate. Încă auzea vocea din vis: E vremea ca Spencer să moară! Era vocea lui Toby.

Wren se încruntă.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, răspunse încet Spencer. Apăsă degetele la baza gâtului și constată că pulsul i se accelerase nebunește. Doar un vis urât.

— Vrei să-mi povestești?

Spencer ezită. Ar fi vrut ea să poată. Apoi, scutură din cap.

— Bine, atunci. Hai încoa'.

Își petrecură câteva minute sărutându-se, și Spencer simți un val de ușurare, de recunoștință. Totul avea să fie bine. Era în siguranță.

Era prima dată când Spencer dormise - și rămăsese peste noapte – în patul unui tip. Aseară, gonise spre Philly, parcase pe stradă, fără să se mai sinchisească măcar de Club; oricum, părinții ei probabil că aveau în plan să-i confiște mașina. Ea și Wren se trântiseră imediat în pat și nu se mai ridicaseră decât atunci când sunase la ușă băiatul care le livrase mâncarea chinezească. Mai târziu, ea sunase și le lăsase părinților un mesaj pe robotul telefonic, informându-i că rămâne peste noapte la prietena ei de la hochei, Kirsten. Se simțea aiurea, încercând să se comporte atât de responsabil, când în realitate era atât de iresponsabilă, dar, ce să-i faci?

Pentru prima oară de la cel dintâi mesaj semnat A., dormise ca un prunc. În parte, asta se datora faptului că se afla în Philadelphia, și nu în Rosewood, ușă-n ușă cu Toby, dar în același timp și datorită lui Wren. Până să adoarmă, discutaseră despre Ali – despre prietenia dintre ele, despre cum fusese atunci când dispăruse ea, despre faptul că o omorâse cineva – timp de o oră. De asemenea, el o lăsase să aleagă sunetul „țârâit de greier” pentru deșteptătorul lui, chiar dacă era cel care-i plăcea cel mai puțin, după „susur de izvor”.

Acum, Spencer începu să-l sărute mai apăsător și, la un moment dat, se strecură afară din tricoul lui larg, imprimat cu Penn, pe care-l purtase în chip de cămașă de noapte. Wren îi urmări cu degetele contururile claviculei dezgolite după care se ridică în palme și-n genunchi.

- Vrei să...? o întrebă el.
- Așa cred, șopti Spencer.
- Ești sigură?
- Mda.

Se roti și-și scoase bikinii. Wren își trase tricoul peste cap. Spencer își simți inima începând să-i bată cu putere. Era virgină și se manifesta la fel de discriminator față de sex ca și față de orice altceva din viața ei: trebuia s-o facă doar cu persoana ideală.

Dar Wren chiar era persoana ideală. Știa că trece prin Punctul fără întoarcere: dacă aflau părinții ei, nu i-ar mai fi plătit absolut nimic, niciodată, în vecii vecilor. Nici nu i-ar mai fi acordat vreo atenție. Nici n-ar mai fi trimis-o la facultate. Poate că nici măcar nu i-ar mai fi dat să mănânce. Ei, și? Wren o făcea să se simtă în siguranță.

După un episod din Strada Sesame, unul din Poveștile Dragonului și jumătate din Arthur, Spencer se rostogoli pe spate, privind extaziată tavanul. Gata cu luatul mai încet. Apoi se ridică în coate și se uită la ceas.

— Pe naiba, exclamă în șoaptă. Era șapte și douăzeci. Școala începea la opt; avea să rateze cel puțin prima oră. Trebuie să plec, îl anunță pe Wren. Sări din pat, căutându-și din ochi fusta ecosez, sacoul, bikinii, cămașa și cizmele, aruncate grămadă, alandala, pe podea. Și trebuie să mai trec și pe acasă.

Wren se ridică în capul oaselor, urmărind-o cu privirea.

— Pentru ce?

— Nu pot să apar îmbrăcată la fel două zile la rând.

Wren se străduia în mod evident să nu râdă de ea.

— Dar e uniforma, nu?

— Da, dar am purtat și ieri cămașa asta. Și cizmele.

Wren chicoti.

— Ești atât de adorabil de riguroasă!

Spencer își lăsă capul în jos la cuvântul adorabil.

Făcu un duș la repezeală, clătindu-și părul și corpul. Inima încă-i bătea cu putere. Se simțea copleșită de agitație, neliniștită pentru că întârzia la școală, tulburată de coșmarul cu Toby, dar și total extaziată de Wren. Când ieși de sub duș, îl găsi pe Wren așezat pe pat. Întregul apartament mirosea a cafea cu alune. Întinse mâna spre Wren și-i scoase încetșor inelul din argint de pe arătător și și-l puse pe degetul ei mare.

— Îmi stă bine, zise. Când își ridică privirea spre el, Wren avea pe buze un mic zâmbet indescifrabil. Ce-i? se interesă ea.

— Ești... Wren scutură din cap și ridică din umeri. Îmi vine greu să-mi amintesc că ești încă în liceu. Ești atât de organizată.

Spencer se înroși.

— Chiar nu sunt.

— Ba nu, ești. E ca și cum... de fapt, pari mai organizată decât...

Wren se întrerupse, însă Spencer știa că avea de gând să spună mai organizată decât Melissa. Se simți inundată de satisfacție. Chiar dacă Melissa câștigase bătălia pentru dragostea părinților, Spencer o câștigase pe cea pentru Wren. Iar asta era cea importantă.

Spencer parcurse cu pași mari lunga alee de cărămidă din fața casei. Era deja nouă și zece, și cea de-a doua oră de la Rosewood Day începuse deja. La ora asta, tatăl ei era de mult plecat la muncă și, cu puțin noroc, mama ei putea să fie la grajduri.

Deschise ușa de la intrare. Singurul sunet pe care-l auzi fu zbârnâitul frigiderului. Urcă în vârful picioarelor în camera ei, aducându-și aminte că va trebui să falsifice o cerere de motivare a întâzierii ca din partea mamei... și apoi dându-și seama că niciodată până acum nu mai fusese nevoită să falsifice vreo cerere de motivare.

— Salut.

Scoase un țipăt și se întoarse în grabă, lăsând să-i cadă ghiozdanul din mână.

— Dumnezeule, exclamă Melissa, oprindu-se în prag. Liniștește-te!

— De... de ce nu ești la ore? o întrebă Spencer, simțind că-i vibrează toți nervii.

Melissa era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening din velur roz-închis și cu un tricou decolorat cu emblema Penn, însă părul blond, tăiat drept, lung până la umeri era legat la spate cu o bentiță bleumarin. Chiar și când era destinsă, Melissa tot reușea să pară încordată.

— De ce nu ești tu la ore? i-o întoarse.

Spencer își duse mâna la ceafă și descoperi cât era de transpirată.

— Am... am uitat ceva. A trebuit să mă întorc.

— Aha, zise Melissa, cu un zâmbet misterios. Pe Spencer o trecură fiori de gheață pe șira spinării. Se simțea de parcă ar fi fost pe marginea unei prăpăstii, la un pas de prăbușire. Ei bine, continuă sora ei, chiar mă bucur că ești aici. M-am mai gândit la ce mi-ai spus luni. Să știi că și mie îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— O! fu singurul răspuns care-i veni în minte lui Spencer.

Melissa coborî glasul.

— Adică, sunt de părere că noi două chiar ar trebui să ne purtăm mai frumos una cu cealaltă. Amândouă. Cine știe ce se poate întâmpla în lumea asta nebună? Uite ce-a pățit Alison DiLaurentis. Așa ceva face ca lupta dintre noi să pară cam meschină.

— Mda, murmură Spencer.

Era o comparație cam ciudată.

— În orice caz, am vorbit despre asta și cu mama și cu tata. Cred c-o să ajungă și ei să vadă lucrurile la fel.

— Aha, zise Spencer, trecându-și limba peste marginile dinților. Uau! Mersi. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

În replică, Melissa îi adresă un zâmbet strălucitor. După o tăcere prelungită, mai înaintă cu un pas în camera lui Spencer și se rezemă de un scrin de cireș, cu picioare înalte.

— Așaaaa... la zi, tu ce mai faci? Te duci la Foxy? Pe mine m-a invitat Ian, dar nu cred c-o să merg. Probabil că sunt prea bătrână.

Spencer ezită, prinsă complet pe picior greșit. Oare Melissa urmărea ceva? Nu era un subiect de genul celor pe care le discutau ele de obicei.

— Păi... hm... nu știu.

— Pe naiba! Melissa zâmbi cu subînțeles. Sper că te duci cu tipul care ți-a făcut aia, adăugă, arătând spre

gâtul lui Spencer.

Spencer dădu fuga la oglindă și observă o uriașă pată iritată, purpurie, în apropierea claviculei. Își rezezi mâinile cu disperare spre gât. Abia atunci își dădu seama că încă avea pe deget inelul gros al lui Wren.

Melissa locuise împreună cu Wren... oare l-o fi recunoscut? Își smulse inelul de pe deget și-l îndesă în sertarul ei cu lenjerie. Pulsul îi făcea tâmpile să explodeze.

Sună telefonul, și Melissa se duse în hol să răspundă. După câteva secunde, își vâră din nou capul în camera lui Spencer.

— E pentru tine, o anunță în șoaptă. Un băiat!

— Un... băiat?

Doar nu era Wren atât de prost, încât s-o sune? Dar cine altcineva putea să fie, într-o marți dimineață, la nouă și un sfert? Gândurile i se împrăștiară în douăzeci de direcții diferite. Luă receptorul.

— Alo?

— Spencer? Sunt eu, Andrew. Campbell, preciză el, cu un mic râset nervos. De la școală.

Spencer aruncă o privire spre Melissa.

— A, salut, răspuse ea, răgușită. Pentru o fracțiune de secundă, nici măcar nu reușise să-și aducă aminte cine era Andrew Campbell. Care-i treaba? îl întrebă.

— Voiam doar să aflu dacă nu cumva te-a prins gripa care circulă pe-aici. Nu te-am văzut azi-dimineață la întrunirea consiliului elevilor. Nu s-a întâmplat niciodată ca tu să... hm, să nu fii la consiliul elevilor.

— A! exclamă Spencer, înghițind în sec. Privi din nou spre Melissa, care aștepta, nerăbdătoare, în prag. Păi, mda, dar... mi-e mai bine acum.

— N-am vrut decât să-ți spun că ți-am luat eu temele pentru orele tale, continuă Andrew. Pentru că tot avem același program.

Vocea i se auzea cu ecou; dădea impresia că suna din vestiarul sălii de sport. Andrew era exact genul care și-ar

fi permis să se fofileze de la ora de sport.

— La analiză, o informă el, avem o grămadă de probleme de la sfârșitul capitolelor.

— Aha! Bine, mersi.

— Și poate c-ai vrea să arunci o privire pe notițele pentru lucrări? McAdam zice că dețin o pondere enormă în calificativul final.

— Hm, sigur, răspuse Spencer. Melissa îi prinse privirea și arboră o expresie încurajatoare, surescitată. Iritația? Mimă ea din buze, arătând spre gâtul lui Spencer și, apoi, spre telefon.

Spencer se simțea ca și cum i-ar fi înotat creierul în iaurt. Deodată, îi veni o idee. Își drese glasul.

— la zi, Andrew... ai vreo parteneră pentru Foxy?

— Pentru Foxy? repetă Andrew. Hm, nu știu. Cred că n-am nimic pla...

— Vrei să mergi cu mine? îl întrerupse Spencer.

Andrew râse, dar sună ca un sughiț.

— Vorbești serios?

— Hm, mda, confirmă Spencer, cu ochii pe sora ei.

— Păi, da! exclamă Andrew. Ar fi grozav! La ce oră? Cu ce să mă îmbrac? Ai mai fost și cu alți băieți? Sunt și petreceri pe urmă?

Spencer își dădu ochii peste cap. ăsta era Andrew, te potopea cu întrebări, ca și cum ar fi trebuit să dea examen pe tema asta.

— Ne gândim noi, răspuse ea, întorcându-se cu fața spre fereastră.

Apoi închise și se simți stoarsă, ca și cum ar fi sprintat kilometri întregi la antrenamentul de hochei pe iarbă. Când se întoarse din nou spre ușă, Melissa plecase.

13

Un anumit profesor de engleză este un narator atât de nedemn de încredere!

Joi, Aria ezita în pragul sălii de clasă pentru engleză,

când Spencer trecu pe lângă ea.

— Salut, o opri Aria, prinzând-o de braț. Ai mai primit vreun...

Ochii lui Spencer săgetară în stânga și-n dreapta, cam ca ai șopârelor acelea mari pe care le văzuse Aria expuse în grădina zoologică din Paris.

— Hm, nu, răspuse. Dar sunt în mare întârziere, așa că...

Și o rupse la fugă pe coridor. Aria își mușcă buza cu putere. OK.

Cineva îi puse o mână pe umăr. Scoase un mic țipăt și scăpă din mână sticla cu apă, care căzu pe podea și începu să se rostogolească.

— O! Voiam doar să trec.

Ezra era în spatele ei. Lipsise de la școală marți și miercuri, ceea ce o făcuse pe Aria să se întrebe dacă nu cumva își dăduse demisia.

— Scuze, bălmăji ea, aprinzându-se în obraji.

Ezra era îmbrăcat cu aceiași reiați șifonați de săptămâna trecută, cu un sacou din tweed cu o găurică minusculă în cot și purta pantofi Merrill cu șireturi. De aproape, se simțea foarte slab mirosul lumânării Seda France, cu parfum de ylang-ylang și de șofran, pe care Aria își amintea c-o văzuse pe căminul din living.

Aria intră în vârful picioarelor în clasă, în urma lui.

— Și, ai fost bolnav? se interesă ea.

— Da, îi răspuse Ezra. Am avut gripă.

— Îmi pare rău, zise Aria, întrebându-se dacă nu cumva avea să se molipsească și ea.

Ezra privi sala goală, după care se apropie de ea.

— Așa. Auzi? Ce-ai zice s-o luăm de la capăt?

Pe față avea o expresie profesională.

— Hm, OK, croncăni Aria.

— Avem un an întreg de parcurs, adăugă Ezra. Așa că, uităm ce s-a întâmplat?

Aria înghiți în sec. Știa că relația dintre ei era una nepotrivită, dar încă simțea ceva pentru Ezra. Își

deschisese sufletul față de el și știa că nu putea să facă asta cu oricine. Iar el era atât de deosebit!

— Sigur, zise, deși nu credea într-un tot că era posibil. Între ei exista o reală... legătură.

Ezra făcu un mic semn aprobator. Apoi, cu o mișcare extrem de lentă, își ridică mâna până la ceafa Ariei, făcând-o să simtă furnicături pe șira spinării. Își ținu respirația până când el își lăsă mâna la loc pe lângă corp și plecă de lângă ea.

Aria se așeză în banca ei, cu gândurile învolburându-se prin minte. Oare să fi fost un semn, într-un fel? El spusese că să uite tot, dar ea nu simțise că ar fi fost așa.

Până să se poată hotărî dacă era sau nu cazul să-i mai spună ceva lui Ezra, apăsă Noel Kahn, care se strecură pe scaunul de vizavi de ea și o împunse cu stiloul lui Montblanc.

— Așa, care va să zică, Finlanda, am auzit că mă trădezi.

— Ce? se miră Aria, îndreptându-și spinarea, alarmată. Își duse repede mâna la gât.

— Sean Ackard întreba de tine. Totuși, știi că e cu Hanna, nu?

Aria își împunse spatele dinților cu limba.

— Sean... Ackard?

— Nu mai e cu Hanna, interveni James Freed, strecurându-se pe scaunul din față lui Noel. Mi-a zis Mona că Hanna i-a dat papucii.

— Și, îți place de Sean? se interesă Noel, înlăturându-și de pe ochi șuvițele de păr negru, ondulat.

— Nu, răspunse automat Aria. Deși conversația pe care o avusese cu Sean, marți, în mașina lui, îi tot revenea în minte. Se simțise bine discutând anumite lucruri cu cineva.

— Bun, zise Noel, trecându-și o mână pe frunte. Eram îngrijorat.

Aria își dădu ochii peste cap.

Hanna intră agale în clasă tocmai când suna de

intrare, își așază voluminoasa geantă Prada pe bancă și se lăasă să cadă, cu un aer teatral, pe scaunul ei, adresându-i Ariei un zâmbet încordat.

— Salut, îi zise Aria, un pic intimidată. La școală, Hanna părea groaznic de închisă în ea.

— Salut, Hanna, ia zi, mai ești cu Sean Ackard? întrebă cu voce tare Noel.

Hanna îl privi fix. Pleoapele îi zvâcniră.

— N-a prea mers între noi. De ce?

— Fără motiv, se amestecă repede Aria, cu toate că se întreba de ce-o fi rupt-o Hanna cu el. Erau ca două boabe de mazăre într-o păstaie tipică pentru Rosewood.

Ezra bătu din palme.

— Așa, zise. În plus, față de cărțile pe care le citim la oră, vreau să realizăm un proiect suplimentar, referitor la naratorii nedemni de încredere.

Devon Arliss ridică mâna.

— Asta ce mai înseamnă?

Ezra începu să se plimbe prin sală.

— Ei bine, naratorul ne spune povestea dintr-o carte, da? Dar dacă... naratorul nu ne spune adevărul? Poate că ne relatează varianta lui deformată a poveștii, ca să ne atragă de partea lui. Sau ca să ne înspăimânte. Sau poate că e nebun!

Aria se cutremură. Asta o ducea cu gândul la A.

— O să vă repartizez fiecareia câte o carte, continuă Ezra. Într-o compunere de zece pagini, veți face pledoarii pro și contra ideii că naratorul ar fi nedemn de încredere.

Clasa se umplu de gemete. Aria își sprijini capul în palmă. Dar dacă A. nu era într-un totu o persoană demnă de încredere? Poate că A. nu știa, de fapt, nimic, ci doar încerca să le convingă de contrariu. Și, în definitiv, cine era A? Privi în jur prin sală, spre Amber Billings, care-și scosese degetul printr-o găurică a ciorapilor, spre Mason Byers, ocupat să verifice pe ascuns pe telefonul mobil rezultatele celor de la Phillies, folosindu-și caietul pe post de paravan; și spre Hanna, care-și nota ce zicea Ezra, cu

tocul ei cu pană purpurie. Putea vreunul dintre ei să fie A.? Cine-ar fi putut să știe despre Ezra, despre părinții ei... și despre Chestia cu Jenna?

Îngrijitorul terenurilor trecu tocmai atunci prin dreptul ferestrei, cu o mașină de tuns gazonul, marca John Deere, și Aria tresări. Ezra vorbea în continuare despre naratorii mincinoși, oprindu-se din când în când să ia câte o sorbitură din cana de cafea. Schiță în treacăt un zâmbet spre Aria, și inima ei începu să bubuie.

James Freed se aplecă, o împunse cu degetul pe Hanna și-i făcu semn spre Ezra.

— Și, am auzit că Fitz o face, nu glumă, șopti el, suficient de tare ca Aria – și toți ceilalți de pe rândul ei – să-l audă.

Hanna își ridică privirea spre Ezra și strâmbă din nas.

— Asta? Hm.

— Cică are o gagică în New York, dar umblă cu câte una de la Hollis în fiecare săptămână, continuă James.

Aria înțepeni. Gagică?

— Unde-ai auzit asta? Îl întrebă Noel pe James.

James zâmbi cu gura până la urechi.

— O știi pe domnișoara Polanski? Studenta care face pe profa de bio? Ea mi-a spus. Mai stă cu noi câteodată la colțul pentru fumat.

Noel bătu palma cu James.

— Băi, domnișoara Polanski e super.

— Pe bune, replică James. Crezi c-aș putea s-o iau cu mine la Foxy?

Aria se simțea de parc-ar fi aruncat-o cineva pe foc. Ezra avea o iubită? Vineri seară, îi spusese că nu se mai văzuse cu vreo fată de multă vreme. Aria își amintea că observase porțiile de mâncare congelată, de burlac, pentru o singură persoană, opt mii de cărți, dar un singur pahar, și tristele, uscatele lui plante de voalul-miresei. Nu prea arăta ca unul care să aibă o iubită.

James poate că înțelesese greșit; totuși, se îndoia. Începu să clocotească de furie. Cu ani în urmă, poate ar fi

crezut că numai băieții tipici pentru Rosewood erau buni actori, însă cât stătuse în Islanda învățase destule despre băieți. Uneori, cei care păreau mai la locul lor erau și cei mai flustratici. Nici o fată n-ar fi putut să-l privească pe Ezra – pe sensibilul, pe șifonatul, pe scumpul, pe afectuosul Ezra – fără să-l considere de încredere. Îi amintea Ariei de cineva. De tatăl ei.

Dintr-odată, i se făcu rău. Se ridică, înșfăcă din cui ecusonul pentru accesul pe coridoare în timpul orelor și ieși pe ușă.

— Aria? strigă Ezra după ea, cu îngrijorare în glas.

Ea nu se opri. Ajungând în toaleta fetelor, se repezi la chiuvetă, își turnă săpun lichid roz în palme și începu să-și frece locul de la ceafă în care o atinsese Ezra. Tocmai se întorcea spre clasă, când începu să-i cânte soneria telefonului, anunțând primirea unui nou mesaj. Îl scoase din geantă și apăsă pe Citește.

Aria, neascultătoare mică! Trebuia, oricum, să-ți dai scama că nu e cazul să te arunci la un profesor. Fetele ca tine sunt cele care distrug familiile fericite. –A.

Aria încremeni. Era în mijlocul unui coridor pustiu în partea din față a școlii. Auzind un zgomot, făcu iute stânga-mprejur. Se pomeni cu fața la vitrina cu trofee, care fusese transformată într-un templu în memoria lui Alison DiLaurentis. Înăuntru, se aflau tot felul de instantanee din orele de la Rosewood Day: profesorii făceau mereu o mulțime de poze pe parcursul anilor școlari, iar conducerea obișnuia să le ofere părinților fotografiile eu copilul lor, când acesta ajungea absolvent. Era acolo o Ali știrbă, pe vremea grădiniței; iat-o și costumată în pelerin, pentru spectacolul de teatru din clasa a patra. Ba chiar și unele dintre lucrările ei pentru școală, ca de exemplu o dioramă cu Adâncul Mării, din clasa a treia, și o schemă ilustrată a sistemului circulator, dintr-a cincea.

Un pătrățel roz-aprins îi captă privirea Ariei. Cineva lipise un bilețel adeziv pe sticla vitrinei. Aria făcu ochii mari.

P.S. Te întrebi cine sunt, nu-i așa? Sunt mai aproape decât îți închipui. – A.

14

Pe Emily n-o deranjează deloc să umble cu foștii iubiți ai lui Ali

— Zi fluture! Strigă voios Scott Chin, fotograful care se ocupa de anuarul de la Rosewood Day. Era joi după-amiază și lotul de natație se prezentase la bazin pentru fotografiile de echipă, înainte de începerea confruntării cu cei de la Tate. Emily făcea parte din echipă de atâta vreme, încât nici nu se mai sinchisea că i se făceau fotografiile în costum de baie.

Poză cu palmele pe blocstart, încercând să zâmbească.

— Superb! țipă Scott, țuguindu-și buzele trandafirii. Mulți tineri din școală făceau speculații pe tema homosexualității lui Scott. El, personal, n-o admisesese niciodată fățiș, dar nici nu întreprinsese nimic ca să risipească zvonurile.

În timp ce-și făcea loc pe platformă, căutându-și sacul cu echipament, Emily observă că tocmai intra echipa școlii particulare Tate, îndreptându-se spre gradenele care-i fuseseră rezervate. Toby era în mijlocul grupului, îmbrăcat cu o bluză de trening Champion albastră, rotindu-și umerii înainte și-napoi, pentru încălzire.

Emily își ținu respirația. Se tot gândise la Toby încă de ieri, când o salvase. Nu și-l putea imagina pe Ben purtând-o așa în brațe: și-ar fi făcut griji ca nu cumva să facă vreo întindere musculară și să-și compromită șansele în cursa de azi. Iar gândul la Toby îi declanșă altceva, în același timp: o amintire cu Ali, pe care aproape c-o uitase.

Era una dintre ultimele ocazii în care Emily fusese singură cu Ali. Nu putuse vreodată să uite ziua aceea: cer albastru senin, toate florile îmbobocite, albine pretutindeni. În căsuța din copac a lui Ali mirosea a Kool-Aid, a sevă și a fum de țigară: Ali șterpelise o Parlament din pachetul fratelui ei mai mare. O apucase de mâini pe Emily.

— N-ai voie să le spui asta celorlalte, îi zisese. Am început să mă întâlnesc în secret cu un tip mai mare, și e u-lu-i-tor.

Zâmbetul îi pierise de pe buze lui Emily. Ori de câte ori o povestea Ali despre vreun tip de care-i plăcea, parcă i se desprindea câte o bucată din inimă.

— E tare sexy, continuase Ali. Aproape că-mi vine să merg mai departe cu el.

— Cum adică? se mirase Emily, care nu mai auzise în viața ei ceva atât de înfiorător. Și cine e?

— Nu pot să-ți spun, se apăruse Ali, zâmbind șireată. Voi toate ați leșina.

Și atunci, fiindcă Emily nu mai putea suporta, se aplecase și-o sărutase pe Ali. Fusese un moment unic, minunat; apoi, Ali se desprinsese și răsese. Emily încercase să dea impresia că nu fusese decât o joacă din partea ei... după care plecase fiecare la casa ei, să ia cina.

Se gândise la sărutul acela de atâtea ori, încât cu greu își mai amintea și ce se petrecuse înainte. Dar acum, că Toby se întorsese, și era atât de drăguț... lui Emily începea să i treacă prin minte o posibilitate: dacă tipul despre care vorbise Ali fusese tocmai Toby? Cine altcineva le-ar fi făcut să leșine?

Ideea că lui Ali ar fi putut să-i placă de Toby avea o logică. La sfârșitul clasei a șaptea, ea umbla după băieți răi, vorbind mereu despre cât își dorea să umble cu cineva „de-a dreptul rău”. El, fiind trimis la o școală de reeducare, se încadra la „răi”, și poate că Ali văzuse ceva la Toby, ceva neobservat de vreuna dintre ele. Emily se

gândea că, poate, ar vedea și ea acum acel ceva. Și chiar dacă oarecum bizară, posibilitatea ca lui Ali să-i fi plăcut de Toby îl făcea să-i pară cu mult mai atrăgător lui Emily. Ceea ce era îndeajuns de bun pentru Ali era, în mod cert, suficient de bun și pentru ea.

De îndată ce întrecerea de înot luă pauză, lăsând locul săriturilor de la trambulină, Emily își scoase șlapii din sacul cu echipament de la Rosewood Day, pregătindu-se să se îndrepte spre Toby. Dădu de telefonul mobil, îndesat sub prosop. Ecranul acestuia clipea: pierduse șapte apeluri de la Maya.

Simți un nod în gât. Maya o tot sunase, o căutase pe messenger, îi trimisese SMS-uri și e-mailuri toată săptămâna, iar Emily nu-i răspunsese. Cu fiecare nou apel pierdut, se simțea tot mai dezorientată. O parte din ea și-ar fi dorit s-o găsească pe Maya prin școală și să-și treacă mâna prin părul ei moale și creț. Să se cațere pe bicicletă în spatele ei și să chiulească de la școală. Când o sărutase pe Maya, se simțise periculos de bine. În schimb, cealaltă parte a ei își dorea ca Maya, pur și simplu, să... dispară.

Emily fixă cu privirea ecranul telefonului, iar nodul din gât i se accentuă. Apoi, încetișor, închise clapeta. Se simțea într-un fel, ca atunci când avea opt ani și se hotărâse s-o arunce pe Bee-Bee, pătura ei protectoare. Fetele mari nu au nevoie de pături protectoare, își spusese, dar tot fusese îngrozitor când închisese capacul pubelei, cu Bee-Bee înăuntru.

Inspiră adânc și se îndreptă spre gradenele celor de la Tate. În drum, aruncă o privire peste umăr, căutându-l pe Ben. Era dincolo, în sectorul celor de la Rosewood Day, și-l plesnea peste umeri pe Seth cu prosopul Sammy. După concursul de marți, Ben se ferise din calea lui Emily, purtându-se ca și cum ea nici n-ar fi existat. Era, în mod sigur, mult mai bine decât ca el s-o atace iar, însă îi stârnea o teamă vecină cu paranoia gândul că el putea s-o bârfească. Într-un fel, și-ar fi dorit ca Ben s-o vadă

acum, chiar în timp ce se apropia de Toby. Ia uite! Vorbesc cu un tip!

Toby își așternuse prosopul pe gresia podelei și avea căști pe urechi și un iPod în poală. Părul îi era lins, dat pe spate, iar treningul bleu-purpuriu pe care-l îmbrăcase peste slipul Speedo – la care Emily nu avusese curajul să tragă cu ochiul în timpul primei părți a concursului – făcea ca ochii să-i pară încă și mai albaștri.

Văzând-o pe Emily, se luminează la față.

— Salut. Ți-am zis eu c-o să ne vedem aici, nu-i așa?

— Mda, răspuse Emily, zâmbind sfioasă. Așa că, hm, am vrut doar să-ți mulțumesc. Pentru că m-ai ajutat ieri. Și alaltăieri.

— A! Păi, n-ai pentru ce.

Tocmai atunci, se apropie Scott, cu aparatul lui de fotografiat.

— V-am prins! țipă el, declanșând. Parcă văd legenda fotografiei: „Emily Fields cochetând cu inamicul!” Apoi, către Emily, cu glas mai scăzut: Deși crezusem că nu e genul tău.

Emily îi adresează o privire întrebătoare. Asta ce voia să însemne? Însă el plecă în grabă. Când își întoarse din nou privirea spre Toby, el începuse să se joace pe iPod, așa că porni la rândul ei spre locul în care se afla echipa ei. Făcuse trei pași, când Toby o strigă:

— Hei, n-ai vrea să luăm o gură de aer?

Emily se opri. Aruncă la repezeală o privire spre Ben. Tot nu-i acorda vreo atenție.

— Hm, foarte bine, se hotărî ea.

Ieșiră pe ușile duble ale sălii de natație Rosewood Day trecură pe lângă un grup de tineri așteptând autobuzele de seară și se așezară pe marginea fântânii închinată Zilei Fondatorilor. Apa țâșnea din vârful acesteia într-o trâmbă lungă, sclipitoare. Totuși, acum era înnorat afară, așa că apa se vedea doar albă, mată, în loc să sclipească. Emily privi fix câteva monede mărunte de pe fundul strălucitor al fântânii prin apa nu prea adâncă.

— În ultima zi de școală, absolvenții își aruncă profesorul preferat în fântâna asta, îi zise.

— Știu, replică Toby. Am fost și eu în școala asta, ai uitat?

— A! exclamă Emily, simțindu-se ca o idioată.

Sigur că fusese. După care îl trimiseseră de-acolo.

Toby scoase din sac un pachet de fursecuri cu fulgi de ciocolată și îl întinse spre Emily.

— Vrei? O gustare înaintea cursei?

Emily ridică din umeri.

— Poate, o jumătate.

— Bravo ție, zise Toby, întinzându-i un fursec și întorcându-și privirea în altă parte. Ciudat, ce diferență e între băieți și fete! Băieții se iau la întrecere cine mănâncă mai mult. Chiar și cei care știu că sunt mai mari. Ca psihoterapeutul meu din Maine. Odată, acasă la el, am făcut un concurs de mâncat creveți. M-a bătut cu șase bucăți. Și avea, cât să zic, pe puțin treizeci și cinci de ani.

— Creveți, repetă Emily, înfiorându-se. Și pentru că nu voia să-i pună întrebarea cea mai evidentă – Ai avut un psihoterapeut? –, întrebă altceva. Și ce s-a întâmplat cu, hm, psihoterapeutul tău după ce-a mâncat atât?

— A dat la boboci, răspuse Toby, mângâind cu vârfurile degetelor suprafața apei. Apa din fântână mirosea mai tare a clor decât cea din bazin.

Emily își frecă genunchii cu palmele. Se întrebă dacă faptul că avusese un psihoterapeut se datorase aceluiași motiv cu cel pentru care luase asupra lui vina pentru Chestia cu Jenna.

Un autobuz de lux opri în parcare de la Rosewood Day. Încetul cu încetul, se înșiruiră să urce în el membrii orchestrei de la Rosewood Day, încă îmbrăcați în uniforme lor: sacouri roșii cu broderii cochete, pantaloni bufanți, iar tamburul major, cu o căciulă pleoștită din blană, care părea să-i țină prea cald, făcând-o incomod de purtat.

— Tu, hm, vorbești mult despre Maine, zise Emily. Ești fericit că te-ai întors în Rosewood?

Toby ridică o sprânceană.

— Tu ești fericită că locuiești în Rosewood?

Emily își încreți fruntea. Privi cum țopăia, nepăsătoare, o veveriță printr-un stejar.

— Uneori, simt că locul meu nu e aici. Mi s-a părut că ar fi totul normal, dar acum... nu știu. Simt că ar trebui să fiu într-un fel, dar nu sunt.

Toby o privi fix.

— Știu cum e, zise, oftând. Cu toți oamenii ăștia perfecți de pe-aici... Și... cum să zic, dacă nu ești ca ei, atunci ești varză. Dar cred că, pe dinăuntru, și cei care par impecabili sunt exact la fel de varză ca și noi.

O privi din nou, făcând-o să simtă că i se răscolesc măruntaiele. Avea senzația că toate gândurile, toate secretele ei nu erau altceva decât titluri de ziar cu font 72, și că Toby putea să le citească pe toate. Dar Toby mai era și cea dintâi persoană care exprima ceva atât de apropiat de felul în care simțea ea lucrurile.

— Eu simt că sunt varză în majoritatea timpului, mărturisi ea, încet.

Toby o privi ca și cum n-ar fi crezut-o.

— În ce fel ești varză?

Un bubuit de tunet explodă deasupra lor. Emily își înfundă mâinile pe mânecile gecii de echipament. Sunt varză pentru că nu știu cine sunt sau ce vreau, și-ar fi dorit să-i poată spune. În schimb, îl privi în ochi și rosti, pe negândite:

— Ador furtunile.

— Și eu, răspuse Toby.

Și atunci, el se aplecă încet spre ea și-o sărută. O atingere foarte delicată și nesigură, ca o ușoară șoptă pe buzele ei. Când se retrase, Emily și le atinse cu vârfurile degetelor, ca și cum sărutul ar fi putut să-i fi rămas încă pe ele.

— Ce-a fost asta? șopti ea.

— Nu știi, zise Toby. N-ar fi trebuit...?

— Nu, îl întrerupse Emily, tot în șoaptă. A fost drăguț.

Primul lucru la care se gândise fusese: Tocmai m-am sărutat cu un băiat cu care poate s-o fi sărutat și Ali. Cel de-al doilea, că era posibil să fie o dovadă a faptului că era varză, tocmai fiindcă-i trecuse măcar prin minte așa ceva.

— Toby? îi întrerupse o voce.

Un bărbat într-o haină de piele stătea sub copertina sălii de natație, cu mâinile în șolduri. Era domnul Cavanaugh. Emily îl recunoscuse din tabăra de vară pentru înot, de acum câțiva ani... și din seara în care pățise Jenna accidentul. Mușchii umerilor i se încordară. Dacă domnul Cavanaugh era aici, o fi și Jenna? Abia apoi își aminti că Jenna era la școală, în Philadelphia. Din fericire.

— Ce cauți afară? strigă domnul Cavanaugh, scoțând o mână de sub copertină și tatonând ploaia, care tocmai începuse să cadă. Trebuie să-ți vină rândul!

— Au! exclamă Toby, sărind de pe marginea fântânii și întorcându-se să-i zâmbească lui Emily. Intri și tu?

— În două secunde, răspunse ea, cu glas slab. Dacă ar fi încercat să-și folosească picioarele în clipa aceea, era posibil să nu reușească. Baftă la cursă, îi zise.

— OK.

Privirea lui Toby mai zăbovi câteva clipe asupra ei. El părea gata să mai spună ceva, dar se răzgândi și se duse după tatăl lui.

Emily mai rămase câteva minute pe marginea de piatră a fântânii, ploaia pătrunzându-i prin geacă. Simțea o efervescentă ciudată, de parcă ar fi fost îmbibată cu dioxid de carbon. Când telefonul ei Nokia o anunță că primise un mesaj, tresări și-l scoase din buzunar. Inima i se prăbuși. Era de la cine bănuia și ea.

Emily, ce-ai zice de fotografia asta pentru anuar?

Deschise atașamentul. Era un instantaneu cu ea și cu

Maya în cabina foto a lui Noel. Se priveau în ochi cu jind la câțiva centimetri de o sărutare. Emily rămase cu gura căscată. Își amintise că decăzuse într-atât, încât să facă fotografiile... dar nu le luase Maya pe toate când plecaseră?

Nu ți-ai dori ca poza asta să circule, nu-i așa? scria dedesubtul fotografiei.

Și, firește... era semnat A.

15

Ea fură pentru tine, și tu... uite cum o răsplătești!

Mona ieși din cabina de probă de la Saks într-o rochie Calvin Klein de un verde pur, cu decolteu pătrat. Fusta plină i se înfoie în timp ce făcea o piruetă.

— Cum ți se pare? o întrebă pe Hanna, care o aștepta în imediata apropiere a cabinei, lângă cuierul cu rochii.

— Superbă, murmură Hanna. În lumina fluorescentă a cabinei de probă, putea să-și dea seama că Mona nu purta sutien.

Mona se postă ca pentru o fotografie în fața oglinzii triple. Era atât de slabă, încât uneori cobora până la invidiata mărime zero.

— Cred că s-ar potrivi mai bine cu nuanța părului tău, zise, trăgând de una dintre bretele. Vrei s-o încerci?

— Nu știu ce să zic, răspunse Hanna. Se cam vede prin ea.

Mona se încruntă.

— Și de când îți pasă de-așa ceva?

Hanna ridică din umeri și parcurse cu privirea un cuier cu sacouri Marc Jacobs. Era joi seară, și ele se aflau în raionul cu ținute de firmă de la Saks, în mall-ul King James, căutându-și cu disperare rochii pentru Foxy. La bal aveau să vină multe fete de la școlile particulare din regiune, dar și destule care terminaseră liceul și locuiau încă la părinți, așa că era foarte important să-și găsească rochii pe care să nu se trezească până la urmă că le

aleseseră și altele.

— Vreau să arăt stilată, răspunse Hanna. Ca Scarlett Johansson.

— De ce? se miră Mona. Are fundul mare.

Hanna își strânse gura pungă. Spunând stilată, se gândise la subtilă. Ca fetele acelea din reclamele pentru diamante, cu înfățișări încântătoare, dar cu îndemnul hai s-o facem! imprimat pe o șuviță de păr. Sean trebuia să rămână într-atât de fermecat de virtutea Hannei, încât să-și renege jurămintele de la Clubul V și să-i sfâșie lenjeria de pe ea.

Își alese o pereche de pantofi Miu Miu, decupați la bol, în nuanța părului de cămilă, de pe raftul aflat imediat lângă cabina de probă.

— Îmi plac ăștia la nebunie, zise, ridicându-l pe unul dintre ei.

— Păi, și de ce nu... Mona făcu semn cu bărbia spre geanta Hannei.

Hanna lăsă pantoful să cadă la loc pe raft.

— Nici gând, răspunse.

— De ce nu? insistă, în șoaptă, Mona. Cu pantofii e cel mai ușor. Știi asta.

Văzând că Hanna șovăie, Mona plescăi din limbă.

— Încă ți-e frică, după Tiffany?

În loc să-i răspundă, Hanna se prefăcu interesată de o pereche de sandale metalice Marc Jacobs.

Mona mai luă câteva lucruri de pe cuiere și se întoarse în cabină. Câteva clipe mai târziu, ieși cu mâinile goale.

— Aici e nașpa. Hai să încercăm la Prada.

Porniră mai departe prin mall, Mona scriind un mesaj pe Sidekick-ul ei.

— Îl întreb pe Eric ce culoare de flori o să-mi aducă, explică ea. Poate că-mi asortez rochia la ele.

Mona se hotărâse să se ducă la Foxy împreună cu Eric, fratele lui Noel Kahn, cu care mai ieșise deja de câteva ori în acea săptămână. Frații Kahn reprezentau totdeauna o alegere sigură ca parteneri pentru Foxy: erau arătoși și

bogați, și fotografiile de societate umblau cu limba scoasă după ei. Mona încercase s-o convingă pe Hanna să-l invite pe Noel, însă ea zăbovise prea mult, iar Noel o invitase pe Celeste Richards, o fată de la școala cu internat a quakerilor: surprinzător, din moment ce toată lumea crezuse că lui Noel i se aprinseseră călcâiele după Aria Montgomery. Totuși, pe Hanna n-o deranja. Dacă tot nu mergea cu Sean, nu mai mergea cu nimeni.

Mona își ridică privirea de pe telefonul ei.

— Care salon pentru bronzat ți se pare mai bun, Sun Land sau Dalia's? S-ar putea să mă duc mâine cu Celeste în Sun Land, dar mă tem că ăia te fac să arăți portocalie.

Hanna ridică din umeri, simțind un junghi de gelozie. Mona ar fi trebuit să meargă să se bronzeze cu ea, nu cu Celeste. Tocmai se pregătea să răspundă, când îi sună propriul telefon. Bătăile inimii i se accelerară. Ori de câte ori îi suna telefonul, gândul îi zbura la A.

— Hanna? auzi vocea mamei ei. Unde ești?

— Am ieșit la cumpărături, îi răspunse Hanna.

De când o interesa pe maică-sa unde umbla?

— Ei bine, trebuie să te duci acasă. Taică-tău o să treacă pe-acolo.

— Cum? De ce? se miră Hanna, aruncând o privire spre Mona, care examina ochelarii de soare la preț redus dintr-un chioșc de pe esplanadă. Nu-i spusese Monei despre vizita de luni a tatălui ei. Fusesse o întâmplare prea ciudată ca să vorbească despre ea.

— Păi... Are nevoie să ia ceva, zise mama ei.

— Și anume?

Doamna Marin pufni, stânjenită.

— Trece să-și ia câteva documente financiare de care trebuie să ne ocupăm înainte ca el să se recăsătorească. Ți se pare o explicație suficientă?

O sudoare usturătoare începu să i se adune Hannei la ceafă. Mai întâi, pentru că mama ei menționase lucrul la care detesta până și să se gândească: și anume, că tatăl ei se căsătorească cu Isabel și că avea să fie tatăl lui

Kate. Și, al doilea. Își închipuise că tatăl ei va trece ca s-o vadă pe ea, în mod special. De ce-ar mai fi trebuit ea să fie acasă, dacă el venea dintr-un cu totul alt motiv? Ar fi dat impresia că nu are o viață a ei. Își verifică înfățișarea în vitrina de la Banana Republic.

— Când vine? întrebă.

— O să fie acolo într-o oră.

Și mama ei încheie brusc convorbirea. Hanna trânti clapeta telefonului și și-l ținu în palmele făcute căuș, simțind cum căldura lui i se infiltrează în piele.

— Cine a fost? se interesă Mona, cu o voce cântată, strecurându-și brațul pe sub al Hannei.

— Mama, îi răspunse Hanna, distrată. Tocmai se întreba dacă mai avea timp pentru un duș când ajungea acasă; duhnea a toate parfumurile acelea diferite pe care le încercase la Neiman Marcus. Vrea să fiu acasă peste o oră.

— Pentru ce?

— Pentru că... așa.

Mona se opri din mers și o examinează atentă din priviri pe Hanna.

— Han. Maică-ta nu sună așa, degeaba, să te cheme acasă.

Hanna se opri și ea. Ajunseseră în fața intrării în Anul Iepurelui, bistroul chinezesc de lux al mall-ului, și copleșitorul miros al sosului hoisin îi pluti până la nări.

— Păi, pentru că... vine taică-meu.

Mona se încruntă.

— Taică-tău? Credeam că a...

— Nu a..., se grăbi s-o întrerupă Hanna. Când se împrietenise cu Mona, Hanna îi spusese că tatăl ei murise. Își jurase că n-o să mai vorbească niciodată cu el, așa că nu fusese neapărat o minciună. N-am mai ținut legătura de foarte mult timp, îi explică ea. Dar l-am văzut alaltăieri, și are niște afaceri în Philly, sau ce-o mai avea. Nu vine azi pentru mine. Nici nu știi de ce vrea mama să fiu acolo.

Mmia își propti o mână în șold.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

Hanna ridică din umeri.

— Și când s-a întâmplat?

— Nu știu. Luni, parcă?

— Luni? repetă Mona, pe un ton jignit.

— Fetelor! Le întrerupse o voce. Hanna și Mona își ridicară privirile. Era Naomi Zeigler. Ea și cu Riley Wolfe ieșeau din Prada, cu sacoșele negre de cumpărături atârinate de umerii perfect bronzăți cu ajutorul sprayurilor. Ați venit să faceți cumpărături pentru Foxy? le întrebă Naomi. Părul blond era la fel de lucios ca totdeauna, iar pielea îi sclipea enervant, însă Hanna nu se putu împiedica să constate că rochia ei BCBG era din sezonul trecut. Dar, până să-i poată răspunde, Naomi adăugă: Nu vă mai bateți capul cu Prada. Am cumpărat noi singurele lucruri ca lumea.

— Poate că noi avem deja rochiile, replică, țeapănă, Mona.

— Hanna, mergi și tu? întrebă Riley, făcând ochii mari și zvârlindu-și pe spate părul roșu strălucitor. Am crezut că poate, din moment ce nu mai ești cu Sean...

— Nu pot să lipsesc eu de la Foxy, rosti, semeață, Hanna.

Riley își puse o mână în șold. Purta jambiere negre și fustă din denim cu franjuri și un pulover oribil în dungi albe și negre. De curând fusese publicat un instantaneu de paparazzi cu Mischa Barton îmbrăcată exact așa.

— Sean e atât de frumos! zise Riley, torcând ca o pisică. Cred că s-a făcut și mai drăguț peste vară.

— E cu desăvârșire gay, interveni repede Mona.

Riley nu se arată îngrijorată.

— Pun pariu că-l fac eu să se răzgândească.

Hanna își strânse pumnii.

Naomi se luminează la față.

— Și, ia zi, Hanna, e minunat la YMCA, nu? Trebuie să vii cu mine, la cursul de Pilates. Il știi pe instructor, pe

Oren? E superb.

— Hanna nu merge la YMCA, se amestecă Mona. Noi mergem la Body Tonic. La Y e de rahat.

Hanna își tot plimba privirea de la Mona la Naomi, simțind cum i se învolbură stomacul.

— Nu mergi la Y? se miră Naomi, făcând mutra cea mai nevinovată de care era capabilă. Nu mai înțeleg nimic. Nu te-am văzut acolo ieri? Lângă sala pentru exerciții?

Hanna o apucă de braț pe Mona.

— Întârziiem undeva, zise, trăgând-o din fața magazinului Prada înapoi, spre Saks.

— Ce-a fost cu toate astea? întrebă Mona, ocolind cu grație un cal de femeie încărcată cu sacoșe.

— Nimic. Nu pot s-o sufăr.

— Ce căutai ieri la Y? Mie mi-ai zis că te duci la dermatolog.

Hanna se opri în loc. Știuse ea că întâlnirea cu Naomi, înainte să intre la Clubul V, însemna necaz.

— Am... am avut o treabă pe-acolo.

— Ce?

— Nu pot să-ți spun.

Mona se încruntă, după care se răsuci pe călcâie. Făcu câțiva pași hotărâți și țepeni spre Burberry. Hanna o prinse din urmă.

— Uite ce e, pur și simplu, nu pot. Îmi pare rău.

— Sunt convinsă că-ți pare, bombăni Mona, începând să se scotocească prin geantă, din care scoase pantofii Miu Mm în nuanța părului de cămilă, de la Saks. Nu erau în cutie. Iar elementul de siguranță le fusese rupt. Îi legănă prin fața ochilor Hannei.

— Am vrut să ți-i fac cadou. Dar poți să-i uiți.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Dar...

— Chestia cu taică-tău s-a întâmplat acum trei zile, și tu nu mi-ai suflat o vorbă despre asta, zise Mona. Iar acum, mă minți în legătură cu ceea ce faci după școală.

— Dar nu e deloc așa... se bâlbâi Hanna.

— Mie așa mi se pare, i-o întoarse Mona, încruntată. Și cu ce altceva m-ai mai mințit?

— Îmi pare rău, chițâi Hanna. Doar că...

Își coborî privirea și trase aer adânc în piept.

— Vrei să știi de ce-am fost la Y? Foarte bine. M-am dus la Clubul Virginilor.

Mona făcu ochii mari. Telefonul mobil îi sună în geantă dar nu făcu niciun gest să-l scoată de-acolo.

— Acum, chiar sper că minți.

Hanna scutură din cap. Se simțea un pic îngrețoșată. La Burberry mirosea mult prea tare a noul lor parfum.

— Dar... pentru ce?

— Îl vreau înapoi pe Sean.

Mona izbucni în râs.

— Mie mi-ai zis c-ai terminat-o cu el de la petrecerea lui Noel.

Hanna aruncă o privire în vitrina de la Burberry și aproape că făcu infarct. Ce, așa îi era fundul, chiar atât de butucănos? Dintr-odată, se vedea având aceleași proporții ca Hanna cea penibilă și grasă din trecut. Icnii, întoarse capul în altă parte, după care se privi din nou. Din vitrină o privea Hanna cea adevărată, normală.

— Nu, îi răspunse Monei. El a terminat-o cu mine.

Mona nu râse, dar nici nu încercă s-o consoleze.

— De-asta ai fost la clinica lui taică-său?

— Nu, răspunse repede Hanna; uitase că se întâlnise acolo cu Mona. Apoi, dându-și seama că poate avea să fie nevoită să-i divulge adevăratul motiv, își luă vorba înapoi. Păi, mda, zise. Într-un fel.

Mona ridică din umeri.

— Ei bine, eu oricum auzisem din altă parte că Sean a fost cel care a terminat-o cu tine.

— Ce? șuieră printre dinți Hanna. De la cine?

— Nu știu, poate prin sala de sport. Nu-mi aduc aminte, răspunse Mona, ridicând iar din umeri. Poate că de la Sean a pornit.

Hannei i se încețoșă vederea. Se îndoia că Sean ar fi putut să spună... dar poate că o făcuse A., în locul lui.

Mona o examinează din ochi.

— Eu credeam că vrei să-ți pierzi virginitatea, nu s-o prelungști.

— Am vrut doar să văd cum e, se apără, moale, Hanna.

— Și? insistă Mona, țuguindu-și buzele într-o expresie răutăcioasă. Zi-mi toate bârfele. Pun pariu c-a fost de râs.

Despre ce-ați vorbit? Ați scandat lozinci? Ați cântat? Ce-ați făcut?

Hanna se încruntă și se întoarse să plece. În mod normal, i-ar fi povestit Monei totul. Doar că o usturau ironiile ei, și nu voia să-i dea satisfacție. Candace rostise pe un ton atât de patetic: Aici este un loc sigur. Și, în clipa de față, Hanna nu simțea că ar avea dreptul să divulge secretele altora, mai ales când, după toate aparențele, A. avea să i le divulge pe-ale ei. Și, în definitiv, dacă Mona auzise un zvon despre ea, de ce nu-i spusese nimic? Nu era vorba că sunt cele mai bune prietene?

— Nimic din toate astea, zău, murmură. A fost de-a dreptul plictisitor.

Pe chipul Monei se citise până acum o așteptare plină de speranță; acum, se pleoști, dezamăgită. Se fixară reciproc cu privirea. Deodată, sună telefonul Monei, și ea întoarse capul.

— Celeste? răspunse Mona. Salut!

Hanna își mușcă buza și se uită la ceasul Gucci cu brățară.

— Trebuie să plec, șopti spre Mona, făcând un gest spre ieșirea dinspre est a mall-ului. Tata...

— Stai puțin, rosti Mona în telefon. Acoperi microfonul cu palmele, își dădu ochii peste cap în direcția pantofilor Miu Miu, după care-i împinse spre Hanna. Ia-i și pe-ăștia, o îndemnă. De fapt, nu prea pot să-i sufăr.

Hanna se retrase cu spatele, ținând pantofii furați de

curelușe. Dintr-odată, nici ea nu prea mai putea să-i sufere.

16

O seară plăcută, normală, în familia Montgomery

În seara aceea, Aria stătea pe pat, tricotând o bufniță dintr-un scul de mohair. Bufnița era maro și avea o înfățișare băiețească: începuse să lucreze la ea săptămâna trecută, gândindu-se că avea să i-o dea lui Ezra. Acum, fiindcă era clar că n-o să mai fie cazul, se întreba... oare să i-o dea lui Sean? Cât de ciudat ar fi părut?

Înainte de dispariția lui Ali, ea tot încercase să-i facă lipeala Ariei cu tot felul de băieți din Rosewood, spunându-i:

— Nu trebuie decât să te duci și să vorbești cu el. Nu e greu.

Totuși, pentru Aria, era greu. Abia ajungea în apropierea unui băiat din Rosewood, că și încremenea, bolborosind cea dintâi idiotenie care-i venea pe limbă... și care, din cine știe ce motiv, era adesea despre matematică. Și ea detesta matematica. Până să termine a șaptea, vorbise doar cu un singur băiat din afara clasei ei: cu Toby Cavanaugh.

Și fusese înfricoșător. Se întâmplase cu doar câteva săptămâni înainte să dispară Ali, și Aria se înscrisese la o tabără artistică de weekend, și cine putea să apară în grupa ei, dacă nu Toby? Aria fusese uluită: ce, nu era vorba ca el să fie la internat... pentru totdeauna? Dar, din câte se părea, școala lui luase vacanța de vară mai devreme decât cei de la Rosewood Day, așa că, iată-l acolo. Stătea într-un colț, cu părul căzându-i peste ochi, plesnindu-se cu o bandă din cauciuc peste încheietură.

Profesoara lor de artă dramatică, o femeie zveltă, cu părul creț, mai mereu îmbrăcată hippy, le ceruse tuturor să facă un exercițiu de actorie: să se grupeze pe perechi

și să-și strige reciproc o frază, iar și iar, intrând într-un anume ritm. Fraza trebuia să se modifice de la sine. Trebuiau să dea ocol încăperii, schimbând perechile, și Aria se pomeni curând față-n față cu Toby. Fraza pentru ziua aceea era: Niciodată nu ninge vara.

— Niciodată nu ninge vara, spusese Toby.

— Niciodată nu ninge vara, îi răspunsese Aria.

— Niciodată nu ninge vara, repetase Toby. Avea ochii înfundați în orbite și unghiile roase până la sânge. Aria era crispată, stând atât de aproape de el. Nu se putea abține să nu-și amintească fața fantomatică a lui Toby la fereastra lui Ali, imediat înaintea accidentului pățit de Jenna. Și de cum o coborâseră paramedicii pe Jenna pe scara din frânghie aproape scăpând-o. Și cum, după câteva zile, în timp ce ieșea la un bal caritabil, își auzise profesoara de educație sanitară, doamna Iverson, spunând:

— Dac-aș fi eu tatăl băiatului ăla, nu l-aș trimite doar la internat. L-aș trimite la închisoare.

Și apoi, fraza chiar se modificase, devenind Știu ce-ai făcut astă-vară. Toby o rostise primul, însă Aria o strigase de vreo câteva ori în replică, până să-și dea seama ce însemna cu adevărat.

— O, la fel ca filmul! strigase profesoara, bătând din palme.

— Mda, confirmase Toby, zâmbind spre Aria. Și fusese un zâmbet adevărat, nu unul sinistru, ceea ce o făcuse să se simtă și mai rău. Când îi povestise lui Ali întâmplarea, Ali oftase.

— Aria, Toby e – cum să zic? – dezechilibrat mintal. Am auzit că a fost cât pe ce să se înece acolo, în Maine, când a sărit să înoate într-un râu înghețat, încercând să fotografieze un elan.

Totuși, Aria nu se mai întorsese la orele de artă dramatică.

Gândul îi zbură din nou spre bilețelul lipit de A.: Te întrebi cine sunt? Sunt mai aproape decât îți închipui.

Era posibil ca A. să fie Toby? Să se fi strecurat el în Rosewood Day și să fi lipit bilețelul pe vitrina lui Ali? Oare l-o fi văzut vreuna dintre prietenele ei? Sau poate că A. îi era coleg sau colegă de clasă la vreo materie. La orele de engleză părea cel mai logic: momentele la care se refereau mesajele, în majoritatea lor, se învâртеau în jurul acestora. Dar cine să fie? Noel? James Freed? Hanna?

Aria ezită când ajunse la Hanna. Își pusese și înainte întrebări în legătură cu ea: era posibil ca Aria să-i fi spus Hannei despre părinții ei. Iar Hanna fusese părtașă la Chestia cu Jenna.

Dar pentru ce?

Răsfoi albumul cu fotografiile elevilor de la Rosewood Day – apăruse chiar azi și cuprindea numele și numerele de telefon ale tuturor colegilor – și găsi poza lui Sean. Era tuns ca sportivii și bronzat, de parcă și-ar fi petrecut toata vara pe iahtul tatălui său. Băieții cu care umblase Aria prin Islanda fuseseră palizi și cu părul moale, și dacă aveau bani, atunci acelea erau caiace cu care se plimbau pe ghețarul Snaefellsjokull.

Formă numărul lui Sean, dar îi răspunse mesageria vocală.

— Salut, Sean, zise, sperând ca vocea să nu-i sune prea strident. Sunt Aria Montgomery. Am... hm, am sunat doar să-ți spun „bună” și... hm, aș avea să-ți recomand ceva de filosofie. Ayn Rand se numește. E... cum să zic?, super complexă, dar categoric citibilă. Încearc-o!

Îi lăasă numărul ei de telefon mobil și pseudonimul de messenger, închise și vru să șteargă mesajul. Probabil că pe Sean îl sunau oricum o grămadă de fete de la Rosewood, care să nu fie atât de stângace.

— Aria! strigă Ella, de la piciorul scării. La masă!

Își azvârli telefonul pe pat și coborî cu încetineală treptele. Auzul ei captă un ciudat piuit venind dinspre bucătărie. Să fi fost... cronometrul cuptorului electric? Dar așa ceva era cu neputință! Bucătăria lor fusese

amenajată într-un stil retro, al anilor '50, iar cuptorul era un Magic Chef autentic din 1956. Ella îl folosea rareori, de teamă că, fiind atât de vechi, putea să dea foc întregii case.

Numai că, spre surprinderea Ariei, Ella chiar avea ceva în cuptor, iar fratele și tatăl ei erau deja la masă. Era prima dată după weekend când se aduna întreaga familie. Mike își petrecuse ultimele trei seri pe la diverși colegi din echipa de lacrosse, iar tatăl ei... în fine, fusese prea ocupat cu „catedra”.

Un pui fript, un castron cu cartofi piure și un vas cu fasole verde tronau în mijlocul mesei. Farfuriile și tacâmurile erau asortate și fuseseră așezate până și șervete individuale. Aria se crispă. Părea ceva mult prea normal... mai ales pentru familia ei. Ceva trebuie să fi fost în neregulă. Murise cineva? Destăinuise A. secretul?

Și totuși, părinții ei păreau netulburați. Mama ei scoase o tavă de chifle din cuptor – care, printr-o minune, nu luase foc –, iar tatăl ei aștepta în tăcere, răsfoind paginile de publicistică din New York Times. El citea mereu la masă, în timpul meciurilor lui Mike, ba chiar și când conducea.

Aria se întoarse spre el, fiindcă nu-l prea mai văzuse de luni, din barul Victory.

— Salut, Byron, îi zise.

Tatăl ei îi răspunse cu un zâmbet neprefăcut.

— Bună, Maimuțică.

Uneori, așa îi spunea, Maimuțică; într-o vreme, îi spusese chiar și Maimuță Păroasă, până când ea îi ceruse să înceteze. Byron arăta mereu de parcă tocmai ar fi căzut din pat. Purta tricouri găurite, cumpărate de la mâna a doua, boxeri cu emblema Philadelphia 76ers sau pantaloni de pijama în carouri și o pereche de papuci vechi, căptușiți cu blană de oaie. Părul șaten stufos îi era, la rândul lui, întotdeauna într-o cumplită neorânduială. Ariei i se părea că seamănă cu un urs koala.

— Și... salut, Mike! adăugă ea, voioasă, ciufulindu-l.

Mike se trase înapoi.

— la naibii mâna de pe mine!

— Mike, îl apostrofă Ella, fluturând spre el unul dintre bețișoarele cu care-și prindea de obicei în coc părul șaten-închis.

— Nu voiam decât să fiu drăguță, replică Aria, stăpânindu-se la timp să-i arunce lui Mike una dintre obișnuitele replici sarcastice. În loc de asta, se așeză, își așternu în poală șervetul brodat cu flori și luă de pe masă o furculiță cu mâner din bachelită. Puiul miroase foarte bine, Ella, comentă ea apoi.

— Nu-i decât ceva cumpărat de la raionul cu delicatese, zise Ella, împărțind piureul în farfurii.

— Și de când ți se pare ție că puiul miroase bine? rânji Mike. Tu nu mănânci așa ceva.

Era adevărat. Aria devenise vegetariană încă din cea de-a doua săptămână de ședere în Islanda, când Hallbjorn, primiți ei iubit, îi cumpărase o gustare de la o tonetă, despre care ea crezuse că ar fi un hot-dog. Avusese un gust formidabil, însă după ce terminase de mâncat, el îi spusese că fusese carne de pufin³⁷. De atunci, ori de câte ori vedea carne în față, îi venea mereu în minte imaginea unui chip drăgălaș de pui de pufin.

— Ei, oricum, replică Aria, cartofi mănânc. Își îndesă o lingură plină cu piure aburind în gură. Și ăștia sunt formidabili.

Ella se încruntă.

— Sunt cartofi instant. Știi doar că nu mă pricep să gătesc.

Aria își dădea seama că exagerase cu strădaniile. Dar se gândise că, dacă se comporta ca o fiică model, fără să mai fie sarcastică și bombănitoare cum era zi de zi, poate că Byron avea să înțeleagă ce pierde.

Se întoarse din nou spre el. Aria n-ar fi vrut să-și urască tatăl. El avea o grămadă de părți bune: o asculta

---

³⁷ Specie de pasăre din ținuturile arctice, numită și pinguinul pufin sau papagal de mare

mereu când avea probleme, era inteligent, îi făcea mereu prăjiturile fă-te Bine Repede când ea avea gripă. Aria încercase să găsească un motiv logic, ne-sentimental, pentru ceea ce se întâmplase cu Meredith. Nu voia să creadă că el iubea pe altcineva sau că avea să-și destrame familia. Totuși, îi venea greu să nu i-o ia în nume de rău.

În timp ce-și umplea lingura cu fasole verde, telefonul Ellei, care rămăsese lângă cuptor, începu să sune. Ella îl privi pe Byron.

— Să răspund?

Byron se încruntă.

— Cine ar putea să te caute la ora cinei?

— Poate c-o fi Oliver, de la galerie.

Deodată, Aria simți cum o gheară îi strânge gâtul. Dar dacă o fi A.?

Telefonul sună din nou. Aria se ridică.

— Răspund eu.

Ella se șterse la gură și-și împinse scaunul înapoi.

— Nu, ar trebui să răspund eu.

— Nu! strigă Aria, năpustindu-se spre cuptor. Telefonul sună pentru a treia oară. Eu... ăăă... e...

Bătu disperată aerul cu brațele, străduindu-se să gândească. Rămasă în pană de idei, înșfăcă telefonul și-l azvârli tocmai până în living, unde alunecă pe podea, se ciocni de divan și se opri din sunat. Polo, motanul familiei Montgomery, apăru tiptil și începu să lovească telefonul cu lăbuța lui dungată.

Când se întoarse, Aria văzu că toată familia o privea fix.

— Ce se-ntâmplă cu tine? o întrebă Ella.

— Păi...

Aria era learcă de transpirație și întregul trup îi zvâcnea odată că bățile inimii. Mike își împreună mâinile la ceafă. Cree-TINOOO, mimă el din buze.

Ella țâșni pe lângă ea spre living și se ghemui să vadă ecranul telefonului. Fusta ei plisată mătură podeaua,

ridicând praful.

— Era Oliver, anunță ea.

În același timp, Byron se ridică de la masă.

— Eu trebuie să plec.

— Să pleci? Ellei i se frânse vocea. Dar de-abia am început să mâncăm.

Byron își duse farfuria goală în chiuvetă. Mereu fusese cel mai rapid de pe planetă la mâncat, mai rapid chiar și decât Mike.

— Am de lucru la catedră.

— Dar...

Ella își cuprinse cu brațele talia subțire. Priviră cu toții, neputincioși, cum Byron dispare sus, pe scară, și reapare cam după o jumătate de minut, purtând o pereche de pantaloni gri mototoliți și o cămașă albastră, cu gulerul răsfrânt. Părul îi era, în continuare, nepieptănat. Închese servieta din piele scorojită și cheile mașinii.

— Vin repede, mai zise.

— Poți să iei niște suc de portocale? strigă Ella, însă Byron închise după el ușa casei fără să mai răspundă.

În clipa imediat următoare, Mike se repezi afară din bucătărie, fără să-și ducă farfuria în chiuvetă. Își luă geaca și racheta de lacrosse și-și vârî picioarele în teniși fără să le mai dezlege șireturile.

— Hei, tu unde mai pleci? îl luă la rost Ella.

— La antrenament, răspunse el, răstit.

Își ținea capul plecat și-și mușca buza, ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească plânsul. Aria ar fi vrut să dea fuga până la fratele ei, să-l ia în brațe și să încerce împreună să-și dea seama ce era de făcut, numai că se simțea înțepenită, de parcă ar fi prins rădăcini în plăcile din ceramică, în formă de tablă de șah, ale bucătăriei.

Mike trânti ușa, făcând să se zguduie casa. Trecură câteva clipe de tăcere, după care Ella își ridică spre Aria ochii cenușii.

— Toți ne părăsesc.

— Ba nu, nu-i așa, se grăbi Aria s-o contrazică.

Mama ei se întoarce la masă și-și privi țintă puiul rămas în farfurie. După câteva clipe de tăcere, așternu un șervet peste friptura rămasă și se întoarce din nou spre Aria.

— Nu ți se pare că tatăl tău se comportă ciudat?

Aria își simți gura uscată.

— În ce privință?

— Nu știu, răspunse Ella, urmărind cu degetul muchia farfuriei din porțelan. Dă impresia că-l sâcâie ceva. O fi legat de catedră? Pare atât de ocupat...

Aria știa că ar fi trebuit să spună ceva, însă cuvintele parcă i se lipiseră pe undeva, prin stomac, și i-ar fi trebuit o pompă pentru desfundat chiuvetele sau un aspirator ca să le extragă de-acolo.

— Nu mi-a zis nimic despre asta, nu.

Și nu era tocmai o minciună.

Ella o fixă cu privirea.

— Mi-ai spune dac-ai ști ceva, nu?

Aria își lăsă capul în jos, prefăcându-se că-i intrase ceva în ochi.

— Sigur, zise.

Ella se ridică și strânse resturile de pe masă. Aria rămase pe loc, simțindu-se inutilă. Aceasta fusese șansa ei... și nu făcea decât să zacă degeaba acolo. Ca un sac de cartofi.

Urcă agale în camera ei și se așeză la birou, neștiind ce să facă. De jos, auzea acordurile genericului din Jeopardy! Poate c-ar fi fost mai bine să coboare și să mai stea cu Ella. Numai că tot ce-și dorea, de fapt, era să plângă.

Computerul ei scoase sunetul acela de plescăit care anunța un text primit pe mesageria instant. Aria se îndreptă spre el, întrebându-se dacă nu cumva era de la Sean. Și totuși... nu era.

A A A A A A: Ai două variante. Îi pui capăt sau îi spun eu mamei tale. Îți dau răgaz până bate miezul nopții de

sâmbătă, Cenușăreaso. Altfel... – A.

Un scârțâit o făcu să tresară. Se răsuci spre ușă și văzu ca motanul ei împinsese ușa cu botul. Îl mângâie cu gesturi absente, citind încă o dată mesajul. Și încă o dată. Și încă o dată.

Altfel...? Și îi pui capăt? Și cum ar fi trebuit ea să procedeze?

Computerul ei scoase un nou pleosc. Fereastra mesageriei instant clipi.

A A A A A A: Nu prea știi cum? Uite un indiciu: Studioul pentru yoga Strawberry Ridge. 7:30 dimineața. Mâine. Să fii acolo!

17

Fetița tatii are un secret

Hanna stătea la vreo cincisprezece centimetri de oglinda din camera ei, examinându-se îndeaproape. Probabil că imaginea reflectată în vitrina din mall fusese doar o himeră: aici, arăta normală și slabă. Și totuși... nu cumva porii păreau un pic dilatați? Și ochii... nu priveau ușor cruciș?

Iritată, deschise sertarul biroului și scoase o pungă uriașă de chipsuri cu sare și piper. Își umplu gura, începu să mestece, dar se opri. Săptămâna trecută, mesajele de la A. o trimiseseră din nou în acea oribilă înlănțuire îndopat-vomat... chiar dacă își reprimase năravul atâția ani. Nu va reveni la așa ceva. Și cu atât mai puțin de față cu tatăl ei.

Înfășură punga și privi din nou afară pe fereastră. Pe unde-o umbla el? Trecuseră aproape două ore de când o sunase mama ei, când ea se afla la mall. Deodată, zări un Range Rover verde-închis pătrunzând pe aleea din fața casei, de fapt o străduță șerpuită, mărginită de copaci, lungă de vreo patru sute de metri. Automobilul

înaintă cu ușurință pe meandrele aleii, așa cum ar fi fost capabil doar cineva care locuise acolo. Când era mai mică, tatăl ei o dădea cu sania pe alee. O învățase atunci cum să se aplece la fiecare cotitură, ca să nu se răstoarne.

Când se auzi soneria, tresări. Miniaturalul ei pinscher, Bulinuță, începu să latre, și soneria zbârâi din nou. Lătratul lui Bulinuță deveni mai strident și mai agitat, iar soneria se auzi și a treia oară.

— Da, da! bodogăni Hanna.

— Salut, îi zise tatăl ei, după ce deschise ușa. Bulinuță începu să-i țopăie pe lângă picioare. Salutare, băiete, adăugă el, aplecându-se să ridice cățelușul.

— Bulinuță, nu! comandă Hanna.

— Stai, nu-mi face nimic, o asigură domnul Marin, mângâindu-l pe botișor. Hanna și-l luase pe Bulinuță la scurt timp după plecarea tatălui ei.

— Așa, zise el, așteptând stânjenit pe verandă. Era îmbrăcat cu un costum gri-cărbune, de afaceri, purta o cravată roșu cu albastru, ca și cum tocmai ar fi venit de la o întâlnire. Hanna se întrebă dacă el voia să intre. Se simțea ciudat să-și invite tatăl în propria lui casă.

— Aș putea...? începu el.

— Vrei să...? zise și Hanna, în același timp. Tatăl ei scoase un hohot de râs nervos. Hanna nu-și dădea seama precis dacă voia să-l îmbrățișeze. El făcu un pas spre ea, și ea făcu unul înapoi, ciocnindu-se de ușă. Încercă să dea impresia că așa și intenționase. Hai, intră, îi zise, pe un ton care-i arăta iritarea.

Se opri în antreu. Hanna îi simți privirea fixată asupra ei.

— Mă bucur mult că te văd, zise el.

Hanna ridică din umeri. Ar fi vrut să aibă o țigară sau altceva cu care să-și ocupe mâinile.

— Mda, bine. Așadar, îți vrei chestiile alea financiare? Sunt chiar aici.

El miji ochii, neluând-o în seamă.

— Am vrut să te întreb data trecută. Părul. I-ai făcut ceva. E... e mai scurt?

Ea îi răspunse cu un zâmbet superior.

— E mai închis.

El împunse aerul cu degetul spre ea.

— Bingo! Și nu mai porți ochelarii!

— Am făcut operație cu laser, răspunse ea, țintuindu-l cu privirea. Acum doi ani.

— Aha, mormăi el, înfundându-și mâinile în buzunare.

— O spui de parc-aș fi făcut ceva rău.

— Nu, răspunse repede tatăl ei. Doar că arăți... altfel.

Hanna își încrucișă brațele la piept. Când părinții ei se hotărâseră să divorțeze, Hanna crezuse că era din cauză că ea se îngrășase. Și era neîndemânică. Și urâtă. Întâlnirea cu Kate nu i se păruse că ar fi fost decât o dovadă în plus. El își găsisese o fiică nouă cu care s-o înlocuiască, așa că o abandonase.

După dezastrul din Annapolis, tatăl ei încercase să mai țină legătura cu ea. La început, Hanna consimțise, acceptând câteva convorbiri telefonice, care fuseseră morocănoase, monosilabice. Domnul Marin încercase s-o descoasă vrând să afle ce-o supăra, însă Hanna era prea jenată ca să discute despre așa ceva. Până la urmă, intervalul de timp dintre conversații se mărise, și se tot mărise... până când încetaseră de-a binelea să-și mai vorbească.

Domnul Marin traversă tacticos antreul, scândurile podelei scârțâindu-i sub tălpi. Hanna își zise că poate el încerca să evalueze ce rămăsese la fel și ce se schimbasese. Să fi observat că fotografia alb-negru cu ei doi, care stătuse agățată deasupra mesei în stilul Misiunii, fusese înlăturată? Și că litografia înfățișând o femeie efectuând salutul yoga al soarelui – un afiș pe care tatăl Hannei îl detesta, însă mama ei îl adora – era la locul său?

Tatăl ei se trânti pe canapeaua din living, chiar dacă nimeni nu folosea vreodată livingul. El nu folosisese

niciodată livingul. Era întunecos, mult prea îmbâcsit, avea covoare persane urâte și mirosea a soluție Endust pentru șters praful. Hanna nu știa ce altceva ar fi putut să facă, așa că-l urmă și se așeză pe divanul cu picioare, din colț.

— Așa. Și, ce mai faci tu, Hanna?

Ea își strânse picioarele sub corp.

— Mă descurc.

— Asta-i bine.

Un nou ocean de tăcere. Auzi țăcănitul gheruțelor lui Bulinuță pe gresia din bucătărie, apoi lipăitul limbii în castronul cu apă. Își dori ceva care să-i întrerupă: un apel telefonic, declanșarea alarmei de incendiu, ba chiar încă un SMS de la A.; orice, numai s-o smulgă din stânjeneala aceasta.

— Și tu, cum o mai duci? îl întrebă, într-un târziu.

— Nu prea rău, răspunse el, culegând de pe canapea o pernuță cu ciucuri și ținând-o în brațul întins. Chestiile astea mi s-au părut mereu atât de urâte!

Hanna era de acord cu el, dar ce, pernele din casa lui Isabel erau perfecte?

Tatăl ei își ridică privirea.

— Ți-aduci aminte cum ne jucam? Tu așezai perne pe podea și săreai de pe una pe alta, fiindcă podeaua era lava încinsă?

— Tată, protestă Hanna, strâmbând din nas și îmbrățișându-și și mai strâns genunchii. El storci perna în mână.

— Erai în stare să te joci așa ore în șir.

— Aveam șase ani.

— Ți-aduci aminte de Cornelius Maximilian?

Hanna își ridică privirea. În ochi îi sclipeau luminițe.

— Tată...

El azvârli perna în sus, apoi o prinse.

— N-ar trebui să vorbesc despre el? A trecut prea mult timp?

Ea își repezi bărbia înainte, rigidă.

— Probabil.

Pe dinăuntru totuși, se destinsese într-un mic, foarte mic zâmbet. Cornelius Maximilian era gluma lor secretă pe care o inventaseră după ce văzuseră Gladiatorul. Fusese un mare privilegiu pentru Hanna să meargă la un film atât de sângeros, clasificat ca interzis celor sub 17 ani neînsoțiți de un părinte, numai că ea nu împlinise decât zece, și tot sângele acela o traumatizase. Fusese convinsă că n-avea să doarmă în noaptea aceea, așa că tatăl ei îl inventase pe Cornelius, ca s-o facă să se simtă mai bine. Cornelius era unicul câine – un pudel, se gândiseră ei, deși uneori îl prefăceau într-un Boston terier – îndeajuns de puternic, încât să se lupte în ringul gladiatorilor. Înfrângea tigri, înfrângea alți gladiatori înfricoșători. Putea să facă orice, inclusiv să-i readucă la viață pe gladiatorii morți.

Născociseră un personaj complex, Cornelius, discutând despre ce făcea el în zilele libere, ce fel de ținte prefera să poarte la zgardă, cum simțea nevoia unei iubite. Uneori, Hanna și tatăl ei se refereau la Cornelius de față cu mama, iar ea sărea imediat: „Ce? Cine?“, chiar dacă-i explicaseră gluma de o mie de ori. Când și-l luase pe Bulinuță, Hanna se gândise chiar să-l boteze Cornelius, însă ar fi întristat-o prea mult.

Tatăl ei se lăsă pe spătarul canapelei.

— Îmi pare rău că lucrurile stau așa.

Hanna se prefăcu interesată de propria manichiură.

— Așa, cum?

— Așa, cum... sunt între noi, zise el, dregându-și glasul. Îmi pare rău că n-am mai ținut legătura.

Hanna își dădu ochii peste cap. Era o activitate extrașcolară mult prea specială pentru ea.

— Nu-i mare chestie.

Domnul Marin bătu darabana pe măsuța de lângă el. Devenise evident că se simțea cu adevărat stânjenit. Bun.

— Și-atunci, de ce i-ai furat mașina prietenului tău? Am

întrebat-o și pe mama ta, dar nici ea nu știe.

— E complicat, răspuse repede Hanna.

Ce ironie: la început, după ce divorțaseră, Hanna căutase modalități prin care să-și facă părinții să vorbească între ei, ca să se îndrăgostească la loc, exact cum procedaseră personajele gemene interpretate de Lindsay Lohan, în Capcană pentru părinți. Până la urmă, se dovedise că tot ce trebuia să facă era să se lase arestată de câteva ori.

— Hai, zi, insistă domnul Marin. Ce-ați făcut, v-ați certat? Erai supărată?

— Așa cred.

— El a rupt-o cu tine?

Hanna înghiți în sec, nefericită.

— De unde știi?

— Dacă el a renunțat la tine, poate că nu merita.

Hanei nu-i venea să creadă că el îi spunea așa ceva. De fapt, nici nu credea. Poate că nu auzise bine. Poate că ascultase muzica prea tare la iPod.

— Te-ai mai gândit la Alison? o întrebă tatăl ei.

Hanna își privi mâinile.

— Așa cred. Mda.

— E destul de greu de crezut.

Hanna înghiți iar în sec. Dintr-odată, simțea că-i vine să plângă.

— Știu, zise.

Domnul Marin se lăsă din nou pe spate. Canapeaua scoase un zgomot ciudat, ca un pârțâit. Cu ani în urmă, tatăl ei poate c-ar fi făcut vreun comentariu pe tema asta, însă acum nu zise nimic.

— Știi care e amintirea mea preferată cu Alison?

— Care? întrebă încet Hanna. Se rugă în gând ca el să nu spună: Atunci când ați venit voi două în Annapolis și s-a înțeles atât de bine cu Kate.

— Era vară. Cred că voi treceați într-a șaptea, sau cam așa ceva. V-am dus, pe tine și pe Alison, într-o excursie de o zi la Avalon. Ți-aduci aminte?

— Vag, răspunse Hanna. Își amintea că mâncase prea multe praline, că arăta grasă în costumul ei de baie din două piese, iar lui Ali îi stătea perfect în al ei, și că un surfer o invitase pe Ali la o petrecere în jurul unui foc de tabără, însă ea îi făcuse vânt în ultima clipă.

— Stăteam pe plajă, continuă să povestească tatăl ei. La câteva cearșafuri mai încolo, erau o fată și un băiat. Voi două o cunoșteți pe fată de la școală... dar nu era una dintre cele cu care obișnuiați să vă petreceți timpul. Avea o șmecherie de-aia... cu care-și lega la spate sticla cu apă și sorbea din ea cu paiul. Ali vorbea cu fratele ei și n-o băga în seamă.

Deodată, Hanna își aminti perfect. Era ceva obișnuit să dai peste cunoscuți de la Rosewood pe litoralul Jersey... precum și că fata aceea fusese, de fapt, Mona. Băiatul era vărul Monei. Lui Ali i se păruse drăguț, așa că se duse să între în vorbă cu el. Mona se arătase extaziată fie și de simplul fapt că Ali era măcar în apropierea ei, însă Ali nu făcuse decât să-și întoarcă fața spre ea și să-i spună: „Hei, și purcelușul meu de Guineea bea apă dintr-o sticlă ca asta.”

— Asta-i amintirea ta preferată? Nu se putu abține Hanna. Ea și-o blocase, și era destul de convinsă că la fel procedase și Mona.

— N-am terminat, replică tatăl ei. Alison s-a dus până pe marginea plajei cu băiatul, dar tu ai rămas acolo să vorbești cu fata aceea, care arăta pur și simplu zdrobită din cauză că plecase Alison. Nu mai știi ce i-ai zis, dar ai fost drăguță cu ea. Am fost tare mândru de tine.

Hanna strâmbă din nas. Se îndoia că ar fi fost drăguță: probabil că doar se abținuse să fie de-a dreptul răutăcioasă. După ce se întâmplase Chestia cu Jenna, Hanna nu mai savura prea mult batjocorirea altora.

— Mereu ai fost drăguță cu toată lumea, adăugă tatăl ei.

— Ba nu, n-am fost, murmură ea.

Își aminti cum obișnuia să vorbească despre Jenna. N-o

să-ți vină să crezi de ce-a fost în stare fata aia, tati, îi zisese. A dat probă pentru același rol din musical, pe care-l vrea și Ali, și ar fi trebuit s-o auzi cântând. A fost ca o vacă. Sau. Și dac-a nimerit toate răspunsurile la testul de educație sanitară și-a făcut douăsprezece flotări la sport pentru proba de condiție fizică, Jenna Cavanaugh tot o fraieră rămâne.

Tatăl ei fusese totdeauna un bun ascultător, atâta timp cât știuse că ea nu le arunca altora în față tot felul de răutăți. Ceea ce făcuse ca întrebarea lui, la câteva zile după accidentul Jennei, în timp ce se duceau cu mașina spre magazin, să aibă un efect și mai devastator. Se întorsese spre ea și zisese, așa, din senin: la stai. Fata aia care a fost orbită... ea e cea care cânta ca o vacă, nu? Și o privise de parcă ar fi făcut legătura. Hanna, prea îngrozită ca să-i mai răspundă, se prefăcuse apucată de un acces de tuse, după care schimbase subiectul.

Tatăl ei se ridică și se îndreptă spre pianul cu coadă, în varianta redusă, pentru copii, din living. Îi ridică ușor capacul, și praful începu să plutească prin aer. Când apăsă pe o clapă, se auzi un sunet ca de tinichea.

— Cred că ți-a spus mama ta că Isabel și cu mine o să ne căsătorim, nu?

Hanei i se prăbuși brusc buna dispoziție.

— Mda, mi-a zis ceva de genul ăsta.

— Ne gândiserăm să fie vara viitoare, însă Kate n ar fi putut atunci. O să plece în Spania, într-o tabără preuniversitară.

Hanna se zbârli auzind numele lui Kate. Biata fetiță, trebuie să plece în Spania.

— Ne-ar plăcea să vii și tu la nuntă, adăugă tatăl ei. Văzând că Hanna nu-i răspunde, vorbi tot el, în continuare. Dacă poți, zise. Știu că e oarecum ciudat. Dacă asta e, ar trebui să stăm de vorbă. Prefer să stai de vorbă cu mine, în loc să furi mașini.

Hanna pufni. Cum îndrăznea tatăl ei să creadă că fazele cu furatul fuseseră provocate de el și de afurita

lui de căsătorie? Deodată însă, încetă să mai gândească astfel. Oare așa să fi fost?

— O să mă gândesc la asta, zise.

Tatăl ei își trecu palmele peste marginea băncuței din fața pianului.

— Eu rămân tot weekendul în Philly, iar pentru sâmbătă, am rezervat o masă pentru noi la Le Bec-Fin.

— Zău? strigă Hanna, fără să se poată stăpâni.

Le Bec-Fin era un celebru restaurant franțuzesc în centrul Philadelphiei, unul la care își dorise de ani de zile să mănânce. Pe Spencer și pe Ali le tot târau familiile lor acolo, și ele se tot văicăreau din cauza asta. Era atât de mizerabil, ziceau ele, nici măcar n-aveau meniul în engleză, și era plin de babe îmbrăcate în blănuri hidoase care aveau și capetele animalului. Totuși, pentru Hanna, Le Bec-Fin avea o rezonanță de-a dreptul fermecătoare.

— Și ți-am rezervat un apartament la Four Seasons, continuă tatăl ei. Știu că ar trebui să fii pedepsită, dar mama ta a fost de acord.

— Serios? Hanna bătu din palme.

Adora să stea în hoteluri luxoase.

— Are și piscină, adăugă el, zâmbind cu modestie. Hanna devenea de-a dreptul entuziasmată atunci când hotelurile în care stăteau aveau și piscină. Ai putea să vii ceva mai devreme sâmbătă, ca să înoți.

Deodată, Hanna se pleoști la față. Sâmbătă era... Foxy.

— N-am putea s-o lăsăm pe duminică?

— Păi, nu. Trebuie să fie sâmbătă.

Hanna își mușcă buza.

— Atunci, nu pot.

— De ce?

— Păi... e chestia aia, balul. E destul de... important.

Tatăl ei își împreună mâinile.

— Mama ta te lasă să te duci la bal după... după tot ce-ai făcut? Eu credeam că ești pedepsită.

Hanna ridică din umeri.

— Am cumpărat biletele cu mult timp înainte. Și-au

fost scumpe.

— Ar însemna foarte mult pentru mine dac-ai veni, replică tatăl ei, cu blândețe. Mi-ar plăcea mult să petrec un weekend cu tine.

Tatăl ei părea, într-adevăr, necăjit. Aproape de parcă i-ar fi venit să plângă. Și Hanna își dorea un weekend cu el. În definitiv, ținuse minte podeaua cu lavă topită, și cum tot vorbea ea despre Le Bec-Fin, și cât adora hotelurile fițoase cu piscină. Se întrebă dacă avea glume secrete și cu Kate. N-ar fi vrut să fie așa. Ar fi vrut să fie ceva special între ei doi.

— Cred că pot să-l las încolo, răspunse, până la urmă.

— Grozav, exclamă tatăl ei, zâmbindu-i.

— De dragul lui Cornelius Maximilian, adăugă ea, îndreptând spre tatăl ei o privire sfioasă.

— Și mai bine.

Hanna își urmări tatăl cu privirea în timp ce acesta se suia în mașină și se îndepărta încet pe alee. O senzație caldă, vibrantă, îi umplu tot corpul. Într-atât era de fericită, încât nu se mai gândi să scoată iar punga de chipsuri pe care-o azvârlise în fundul dulapului. În schimb, avea chef să danseze prin toată casa.

Când își auzi telefonul Blackberry bâzâind la etaj, se trezi brusc. Avea atâtea de făcut! Trebuia să-l anunțe pe Sean că nu merge la Foxy. Trebuia s-o sune pe Mona și s-o anunțe și pe ea. Trebuia să scoată din pământ o toaletă fabuloasă, pe care s-o poarte la Le Bec-Fin... poate rochia aia frumoasă, Theory, cu centură, pe care încă nu avusese ocazia s-o îmbrace?

Dădu fuga sus, își deschise Blackberry-ul și se încruntă. Era... un SMS.

Patru cuvinte simple:

Hanna. Marin. Orbit. Jenna.

Ce-ar zice tati despre tine dac-ar ști asta?

Sunt cu ochii pe tine, Hanna, și-ai face bine să mă

ascuți. – A.

18

Înconjoară-te de normal, că poate-o să fii și tu normală

— Mare noroc ai că poți să te duci la Foxy gratis, îi zise lui Emily sora ei mai mare, Carolyn. Chiar ar trebui să profiți din plin de asta.

Era vineri dimineață, și ele două stăteau afară, pe aleea din fața casei, așteptându-și mama să le conducă la antrenamentul matinal de înot. Emily se întoarse spre sora ei, trecându-și o mână prin păr. În calitate de căpitan, primise gratuit bilete la Foxy, dar i se părea ciudat să meargă la o petrecere atât de repede după înmormântarea lui Ali.

— Nu prea cred c-o să mă duc. Nici n-am cu cine. Nu mai sunt cu Ben, așa că...

— Du-te cu o prietenă, o sfătui Carolyn, mânjindu-și cu ruj Chapstick buzele subțiri, trandafirii de la natură. Mie și lui Topher ne-ar plăcea la nebunie să mergem, dar ar însemna să cheltuiesc tot ce-am strâns ca baby-sitter numai pentru un singur bilet. Așa că, în loc de Foxy, o să rămânem la el acasă și ne uităm toată seara la filme.

Emily aruncă o privire spre sora ei. Carolyn era în ultimul an și arăta exact ca Emily, cu părul blond-roșcat, uscat din cauza clorului, cu pistrui pe obraji, gene decolorate și un corp puternic, solid, de înotătoare. Când fusese numită căpitan, Emily își făcuse griji ca nu cumva Carolyn să fie geloasă: doar era mai mare. Însă Carolyn păruse să se împace perfect cu situația. În taină, Emily și-ar fi dorit s-o vadă enervându-se. Doar o dată.

— A, auzi? sări deodată Carolyn. Am văzut ieri o fotografie nostimă cu tine!

Lui Emily i se încețoșă vederea, fotografie? repetă ea, cu glasul răgușit. Se gândea la fotografia din cabina lui Noel, despre care-i amintise ieri A. în SMS. Însemna că A. o făcuse să circule. Începuse.

— Da, de la concursul de ieri, cu cei de la Tate! Îi aminti Carolyn. Arătai... nu știi. Luată prin surprindere. Aveai o expresie nostimă pe față.

Emily clipi mărunț. Fotografia făcută de Scott. Cu Toby. Mușchii i se relaxară.

— Aha! făcu ea.

— Emily?

Își ridică privirea și oftă ușor, imperceptibil. Maya era la câțiva pași mai încolo, pe stradă, călare pe bicicleta ei Trek albastră. Își strânsese la spate părul creț, șaten-închis, aproape negru, și-și suflecuse mânecile gecii albe din denim. Avea cearcăne întunecate. I se părea ciudat s-o vadă la o oră atât de matinală.

— Salut, chițai Emily. Hm, ce faci?

— Era singurul loc în care mi-am închipuit că aș putea într-adevăr să te prind, răspunse Maya, făcând semn spre casa lui Emily. N-am mai auzit o vorbă de la tine de... probabil că de luni.

Emily aruncă o privire peste umăr spre Carolyn, care tocmai scotocea prin buzunarul din față al ghiozdanului ei mov marca North Face. Se gândi iar la mesajul lui A. Cum ar fi putut A. să intre în posesia acelor fotografii? Nu rămăseseră la Maya... sau mai existaseră și altele?

— Îmi pare rău, îi răspunse Mayei. Nu știa ce-ar fi putut face cu mâinile, așa că și le puse peste cutia pentru scrisori, o versiune miniaturală a casei lor. Am fost cam ocupată.

— Mda, așa se pare.

Amărăciunea din vocea Mayei o făcu pe Emily să simtă cum i se zbârlește părul la ceafă.

— Cum... cum adică? se răsti ea.

Dar Maya era doar gânditoare și tristă.

— Adică... adică nu mi-ai răspuns deloc.

Emily trase de șnururile de la gluga hanoracului ei roșu.

— Să mergem mai încolo, murmură, ducându-se spre marginea curții lor, sub o salcie.

Tot ce-și dorea era pur și simplu puțină intimitate, astfel încât Carolyn să nu audă, însă din nefericire, atmosfera de sub crengile groase, învăluitoare, ale sălciei era oarecum și sexy. Lumina avea o nuanță de verde foarte pal, iar pielea Mayei arăta atât de... înrouată! Maya semăna cu o zână a pădurii.

— De fapt, vreau să te întreb ceva, șopti Emily, încercând să-și țină la distanță toate acele gânduri cu zâne sexy ale pădurii. Mai știi pozele alea cu noi, din cabina lui Noel?

— Mda. Maya se aplecase atât de aproape, încât Emily aproape că-i simțea vârfurile firelor de păr mângâindu-i obrazul. Îi dădea senzația că, dintr-odată, avea un miliard de terminații nervoase în plus și că toate acestea o furnicau.

— Le-a mai văzut cineva? o întrebă.

Maya avu nevoie de un minut până să răspundă.

— Nu...

— Ești sigură?

Maya își lungi gâtul, ca o pasăre, și zâmbi larg.

— Dar, dacă vrei, le arăt eu tuturor...

Văzând-o pe Emily că se chircește de spaimă, sclipirea șugubeață din ochi i se stinse.

— Stai, zise. De-asta mă evitai? Ai crezut că într-adevăr le-am arătat?

— Nu știu, murmură Emily, frecând cu talpa una dintre rădăcinile mari ale sălciei, ieșită la suprafață. Inima îi bătea atât de iute, încât Emily era destul de convinsă că stabilea un soi de nou record mondial.

Maya întinse mâna și-o prinse de bărbie, ridicându-i-o, astfel încât Emily s-o privească în ochi.

— N-aș face una ca asta. Vreau să le păstrez pentru mine.

Emily își smuci bărbia din mâna ei. Așa ceva nu era posibil, în curtea din fața casei ei.

— Mai e un lucru pe care ar trebui să-l știi. Am... am cunoscut pe cineva.

Maya își lăsă capul într-o parte.

— Cineva de ce gen?

— Îl cheamă Toby. E chiar drăguț. Și... și cred că-mi place de el.

Maya clipi neîncrezătoare, ca și cum Emily i-ar fi spus că se îndrăgostise de un țap.

— Și cred că s-ar putea să-l invit la Foxy, continuă Emily.

Ideea tocmai îi venise, dar i se părea destul de bună. Îi plăcea la Toby că nu era perfect și nici nu-și bătea capul să încerce. Și, dacă ea se străduia îndeajuns, aproape că putea să uite de complicația că el era fratele vitreg al Jennei. Plus că, dacă lua cu ea un băiat la Foxy, avea să contracareze fotografiile acelea de la petrecerea lui Noel și să le demonstreze tuturor că nu era lesbiană.

Ăă... nu-i așa?

Maya plescăi din limbă.

— Dar Foxy nu e chiar mâine? Dacă el are alte planuri?

Emily ridică din umeri. Era destul de sigură că Toby n-avea.

— Și, în orice caz, continuă Maya, parcă ai zis că biletul la Foxy e prea scump.

— Am fost... hm, am fost numită căpitanul echipei de înot. Așa că intru gratuit.

— Uau! făcu Maya, după câteva clipe de tăcere. Emily parcă putea să-i simtă și mirosul dezamăgirii, ca și cum ar fi fost un feromon. Maya fusese cea care o convinsese pe Emily să renunțe la înot. Păi, bănuiesc că trebuie să te felicite.

Emily își privi pantofii sport Vans, de un roșu-burgund.

— Mersi, zise, chiar dacă era limpede că Maya n-o spusese din inimă. O simțea cum își dorește ca ea să-și ridice privirea și să-i spună: Prostuțo, am glumit. Emily simți un val de iritare. De ce trebuia ca Maya să-i îngreuneze într-atât situația? De ce nu puteau să fie doar prietene, ca toată lumea?

Maya se smiorcăi zgomotos, după care își făcu loc

printre crengile copacului înapoi în curtea lui Emily. Emily o urmă, dar numai pe urmă observă că mama ei era în dreptul ușii de la intrarea în casă. Părul tuns scurt al doamnei Fields era țeapăn, vâlvoi, iar ea avea pe chip expresia aceea a ei de Nu mă deranja cu nimic, că mă grăbesc.

Când o observă pe Maya, se albi la față.

— Emily, e timpul să plecăm! răcni ea.

— Sigur că da, ciripi veselă Emily. Nu voise ca mama ei să vadă toate astea. Se întoarse iar spre Maya, care stătea acum pe trotuar, lângă bicicletă.

Și o privea fix.

— Nu poți să schimbi ceea ce ești, Emily, rosti ea cu voce tare. Sper că știi asta.

Emily simți că mama ei și Carolyn o sfredeleau cu privirile lor.

— Nu știi despre ce tot vorbești, strigă ea, la fel de tare.

— Emily, o să întârzii, o preveni doamna Fields.

Maya îi adresă lui Emily o privire de despărțire, după care se îndepărtă, pedalând cu furie pe stradă. Emily înghiți în sec. Era cuprinsă de sentimente atât de contradictorii! Pe de o parte, era furioasă pe Maya din cauză că o înfruntase; chiar aici, în curtea ei, de față cu mama și cu Carolyn. Pe de altă parte, avea aceeași senzație de la vârsta de șapte ani, când își scăpase din greșeală balonul în formă de Mickey Mouse, după ce-și implorase părinții să i-l cumpere de la Disney World. Îl urmărise cu privirea cum plutea pe cer, până când nu-l mai putuse vedea. Se gândise la el pe tot parcursul excursiei, până când mama ei îi zisese: N-a fost decât un balon, scumpete! Și tu ești de vină că i-ai dat drumul!

Se îndreptă anevoie spre Volvo și-i cedă lui Carolyn fără împotrivire scaunul din față. În timp ce ieșeau de pe alee, Emily aruncă o privire spre Maya, acum doar un punctuleț minuscul în depărtare, după care inspiră adânc și-și puse mâinile pe spătarul scaunului mamei sale.

— Ghici ce, mami! O să invit un băiat la chestia aia caritabilă de mâine.

— Care chestie caritabilă? murmură doamna Fields, dar pe un ton care transmitea: Nu sunt deloc mulțumită de tine în clipa de față.

— Foxy, răspuse Carolyn, făcându-și de lucru cu aparatul de radio. Chestia aia anuală care se prezintă la știri. E atât de importantă, încât unele fete își fac și operații estetice numai pentru ea.

Doamna Fields își țuguie buzele.

— Nu sunt convinsă că aș vrea să mergi la așa ceva.

— Dar pot să mă duc gratis. Fiindcă sunt căpitanul echipei

— Trebuie s-o lași, mami, insistă Carolyn. E taaaaarc frumos.

Doamna Fields o privi pe Emily în oglinda retrovizoare.

— Cine e băiatul?

— Ei, numele lui e Toby. A fost la noi la școală, dar acum e la Tate, îi explică Emily, lăsând deoparte amănuntele despre unde fusese Toby în ultimii trei ani... și pentru ce. Din fericire, mama ei nu memora toate detaliile despre toți copiii de vârsta lui Emily din Rosewood, ca alte mame. Nici Carolyn nu părea să-și amintească numele: Carolyn nu-și amintea niciodată scandalurile, nici măcar pe cele picante, de la Hollywood. E chiar drăguț, adăugă ea, și un foarte bun înotător. Mult mai rapid decât Ben.

— Ben era drăguț, murmură doamna Fields.

Emily scrâșni din dinți.

— Mda, numai că Toby e mult, mult mai drăguț. Ar mai fi vrut să adauge și Nu-ți face griji, e alb, dar nu-și găsi curajul necesar.

Carolyn se răsuci spre ea.

— E băiatul cu care te-am văzut în fotografie?

— Mda, încuviință încet Emily.

Carolyn se întoarse spre mama lor.

— E tare. L-a bătut pe Topher la 200 liber.

Doamna Fields îi adresă un mic zâmbet lui Emily.

— Ar trebui să fii pedepsită, dar după toate întâmplările de săptămâna asta, cred că poți să te duci. Dar fără operații estetice.

Emily se încruntă. Nu era decât una dintre ridicolele, mult exagerate lucruri pentru care putea să-și facă griji mama ei. Anul trecut, doamna Fields văzuse o emisiune 20/20³⁸ despre metamfetamine și despre cum se găseau peste tot, chiar și în școlile particulare, așa că interzisese prezența în casa lor a tabletelor de Sudafed, de parcă Emily și Carolyn ar fi avut de gând să-și organizeze în camerele lor laboratoare chimice în miniatură. Scoase o tentativă de hohot de râs.

— N-am de gând să...

Însă doamna Fields începu să chicotească, căutându-i privirea lui Emily în oglinda retrovizoare.

— Am glumit, zise, după care făcu un semn cu capul spre silueta tot mai îndepărtată a Mayei, ajunsă acum în celălalt capăt al străzii, și adăugă: Mă bucur să văd că-ți faci prieteni noi.

19

Ferește-te de fetele care au în mână ștampile incandescente!

Studioul de yoga Strawberry Ridge se găsea într-un fost hambar reamenajat, de cealaltă parte a Rosewoodului. În drumul ei cu bicicleta într-acolo, Aria trecuse pe un pod – acoperit, de culoarea tutunului, și pe lângă șirul de clădiri ale secției de artă din Hollis, pe lângă fermecătoarele clădiri coloniale dărăpănate, împrășcate cu vopsele în diverse nuanțe de mov, roz și albastru. Își înghesui bicicleta în rastelul din fața studioului de yoga; era deja plin de biciclete, toate având lipițe pe cadru abtibilduri pe care scria CARNEA ÎNSEAMNĂ CRIMĂ ȘI

---

³⁸ Serie de emisiuni produsă de canalul de televiziune ABC, cu subiecte de interes social

PETA³⁹.

Se opri în holul studioului să le cerceteze pe toate fetele acelea șleampete, nemachiate, și pe toți băieții aceia păroși, cu trupuri atât de flexibile. Oare fusese nebună că luase instrucțiunile lui A. - Studioul pentru yoga Strawberry Ridge. Să fii acolo! – atât de în serios? Și era ea pregătită să dea ochii cu Meredith? Poate că A. doar îi aruncase o momeală. Poate că A. era aici.

Până acum, Aria o mai văzuse pe Meredith doar de trei ori: prima, când Meredith venise la cocktailul organizat de tatăl ei pentru studenții săi, apoi când o prinsese pe Meredith în mașină cu tatăl ei și, în sfârșit, zilele trecute, la Victory; totuși, ar fi recunoscut-o oriunde. Acum, Meredith se oprise în fața dulapului cu materiale al studioului, trăgând afară rogojini, pături, lespezi și curele. Părul ei șaten era prins într-o coadă răvășită, iar pe interiorul încheieturii avea un tatuaj roz înfățișând o pânză de păianjen.

O observă pe Aria și-i zâmbi.

— Ești nouă, nu?

Îi întâlni privirea și, pentru o secundă de groază, Aria fu convinsă că Meredith știa cine era. Dar imediat contactul vizual se pierdu, Meredith aplecându-se să introducă un CD în combina stereo portabilă, din care începu să se reverse o muzică indiană, interpretată la sitar.

— Ai mai făcut Ashtanga până acum?

— Hm, da, răspuse Aria. Remarcă un afiș mare pe masă pe care scria CURSURI INDIVIDUALE 15\$, așa că se scotoci după o bancnotă de zece și una de cinci și le așeză alături, în timp ce se întreba de unde știa A. că Meredith era acolo și dacă A. putea, într-adevăr, să fie prin preajmă.

---

³⁹ Abreviere pentru People for the Ethical Treatment of Animals (Asociația pentru aplicarea unui tratament moral animalelor), cea mai mare organizație pentru drepturile animalelor din lume

Meredith îi adresă un zâmbet cu subînțeleș.

— Și bănuiesc că știi secretul, hm?

— C-ce? șopti Aria, cu inima începând să-i bubuie în piept. Secretul?

— Ți-ai adus rogojina ta, explică Meredith, arătându-i spre rogojina roșie, specială pentru yoga, ținută sub braț de Aria. Atâția clienți noi vin pe-aici și folosesc rogojinile studioului! N-ai auzit nimic de la mine, dar de pe rogojinile astea, dacă le răzuiești de ciupercile de pe picioarele altora, poți să faci brânză.

Aria se strădui să zâmbească. Își lua propria rogojină la ședințele de yoga încă de când se dusese prima oară, cu Ali, în clasa a șaptea. Ali spunea mereu că de pe rogojinile folosite în comun poți să iei tot felul de boli venerice.

Meredith miji ochii spre ea.

— Parcă te cunosc. Ești cumva în clasa mea de desen?

Aria scutură din cap, dintr-odată conștientă de mirosul de picioare amestecat cu tămâie din sală. Era genul de studio pentru yoga la care ar fi mers Ella. De fapt, poate că Ella venise deja.

— Cum te cheamă?

— Ăăă... Alison, se grăbi Aria să răspundă. Deși prenumele ei nu era tocmai cel mai răspândit din lume, se temea totuși ca nu cumva Byron să-l fi pomenit față de Meredith. Ceea ce o făcu să rămână pe gânduri. Oare Byron ar fi vorbit despre Aria față de Meredith?

— Semeni cu o fată din clasa de desen la care sunt asistentă, zise Meredith. Dar de-abia am început orele. Îi cam amestec.

Aria luă o broșură pentru un seminar pe tema „Învăță să-ți cunoști chakrele”.

— Așadar, ești la postuniversitare?

Meredith încuviință.

— Îmi dau masterul în artă.

— Și care este... mmm... meseria ta?

— Ei, fac tot felul de lucruri. Pictez. Desenez.

Meredith privi peste umărul Ariei și făcu semn cu mâna spre cineva care tocmai intra.

— Dar de curând m-am apucat de făcut ștampile incandescente.

— Pentru ce?

— Pentru marcat. La comandă, sudez fiare între ele pentru marcat, astfel încât să formeze cuvinte, după care imprim prin ardere cuvintele pe bucăți mari de lemn.

— Stai, adică fiare de-alea, ca pentru marcarea vitelor? Meredith ridică din umeri.

— Eu încerc să explic, dar majoritatea lumii mă consideră nebună.

— Ba nu, se grăbi s-o contrazică Aria. E super!

Meredith aruncă o privire spre ceasul de pe perete.

— Mai avem câteva minute. Aș putea să-ți arăt câteva poze.

Se scotoci printr-o geantă de pânză cu dungi, de lângă ea, și-și scoase telefonul mobil.

— Așa, uită-te la astea...

Fotografiile înfățișau plăci dintr-un lemn de culoare deschisă. Unele aveau pe ele doar câte o literă, iar câteva, scurte afirmații, de genul prinde-mă sau obsedat de control. Literele aveau o formă ușor ciudată, dar arătau chiar super întipărite în lemn. Aria trecu la următoarea fotografie. Era o placă mai lungă pe care scria: Greșeala e omenească, dar îmi dă o senzație divină.

Aria își ridică privirea.

— Mae West.

Meredith se lumină la față.

— E unul dintre citatele mele preferate.

— Și-al meu, zise Aria, întinzându-i înapoi telefonul. Sunt chiar super!

Meredith zâmbi.

— Mă bucur că-ți plac. S-ar putea să fac o expoziție peste câteva luni.

— Mă sur...

Aria se întrerupse, strângându-și buzele. Era pe cale să spună: Mă surprinde. Nu se așteptase ca Meredith să fie astfel. Ori de câte ori și-o imaginase, numai atribute deloc măgulitoare îi veniseră în minte. Meredith numărul unu studia istoria artei și lucra într-o galerie îmbâcsită, cu miros de rânced, undeva pe Main Line, vânzându-le bătrânelor bogătașe peisaje din școala Hudson River. Imaginara Meredith numărul doi asculta Kelly Clarkson, era moartă după reality-show-ul Laguna Beach și, dac-o îmboldeai puțin, era în stare să-și ridice tricoul ca să ajungă la Girls Gone Wild⁴⁰. Aria nu crezuse niciodată că Meredith ar fi putut să aibă o fire artistică. În definitiv, pentru ce i-ar fi trebuit lui Byron o artistă? Doar o avea pe Ella.

În timp ce Meredith îi întâmpina și pe alți amatori de yoga, Aria trecu în sala principală a studioului. Avea tavanul înalt, lăsând la iveală grinzile din lemn ale fostului hambar, podeaua strălucitoare, lăcuită în nuanța caramelului, și afișe mari, cu motive indiene, agățate pretutindeni. Cei mai mulți se așezaseră deja pe rogojinile lor și așteptau întinși pe spate. Domnea o tăcere stranie.

Aria își roti privirea prin încăpere. O fată cu părul șaten, prins în coadă-de-cal, și coapse groase făcea podul. Un tip deșirat trecea din „postura câinelui” în „postura copilului” respirând zgomotos pe nas. Într-un colț, o blondă făcea rotări de trunchi din poziția șezând. Când se întoarse cu fața, Aria simți o greutate în stomac.

— Spencer? rosti ea, pe negândite.

Spencer se albi la față și se ridică în genunchi.

— A! exclamă ea. Aria. Salut.

Aria înghiți în sec.

— Ce faci aici? o întrebă. Spencer o privi ca pe o nebună.

— Yoga.

---

⁴⁰ Serie de producții video în care echipele de filmare caută tinere dispuse să-și arate corpul

— Nu, asta știu, dar... Aria scutură din cap. Ți-a zis cineva să vii aici sau...

— Nu... Spencer își miji ochii, bănuitoare. Ia stai! Cum adică?

Aria clipi. Te întrebi cine sunt? Sunt mai aproape decât îți închipui.

Își plimbă privirea de la Spencer la Meredith, care flecărea cu cineva pe hol, apoi reveni la Spencer. Rotițele din minte începură să i se învâртеască de zor. Ceva din toate astea era încurcat rău, dar rău de tot.

Inima îi bătea cu putere în timp ce se retrăgea cu spatele din sala principală. Se zori spre ieșire, ciocnindu-se de un tip înalt și bărbos, într-un costum mulat, într-o singură piesă. Afară, lumea era îngrozitor de indiferentă față de panica ei: pasările ciripeau, pinii se legănau, o femeie trecea împingând un cărucior cu un copil și vorbind la telefonul mobil.

În timp ce se repezea spre rastele și descuria lacătul de la bicicletă, cineva o strânse de braț. Tare. Se întoarse și o văzu lângă ea pe Meredith, țintuind-o cu privirea. Aria rămase cu gura căscată. Respira precipitat.

— Nu rămâi? o întrebă Meredith.
Aria scutură din cap.

— Am... ăăă... o urgență în familie.

Își smulse bicicleta și se îndepărtă pedalând.

— Stai! țipă Meredith după ea. Stai să-ți dau banii înapoi! Dar Aria era deja la câteva case depărtare.

20

În trecut fie spus, laissez-faire înseamnă „ia mâna!”

Vineri, la ora de economie pentru avansați, Andrew Campbell se aplecă peste interval și apoi ciocăni cu pixul în caietul lui Spencer.

— Ia zi, că nu-mi aduc aminte. Pentru Foxy, limuzină sau mașină?

Spencer își învârti creionul între degete.

— Hm, mașină, cred.

Era o alegere grea. În mod normal, fițoasă cum era, Spencer insista mereu în favoarea limuzinei. Și voia ca familia ei să aibă impresia că ia în serios ieșirea de mâine cu Andrew. Numai că se simțea extrem de istovită. Era minunat să aibă un nou iubit, dar îi venea greu să iasă cu el și să rămână cea mai ambițioasă elevă de la Rosewood Day. Noaptea trecută stătuse până la 2:30 să-și facă temele. Dimineață, adormise la yoga... după ce Aria fugise într-un mod atât de bizar. Poate că Spencer ar fi trebuit să-i pomenească de mesajul de la A., însă Aria o ștersese înainte ca ea să poată spune ceva. Ațipise încă o dată și în sala de lectură. Dacă s-ar fi dus la infirmerie și ar fi tras un pui de somn pe patul mic de-acolo?

Andrew nu mai avu timp să-i pună și alte întrebări. Domnul McAdam se dădu bătut în confruntarea cu proiectorul – se întâmpla la fel de fiecare dată – și acum stătea în fața tablei.

— Abia aștept să vă citesc lucrările luni, rosti el, cu o voce tunătoare. Și am o surpriză. Dacă puteți să-mi trimiteți prin e-mail lucrările până mâine, primiți cinci puncte în plus, ca recompensă pentru rapiditate.

Spencer clipi, nedumerită. Își scoase telefonul Sidekick și verifică data. Când se și făcuse vineri? Căută prin agendă ziua de luni. Iată! Termenul de predare pentru lucrarea la economie.

Nici măcar n-o începuse. Nici măcar nu se gândise la ea. După fiascul de marți legat de cardurile de credit, Spencer avusese de gând să ia de la bibliotecă volumele recomandate de McAdam. Numai că, după aceea, se întâmplase chestia cu Wren, iar acel B minus nu mai contase chiar atât de mult. Nimic nu mai contase.

Noaptea de miercuri și-o petrecuse acasă la Wren. Ieri, după ce se strecurase la școală după a treia oră, chiulise de la hochei și plecase din nou pe furiș în Philly, de data asta alegând trenul SEPTA în loc să plece cu mașina, închipuindu-și că va ajunge mai repede. Numai că...

trenul ei întârziase mult. Până să ajungă la stația Thirtieth Street, mai avea doar trei sferturi de oră la dispoziție să se întoarcă, dacă voia să ajungă acasă la cină. Așa că Wren o așteptase acolo și se giugiuliseră pe o bancă retrasă, ascunsă de aglomerația de la taraba cu flori, și plecaseră de-acolo roșii de-atâtea sărutări și mirosind a liliac.

Acum, constată că și primele zece cânturi din Infernul de la ora de italiană trebuiau traduse tot pentru luni. Și mai avea o lucrare de trei pagini la engleză, despre Platon. Un test la analiză matematică. Selecția pentru Furtuna, prima piesă a trupei de teatru de la Rosewood Day, tot luni. Își lăsă capul pe bancă.

— Domnișoară Hastings?

Luată prin surprindere, Spencer își ridică privirea. Sunase de ieșire, toți ceilalți plecaseră, iar ea rămăsese singură. Squidward se profila deasupra ei.

— Îmi cer scuze că te trezesc, rosti el, pe un ton glacial.

— Nu... chiar n-am... bălmăji Spencer, adunându-și lucrurile. Însă era prea târziu. Squidward deja ștergea însemnările de pe tablă. Observă că el clătina încetitor din cap, ca și cum ar fi considerat-o o cauză pierdută.

— Foarte bine, murmură Spencer. Stătea în fața computerului, înconjurată de cărți și de caiete. Repetă lent cea dintâi întrebare a lucrării.

Explicați conceptul „mâinii invizibile” al lui Adam Smith într-o economie de tip laissez-faire și exemplificați cu un caz din lumea modernă.

OKaaay.

În mod normal, Spencer ar fi citit lecția de la economie și cartea lui Adam Smith din scoarță în scoarță, și-ar fi însemnat paginile corespunzătoare și și-ar fi schițat liniile generale ale răspunsului. Dar nu se întâmplă așa. Nici măcar n-avea habar ce însemna laissez-faire. Să fi avut ceva de-a face cu cererea și oferta? Și ce era invizibil în

asta? Tastă câteva cuvinte-cheie în fereastra de căutare de pe Wikipedia, însă teoriile pe care le găsi erau complexe și deloc familiare. La fel și notițele ei de la oră: nu-și amintea să fi scris așa ceva.

Trudise pentru școală timp de unsprezece ani lungi, anevoioși; doisprezece, dacă punea la socoteală și școala Montessori, de dinaintea grădiniței. Chiar nu putea, măcar de data asta, să scrie și ea o lucrare slabă, pentru un B minus, și să-și refacă media mai târziu, pe parcursul semestrului?

Totuși, calificativele erau acum mai importante ca oricând. Ieri, în timp ce se smulgea cu greu din brațele lui Wren, în stația trenului SEPTA, el îi sugerase ca, până la sfârșitul anului, să absolute anticipat liceul și să se înscrie la Penn. Spencer fusese imediat entuziasmată de idee, și în ultimele câteva minute rămase până la sosirea trenului, se lăsaseră în voia fanteziei, vorbind despre apartamentul pe care urmau să-l împartă, cum aveau să-și stabilească fiecare câte un colț de cameră pentru învățat și cum o să-și ia o pisică: Wren nu avusese niciodată o pisică în copilărie, din cauză că fratele lui era alergic la așa ceva.

Idea îi înflorise în minte lui Spencer pe drumul cu trenul spre casă, și imediat cum ajunsese în camera ei, verifică să vadă dacă avea punctajul suficient pentru absolvirea liceului și-și descărcă un formular de înscriere pentru Penn. Avea să fie destul de complicat, din moment ce și Melissa era la Penn, însă universitatea era foarte mare, așa că Spencer își imagina că n-aveau să dea niciodată nas în nas.

Oftă și aruncă o privire spre Sidekick. Wren îi spusese c-o să sune azi între cinci și șase, și acum era șase și jumătate. Spencer se enerva când oamenii nu se țineau de cuvânt. Căută în lista cu apeluri pierdute, să vadă dacă nu apărea și numărul lui pe-acolo. Își apela căsuța vocală, să verifice dacă nu cumva telefonul ei nu avea semnal. Nu avea mesaje noi.

În cele din urmă, încercă numărul lui Wren. Din nou, îi intră căsuța vocală. Spencer își azvârli telefonul pe pat și reciti întrebările. Adam Smith. Laissez-faire. Mâini invizibile. Mari, puternice, de doctor, mâini de britanic. Pe tot corpul.

Se împotrivi ispitei de a încerca să-l sune încă o dată pe Wren. I se părea ceva prea de liceană. Încă de când Wren remarcase că Spencer părea atât de matură, ea începuse să-și pună sub semnul întrebării fiecare gest. Tonul de apel programat pe telefonul ei mobil era „My Humps”, cu Black Eyed Peas; oare Wren o vedea ca pe o ironie, ca și ea, sau ca pe ceva adolescentin? Dar brelocul cu maimuțica de pluș, talismanul pe care și-l prinsese de ghiozdan? Și oare o fată mai matură ar fi șovăit și s-ar fi gândit că ar fi putut aven necazuri atunci când Wren culesese un singur fir de lalea de pe taraba cu flori, în timp ce florăreasa privea în altă parte, și i-l întinsese lui Spencer fără să plătească?

Soarele începuse să se cufunde printre copaci. În clipa în care tatăl ei își vârî capul pe ușă, Spencer tresări.

— Masa e gata în scurt timp, îi zise el. Melissa nu mănâncă astă-seară cu noi.

— Bine, răspunse Spencer.

Erau primele cuvinte lipsite de ostilitate pe care el i le adresa de-atâtea zile.

Lumina se reflecta în Rolexul din platină al tatălui ei. Acesta avea pe chip o expresie aproape de... căință.

— Am luat câteva chifle cu scorțișoară, din care-ți plac ție. O să le încălzesc un pic.

Spencer clipi, mirată. De cum îl auzi, le și simți mirosul venind dinspre cuptor. Tatăl ei știa că mâncarea preferată de Spencer, din tot ce exista în lumea asta, erau chiflele cu scorțișoară de la brutăria Struble. Brutăria era destul de departe de biroul lui de avocatură, așa că rareori avea timp să-i cumpere așa ceva. Era, în mod evident, o ramură de măslin în formă de chifle glazurate.

— Melissa ne-a zis că iei pe cineva cu tine la Foxy,

continuă el. Cineva cunoscut?

— Andrew Campbell, răspune Spencer.

Domnul Hastings înălță din sprânceană.

— Andrew Campbell, șeful clasei?

— Da.

Era un subiect delicat. Andrew o învinsese pe Spencer în competiția pentru această funcție; părinții ei fuseseră distruși de înfrângerea ei. În definitiv, Melissa fusese șefa clasei.

Domnul Hastings se arată încântat. Apoi, își lăsă ochii în jos.

— Ei bine, mă bucur că ești... Adică, mă bucur că s-a terminat cu încurcătura asta.

Spencer speră că obrajii nu i se aprinseseră prea tare.

— Ăă... mama ce zice?

Tatăl ei îi răspunde cu un mic zâmbet.

— Se dă ea pe brazdă.

Bătu ușor cu palma în tocul ușii, după care plecă pe coridor. Spencer avu un ciudat sentiment de vinovăție. Chiflele cu scorțișoară care se încălzeau la parter aproape că miroseau a ars.

Telefonul ei mobil sună, făcând-o să tresară. Se aruncă spre el.

— Salutare, îl auzi pe Wren, vorbindu-i pe un ton care părea bucuros și exuberant, ceea ce o enervă instantaneu pe Spencer. Ce faci?

— Pe unde-ai umblat? îl luă ea la rost.

Wren șovăi puțin.

— Am stat cu câțiva prieteni din școală, până să ne începem tura.

— De ce n-ai sunat mai devreme?

O nouă ezitare.

— Era gălăgie în bar.

Tonul îi devenise distant, sâcâit.

Spencer își încleștă pumnii.

— Scuză-mă, zise. Cred că sunt un pic cam stresată.

— Spencer Hastings, stresată? se miră Wren. Parcă-i și

vedea zâmbetul. De ce?

— Lucrare la economie, oftă ea. Și e imposibilă.

— Pfui! exclamă Wren. Dă-o-ncolo. Hai să ne-ntâlnim
Spencer ezită. Notițele îi erau împrăștiate pe tot biroul.
Pe podea era lucrarea de săptămâna asta. Acel B minus
strălucea ca o firmă luminoasă.

— Nu pot.

— Bine, oftă Wren. Atunci, mâine? Poți să-mi acorzi
toată ziua?

Spencer își mușcă buzele.

— Nu pot nici mâine. Ăăă... trebuie să mă duc la
chestia aia de binefacere. Mă duc cu un băiat de la
școală.

— Un partener?

— Nu tocmai.

— De ce nu m-ai invitat pe mine?

Spencer se încruntă.

— Nu e pentru că mi-ar plăcea de el. E doar un coleg
de școală. Dar, cum să-ți spun, nu mă mai duc cu el,
dacă nu vrei.

Wren chicoti.

— Nu fac decât să te stresez și mai rău. Du-te la
chestia aia caritabilă a ta. Petrecere frumoasă. Putem să
ne întâlnim și duminică.

Pe urmă, îi spuse că trebuie să fugă, să ajungă la
șpital, pentru tura lui.

— Succes la lucrare, adăugă. Sunt sigur c-o scoți tu la
capăt.

Spencer privi melancolică anunțul APEL ÎNCHEIAT de
pe ecranul telefonului ei. Conversația durase un afurisit
de minut și patruzeci și șase de secunde.

— Sigur c-o scot la capăt, șopti ea în direcția
telefonului. Dar numai cu o amânare de o săptămână.

Trecând prin dreptul computerului, observă că primise
un e-mail. Sosise cam cu cinci minute în urmă, în timp ce
vorbea cu tatăl ei.

Vrei să obții ușor un calificativ A? Cred că știi cum să

faci. – A.

I se strânse stomacul. Privi afară pe fereastră, dar nu văzu pe nimeni pe gazon. Își scoase totuși capul pe fereastră, să verifice dacă nu cumva instalase cineva acolo o cameră de supraveghere sau un microfon miniatural. Dar tot ceea ce putu să vadă era exteriorul maro-cenușiu, de piatră, al casei ei.

Melissa își păstrase lucrările din liceu pe computerul familiei. Era la fel de riguroasă ca și Spencer, și-și salva totul. Spencer nici măcar nu avea nevoie să-i ceară permisiunea Melissei ca să arunce o privire pe lucrări: erau pe partiția comună.

Dar de unde naiba știa A. și asta?

Era tentant. Numai că... nu. Oricum, Spencer se îndoia că A. ar fi vrut s-o ajute. Nu cumva era o capcană minuțios pusă la cale? Era posibil ca A. să fie Melissa?

— Spencer! o auzi pe mama ei strigând-o de jos. La masă!

Minimiză e-mailul și porni absentă spre ușă. Treaba e că, dacă folosea lucrarea Melissei, ar fi avut timp să-și termine și celelalte teme și să se întâlnească apoi cu Wren. Putea să mai schimbe câteva cuvinte... să folosească dicționarul. Acum, și gata! N-o s-o mai facă niciodată.

Computerul ei mai scoase un cling, și ea se întoarse.

P.S. M-ați rănit, așa că o să vă rănesc și eu. Sau poate ar trebui să-l rănesc pe un anume nou iubit, în locul tău? Ați face mai bine să vă păziți: o să apar când vă așteptați mai puțin. – A.

21

Un admirator secret...

Vineri după-amiază, Hanna stătea pe unul dintre gradenele din jurul terenului de fotbal, urmărind cum se

lupta echipa băieților de la Rosewood Day cu cea a școlii particulare Lansing. Numai că nu se putea concentra cu adevărat. Unghiile ei, de obicei perfect manichiurate, erau acum numai colțuri, pielea de pe degetele mari era însângerată de-atâta ros la nervi, iar ochii i se înroșiseră urât din cauza nesomnului: parc-ar fi suferit de conjunctivită. Ar fi trebuit să stea ascunsă, acasă. Tribuna era un loc mult prea public.

Sunt cu ochii pe tine, o prevenise A. Ai face bine să mă ascuți.

Dar poate că era la fel cum ziceau politicienii despre atacurile teroriste: dacă stăteai ascuns în casă, temându-te că vei fi lovit, însemna că teroriștii învinseseră. Așa că ea avea să stea acolo și să urmărească meciul de fotbal, așa cum făcuse anul trecut și în cel de dinaintea lui.

Apoi însă, Hanna privi în jur. Faptul că exista cineva care știa cu adevărat despre Chestia cu Jenna – și amenința s-o scoată pe ea vinovată – o îngrozea. Și dacă A. chiar îi spunea tatălui ei? Nu acum. Nu, când situația ar fi putut să se îmbunătățească.

Își lungi gâtul pentru a miliona oară spre toaletă, în căutarea Monei. Urmărirea meciurilor în care jucau băieții era o mică tradiție pentru Hanna și Mona; cumpărau de la toneta mobilă răcoritoare Dr. Pepper, pe care le amestecau cu SoCo⁴¹, după care urlau tot felul de insulte cu tentă erotică spre jucătorii-oaspeți. Însă Mona absentă nemotivat. După ciudata lor ceartă de ieri, din mall, Hanna și Mona nu-și mai vorbiseră.

Zări în treacăt o coadă blondă și o alta roșcată, împletită larg, și se făcu ghem. Riley și Naomi tocmai sosiseră și se cățăraseră undeva nu prea departe de Hanna. Astăzi, ambele fete aveau genți Chanel asortate, din piele lăcuită, și purtau haine din tweed sclipitor de noi și elegante, de parcă în realitate ar fi fost o zi

---

⁴¹ Prescurtare familiară pentru Southern Comfort, băutură alcoolică din whisky cu adaos de fructe și mirodenii, produsă în S.U.A.

friguroasă de toamnă și nu una de vară cu douăzeci și patru de grade. Când privă în direcția ei, Hanna se prefăcu fascinată de meciul de fotbal, cu toate că habar n-avea care era scorul.

— Îmbrăcămintea asta o face grasă pe Hanna, o auzi pe Riley șoptind.

Hanna își simți obrazii înfierbântându-se. Examină cu atenție felul în care bluza ei C&C California, din bumbac, i se întindea peste mijloc. Probabil că începuse să se îngrașe, la cât mâncase, de nervi, săptămâna asta. Atât că, într-adevăr, se străduia să reziste ispitei de a voma totul... cu toate că tocmai așa ceva ar fi vrut să facă în clipa de față.

Meciul ajunse la pauză, și băieții de la Rosewood Day veniră spre banca lor. Sean se trânti pe iarbă și începu să-și maseze gamba. Hanna sesiză ocazia și coborî, bocănind, treptele metalice ale tribunei. Ieri, după ce primise SMS-ul de la A., nu-l mai sunase pe Sean să-i spună că nu mai merge la Foxy. Fusese mult prea șocată.

— Hanna, zise Sean, văzând-o pe rândul de deasupra lui. Salut!

Și astăzi, ca de obicei, era frumos, chiar dacă avea tricoul pătat de transpirație și nu era proaspăt bărbierit.

— Ce mai faci? o întrebă el.

Hanna se așeză lângă el, trăgându-și picioarele sub corp și aranjându-și fusta plisată a uniformei în jurul ei, astfel încât să nu-i vadă toți fotbaliștii bikinii.

— Sunt... înghiți în sec, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi. Sunt pe cale să-mi pierd mințile. Sunt torturată de A. Da, hm, ascultă, zise în schimb, împreunându-și palmele. Nu mai merg la Foxy.

— Zău? întrebă Sean, lungindu-și gâtul. De ce? Ai pățit ceva?

Hanna mângâie cu palmele gazonul tuns scurt, cu miros dulceag, al terenului de fotbal. Îi spusese lui Sean aceeași poveste ca și Monei: că tatăl ei murise.

— E... complicat. Dar, hm, m-am gândit că trebuie să-ți

spun.

Sean își desfăcu apărătoarea tibiei, după care o strânse la loc. Pentru o fracțiune de secundă, Hanna îi zări gamba perfectă, musculoasă. Dintr-un motiv oarecare, i se păreau că ar constitui cea mai sexy parte a corpului său.

— S-ar putea să nu mă duc nici eu, zise.

— Zău? se miră ea.

Sean ridică din umeri.

— Toți prietenii mei au parteneri. Eu aș fi tipul în plus.

— A! exclamă Hanna, mutându-și picioarele, astfel încât antrenorul echipei de fotbal, care mergea având ochi numai pentru mapa lui cu clemă, să poată trece. Îi veni să se pupe singură. Să fi însemnat asta că Sean se gândise la ea ca la partenera lui?

Sean își miji ochii și o privi cu atenție.

— Te simți bine? Pari cam... tristă.

Hanna își cuprinse genunchii goi cu palmele. Avea nevoie să discute cu cineva despre A. Numai că n-avea cum.

— Sunt doar obosită, zise, oftând.

Sean îi atinse ușurel încheietura mâinii.

— Auzi? Poate săptămâna viitoare, într-o seară, ar fi bine să luăm cina împreună. Nu știu... Probabil că am avea de discutat câte ceva.

Inima Hannei zvâcni puțin.

— Sigur. Sună interesant.

— Super, zâmbi Sean, ridicându-se. Atunci, la revedere.

Fanfara începu să intoneze cântecul de luptă al celor de la Rosewood Day, dând de știre că pauza se terminase. Hanna se cățără la loc în vârful tribunei, simțindu-se ceva mai bine. În clipa în care se așeză pe locul ei, observă că Riley și Naomi o priveau curioase.

— Hanna! strigă Naomi, când îi întâlni privirea. Bună!

— Salut, răspunse Hanna, izbutind să-și adune cât mai multă dulceață în glas.

— Vorbeai cu Sean? se miră Naomi, trecându-și degetele prin coada ei blondă. Era obsedată să-și mângâie întruna părul. Crezusem că între voi doi a fost o despărțire urâtă.

— N-a fost o despărțire urâtă, zise Hanna. Suntem încă prieteni... și așa mai departe.

Riley scoase un mic hohot de râs.

— Și tu ai rupt-o cu el, nu?

Hannei i se învolbură stomacul. Vorbise cineva?

— Da.

Naomi și Riley schimbă o privire între ele. Apoi, Naomi întrebă:

— Te duci la Foxy?

— De fapt, nu, răspunse Hanna, împăunându-se. Mă întâlnesc cu tata la Le Bec-Fin.

— Ooo! exclamă Naomi, tresărind. Am auzit că probabil Le Bec-Fin este locul în care oamenii se întâlnesc când nu vor să fie văzuți împreună.

— Ba nu, nu-i așa, protestă Hanna. Este poate cel mai bun restaurant din Philly.

Începea să intre în panică. Oare Le Bec-Fin să se fi schimbat?

Naomi ridică din umeri, cu o expresie impasibilă.

— Asta am auzit, atâta tot.

— Mda, o susținu Riley, cu ochii ei căprui cășcați. Toată lumea știe.

Deodată, Hanna remarcă o bucățică de hârtie chiar lângă ea, pe bancă. Era împăturită în forma unui avion și ținută pe loc de o piatră.

— Ce-i aia? strigă Naomi. Origami?

Hanna desfăcu avionul și întoarse foaia pe fața cealaltă.

Te salut din nou, Hanna! Vreau să le citești lui Naomi și lui Riley propozițiile de mai jos, exact așa cum sunt scrise. Fără să trișezi! Dacă nu, toată lumea o să afle adevărul despre știi-tu-ce. Inclusiv tati. – A.

Hanna se holbă la paragraful de dedesubt, scris cu o caligrafie rotundă, necunoscută.

— Nu, șopti ea, în timp ce inima începea să-i bată cu putere. Ceea ce scrisese A. avea să-i distrugă pentru totdeauna impecabila reputație:

Am încercat să mă dau la Sean la petrecerea lui Nod, dar el mi-a dat papucii. Și, o, da, mă forțez să vomit de cel puțin trei ori pe zi.

— Hanna, ai primit o scrisorică de amuooooor? gunguri Riley. E de la un admirator secret?

Hanna aruncă o privire spre Naomi și Riley, cu fustele lor plisate scurtate și sandalele cu platformă. Se holbau amândouă la ea ca lupoaicele, ca și cum i-ar fi mirosii slăbiciunea.

Ați văzut cine l-a pus aici? Întrebă, însă ele o privire nedumerite și ridicară din umeri.

Pe urmă, cercetă cu privirea tribunele, fiecare grup de tineri, fiecare părinte, chiar și pe șoferul autocarului celor de la Lansing, care stătea sprijinit cu spinarea de vehicul și fuma. Persoana care-i făcuse asta trebuia să fie aici, nu? Ar fi știut că Riley și Naomi stăteau aproape de ea.

Privi din nou biletul. Imposibil să spună așa ceva față de ele. Nici gând!

Dar tocmai atunci îi veni în minte acea ultimă dată în care tatăl ei o întrebuse despre accidentul Jennei. Se așezase în patul ei și stătuse mult timp cu ochii pe ciorapul-caracatiță pe care și-l tricotase Hanna.

— Hanna, zisese el, într-un târziu. Sunt îngrijorat pentru tine. Jură-mi că voi nu vă jucați cu artificiile în seara în care a fost orbită fata aceea.

— Eu... eu nu m-am atins de artificii, șoptise Hanna. Și nu mințise.

Jos, pe terenul de fotbal, doi băieți din echipa celor de la Lansing băteau palma. Undeva, sub gradene, cineva

își aprinse un joint; mirosul puturos, ca de mușchi, pluti până în nările Hannei. Ea mototoli bucata de hârtie, se ridică și, cu stomacul învolburat, porni spre Naomi și Riley. Ele își ridicară privirile spre ea, perplexe. Riley rămase cu gura căscată. Respirația ei, după cum constată Hanna, duhnea ca a unei persoane care urma dieta Atkins.

—

Am încercat să mă dău la se an la petrecere aluino el darel mi adă tpaucii, rosti Hanna, pe nerăsuflăte. Trase aer adânc în piept. Partea aceasta nici măcar nu era întru totul adevărată, dar treacă. Șimăforțe zăvărs detreioripezi.

Cuvintele ieșiseră într-un vălmășag rapid, neinteligibil, terminând, Hanna se răsuci iute pe călcâie.

— Ce a spus? o auzi pe Riley întrebând în șoaptă; totuși în nici un caz nu avea de gând să se întoarcă și să repete mai clar.

Coborî din tribună tropăind, aplecându-se pe sub brațele mamei cuiva care ducea într-un echilibru precar o tavă încărcată de coca-cola și popcorn. Căuta pe cineva – oricine – care să întoarcă privirea după ea. Totuși, nimic. Nici măcar o singură persoană care să chicotească sau să șușotească. Toată lumea nu făcea altceva decât să urmărească înaintarea fotbaliștilor de la Rosewood Day către poarta celor de la Lansing.

Și totuși, A. era acolo. În mod sigur, A. o urmărea.

22

Nu poți să suportți adevărul

Vineri seara, Aria închise aparatul de radio din camera ei. De o oră încoace, DJ-ul postului local bătuse câmpii întruna despre Foxy. Vorbea de parcă Foxy ar fi însemnat lansarea unei nave spațiale sau inaugurarea unui mandat prezidențial, nu doar un oarecare bal tâmpit.

Ascultă zgomotul pașilor părinților ei în bucătărie. Nu

era obișnuita suprapunere de sunete disonante: NPR⁴² la radio, CNN sau PBS⁴³ la televizorul din bucătărie și un CD cu piese clasice sau jazz experimental pus pe combina stereo din bucătărie. Tot ce auzea Aria era zăngănitul oalelor și cratițelor. Apoi, ceva prăbușindu-se.

— Scuze, rosti scurt Ella.

— Nu-i nimic, răspuse Byron.

Aria se întoarse la laptop, simțind că era pe cale să-și iasă din minți de la o clipă la alta. După ce investigația privitoare la Meredith îi fusese întreruptă într-un mod atât de brusc, încerca să afle câte ceva despre ea pe internet. Și dacă începeai să investighezi pe cineva pe web, era dificil să te mai oprești. Aria cunoștea numele de familie al lui Meredith – Stevens – dintr-un program de funcționare a studioului Strawberry Ridge, pe care-l găsisese online, așa că începu să-i caute pe Google numărul de telefon. Se gândi că ar putea încerca s-o sune și s-o roage frumos să-l lase în pace pe Byron. Dar mai apoi îi descoperi adresa și vru să vadă cât de departe stătea, așa că o căută pe MapQuest. De-aici încolo, totul o luă razna. Citi o lucrare schematizată pe care o realizase Meredith în primul ei an de facultate despre William Carlos Williams⁴⁴. Sparse portalul studenților din Hollis, vrând să vadă notele lui Meredith. Aceasta avea cont pe Friendster, pe Facebook și pe Myspace. Filmele ei preferate erau Donnie Darko; Paris Texas și File de poveste, iar pasiunile constau în excentricități de genul: globuri cu apă, tai chi și magneți.

Într-un univers paralel, Aria și Meredith ar fi putut fi prietene. Asta făcea ca Ariei să-i fie și mai greu să ducă la îndeplinire ceea ce-i ceruse A. În ultimul său SMS: să-i pună capăt.

---

⁴² National Public Radio, postul de radio public din S.U.A.

⁴³ Public Broadcasting Service, rețeaua de televiziune publică din S.U.A.

⁴⁴ Poet American (1883-1963) al cărui nume este asociat cu modernismul și imagismul

Avea impresia că amenințarea lui A. îi sfredelește o gaură prin Treo, și ori de câte ori se gândea că în dimineața aceea, în studioul de yoga, n-o văzuse numai pe Meredith, ci și pe Spencer, o încerca o senzație de jenă. Ce căuta Spencer acolo? Oare Spencer știa ceva?

Când erau într-a șaptea, Aria îi spusese lui Ali că-l întâlnise pe Toby în tabăra de artă dramatică, în timp ce ea, Ali și Spencer stăteau pe marginea bazinului lui Spencer.

— El nu știe nimic, Aria, îi răspunsese Ali, aplicându-și calmă o cremă de protecție solară. Calmează-te!

— Dar cum ai putea să fii sigură? protestase Aria. Cum rămâne cu persoana pe care am văzut-o în seara aia aproape de căsuța din copac? Poate că persoana aceea i-o fi spus lui Toby! Sau poate că a fost Toby!

Spencer se încruntase, după care-și întorsese privirea spre Alison.

— Ali, poate că ar trebui...

Ali tușise zgomotos, să-și dreagă vocea.

— Spence, rostise, ca un fel de avertisment.

Aria își plimbase privirea de la una la alta, nedumerită. Apoi, rostise pe nerăsuflăte o întrebare pe care-și tot dorise s-o pună de ceva vreme.

— Dar voi două despre ce tot şușoteați în noaptea de după accident? Când m-am trezit și erați în baie?

Ali își aplecase capul într-o parte.

— Nu şușoteam.

— Ali, ba da, șuierase Spencer.

Ali îi aruncase din nou o privire tăioasă, după care-și întorsese fața la loc spre Aria.

— Uite ce e, nu discutăm despre Toby. În plus – îi adresase Ariei un mic zâmbet –, nu ai lucruri mai importante pentru care să-ți faci griji în momentul de față?

Aria se zbârlise. Cu doar câteva zile în urmă, ea și cu Ali îl surprinseseră pe tatăl ei împreună cu Meredith.

Spencer o trăsese de mânecă pe Ali.

— Ali, eu chiar cred că ar trebui să spui...

Ali ridicase o mână.

— Spence, jur pe Dumnezeu!

— Juri pe Dumnezeu să ce? țipase Spencer. Tu crezi că e ușor?

După ce o văzuse azi-dimineață pe Spencer în studioul de yoga, Aria se gândise să-i dea de urmă la școală și să stea de vorbă cu ea. Spencer și Ali îi ascunseseră ceva, și poate că avea legătură cu A. Numai că... se temea. Crezuse că-și cunoștea bine vechile prietene. Acum însă, știind că toate aveau secrete sumbre, pe care nu voiau să le divulge.. se gândea că poate nu le cunoscuse niciodată cu adevărat.

Telefonul ei mobil sună, întrerupându-i șirul de amintiri. Din cauza zăpăcelii, îl scăpă într-un maldăr de tricouri murdare, pe care avea de gând să le spele. Îl înșfacă la repezeală.

— Salut, auzi o voce de băiat. Sunt Sean.

— A! exclamă Aria. Ce faci?

— Nu mare lucru. Tocmai m-am întors de la un meci de fotbal. Tu ce faci diseară?

Aria tresăltă de bucurie.

— Hm... nimic, de fapt.

— Vrei să ieșim?

Auzi alte zăngăneli de jos. Apoi, vocea tatălui ei.

— Eu plec.

Ușa casei se trânti. Nici măcar nu mai stătea să cineze cu ei. Iarăși.

Își apropie din nou telefonul de buze.

— Ce-ai zice să ne întâlnim chiar acum?

Sean își parcă mașina Audi într-un loc pustiu și o conduse pe Aria până sus, pe deal. În stânga lor era un gard de plasă iar în dreapta, o potecă în pantă. Deasupra se vedeau șinele suspendate ale trenului, iar sub ei se desfășura întregul Rosewood.

— Am descoperit locul ăsta cu fratele meu, cu ani în

urmă, îi explică Sean.

Își întinse puloverul din cașmir pe iarbă și-i făcu semn să se așeze. Apoi, scoase din ghiozdan un termos cromat și i-l întinse.

— Vrei un pic?

Aria simți mirosul de Captain Morgan prin mica fantă din dop.

Luă lacom o înghițitură, după care-l privi pieziș. Avea fața atât de cizelată, iar hainele i se potriveau atât de bine, însă nu arbora același aer de sunt un tip tare și o știu al celorlalți băieți tipici pentru Rosewood.

— Vii des pe-aici? îl întrebă.

Sean ridică din umeri și se așează lângă ea.

— Nu prea des. Doar uneori.

Aria presupusese că Sean și gașca lui de băieți tipici pentru Rosewood o țineau tot într-o petrecere, noapte de noapte, sau șterpeleau sticle de bere de la părinți și se duceau la câte unul care rămânea singur acasă și jucau Grand Theft Auto pe PlayStation. După care urma o baie în bazinul cu apă termală, ca să pună capac, evident. Cam toată lumea de prin Rosewood avea câte un bazin cu apă termală în curtea din spatele casei.

Luminile orașului clipeau dedesubt. Aria zări fleșa din Hollis, care căpăta, noaptea, la lumină, o nuanță de ivoriu.

— E uluitor, suspină ea. Nu-mi vine să cred că n-am dat niciodată peste locul ăsta.

— Ei, noi am locuit nu departe de-aici, îi explică Sean, zâmbind. Tot colindam cu fratele meu prin pădurile de colo, pe biciclete. Mai veneam pe-aici și să ne jucăm de-a Blair Witch⁴⁵.

— Blair Witch? repetă Aria.

El făcu un semn de încuviințare.

---

⁴⁵ Film horror american (Vrăjitoarea din Pădurea Blair) care relatează povestea a trei studenți la regie care fac un film despre legenda vrăjitoarei din Pădurea Blair, pentru ca în cele din urmă ei să dispară în mod misterios

— După ce-a apărut filmul, eram obsedați să ne facem propriile filme cu fantome.

— Și eu! strigă Aria, într-atât de entuziasmată, încât îl apucă de braț pe Sean. Își retrase, grăbită, mâna. Numai că eu l-am filmat pe al meu în curtea din spate.

— Mai ai filmarea? se interesă Sean.

— Mda. Tu?

— Mda. Sean ezită o clipă. Poate vrei să vezi într-o zi.

— Mi-ar face plăcere, răspuse ea, zâmbind. Sean începea să-i amintească de acel croque-monsieur pe care-l comandase odată, pe când era la Nisa. La prima vedere, arăta ca un banal sandviș cu brânză preparat la gril, nimic special. Dar când mușcase din el, constatase că, de fapt, brânza era Brie, iar pe sub el erau ascunse ciuperci șampinion tocate. Erau mai multe de găsit înăuntru față de ce bănuiai privindu-l.

Sean se lăsă pe spate, rezemându-se în coate.

— Odată, am venit aici cu fratele meu și am dat de unii care făceau sex.

— Zău? se hlizi Aria.

Sean îi luă termosul din mână.

— Mda. Și erau atât de concentrați, încât nici nu ne-au observat, la început. Eu m-am dat înapoi cât am putut de încet, dar m-am împiedicat de niște bolovani. S-au speriat la culme.

— Sunt convinsă, zise ea, străbătută de un fior. Doamne, trebuie să fi fost groaznic!

Sean o împunse cu degetul în braț.

— Ce, tu n-ai făcut-o niciodată în public?

Aria își abătu privirea de la el.

— Nuuu.

Tăcură o vreme. Aria nu prea știa sigur ce simțea. Un fel de stânjeneală. Dar și... o ușoară efervescentă. Ca și cum urma să se întâmple ceva.

— Și, hm, ți-aduci aminte de secretul pe care mi l-ai spus, în mașină? îl întrebă. Anume că nu vrei să mai fii virgin?

— Mda.

— De ce... de ce crezi că simți asta?

Sean se rezemă din nou în coate.

— Am început să merg la Clubul V din cauză că toată lumea se grăbea să facă sex, iar eu voiam să văd de ce se hotărâseră cei din Clubul V să nu facă.

— Și?

— Ei bine, cred că, în cea mai mare măsură, pentru că le e frică. Dar mai cred și că vor să-și găsească persoana potrivită. Cum ar fi, pe cineva cu care să poată fi într-un totu sincer și să fie ei înșiși.

Apoi, tăcu. Aria își strânse genunchii la piept. Își dorea – doar așa, un pic – ca Sean să adauge: Și, Aria, eu cred că tu ești persoana potrivită. Oftă.

— Eu am făcut sex, o dată.

Sean lăasă termosul pe iarbă și-și întoarse fața spre ea.

— În Islanda, la un an după ce ne-am mutat acolo, recunosc eu ea. Se simțea ciudat s-o spună cu voce tare. Eram cu tipul de care-mi plăcea, Oskar. El voia, și eu la fel, dar... nu știu, zise, îndepărtându-și părul din ochi. Nu-l iubeam, sau altceva de genul ăsta. Și, după o scurtă ezitare, adăugă: Tu ești primul căruia i-am spus vreodată.

Mai rămaseră o vreme tăcuți. Aria își simțea inima zvâcnindu-i în piept. Cineva, mult dedesubtul lor, făcea grătar, se simțea mirosul cărbunilor și al hamburgerilor. Îl auzi pe Sean înghițind în sec și schimbându-și centrul de greutate, apropiindu-se un pic. Se apropie și ea puțin, emoționată.

— Vino cu mine la Foxy, rosti pe nerăsuflă Sean.

Aria își lungi gâtul.

— La Fo-Foxy?

— Nu știi, chestia aia de binefacere? La care te îmbraci de gală? Și dansezi?

Ea îl privi chiorâș.

— Știu ce e Foxy.

— Doar dacă nu vrei să mergi cu altcineva. Și putem să mergem ca prieteni, normal.

Aria simți un mic junghi de dezamăgire la auzul cuvântului prietenii. Cu o clipă mai devreme, crezuse că aveau să se sărute.

— N-ai invitat încă pe nimeni?

— Nu. Tocmai de-asta te invit pe tine.

Aria îl privi pe furiș. Ochii îi erau mereu atrași de mica lui despicătură din bărbie. Ali obișnuia să numească așa ceva „bărbie cu fese”, dar în realitate era ceva chiar drăguț.

— Hm, mda, OK.

— Super! zâmbi Sean. Aria zâmbi, la rândul ei. Numai că era ceva care-i veștejea bucuria. Îți dau răgaz până bate miezul nopții de sâmbătă, Cenușăreaso. Altfel... Iar sâmbătă era a doua zi.

Sean îi observă expresia.

— Ce e? se interesă el.

Aria înghiți în sec. Simțea în toată gura numai gust de rom.

— Am întâlnit-o ieri pe femeia cu care-și face de cap taică-meu. Oarecum întâmplător, adăugă, inspirând adânc. Sau deloc întâmplător. Am vrut s-o întreb ce se petrece, dar n-am putut. Pur și simplu, mi-e teamă că mama o să... o să-i prindă împreună.

Lacrimile îi țâșniră din ochi.

— Nu vreau ca familia mea să se destrame.

Sean îi susținu privirea.

— N-ai putea să-ncerci să mai vorbești cu fata aia?

— Nu știu.

Își privi mâinile. Îi tremurau.

— Adică, aveam în minte un discurs întreg pregătit pentru ea. Voiam doar ca ea să-mi știe punctul de vedere.

Își arcui spinarea și-și înălță ochii spre cer, ca și cum universul ar fi putut să-i ofere răspunsul.

— Dar poate că nu e decât o idee prostească.

— Nu e. Merg cu tine. Pentru sprijin moral.

Aria își ridică privirea spre el.

— Ai... ai vrea?

Sean întoarse capul spre copaci.

— Chiar acum, dacă vrei.

Aria scutură repede din cap.

— N-aș putea chiar acum. Mi-am lăsat... hm... mi-am lăsat discursul acasă.

Sean ridică din umeri.

— Dar nu-ți amintești ce voiai să spui?

— Ba cred că da, zise Aria, neconvinsă, privind în depărtare, dincolo de copaci. De fapt, nu e departe... Locuiește chiar dincolo de dealul ăsta. În Vechiul Hollis.

Știa, fiindcă o căutase și pe Google Earth.

— Hai, o îndemnă Sean, întinzându-i mâna. Și, până să se poată ea gândi mai bine, coborau în fugă dealul acoperit de iarbă, trecând pe lângă mașina lui Sean.

Traversară strada, pătrunzând în Vechiul Hollis, cartierul studentesc plin de case victoriene dărăpănate, sinistre. Pe marginea trotuarelor erau aliniat tot felul de mașini vechi Volkswagen, Volvo, Saab. Pentru o seară de vineri, cartierul părea pustiu. Poate că se desfășura cine știe ce eveniment important în vreo altă parte din Hollis. Aria se întrebă dacă are s-o găsească pe Meredith acasă; într-un fel, spera să n-o găsească.

Pe la jumătatea celui de-al doilea cvartal, Aria se opri în dreptul unei case roz, cu patru perechi de pantofi pentru alergare lăsați afară, pe verandă, și un desen în cretă pe alee, înfățișând ceea ce părea să fie un penis. Se potrivea perfect cu ideea ca Meredith să-și aibă locuința acolo.

— Cred că asta e casa ei.

— Vrei să te aștept aici? o întrebă Sean în șoaptă.

Aria își strânse puloverul în jurul corpului. Dintr-odată, i se făcuse frig.

— Cred că da.

Dar imediat îl apucă de braț.

— Nu pot să fac asta.

— Ba sigur că poți, o încurajă Sean, prinzând-o de

umeri. O să fiu aici, bine? N-o să ți se-ntâmple nimic. Îți garantez.

Aria se simți inundată de un val de recunoștință. Era atât de... dulce. Se aplecă în față și-l sărută cu delicatețe pe buze; când se retrase, văzu că el avea o figură năucă.

— Mulțumesc, îi zise ea.

Urcă încet treptele crăpate din fața casei lui Meredith, simțind cum îi curge romul prin vene. Băuse trei sferturi din conținutul termosului lui Sean, în timp ce el luase doar câteva sorbituri, ca un gentleman. În timp ce suna, încercă să-și recapete echilibrul, sprijinindu-se de unul dintre stâlpii verandei. Nu era tocmai seara potrivită pentru sandalele acelea instabile din Italia.

Meredith deschise larg ușa. Purta o pereche de pantaloni foarte scurți din tercot și un tricou alb cu o banană desenată pe el: era coperta unui album vechi⁴⁶, dar Aria nu reuși să-și amintească exact care. Și părea mai masivă în seara asta. Mai puțin suplă și mai musculoasă, ca tipele alea bătaușe din show-ul Rollergirls. Aria se simțea plăpândă în fața ei.

În ochii lui Meredith apăru o luminică când o recunosc.

— Alison, da?

— De fapt, Aria. Aria Montgomery. Sunt fiica lui Byron Montgomery. Știu tot ce se-ntâmplă. Și vreau să înceteze.

Meredith făcu ochii mari. Inspiră adânc, apoi expiră lent pe nări. Aria aproape că se aștepta să vadă ieșindu-i aburi încinși, ca la dragoni.

— Așa, hm?

— Exact așa.

Aria șovăi, dându-și seama că se bâlbâia. Zatașa. Și inima îi bătea atât de tare, încât nu s-ar fi mirat dacă și pielea i-ar fi zvâcnit.

---

⁴⁶ Albumul de debut (1967) al trupei rock americane Velvet Underground și cotate de revista Rolling Stone pe locul 13 în clasamentul celor mai bune albume discografice din toate timpurile. Desenul de pe copertă îi aparține lui Andy Warhol

Meredith înălță din sprânceană.

— Asta nu te privește pe tine.

Scoase capul pe verandă și privi în jur, bănuitoare.

— De unde-ai aflat unde stau? continuă.

— Uite ce e, tu distrugi totul, protestă Aria. Și eu nu vreau decât să înceteze. OK? Adică... povestea asta le face rău tuturor. El e căsătorit încă... și are o familie...

Aria tresări în sinea ei de nuanța patetică pe care și-o auzi în voce, gândindu-se cum îi scăpase printre degete discursul perfect meșteșugit.

Meredith își încrucișă brațele la piept.

— Știu toate astea, zise, pregătindu-se să închidă ușa. Și-mi pare rău. Zău că da. Dar ne iubim.

23

Următoarea stație, măreața închisoare din Rosewood

În după-amiaza zilei de sâmbătă, târziu, cu doar câteva ore înainte de Foxy, Spencer stătea în fața computerului ei. Tocmai scrisese un e-mail pe adresa lui Squidward și-și atașase lucrarea. Trimite-l, și gata, se îndemnă singură. Închise ochii, apăsă pe butonul mouse-ului și, când îi deschise la loc, lucrarea ei fusese expediată.

În fine, lucrarea ei... într-un fel.

Nu trișase. Cu adevărat. Mă rog, poate că trișase. Dar cine ar fi putut s-o învinuiască? După ce-i sosise aseară mesajul de la A., își petrecuse toată noaptea sunându-l pe Wren, dar îi răspunsese întruna mesageria vocală. Și-i lăsase cinci mesaje, din ce în ce maiperate. Își încălțase pantofii de douăsprezece ori, pregătindu-se să plece cu mașina spre Philadelphia, să vadă dacă Wren nu pățise ceva, dar de fiecare dată se convinsese singură să n-o facă. Singura dată când îi sună Sidekick-ul, se aruncase după el, însă nu fusese decât un e-mail expediat de Squidward întregii clase, amintindu-le tuturor stilul corespunzător de adnotare pentru

întrebările lucrării.

Când simți că-i pune cineva o mână pe umăr, ți-pă.

Melissa făcu un pas înapoi.

— Hopa! Scuze! Eu sunt!

Spencer se reculese, respirând anevoie.

— Am...

Examină biroul. Rahat! Era acolo o bucătică de hârtie pe care scria: Ginecolog, marți, ora 17, Ortho Tri-Cyclen⁴⁷? Iar pe monitorul computerului avea vechile eseuri la istorie ale Melissei. Izbi cu călcâiul butonul de oprire al computerului și monitorul se înnegri.

— Ești stresată? o întrebă Melissa. Prea multe teme înainte de Foxy?

— Cam, zise Spencer, grăbindu-se să strângă în teancuri ordonate toate hârtiile împrăștiate pe birou.

— Vrei să-ți împrumut perna mea cu levănțică? o întrebă Melissa. Înlătură stresul.

— Nu-ți face probleme, răspuse Spencer, neîndrăznind nici măcar să-și privească sora. Ți-am furat și lucrarea, și iubitul, continuă în sinea ei. N-ar trebui să fii drăguță cu mine.

Melissa își țuguie ușor buzele.

— Ei bine, nu c-aș vrea să te stresez și mai rău, dar să știi că te-așteaptă jos un polițai. Zice că vrea să-ți pună câteva întrebări.

— Ce? strigă Spencer.

— Despre Alison, îi explică Melissa, clătinând din cap, iar părul i se legănă într-o parte și-n cealaltă. N-ar trebui să te pună să vorbești despre așa ceva... tocmai în săptămâna înmormântării ei. E revoltător!

Spencer se strădui să-și alunge panica. Se privi cu atenție în oglindă, netezindu-și părul blond și tamponându-se cu pudră corectoare pe sub ochi. Își alese o bluză albă cu guler răsfrânt și o pereche de pantaloni kaki mulați. Gata. Acum, arăta demnă de încredere și nevinovată.

⁴⁷ Contraceptive orale

Însă tremura din tot trupul.

După cum se aștepta, polițistul era în living, dar se zgâia prin cel de-al doilea birou al tatălui ei, cel în care-și ținea colecția de chitare vechi. Când se întoarse spre ea, Spencer își dădu seama că nu era polițistul cu care vorbise la înmormântare. Tipul din fața ei era tânăr. Și părea cunoscut, dându-i impresia că-l mai văzuse undeva.

— Tu ești Spencer? o întrebă.

— Da, răspunse ea, încet.

El îi întinse mâna.

— Eu sunt Darren Wilden. Tocmai am fost repartizat la cazul de asasinat al lui Alison DiLaurentis.

— Asasinat, repetă Spencer.

— Da, confirmă ofițerul Wilden. În fine, noi așa îl investigăm, ca pe un caz de asasinat.

— OK, zise Spencer, încercând să pară imperturbabilă și matură. Uau!

Wilden îi făcu semn să se așeze pe canapea, iar el se postă în fața ei, pe șezlong. Atunci își dădu seama de unde-l cunoștea: de la Rosewood Day. Fusese elev acolo pe când era ea într-a șasea, și-și dobândise o reputație de bătauș. Una dintre tocilarele cu care fusese prietenă Melissa, Liana, se îndrăgostise lulea de el, și odată o trimisese pe Spencer să-i ducă lui Wilden un bilet, ca din partea unei admiratoare secrete, la cafeneaua la care lucra el. Spencer își aminti de constatarea ei de-atunci, că Darren avea bicepsii cât cutiile de Chunky Soup.

Acum, era acolo și o privea fix. Spencer simți că începe s-o mănânce nasul, iar ceasul cu pendulă scoase câteva ticăituri zgomotoase. În cele din urmă, el deschise discuția.

— Există vreun lucru pe care ai vrea să mi-l spui?

Un junghi de frică îi străbătu pieptul.

— Ce să vă spun?

— În legătură cu Alison, răspunse Wilden, lăsându-se pe spate.

Spencer îl privi pieziș. I se părea că era ceva în neregulă.

— A fost cea mai bună prietenă a mea, izbuti să zică, observând că-i transpiraseră palmele. Am fost cu ea în seara în care a dispărut.

— Corect. Wilden aruncă o privire într-un carnețel. Așa scrie și în dosarul nostru. Ai vorbit cu cineva de la secția de poliție după dispariția ei, nu?

— Da. De două ori.

— Corect, repetă Wilden, împreunându-și palmele. Ești sigură că le-ai spus tot? Exista cineva care o ura pe Alison? Poate că ofițerii de dinainte ți-au pus toate întrebările acestea, dar din moment ce eu sunt nou, poate ar fi bine să recapitulăm informațiile.

Mintea lui Spencer parcă înțepenise. În realitate, multe fete o urau pe Ali. Până și Spencer o ura uneori pe Ali, mai ales pentru modul în care era capabilă totdeauna s-o manipuleze și din cauza amenințărilor ei, că în final o va scoate vinovată pe ea pentru Chestia cu Jenna, dacă ar fi mărturisit vreodată ceea ce știa. Și, în secret, se simțise oarecum ușurată când dispăruse Ali. Dacă Ali nu mai era, iar Toby se afla departe, la școală, asta însemna că secretul lor rămânea ascuns pentru totdeauna.

Înghiți cu greu. Nu știa precis de ce informații dispunea polițistul din fața ei. Era posibil ca A. să le fi sugerat polițiștilor că ea ascunde ceva. Și ar fi fost o mișcare strălucită: dacă Spencer îi spunea ceva de genul Da, chiar știu pe cineva care o ura pe Ali, o ura cu adevărat, suficient cât s-o asasineze, atunci era obligată să-și mărturisească implicarea în Chestia cu Jenna. Dacă nu spunea nimic și continua să se protejeze, rămânea posibilitatea ca A. să-i pedepsească prietenii... și pe Wren.

M-ați rănit, așa că o să vă rănesc și eu.

Transpirația care i se adunase la ceafă începu s-o usture. La drept vorbind, mai era și altceva: dacă Toby se întorsese ca să-i facă ei rău? Dacă el și cu A. lucrau

mână-n mână? Sau dacă el era A.? Dar dacă era el – și tot el o omorâse pe Ali –, atunci ar fi fost în stare să se ducă la poliție și să se autodenunțe?

— Sunt destul de sigură că le-am spus tot, declară, în cele din urmă.

Urmă o tăcere lungă, lungă. Wilden o privea fix pe Spencer. Spencer îl privea fix pe Wilden. Asta o duse cu gândul la noaptea în care se petrecuse Chestia cu Jenna. Se cufundase într-un somn intermitent, paranoic, în timp ce prietenele ei plângeau încet în jurul ei. Dar, dintr-odată, se trezise. Pe receptorul televiziunii prin cablu scria ora 3:43 A.M, și prin încăpere nu se mișca nimic. Simțindu-se dezorientau o căutase pe Ali, care adormise pe canapea, cu capul lui Emily în poală.

— Nu pot să fac așa ceva, îi zisese, în timp ce-o zgâlțâia să se trezească. Trebuie să mărturisim totul!

Ali se ridicase, o dusesse pe Spencer în baia de pe hol și se așezase pe marginea căzii.

— Revino-ți, Spencer, îi zisese. Nu trebuie să fii bleagă, dacă ne pune poliția întrebări.

— Poliția? țipase Spencer, și inima începuse să-i bată mai repede.

— Șșt, șoptise Ali, bătând darabana cu unghiile pe marginea căzii de porțelan. Nu spun că poliția o să ne ia sigur la întrebări, dar pentru eventualitatea în care ar fi așa, trebuie să ne facem un plan. Nu avem nevoie decât de o poveste solidă. De un alibi.

— Dar de ce nu putem să le spunem adevărul, și-atât? se mirase Spencer. Că l-ai văzut pe Toby făcând ce făcea și că te-a surprins atât de tare, încât ai declanșat racheta din greșeală?

Ali scuturase din cap.

— E mai bine cum spun eu. Noi îi păstrăm secretul lui Toby, el îl păstrează pe-al nostru.

O bătaie în ușă le făcuse pe amândouă să se ridice.

— Fetelor? Se auzise o voce.

Era Aria.

— Foarte bine, rosti în cele din urmă Wilden, întrerupându-i șirul amintirilor. Îi întinse o carte de vizită. Mă suni dacă-ți aduci aminte de ceva, bine?

— Sigur că da, scânci Spencer.

Wilden își propti mâinile în șolduri și-și roti privirea prin încăpere. Examină mobilierul Chippendale, minunatele ferestre cu vitralii, tablourile cu rame masive de pe pereți, precum și prețiosul ceas George Washington al tatălui ei, moștenire de familie, datând încă din secolul al XIX-lea. Apoi, o cântări din ochi pe Spencer, de la cerceii ei cu diamante până la delicatul ceas Cartier de la încheietură și la șuvițele ei blonde, care o costau trei sute de dolari la fiecare șase e săptămâni. Micul zâmbet înfatuat de pe buzele lui părea să spună: Pari să fii o fată care are multe de pierdut.

— Te duci diseară la balul acela caritabil? o întrebă, făcând-o să tresară. La Foxy?

— Hm, mda, răspunse ea, încet.

— Bine, zise Wilden, adresându-i un mic semn de salut. Distracție plăcută!

Vocea îi era cât se poate de firească, însă ea ar fi putut să jure că privirea lui spunea: Încă n-am terminat cu tine.

24

De 250 de dolari primești cină, dans... dar și un avertisment

Foxy se ținea în Kingman Hall, un vechi conac rustic englezesc, clădit de un tip care inventase nu știu ce mulgătoare mecanică ultramodernă pe la începutul secolului al XX-lea. Când era într-a patra și învățaseră despre această clădire la orele de științe sociale, în cadrul capitolului „Totul despre Pennsylvania”, Emily o poreclise „Conacul Muu”.

În timp ce fata de la intrare le verifica invitațiile, Emily privi în jur. În curtea din față era o grădină în formă de labirint. Garguiile rânjeau de pe arcadele impunătoare

fațade a conacului. În fața ei se vedea umbrarul în care se desfășura evenimentul propriu-zis. Era luminat feeric și plin de lume.

— Uau! exclamă Toby, apărând în spatele ei. Mai multe fete frumoase trecură vâjâind pe lângă ei spre umbrar, purtând complicate rochii de comandă și genți împodobite cu giuvaericele. Emily își privi propria rochie: simplă, dreaptă, roz, fără bretele, pe care o purtase anul trecut Carolyn la Balul bobocilor. Își aranjase singură părul, se pulverizase din belșug cu ultra-adolescentinul parfum Lovely – care o făcea să strănute – al lui Carolyn și purta cercei pentru prima oară după multă vreme, după ce-i împinsese cu forța prin găurile din urechi care aproape că i se astupaseră. Cu toate acestea, tot se simțea banală în comparație cu oricare altă fată.

Ieri, când îl sunase pe Toby ca să-l invite la Foxy, el păruse extrem de surprins... dar și realmente entuziasmat. La rândul ei, Emily era înfrigurată. Aveau să meargă la Foxy, să se mai sărute o dată și... cine știe? Poate că aveau să devină un cuplu. Peste un timp, putea s-o viziteze pe Jenna la școala ei din Philadelphia și să se revanșeze față de ea. O să-i facă rost de următorul ei câine dresat pentru nevăzători. O să-i citească toate cărțile care nu apăruseră încă în Braille. Poate, cu timpul, o să ajungă să-i povestească și cum fusese ea implicată în accident.

Sau poate că nu.

Numai că în clipa aceasta, ajunsă la Foxy, ceva i se părea... în neregulă. I se făcea când prea cald, când prea frig, și stomacul i se tot strângea de durere. Mâinile lui Toby i se păreau prea aspre, și până acum ea fusese atât de agitată, încât pe drum nu prea vorbiseră. Însuși balul nu părea să aibă un efect calmant asupra ei: toată lumea era atât de rigidă și de echilibrată! În plus, Emily era convinsă și că o urmărea cineva. În timp ce examina fețele machiate, lucitoare, ale tuturor fetelor, ca și pe cele dichisite și chipeșe ale băieților, se tot întreba: Tu

ești A.?

— Zâmbiți, vă rog! Un blitz fulgeră prin fața ochilor lui Emily, smulgându-i un mic țipăt. După ce stelele verzi din ochi i se mai stinseră, văzu o fată blondă într-o rochie roșie-merlot, cu un ecuson de presă deasupra sânelui drept și o cameră foto digitală agățată de umăr, râzând spre ea. Făceam o fotografie pentru Philadelphia Inquirer, îi explică fata. Vrei să mai încercăm una, dar fără să fii speriată de data asta?

Emily se agăță de brațul lui Toby și se strădui să pară veselă, numai că expresia ei semăna mai degrabă cu o grimasă împietrită.

După ce fata de la presă plecă în grabă, Toby se întoarse spre Emily.

— Ai pățit ceva? Înainte, părei destul de relaxată în fața camerei.

Emily înțepeni.

— Când m-ai mai văzut tu în fața camerei?

— La Rosewood contra Tate, îi reaminti Toby. Cu puștiul ăla țicnit, pentru anuar?

— A, da, răsuflă ușurată Emily.

Toby urmări cu privirea un chelner care trecea zorit, cu o tavă plină de băuturi.

— Și... ăsta e decorul tău preferat?

— Doamne, nu! exclamă Emily. N-am mai fost la așa ceva de când mă știu.

— Toți par... niște manechine, constată Toby, privind în jur. Altădată, mi-ar fi venit să-i omor pe majoritatea.

Emily se simți străbătută de un fior rapid de uluială. Era aceeași senzație pe care o avusese când se trezise pe bancheta din spate a mașinii lui Toby. Când îi văzu înfățișarea, Toby se grăbi să-i zâmbească.

— Nu la propriu, o liniști, strângând-o de mână. Iar tu ești mult mai drăguță decât toate fetele de-aici.

Emily se îmbujoră. Totuși, descoperise că nu tresărise nimic în ea atunci când îl auzise spunând-o, și nici când o atinsese. Și ar fi trebuit. Toby arăta super. Superb, de

fapt, în costumul lui negru și pantofii cu boturi negre, cu părul pieptănat pe spate, lăsându-i descoperit chipul colțuros, cu maxilarele pătrătoase. Toate fetele îl cercetau din ochi. Când apăruse pe veranda ei, până și atât de manierata Carolyn chițaise: „Cât e de drăguț!”

Și totuși, când el o ținuse de mână, oricât de mult și-ar fi dorit să simtă ceva, nu simțise nimic. Era ca și cum s-ar fi ținut de mână cu sora ei.

Emily încercă să se destindă. Ea și Toby își croiseră drum până sub umbrar, își luaseră câte o piña colada, după care se alăturaseră unui grup de tineri pe ringul de dans. Nu erau decât câteva fete care încercau să danseze în stilul acela super sexy, cu mâinile deasupra capului, preluat de la MTV. Mai toți ceilalți nu făceau decât să țină, cântând împreună cu Madonna. Câțiva tehnicieni instalau un aparat pentru karaoke într-un colț, iar fetele își înscriau cântecele pe care voiau să le interpreteze.

Emily plecă brusc, spunând că se duce la toaletă; părăsi umbrarul și porni pe un coridor care arăta sexy datorită luminii lumânărilor și petalelor de trandafiri așternute ca un covor. Alte fete trecură pe lângă ea, braț la braț, șușotind și chicotind. Emily își verifică, discretă, pieptul: nu mai îmbrăcase niciodată o rochie fără bretele și era sigură că la un moment dat avea să-i cadă, dezgolindu-i sânii în fața tuturor.

— Nu vrei să-ți ghicesc?

Emily întoarse capul spre locul din care se auzise vocea. O femeie brunetă, îmbrăcată într-o rochie mătăsoasă cu imprimeu multicolor stătea la o măsuță sub enormul portret al lui Horace Kingman, însuși inventatorul mulgătoarei mecanice. Pe brațul stâng avea o tonă de brățări, iar la gât, o broșă mare, în formă de șarpe. Lângă ea se vedea un pachet de cărți, iar pe marginea măsuței, un mic afiș pe care scria MAGIA TAROTULUI.

— N-am nevoie, îi zise Emily.

Ghicitul în cărțile de tarot ar fi fost prea... în public. Aici, în văzul lumii, în mijlocul coridorului.

Femeia întinse o unghie lungă spre ea.

— Ai cam avea, totuși. O să îți se-ntâmples ceva astă-seară. Ceva menit să-ți schimbe viața.

Emily încremeni.

— Mie?

— Da, ție. Iar partenerul pe care îți l-ai adus nu e cel pe care îți-l dorești. Trebuie să te duci la cine te iubește cu adevărat.

Emily rămase cu gura căscată, și gândurile începură să i se învântească în minte cu mare iuțeală.

Ghicitorea în cărțile de tarot tocmai se pregătea să-i mai spună și altceva, însă Naomi Zeigler își făcu loc pe lângă Emily și se așeză la masă.

— Te-am cunoscut aici anul trecut, izbucni ea entuziasmată, aplecându-se în față și rezemându-se în coate. Mi-ai ghicit mai bine ca oricine.

Emily se îndepărtă pe furiș, cu mintea învolburată. Avea să i se-ntâmples ceva astă-seară? Ceva... care să-i schimbe viața? Poate că Ben avea să le spună tuturor. Sau Maya avea să le spună tuturor. A. avea să le arate tuturor fotografiile acelea. Sau A. îi spusese deja lui Toby... despre Jenna. Orice era posibil.

Se stropi cu apă rece pe față și ieși din toaletă. Cum dădea colțul spre umbrar, se ciocni de spinarea cuiva. De îndată ce văzu cine era, se încordă din tot trupul.

— Salut, îi zise Ben pe un ton batjocoritor-prietenos, trăgându-l de umăr. Purta un costum gri-cărbune, la reverul căruia își prinsese o micuță gardenie albă.

— Sa-salut, se bâlbâi Emily. N-am știut că vii.

— Tocmai voiam să-ți spun același lucru, replică Ben, aplecându-se spre ea. Îmi place de partenerul tău, adăugă, arătându-i prin semne că pune partenerul între ghilimele. Te-am văzut cu el și la concursul de ieri, cu cei de la Tate. Cu cât a trebuit să-l plătești ca să vină aici cu

tine?

Emily se strecură pe lângă el. Înaintă cu pași mari pe coridorul întunecat, gândindu-se că n-ar fi fost cel mai bun moment ca să se împiedice, cu tocurile ei. Auzi răsunând în urmă zgomotul pașilor lui Ben.

— De ce fugi de mine? rosti el, cu o voce inegală.

— Lasă-mă-n pace! strigă ea, fără să se întoarcă.

— Tipu-ăla e bodyguard-ul tău? Mai întâi, te apără la înot, iar acum, și-aici. Numai că... unde-o fi el acum? Sau nu l-ai angajat decât ca să intre cu tine, ca să nu creadă toată lumea că ești cea mai mare lesbiană? zise Ben, chicotind batjocoritor.

— Ha, ha. Emily se răsuci pe călcâie, ajungând cu fața spre el. Vai, cât ești de amuzant!

— Da? replică Ben, înghesuind-o în perete. Uite-așa. O ținui de încheieturile mâinilor și-și apăsă trupul de al ei. la zi, tot mai sunt amuzant?

Ben o împingea cu putere și era mult mai greu decât ea. La doar câțiva pași mai încolo, mai mulți tineri treceau pe lângă ei, grăbindu-se spre toaile. Ce, nu-i vedeau?

— Termină! izbuti să spună Emily.

Mâna lui se întinse cu brutalitate spre poalele rochiei. Îi pipăi rotula, apoi lunecă în sus, pe picior.

— Spune-mi doar că-ți place, îi zise el la ureche. Altfel le spun tuturor că ești femeia-bărbat.

Ochii lui Emily se umplură de lacrimi.

— Ben, șopti ea, strângându-și picioarele. Nu sunt femeia-bărbat.

— Atunci, spune-mi că-ți place, mârâi Ben, strângând-o de coapsa dezgolită.

Mâna lui Ben i se apropia tot mai mult de bikini. Cât timp fuseseră împreună, niciodată nu ajunseseră atât de departe. Emily își mușcă buza cu atâta putere, încât fu sigură că-și dăduse sângele. Era cât pe ce să cedeze și să-i spună că-i place, doar ca să înceteze, când o cuprinse brusc furia. Ben n-are decât să creadă ce vrea.

Dar nici să nu-i treacă prin cap că poate să-i facă ei una ca asta.

Își apăsă corpul de perete, ca să-și ia elan. Apoi, își ridică genunchiul, repezindu-l spre șlițul lui Ben. Cu putere.

— Ufff! Ben făcu doi pași înapoi, ținându-se de testicule. Un văicărit firav, ca de bebeluș, îi ieși dintre buze. De ce...? icni el.

Emily își îndreptă rochia.

— Nu te mai apropia de mine, îl avertiză, în timp ce furia îi curgea prin vene ca un drog. Jur pe Dumnezeu, că...

Ben se retrase cu spatele, clătinându-se, și se ciocni de peretele opus. Genunchii i se înmuiară și se lăsă să alunece până când ajunse să stea pe podea.

— Mare, mare greșeală.

— Cum vrei tu, ripostă Emily, întorcându-se să plece. Se îndepărtă cu pași mari, iuți, încrezători. N-avea de gând să-i arate cât era de necăjită. Și că era pe cale să izbucnească în plâns.

— Hei, auzi o voce, și simți cum o mână o prinde cu blândețe de braț. Când reuși să-și limpezească vederea, constată că era Maya. Tocmai am văzut toată întâmplarea, șopti ea, arătând cu bărbia spre locul în care Ben încă stătea ghemuit. Ești bine?

— Mda, răspunse repede Emily. Însă vocea i se frânse. Încercă să se controleze, dar nu izbuti. Se rezemă de perete și-și acoperi fața cu palmele. Dacă reușea să numere până la zece, putea să treacă peste toate. Unu... doi... trei...

Maya îi atinse brațul.

— Îmi pare foarte rău, Em.

— Nu trebuie, izbuti Emily să-i răspundă, încă acoperindu-și chipul. Opt... nouă... zece. Își lăsă mâinile în jos și-și îndreptă spinarea. N-am nimic, zise.

Șovăi puțin, privind rochia de culoarea fildeșului, în stil gheișă, a Mayei. Era cu mult mai drăguță decât toate

acele clone Chanel blonde, franțuzite, pe care le văzuse în drumul ei pe-acolo. Își trecu mâinile peste propria-i rochie, întrebându-se dacă și Maya o studia, la rândul ei.

— Ar... ar trebui, probabil, să mă întorc la partenerul meu bolborosi ea.

Maya făcu un pas mic, lateral. Numai că Emily nu reuși să se urnească nici un centimetru.

— Înainte să pleci, vreau să-ți spun un secret, îi zise Maya.

Emily se apropie, iar Maya se aplecă spre urechea ei. Nu i-o atinse cu buzele, însă se opri extrem de aproape. Mii furnicăături îi cuprinseseră spinarea lui Emily și se auzi respirând sacadat. Nu era bine să reacționeze așa, dar pur și simplu... nu putea... să se stăpânească.

Du-te la cine te iubește cu adevărat.

— O să te-aștept, îi șopti Maya, cu o voce un pic tristă și extraordinar de sexy. Oricât ar fi nevoie.

25

Viață suprealistă, cu Hanna Marin în rolul principal

Sâmbătă seara, Hanna era în ascensor, urcând spre apartamentul ei din hotelul Four Seasons, din Philadelphia, și simțindu-se pusă la patru ace, eliberată și strălucitoare. Tocmai avusese parte de o ședință de împachetări cu iarbă-de-lămâie, un masaj de optzeci de minute și un tratament pentru bronzat „Sărutul soarelui”, toate la rând. Tot acest răsfăț o făcuse să se simtă ceva mai puțin stresată. Plus faptul că era departe de Rosewood... și de A.

Spera să fie departe de A.

Descuie ușa apartamentului lor cu două dormitoare și intră. Tatăl ei stătea pe canapeaua din salon.

— Bună, o întâmpină el. Cum a fost?

— Minunat, îi răspunse Hanna, radioasă, copleșită de bucurie și de tristețe, în același timp. Ar fi vrut să-i spună cât de recunoscătoare se simțea pentru faptul că erau

din nou împreună... și totuși, știa că viitorul lor comun era în cumpănă: în cumpăna lui A. Tot ce spera era că, îndrugându-le pe nerăsuflăte toate lucrurile alea lui Naomi și lui Riley, era acum la adăpost, dar dacă nu era așa? Poate că era mult mai bine să-i spună tot adevărul despre Jenna, înainte să ajungă A. la el.

Strângându-și buzele, își coborî privirea, rușinată, spre covor.

— Păi, trebuie să mă grăbesc foarte tare cu dușul, ca să ajungem la timp la Le Bec-Fin.

— Doar o clipă, îi zise tatăl ei, ridicându-se. Mai am o surpriză pentru tine.

Instinctiv, Hanna își îndreptă privirea spre mâinile tatălui ei, sperând să fie un cadou pentru ea. Poate ceva prin care să compenseze toate acele felicitări stângace trimise cu ocazia aniversărilor ei. Însă singurul lucru pe care-l ținea el în mâini era telefonul mobil.

Atunci, se auzi un ciocănit în ușa care dădea spre celălalt apartament.

— Tom? A venit?

Hanna încremeni, simțind cum i se scurge tot sângele din cap. Cunoștea vocea.

— Kate și Isabel sunt aici, șopti entuziasmat tatăl ei. Vin și ele cu noi la Le Bec-Fin, după care mergem cu toții să vedem Mamma Mia! Nu mi-ai zis tu marți că vrei să vezi filmul?

— Stai! îl opri Hanna, până ca el să poată ajunge la ușă. Tu le-ai invitat?

— Da, îi răspunse el, privind-o uluit. Cine altcineva?

A., se gândi Hanna. Semăna cu stilul lui A.

— Dar am crezut că n-o să fim decât eu și cu tine.

— N-am spus niciodată așa ceva.

Hanna se încruntă. Ba da, spusese. Nu?

— Tom? se auzi vocea lui Kate. Hanna se simți ușurată constatând că ea îi spunea tatălui ei Tom, și nu tati, dar tot își strânse mai tare tatăl de încheietură.

Tatăl ei ezită în fața ușii, uitându-se stânjenit când într-

o parte, când în cealaltă.

— Dar, Hanna, vreau să zic, ele sunt deja aici. Eu am crezut că ar fi drăguț.

— De ce...?

De ce-ai crezut una ca asta? Ar fi vrut să-l întrebe Hanna. Kate mă face să mă simt ca un rahat și tu mă ignori cât timp e ea de față. Tocmai de-asta n-am mai vorbit cu tine de-atâția ani!

Și totuși, vedea atâta nedumerire și dezamăgire pe chipul tatălui ei! Probabil că pusese totul la cale de mai multe zile. Hanna fixă cu privirea ciucurii covorului persan. Își simțea gâtul încleiat, de parcă tocmai ar fi înghițit ceva enorm.

— Atunci, cred c-ar trebui să le lași să intre, mormăi ea.

Când tatăl ei deschise ușa, Isabel scoase un strigăt de bucurie, ca și cum ar fi fost despărțiți până atunci de întregi galaxii, nu de câteva state. Era și acum exagerat de slabă și mult prea bronzată, iar privirea Hannei fu atrasă imediat de piatra de pe mâna ei stângă. Era un inel Tiffany Legacy de trei carate; Hanna cunoștea catalogul de la cap la coadă și de la coadă la cap.

Și Kate... Era mai frumoasă ea oricând. Rochia ei din cele care se trag peste cap – cu dungi în diagonală, probabil că era mărimea doi, iar părul ei șaten și drept era chiar mai lung decât acum câțiva ani. Își așeză cu grație geanta Louis Vuitton pe măsuța din camera de hotel. Hanna clocotea de furie. Kate probabil că nu se împiedica niciodată cu noii ei pantofi Jimmy Choo, nici nu aluneca pe parchet după ce-l dădea femeia de serviciu cu ceară.

Kate avea o figură crispată, de parcă ar fi deranjat-o rău prezența ei acolo. Totuși, când o observă pe Hanna, fruntea ei se mai descreți. O examinează pe Hanna din cap până-n picioare – de la sacoul ei Chloé până la sandalele cu baretă după care zâmbi.

— Salut, Hanna, zise ea, pe un ton care arăta o

evidentă surprindere. Uau! exclamă, punându-i o mână pe umăr, dar din fericire, se abținu s-o îmbrățișeze. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama cât de tare tremura Hanna.

— Totul arată foarte bine, suspină Kate, studiind meniul

— Într-adevăr, o susținu domnul Marin. Îi făcu semn chelnerului și comandă o sticlă de pinot gris. Apoi, le învălu pe Kate, pe Isabel și pe Hanna într-o privire caldă. Mă bucur că putem să fim toți aici. Împreună.

— Nu știi ce bine-mi pare să te revăd, Hanna, gunguri Isabel.

— Mda, îi ținu isonul Kate. Pe bune!

Hanna se uita fix la tacâmurile elegante din argint. Ei i se părea suprarealist să le revadă. Și nu un suprarealism la modul simpatic, ca o rochie-caleidoscop de Zac Posen, ci un suprarealism de coșmar, ca al rusului acela din cartea pe care trebuise s-o citească anul trecut pentru engleză, unul care se trezise și descoperise că se prefăcuse într-un gândac⁴⁸.

— Dragă, tu ce iei? o întrebă Isabel ținându-l de mână pe tatăl Hannei, căreia încă nu-i venea să creadă că el era atât de mort după Isabel. Era atât de... banală! Și mult prea bronzată. Poate să-ți stea drăguț dacă ești fotomodel, dacă ai paisprezece ani sau dacă provii din Brazilia... dar nu și când ești o femeie de vârstă mijlocie din Maryland.

— Hmm, mormăi domnul Marin. Pintade⁴⁹ ce-o fi? E cu pește?

Hanna răsfoi meniul. Habar n-avea ce să mănânce. Totul era fie prăjit, fie cu sos de smântână.

— Kate, vrei să ne traduci tu? Isabel se aplecă spre Hanna. Kate vorbește franceza fluent, îi explică ea.

---

⁴⁸ Referire la romanul lui Franz Kafka, *Metamorfoza*

⁴⁹²⁵ Bibilică (în original, în limba franceză)

Normal, comentă în gând Hanna.

— Ne-am petrecut toată vara la Paris, continuă Isabel privind spre Hanna, care se ascunde în spatele listei de vinuri.

Fuseseră la Paris? Și tatăl ei?

— Hanna, tu studiezi limbi străine? se interesă Isabel.

— Hm, făcu Hanna, ridicând din umeri. Am făcut un an de spaniolă.

Isabel își țuguie buzele.

Care e materia ta preferată la școală?

— Engleza...

— Și-a mea! exclamă Kate.

— Kate a luat anul trecut marele premiu pe școală la engleză, zise Isabel, plină de mândrie.

— Mami! scânci Kate. Își întoarse privirea spre Hanna și mimă un scuze.

Hanei încă nu-i venea să creadă cum se topise acreala de pe fața lui Kate când o văzuse pe ea. Hanna însăși făcuse o astfel de mutră. Ca atunci, într-a noua, când profesorul de engleză o trimisese să-l conducă pe Carlos, un chilian venit într-un schimb de experiență între elevi. Hanna tropăise nemulțumită până la secretariat, ducându-se să-l ia de-acolo, având convingerea că numitul Carlos avea să fie un dobitoc înfumurat care doar îi va strica ei imaginea. Când ajunsese acolo și văzuse un băiat înalt, cu părul ondulat și ochii verzi, care arăta de parcă ar fi jucat volei încă de când se născuse, își îndreptase și mai mult spinarea și verificase, cu discreție, dacă nu cumva îi mirosea gura. Probabil că și Kate se gândea că între ele două putea să fie o legătură, ca între fetele frumoase.

— Participi la vreo activitate extrașcolară? o descusu Isabel. Faci sport?

Hanna ridică din umeri.

— Nu prea.

Uitase că Isabel era una dintre mamele acelea. Nu știa să vorbească decât despre ce note grozave avea Kate, ce

limbi străine știa, ce premii, activități extrașcolare și așa mai departe. Încă un capitol la care Hanna nu putea să însemne o concurență.

— Nu mai fi atât de modestă, interveni tatăl ei, împungând-o cu degetul în umăr. Participi din plin la activități extrașcolare.

Hanna îl privi fără să înțeleagă. Ce anume, furatul?

— Clinica pentru arși? Îi suflă el. Și nu mi-a zis mama ta că te-ai înscris într-un grup de sprijin?

Hanna rămase cu gura căscată. Într-un moment de slăbiciune, îi mărturisise mamei sale că se dusese la Clubul V, ca un fel de a-i spune: Vezi? Am și eu principii morale. Nu-i venea să creadă că ea îi spusese tatălui ei.

— Păi... bolborosi ea. Nu e mare lucru.

— Ba e mare lucru, insistă domnul Marin, împungând aerul cu furculița în direcția ei.

— Tată, scrâșni Hanna.

Celelalte o priviră curioase. Ochii bulbucăți ai lui Isabel se făcură și mai mari. Kate avea o aproape insesizabilă undă de zâmbet pe față, însă în ochi i se zărea un licăr de înțelegere. Ochii Hannei poposiră pe coșul cu pâine. Ce naiba, își zise, și-și îndesă în gură o chiflă întregă.

— E un club al abstenenței, bine? se repezi ea, cu gura plină de pâine și de semințe de mac. După care se ridică de la masă. Mersi mult, tată.

— Hanna! Tatăl ei își împinse scaunul înapoi și se ridică pe jumătate, însă Hanna își continuă drumul. De ce mușcase ea din momeala pe care i-o servise, cu mi-ar plăcea mult să petrec un weekend cu tine? Era exact ca data trecută, când tatăl ei o făcuse purcică. Și când se gândea la ce riscase ca să fie acolo: le spusese javrelor ăloră că vomită de trei ori pe zi! Și nici măcar nu mai era adevărat!

Intră ca o furtună pe ușa toaletei, se repezi într-o cabină și îngenunche în fața vasului de toaletă. Stomacul îi bolborosea și simțea nevoia imperativă să-l potolească, Calmează-te, se îndemnă singură, privindu-și amețită

fața reflectată în apa vasului de toaletă. Poți să treci și peste asta.

Se ridică, cu maxilarul tremurându-i și lacrimile amenințând să i se reverse din ochi. Măcar dac-ar fi putut să rămână în toaleta aia pentru tot restul serii. Să-și vadă de weekendul lor special pentru Hanna și fără ea. Deodată, îi zbârnâi telefonul. Și-l scoase din geantă, vrând să-l reducă la tăcere. În clipa imediat următoare, simți un gol în stomac. Primise un e-mail de la o familiară adresă falsă.

Fiindcă mi-ai respectat atât de frumos ordinele ieri, consideră că-ți fac un cadou: du-te la Foxy imediat. Sean e acolo cu o tipă. – A

Într-atât fu de uluită, încât aproape că scăpă telefonul pe podeaua de marmură a toaletei.

Formă numărul Monei. Încă nu-și vorbiseră – Hanna nici măcar nu-i spusese Monei că nu se duce la Foxy –, dar aceasta nu răspunse. Hanna închise, într-atât de exasperată încât azvârli cu telefonul în ușa cabinei. Cu cine putea să fie Sean? Cu Naomi? Cu vreo parașută de la Clubul V?

leși cu zgomot din cabină, făcând-o pe o doamnă în vârstă, care se spăla pe mâini la chiuvetă, să tresară. Când trecu de colț, îndreptându-se spre ieșire, se opri brusc. Kate stătea pe canapeaua din hol, aplicându-și pe buze un roz-somon. Picioarele lungi și suple și le ținea încrucișate și arăta super stăpână pe sine.

— E totul în regulă? o întrebă, ridicându-și ochii profund albaștri spre Hanna. Am venit să văd ce-i cu tine.

Hanna deveni rigidă.

— Mda, n-am nimic.

Kate se strâmbă.

— Nu vreau să-l vorbesc de rău pe tatăl tău, dar uneori spune cele mai nepotrivite lucruri. Odată, trebuia să ies cu un tip. Tocmai plecam de-acasă, când îl aud pe tatăl

tău: „Kate? Văd că ai scris OB pe lista de cumpărături. Asta ce mai e? La ce raion pot să gădesc?” Am crezut că mor!

— Dumnezeule, exclamă Hanna, simțind o mică pornire de compasiune. Da, era stilul tatălui ei, fără urmă de îndoială.

— Hei, nu pune la suflet, rosti Kate, amabilă. Doar n-o face cu intenții rele.

Hanna scutură din cap.

— Nu, nu e asta.

Își ridică privirea spre Kate. În definitiv, ce naiba? Poate că între ele două chiar era o legătură.

— E vorba despre... despre „fostul” meu. Am primit un SMS că s-a dus la balul de binefacere cu o tipă.

Kate se încruntă.

— Când v-ați despărțit?

— Acum opt zile, zise Hanna, așezându-se. Mă cam tentează să mă duc imediat acolo și să-i rup cocoașa.

— Și de ce n-o faci?

Hanna se trânti cu spinarea de spătarul canapelei.

— Aș vrea eu, dar... Făcu un semn spre ușa care ducea înapoi spre restaurant.

— Fii atentă, îi zise Kate, ridicându-se și strâmbându-se în oglindă. De ce nu arunci toată treaba pe grupul de sprijin în care te-ai băgat? Spui că te-a sunat cineva de acolo și ți-a zis că se simte tare „slabă”, și tu ești amica ei, așa că trebuie să te duci s-o consolezi.

Hanna ridică din sprânceană.

— Știi al naibii de multe despre grupurile de sprijin.

Kate ridică din umeri.

— Am câțiva prieteni care au fost la dezalcoolizare.

Okaaay.

— Totuși, nu mi se pare o idee grozavă.

— Te acopăr eu, dacă vrei, se oferi Kate.

Hanna o privi prin intermediul oglinzii.

— Pe bune?

Kate îi întoarse o privire semnificativă.

— Hai să spunem doar că-ți sunt datoare.

Hanna tresări. Ceva îi spunea că subiectul la care se referea Kate era vizita aceea a ei în Annapolis. Se simți încurcată: și deoarece Kate ținuse minte, dar și fiindcă recunoștea că fusese răutăcioasă. În același timp, îi oferea și o anume satisfacție.

— În plus, adăugă Kate, tatăl tău zice c-o să ne vedem mult mai des de-acum încolo. Așa c-ar fi mai bine să pornim cu dreptul.

Hanna clipi, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— A zis el... că vrea să mă vadă mai des?

— Păi, doar ești fata lui.

Hanna începu să se joace cu talismanul în formă de inimă prins de colierul ei Tiffany. O străbătuse un mic fior la auzul afirmației lui Kate. Poate că reacționase exagerat, adineauri, la masă.

— Cât ți-ar lua: două ore, cel mult? se interesă Kate.

— Mai puțin, probabil, răspuse. Tot ce-și dorea era să ia mai repede trenul SEPTA până în Rosewood și s-o facă pe parașută cu ou și cu oțet. Își desfăcu geanta hobo, să vadă dacă avea bani de tren. Kate își lungi gâtul peste umărul ei și-i arătă ceva pe fundul genții.

— Ce-s alea?

— Astea?

De îndată ce le scoase la iveală, vru să le îndese la loc. Erau cutiile de Percocet furate din clinica pentru arși, marțea trecută. Uitase de ele.

— Îmi dai și mie una? șopti surescitată Kate.

Hanna o privi cruciș.

— Serios? o întrebă.

Kate îi adresă o privire de copil neastâmpărat.

— Chiar am nevoie de ceva care să mă ajute să rezist la musicalul la care ne târăște taică-tău.

Hanna îi întinse o cutie întreagă. Kate își vârî pastilele în buzunar, după care se răsuci pe călcâie și ieși încrezătoare din toaletă. Hanna o urmă, cu gura căscată de uimire.

Asta era cea mai suprarealistă fază a serii. Poate că dacă era s-o mai întâlnească pe Kate, nu avea să fie mai rău decât moartea. Putea să fie chiar... distractiv.

26

Bine măcar că nu mai trebuie să țină isonul

Până să ajungă Spencer și Andrew la Foxy, era deja aglomerație acolo. Erau vreo douăzeci de automobile care-și așteptau rândul să parcheze, aspiranții care nu făcuseră rost de invitații roiau prin preajma intrării, iar cortul principal era ticsit de tineri așezați la mese, strânși în jurul barului sau agitându-se pe ringul de dans.

În timp ce Andrew își făcea loc prin mulțime, întorcându-se de la masa cu băuturi, Spencer își verifică încă o dată telefonul mobil. Încă nu primise niciun apel de la Wren. Începu să patruleze pe podeaua de marmură cu model în cruce a salonului pentru cină, întrebându-se ce căuta ea acolo. Andrew venise s-o ia de-acasă și, cu toată neliniștea ei, Spencer făcuse uz de toate talentele ei de membră a cercului de teatru ca să-și păcălească familia, dând impresia că ei doi alcătuiau un cuplu: dăruindu-i lui Andrew un mic sărut în apropierea buzelor atunci când îl văzuse, acceptându-i cu grație florile, pozând pentru o fotografie cu obrazul lipit de al lui. Andrew păruse fâstâcit, amețit de-a dreptul, ceea ce-i înlesnise și mai mult reușita șiretlicului.

Acum, nu mai avea nevoie de el, dar, din nefericire, el nu știa asta. O tot prezenta pe Spencer tuturor – unor persoane cunoscute de amândoi – ca fiind partenera lui. Ceea ce și-ar fi dorit ea într-adevăr să facă era să se ducă într-o cameră în care să aibă liniște și să se gândească. Trebuia să-și dea seama ce știa polițistul acela, Wilden, și ce nu. Dacă Toby era A. și asasinul lui Ali, atunci n-ar fi stat de vorbă cu poliția. Dar dacă Toby nu era A., iar A. le spusese ceva polițiștilor?

— Cred că se face karaoke, zise Andrew, arătându-i

spre scenă. Într-adevăr, o fată oarecare zbiera „I Will Survive”. Ai chef să cânti ceva?

— Nu prea cred, răspuse Spencer, neliniștită, jucându-se cu broșa de la corsaj. Privi în jur pentru a cincizecea oară, căutându-și vechile prietene, sperând că-și vor face apariția Simțea nevoia să le prevină în legătură cu Toby... și cu poliția. A. îi spusese să n-o facă, dar poate reușea să le transmită informația într-un limbaj cifrat.

— Ei, poate vrei să cânti ceva cu mine? insistă Andrew.

Spencer se întoarse spre el. Andrew arăta exact ca unul dintre cățeii labradoodle ai familiei sale, atunci când cerșeau resturi de la masă.

— Nu ți-am spus adineauri că nu?

— A! exclamă Andrew, răsucindu-și între degete cravata de lână. Scuză-mă.

Până la urmă, ea fu de acord să-i țină doar isonul la piesa „Dirty”, a Christinei Aguilera – ce idioteție ca extrem de candidul Andrew să aleagă tocmai cântecul acesta –, fiindcă îi era mai ușor așa. Acum, Mona Vanderwaal și Celeste Cum-o-cheamă – era la școala quakerilor – se aflau pe scenă și cântau „Total Eclipse of the Heart”. Deja păreau cherchelitate, se țineau una de brațul celeilalte pentru echilibru și-și scăpau în repetate rânduri pe jos micile poșete din piele de căprioară.

— Noi o să ne descurcăm mult mai bine decât ele, o asigură Andrew. Numai că stătea mult prea aproape de ea. Spencer îi simți respirația fierbinte, mirosind a gumă mentolată Orbit, și se zbârli. Răsuflarea greoaie a lui Wren pe ceafa ei era una, dar cu Andrew era cu totul altceva. Dacă nu lua puțin aer imediat, simțea că leșină.

— Mă întorc, murmură spre Andrew, și începu să bâjbâie în căutarea ușii.

De îndată ce ieși pe ușile de sticlă ale terasei, telefonul și începu să vibreze. Tresări. Când privi ecranul LED, îi tresălta inima. Era Wren.

— Ești bine? îl întrebă Spencer, imediat cum răspuse.

Am fost foarte îngrijorată!

— Mi-ai lăsat douăsprezece mesaje, replică Wren. Care-i treaba?

Spencer simți cum dispare tot stresul ei și umerii încep să i se relaxeze.

— Păi... nu știam ce faci și m-am gândit... De ce nu ți-ai verificat mesageria vocală?

Wren își drese glasul, părând un pic stânjenit.

— Am fost ocupat. Atâta tot.

— Dar am crezut că ești...

— Unde? o întrebă Wren, oarecum râzând. Într-un șanț? Fii serioasă, Spence.

— Dar... Spencer ezită, încercând să-și dea seama cum putea să-i explice. Am avut o presimțire ciudată, zise.

— Ei bine, n-am nimic, afirmă Wren. Și, după câteva clipe de pauză: Tu ești bine?

— Mda, îi răspunse Spencer, schițând un zâmbet. Adică, sunt aici la penibilul meu bal, cu penibilul meu partener, și aș prefera de o mie de ori să fiu cu tine, dar acum mă simt mult mai bine. Mă bucur că ești OK.

După ce închise, se simți într-atât de ușurată, încât ar fi fost în stare să dea fuga și să sărute cea dintâi persoană peste care ar fi dat pe terasă: ca de exemplu, pe Adriana Peoples, fata de la școala catolică, pe care o văzu stând lângă statuia lui Dionysos și fumând o țigară cu aromă de cuișoare. Sau pe Liam Olsen, hocheistul care tocmai își dezmierda partenera. Sau pe Andrew Campbell, care stătea în spatele ei, cu o mutră oropsită și deprimată. Iar când creierul lui Spencer constată că Andrew era, mă rog, Andrew, stomacul i se strânse.

— Hm, salut, zise, ezitantă. De... de cât timp ești aici?

Dar, după înfățișarea descurajată a lui Andrew, Spencer înțelese că era acolo de suficient timp.

— Ascultă, oftă ea. Adevărul este, Andrew, că sper să nu-ți închipui că s-ar putea întâmpla ceva între noi. Am un iubit.

La început, Andrew păru uluit. Apoi, rănit, pe urmă,

jenat și în cele din urmă, supărat. Sentimentele i se citiră pe chip într-o succesiune atât de rapidă, încât parcă ar fi privit un apus de soare într-o filmare sacadată.

— Știu, replică el, arătând spre Sidekick. Ji-am auzit conversația.

Evident c-ai auzit-o.

— Îmi pare rău, zise Spencer. Dar...

Andrew își ridică mâinile, întrerupând-o.

— Și-atunci, de ce m-ai luat pe mine, și nu pe el? E cumva un tip cu care părinții tăi nu vor să te întâlnești? Așa că ai venit cu mine, gândindu-te că i-ai păcălit?

— Nu, se grăbi Spencer să răspundă, tresărind jenată. Să fi fost stratagema ei atât de străvezie, sau Andrew doar nimerise dintr-un noroc? E... e greu de explicat. Am crezut că am putea să ne distrăm. N-am vrut să te supăr.

O șuviță de păr îi căzu lui Andrew în ochi.

— Era cât pe-acți să mă păcălești și pe mine, zise, și se întoarse spre ușă.

— Andrew! strigă Spencer. Stai!

Și, în timp ce-l privea cum dispare în mulțimea de adolescenți, o senzație rece, stânjenitoare, o străbătu din creștet până-n tălpi. Era clar că-și alesese pe cine nu trebuie ca așa-zis partener. Ar fi fost mai bine să fi venit cu Ryan Vreeland, homosexual nedeclarat, sau cu Thayer Anderson, prea obsedat de baschet ca să mai ia fetele în serios.

Alergă spre umbrarul principal și privi în jur: îi datora măcar scuze lui Andrew. Întregul spațiu era luminat de la lumânări; totuși, era foarte greu să găsești pe cineva. Reuși să-l distingă numai pe Noel și pe fata de la școala quakerilor, dansând și sorbind pe furiș din sticluța lui Noel. Naomi Zeigler și James Freed erau acum pe scenă, cântând o piesă de-a lui Avril Lavigne pe care Spencer nu putea s-o sufere. Mason Byers și Devon Arliss tocmai se apropiau unul de celălalt, să se sărute. Kirsten Cullen și Bethany Wells șușoteau într-un colț.

— Andrew? strigă ea.

Și atunci, Spencer o observă pe Emily, dincolo de ringul de dans. Purta o rochie roz fără bretele și un șal de lână roz aruncat peste umeri. Spencer făcu spre ea câțiva pași, dar abia apoi îl observă pe partenerul său, aflat lângă ea, ținând-o de braț. Chiar în timp ce Spencer își încorda privirea ca să-l vadă mai bine, tipul întoarse capul și o remarcă. Avea ochii de culoare închisă, albastru-indigo, exact nuanța pe care o avuseseră și în visul ei.

I se tăie respirația și făcu un pas înapoi.

O să apar când vă așteptați mai puțin.

Era Toby.

27

Aria este disponibilă numai cu scutire

Aria se rezemă de barul de la Foxy și comandă o ceașcă de cafea neagră. Era atât de aglomerat sub umbrarul acesta, încât își simțea căptușeala rochiei cu buline deja scaldată în transpirație. Și nu era acolo decât de douăzeci de minute.

— Salut, îi zise Mike, strecurându-se lângă ea. Avea același costum gri pe care-l purtase și la înmormântare și o pereche de pantofi negri lustruiți împrumutați de la Byron.

— Salut, chițăi Aria, surprinsă. N-am... n-am știut că vii și tu.

După ce ieșise de sub duș, pregătindu-se pentru Foxy, găsisese casa pustie. Pradă unei derute de moment, își închipuisese că familia ei o abandonase.

— Mda. Am venit cu... Mike se răsuci și-i arătă o fată subțire și palidă, pe care Aria o recunoscuse de la petrecerea lui Noel Kahn, de săptămâna trecută. Super, nu? o întrebă el.

— Mda. Aria își termină cafeaua din trei înghițituri, remarcând că-i tremurau mâinile. Era a patra cafea într-o oră.

— Și, unde e Sean? vru să știe Mike. Cu el ai venit, nu? Toată lumea vorbește pe tema asta.

— Da? întrebă, sfârșită, Aria.

— Mda. Sunteți, cum să zic, noul cuplu la modă.

Aria nu știa dacă să râdă sau să plângă. Putea doar să și le imagineze pe unele fete de la Rosewood Day bârfind pe seama ei și-a lui Sean.

— Nu știi pe unde-o fi, îi răspunse.

— De ce? Cuplul serii s-a destrămat deja?

— Nu...

Adevărul era că Aria se cam ascundea de Sean.

Aseară, după ce Meredith îi spusese Ariei că ea și Byron se iubeau, Aria fugise înapoi la Sean și izbucnise în lacrimi. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi așteptat ca Meredith să-i spună ceea ce-i spusese. Acum, că știa adevărul, se simțea neputincioasă. Familia ei era blestemată. Timp de zece minute, se tot văicărise pe umărul lui Sean: Ce-o să mă faaaaaaac? Sean izbutise s-o liniștească îndeajuns cât s-o conducă la ea acasă, ba chiar o dusese până în camera ei, o întinsese în pat și-i așezase animalul preferat din pluș, pe Porctunia, pe pernă, lângă ea.

Imediat după plecarea lui Sean, Aria își azvârlise așternuturile de pe ea și începuse să patruleze prin cameră. Aruncase o privire și în dormitorul părinților. Mama ei era în pat, dormind liniștită... singură. Însă Aria nu se simțise în stare să-i strice somnul. Când se trezise, câteva ore mai târziu, se dusese iarăși spre dormitorul lor, adunându-și curajul cu un o faci și gata, însă de data aceasta, Byron era și el în pat, lângă Ella. Dormea pe o parte, cu un braț peste umărul Ellei.

Păi, de ce te-ai mai lipi de cineva, dacă ești îndrăgostit de altcineva?

Dimineață, când se trezise după singura ei oră mare și lată de somn, avea ochii umflați și pe față îi apăruseră mici umflături roșietice. Se simțea mahmură și, după ce parcursese în minte evenimentele serii trecute, se vârâse

înapoi sub pilotă, rușinată. Sean o culcase. Ei îi curseseră mucii pe umărul lui. Se văicărise ca o dementă. Ce altă metodă mai bună ca să pierzi un tip, decât să te smiorcăi pe el? Când Sean venise s-o ia la Foxy – mare minune că mai apăruse, măcar – el voise să discute imediat despre seara trecută, însă Aria îi tăiasse vorba, ridicând din umeri și spunându-i că se simțea mult mai bine. Sean o privise cam ciudat, însă fusese suficient de inteligent să nu mai pună întrebări. Iar acum, ea îl evita.

Mike se rezemă de teigheaua de lemn a barului și începu să bâțâie din cap când DJ-ul puse o piesă cu Franz Ferdinand. Avea un mic zâmbet de auto mulțumire pe față: Aria știa că se simțea cel mai tare pentru că făcuse rost de un bilet la Foxy, din moment ce era abia în anul doi. Totuși, era sora lui, așa că putea să-i simtă suferința și tristețea din spatele măștii. Era ca pe vremea când erau mici și-și pierdeau vremea pe la piscina comună, iar prietenii lui Mike îl făceau homo din cauză că avea pantaloni scurți albi pentru baie, care deveniseră roz la spălat. Mike încercase să se comporte ca un bărbat, dar mai târziu, în timp ce adulții înotau, Aria îl surprinsese plângând în taină pe lângă bazinul celor mici.

Ar fi vrut să-i poată spune ceva, ca să-l facă să se simtă mai bine. Despre cât de rău îi părea pentru ceea ce avea să-i spună Ellei – avea să-i spună mamei ei chiar astă seară, după ce ajungea acasă, gata cu scuzele – și că nimic din toate astea nu era din vina lui, și că, dacă familia lor se destrăma, tot avea să fie bine. Într-un fel.

Dar știa ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi încercat. Mike ar fi rupt-o pur și simplu la fugă.

Își luă cafeaua și plecă de lângă bar. Voia să facă mișcare.

— Aria, auzi o voce strigând-o din urma ei. Se întoarse. Sean era la vreo șase pași distanță, lângă una dintre mese. Părea supărat.

Panicată, Aria își lăsă jos ceașca și se repezi spre toaleta felelor. Unul dintre butucănoșii ei pantofi cu talpă-

platformă îi alunecă din picior. Înfingându-și-l la loc, continuă să înainteze, dar se împotmoli într-un zid de puști. Încercă să-și croiască drum din coate, dar nimeni nu se clinti.

— Hei!

Sean era acum chiar lângă ea.

— A! țipă Aria, peste vacarmul muzicii, străduindu-se să pară nonșalantă. Bună!

Sean o luă de braț și o trase până-n parcare, unicul loc de la Foxy care rămăsese pustiu. Își recuperează apoi cheile de la paznic. O ajută pe Aria să urce în mașină și porni, înaintând până într-un loc liber, aflat ceva mai departe pe alee.

— Ce se-ntâmplă cu tine? o luă el la rost.

— Nimic, răspunse Aria, fixând cu privirea geamul din partea opusă.

— Nu, nu-i adevărat. Ești ca... un zombi. Mă sperii de-a binelea.

— Nu, doar că... Aria își zornăi șiragul de perle pe care-l purta în jurul încheieturii, ca brățară. Nu știu. Nu vreau să te deranjez.

— De ce nu?

Ea ridică din umeri.

— Pentru că n-ai vrea să auzi așa ceva. Sigur crezi că sunt ciudată rău. Adică, super obsedată de părinții mei. Numai despre asta am discutat.

— Păi... cam așa a și fost. Dar nu vreau...

— Nu mă supăr, îl întrerupse ea, dacă vrei să dansezi cu alte fete sau ce mai vrei să faci. Sunt câteva fete chiar drăguțe pe-aici.

Sean clipi mărunț, cu o expresie impenetrabilă.

— Dar eu nu vreau să dansez cu nimeni altcineva.

Tăcură. Sunetele de bas ale piesei lui Kanye West, „Gold Digger”, începură să se reverse de sub umbrar.

— Te gândești la părinții tăi? o întrebă încet Sean.

Ea încuviință.

— Așa cred. Trebuie să-i spun mamei astă-seară.

— De ce trebuie să-i spui tu?

— Pentru că...

Aria n-avea cum să-i mărturisească totul despre A.

— Pentru că trebuie s-o fac eu. Nu se poate să mai meargă așa.

Sean oftă.

— Te supui singură unei presiuni prea mari. Nu poți să-ți iei și o seară liberă?

La început, Aria vru să se apere, dar apoi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Eu chiar cred că ar trebui să te întorci acolo, Sean. Nu mă lăsa să-ți stric seara.

— Aria... Sean scoase un oftat de exasperare. Încetează!

Aria se strâmbă.

— Pur și simplu, nu cred c-o să iasă ceva între noi doi.

— De ce?

— Pentru că...

Se opri, încercând să-și dea seama ce-ar fi vrut să spună. Pentru că ea nu era o fată tipică pentru Rosewood? Pentru că, indiferent ce i-ar fi plăcut lui Sean la ea, erau atât de multe altele care nu puteau să-i placă? Se simțea ca și cum ar fi fost unul dintre acele medicamente-minune cărora li se făcea mereu reclamă la televizor. Crainicul înșirua fraze după fraze despre cum ajutase medicamentul respectiv atâtea milioane de oameni, însă chiar la sfârșitul reclamei, adăuga, cât mai încet posibil, că printre efectele secundare se numărau palpitațiile și supurațiile. Cu ea, ar fi fost la modul: Fată super, scrântită... dar problemele familiale ar putea avea ca rezultat izbucniri psihopate și, la răstimpuri, suflarea nasului pe cămășile dumneavoastră scumpe.

Sean își puse, cu prudență, mâna peste a ei.

— Dacă te temi că m-aș fi speriat aseară, află că nu e așa. Chiar îmi place de tine. Într-un fel, îmi place de tine mai mult datorită a ceea ce a fost aseară.

În ochii Ariei apărură lacrimi.

— Zău?

— Zău!

Își apăsă fruntea de a ei. Aria își ținu respirația. În sfârșit, buzele li se atinseră. Apoi, încă o dată. Mai apăsat, de data asta.

Aria își apăsă buzele pe ale lui și-l prinse cu o mână de ceafă, trăgându-l mai aproape. Trupul lui i se părea atât de cald și de potrivit pentru ea! Sean îi cuprinse mijlocul cu mâinile. Dintr-odată, își mușcau unul altuia buza inferioară, iar mâinile li se plimbau în sus și-n jos pe spatele celuiilalt. Apoi, se desprinseră, răsuflând anevoie și sorbindu-se din ochi.

Se aruncară din nou unul spre altul. Sean îi trase în jos fermoarul rochiei. Își smulse sacoul de pe el și-l azvârli pe bancheta din spate, în timp ce ea bâjbâia să-i desfacă butonii cămășii. Îi sărută lui Sean urechile acelea superbe și-și strecură mâinile pe sub cămașa lui, mângâindu-i pielea netedă, goală. El îi strânse mijlocul cu palmele cât putu de mult, cu trupul într-un unghi incomod pe scaunul lui înghesuit din Audi. Lăsă spătarul pe spate, o ridică pe Aria și-o trase spre el. Spatele Ariei se frecă de volan.

Își lăsă capul pe spate în timp ce Sean o săruta pe gât. În clipa în care ea deschise ochii, zări ceva: o bucată de hârtie galbenă, sub ștergătorul de parbriz. La început își închipui că era cine știe ce fluturaș publicitar – poate lăsat de un tânăr care-și făcea reclamă pentru o petrecere de după Foxy –, însă apoi observă scrisul mare, mângălit neglijent cu marker Sharpie negru.

Nu uita! Când bate miezul nopții!

Se smulse din brațele lui Sean.

— Ce e? se miră el.

Îi arată biletul, cu mâinile tremurând.

— Tu ai scris asta?

Totuși, era o întrebare prostească: ea știa deja răspunsul.

Când taxiul ajunse la Kingman Hall, Hanna îi aruncă douăzeci de dolari șoferului, un tip mai în vârstă, chel, care părea să aibă probleme cu respirația.

— Păstrează restul, îi zise. Trânti portiera și fugi spre intrare, cu un veritabil vârtej în stomac. Își cumpărase în stația din Philly a trenului SEPTA o pungă de Cool Ranch Doritos și înfulecase ca o maniacă tot conținutul în cinci minute, frenetic. Mare greșală!

În dreapta ei, era măsuța la care se controlau invitațiile. O fată slabă ca un băț, cu părul blond tuns scurt și tone de dermatograf, strângea biletele și bifa numele în caietul ei. Hanna ezită. Habar n-avea unde putea să-i fie biletul, iar dacă încerca să se târguiască, ar fi fost trimisă imediat la plimbare. Miji ochii spre umbrarul pentru Foxy, care ardea de lumină ca un tort aniversar. Nici gând să-l lase pe Sean să scape cu fața curată. Avea să intre la Foxy, fie că Fata Dermatograf era de acord, fie că nu.

Inspirând adânc, Hanna se lansă într-un sprint la viteza maximă pe lângă măsuța pentru control.

— Hei! o auzi strigând pe fată. Stai!

Hanna se ascunse după un stâlp, cu inima bătându-i într-un ritm accelerat. Un bodyguard vânjos îmbrăcat în smoching trecu fuga pe lângă ea, după care se opri și privi în jur. Iritat de nereușită și derutat, ridică din umeri și rosti ceva în aparatul lui de emisie-recepție. Hanna simți un mic fior de satisfacție. Faptul că reușise să se strecoare înăuntru îi provocă un val de adrenalină identic cu cel pe care-l simțea când fura.

La Foxy era o aglomerație de nedescris. Nu-și mai amintea dacă mai văzuse vreodată o asemenea înghesuială. În majoritatea lor, fetele de pe ringul de dans își descălțaseră pantofii și se învârteau cu ei în mâini, deasupra capetelor. În dreptul barului era o gloată

la fel de imensă, și alți tineri stăteau la rând pentru ceea ce părea să fie o instalație de karaoke. După cum arătau mesele, îngrijit aranjate și goale, cina încă nu fusese servită.

Hanna o prinse de cot pe Amanda Williamson, o elevă din anul doi de la Rosewood Day care încerca mereu să intre în vorbă cu ea pe coridoare. Amanda se lumină la față.

— Saaalut, Hanna!

— L-ai văzut pe Sean? se răsti Hanna.

O umbră de mirare îi traversă fața Amandei; apoi, fata ridică din umeri.

— Nu prea cred...

Hanna se înghesui mai departe, cu inima bubuindu-i în piept. Poate că el nici nu era acolo. Schimbă direcția, gata să se ciocnească de un chelner care ducea o tavă imensă, plină cu brânzeturi. Hanna înșfacă o bucată uriașă de cheddar și și-o îndesă în gură. Înghiți fără să-i simtă măcar gustul.

— Hanna! strigă Naomi Zeigler, excesiv bronzată, îmbrăcată într-o rochie dreaptă, aurie. Ce mișto! Ai venit! Mi s-a părut c-ai zis că nu vii!

Hanna se încruntă. Naomi îl ținea strâns de braț de James Freed. Arată spre amândoi.

— Voi doi ați venit împreună?

Crezuse că Naomi era partenera lui Sean.

Naomi încuviință. Apoi, se aplecă spre ea.

— Îl cauți pe Sean? o întrebă, clătinând din cap, cu o expresie uluită. Numai despre asta vorbește toată lumea. Serios, nici nu-mi vine să cred.

Bătăile inimii Hannei se iuțiră.

— Așadar, Sean e aici?

— E, cum să nu, zise James, lăsându-se în jos și scoțând o sticlă de coca-cola plină cu un lichid suspect de incolor, din buzunarul interior al sacoului, apoi turnând din ea în sucul lui de portocale. Sorbi puțin și zâmbi.

— Vreau să zic, sunt atât de diferiți, cugetă Naomi. Ai zis că mai sunteți prieteni, nu? Și nu ți-a zis c-o s-o invite pe ea?

— Las-o baltă, zise James, înghiontind-o pe Naomi. Tipa e sexy.

— Cine? zbieră Hanna.

Ce știa toată lumea, numai ea nu?

— Uite-i, îi arată Naomi tocmai în partea cealaltă.

Parcă oceanul de tineri s-ar fi despărțit deodată și un uriaș reflector și-ar fi revărsat strălucirea din tavan. Sean era într-un colț, aproape de instalația de karaoke, îmbrățișat cu o fată într-o rochie albă cu buline negre. Își ținea capul pe gâtul ei, iar mâinile fetei i se apropiaseră primejdios de mult de fese. Și atunci, fata întoarse capul, iar Hanna zări familiarele trăsături fermecătoare, exotice și distinctivul păr negru-albăstrui. Aria.

Hanna scoase un țipăt.

— O, Doamne, nu pot să cred că n-ai știut, exclamă Naomi, încercând s-o consoleze punându-i o mână pe umăr.

Hanna se scutură și porni ca o vijelie drept spre Aria și Sean, care se țineau în brațe. Nu dansau, ci doar se țineau în brațe. Afurisiții!

După ce Hanna stătu să-i privească vreo câteva secunde, Aria deschise un ochi, apoi pe celălalt. Scoase un mic suspin.

— Hm, salut, Hanna!

Hanna rămase pe loc, tremurând de furie.

— Ești... ești o cățea!

Sean se postă în fața Ariei, luând o poziție defensivă.

— Stai puțin...

— Să stai puțin? Vocea Hannei oscila, tot crescând în intensitate. Arată cu degetul spre Sean; atât era de nervoasă, încât îi tremura. Tu... mi-ai zis că n-o să vii, pentru că toți prietenii tăi au partenere, așa că nu mai vrei să vii!

Sean ridică din umeri.

— S-a schimbat situația.

Obrajii o usturau, ca și cum el ar fi palmuit-o.

— Dar era vorba să avem o întâlnire săptămâna asta!

— Era vorba să ieșim la cină săptămâna asta, o corectă Sean. Ca doi prieteni, preciză, zâmbindu-i ca unui copil de grădiniță cam încet la minte. Ne-am despărțit vinerea trecută, Hanna. Ai uitat?

Hanna îl privi chiorâș.

— Și ce, acum ești cu ea?

— Păi... Sean își întoarse privirea spre Aria. Mda.

Hanna se prinse cu mâna de stomac, convinsă că avea să vomite. Nu, asta trebuie să fi fost o farsă. Ca Sean și Aria să alcătuiască un cuplu era ceva la fel de credibil ca o grăsană în colanți strâmți.

Abia atunci observă rochia Ariei. Fermoarul lateral era desfăcut, lăsând la iveală sutienul negru din dantelă, fără bretele.

— Ți se văd sânii, mârâi, arătându-i.

Aria privi în grabă, apoi își acoperi pieptul cu brațele și-și trase fermoarul la loc.

— Apropo, de unde ți-ai luat rochia asta? o întrebă Hanna. E o Luella pentru Target?

Aria își îndreptă spinarea.

— La drept vorbind, da. Mi s-a părut drăguță.

— Doamne, suspină Hanna, dându-și ochii peste cap. Ce martiră poți să fii!

Își întoarse privirea spre Sean.

— Sinceră să fiu, bănuiesc că voi doi aveți chestia asta în comun. Știi că Sean a jurat să rămână virgin până la treizeci de ani, Aria? O fi încercat el să te pipăie, dar n-o să meargă niciodată până la capăt. A depus un jurământ sacru.

— Hanna! Încercă Sean s-o reducă la tăcere.

— Eu, personal, cred c-a făcut-o din cauză că e gay. Tu ce părere ai?

— Hanna...

Acum, în tonul lui Sean era o nuanță rugătoare.

— Ce e? Îl sfidă Hanna. Ești un mincinos, Sean. Și o jigodie.

Când privi în jur, Hanna constată că deja se strânsese un grup în jurul lor. Cei care erau mereu invitați pe la petreceri, cei care-și tot schimbau partenerii între ei. Fetele nu tocmai super, sau nu suficient, băieții supraponderali pe care toată lumea îi ținea prin preajmă pentru că erau nostimi, copiii de bogătași care risipeau grămezi de bani cu toții, care erau simpatici, sau interesanți, sau buni manipulatori. Înghițeau toată discuția cu lăcomie. Șușotelile porniseră deja.

Hanna îi aruncă o ultimă privire lui Sean, dar în loc să-i mai spună ceva, fugi.

Ajungând în toaleta fetelor, trecu imediat în față, fără să mai stea la rând. Când ieși cineva dintr-o cabină, Hanna se repezi înăuntru.

— Javră! Auzi în spatele ei, însă Hanna nu se sinchisi.

Imediat cum închise ușa, se aplecă deasupra vasului de toaletă și se descotorosi de Doritos și de tot ce mai mâncase în seara aceea. După ce termină, începu să scâncească.

Ce fețe făcuseră toți! Și mila... Hanna plânsese în fața lor. Asta fusese una dintre primele reguli stabilite de Hanna și de Mona, după ce se reinventaseră: niciodată, sub nici o formă, nu lăsa pe nimeni să te vadă plângând. Și, mai mult decât orice, se simțea de-a dreptul naivă. Ea chiar crezuse că Sean o s-o primească înapoi. Crezuse că, dacă se ducea la clinica pentru arși și la Clubul V, rezolva totul; numai că, în tot acest timp... el fusese cu gândul la altcineva.

Când, în cele din urmă, deschise ușa, toaleta era pustie. Era atât de liniște, încât auzea apa picurând în lavoarul placat cu mozaic. Aruncă o privire spre oglindă, să vadă cât de rău arăta. Când se văzu, i se tăie respirația.

O Hanna extrem de diferită o privea de-acolo. Această Hanna era bucălată, cu un păr șaten de rahat și un ten

oribil. Purta aparat dentar cu benzi din cauciuc roz și ochii i se micșoraseră din cauză că nu voia să-și poarte ochelarii. Sacoul arămiu gemea pe brațele ei dolofane, iar bluza îi stătea desfăcută în dreptul sutienului.

Hanna își acoperi ochii, îngrozită. A. e de vină, își zise. A. îmi face toate astea.

Apoi, îi veni în minte mesajul lui A.: Du-te la Foxy imediat. Sean e acolo cu o tipă. Dacă A. știuse că Sean era la Foxy cu altă fată, atunci, asta însemna că...

Și A. Era la Foxy.

— Salut!

Hanna sări ca arsă și se răsuci pe călcâie. Mona apăruse în prag. Arăta superb, într-o rochie neagră pe care Hanna n-o recunoștea să fi fost luată din expedițiile lor la cumpărături. Își îndepărtase de pe față șuvițele de păr decolorat, și tenul îi sclipea. Jenată – probabil că mai avea urme de vomă prin jurul gurii –, Hanna se repezi pe drumul cel mai scurt în cabina de toaletă.

— Stai, o opri Mona, prinzând-o de braț. Când se răsuci spre ea, Hanna văzu că părea sincer preocupată. Naomi zicea că nu vii astă-seară.

Hanna se privi din nou, pe furiș, în oglindă. Imaginea reflectată acolo era cea a Hannei dintr-a unsprezecea, nu a celei dintr-a șaptea. Avea ochii un pic înroșiți, dar altfel arăta foarte bine.

— E din cauza lui Sean, nu-i așa? o întrebă Mona. Tocmai am ajuns și eu și l-am văzut cu ea. Își lăasă capul în jos. Îmi pare foarte rău, Han.

Hanna închise ochii.

— Mă simt ca o mare dobitoacă, mărturisi.

— Nu tu. El e dobitocul.

Se priviră reciproc. Hanna fu invadată de un val de remușcare. Prietenia Monei însemna atât de mult pentru ea, și ea permisesese ca atâtea obstacole să li se pună în cale. Nici nu-și putea aminti de ce se certaseră.

— Îmi pare foarte rău, Mon. Pentru tot.

— Mie îmi pare rău, răspunse Mona. Și apoi se

îmbrățișară, strângându-se mai tare ca oricând.

— O, Doamne, aici erai!

Spencer Hastings traversă cu pași grăbiți podeaua de marmură și o smulse pe Hanna din îmbrățișare.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Hanna se smuci, iritată.

— Ce? De ce?

Spencer privi cruciș spre Mona.

— Nu pot să-ți spun aici. Trebuie să vii cu mine.

— Hanna nu e obligată să meargă nicăieri, interveni Mona, prinzând-o de braț pe prietena ei și trăgând-o spre ea.

— Ba, de data asta, e, ridică tonul Spencer. E o urgență.

Mona o strânse și mai tare de braț pe Hanna. Avea pe față aceeași expresie neîndurătoare de alaltăieri, din mall – o expresie care spunea: Dacă mai ții un secret față de mine, îți jur că s-a terminat între noi. Totuși, Spencer părea îngrozită. Ceva era în neregulă. Foarte în neregulă.

— Scuză-mă, zise Hanna, atingându-i ușor mâna Monei. Mă întorc imediat.

Mona își lăsă brațul să cadă.

— Perfect, rosti, supărată, după care se îndreptă spre oglindă, să-și verifice machiajul. Nu te grăbi.

29

Să iasă totul la iveală!

Spencer o conduse pe Hanna fără vreo vorbă afară din toaletă și apoi pe lângă un grup de tineri. Într-un târziu, o remarcă pe Aria stând singură lângă bar.

— Vino și tu!

Hanna se smulse din mâna lui Spencer.

— Nu merg nicăieri unde merge ea.

— Hanna, dar le-ai spus tuturor că i-ai dat papucii lui Sean! Protestă Aria. Cât se poate de clar!

Hanna își încrucișă brațele la piept.

— Asta nu înseamnă că mi-am dorit ca tu să vii aici cu el. Asta nu înseamnă că am vrut să mi-l furi.

— Nu ți-am furat nimic! țipă Aria, ridicându-și pumnul.

Spencer, îngrijorată pentru o clipă că Aria ar putea încerca s-o lovească pe Hanna, se strecură între ele două.

— Gata! Zise ea. Încetați! Trebuie s-o găsim pe Emily.

Și până ca ele să mai poată protesta, le târî pe lângă sculpturile din gheață, pe lângă cei care-și așteptau rândul pentru karaoke și pe lângă mesele la care urmau să se liciteze bijuterii. Spencer o văzuse pe Emily cu doar douăzeci de minute mai devreme, însă acum Emily nu era de găsit. Trecu pe lângă Andrew, care stătea la o masă lungă, luminată de lumânări, împreună cu prietenii lui. O observă și se întoarse repede spre ceilalți, scoțând un hohot de râs fals, ca un lătrat, în mod evident adresat ei. Spencer simți un junghi de remușcare. Dar nu putea să-și bată capul și cu asta acum.

Strângându-le și mai tare de mâini pe celelalte două fete, trecu în grabă pe lângă mese, spre terasă. Mai mulți petrecăreți se adunaseră în jurul fântânii, înmuindu-și picioarele desculțe în apă, dar nici urmă de Emily. În dreptul uriașei statui a lui Pan, Hanna începu să se vaite.

— Eu trebuie să plec.

— Încă nu se poate, zise Spencer, împingându-le înapoi în sufragerie. E important pentru noi toate. Trebuie s-o găsim pe Emily.

— De ce e atât de important? se plânse Hanna. Și cui naiba îi pasă?

— Uite ce e! ripostă Spencer, oprindu-se. Ea e aici, cu Toby.

— Și? întrebă Aria.

Spencer inspiră adânc.

— Eu cred... eu cred că e posibil ca Toby să vrea să-i facă rău. Cred că vrea să ne facă rău tuturor.

Fetele se arătară șocate.

— Pentru ce? se interesă Aria, proptindu-și mâinile în

șolduri.

Spencer își lăsă ochii în jos. Simțea cum i se strânge stomacul.

— Eu cred că A. e Toby.

— Ce te face să crezi una ca asta?

Aria părea supărată.

— A. Mi-a trimis un mesaj, recunosc Spencer. Afirmă că suntem toate în primejdie.

— Ai primit un mesaj? țipă strident Hanna. Credeam că rămăsese să ne anunțăm între noi!

— Știu, zise Spencer, cu privirea ațintită asupra pantofilor ei Louboutin cu vârful ascuțit.

Mai încolo, sub umbrar, câțiva băieți se lansaseră într-un concurs de breakdance. Noel Kahn se străduia să facă un kickworm, în timp ce Mason Byers avea o tentativă de rotire pe fund. Nu fusese vorba c-o să fie o reuniune civilizată!

— N-am știut ce să fac, recunosc ea. Am... de fapt, am primit două mesaje. În primul zicea c-ar fi mai bine să nu vă spun vouă nimic. Însă al doilea chiar părea să fi fost scris de Toby... iar acum, Toby e aici, cu Emily, și...

— Ia stai, primul mesaj zicea că suntem în pericol, și tu n-ai făcut nimic? o întrebă Hanna.

Nu părea supărată, nu tocmai, ci doar derutată.

— Nu eram sigură că e adevărat, se justifică Spencer, trecându-și degetele prin păr. Adică, dac-aș fi știut...

— Știți ce? Am primit și eu unul, o întrerupse Aria, moale.

Spencer clipi, nedumerită.

— Da? și tot despre Toby?

— Nu... Aria dădu impresia că-și măsoară cuvintele. Spencer, zise apoi, tu de ce erai vineri la studioul de yoga?

— La studioul de yoga? repetă Spencer, îngustându-și ochii. Ce are asta de-a face cu...

— A fost o coincidență un pic cam mare, continuă Aria.

— Ce tot spui acolo? strigă Spencer.

Hanna se amestecă și ea.

— Aria, mesajul tău era despre Sean?

— Nu, răspunse Aria, întorcându-și fața spre Hanna și încrețindu-și fruntea.

— Ei bine, atunci îmi pare rău! se răsti Hanna. Eu am primit un SMS, tot de la A., și era despre Sean! Zicea că e la Foxy cu o tipă... cu tine!

— Fetelor... încercă Spencer să le oprească, nevrând să se ia cearta de la început. Apoi, se încruntă. Ia stai! Tu când, ai primit SMS-ul, Hanna?

— Mai devreme, astă-seară.

— Așadar, asta înseamnă... Aria arătă cu degetul spre Hanna. Dacă mesajul tău de la A. spunea că Sean e la Foxy cu mine, înseamnă că A. ne-a văzut. Ceea ce înseamnă...

— ... că A. e la Foxy. Știu, încheie Hanna, adresându-i Ariei un zâmbet încordat.

Inima lui Spencer începu să bată cu și mai mare putere. Chiar se-ntâmpla cu adevărat. A. era acolo... și A. era Toby.

— Haideti, le zise ea, conducându-le pe coridorul lung și îngust care ducea spre sala de licitație. Ziua, coridorul era îmbâcsit și extrem de tipic pentru Philadelphia, cu o mulțime de măsuțe în stilul Misiunii, cu portrete în ulei ale unor bogătași ursuzi și cu dușumele scârțâitoare, însă acum, seara, pe fiecare masă trona câte o candelă aromoterapeutică, iar lambriurile erau împodobite cu luminițe divers colorate. În clipa în care fetele se opriră sub un bec albastru, lumina le făcu să arate precum trei cadavre.

— Mai derulează filmul o dată, Spencer, rosti încetisor Aria. Primul tău mesaj zicea că nu trebuie să ne spui nouă. Dar nu trebuie să ne spui ce? Că ai primit un mesaj? Că A ar fi Toby?

— Nu... Spencer se întoarse cu fața spre ele. Nu trebuia să vă spun ceea ce știu. Despre Chestia cu Jenna.

O expresie de oroare străbătu chipurile celorlalte două

fete. Acum e-acum, își zise Spencer. Inspiră adânc.

— Adevărul este că... Toby a văzut-o pe Ali declanșând racheta aia. A știut tot timpul.

Aria făcu un pas înapoi și se ciocni de o masă. Un vas din ceramică se clătină, apoi căzu, prefăcându-se în cioburi pe podea. Nimeni nu se clinti să le strângă.

— Minți, șopti Hanna.

— Aș vrea eu.

— Cum adică, Toby a văzut-o? întrebă Aria, cu o voce tremurată. Ali spunea că n-a văzut-o.

Spencer își frânse mâinile.

— El mi-a spus că a văzut-o. Mie și lui Ali, de fapt.

Prietenele ei se uitau la ea clipind buimace.

— În seara în care a fost rănită Jenna, când am dat fuga afară să văd ce se-ntâmplase, Toby a venit spre mine și spre Ali. A zis că a văzut-o pe Ali... când a făcut-o.

Și vocea lui Spencer tremura acum. Avusese atât de multe coșmaruri în care-i apăruse exact momentul acesta, încât i se părea ireal să-l trăiască.

— Ali a pus piciorul în prag, continuă ea. I-a spus lui Toby că l-a văzut făcând ceva... îngrozitor și că avea să le spună tuturor. Singura posibilitate ca să nu-l dea în vileag era ca Toby să ia asupra lui vina pentru accidentul Jennei. Înainte ca Toby s-o ia la fugă, a zis: O să ți-o plătesc eu! Totuși, a doua zi, a mărturisit.

Spencer își trecu mâna pe la ceafă. Faptul că rostise cu voce tare toate acestea o transportase cu gândul chiar în seara aceea. Simțea mirosul de sulf al rachetei aprinse și izul gazonului proaspăt tuns. O vedea pe Ali, cu părul ei blond prins la spate în coadă, purtând cerceii cu perle în formă de lacrimă pe care-i primise la a unsprezecea ei aniversare. Lacrimile îi apărură în ochi.

Înghiți în sec și continuă.

— În cel de-al doilea mesaj pe care mi l-a trimis, A. Zicea: M-ați rănit, așa că o să vă rănesc și eu, și că o să se arate ea când o să ne așteptăm mai puțin. Azi-

dimineață m-am trezit și cu un polițist la mine acasă, întrebându-mă iarăși despre Ali, și polițistul ăsta m-a fiert la foc mic, purtându-se ea și cum aș fi ascuns ceva. M-am gândit că poate Toby era cauza. Iar acum, că a adus-o aici pe Emily, mă tem să nu-i facă vreun rău.

Aria și Hanna avură nevoie de un timp îndelungat până să reacționeze. În cele din urmă, Ariei începură să-i tremure mâinile. O pată de un roșu-închis i se întindea în sus, dinspre gât, către obraji.

— De ce nu ne-ai spus până acum? Își miji ochii nesigură spre Spencer, căutându-și cuvintele. Adică, a fost perioada aia, într-a șaptea, când am fost singură cu Toby la chestia aia cu teatrul? Putea să-mi facă rău... sau nouă, tuturor... iar dacă, într-adevăr, el a omorât-o pe Ali, atunci poate aveam cum s-o salvăm!

— Mi se face rău, se văită Hanna, încet.

Lacrimile șiroiau pe obrajii lui Spencer.

— Am vrut să vă spun, fetelor, dar mi-a fost frică.

— De fapt, cu ce l-a șantajat Ali pe Toby, ca el să n-o pârască? se interesă Aria.

— Ali n-a vrut să-mi spună, minți Spencer. Era superstițioasă în legătură cu divulgarea secretului lui Toby, ca și cum, dacă l-ar fi rostit cu voce tare, imediat s-ar fi abătut din cer un fulger asupra ei, prin luminator... sau ar fi apărut Toby, care, ca o ființă supranaturală, auzea totul.

Aria își privi mâinile.

— Toby a știut tot timpul, repetă ea.

— Iar acum... s-a întors, adăugă Hanna, de-a dreptul verde la față.

— Nu numai că s-a întors, preciză Spencer. E aici. Și el e A.

Aria o prinse de braț pe Hanna.

— Hai să mergem!

— Unde vă duceți? le strigă Spencer, neliniștită. N-ar fi vrut s-o scape din ochi pe Aria.

Aria se întoarse pe jumătate spre ea.

— Trebuie s-o găsim pe Emily, zise, înfuriată. Apoi, își prinse cu o mână poalele rochiei și o rupse la fugă.

30

Lanurile de porumb sunt cele mai înfricoșătoare locuri din Rosewood

Emily se strecurase într-o mică nișă mai dosită a terasei din Kingman Hall și-i urmărea în tăcere pe toți fumătorii de la Foxy. Fetele, în rochiile lor împopoțonate, pastelate; băieții, în costumele lor elegante. Dar cine altcineva mai stătea să urmărească? Nu știa precis. Închise strâns ochii, după care-i deschise repede, și cea dintâi persoană pe care o remarcă se întâmplă să fie Tara Kelley, o fată din ultimul an de la Rosewood Day. Avea părul roșu aprins și un ten superb, palid. Emily scrâșni din dinți și închise din nou ochii. Când îi redeschise, îl zări pe Ori Case, fotbalistul acela sexy. Un băiat. Acolo.

Apoi însă, nu se putu abține să nu remarce brațele subțiri, ca de girafă, ale lui Rachel Firestein. Chloe Davis făcea o mutră sexy, poznașă, spre partenerul ei, Chad Nu-știu-cum, care-i făcea gura să arate adorabil. Elle Carmichael își înălțase bărbia, pur și simplu. Emily captă o boare de parfum Michael Kors dinspre cineva și i se păru că nu mai mirosose ceva atât de delicios în viața ei. Poate cu excepția gumei de mestecat cu aromă de banane.

Nu se putea să fie adevărat. Nu se putea.

— Ce faci?

Își ridică privirea și-l văzu pe Toby.

— Păi... se bâlbâi ea.

— Te-am căutat peste tot. Te simți bine?

Emily inventarie faptele: stătea ascunsă într-o nișă, pe o terasă, într-un frig de înțepeneai, folosindu-și șalul ca mijloc de camuflaj și jucându-se de-a mijitul ca să-și dea seama dacă-i plac băieții sau fetele. Își întoarse privirea spre Toby. Ar fi vrut să-i poată explica întâmplările de mai

adineauri. Cu Ben, cu Maya, cu ghicitoarea în cărțile de tarot... totul.

— E posibil să mă urăști pentru ce-o să te rog, dar... te-ar deranja dac-am pleca?

Toby zâmbi.

— Chiar speram să spui asta, zise, apucând-o pe Emily de braț, mai sus de încheietură.

În drum spre ieșire, Emily o observă pe Spencer Hasting, care stătea la marginea ringului de dans. Spencer era cu spatele, iar Emily se gândi dacă să se ducă s-o salute. Atunci însă, Toby o trase de mână și ea renunță. Poate că Spencer i-ar fi pus vreo întrebare despre A., și ea n-avea chef să discute despre nimic din toate astea în clipa de față.

În timp ce ieșeau din parcare, Emily lăasă în jos geamul din dreptul ei. Noaptea mirosea delicios, a ace de pin și a ploaie. Luna plină era imensă, și norii groși începeau să se adune la repezeală. Era atâta liniște afară, încât Emily auzea cauciucurile mașinii pe pavaj.

— Ești sigură că te simți bine? o întrebă Toby.

Emily tresări puțin.

— Mda, perfect.

Aruncă o privire spre Toby. El îi mărturisise că-și cumpărase un costum nou pentru seara aceasta, iar acum, ea îl obliga să plece acasă cu trei ore mai devreme.

— Îmi pare rău că seara a ieșit nașpa.

— Nu-i nimic, răspunse Toby, ridicând din umeri.

Emily răsuci între degete cutiuța Tiffany din poală. Culesese una de pe o masă imediat înainte să iasă, imaginându-și că putea foarte bine să-și ia darul de plecare.

— Așadar, nu s-a întâmplat nimic? o întrebă iar Toby. Ești cam tăcută.

Emily oftă, dezumflându-și obrazii. Urmări cum trec pe lângă trei lanuri de porumb înainte să-i răspundă.

— M-a agățat o ghicitoare în cărțile de tarot.

Toby își încreți fruntea, neînțelegând.

— Mi-a zis doar c-o să mi se-ntâmples ceva astă-seară. Ceva care, hm, o să-mi schimbe viața.

Emily încercă să râdă. Toby deschise gura să spună ceva, dar o închise repede la loc.

— Treaba e că s-a cam adevărit, continuă Emily. Am dat peste Ben ăla. Știi, cel care era pe holul de la vestiare, când cu acel concurs, și a... știi tu. În orice caz, a încercat... nu știu. Cred că a încercat să-mi facă rău.

— Ce?

— Stai liniștit. N-am pățit nimic. Doar că... Bărbia începu să-i tremure. Nu știu, poate că am meritat-o.

— De ce? întrebă Toby, printre dinții încleștați. Ce-ai făcut?

Emily începu să tragă de funda albă a cutiuței în care era cadoul. Picăturile de ploaie deja stropeau parbrizul. Trase aer adânc în piept. Oare chiar avea s-o spună cu voce tare?

— Eu și cu Ben am fost împreună. Și, în acest timp, el m-a prins sărutându-mă cu altcineva. Cu o fată. Îmi tot spunea că sunt femeia-bărbat, și când am încercat să-i spun că nu-i așa, el a vrut să mă forțeze s-o dovedesc. Adică, să-l sărut și... așa mai departe. Asta s-a întâmplat când ai intrat tu în holul de la vestiare.

Toby se foi pe scaunul lui, stânjenit.

Emily își plimbă degetele peste gardenia albă pe care i-o dăruise Toby pentru corsaj.

— Problema e că poate sunt gay. Adică, e adevărat că am, cum să zic, am iubit-o pe Alison DiLaurentis. Dar am crezut că am iubit-o numai pe Ali, nu și că aș fi lesbiană. Dar acum... acum nu mai știu. Poate că Ben are dreptate. Poate că sunt gay. Poate că ar trebui să mă împac cu ideea asta, și gata.

Nu-i venea să creadă ce-i ieșise din gură. Își întoarse fața spre Toby. Gura lui era o linie dreaptă, impasibilă. Își zise că poate dacă avea de gând să recunoască vreodată

faptul că fusese iubitul lui Ali, atunci acesta ar fi fost momentul. În schimb, el rosti încet:

— Și de ce ți-e atât de teamă s-o recunoști?

— De-ai! răspunse Emily, izbucnind în râs. Ce, nu era clar? Pentru că eu nu vreau să fiu... știi tu. Gay. Apoi, cu o voce mai joasă: Toată lumea s-ar distra pe seama mea.

Ajunseră la o barieră pustie. În loc să se asigure și apoi să treacă mai departe, Toby opri motorul. Emily îl privi nedumerită.

— Ce faci?

Toby își luă mâinile de pe volan și o fixă îndelung cu privirea pe Emily. Atât de îndelung, încât ea începu să se simtă stânjenită. Iar el părea indispus. Emily se pipăi la ceafă, apoi întoarse capul și privi afară pe geam. Șoseaua era tăcută și pustie și trecea pe lângă încă un lan de porumb, unul dintre cele mai mari din Rosewood. Ploaia se abătea acum cu mai multă putere, și fiindcă Toby nu pornise ștergătoarele, totul se vedea încețoșat. Dintr-odată, își dori să fie din nou în lumea civilizată. Să treacă o mașină pe lângă ei. Să vadă o casă. O benzinărie. Orice. Să fi fost indispus Toby fiindcă-i plăcea de ea, iar ea tocmai îi mărturisise că era pe jumătate lesbiană? Să fi fost Toby homofob? Cu asta ar fi fost nevoită să aibă de-a face, dacă într-adevăr ajungea la concluzia că era gay. Lumea probabil că s-ar comporta astfel cu ea câte zile ar mai trăi.

— N-ai ajuns niciodată în situația asta, nu-i așa? o întrebă Toby într-un târziu. Nu ți s-a întâmplat niciodată să râdă cineva de tine.

— N-nu... îi căută privirea lui Toby, încercând să înțeleagă întrebarea. Cred că nu, zise apoi. În fine, nu până la Ben, în orice caz.

Tunetul bubui deasupra lor, făcând-o să tresară. Apoi văzu zigzagul fulgerului spintecând cerul la câțiva kilometri în fața lor. Totul se luminează pentru câteva clipe, și Emily putu să-l vadă pe Toby, încruntat, trăgându-se de un nasture al sacoului.

— Văzându-i pe toți astă-seară, pur și simplu mi-am dat seama cât de greu îmi era când locuiam în Rosewood, zise el. Lumea chiar mă ura. Numai că astă-seară toți au fost atât de drăguți, inclusiv toți cei care altădată râdeau de mine. A fost îngrețoșător. A fost de parcă nimic nu s-ar fi întâmpla adăugă, strâmbând din nas. Oare chiar nu-și dau seama cât au fost de jigodii?

— Cred că nu, răspuse Emily, stânjenită.

Toby îi aruncă o privire.

— Am văzut-o acolo pe una dintre vechile tale prietene. Pe Spencer Hastings.

Un nou fulger o făcu pe Emily să tresară. Toby zâmbi strâmb.

— Voi erați o gașcă pe cinste, pe vremea aia. Chiar le-o făceați unora. Mie... surorii mele...

— N-am vrut, zise, instinctiv, Emily.

— Emily, replică Toby, ridicând din umeri. Ați vrut. Și de ce nu? Erați cele mai populare fete din școală. Vă permiteați.

În tonul său era acum un sarcasm tăios.

Emily se strădui să zâmbească, în speranța că nu era decât o glumă. Numai că Toby nu-i răspuse la zâmbet. De ce discutau despre asta? Nu era vorba să discute despre faptul că Emily ar fi gay?

— Îmi pare rău. Eram doar... Eram tare proaste. Făceam tot ce voia Ali să facem. Și, adică, eu am crezut c-ai trecut peste toate astea, din moment ce în anul următor tu și cu Ali ați fost împreună...

— Ce? o întrerupse scurt Toby.

Emily se retrase, lipindu-se cu spatele de geam. Pieptul îi ardea de adrenalină.

— Tu... tu n-ai umblat cu Ali în, hm, într-a șaptea?

Toby arăta de-a dreptul îngrozit.

— Îmi venea greu până și s-o văd, răspuse el, încet. Acum, îmi e greu să-i aud numele.

Își lipi palmele de frunte și scoase un oftat imens. Când își întoarse din nou fața spre ea, ochii i se

întunecaseră.

— Mai ales după... după tot ce-a făcut.

Emily făcu ochii mari. Fulgeră din nou, și un vânt aspru începu să bată, făcând să se legene lanul de porumb. Păleau tot atâtea mâini întinse cu disperare după ceva.

— Stai puțin, ce-ai zis? râse, sperând – rugându-se – să fi auzit greșit. Rugându-se ca, dacă va clipi, întreaga seară se va îndrepta și va reveni la normal.

— Cred că m-ai auzit, zise Toby, pe un ton plat, lipsit de emoție. Știu că ați fost prietene și că tu o iubeai și așa mai departe, dar, personal, mă bucur că javra aia e moartă.

Emily se simți de parcă i-ar fi absorbit cineva tot oxigenul din corp. O să ți se-ntâmple ceva astă-seară. Ceva merit să-ți schimbe viața.

Chiar le-o făceați unora. Mie... surorii mele...

DUPĂ TOT CE-A FĂCUT.

Mă bucur că javra aia e moartă.

Toby... știuse?

O rază de lumină începu să-și facă loc în mintea ei. Chiar știuse. Era convinsă de asta, mai convinsă decât fusese în legătură cu orice în întreaga ei viață. Se simțea de parc-ar fi fost în permanență conștientă de asta, că avusese adevărul chiar în fața ochilor, dar că doar încercase să-l ignore. Toby știa ce-i făcuseră ele Jennei, însă nu-i spusese A. El știuse de foarte mult timp. Și sigur o urâse pe Ali pentru asta. Sigur le urâse pe toate, dacă știuse că fuseseră toate părtașe.

— O, Doamne! șopti ea. Trase de mânerul portierei, ridicându-și poalele rochiei în timp ce cobora din automobil. Ploaia o izbi imediat, înțepând-o ca o mulțime de ace. Sigur că fusese ceva suspect în prietenia pe care i-o arătase Toby. El nu voia decât să-i distrugă viața.

— Emily? strigă Toby, desfăcându-și centura de siguranță. Unde te...?

Apoi, auzi urletul motorului. Toby venea pe șosea spre ea, cu portiera pe care coborâse ea larg deschisă. Emily

privi în stânga și-n dreapta, după care, sperând că-și dăduse bine seama unde se află, se avântă în lanul de porumb, fără să-i pese că o să se ude până la piele.

— Emily! strigă din nou Toby.

Însă Emily continua să fugă.

Toby o ucisese pe Ali. Toby era A.

31

De parcă hanna ar fura un avion... dar ea nici măcar nu știe să piloteze!

Hanna își făcu loc prin mulțimea de petrecăreți, sperând să zărească familiarul păr blond-roșcat al lui Emily. Le găsi pe Spencer și pe Aria lângă ferestrele uriașe, discutând cu Gemma Curran, una dintre colegile de la înot ale lui Emily.

— Era pe-aici cu tipul de la Tate, da? zise Gemma, ținându-și buzele și încercând să-și amintească. Sunt destul de sigură că i-am văzut plecând.

Hanna schimbă o privire stânjenită cu prietenele ei.

— Ce facem? întrebă în șoaptă Spencer. Nu prea avem habar unde s-au dus.

— Am încercat s-o sun, zise Aria. Dar telefonul ei suna întruna în gol.

— O, Doamne! exclamă Spencer, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Păi, la ce te așteptai? ripostă Aria printre dinți. Tu ai permis să se-ntâmple asta!

Hanna nu-și mai amintea s-o fi văzut vreodată pe Aria atât de furioasă.

— Știu, repetă Spencer. Îmi pare rău.

Un buuum enorm le întrerupse. Toată lumea își întoarse privirea spre ferestre, văzând cum afară copacii se înclină și ploaia cade ca o perdea.

— La naiba! o auzi Hanna zicând pe o fată de lângă ea. O să-mi strice rochia.

Hanna se întoarse spre prietenele ei.

— Știu pe cineva care ar putea să ne ajute, le zise ea. Un polițist.

Își roti privirea în jur, aproape așteptându-se ca ofițerul Wilden – cel care o arestase pentru furtul unei brățări din Tiffany's și al automobilului domnului Ackard și care trecuse la treabă cu mama ei – să fie astă-seară la Foxy. Însă tipii care păzeau ieșirile și spațiul pentru licitația de bijuterii erau din echipa particulară de securitate a Asociației vânătorilor de vulpi: doar dacă s-ar fi petrecut cine știe ce catastrofă ar fi apelat la poliție. Anul trecut, un tip din ultimul an de la Rosewood Day băuse prea mult, furase o brățară David Yurman, care fusese adusă pentru licitație, și fugise, și chiar și-atunci lăsaseră doar un mesaj plin de tact pe mesageria vocală a familiei băiatului, spunând că brățara trebuia înapoiată până a doua zi.

— Nu putem să mergem la poliție, șuieră Spencer. După cum s-a purtat tipu-ăla cu mine azi-dimineață, nu m-ar mira ca ei să creadă că noi am omorât-o pe Ali.

Hanna fixă cu privirea enormul candelabru din cristal atârnat de tavan. Câțiva tineri azvârleau cu șervetele, încercând să provoace legănarea cristalelor.

— Totuși, cum să zic, în mesajul tău se spunea o să vă rănesc, nu? Nu ți se pare suficient?

— E semnat A. Și spune că noi am rănit-o pe acea persoană. Cum am putea să explicăm asta?

— Dar cum am putea să fim sigure că ea e teafără? Întrebă Aria, ridicându-și rochia cu buline. Hanna constată cu amărăciune că fermoarul dintr-o parte rămăsese parțial deschis.

— Poate c-ar trebui să trecem cu mașina pe la ea, propuse Spencer.

— Eu și cu Sean am putea să plecăm chiar acum, se oferi Aria.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Îi spui lui Sean despre asta?

— Nu, strigă Aria, ca să acopere rafalele muzicii

Natashei Bedingfield și ale ploii. Hanna putea chiar să vadă cum acestea din urmă încețoșau luminatorul holului, la vreo zece metri deasupra lor. N-o să-i spun nimic. Sau... încă nu știu cum o să-i explic. Dar oricum el n-o să afle.

— Și tu și cu Sean vă mai duceți la vreo petrecere? Încercă s-o descoasă Hanna.

Aria o privi intrigată.

— Crezi c-aș mai putea să mă duc la vreo petrecere după toate astea?

— Mda, dar dacă nu s-ar fi întâmplat așa, v-ați fi dus?

— Hanna, rosti Spencer, lăsându-și mâna subțire și rece pe umărul Hannei. Las-o cum a picat, o îndemnă ea.

Hanna scrâșni din dinți, înșfăcă un pahar cu șampanie de pe tava unei chelnerițe și-l goli dintr-o suflare. Nu putea s-o lase cum a picat. Era imposibil.

— Tu verifică la Emily acasă, îi zise Spencer Ariei. Eu o s-o sun în continuare.

— Dar dacă trecem pe la Emily și-l găsim pe Toby cu ea? Întrebă Aria. Îl înfruntăm? Adică... dacă el este A., atunci...

Hanna schimbă o privire stânjenită cu prietenele ei. Voia să-l ia în șuturi pe Toby... cum de aflase el despre Kate? Despre tatăl ei? Despre arestările ei? Despre cum îi dăduse papucii Sean și despre fostul ei obicei de a-și provoca vomatul? Cum îndrăzneala să încerce s-o doboare? Numai că, în același timp, îi era și frică. Dacă Toby era A. – și dacă știa –, atunci într-adevăr își dorea să le rănească. Devenea... logic.

— Ar trebui să ne concentrăm doar asupra siguranței lui Emily, zise Spencer. Ce ziceți: dacă nu aflăm în scurt timp ce e cu ea, să sunăm la poliție și să lăsăm un mesaj anonim? Am putea să spunem că l-am văzut pe Toby maltratându-o, și n-ar fi nevoie să intrăm în amănunte.

— Dacă vede că vin polițiștii după el, își dă seama că noi i-am făcut-o, cugetă Hanna. Și-atunci, dacă el le spune despre Jenna?

Se și imagina în arestul pentru delincvenții minori, îmbrăcată într-o salopetă portocalie și discutând cu tatăl ei printr-un perete de sticlă.

— Sau dacă vine după noi? adăugă Aria.

— Trebuie s-o găsim înainte de orice altceva, le întrerupse Spencer.

Hanna se uită la ceasul de pe perete. Zece și jumătate.

— Am plecat, zise, pornind deja spre ieșire. O să te sun eu, Spencer.

Ariei nu-i zise nimic. Nici măcar s-o privească nu era în stare. Cu atât mai puțin să-i vadă uriașa pată iritată de pe gât.

În timp ce pleca, Naomi Zeigler o apucă de braț.

— Han, în legătură cu ce mi-ai zis ieri, la meciul de fotbal.

Avea acea privire, cu ochii măriți și plină de compasiune, a gazdei unui talk-show.

— Există grupuri de sprijin pentru bulimici. Aș putea să te ajut să găsești unul.

— Du-te-ncolo! ripostă Hanna, făcându-și apoi loc pe lângă ea.

În clipa în care Hanna se prăbuși pe un scaun al trenului SEPTA cu destinația Philadelphia, udă learcă doar cât fugise de la taxi la tren, își simți capul greu. În fiecare obiect capabil de reflexie, o nălucă întunecată a celei dintr-a șaptea îi făcea cu ochiul. Așa că închise ochii.

Când îi redeschise, văzu că trenul stătea pe loc. Toate luminile erau stinse, cu excepția lămpilor pentru ieșirile de urgență. Numai că pe ele nu mai scria IEȘIRE. Scria PĂZEA!

În stânga ei, Hanna zărea kilometri întregi de pădure. Luna strălucea, plină și limpede, deasupra vârfurilor copacilor. Dar ce, mai adineauri nu ploua cu găleata? De cealaltă parte, linia trenului era paralelă cu autostrada 30. De obicei, aceasta era intens circulată, însă acum nu

se vedea nici o mașină așteptând la barieră. Lungindu-și gâtul pe intervalul dintre scaune, să vadă cum reacționau ceilalți față de defecțiunea trenului, constată că toți pasagerii dormeau.

— Nu dorm, auzi o voce. Sunt morți.

Hanna sări ca arsă. Era Toby. Îi vedea chipul ca prin ceață, dar știa că era el. Fără grabă, se ridică de pe scaunul lui și veni spre ea.

Se auzi șuierul trenului, și Hanna se trezi brusc. Luminile fluorescente erau la fel de strălucitoare și de neplăcute ca totdeauna; trenul pufăia în direcția orașului; în sfârșit, afară, fulgerele trosneau și dăntuiau. Privind pe fereastră, zări o creangă de copac rupându-se și plutind spre pământ. Două bătrâne cu părul alb, de pe banca din fața ei, tot făceau comentarii despre fulgere, zicând:

— O, Doamne sfinte! Ce mare a fost ăsta!

Hanna își ridică genunchii la piept. Nimic nu era mai bun decât o cutremurătoare mărturisire despre Toby Cavanaugh, ca să-ți dea lumea peste cap. Și să te facă al naibii de paranoică.

Nu știa precis cum ar fi trebuit să primească veștile. Ea nu obișnuia să reacționeze imediat, așa cum făcea Aria; trebuia să le rumege mai întâi. Da, era furioasă pe Spencer pentru că nu le spusese. Și îngrozită de Toby. Numai că, în momentul acesta, singurele gânduri care o copleșeau se refereau la Jenna. Oare știa și ea? Oare știuse în tot acest timp? Și știa că Toby o asasinase pe Ali?

De fapt, Hanna o mai văzuse pe Jenna și după accident: o singură dată, și nu le spusese niciodată celorlalte. Se întâmplase cu doar câteva săptămâni înaintea dispariției lui Ali, când ea dăduse o petrecere improvizată în curtea din spatele casei. Toți elevii populari din Rosewood Day veniseră: până și vreo câteva fete mai mature, colege la hochei pe iarbă cu Ali. Pentru prima oară în viața ei, Hanna purtase o veritabilă conversație cu Sean; discutaseră despre filmul

Gladiatorul. Hanna tocmai îi mărturisea cât de înspăimântător i se păruse filmul, când apăruse Ali, țopăind, lângă ei.

La început, Ali o privise parcă spunându-i: Uraaa! În sfârșit, vorbești cu el! Dar puțin mai târziu, Hanna zisese:

— Când am ieșit cu tata de la film, o, Doamne, am fost atât de înspăimântată, încât m-am dus direct la toaletă și am vomat.

Ali o înghiontise în coaste:

— Ai cam avut probleme cu asta în ultima vreme, nu-i așa? glumise ea.

Hanna se albise la față. „Ce?” Nu trecuse mult de la întâmplarea din Annapolis.

Ali avusese grijă să-i atragă atenția lui Sean.

— Asta e Hanna, zisese, îndesându-și un deget pe gât, făcându-se că vomită și apoi hlizindu-se. Cu toate acestea, Sean nu râsese; își plimbase privirea de la una la cealaltă, părând jenat și derutat.

— Eu, hm, trebuie să... bombănisese, și o ștersese la prietenii lui.

Hanna se întorsese spre Ali, oripilată:

— De ce ai făcut asta?

— Of, Hanna, zisese Ali, întorcându-i spatele să plece. Ce, nu știi de glumă?

Dar Hanna nu știa. Nu de o astfel de glumă. Alergase până în cealaltă parte a casei, pe veranda care o înconjura complet, răsuflând greu, nervoasă. Când își ridicase ochii, se pomenise că o privește drept în față pe Jenna Cavanaugh.

Jenna stătea la marginea curții ei, purtând ochelari fumurii mari și un baston alb. Hanna se simțise aproape gătită. Parcă văzuse o fantomă. Chiar e oarbă, își zisese în sinea ei. Până acum, ea își închipuise că nu se întâmplase așa în realitate.

Jenna stătea nemișcată pe trotuar. Dacă ar fi putut să vadă, ar fi privit exact spre groapa aceea mare din curtea laterala a lui Ali, săpată pentru construirea foșorului cu

douăzeci de locuri al familiei: exact locul în care, câțiva ani mai târziu, avea să fie descoperit cadavrul lui Ali. Hanna o privise îndelung și, în tot acest timp, Jenna stătuse pe loc, privind-o fără s-o vadă. Și atunci o izbise adevărul. Mai devreme, cu Sean, ea fusese în locul Jennei, în timp ce Ali ocupase locul Hannei. Ali nu avea vreun alt motiv ca s-o batjocorească pe Hanna, decât acela că-și permitea. Conștientizarea acestui fapt o izbi cu atâta putere, încât se văzu nevoită să se prindă de balustradă, ca să nu-și piardă echilibrul.

O privise încă o dată pe Jenna. Îmi pare nespus de rău, mimase ea din buze. Jenna, firește, nu-i răspunsese. Ea nu vedea.

Hanna nu mai fusese în viața ei atât de fericită la vederea luminilor din Philadelphia: în sfârșit, era departe de Rosewood și de Toby. Avea încă timp să ajungă la hotel înainte ca tatăl ei, Isabel și Kate să se întoarcă de la Mamma Mia!, și poate chiar să facă o baie în jacuzzi. Mai spera să găsească prin minibar și ceva bun. Ceva tare. Poate chiar avea să-i povestească lui Kate ce se întâmplase, după care să sune la room-service și să dea gata împreună o sticlă mare de ceva.

Uau! Acesta era un gând despre care Hanna nu-și imaginase vreodată că i-ar putea trece prin minte.

Își strecură cartela de acces în cameră în fanta corespunzătoare, deschise, intră și... aproape că se ciocni de tatăl ei. El stătea în fața ușii, vorbind la telefonul mobil.

— Au! țipă ea.

Tatăl ei făcu stânga-mprejur.

— A venit, rosti la telefon, după care-l închise cu un pocnet. Îi adresa Hannei o privire rece. Măi, măi, zise. Bine-ai revenit!

Hanna clipi, nedumerită. În spatele tatălui ei erau Kate și Isabel. Pur și simplu... stăteau acolo, pe canapea, citind revistele turistice din Philadelphia pe care le găsiseră în cameră.

— Salut, rosti precaută. Toată lumea o privea fix. Nu v-a zis Kate? A trebuit să...

— ... să te duci la Foxy, o întrerupse Isabel.

Hanna rămase cu gura căscată. Un nou fulger de-afară o făcu să tresară. Se întoarse disperată cu fața spre Kate, care stătea, cu mâinile trufaș împreunate în poală și fruntea ridicată. Oare... oare le spusese? După expresia de pe fața ei, da.

Hanna se simți de parc-ar fi fost lăsată să cadă drept în cap.

— A... a fost o urgență.

— Sunt convins, replică tatăl ei, așezându-și palmele pe masă. Nu-mi vine să cred că te-ai mai întors totuși. Crezuserăm c-o să mai faci o noapte de pomină... poate să mai furi vreo mașină. Sau... sau cine mai știe? Să furi avionul cuiva? Să-l asasinezi pe președinte?

— Tată... zise Hanna, pe un ton implorator. Nu-și mai văzuse niciodată tatăl într-o astfel de stare. Avea cămașa descheiată, vârfurile ciorapilor nu-i stăteau fix pe degete, și în spatele uneia dintre urechi se vedea o pată. Și bătea câmpii. Niciodată nu mai urlase așa. Pot să-ți explic, mai încercă ea.

Tatăl ei își apăsă tâmplele cu podul palmelor.

— Hanna... poți să-mi explici și asta? Se căută prin buzunar și scoase ceva. Cu încetineală, începu să-și desfacă degetele, unul câte unul. Înăuntru, era cutiuța de Percocet. Nedeschisă.

În clipa în care Hanna se întinse după ea, el închise palma cu un pocnet, ca o cochilie de scoică.

— A, nu, te rog.

Hanna arătă spre Kate.

— Ea mi le-a luat. A zis că le vrea.

— Tu mi le-ai dat, zise Kate, pe un ton egal. Avea pe chip acea expresie cunoscătoare, de te-am prins, o expresie care spunea: Nici prin gând să nu-ți treacă vreodată că ai putea să-ți netezești drumul spre familia noastră. Hanna se detestă singură pentru faptul că

fusese atât de proastă. Kate nu se schimbase. Nici un pic.

— În primul rând, ce aveai de gând cu pastilele? o întrebă tatăl ei. Însă apoi ridică mâna. Nu, zise. Las-o baltă. Nici nu vreau să știu. Eu...

Închise ochii, strângând cu putere pleoapele.

— Am ajuns să nu te mai recunosc, Hanna. Zău că nu.

În interiorul Hannei se rupse un zăgaz.

— Păi, normal că nu! urlă ea. Nu te-ai mai sinchisit să vorbești cu mine de patru ani afurisiți!

O liniște mormântală se așternu peste încăpere. Toată lumea părea că se teme până și să se miște. Kate stătea cu palmele lipite de revista ei. Isabel încremenise într-o poziție bizară, cu un deget la lobul urechii. Tatăl ei deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise la loc.

Ciocăni cineva la ușă, și toată lumea tresări.

Era doamna Marin, cu o înfățișare răvășită, total atipică pentru ea. Avea părul ud și lipit de cap, nu cine știe ce machiaj pe față și purta un banal tricou și o banală pereche de blugi, extrem de departe de compleurile atât de elaborate pe care obișnuia să le poarte până și când se ducea la Wawa.

— Tu vii cu mine, i se adresă Hannei, mijindu-și ochii spre ea, dar fără să le învrednicească nici măcar cu o singură privire pe Isabel și pe Kate. Hanna chiar se întrebă dacă nu cumva se întâlneau pentru prima oară. În clipa în care mama ei zări cutia de Percocet în mâna domnului Marin, se albi la față. Mi-a povestit despre asta în timp ce veneam pe drum înapoi.

Hanna privi peste umăr spre tatăl ei, însă el își ținea capul în jos. Nu arăta neapărat dezamăgit. Arăta doar... trist. Deznădăjduit. Rușinat.

— Tată, scânci ea, cu disperare în glas, smulgându-se de lângă mama ei. Nu trebuie neapărat să plec, nu-i așa? Eu vreau să rămân. N-aș putea să-ți explic ce se-ntâmplă cu mine? Credeam că vrei să știi.

— E prea târziu, răspuse tatăl ei, mașinal. Te duci

acasă cu mama ta. Poate că ea o să reușească să-ți bage mințile-n cap.

Hanna nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

— Tu crezi că ea o să-mi bage mințile-n cap? Ea... ea și-o trage cu polițistul care m-a arestat săptămâna trecută. Toată lumea știe că vine acasă doar la două noaptea, în timpul săptămânii. Dacă mi-e rău și trebuie să stau acasă, în loc să mă duc la școală, ea mă învață să sun la secretariat și să mă dau drept ea, fiindcă ea are prea multă treabă, și...

— Hanna! urlă mama ei, prinzând-o de braț.

În mintea Hannei era un așa vâlmășag, încât habar n-avea dacă, spunându-i tatălui ei toate acestea, câștiga ceva sau doar o rănea pe mama ei. Pur și simplu, se simțea trasă pe sfoară. De toată lumea. Era sătulă ca toți s-o ignore permanent.

— Am atât de multe lucruri pe care-aș fi vrut să ți le spun, dar n-am putut. Te rog, lasă-mă să rămân. Te rog.

Singurul lucru care se clinti la tatăl ei fu un mic mușchi din zona gâtului. În rest, chipul îi rămase împietrit, impasibil. Făcu un pas spre Isabel și Kate. Isabel îl luă de mână.

— Noapte bună, Ashley, zise el către mama Hannei. Hannei nu-i zise nimic.

32

Emily trece la atac

Emily suspină ușurată când văzu că ușa de la intrarea laterală în casă era descuiată. Udă leoarcă, se avântă în spălătorie, aproape explodând în lacrimi când văzu cât de domestic, de impenetrabil și de netulburat era totul: ștergarul brodat în cruce de mama ei, cu BINECUVÂNTEAZĂ DEBANDADA ACEASTA! deasupra mașinii de spălat vase și a uscătorului; înșiruirea ordonată a detergentului, înălbitorului și balsamului de rufe pe micul raft; cizmele verzi de cauciuc, pentru

grădinărit, ale tatălui ei, lângă ușă.

Telefonul sună: se auzi ca un țipăt. Emily înșfăcă un prosop din teancul de rufe pentru spălat, și-l înfășură în jurul umerilor și, cu prudență, ridică receptorul fără fir.

— Alo? Până și sunetul propriei voci i se părea înspăimântător.

— Emily? se auzi o voce gravă, familiară, în receptor.

Emily se încruntă.

— Spencer?

— Of, Doamne! oftă Spencer. Cât te-am căutat! Ești bine?

— Păi... nu știu, răspuse Emily, cu vocea tremurându-i. Alergase nebunește prin lanul de porumb. Ploaia formase râuri de noroi printre rânduri. Un pantof îi sărise din picior, însă ea nu se oprise, iar acum poalele rochiei și gambele îi erau murdare rău. Câmpul dădea spre pădurea din spatele casei ei, și o traversase în fugă și pe aceasta. Alunecase de două ori pe iarba udă, julindu-și cotul și șoldul, iar la un moment dat, fulgerul lovise un copac aflat la doar douăzeci de pași de ea, rupându-i cu violență crengile și trântindu-le la pământ. Știa că era periculos să umbli afară pe vreme de furtună, dar n-avea cum să se oprească, de teamă că Toby putea fi imediat în urma ei.

— Emily! Rămâi acolo unde ești, începu s-o instruiască Spencer. Și stai la distanță de Toby. O să-ți explic totul mai târziu, dar deocamdată trebuie să încui ușile și...

— Eu cred că Toby e A., o întrerupse Emily, cu vocea ca o șoaptă scârțâită, tremurată. Și cred că el a omorât-o pe Ali.

Câteva clipe de tăcere.

— Știu. La fel cred și eu.

— Ce? strigă Emily. Trosnetul unui tunet străbătu atmosfera, făcând-o pe Emily să se chircească de frică. Spencer nu-i mai răspuse. Linia era moartă.

Emily așează receptorul deasupra uscătorului. Spencer știa? Asta făcea ca revelația lui Emily să devină încă și

mai reală... și mult, mult mai înspăimântătoare.

Atunci, auzi o voce.

— Emily! Emily!

Încremeni. Strigățul părea să vină dinspre bucătărie. Se repezi într-acolo și-l văzu pe Toby privind înăuntru, apăsând cu palmele ușa glisantă din sticlă. Ploaia îi pătrunsese prin costum și-i lipise părul de cap; tremura vizibil. Fața însă îi rămăsese în umbră.

Emily țipă.

— Emily! o strigă Toby încă o dată. Încercă să apese pe clanță, însă Emily trase la repezeală zăvorul pe dinăuntru.

— Pleacă de-aici! îi zise ea printre dinți.

El putea... putea să dea foc casei. Să pătrundă înăuntru. S-o sugrume pe Emily în timp ce dormea. Dacă fusese în stare s-o omoare pe Ali, însemna că era capabil de orice.

— Sunt ud learcă, îi strigă el. Lasă-mă să intru!

— Nu... nu pot să vorbesc cu tine. Te rog, Toby, te rog. Lasă-mă-n pace!

— De ce-ai fugit de mine? întrebă Toby. Părea nedumerit, în același timp, era nevoit să urle, fiindcă ploua atât de tare! Nu-mi dau seama precis ce s-a întâmplat în mașină. Am fost doar... Am fost doar cam întors pe dos, după ce i-am văzut pe toți cei de-acolo. Dar asta a fost cu ani în urmă. Îmi pare rău.

Dulceața din glasul lui înrăutățea și mai mult totul. Încercă din nou clanța, și Emily strigă:

— Nu!

Toby se opri, iar Emily începu să caute disperată în jur orice putea să-i folosească drept armă. O farfurie grea, de ceramică. Un cuțit bont de bucătărie. Poate dacă scotocea prin dulapuri și găsea tigaia pentru clătite...

— Te rog, zise. Tremura atât de tare, încât i se înmuiaseră picioarele. Te rog, pleacă și gata.

— Lasă-mă măcar să-ți dau geanta înapoi. A rămas la mine, în mașină.

— Lasă-mi-o în cutia poștală.

— Emily, termină cu prostiile! strigă Toby, începând să bubuie furios în ușă. Vino încoace și lasă-mă să intru!

Emily ridică farfuria grea, imprimată cu pui de găină, de pe masa din bucătărie. O ținu în fața ei cu ambele mâini, ca pe o pavăză.

— Pleacă de-aici!

Toby își îndepărtă o șuviță de păr ud de pe față.

— Lucrurile pe care ți le-am zis în mașină... m-am exprimat total greșit. Îmi pare rău dac-am spus ceva care...

— E prea târziu, îl întrerupse Emily, închizând strâns ochii. Tot ce-și dorea era să-i deschidă la loc și să-și dea seama că totul nu fusese decât un vis. Știu ce ai făcut cu ea.

Toby încremeni.

— Stai. Ce?

— M-ai auzit, zise Emily. Știu. Ce. Ai. Făcut. Cu. Ea.

Toby rămase cu gura căscată. Ploaia cădea și mai tare, făcând ca orbitele lui să pară două adâncituri goale.

— Cum ai putea să știi asta? o întrebă, cu o voce nesigură. Nimeni... nimeni nu știe. Și a fost... a fost acum mult timp, Emily.

Fu rândul lui Emily să rămână cu gura căscată. Ce, chiar se crezuse atât de șiret, încât să poată scăpa de urmări?

— Ei bine, am impresia că secretul tău a ieșit la lumină.

Toby începu să patruleze pe verandă, trecându-și degetele prin păr.

— Dar, Emily, tu nu înțelegi. Eram prea tânăr. Și... și dezorientat. Aș fi vrut să nu fi făcut...

Emily simți un imens regret. N-ar fi vrut ca tocmai Toby să fie asasinul lui Ali. La cât fusese de drăguț ajutând-o sa coboare din mașina lui, la cum o apăraseră față de Ben, la cât de pierdut și de vulnerabil arătase atunci când îl privise ea, cum stătea singur, pe ringul de dans de la

Foxy... Poate că, într-adevăr, îi părea rău pentru ce făcuse. Poate că, într-adevăr, fusese doar dezorientat.

Dar apoi, Emily se întoarse cu gândul la seara dispariției lui Ali. Fusese atât de frumos, debutul perfect a ceea ce avea să fie o vară perfectă. Plănuiseră să se ducă pe litoralul Jersey, în săptămâna următoare, își cumpăraseră bilete pentru concertul No Doubt din iulie, iar Ali anunțase că va da o petrecere uriașă la împlinirea a treisprezece ani, în august. Toate acestea se spulberaseră din clipa în care Ali ieșise pe ușa hambarului familiei Spencer.

Poate că Toby se apropiase de ea din spate. Poate c-o lovise cu ceva. Poate că-i spusese anumite lucruri. După ce o aruncase în groapă, probabil că... o acoperise cu țărână, astfel încât să n-o găsească nimeni. Așa să fi fost? Și, după ce-o omorâse, Toby nu făcuse altceva decât să încalce pe bicicletă și să se ducă la el acasă? Oare se întorsese în Maine, pentru restul verii? Oare urmărise cercetările la știri, ținând în poală castronul de floricele preparate la microunde, ca și cum ar fi văzut un film pe HBO?

Mă bucur că javra aia e moartă. Emily nu mai auzise în viața ei ceva atât de oribil.

— Te rog, strigă Toby. Nu pot să mai trec iar prin asta. Și nici...

Nu mai putu nici măcar să-și sfârșească fraza. Deodată, își acoperi fața cu mâinile și fugi, întorcându-se în pădurea spre care dădea curtea din spatele casei lui Emily.

Se făcu liniște. Emily privi în jur. Bucătăria era fără cusur: părinții ei plecaseră pentru tot weekendul la Pittsburgh, în vizită la bunica lui Emily, și mama ei întotdeauna făcea o curățenie maniacală înainte de plecare. Iar Carolyn era încă la Topher.

Așadar, ea era complet singură.

Se repezi la ușa din față. Era încuiată, dar puse și lanțul, pentru o protecție suplimentară. Încercă zăvorul,

ca să se asigure că era bine tras. Atunci, își aminti de ușa garajului: partea mecanică se stricase, și tatălui ei îi fusese lene s-o repare. Cineva suficient de puternic putea s-o ridice cu mâinile goale. După care își dădu seama. Geanta ei era la Toby. Ceea ce însemna... că și cheile ei erau la el.

Ridică receptorul telefonului din bucătărie și formă 911. Însă nu așteaptă să sune. Închise și ascultă, așteptând să audă tonul, dar acesta nu mai veni. Emily simți că i se înmoaie genunchii. Probabil că furtuna doborâse firele telefonice.

Rămase încremenită în antreu timp de câteva secunde, cu maxilarul tremurând. Oare Toby o târâse de păr pe Ali? O fi fost încă vie când o azvârlise în groapa aia?

Fugi în garaj și privi în jur. Într-un colț, era vechea ei bătă de baseball. O luă și i se păru solidă și grea. Mulțumită, se strecură afară, pe veranda din față, încuie ușa după ea cu cheia de rezervă din bucătărie și se instalează încet în balansoar, cu bătă în poală. Era foarte frig afară, și vedea cum un păianjen uriaș își țese pânza în celălalt capăt al verandei. Păianjenii o îngroziseră totdeauna, însă acum trebuia să fie curajoasă. Doar nu era să-l lase pe Toby s-o omoare și pe ea.

33

Ei, acum cine e sora cea rea?

A doua zi, dimineață, după ce făcu un duș, Spencer se întoarse în camera ei și observă că fereastra era deschisă. Mai bine zis, săltată zdravăn, mai mult de jumătate de metru, cu tot cu plasă. Perdelele fluturau în bătaia vântului.

Fugi spre fereastră, simțindu-se gătită. Deși se mai liniștise după ce vorbise cu Emily, aseară, tot i se părea ciudat. Familia Hastings nu ridica niciodată și plasa contra insectelor, fiindcă puteau să intre molii și să le

distrugă covoarele scumpe. Smuci fereastra în jos, apoi căută, agitat, sub pat și în șifonier. Nimeni.

Când îi bâzâi Sidekick-ul, tresări de fu cât pe ce să țâșnească din pantalonii de pijama din mătase. Descoperi telefonul îngropat în rochia purtată la Foxy, pe care o dezbrăcase aseară și-o lăsase pe podea... lucru pe care vechea Spencer Hastings nu l-ar fi făcut niciodată. Era un e-mail de la Squidward.

Dragă Spencer, îți mulțumesc pentru faptul că ți-ai predat lucrarea mai devreme. Am citit-o și sunt extrem de mulțumit. Pe luni. – DI McAdam

Spencer se trânti la loc pe pat, cu inima bătându-i lent, dar cu putere.

Pe fereastra dormitorului ei vedea că era o dimineață frumoasă și rece; era duminică, luna septembrie. Mireasma merelor plutea în aer. Mama ei, cu pălăria de paie pe cap și cu blugii suflecați, se ducea spre capătul aleii, cu foarfeca pentru grădinărit, pregătită să tundă tufele.

Nu reușea să se împace cu toate astea... cu tot ce era agreabil. Își înhăță Sidekick-ul și apăsă pe numărul de apelare rapidă pentru Wren. Poate că aveau să-și mute întâlnirea mai devreme. Avea nevoie să iasă din Rosewood. Telefonul sună de câteva ori, după care se auziră un zângănit și un clănțănit. Mai așteaptă câteva secunde până ca Wren să poată spune „alo”.

— Eu sunt, suspină Spencer.

— Spencer? După voce, Wren părea amețit de băutură.

— Mda.

Dispoziția ei se transformă în iritare. Ce, nu-i mai recunoștea vocea?

— N-aș putea să te sun eu mai târziu? Zise Wren, căscând. Sunt cam... încă dorm.

— Dar... trebuie să vorbesc cu tine.

El îi răspunse printr-un oftat.

Spencer își îndulci tonul.

— Scuză-mă. Poți, te rog, să vorbești cu mine acum?

Începu să se plimbe prin cameră.

— Simt nevoia să aud o voce prietenoasă, insistă apoi.

Wren tăcu. Spencer chiar își verifică ecranul LED al Sidekick-ului, ca să se asigure că nu se pierduse legătura.

— Uite ce e, zise el, în cele din urmă. Nu e tocmai cel mai ușor lucru de spus, dar... nu prea cred c-o să meargă.

Spencer se frecă la ureche.

— Ce?

— Am crezut că o să fie bine.

Wren vorbea ca și cum ar fi fost amortit. Aproape ca un robot.

— Totuși, cred că ești prea tânără pentru mine. Pur și simplu... nu știu. Am impresia că trăim în lumi diferite.

Camera se înțeptoșă, apoi se înclină într-o parte. Spencer strânse telefonul cu atâta putere în mână, încât încheieturile i se albiră.

— Stai. Cum? Alaltăieri eram împreună și totul era perfect!

— Știu. Numai că... Doamne, nu e deloc ușor... am început să mă văd cu altcineva.

Pentru câteva secunde, creierul lui Spencer se blocă. Habar n-avea cum să reacționeze. Era destul de convinsă că nici măcar nu mai respira.

— Dar am făcut sex cu tine, șopti ea.

— Știu. Îmi pare rău. Dar cred că e mai bine așa.

Mai bine... pentru cine? Pe fundal, Spencer auzi piuitul cafetierei lui Wren, anunțând că fierberea se încheiase.

— Wren... se rugă ea. De ce-mi faci asta?

Însă el deja închisese.

Pe ecranul telefonului ei apăru apel terminat. Spencer îl îndepărtă la o lungime de braț.

— Salut!

Spencer sări cât colo. Melissa apăruse în pragul ușii, în tricoul ei J. Crew galben și subțire și șortul portocaliu

Adidas, arătând ca un glob de raze solare.

— Cum a mers?

Spencer o privi chiorâș.

— Hî?

— La Foxy! Te-ai distrat?

Spencer încercă să-și ascundă vârtejul de emoții.

— Hm, mda. A fost grozav.

— Au mai scos și anul ăsta la licitație bijuteriile alea urâte? Cum a fost Andrew?

Andrew. Avusese de gând să-i explice totul lui Andrew, însă apăruse în drum obstacolul numit Toby. Spencer picase de la Foxy la scurt timp după ce aflase că Emily era bine, chemând unul dintre taxiurile care se învârteau pe aleea circulară de la Kingman Hall. Părinții ei îi deblocaseră cardurile de credit, așa că ea chiar putea să-și plătească drumul spre casă.

Astăzi, i s-ar fi părut dezgustător să se gândească la cum se simțea Andrew. Era posibil ca ei doi chiar să se simtă la fel: loviți sub centură, înșelați. Dar asta era o prostie, de fapt. Între Spencer și Wren fusese ceva serios... Andrew se amăgea dacă-și închipuia că el și cu Spencer erau cu adevărat împreună.

Făcu ochii mari. Oare ea se amăgise crezând că, în realitate, era cu Wren? De fapt, la urma urmei, ce ticălos îți dă papucii așa, la telefon?

Melissa se așeză pe pat lângă ea, așteptând nerăbdătoare un răspuns.

— Andrew a fost bun, zise Spencer, simțindu-și creierul ca o gumă. A fost foarte... hm... cavaler.

— Ce-a fost la cină?

— Hm, porumbei, minți Spencer.

De fapt, habar n-avea.

— Și a fost romantic?

Spencer încercă la repezeală să-și aducă în minte câteva scene drăguțe împreună cu Andrew. Cum împărțiseră aperitivul. Cum dansaseră amețiți de băutură pe muzica Shakirei. Dar se opri la timp. Ce rost ar fi

avut? Oricum, nu mai avea importanță.

Norii din creier începură să i se risipească. Melissa stătea acolo, străduindu-se cu atâta drăgălășenie să dreagă lucrurile. Felul în care-și manifesta interesul față de Foxy, felul în care-și îndemnase părinții s-o ierte... iar Spencer o răsplătise furându-i-l pe Wren și copiindu-i vechea lucrare de la economie. Nici măcar Melissa nu merita așa ceva.

— Am ceva să-ți spun, rosti Spencer pe nerăsuflăte. Am... M-am văzut cu Wren.

Melissa abia dacă tresări, așa că Spencer vorbi mai departe.

— Toată săptămâna. Am fost în noul lui apartament din Philly, am vorbit la telefon, de toate. Dar... cred că s-a terminat, acum.

Se arcui într-o poziție fetală, pregătindu-se pentru clipa în care aveau să înceapă să curgă loviturile Melissei.

— Ai dreptul să mă urăști, zise. Adică, nu ți-aș lua-o în nume de rău. Poți foarte bine să te duci la mama și la tata și să le ceri să mă dea afară din casă.

Melissa strânse tăcută la piept eleganta pernă din crep a lui Spencer. Avu nevoie de un timp îndelungat până să-i răspundă.

— Nu e nici o problemă. N-o să le spun nimic, zise ea, lăsându-se pe spate. De fapt, am eu ceva să-ți spun ție. Ți-aduci aminte că vineri seară n-ai reușit să dai de Wren? Și i-ai lăsat cinci mesaje?

Spencer se holbă la ea.

— De... de unde știi?

Melissa îi oferii un zâmbet încordat, de satisfacție. Un zâmbet care, dintr-odată, făcea ca totul să devină mult prea limpede. Am început să mă văd cu altcineva, zisese Wren. Nu se poate, protestă Spencer în sinea ei.

— Pentru că Wren n-a fost în Philly, îi răspunse nonșalantă Melissa. A fost aici, în Rosewood. Cu mine.

Se ridică de pe pat și-și dădu părul pe după urechi, și Spencer văzu iritația de pe gâtul Melissei, practic în

același loc în care fusese și a ei. Melissa n-ar fi fost mai clară nici dacă și-o încercuia cu un marker Sharpie.

— Și ți-a spus? izbuti ea să întrebe. Ai știut tot timpul?

— Nu, am aflat abia aseară, răspuse Melissa, frecându-și bărbia cu mâna. Hai să zicem că am primit un pont anonim din partea unui binevoitor îngrijorat.

Spencer strânse în mâini cuvertura. A.

— În orice caz, continuă Melissa, parcă fredonând, am fost cu Wren și aseară, cât timp ai fost tu la Foxy.

Își înclină capul spre Spencer, adresându-i aceeași privire semeață ca atunci când se jucau de-a regina, demult, când erau mici. Regulile jocului nu se schimbau niciodată: Melissa era totdeauna regina, iar Spencer trebuia să facă mereu tot ce-i cerea. Fă-mi patul, credincioasă supusă, zicea Melissa. Sărută-mi picioarele. Îmi aparții pe vecie.

Melissa făcu un pas spre ușă.

— Dar în dimineața asta, m-am hotărât. Lui nu i-am spus încă, dar Wren chiar nu e pentru mine. Așa că n-o să-l mai văd niciodată.

Ezită câteva clipe, își cântări cuvintele, după care zâmbi, cunoscătoare.

— Și, după toate aparențele, bănuiesc că nici tu n-o să te mai vezi cu el vreodată.

34

Vezi? În adâncul ei, Hanna chiar este o fată bună

Primul lucru pe care-l auzi Hanna duminică dimineață fu vocea cuiva cântând piesa aceea a lui Elvis Costello, „Alison”.

— ALLLLLison, știu că lumea asta te OMOAAAAARĂ!

Era vocea unui tip, puternică și scrâșnită ca o mașină de tuns gazonul. Hanna își aruncă pătura de pe ea. Să fi fost televizorul? Sau cineva de-afară?

Când se ridică, își simți capul de parcă era plin cu vată de zahăr. Văzu jacheta Chloé, pe care o purtase aseară,

aruncată pe scaunul de la birou, și toate amintirile îi reveniră în minte ca un torent.

După ce o luase mama ei de la Four Seasons, se întorseseră acasă într-o tăcere nemiloasă. Ajungând pe aleea din fața casei, doamna Marin oprise brusc motorul Lexus-ului și se repezise gârbovită în casă, amețită de furie. Când ajunsese și Hanna la ușă, mama ei i-o trântise în față, după care se auzise un clinc sonor, plin. Hanna făcuse un pas înapoi, năucită. OK, așadar, dăduse pe față cele mai grave deficiențe parentale ale mamei ei, ceea ce probabil însemnase o greșală de calcul. Dar mama ei chiar avea de gând la modul serios s-o încuie pe dinafară?

Bătuse cu pumnul în ușă, și doamna Marin o întredeschisese cât să i se vadă sprâncenele împreunate.

— A, scuze. Voiai să intri?

— D-da, chițăise Hanna.

Mama ei începuse să râdă în hohote.

— Ești total dispusă să mă insulti și să mă desconsideri de față cu tatăl tău, dar mândria nu te împiedică să locuiești în casa mea?

Hanna avusese o oarecare tentativă de scuze bălmăjite, însă mama ei plecase ca o vijelie. Lăsase totuși ușa deschisă. Hanna îl culesese de pe jos pe Bulinuță și fugise în camera ei, prea traumatizată ca să mai poată plânga măcar.

— Oooooo... ALLLLLison... știu că lumea asta te OMOAAAAARĂ!

Hanna se duse în vârful picioarelor spre ușă. Cântecele se auzea din interiorul casei. Picioarele începură să-i tremure. Numai cineva complet nebun ar fi făcut prostia să cânte chestia aia cu „Alison” în Rosewood, în această perioadă. Probabil că poliția te-ar fi arestat doar dacă-l murmurai în public.

Oare era Toby?

Netezindu-și cămășuța de noapte galbenă, ieși pe hol. În aceeași clipă, ușa băii de pe hol se deschise și din

încăpere ieși un tip.

Hanna își duse mâna la gură. Tipul se înfășurase cu un prosop – prosopul Pottery Barn, al ei, cel alb și pufos – în jurul taliei. Părul negru îi stătea ridicat în smocuri. Un țipăt mut îi rămase în gât Hannei.

Și atunci, el se întoarse cu fața spre ea. Hanna făcu un pas înapoi. Era Darren Wilden. Ofițerul Darren Wilden.

— O! exclamă el, încremenind. Hanna!

Era greu să nu rămâi cu gura căscată în fața unui abdomen atât de bine lucrat. Era cât se poate de clar un polițist care nu obișnuia să înfulece prea multe gogoși Krispy Kreme.

— De ce cântai asta? îl întrebă ea, într-un târziu.

Wilden păru stânjenit.

— Uneori nici nu-mi dau seama când cânt.

— Am crezut că ești...

Vocea Hannei se stinse treptat. Ce naiba căuta Wilden aici? Dar apoi, înțelese. Normal. Pe mama ei. Își netezi părul, fără ca asta s-o calmeze în vreun fel. Dar dac-ar fi fost Toby? Ce-ar fi făcut ea atunci? Probabil c-ar fi murit.

— Ai... ai nevoie să intri acolo? întrebă Wilden, făcând semn, stânjenit, spre baia plină de aburi. Mama ta este la ea în baie.

Hanna era prea năucită ca să-i poată răspunde. Deodată, fără să știe prea bine ce spune, rosti dintr-o suflare:

— Am ceva să-ți spun. Ceva important.

— Da?

O picătură de apă se scurse dintr-o șuviță de păr a lui Wilden drept pe podea.

— Cred că știi ceva despre... despre cine a asasinat-o pe Alison DiLaurentis.

Wilden ridică o sprânceană.

— Cine?

Hanna își umezi buzele.

— Toby Cavanaugh.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi... nu pot să-ți spun. Trebuie doar să mă crezi pe cuvânt.

Wilden se încruntă și se rezemă de tocul ușii, pe jumătate gol, cum era.

— Ar fi cazul să-mi spui ceva mai mult de-atât. De unde știi că nu-mi dai numele unui tip care ți-a frânt inima, doar ca să te răzbuni?

Dacă ar fi fost cazul, ți-aș fi spus Sean Ackard, se gândi, cu amărăciune, Hanna. Nu știa ce să facă. Dacă-i spunea lui Wilden despre Chestia cu Jenna, tatăl ei ar fi urât-o. Toată lumea din Rosewood ar fi bârfit. Iar ea și prietenele ei ar fi ajuns la închisoarea pentru minori.

Totuși, păstrarea secretului față de tatăl ei – și față de restul Rosewood-ului – nu prea mai avea importanță acum. Întreaga ei viață fusese distrusă; și, pe urmă, ea fusese cea care o rănisese de fapt pe Jenna. Poate că în seara aceea o fi fost un accident, însă Hanna o rănisese de atâtea ori în mod intenționat!

— O să-ți spun, rosti ea, fără grabă, dar nu vreau să mai aibă și altcineva probleme. Doar... doar eu, dacă trebuie să fie cineva. Bine?

Wilden ridică o mână.

— N-are importanță. L-am verificat pe Toby încă de prima dată, când a dispărut Alison. Are un alibi beton. Imposibil să fi fost el.

Hanna căscă gura.

— Are un alibi? Care?

— Asta nu pot să divulg, replică Wilden, abordând o înfățișare aspră pentru o clipă, după care colțurile gurii i se arcuie în sus, într-un zâmbet. Arată spre pantalonii A&F din flanel, imprimați cu elani, ai Hannei. Îți stă bine în pijămăluță.

Hanna își încovrigă degetele de la picioare pe covor. Întotdeauna detestase cuvântul pijămăluță.

— Stai puțin, ești sigur că Toby e nevinovat?

Wilden tocmai se pregătea să-i răspundă, când aparatul lui de emisie-recepție, cocoțat pe marginea

chiuvetei din baie, scoase un păcănit. Se întoarse și se duse să-l ia de-acolo, neuitând să-și țină cu o mână prosopul în jurul mijlocului.

— Casey?

— Mai avem un cadavru, anunță o voce, printre pârâituri. Și e...

Dar transmisia se opri.

Inima Hannei reîncepu să bată cu putere. Încă un cadavru?

— Casey, zise Wilden, încheindu-și între timp nasturii cămășii de uniformă. Poți să repeți? Alo?

Nimic clar, ca răspuns. Atunci, observă că Hanna încă era acolo.

— Du-te în camera ta, îi ordonă.

Hanna se zbârli. Ce tupeu pe el, să-i vorbească de parcă i-ar fi fost tată!

— Ce cadavru? se interesă în șoptă.

Wilden își puse iar aparatul pe chiuvetă, își trase pantalonii pe el și-și smulse prosopul de la mijloc, azvârlindu-l pe jos în baie, exact cum proceda deseori și Hanna.

— Calmează-te, îi zise, toată prietenia din voce dispărându-i. Își puse pistolul în teacă și coborî, tropăind, scara.

Hanna îl urmă. Spencer o sunase aseară să-i spună că Emily era OK... dar dacă se înșelase?

— E cadavrul unei fete? Știi cumva?

Wilden deschise larg ușa din față. Pe alee, lângă Lexus-ul de culoarea șampaniei al mamei ei se vedea mașina lui de patrulare, POLIȚIA ROSEWOOD scria, imprimat cât se poate de clar, pe una dintre portiere. Hanna rămase cu gura căscată. Chestia aia a stat acolo toată noaptea? Și vecinii nu puteau s-o vadă de pe stradă?

Îl urmă pe Wilden până la mașină.

— Poți să-mi spui măcar unde e cadavrul?

El făcu stânga-mprejur.

— Nu pot să-ți spun așa ceva.

— Dar... tu nu înțelegi...

— Hanna, zise Wilden, nelăsându-i timp să termine. Spune-i mamei tale c-o sun mai târziu.

Se aruncă în mașină și porni sirena. Dacă vecinii nu știuseră până acum că fusese aici, acum sigur știau.

35

Livrare specială

Sâmbătă, la ora 11:52 A.M., Aria stătea pe patul ei, privindu-și fix unghiile de la picioare, vopsite cu oje roșii. Se simțea ușor dezorientată, de parcă ar fi uitat ceva... ceva de o importanță uriașă. Ca în visele acelea pe care le avea uneori, că era iunie, și ea tocmai își dădea seama că nu fusese la orele de matematică tot anul și că avea să pice.

Și atunci, își aminti. Toby era A. Și azi era duminică. Termenul ei trecuse.

O înspăimânta să lipească un nume și un chip pe amenințarea reprezentată de A... ca și faptul că Ali și Spencer ascuseseră ceva, ceva care putea să fie foarte, foarte grav. Aria încă nu avea habar cum ar fi putut Toby să afle despre Byron și Meredith, dar dacă Aria îi prinsese de două ori împreună, atunci era posibil ca și alții să-i fi văzut, la rândul lor, împreună; inclusiv Toby.

Avusese de gând ca aseară să-i spună totul Eliei. Când o lăsase acasă, Sean o întrebase de mai multe ori dacă voia să intre cu ea. Însă Aria îi răspunsese că nu: trebuia să facă de una singură ceea ce avea de făcut. Casa era întunecată și tăcută, singurul zgomot fiind cel al mașinii de spălat vase, pe treapta cea mai înaltă de funcționare. Aria bâjbâise până să găsească întrerupătorul din vestibul, după care pătrunsese în vârful picioarelor în bucătăria întunecoasă și goală. De regulă, mama ei stătea trează în nopțile de sâmbătă spre duminică măcar până la ora unu, sau chiar două, rezolvând sudoku sau discutând cu Byron la o cafea decafeinizată.

Aseară însă, masa era goală; chiar văzuse urmele uscate ale buretelui pe suprafața ei.

Aria se duse sus, în dormitorul părinților ei, întrebându-se dacă nu cumva Ella adormise mai devreme. Ușa era larg deschisă. Patul nefăcut, dar nimeni în el. Și baia principală era pustie. Abia atunci observase că automobilul Honda Civic pe care-l împărțeau părinții ei nu se afla pe alee.

Așa că-i așteptase, la piciorul scării, să se întoarcă, verificându-și neliniștită ceasul la fiecare treizeci de secunde, până la miezul nopții. Părinții ei erau poate singurele ființe din univers care nu aveau telefoane mobile, așa că nu putea să-i sune. Dar asta însemna că nici Toby n-avusese cum să-i sune... sau să fi descoperit el vreo altă metodă prin care să ia legătura?

Și apoi... se trezise acolo, în patul ei. Însemna că o dusese cineva în brațe, iar Aria, care dormise profund, nu simțise nimic.

Ascultă zgomotele de la parter. Sertare deschise și închise. Lemnul podelei gemând sub picioarele cuiva. Foile ziarului foșnind. Oare jos erau ambii ei părinți sau numai unul? Coborî scara în vârful picioarelor, în timp ce un miliard de scenarii diferite îi fulgerau prin minte. Și atunci, le observă: minuscule picături roșii pe toată podeaua antreului. Alcătuiau o dâră care ducea de la bucătărie direct către ușa principală.

Păreau să fie picături de sânge.

Aria se repezi în bucătărie. Toby îi spusese mamei ei, iar Ella, pradă unei furii turbate, îl ucisese pe Byron. Sau pe Meredith. Sau pe Toby. Sau pe toată lumea. Sau Mike îi omorâse pe toți. Sau... sau Byron o asasinase pe Ella. Dar, când ajunsese în bucătărie, încetă să enumere variantele.

Ella era la masă, singură. Purta o bluză în nuanța vinului roșu și pantofi cu toc înalt, și se machiase, ca și cum s-ar fi pregătit să iasă undeva. Ziarul New York Times era împăturit la pagina pe care era careul de

cuvinte încrucișate, dar în loc ca pătrățelele să fie umplute cu litere, întreaga foaie era mângălită cu tuș negru, gros. Privea drept înainte, oarecum la întâmplare, spre fereastra bucătăriei, înfigându-și colții unei furculițe în podul palmei.

— Mami? rosti răgușită Aria, apropiindu-se de ea. Abia acum văzu că bluza îi era șifonată, iar machiajul, întins. Aproape de parcă ar fi dormit îmbrăcată... sau n-ar fi dormit deloc. Mami? zise din nou, de data asta cu o nuanță de teamă în voce. În sfârșit, mama ei își întoarse privirea, lent. Ochii Ellei erau umflați și înotau în lacrimi. Își apăsă și mai tare furculița în palmă. Aria ar fi vrut să întindă mâna și să i-o ia, dar îi era frică. Nu-și mai văzuse niciodată mama într-o astfel de stare. Ce s-a întâmplat? o întrebă, în schimb, Ella înghiți în sec.

— A... știi tu.

Aria înghiți, la rândul ei.

— Ce-i cu... chestia aia roșie din antreu?

— Chestie roșie? repetă Ella, apatică. A! O fi vopsea. Am aruncat unele materiale pentru pictură azi-dimineață. Am aruncat o grămadă de chestii azi-dimineață.

— Mami, insistă Aria, simțind cum îi vin lacrimile în ochi. E ceva în neregulă?

Mama ei își ridică privirea. Mișcările îi erau încete, ca și cum s-ar fi aflat sub apă.

— Ai știut de aproape patru ani.

Aria încetă să mai respire.

— Ce? șopti ea.

— Sunteți prietene? întrebă Ella, cu aceeași voce lipsită de vlagă. Nu e cu mult mai mare decât tine. Și am auzit că te-ai dus la studioul ei de yoga, mai alaltăieri.

— Ce? șopti Aria. Ce yoga? Nu știu despre ce vorbești.

— Ba sigur că știi, zise Ella, adresându-i cel mai trist zâmbet din câte văzuse Aria vreodată. Am primit o scrisoare. La început, n-am crezut ce scria acolo, dar l-am luat la întrebări pe tatăl tău. Și când mă gândesc că-l crezusem distant doar din cauza muncii...

— Ce? zise Aria, bătând în retragere. În fața ochilor începură să i se formeze pete negre. Ai primit o scrisoare? Când? Cine ți-a trimis-o?

Numai că, după privirea rece, pustie, a Ellei, Aria știu precis cine i-o trimisese. A. Toby. Și-i spusese totul.

Aria își cuprinse fruntea cu palmele.

— Îmi pare foarte rău, zise. Am... am tot vrut să-ți spun, dar mi-a fot atât de teamă și...

— Byron ne-a părăsit, o întrerupse Ella, pe un ton aproape frivol. E cu fata aceea, adăugă, cu un mic râset batjocoritor. Poate că fac yoga împreună.

— Sunt sigură că l-am putea face să se întoarcă, zise Aria, cu vocea înecată în lacrimi. Adică, trebuie să se întoarcă, nu? Doar suntem familia lui.

Exact în acea clipă, ceasul cu cuc anunță ora douăsprezece. Ceasul era un cadou pentru Ella, din partea lui Byron, cu ocazia aniversării a douăzeci de ani de căsătorie, sărbătorită anul trecut, în Islanda; Ella era cu adevărat pasionată de el, fiindcă se zvonea că i-ar fi aparținut lui Edvard Munch, celebrul pictor norvegian, autorul Țipătului. La întoarcerea acasă, îl cărase cu ea în avion cu mare grijă, desfăcând mereu ambalajul ca să se asigure că nu pățise nimic. Acum, erau obligate să asculte cucul cântând de douăsprezece ori și să vadă pasărea aia tâmpită părăsindu-și căsuța din lemn de tot atâtea ori. Fiecare cântat suna din ce în ce mai acuzator. În loc de cu-cu, pasărea intona: Ști-ai. Ști-ai. Ști-ai.

— Of, Aria, rosti Ella, pe un ton muștrător. Nu cred că se mai întoarce.

— Unde e scrisoarea? întrebă Aria, în timp ce mucozitățile i se scurgeau pe față. Pot s-o văd și eu? Nu știu cine-ar fi putut să ne facă nouă una ca asta... să ne distrugă viața așa...

Ella o țintui cu privirea. Și ochii ei erau înlăcrimați și mari.

— Am aruncat scrisoarea. Dar nu contează cine a trimis-o. Ceea ce contează e că a spus adevărul.

— Îmi pare atât de rău, se văită Aria, îngenunchind lângă ea, sorbind felul acela ciudat, familiar, în care mirosea mama ei – a terebentină, a cerneală de ziar, a tămâie din santal și, mai neobișnuit, a ouă-jumări. Își lăsă capul pe umărul mamei sale, însă Ella se scutură, îndepărtând-o.

— Aria, zise ea, pe un ton tăios, ridicându-se. Nu te suport lângă mine acum.

— Ce? strigă Aria.

Ella nu mai privea spre ea, ci spre mâna ei stângă, pe care, după cum remarcă subit Aria, nu mai era verigheta.

Își făcu loc pe lângă Aria, plutind, fantomatică, pe hol, apoi pe urma vopselei roșii în sus, pe scară.

— Stai! țipă Aria, urmând-o. Se repezi pe scară, dar se împiedică de o pereche de apărători pentru lacrosse, de ale lui Mike, pline de noroi, se lovi la genunchi și alunecă în jos cu două trepte. Fir-ar să fie! se stropși ea, apucându-se cu unghiile de covor. Se ridică și ajunse pe palierul de sus, gâfâind de furie. Ușa de la dormitorul mamei era închisă. La fel și cea de la baie. Ușa camerei lui Mike era deschisă, numai că Mike nu era acolo. Mike, își zise Aria, în timp ce inima i-o lua din nou razna. Oare el știa?

Telefonul mobil începu să-i sune. Amețită, se duse în dormitor, să-l caute. Își simțea mintea cuprinsă de nebulie. Gâfâia încă. Aproape că-și dorea să fie un apel de la A. – adică Toby – ca să-l poată face bucăți. Totuși, nu era decât Spencer. Aria se holbă la număr, turbând de furie. Nu mai avea importanță că Spencer nu era A.: putea la fel de bine să fie. Dacă Spencer l-ar fi denunțat pe Toby atunci, într-a șaptea, el n-ar mai fi putut vreodată să-i spună ceva Ellei, iar familia ei ar fi rămas întregă.

Deschise cu un gest violent clapeta telefonului, dar nu vorbi. Rămase doar în așteptare, respirând adânc, anevoie.

— Aria? întrebă Spencer, precaută.

— N-am ce să vorbesc cu tine, scrâșni Aria. Mi-ai distrus viața.

— Știu, răspuse încet Spencer. Numai că... Aria, îmi pare rău. N-am vrut să păstrez secretul lui Toby față de voi. Dar n-am știut ce să fac. Chiar nu poți să privești lucrurile și din perspectiva mea?

— Nu, replică răgușită Aria. Tu nu înțelegi. Mi-ai distrus viața.

— Stai, cum adică? se interesă Spencer, îngrijorată. Ce... ce-ai pățit?

Aria își cuprinse capul între palme. Ar fi fost prea istovitor să-i explice. Și putea să privească lucrurile din perspectiva lui Spencer. Normal că putea. Ceea ce spunea Spencer se apropia obsedant de mult de ceea ce i spusese Aria Ellei cu doar trei minute în urmă. N-am vrut să-ți ascund toate astea. N-am știut ce să fac. N-am vrut să te rănesc.

Oftă și-și șterse nasul.

— De ce m-ai sunat?

— Păi... Spencer ezită. Ai vreo veste de la Emily în dimineața asta?

— Nu.

— Rahat! șopti Spencer.

— Care-i problema? întrebă Aria, îndreptându-și spinarea. Parcă ai spus aseară că ai dat de ea, că era acasă.

— Păi, era... Aria o auzi pe Spencer înghițind în sec. Sunt sigură că nu e nimic, dar mama tocmai a trecut cu mașina prin cartierul lui Emily și sunt trei mașini de poliție pe aleea din fața casei ei.

36

Încă o zi în care veștile circulă cu încetineală prin Rosewood

Emily locuia într-un cartier mai vechi și mai modest, cu o mulțime de pensionari, așa că toată lumea ieșise pe

verande sau chiar pe mijlocul străzii, din cauza îngrijorării provocate de prezența a trei mașini de poliție pe aleea din fața casei Fields și de ambulanța care tocmai trecuse, urlând. Spencer trase pe dreapta lângă trotuar și o văzu pe Aria. Încă purta rochia cu buline în care fusese la Foxy.

— Tocmai am ajuns, zise, în timp ce Spencer se apropia. Dar n-am reușit să aflu nimic. Am întrebat o grămadă de oameni ce s-a întâmplat, dar nu știe nimeni.

Spencer privi în jur. Era plin de câini polițiști, de ofițeri de poliție, de personal medical, ba chiar și o dubă a știrilor de pe Channel 4: probabil că doar se mutase din fața casei DiLaurentis. Avea senzația că toți polițiștii o priveau numai pe ea.

Și atunci, Spencer începu să tremure. Era vina ei. În totalitate, vina ei. I se făcu rău. Toby o prevenise că unii aveau s-o pățească, și totuși ea nu făcuse nimic. Fusese atât de absorbită de Wren... și uite ce ieșise. Nici măcar nu suporta să se gândească la Wren acum. Sau la Melissa. Sau la ei doi, împreună. Îi dădea o senzație de parcă i-ar fi circulat viermi prin vene, nu sânge. Lui Emily i se ntâmplase ceva, și ea avusese ocazia să împiedice întâmplarea. Fusese un polițist chiar în livingul ei. Până și A. o prevenise.

Deodată, Spencer o observă pe sora lui Emily, Carolyn, pe alee, discutând cu niște polițiști. Unul dintre aceștia se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Chipul lui Carolyn se întunecă, părea că este pe cale să izbucnească în plâns. Apoi, intră fuga în casă.

Aria se clătină ușor, gata să leșine.

— O, Doamne, Emily...

Spencer înghiți anevoie.

— Stai, că încă nu știm nimic.

— Pot s-o simt, totuși, zise Aria, cu ochii plini de lacrimi. A... Toby... amenințările lui... Ezită puțin, îndepărtându-și o șuviță de păr care-i intrase în gură. Noi urmăm, Spencer. Știu eu!

— Dar unde-or fi părinții lui Emily? întrebă Spencer cu

glas tare, încercând să acopere tot ce spusese Aria. N-ar trebui să fie și ei aici, dacă Emily ar fi fost...

Nu vru să pronunțe cuvântul omorâtă.

O Toyota Prius se năpusti de-a curmezișul pe stradă și se opri în spatele Mercedesului lui Spencer. Din ea coborî Hanna. Sau, mai bine zis, o fată care semăna cu Hanna. Nu se mai sinchisise să-și schimbe pantalonii de pijama din flanel, iar părul ei lung, șaten-închis, în mod normal perfect drept, era acum încurcat și înghesuit într-un coc, nici în creștet, nici la ceafă. Spencer n-o mai văzuse de ani de zile atât de neîngrijită.

Hanna le zări și alergă spre ele.

— Ce s-a întâmplat? E cumva...

— Nu știm, îi tăie vorba Spencer.

— Fetelor, am aflat ceva, zise Hanna, scoțându-și ochelarii de soare. Am vorbit azi-dimineață cu un polițai și...

Încă o dubiță a știrilor se opri în apropiere și Hanna tăcu. Spencer o recunoscu pe reportera de la știrile de pe Channel 8. Femeia făcu doi pași spre fete, ținându-și telefonul mobil la ureche.

— Așadar, cadavrul a fost găsit afară, azi-dimineață? întrebă ea, cu ochii pe o mapă cu clamă. OK, mersi.

Fetele schimbară între ele o privire rugătoare. Apoi, Aria le luă de mână pe celelalte și le conduse în partea opusă a peluzei lui Emily, chiar lângă un strat de flori. Ajunseseră la câțiva pași de intrarea principală a casei lui Emily, când un ofițer de poliție le ieși în cale.

— Hanna, ți-am spus să-ți vezi de treaba ta, zise el.

Spencer simți că i se pune un nod în gât. Era Wilden, tipul cu care se trezise ieri la ea acasă. Inima începu să-i bată cu putere.

Hanna încercă să-l împingă deoparte.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! Polițistul o prinse de umeri, și ea începu să se zvârcolească. Ia mâna de pe mine!

Spencer se grăbi s-o apuce pe Hanna de talia ei

minusculă.

— Încearcă s-o liniștești tu, îi zise Wilden. Abia atunci își dădu seama cine era. O! răsuflă el, părând mai întâi derutat, apoi curios. Domnișoara Hastings, zise.

— Nu vrem decât să știm ce s-a întâmplat cu Emily, încercă să-i explice Spencer, cu toate că-și simțea măruntaiele învolburându-se. E... e prietena noastră.

— Ar fi cazul să vă duceți acasă, afirmă Wilden, încrucișându-și brațele la piept.

Deodată, ușa principală se deschise... și Emily își făcu apariția.

Era desculță și palidă, iar în mână ținea o veche cană cu Muppets, de la McDonald's, plină cu apă. Spencer fu într-atât de ușurată văzând-o, încât nu-și putu stăpâni un țipăt. Un zgomot nestăpânit, îndurerat, îi țâșni din gât.

Fetele se năpustiră spre Emily.

— Ești bine? o întrebă Hanna.

— Ce s-a întâmplat? rosti și Aria, în același timp.

— Emily... își propti Wilden mâinile în șolduri. Poate că ar fi mai bine să vorbești ceva mai târziu cu prietenele tale. Părinții tăi spuneau să rămâi în casă.

Emily însă scutură din cap, aproape cu iritare.

— Nu, nu-i nici o problemă.

Trecu chiar pe lângă el, cu celelalte fete după ea, conducându-le spre curtea ei laterală. Se opriră, practic, într-o tufă de trandafiri, în dreptul uneia dintre laturile casei, unde puteau să mai scape de ochii celorlalți. Spencer o privi mai cu atenție pe Emily. Avea cearcăne negre sub ochi și picioarele zgâriate de sus până jos, dar altfel, arăta normal.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Emily luă o gură enormă de aer.

— Un biciclist i-a găsit cadavrul lui Toby în pădurea din spatele casei mele, azi-dimineață. Cred... cred că-a luat o supradoză de pastile, sau cam așa ceva.

Spencer își simți inima oprindu-se. Hannei i se tăie respirația. Aria se albi la față.

— Ce? Când? întrebă Spencer.

— La un moment dat, în timpul nopții, zise Emily. Am vrut să vă sun, dar polițistul ăla a stat cu ochii pe mine ca un uliu, le explică ea, cu bărbia tremurându-i. Ai mei sunt în vizită la bunica, tot weekendul. Încercă să zâmbească, însă mai mult se strâmbă, după care chipul i se pleoști, iar ea oftă.

— O să fie bine, încercă s-o liniștească Hanna.

— Aseară parcă era nebun, zise Emily, ștergându-și ochii cu mâneca. M-a adus acasă de la Foxy; era complet normal, pentru ca în clipa următoare să înceapă să-mi spună cât a urât-o el pe Ali. Zicea că n-a putut s-o ierte pe Ali pentru ce făcuse și că se bucura că murise.

— Of, Doamne! exclamă Spencer, acoperindu-și ochii cu palmele. Așadar, totul era adevărat.

— Și abia atunci mi-am dat seama... că Toby știuse, continuă Emily, agitându-și mâinile palide, pistruiate. Trebuie să fi aflat ce făcuse Ali, și... și cred că pe urmă a omorât-o.

— Stai o clipă, o întrerupse Hanna, ridicând o mână. Eu nu cred că el...

— Șșt, făcu Spencer, prinzând-o cu blândețe de încheietura subțire a mâinii. Hanna dădea impresia că voia să spună ceva, însă Spencer se temea că dacă Emily s-ar fi oprit, n-ar mai fi fost în stare să termine ce avea de zis.

— Am fugit de el... tot drumul până acasă, zise mai departe Emily. Când am ajuns înăuntru, a sunat Spencer, dar legătura s-a întrerupt. Și pe urmă... pe urmă a apărut Toby la ușa din spate. I-am zis că știu ce-a făcut și că o să-l reclam la poliție. Mi s-a părut că era uimit la culme că reușisem să-mi dau seama.

Emily părea epuizată de cât vorbise.

— Fetelor... de unde știa Toby?

Spencer simți o greutate în stomac. Legătura telefonică se întrerupsese aseară înainte ca ea să-i poată explica lui Emily adevărul despre Chestia cu Jenna. Și-ar

fi dorit să nu fie nevoie să i-l spună acum: Emily părea atât de fragilă! Și-așa îi fusese greu să le spună celorlalte... iar lui Emily, adevărul avea să-i prefacă în cioburi întreaga lume.

Aria și Hanna o priveau, așteptând nerăbdătoare, așa că Spencer își adună curajul.

— A știut tot timpul, începu ea. A văzut-o pe Ali chiar atunci. Numai că Ali l-a șantajat, obligându-l să ia vina asupra lui. Iar pe mine m-a obligat să păstrez secretul.

Se opri să-și tragă sufletul și constată că Emily nu reacționa așa cum crezuse. Stătea acolo, pe deplin calmă, ca și cum ar fi ascultat o lecție la geografie. Iar asta o cam descumpăni pe Spencer.

— Așa că, hm, când a dispărut Ali, am tot crezut că poate... nu știu...

Își ridică privirea spre cer, dându-și seama că tot ce se pregătea să spună era adevărat.

— Am crezut că poate Toby o fi avut în vreun fel de-a face cu asta, dar mi-a fost frică să spun ceva. Dar, pe urmă, el s-a întors, când cu înmormântarea... iar mesajele mele de la A. Se refereau la secretul lui Toby. În ultimul scria: M-ați rănit, așa că o să vă rănesc și eu. Voia să se răzbune pe noi toate. Trebuie să fi știut că fuseserăm toate implicate.

Emily continua să stea acolo, atât de calmă! Apoi, încetul cu încetul, umerii începură să-i tremure. Închise ochii. La început, lui Spencer i se păru că plânge, dar abia pe urmă își dădu seama că, de fapt, râdea.

Emily își azvârli capul pe spate, râzând tot mai tare. Spencer aruncă o privire stânjenită spre Aria și Hanna. Emily, clar, o luase razna.

— Em... încercă ea, cu blândețe.

Când Emily își coborî capul, văzură că buza de jos îi tremura.

— Ali ne-a jurat că nu știa nimeni ce-a făcut.

— Presupun c-a mințit, replică Hanna, fără menajamente.

Ochii lui Emily scânteiară, căutând în stânga și-n dreapta.

— Dar cum a putut să ne mintă în halul ăsta? Dacă Toby se hotăra să spună tot?

Clătină din cap.

— Asta... asta s-a întâmplat în timp ce noi eram toate la Ali în casă, privind pe fereastra din față? se interesă ea. Chiar în seara aia?

Spencer încuviință cu seriozitate.

— Și pe urmă Ali s-a întors înauntru și ne-a zis că totul e în regulă, și când nimeni n-a putut să adoarmă, în afară de ea, ne-a mângâiat pe spate?

— Da, confirmă Spencer, cu lacrimi în ochi. Evident că Emily își amintea fiecare amănunt.

Emily privea în gol.

— Și ne-a dat astea, zise, întinzând mâna. Brățara confecționată de Ali – care simboliza secretul – îi era încă strâns legată la încheietură. Toate celelalte și le scosese ră între timp.

I se înmuiară picioarele și se lăsă să cadă pe iarbă. Apoi, începu să tragă de brățara de la încheietură, străduindu-se s-o smulgă, însă șnururile erau vechi și se întăriseră.

— Fir-ar a naibii! exclamă Emily, împreunându-și degetele ca să-și subțieze încheietura și să-și poată smulge brățara fără s-o mai dezlege. Apoi, încercă să tragă de ea cu dinții, dar tot n-o clinti.

Aria îi puse o mână pe umăr.

— Gata, a trecut.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred nimic din toate astea, mărturisi Emily, ștergându-se la ochi și renunțând să se mai lupte cu brățara. Cu un gest precipitat, smulse o mână de iarbă. Și nu pot să cred că m-am dus la Foxy cu... asasinul lui Ali.

— Ne-a fost atât de frică pentru tine! șopti Spencer.

Hanna își agită disperată brațele.

— Fetelor, asta mă tot chinuiam să vă spun. Nu Toby a

asasinat-o pe Ali!

— Poftim? se miră Spencer, încruntându-se. Ce tot spui acolo?

— Am... am vorbit azi-dimineață cu polițistul ăla, explică Hanna, arătând spre Wilden, care tocmai vorbea cu reporterii de la știri. I-am zis despre Toby... că eu cred că el a omorât-o pe Ali. Și el mi-a zis că l-au verificat, cum să spun, cu ani în urmă. Toby nici măcar nu era suspect.

— Dar sigur el a fost, protestă Emily, ridicându-se. Aseară, când i-am zis că știi ce-a făcut, a intrat în panică rău de tot și m-a implorat să nu-l spun la poliție.

Se priviră toate între ele, dezorientate.

— Așadar, tu crezi că polițiștii s-au înșelat? întrebă Hanna, jucându-se nervoasă cu talismanul în formă de inimă de la brățară.

— Stați un pic, rosti încetisor Emily. Spencer, cu ce-l șantajase Ali? Cum de a ajuns Toby să ia asupra lui vina pentru... pentru Jenna?

— Spencer zice că Ali n-a vrut să-i spună, răspunse Aria în locul ei.

Spencer simțea cum o cuprinde o senzație de încordare, de nervozitate. E mai bine cum spun eu, afirmase Ali. Noi îi păstrăm secretul lui Toby, el îl păstrează pe-al nostru.

Numai că Toby era mort. Ali era moartă. Acum, nu mai conta.

— Eu știu, mărturisi, în șoaptă.

Tocmai atunci, Spencer observă că venea cineva spre curtea în care se aflau, și bătăile inimii i se accelerară. Era Jenna Cavanaugh.

Avea pe ea un tricou negru și jeanși negri strâmți, iar părul negru îi era strâns în creștet. Tenul ei arăta încă strălucitor, alb ca zăpada, însă o pereche de ochelari fumurii îi ascundea chipul pe jumătate. Într-o mână, ținea un baston alb, iar în cealaltă, lesa unui golden retriever. Câinele o conduse pe Jenna până aproape de ele.

Spencer era aproape convinsă c-o să leșine. Ori asta, ori să izbucnească iar în plâns.

Jenna și câinele se opriră chiar lângă Hanna.

— Emily Fields e aici? întrebă ea.

— Da, îi răspunse în șoaptă Emily, și Spencer sesiză teama din vocea ei. Sunt aici.

Jenna se întoarse în direcția din care auzise vocea lui Emily.

— Asta e a ta, zise, întinzându-i o poșetă de satin roz. Emily o luă cu foarte mare prudență, ca și cum ar fi fost din sticlă fragilă. Și aici, uite un bilet pe care trebuie să-l citești, adăugă Jenna, scoțând din buzunar o foaie de hârtie mototolită. E de la Toby.

37

Oricum, brățările din șnururi sunt atât de demodate!

Emily își dădu părul pe după urechi și-și ridică privirea spre Jenna. Ochelarii fumurii i se întindeau de la pomeți până deasupra sprâncenelor, însă Emily reuși să vadă câteva cicatrice zbârcite, bătând spre roșu – urme de arsură – pe fruntea ei.

Se întoarse cu gândul la seara aceea. La cum mirosea casa lui Ali a candelă Aveda cu uleiuri mentolate. La gustul de chipsuri cu sare și oțet pe care-l simțise în gură. La cum își frecase tălpile de rosturile dintre plăcile parchetului din livingul casei DiLaurentis, în timp ce stătea la fereastră, privind-o pe Ali cum traversează în fugă peluza din fața casei Cavanaugh. La acel bum al rachetei, la cum se cățăraseră paramedicii pe scara de frânghie, la forma pe care o luase gura Jennei de cât de tare plângea.

Jenna îi întinse bucata de hârtie murdară și boțită.

— Au găsit-o la el, zise, cu vocea frângându-i-se în timp ce pronunța cuvântul el. A scris câte ceva pentru fiecare dintre noi. Partea pentru tine e undeva pe la mijloc.

Hârtia era, de fapt, foaia pentru licitația de la Foxy; Toby mâzgălise ceva pe spatele ei. Văzând felul în care scrisul lui Toby se tot ducea ba în sus, ba în jos, observând că nu prea folosise majuscule și că-și semnase biletul Toby cu o caligrafie înclinată și tremurătoare, Emily simți că i se strânge inima. Cu toate că nu-i mai văzuse niciodată scrisul, avea impresia că îl readuce la viață pe Toby, chiar alături de ea. Simțea mirosul săpunului folosit de el, îi simțea palma mare peste a ei, mai mică. De dimineată, nu se trezise pe leagănul de pe verandă, ci în patul ei. O trezise sunetul soneriei. Coborâse scara împleticindu-se, și când deschisese, văzuse la ușa ei un tip cu pantaloni scurți și cască de biciclist.

— Aș putea să dau un telefon? o întrebase el. E ceva urgent.

Emily se holbase la el, amețită; încă nu se trezise de-a binelea. Carolyn apăruse lângă ea, iar biciclistul începuse să se justifice.

— Tocmai treceam prin pădurea din spatele casei voastre și l-am găsit pe băiatul ăla; la început, am crezut că doarme, dar...

Se oprise, iar Carolyn făcuse ochii mari. Dăduse fuga înăuntru să-și ia telefonul mobil. Până să se întoarcă ea, Emily rămăsese pe verandă, străduindu-se să găsească o logică în ceea ce se petrecea. În minte îi venise imaginea lui Toby, cum îl văzuse aseară, la fereastra ei. Cu ce violență bubuise în ușa glisantă din sticlă, năpustindu-se apoi în direcția pădurii.

Își ridicase apoi privirea spre biciclist.

— Băiatul din pădure... a încercat să vă facă vreun rău? îl întrebase în șoaptă, cu inima bătându-i cu putere. O îngrozea gândul că Toby chiar rămăsese afară, în pădure, aproape de ea, toată noaptea. Dacă venea pe veranda ei, după ce-o furase somnul?

Biciclistul își strânsese casca la piept. Părea să fie cam de o vârstă cu tatăl lui Emily, și avea ochi verzi și o barbă

căruntă.

— Nu, îi răspunsese cu blândețe. Era... vânăt. Iar acum, asta: o scrisoare de adio. De sinucigaș.

Toby i se păruse îngrozitor de chinuit atunci când o luase la goană spre pădure. Oare înghițise pastilele chiar atunci? Sau ea ar mai fi putut să-l împiedice? Și dacă Hanna avea dreptate... dacă nu Toby fusese cel care-o omorâse pe Ali?

Întreaga lume începu să se învâртеască. Simți o mână puternică pe mijlocul spatelui.

— Gata, îi șopti Spencer. S-a terminat.

Emily își îndreptă spinarea și-și coborî privirea pe scrisoare. Prietenele ei se aplecară să citească, la rândul lor. Și iată, chiar la mijloc, își văzu numele.

Emily, acum trei ani, i-am jurat lui Alison DiLaurentis c-o să-i păstrez un secret, dacă-mi păstrează și ea unul. Ea mi-a jurat că secretul meu n-o să iasă niciodată la iveală, dar bănuiesc că a ieșit. Am încercat să mă împac cu el – și să-l uit – și atunci când ne-am împrietenit, am crezut că aș putea... Am crezut că m-am schimbat... și că viața mi s-a schimbat. Dar presupun că nu poți să schimbi niciodată cu adevărat ceea ce ești. Ceea ce i-am făcut Jennei a fost cea mai mare greșeală din viața mea. Eram prea tânăr, și dezorientat, și prost, deși niciodată n-aș fi vrut să-i fac vreun rău. Și nu mai pot să trăiesc cu acest gând. Am terminat.

Emily împături la loc biletul care-i tremura în mâini. Nu avea nici o logică... doar ele fuseseră cele care-i făcuseră rău Jennei, și nu Toby... ce tot aiura el acolo? Îi întinse scrisoarea înapoi Jennei.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

În timp ce Jenna se întorcea să plece, Emily tuși, dregându-și glasul.

— Stai, rosti, răgușită. Jenna!

Jenna se opri. Emily își înghiți nodul din gât. Tot ce-i spusese adineauri Spencer despre faptul că Toby știuse, iar Ali mințise, tot ce-i spusese Toby aseară, toată vinovăția pe care o purtase în suflet față de Jenna, timp de atâția ani... Totul începu să clocotească în ea.

— Jenna, eu trebuie să-ți cer scuze ție. Am fost... noi toate am fost foarte rele. Lucrurile pe care le-am făcut... poreclele, toate astea... N-a fost deloc amuzant.

Hanna făcu un pas în față.

— Are perfectă dreptate. N-a fost absolut deloc amuzant. Și tu nu meritai toate astea, adăugă. Emily se gândi că n-o mai văzuse de multă vreme pe Hanna atât de chinuită de suferință.

Jenna își mângâie câinele pe cap.

— E OK, răspunse. Am trecut peste toate.

Emily oftă.

— Dar nu e OK. Nu e absolut deloc OK. Eu... n-am știut niciodată ce înseamnă... să fii bătaia de joc a altora, din cauză că... ești altfel. Dar acum, știu.

Își încordă mușchii umerilor, sperând ca gestul acesta s-o împiedice să plângă. O parte din ea ar fi vrut să le spună tuturor cu ce anume se lupta. Și totuși, se abținu. Nu era momentul potrivit. Erau destule altele pe care ar fi vrut să le spună, dar cum ar fi putut?

— Și să știi că-mi pare rău și pentru accidentul tău. N-am avut niciodată ocazia să ți-o spun.

Ar fi vrut să adauge: îmi pare rău pentru accidentul pe care ți l-am provocat noi, fără să vrem, însă-i era mult prea frică.

Jenei începu să-i tremure bărbia.

— Nu sunteți voi de vină. Și, în orice caz, nu e lucrul cel mai rău din câte mi s-au întâmplat.

Și, trăgând de lesa câinelui, plecă înapoi spre curtea din față.

Fetele rămaseră tăcute până când știură sigur că Jenna nu mai putea să le audă.

— Ce-ar putea să fie mai rău decât să rămâi orb? șopti

Aria.

— A fost și ceva mai rău, interveni Spencer. Ceea ce știa Ali...

Spencer avea din nou expresia aceea pe chip... de parcă ar fi avut multe de spus, dar nu voia să spună nimic. Oftă adânc.

— Toby avea obiceiul s-o... atingă... pe Jenna, mărturisi ea, în șoaptă. Asta făcea în seara accidentării Jennei. De-asta a greșit Ali ținta cu racheta și-a nimerit în căsuța din copac. Când ajunsese Ali la căsuța din copac a lui Toby, le explică Spencer, îl văzuse pe Toby pe fereastră și aprinsese fitilul rachetei. Și atunci văzuse că era și Jenna acolo. I se păruse că vede o expresie ciudată pe fața Jennei și că ea avea bluza descheiată. Și, pe urmă, Ali îl văzuse pe Toby apropiindu-se de Jenna și punându-i mâna pe gât. Pe cealaltă și-o strecurase pe sub bluza Jennei, pe deasupra sutienului. Îi lăsase în jos de pe umăr una dintre bretele. Pe chipul Jennei se vedea groaza.

Ali povestise că într-atât fusese de șocată, încât lăsase racheta să-i scape de sub control. Scânteia urcase cu iuteală pe fitil, și racheta se declanșase. Apoi, un fulger strălucitor, confuz. Sticlă spartă. Cineva țipând... și Ali fugise.

— Când a venit Toby să-i zică lui Ali c-o văzuse, Ali i-a zis lui Toby că și ea îl văzuse pe el... făcându-și de cap cu Jenna, continuă Spencer. I-a zis că n-o să-l pârască părinților lui doar dacă Toby mărturisea că el s-a jucat cu artificiile. Toby a fost de acord, zise ea, oftând. Ali m-a pus să jur că n-o să spun nimănui ce-a făcut Toby, și nici despre toate celelalte.

— Dumnezeu! șopti Aria. Așadar, Jenna probabil că s-a bucurat când a fost alungat Toby.

Emily habar n-avea cum să reacționeze. Se întoarse s-o privească pe Jenna, care ajunsese acum dincolo de peluză și stătea cu mama ei să răspundă la întrebările unui reporter. Cum ai putea să te simți când fratele tău vitreg îți face așa ceva? I se păruse și-așa destul de rău

ce-i făcuse ei Ben... dar dac-ar fi fost obligată să trăiască împreună cu el? Dacă el ar fi făcut parte din familia ei?

Totuși, gândul acesta o sfâșia pe dinăuntru, în același timp. Era ceva oribil să-i faci una ca asta surorii tale vitrege... dar era și... demn de plâns. Normal că Toby nu voise acum decât să dea totul uitării, să-și vadă mai departe de viața lui. Și asta și făcuse... până când ea, Emily, îl înspăimântase, făcându-l să creadă că trecutul revenea să-l bântuie cu fantomele lui.

Se simți într-atât de îngrozită, încât își acoperi fața cu palmele și începu să înghită aerul cu lăcomie. Eu i-am distrus viața lui Toby, își tot zicea. Eu l-am omorât.

Prietenele ei o lăsară să plângă o vreme... fiindcă și ele plâneau, la rândul lor. În clipa în care plânsul lui Emily se transformă în suspine cutremurătoare, fără lacrimi, ea își ridică privirea.

— Eu tot nu pot să cred, zise.

— Eu pot, replică Hanna. Lui Ali nu-i păsa decât de ea. Era regina manipulărilor.

Emily o privi surprinsă. Hanna ridică din umeri.

— Cum a fost cu secretul meu dintr-a șaptea? Cu cel pe care-l știa numai Ali? Ei bine, Ali m-a torturat cu el. Ori de câte ori nu eram de acord cu ceva din ce voia să facă, Ali mă amenința că vi-l spune vouă... și tuturor celorlalți.

— Și cu tine a făcut asta? se miră Aria. Au fost momente când spunea câte ceva despre secretul meu, încât mi se părea de-a dreptul... evident, zise ea, lăsându-și ochii în jos. Înainte ca Toby... să ia pastilele alea, a dat în vileag secretul meu. Secretul pe care-l știa Ali, și cu care A. – adică Toby – m-a tot amenințat.

Toate celelalte își îndreptară spinările, privind-o cu atenție.

— Ce anume a fost? se interesă Hanna.

— A fost... doar o problemă de familie, răspunse Aria, cu buzele tremurându-i. Nu pot să vorbesc despre asta acum.

Tăcură toate un timp, pierdute în gânduri. Emily privea

fix păsările care tot intrau și ieșeau din cotețul construit de tatăl ei.

— Pare perfect logic ca Toby să fi fost A., șopti Hanna. N-a omorât-o el pe Ali, dar voia să se răzbune.

Spencer ridică din umeri.

— Sper să fie cum spui.

Intrând în casă, Emily găsi totul liniștit și luminos. Părinții ei încă nu se întorseseră, însă Carolyn tocmai făcuse floricele la microunde și mirosul lor se simțea în toată casa. Pentru Emily, floricelele preparate la microunde aveau totdeauna mirosul mult mai atrăgător decât gustul și, cu toată lipsa ei de apetit, stomacul începu să-i chiorăie. Un gând îi veni în minte: Toby n-o să mai simtă niciodată mirosul de floricele la microunde.

Și nici Ali.

Aruncă o privire pe fereastra dormitorului ei spre curtea din față. Cu doar câteva ore mai devreme, Toby fusese acolo, implorând-o pe Emily să nu le spună nimic polițiștilor. Și când se gândea că el, de fapt, asta avusese în minte: Te rog, nu le spune ce i-am făcut Jennei.

Emily se întoarse cu gândul la Ali. La cum le mințise Ali pe ele toate, despre tot.

Partea amuzantă, dar și tristă în același timp, din toată povestea era că Emily se simțea aproape convinsă că începuse s-o iubească pe Ali după ce plecase ambulanța și Ali se întorsese înăuntru. Ali fusese atât de calmă și de protectoare, atât de sigură pe sine, atât de minunată! Emily murea de spaimă, însă Ali fusese acolo și-o făcuse să se simtă mai bine.

— Gata, a trecut, șoptise Ali, mângâind-o pe spate, descriind cu degetele cercuri mari, lente. Îți garantez eu. O să fie totul bine. Trebuie să mă crezi.

— Dar cum ar putea să fie bine? scâncise Emily. De unde știi?

— Uite că știi, și gata.

Apoi, Ali o luase pe Emily și o ajutase să se întindă pe

canapea, punându-i capul în poala ei. Mâinile lui Ali începuseră să-i pieptene, încetișor, părul. Se simțise bizar de bine. Atât de bine, încât Emily uitase unde se afla sau cât de înspăimântată fusese. În loc de toate acestea, era... în transă.

Mișcările lui Ali deveniseră din ce în ce mai lente și pe Emily începuse s-o toropească somnul. Ce se întâmplase pe urmă, Emily n-ar fi putut să uite niciodată. Ali se aplecase și-o sărutase pe obraz. Emily se trezise, tresărind, apoi încremenise. Ali o sărutase încă o dată. Era atât de bine... Apoi, se ridicase la loc și continuase s-o mângâie pe păr. Lui Emily inima îi bătea nebunește.

Partea rațională a creierului ei încercase să alunge întâmplarea, închipuindu-și că Ali voise doar s-o potolească. Totuși, partea emoțională lăsase ca sentimentul să înflorească, la fel ca minusculele capsule pe care i le puneau părinții ei în ciorapul pentru Moș Crăciun: dacă le puneai în apă fierbinte, alcătuiau tot felul de forme mari, spongioase. Atunci prinsese rădăcini iubirea lui Emily față de Ali, și dacă noaptea aceea n-ar fi existat, poate că nici nu s-ar fi întâmplat vreodată.

Emily se așeză pe patul ei, privind absentă pe fereastră. Se simțea pustie pe dinăuntru, ca și cum i-ar fi scobit cineva măruntaiele, ca unui dovleac de Halloween.

În camera ei domnea o tăcere aproape absolută: unicul sunet era ușorul vâjâit al paletelor ventilatorului din tavan. Emily trase sertarul de sus al biroului și găsi acolo o foarfecă veche, pentru mâna stângă. Strecură una dintre lame pe sub șnururile brățării pe care i-o confecționase Ali cu atâția ani în urmă și, cu o mișcare iute, le reteză. N-ar fi vrut să arunce brățara la gunoi, dar nici s-o lase acolo, pe podea, unde s-o tot vadă. În cele din urmă, o împinse mult sub pat, cu piciorul.

— Ali, șopti ea, cu lacrimile șiroindu-i pe față. De ce?

Un zbârnâit din cealaltă parte a camerei o făcu să tresară. Emily își agățase de clanța ușii poșeta roz adusă de Jenna. Zărea lumina telefonului strălucind prin

materialul subțire. Mișcându-se cu încetineală, se ridică și-și luă poșeta. Până să scoată telefonul din ea, soneria se opri.

UN MESAJ TEXT NOU, o anunța micul ei Nokia. Bătăile inimii i se accelerară.

Biata, dezorientata Emily! Pariez că ți-ar prinde bine o îmbrățișare strânsă și caldă din partea unei fete, în clipa asta, este? Nu te culca pe-o ureche! Nu se termină până nu hotărâsc eu. – A.

Volumul ***

Perfect

Păstrează-ți prietenii aproape

Ai avut vreodată un prieten care să se-ntoarcă împotriva ta? Să se transforme, pur și simplu, dintr-o persoană pe care credeai că o cunoști, în... cu totul alta? Nu vorbesc despre iubitul tău din grădiniță, care a crescut și a devenit un tolocac urât și plin de coșuri, sau despre prietena din tabără, cu care descoperi că n-ai ce să vorbești când vine să te viziteze în vacanța de Crăciun, sau chiar despre o fată din gașca ta, care deodată se desprinde și adoptă moda goth, sau se înscrie într-una dintre acele filiale Outward Bound⁵⁰. Nu. Eu vorbesc despre sufletul tău pereche. Fata despre care știi totul. Și care știe totul despre tine. Într-o zi, se transformă radical într-o cu totul altă persoană.

---

⁵⁰ Organizație internațională non-profit care desfășoară programe educaționale bazate pe expediții în natură, mizând pe dezvoltarea personalității și a aptitudinilor de integrare socială ale copiilor

Ei bine, se mai întâmplă. În Rosewood s-a întâmplat.

— Ai grijă, Aria. O să-ți înțepenească fața așa!

Spencer Hastings desfăcu ambalajul unei înghețate pe băț, de portocale, și și-o strecură în gură. Se referea la figura cu ochii mijiți, de pirat beat, pe care o făcea una dintre cele mai bune prietene ale ei, Aria Montgomery, încercând să focalizeze imaginea camerei video, un aparat Sony Handycam.

— Parc-ai fi mama, Spence, zise Emily Fields, râzând și potrivit-și tricoul, imprimat cu un desen înfățișând un pui de găină cu ochelari de înotător, sub care scria: PUICUȚĂ ÎNOTĂTOARE INSTANT! ADĂUGAȚI DOAR APĂ! Prietenele ei îi interziseseră să poarte tricourile ei stupide de la înot: „Gâsculiță înotătoare instant! Adăugați doar prostie!”, glumise Alison DiLaurentis, atunci când o văzuse intrând pe Emily.

— Și mama ta are vorba asta? întrebă Hanna Marin, aruncându-și bățul de înghețată, mânjit cu verde. Hanna mânca întotdeauna mai repede decât oricine altcineva. O să-ți înțepenească fața așa, se maimuțări ea.

Alison o privi pe Hanna din cap până-n picioare și chicoti:

— Maică-ta ar fi trebuit să te avertizeze c-o să rămâi cu fundul înțepenit așa.

Hanna se pleoști la față și-și trase în jos tivul tricoului cu dungii albe și roz: îl împrumutase de la Ali, și i se tot ridica, dezvăluindu-i o fâșie albă de burtă.

— Glumeam și eu, zise Alison, lovind-o ușor în fluierul piciorului cu vârful șlapului.

Era o seară de vineri a lunii mai, aproape de terminarea clasei a șaptea, și grupul celor mai bune prietene, Alison, Hanna, Spencer, Aria și Emily, se strânsese în luxosul salon familial al casei lui Spencer, cu o cutie de înghețate pe băț, o sticlă mare de Diet Dr. Pepper cu cireșe și vanilie, și telefoanele mobile împrăștiate pe măsuța pentru cafea. În urmă cu o lună,

Ali apăruse la școală cu un telefon LG nou-nouț, cu clapetă, așa că și celelalte dăduseră fuga să-și cumpere unele la fel, chiar în aceeași zi. Toate aveau huse din piele roz, și ele identice cu cea a lui Ali... în fine, toate, cu excepția Ariei, a cărei husă era din mohair roz. Și-o tricotase cu mâinile ei.

Aria acționează zoom-ul camerei înainte și înapoi, apropiind și depărtând imaginea.

— Și, oricum, mie n-o să-mi înțepenească fața așa. Mă concentrez să pregătesc filmarea. E pentru posteritate. Pentru când o să fim celebre.

— Ei bine, știm toate că eu o să fiu celebră, replică Alison, îndreptându-și brusc umerii și întorcându-și capul într-o parte, ca să-și scoată în evidență gâtul de lebedă.

— Și de ce-o să fii tu celebră? o provocă Spencer, pe un ton care suna mai arțăgos decât avusese, probabil, în intenție.

— Pentru c-o să am propriul meu show de televiziune. O să fiu o Paris Hilton mai inteligentă și mai drăguță.

Spencer pufni, însă Emily își țuguie buzele ei palide, gândindu-se la ceea ce auzise, iar Hanna încuviință, crezând cu adevărat. Asta era Ali. Ea n-avea să rămână aici, în Rosewood, Pennsylvania, multă vreme. Sigur, Rosewood era un oraș fermecător după majoritatea standardelor – toți locuitorii săi parc-ar fi fost figurația dintr-o ședință foto pentru revista Town & Country – însă ele știau bine că lui Ali îi era destinat ceva mai grandios.

Ea le smulsese din obscuritate cu un an și jumătate în urmă, alegându-le să-i fie cele mai bune prietene. Având-o pe Ali alături, deveniseră fetele șic din Rosewood Day, școala particulară pe care o frecventau. Acum, aveau atâta putere: să aprecieze cine e cool și cine nu, să dea cele mai grozave petreceri, să înhațe cele mai bune locuri în sala de lectură, să candideze pentru funcții de conducere în organizațiile elevilor și să câștige cu o majoritate covârșitoare. Mă rog, cea din urmă se aplica numai în cazul lui Spencer. În afara câtorva meandre – și

a accidentului soldat cu orbirea Jennei Cavanaugh, pe care se străduiau din răspuțeri să și-l scoată din minte – viețile li se transformaseră, de la acceptabile, la perfecte.

— Ce-ar fi să filmăm un talk-show? propuse Aria. Ea se considera cineastul oficial al grupului: printre multele lucruri pe care dorea să le realizeze când avea să fie mare era și ambiția de a fi următorul Jean-Luc Godard, un anume regizor francez abstract. Ali, tu ești vedeta, adăugă ea. Și tu, Spencer, ești reportera.

— Eu o să fiu fata de la machiaj, se oferi Hanna, scotocindu-se prin rucsac, în căutarea gentuței din vinilin, cu buline, în care-și ținea trusa pentru machiaj.

— Eu îți aranjez părul, adăugă Emily, îndesându-și părul blond-roșcat pe după urechi și repezindu-se lângă Ali. Ai un păr splendid, chérie, îi zise lui Ali, cu un accent franțuzesc parodiat.

Ali își scoase înghețata din gură.

— Chérie nu înseamnă cumva iubito?

Celelalte se grăbiră să râdă, însă Emily se albi la față.

— Nu, înseamnă dragă prietenă.

În ultima vreme, Emily era cam sensibilă la glumele făcute de Ali pe seama ei. Înainte, nu fusese niciodată.

— OK, zise Aria, asigurându-se că ține camera dreaptă. Sunteți gata?

Spencer se trânti pe canapea și-și puse pe frunte o diademă cu strasuri, rămasă de la un Revelion. Toată seara umblase încoronată astfel.

— Nu se poate să porți așa ceva, se răsti Ali.

— De ce nu? se miră Spencer, îndreptându-și coroana.

— De-aia. Dacă nu de altceva, pentru că eu sunt prințesa.

— Și de ce trebuie să fii tu mereu prințesa? bombăni Spencer în barbă. Un fior de agitație le străbătu pe celelalte fete. Spencer și Ali nu se prea înțelegeau una cu alta, și nimeni nu știa de ce.

Telefonul lui Ali scoase un behăit. Ea se aplecă, îi deschise clapeta și-l înclină, astfel încât să nu-i poată

vedea nimeni altcineva ecranul.

— Drăguț, zise, după care degetele începură să-i zboare pe tastatură, compunând un mesaj.

— Cui îi scrii? se interesă Emily, însă vocea îi suna fragilă și mică.

— Nu pot să spun. 'Pare rău, zise Ali, fără să-și ridice privirea.

— Nu poți să spui? strigă Spencer, ieșindu-și din fire. Cum adică nu poți să spui?

Ali își ridică ochii spre ea.

— Scuze, prințesa. Nu trebuie să le știi tu pe toate.

Închise clapeta telefonului și-l lăsă pe canapeaua din piele.

— Nu începe să filmezi încă, Aria. Trebuie să fac un pipi.

Ieși din salonul casei lui Spencer, grăbindu-se spre baia de pe hol și aruncându-și din mers bățul de înghețată în coșul pentru gunoi.

De îndată ce se auzi ușa băii închizându-se, Spencer fu prima care vorbi.

— Vouă nu vă vine uneori s-o omorâți?

Celelalte tresăriră. Ele niciodată n-o vorbiseră de rău pe Ali. Era o blasfemie la fel de mare cu a da foc drapelului oficial al școlii Rosewood Day chiar în curtea acesteia, sau a declara că Johnny Depp nu ar fi, în realitate, chiar atât de drăguț... că, de fapt, arată cam bătrân și sinistru.

Desigur, pe dinăuntru, simțeau un pic altfel. În primăvara aceea, Ali nu prea fusese prin preajmă. Se apropiase mai mult de fetele din liceu, colegele ei din echipa de hochei pe iarbă a junioarelor, și nu le invitase niciodată pe Aria, pe Emily, pe Spencer sau pe Hanna să vină cu ele la prânz, sau la King James Mali.

În plus, Ali începuse să aibă secrete față de ele. SMS-uri secrete, convorbiri telefonice secrete, chicoteli secrete în legătură cu lucruri despre care nu voia să vorbească. Uneori, se întâmplase ca fetele să-i vadă ID-ul

de messenger ca fiind online, dar când încercaseră să ia legătura cu ea, nu le răspunsese. Își pusese sufletele pe tavă în fața lui Ali – mărturisindu-i lucruri pe care nu le-ar fi spus altora, lucruri pe care n-ar fi vrut să le știe altcineva – și se așteptaseră ca ea să răspundă la fel. Nu Ali fusese cea care le pusese să jure, cu un an în urmă, după oribila întâmplare cu Jenna, că-și vor spune totul între ele, absolut totul, până la sfârșitul zilelor?

Fetele detestau să se gândească la cum ar putea fi clasa a opta, dacă lucrurile ar continua așa. Dar asta nu însemna și c-ar fi detestat-o pe Ali.

Aria își răsuci o șuviță din părul ei negru și lung în jurul degetelor și izbucni într-un râs nervos.

— S-o omorâm din cauză că e atât de drăguță, poate.

Apăsă pe butonul de pornire al camerei video.

— Și pentru că poartă măsura zero, adăugă Hanna.

— La asta mă refeream, zise Spencer, aruncând o privire spre telefonul lui Ali, prins între două perne ale canapelei. N-ați vrea să-i citim SMS-urile?

— Eu, da, șopti Hanna.

Emily se ridică de pe brațul canapelei.

— Nu știu dacă...

Și începu să se depărteze încetul cu încetul de telefonul lui Ali, ca și cum apropierea de el ar fi putut s-o incrimineze.

Spencer culese telefonul lui Ali de pe canapea. Privi, curioasă, ecranul gol.

— Haideti! Nu vreți să știți cine-i trimite SMS-uri?

— Probabil c-o fi fost doar Katy, șopti Emily, referindu-se la una dintre prietenele lui Ali din echipa de hochei. Ar trebui să-l pui la loc, Spence.

Aria își desprinse camera de pe trepid și se apropie cu ea de Spencer.

— Hai să vedem, zise.

Se strânsă toate în jurul ei. Spencer deschise clapeta și apăsă pe o tastă.

— E blocat, constată ea.

— Îi știți parola? se interesă Aria, filmând în continuare.

— Să încercăm ziua de naștere, propuse în șoaptă Hanna. Luă telefonul de la Spencer și tastă cifrele. Ecranul nu se modifică. Și-acum, ce să fac?

Auziră vocea lui Ali înainte s-o vadă.

— Ce faceți acolo?

Spencer lăsă să cadă telefonul la loc pe canapea. Hanna făcu un pas înapoi atât de brusc, încât se lovi cu fluierul piciorului de măsuță.

Ali intră ca o furtună pe ușa salonului, cu sprâncenele împreunate.

— Ce făceați, îmi umblați la telefon?

— Sigur că nu! strigă Hanna.

— Ba da, recunosc Emily, așezându-se pe canapea, apoi ridicându-se la loc. Aria o săgetă cu o privire, după care se ascunde în spatele camerei video.

Însă Ali nu le mai acorda atenție. Sora mai mare a lui Spencer, Melissa, elevă în ultimul an de liceu, năvălise în bucătăria casei Hastings, venind dinspre garaj. De încheietura mâinii îi atârna o sacoșă cu preparate pentru acasă de la Otto, un restaurant din apropierea cartierului în care locuia familia Hastings. Adorabilul ei iubit, Ian, o însoțea. Ali își îndreptă spinarea. Spencer își netezi părul ei blond-cenușiu și-și potrivi diadema.

Ian intră în salon.

— Salut, fetelor.

— Bună, îi răspunse Spencer, cu o voce răsunătoare. Ce mai faci, Ian?

— Super, zise el, zâmbind. Drăguță coroană.

— Mersi! Spencer își flutură genele negre ca tăciunele, iar Ali își dădu ochii peste cap.

— Încearcă să fii mai puțin ostentativă, fredonă ea în șoaptă.

Însă era greu să nu ți se pună pata pe Ian. Avea un păr blond și creț, o dantură albă și perfectă, și ochi năucitor de albaștri, și niciuna dintre ele nu putea să uite recentul

meci de fotbal când el își schimbase tricoul pe la jumătatea reprizei și, pentru cinci secunde minunate, avuseseră o imagine completă a pieptului său gol. Era o părere aproape unanimă aceea că splendoarea lui se irosea în relația cu Melissa, o fandosită care semăna mult prea mult la comportament cu doamna Hastings, mama ei și a lui Spencer.

Ian se lăsă să cadă pe canapea, lângă Ali.

— Și, ce faceți voi, fetelor?

— A, nu cine știe ce, îi răspunse Aria, focalizând camera asupra lui. Facem un film.

— Un film? Ian părea amuzat. Pot să joc și eu în el?

— Sigur, se grăbi să aprobe Spencer, trântindu-se de cealaltă parte a lui.

Ian zâmbi larg spre cameră.

— Și, care-mi sunt replicile?

— E un talk-show, îi explică Spencer. Aruncă o privire spre Ali, încercând să-i evalueze riposta, însă Ali nu reacționează. Eu sunt moderatoarea. Tu și Ali sunteți invitații mei. Te iau pe tine întâi.

Ali scâpă un pufnet sarcastic, și obrajii lui Spencer se înfierbântară, devenind la fel de trandafirii ca și tricoul ei Ralph Lauren. Ian lăsă neobservat subtextul.

— OK, zise. Hai cu interviul.

Spencer se așeză mai dreaptă pe canapea, încrucișându-și gamba musculoasă exact cum văzuse că stăteau moderatoarele de talk-show. Luă microfonul roz de la instalația pentru karaoke a Hanei și și-l ridică până sub bărbie.

— Bun venit la emisiunea lui Spencer Hastings. Pentru prima mea întrebare...

— Întreabă-l cine e profesorul lui preferat de la Rosewood, strigă Aria.

Ali își lungi gâtul. Ochii albaștri îi scânteiară.

— Asta ar fi o întrebare bună pentru tine, Aria. Tu ar trebui să-l întrebi dacă vrea să se cupleze cu vreuna dintre profesoarele lui. Prin vreo parcare pustie.

Aria rămase cu gura căscată. Hanna și Emily, care stăteau deoparte, lângă bufet, schimbă între ele priviri nedumerite.

— Toți profesorii mei sunt dobitoci, răspuse tăgănat Ian, fără să priceapă ce se petrecea acolo.

— Ian, poți, te rog, să mă ajuți? strigă Melissa, după ce zăngăni ceva prin bucătărie.

— O secundă, strigă Ian.

— Ian! Melissa părea enervată.

— Am găsit una, anunță Spencer, dându-și părul blond pe spate. Îi plăcea la nebunie faptul că Ian le acorda lor mai multă atenție decât Melissei. Care va fi cel mai frumos cadou la absolvire, pentru tine?

— Ian, strigă Melissa printre dinți, iar Spencer își privi pe furis sora, prin largile uși glisante care dădeau spre bucătărie. Lumina becului din frigider îi arunca o umbră peste față. Am. Nevoie. De. Ajutor.

— E simplu, răspuse Ian, neluând-o în seamă. Vreau o lecție de base-jumping.

— Base-jumping? se miră Aria. Ce-i aia?

— Să sari cu parașuta din vârful unei clădiri, îi explică Ian.

Și, cum Ian începu să le povestească despre Hunter Queenan, unul dintre prietenii lui, care făcuse base-jumping, fetele se aplecară în față, stârnite. Aria focaliză obiectivul camerei asupra maxilarului lui Ian, care părea dăltuit în piatră. Ochii ei se abătură o clipă spre Ali, care stătea lângă Ian, privind în gol. Să fi fost Ali plictisită? Probabil că avea lucruri mai bune de făcut: SMS-ul probabil că se referea la anumite planuri comune cu fascinantele ei prietene mai mari.

Aria privi din nou pe furis telefonul lui Ali, care rămăsese pe perna canapelei, lângă brațul ei. Oare ce le ascundea ea? Ce pune la cale?

Vouă nu vă vine uneori s-o omorâți? Întrebarea lui Spencer îi tot plutea prin creier Ariei, în timp ce Ian bătea câmpii mai departe. În adâncul sufletului, știa că și ea

simțea același lucru. Poate c-ar fi fost mai bine dacă Ali ar... dispărea, în loc să le părăsească în favoarea altora.

— Așa că Hunter a zis c-a simțit cel mai grozav val de adrenalină când a făcut base-jumping, încheie Ian. Mai tare decât la orice altceva. Inclusiv sexul.

— Ian, strigă din nou Melissa, pe un ton amenințător.

— Sună formidabil, aprecie Spencer, privind-o pe Ali, de cealaltă parte a lui Ian. Nu-i așa?

— Da, răspunse Ali, cu o voce somnoroasă, aproape de parcă ar fi fost în transă. Formidabil.

Restul săptămânii trecuse în zbor: examenele de sfârșit de an, planurile pentru petreceri, alte reuniuni și tot mai multă tensiune. Și apoi, în seara ultimei zile a anului școlar, Ali dispăruse. Uite-așa. Acum era cu ele, iar în secunda următoare... nu mai era.

Poliția răscolise întregul Rosewood în căutarea indiciilor. Cele patru fete fuseseră interogate separat, întrebată dacă Ali se comportase ciudat, sau dacă se întâmplase ceva neobișnuit în legătură cu ea în ultima vreme. Se gândiseră toate, îndelung și intens. Seara în care dispăruse fusese una bizară: ea încercase să le hipnotizeze, iar apoi ieșise în fugă din hambar, după ce se certase prosteste cu Spencer pe tema stururilor și, pur și simplu... nu se mai întorsese. Dar oare mai fuseseră și alte seri bizare? se gândiseră la cea în care încercaseră să-i citească SMS-urile, dar nu prea mult: după ce plecaseră Melissa și Ian, Ali își ieșise din starea ei de apatie. Organizaseră un concurs de dans și se jucaseră cu instalația pentru karaoke a Hannei. Misterioasele mesaje de pe telefonul lui Ali fuseseră uitate.

Pe urmă, polițiștii le întrebaseră dacă, printre persoanele apropiate de Ali, exista vreuna care ar fi vrut să-i facă rău. Hanna, Aria și Emily se gândiseră toate la același lucru: Vouă nu vă vine uneori s-o omorâți? Cuvintele rostite de Spencer printre dinți. Dar, nu. Ea glumise. Nu?

— Nimeni n-ar fi vrut să-i facă rău lui Ali, declarase Emily, alungându-și grijile din minte.

— Categoric nu, răspunsese și Aria, în cadrul interogatoriului ei, îndepărtându-și repede privirea de la zdrahonul de polițist așezat lângă ea pe leagănul de pe verandă.

— Nu cred, afirmase Hanna în mărturia ei, jucându-se cu brățara din șnururi împletite, bleu-pal, confecționată de Ali – câte una pentru fiecare dintre ele –, după accidentul Jennei. Ali nu era prea apropiată de multă lume. Numai de noi. Iar noi o iubeam ca pe ochii din cap.

Sigur, Spencer păruse furioasă pe Ali. Dar în realitate, în adâncul sufletului, nu erau toate la fel? Ali era perfectă – frumoasă, inteligentă, sexy, irezistibilă – și le evita. Poate că ele chiar o urau pentru asta. Dar asta nu însemna că vreuna dintre ele i-ar fi dorit dispariția.

Uimitor este însă ceea ce nu poți să vezi. Mai ales când e vorba despre ceva aflat chiar în fața ochilor tăi.

1

Truda lui Spencer își arată roadele

Spencer Hastings ar fi trebuit să doarmă la ora șase și jumătate, în dimineața zilei de luni. În loc de asta, stătea în sala de așteptare tapetată în albastru și verde a unui cabinet de psihoterapeut, simțindu-se oarecum de parcă ar fi fost captivă într-un acvariu. Sora ei mai mare, Melissa, stătea vizavi de ea, pe un scaun verde-smarald. Melissa își ridică privirea de pe cursul ei de Principiile piețelor nou apărute – urma un program de master la Universitatea Pennsylvania – și-i dăruie lui Spencer un zâmbet matern.

— M-am simțit mult mai limpezită de când am început să vin la doamna doctor Evans, se pisici Melissa, care avea programare imediat după Spencer. O să-ți placă la nebunie de ea. E formidabilă.

Sigur că e formidabilă, își zise Spencer în gând,

răutăcioasă. Melissa ar fi calificat ca o persoană minunată pe oricine ar fi fost dispus s-o asculte o oră încheiată fără s-o întrerupă.

— Dar vezi că ar putea să te ia un pic cam tare, Spence, o preveni Melissa, închizându-și cartea cu un pocnet. O să-ți spună despre tine unele lucruri pe care n-ai fi vrut să le auzi.

Spencer își schimbă centrul de greutate.

— Doar nu mai am șase ani. Pot să îndur criticile.

Melissa ridică aproape imperceptibil din sprâncene spre Spencer, semn evident că nu era prea convinsă. Spencer se ascunse după exemplarul ei din revista Philadelphia, întrebându-se încă o dată ce căuta ea acolo. Mama ei, Veronica, o programase la o ședință de terapie – cu psihoterapeutul Melissei – după ce fosta prietenă a lui Spencer, Alison DiLaurentis, fusese descoperită moartă, iar Toby Cavanaugh se sinucisese. Spencer bănuia că programarea ei urmărea și aflarea motivelor pentru care ea se cuplase cu iubitul Melissei, Wren. Totuși, Spencer se simțea perfect. Zău așa. Și, să meargă la psihoterapeutul celei mai neîmpăcate dușmance nu era ca și cum ar fi mers la chirurgul plastic al unei urâte? Spencer se temea că era probabil ca ea să iasă chiar după prima ei ședință de terapie cu o sănătate mentală echivalentă cu o pereche de sâni falși deformați hidos.

Chiar atunci, ușa cabinetului se deschise larg, și o femeie blondă și minionă, purtând ochelari cu rame din baga, o bluză neagră și pantaloni negri, își scoase capul prin deschizătură.

— Spencer? zise femeia. Eu sunt doctorița Evans. Intră.

Spencer pătrunse în cabinetul doctoriței Evans, constatând că era simplu și luminos, fără să semene, din fericire, câtuși de puțin cu sala de așteptare. Avea o canapea din piele neagră și un fotoliu tapițat cu catifea gri. Pe un birou încăpător se aflau un telefon, un teanc de dosare din manila, o veioză cromată cu gâtul lung și una

dintre acele jucării înfățișând păsări care beau apă, atât de îndrăgite de domnul Craft, profesorul lor de geologie. Doctorița Evans se așeză pe fotoliul din catifea și-i făcu lui Spencer semn să stea pe canapea.

— Așa, zise doctorița Evans, după ce se făcură comode. Am auzit multe despre tine.

Spencer strâmbă din nas și aruncă o privire spre sala de așteptare.

— De la Melissa, bănuiesc.

— De la mama ta, o corectă doctorița Evans, deschizând la prima filă un carnetel cu coperte roșii. Afirmă că au existat ceva tulburări în viața ta, în ultima vreme.

Spencer fixă cu privirea măsuța de lângă canapea. Pe ea se aflau o bombonieră, o cutie cu șervețele Kleenex – normal – și unul dintre acele jocuri de masă, cu jetoane, pe care le mutai, sărind peste altele, până când nu mai rămânea decât unul. Era un astfel de joc și în camera de studiu a familiei DiLaurentis; ea și Ali îl rezolvaseră împreună, ceea ce însemna că amândouă erau geniale.

— Cred că mă descurc, murmură ea. Nu am, cum să zic, tendințe sinucigașe.

— Ți-a murit o prietenă apropiată. După care, și un vecin. Trebuie să-ți fi fost greu.

Spencer își lăsă capul pe spătarul canapelei și-și ridică privirea. Tavanul, cu denivelările acelea ale ipsosului, parc-ar fi avut acnee. Da, probabil că avea nevoie să discute cu cineva; doar nu putea să stea de vorbă cu cei din familie despre Ali, sau despre Toby, sau despre înfiorătoarele mesaje primite de la acea malefică persoană care o tot hărțuia, cunoscută doar sub inițiala A. Iar vechile ei prietene... Ele o evitau încă de când mărturisise că Toby știuse tot timpul că ele îi orbiseră sora vitregă, pe Jenna: era un secret pe care-l păstrase față de ele timp de trei ani foarte lungi.

Dar de la sinuciderea lui Toby trecuseră trei săptămâni, și aproape o lună de când muncitorii dezgropaseră

cadavrul lui Ali. Spencer se împăca mai bine cu toate acestea, în principal datorită faptului că A dispăruse. Nu mai primise vreun mesaj încă de dinainte de Foxy, marele bal caritabil din Rosewood. La început, tăcerea lui A îi provocase o anumită încordare lui Spencer – la gândul că, poate, nu era decât liniștea de dinaintea furtunii – dar, pe măsură ce trecea timpul, începuse să se destindă. Unghiile perfect manichiurate se desprinseseră din podul palmei. Dormea acum din nou cu veioza de pe birou stinsă. Primise un calificativ A+ la ultimul ei test la analiză matematică și un A la lucrarea despre Republica lui Platon. Despărțirea ei de Wren – el o lăsase baltă în favoarea Melissei, care, la rândul ei, îi dăduse imediat papucii lui Wren – n-o mai ustura atât de rău, iar familia ei își revenise la obișnuita ei stare de lasă-mă să te las. Până și prezența Melissei – stătea în casa familiei, cât timp locuința ei din Philly era renovată de o mică armată de lucrători – era, în general, tolerabilă.

Poate că și coșmarul ei se sfârșise.

Spencer își frământă degetele de la picioare în cizmele ei din piele de ied, de culoare galben-închis, înalte până la genunchi. Chiar dacă s-ar fi simțit suficient de reconfortată povestindu-i doctoriței Evans despre A, era o opțiune îndoielnică. De ce să mai aduci vorba despre A, dacă A nu mai era?

— E greu, dar Alison a dispărut de atâția ani. Am trecut peste asta, răspunse în cele din urmă, gândindu-se că, poate, doctorița Evans își va da seama că Spencer n-are chef de vorbă și va pune capăt mai devreme ședinței lor.

Doctorița Evans își însemnă ceva în carnetel. Spencer chiar se întrebă ce anume.

— Am mai auzit că ai avut ceva probleme cu sora ta, pe tema unui anume iubit.

Spencer se zbârli. Nu putea decât să-și imagineze versiunea extrem de deformată a Melissei cu privire la fiascul cu Wren: probabil, ceva cu Spencer lingând frișcă de pe abdomenul gol al lui Wren, în patul Melissei, în

timp ce aceasta din urmă îi privea, neputincioasă, pe fereastră.

— Asta chiar n-a fost mare scofală, bombăni.

Doctorița Evans își destinsese umerii și-i adresă lui Spencer aceeași privire care spunea nu mă prostești tu pe mine, folosită frecvent de mama ei.

— A fost iubitul surorii tale mai întâi, nu-i așa? Și vă întâlneți pe la spatele ei?

Spencer își încleștă maxilarele.

— Știți ce, îmi dau seama că a fost o greșeală, bine? Nu-mi trebuie încă o predică pe tema asta.

Doctorița Evans o fixă cu privirea.

— N-am de gând să-ți țin o predică. Poate că...

Își duse un deget la obraz.

— Poate că ai avut motivele tale.

Spencer făcu ochii mari. Avea cumva probleme cu auzul? Doctorița Evans chiar vorbea serios, dând de înțeles că Spencer n-ar fi sută la sută de învinuit? Poate că, la urma urmei, 175 de dolari pe oră nu însemna o sumă chiar atât de scandalosă de plătit pentru o ședință de terapie.

— Îți petreci vreodată timpul cu sora ta? o întrebă doctorița Evans, după câteva clipe de tăcere.

Spencer își vârî mâna în bombonieră și alese o Hershey's Kiss. Desfăcu ambalajul argintiu într-o singură fâșie spiralată, netezi foița în palmă și apoi își aruncă bomboana în gură.

— Niciodată. În afara momentelor când suntem cu părinții... dar nici atunci nu se poate spune că Melissa ar vorbi cu mine. Tot ce face e să se umfle în pene cu reușitele ei, sau să bată câmpii despre înnebunitor de plictisitoare lucrări de renovare la casa ei din oraș, turui Spencer, privind-o drept în ochi pe doctoriță. Cred că știți deja, ai noștri i-au cumpărat o casă în Orașul Vechi, pentru simplul fapt că a terminat facultatea.

— Am auzit, zise doctorița Evans, întinzându-și brațele deasupra capului și lăsându-și cele două brățări rotunde,

din argint, să-i alunece până la coate. Fascinante subiecte, adăugă.

După care îi făcu cu ochiul.

Spencer își simți inima parcă pregătindu-se să-i sară din piept. Din câte se părea, nici pe doctorița Evans n-o interesau avantajele oferite de fibrele de sisal față de iută. Bravo.

Mai discutară ceva vreme, Spencer simțindu-se din ce în ce mai bine, după care doctorița Evans făcu un gest spre ceasul imprimat cu celebrele ceasuri topite ale lui Salvador Dalí⁵¹, agățat deasupra biroului ei, arătându-i că ședința lor se încheiase.

Spencer își luă la revedere și deschise ușa cabinetului, frecându-și capul de parcă psihoterapeutul i l-ar fi spart și i-ar fi scormonit prin creier. În realitate, nu fusese o tortură, așa cum crezuse ea.

Închise ușa cabinetului și se întoarse. Spre surprinderea ei, își văzu mama așezată pe un fotoliu verde-pal, cu rezemători laterale, alături de Melissa, citind dintr-o revistă Main Line.

— Mamă, zise ea, încruntându-se. Ce cauți aici?

Veronica Hastings arăta ca și cum ar fi venit direct din grajdul cailor. Era îmbrăcată cu un tricou alb Petit Bateau și o pereche de blugi strâmți, și în picioare avea cizmele ei ponosite, pentru călărie. Ba chiar i se vedea și puțin fân prin păr.

— Am vești, anunță ea.

Atât doamna Hastings, cât și Melissa, aveau înfățișări extrem de serioase. Spencer simți că încep să i se involbureze măruntaiele. Cineva murise. Cineva – persoana care o asasinase pe Ali – ucisese din nou. Poate că A s-o fi întors. Doamne, nu, se rugă în gând.

— M-a sunat domnul McAdam, zise doamna Hastings, ridicându-se. Voia să discute despre nu știu ce eseuri ai scris acum câteva săptămâni.

---

⁵¹ E vorba de lucrarea suprarealistă intitulată Persistența memoriei

Se apropie cu un pas și mireasma parfumului ei Chanel No. 5 îi gădilă nările lui Spencer.

— Spence, el vrea să propună unul dintre ele pentru o Orhidee de Aur.

Spencer făcu un pas înapoi.

— O Orhidee de Aur?

Orhideea de Aur era cel mai prestigios concurs de eseuri din țară, echivalentul unui Oscar pentru liceeni. Dacă l-ar fi câștigat, revistele People și Time ar fi publicat reportaje despre ea. Yale, Harvard și Stanford s-ar fi bătut pentru ea. Spencer ar fi urmat și ea calea succesului pe care merseseră ceilalți câștigători ai Orhideei de Aur, așa cum și alții urmau calea deschisă de celebrități. Laureatul Orhideei de Aur din 1998 era acum redactor coordonator al unei foarte celebre reviste de modă. Câștigătorul din 1994 devenise congressman la vârsta de 28 de ani.

— Exact, confirmă mama ei, cu un zâmbet orbitor.

— O, Doamne, exclamă Spencer, în pragul leșinului. Dar nu de emoție: de groază. Eseurile pe care le predase nu erau scrise de ea... ci de Melissa. Spencer fusese în criză de timp când trebuise să-și termine tema, și A îi sugerase să „împrumute” vechile lucrări ale Melissei. Atâtea se petrecuseră în ultimele câteva săptămâni, că-i și fugise din minte toată povestea.

Spencer se cutremură. Domnul McAdam – sau Squidward, cum îi spunea toată lumea – o adorase pe Melissa când o avusese elevă. Cum era posibil ca el să nu-și amintească eseurile Melissei, mai ales că fuseseră atât de bune?

Doamna Hastings o apucă de braț pe Spencer, care tresări: mâinile mamei ei aveau mereu o răceală cadaverică.

— Suntem foarte mândre de tine, Spence!

Spencer nu-și mai putea stăpâni mușchii din jurul gurii. Trebuia neapărat să limpezească totul, înainte de a se ajunge prea departe.

— Mamă, nu pot...

Însă doamna Hastings n-o asculta.

— Am sunat-o deja pe Jordana, de la Philadelphia Sentinel. Ți-o aduci aminte pe Jordana? Care venea să ia lecții de călărie, la grajdurile noastre? Oricum, ea e entuziasmată. Nimeni din zona asta n-a mai fost vreodată propus. Vrea să scrie un articol despre tine!

Spencer clipi mărunț. Philadelphia Sentinel era un ziar pe care-l citea toată lumea.

— Interviu și ședința foto sunt deja programate, continuă să turuie doamna Hastings, luându-și uriașa ei sacoșă cafenie Tod și zăngănindu-și cheile mașinii. Miercuri, înainte de școală. Îți aduc ei și un stilist. Sunt convinsă c-o să vină și Uri, să-ți aranjeze o coafură de zile mari.

Spencer se temea să-i întâlnească privirea mamei, așa că-și lăsă ochii spre materialul pentru lectură din sala de așteptare: diverse numere din New Yorker și Economist, și o carte voluminoasă cu basme, bălăbănindu-se deasupra unui pachet de gumă Dubble Bubble. Nu putea să-i mărturisească mamei sale adevărul despre lucrarea furată; nu acum. Și, oricum, doar nu era să câștige ea Orhideea de Aur. Erau sute de candidați propuși, de la cele mai bune licee din toată țara. Probabil că nu va trece nici măcar de prima fază.

— Sună grozav, bolborosi ea.

Mama ei se îndreptă țațoșă spre ușă. Spencer mai zăbovi o clipă, fascinat de lupul de pe coperta cărții cu basme. Avusese și ea un volum identic când fusese mică. Lupul purta cămașă de noapte și bonetă și privea pofticios spre blonda și naiva Scufiță Roșie. Imaginea îi tot provocase coșmaruri lui Spencer.

Melissa își dresе glasul. Când își ridică ochii, Spencer văzu că sora ei o fixa cu privirea.

— Felicitări, Spence, rosti Melissa, pe un ton impersonal. Orhideea de Aur. Asta-i ceva colosal.

— Mersi, răspunse Spencer, aproape fără voie. Pe chipul Melissei i se părea că zărește o expresie înfiorător

de familiară. Și atunci, Spencer își dădu seama. Melissa arăta exact ca lupul cel mare și rău.

2

Încă o zi de mare încărcătură sexuală la ora de engleză avansați

Aria Montgomery se așeză în bancă pentru ora de engleză, luni dimineață, tocmai când afară, dincolo de fereastra deschisă, începea să miroasă a ploaie. Micul difuzor al stației de amplificare, montat în tavan, scoase câteva păcănituri, și toți cei prezenți în clasă își ridicară capetele spre el.

— Bună dimineața, dragi colegi! Vă vorbește Spencer Hastings, vicepreședinta claselor din anul al treilea!

Vocea lui Spencer răsună limpede și puternică. Părea arogantă și sigură pe sine, ca și cum ar fi absolvit cursul de Anunțuri publice pentru începători.

— Vreau să vă reamintesc tuturor că Rechinii din Rosewood Day se întrec mâine la înot cu Țiparii de la Drury Academy. Este cea mai importantă întrecere a sezonului, așa că haideți să demonstrăm toți spirit de solidaritate și să ne încurajăm echipa!

Și, după câteva secunde de pauză, adăugă:

— Ura!

Câțiva chicotiri pe înfundate. Aria simți un fior rece de tulburare. În ciuda tuturor celor întâmplute – asasinarea lui Alison, sinuciderea lui Toby, povestea cu A –, Spencer era în continuare președinta sau vicepreședinta tuturor organizațiilor existente. Însă, pentru Aria, însuflețirea lui Spencer părea... falsă. Ea văzuse o față a lui Spencer pe care alții n o cunoșteau. Spencer știuse timp de atâția ani că Ali îl șantajase pe Toby Cavanaugh, obligându-l să păstreze tăcerea cu privire la accidentul Jennei, și Aria nu putea s-o ierte pentru că ținuse o informație atât de periculoasă în secret față de ele.

— OK, copii, zise Ezra Fitz, profesorul de engleză

pentru avansați al Ariei. Reîncepu să scrie pe tablă, cu majusculele lui colțuroase, titlul Litera stacojie, pe care apoi îl sublinie cu patru linii. În capodopera lui Nathaniel Hawthorne, rosti el, Hester Prynne își înșală soțul, iar comunitatea o obligă să poarte un rușinos A mare și roșu pe piept, ca simbol al faptei sale.

Domnul Fitz se întoarse spre ei și-și ridică ochelarii cu rame pătrătoase spre rădăcina nasului său ascuțit.

— Poate cineva să mai dea alte exemple de lucrări literare cu aceeași temă, a căderii în dizgrație? Despre personaje batjocorite, sau proscrise pentru greșelile lor?

Noel Kahn ridică mâna, și ceasul Rolex cu brățară îi alunecă în jos pe braț.

— Ce ziceți despre episodul din Lumea reală⁵² în care colocatarii au hotărât prin vot ca fata aia psihopată să plece?

Întreaga clasă izbucni în râs, iar domnul Fitz făcu o figură perplexă.

— Oameni buni, aici suntem la ora de engleză pentru avansați, nu...

Se întoarse spre rândul pe care stătea și Aria.

— Aria? Tu ce zici? Vreo idee?

Aria șovăi. Propria ei viață ar fi fost un bun exemplu. Nu demult, trăia în armonie, împreună cu întreaga ei familie, în Islanda, Alison nu era oficial decedată, iar A nu exista. Dar apoi, într-o oribilă succesiune de evenimente, care debutase cu șase săptămâni în urmă, Aria se mutase înapoi în fișosul Rosewood, cadavrul lui Ali fusese descoperit sub o placă din beton în spatele fostei sale case, iar A dezvăluise cel mai mare secret al familiei Montgomery: acela că tatăl Ariei, Byron, o înșela pe mama ei, Ella, cu una dintre studentele sale, Meredith. Vestea însemnase o grea lovitură pentru Ella, care-l aruncase cu promptitudine afară din casă pe Byron. Aflând că Aria păstrase față de ea secretul lui Byron timp

---

⁵² The Real World, reality-show produs de MTV.

de trei ani, nu se simțise deloc bine. Relațiile mamă-fiică nu mai fuseseră prea cordiale și senine de atunci.

Desigur, se putea și mai rău. Aria nu mai primise vreun SMS din partea lui A în ultimele trei săptămâni. Cu toate că Byron, din câte se știa, locuia acum împreună cu Meredith, măcar Ella vorbea din nou cu Aria. Iar Rosewood nu fusese încă invadat de extraterestri, deși, după câte bizarerii se petrecuseră în orașul acesta, pe Aria n-ar fi surprins-o să se întâmple și așa ceva.

— Aria? o îmboldi domnul Fitz. Vreo idee?

Mason Byers îi sări Ariei în ajutor.

— Dar povestea cu Adam și Eva și șarpele?

— Grozavă, aprecie, distrat, domnul Fitz. Mai zăbovi o secundă cu privirea asupra Ariei, după care și-o abătu în altă parte. Aria simți un val de căldură, înțepător. Se lăsase agățată de domnul Fitz – de Ezra – la Snooker's, un bar studentesc, înainte ca vreunul dintre ei să afle că el îi va fi profesor la engleză pentru avansați. El fusese cel care pusese capăt relației, iar ulterior, Aria aflase că avea o iubită în New York. Dar nu-i purta pică. Îi mergea bine cu noul ei iubit, Sean Ackard, un tip cumsecade și cald și, din întâmplare, superb.

În plus, Ezra era cel mai bun profesor de engleză din câți avusese Aria vreodată. În luna trecută de la începerea anului școlar, el le dăduse ca temă patru cărți minunate și alcătuisese o scenetă pornind de la piesa Lada cu nisip, a lui Edward Albee. Foarte curând, clasa avea să joace într-o variantă în stil Neveste disperate după Medeea, tragedia greacă în care o mamă își omoară propriii copii. Ezra voia ca ei să gândească neconvențional, iar neconvenționalul era punctul forte al Ariei. Acum, în loc s-o mai strige Finlanda, colegul ei de clasă Noel Kahn îi găsisese Ariei o nouă poreclă: Lingușitoarea. Se simțea bine așteptând din nou cu entuziasm să meargă la școală totuși, iar uneori aproape că și uita de cât de complicată fusese la un moment dat relația ei cu Ezra.

Până când Ezra i-a adresat un zâmbet pe furiș, desigur. Atunci, nu și-a putut stăpâni un sentiment de emoție. Unul mic.

Hanna Marin, care stătea chiar în fața Ariei, ridică mâna.

— Sau cartea în care două fete sunt cele mai bune prietene, dar deodată, din senin, una dintre ele devine rea și-i fură iubitul celeilalte?

Ezra se scărpină în creștet.

— Îmi pare rău... nu cred că am citit așa ceva.

Aria își strânse pumnii. Ea știa ce voia să spună Hanna.

— Pentru ultima oară, Hanna, nu ți l-am furat eu pe Sean. Voi. Deja. Erați. Despărțiți!

Întreaga clasă fu străbătută de un val de râsete. Umerii Hannei înțepeniră.

— Cineva cam suferă de egocentrism, murmură ea spre Aria, fără să se întoarcă. Cine ți-a spus că vorbeam despre tine?

Însă Aria știa că la ea se referise. Când se întorsese din Islanda, fusese uimită să constate că Hanna se transformase din dolofana și stângacea umbră a lui Ali într-o zeiță suplă, frumoasă, îmbrăcată în haine de firmă. După toate aparențele, Hanna avea tot ce-și putuse dori vreodată: ea și cu cea mai bună prietenă a ei, Mona Vanderwaal – la rândul ei, o fostă penibilitate, acum transformată –, făceau legea prin școală, iar Hanna chiar pusese mâna pe Sean Ackard, băiatul după care tânjea încă din clasa a șasea. Aria nu se uitase la Sean decât după ce auzise că Hanna i-ar fi dat papucii. Însă foarte repede aflase că fusese invers.

Aria sperase că ea și vechile ei prietene ar fi putut să-și reia legătura, mai ales după ce primiseră toate mesaje de la A. Și totuși, nici măcar nu vorbeau între ele: totul revenise la acea stare de stinghereală din săptămânile de neliniște de după dispariția lui Ali. Aria nici măcar nu le spusese despre ce dezastru provocase A în familia ei. Singura dintre fostele prietene cu care Aria păstrase

relații oarecum amicale era Emily Fields, însă conversațiile dintre ele se mărginiseră în general la smiorcăielile lui Emily despre cât de vinovată se simțea ea de moartea lui Toby, până când Aria insistase, în sfârșit, s-o convingă că nu fusese vina ei.

— Bun, în fine, zise Ezra, așezând pe fiecare rând mai multe exemplare din Litera stacojie, care să fie date din mână în mână. Vreau ca toată lumea să citească săptămâna aceasta până la capitolul cinci inclusiv, și să scrie câte o lucrare de trei pagini pe oricare dintre temele pe care le găsiți la începutul romanului, termenul fiind vineri. OK?

Toată lumea începu să se văicărească și să comenteze. Aria își strecură cartea în geanta ei din blană de iac. Hanna se aplecă să-și ridice poșeta de pe podea. Aria o prinse de brațul ei subțire și palid.

— Uite ce e, Hanna, îmi pare rău. Crede-mă.

Hanna își smuci brațul și, cu buzele strânse, fără să scoată o vorbă, își îndesă Litera stacojie în poșetă. Cartea se tot împiedica, și Hanna scoase un mormăit iritat.

Acordurile muzicii clasice începură să răsună în difuzor, semnalând sfârșitul orei. Hanna țâșni de pe scaunul ei de parcă ar fi fost cuprins de flăcări. Aria se ridică încet, îndesându-și stiloul și caietul în geantă și porni spre ieșire.

— Aria!

Se întoarse. Ezra stătea rezemat de catedra din lemn de stejar, cu servieta lui ponosită din piele, în nuanța caramelului, lipită de șold.

— Ceva probleme? o întrebă.

— Scuze pentru fazele alea, răspunse ea. Eu și cu Hanna avem ceva de împărțit. N-o să se mai întâmple.

— Nu-i problemă, o asigură Ezra, lăsându-și jos cana de ceai negru cu lapte și mirodenii. În rest, e totul bine?

Aria își mușcă buza, gândindu-se dacă să-i spună ce se întâmpla în viața ei. Dar ce rost ar fi avut? Din câte știa, Ezra era la fel de imoral ca și tatăl ei. Dacă într-adevăr

avea o iubită în New York, atunci însemna c-o înșelase când se cuplase cu Aria.

— Totul e perfect, izbuti să răspundă.

— Bine. Te descurci grozav la ore, îi zise el, zâmbind și dezvăluindu-și cei doi adorabili dinți încălecați de jos.

— Mda, îmi place, zise ea, făcând un pas spre ușă. Dar se împiedică în cizmele ei cu tocuri exagerat de înalte și se înclină spre catedra lui Ezra. El o prinse de mijloc și-o trase la verticală... și spre el. Îi simțea căldura și siguranța trupului, și mirosea frumos, a praf de chili, a fum de țigară și a cărți vechi.

Aria se îndepărtă în grabă.

— Te simți bine? se interesă Ezra.

— Mda. Își făcu de lucru cu sacoul de uniformă, aranjându-l. Scuze, zise.

— Nu-i nimic, răspunse Ezra, înfundându-și mâinile în buzunarele hainei. Așadar... la revedere.

— Mda. La revedere.

Aria ieși din clasă, respirând precipitat și superficial. Poate că era ea ne bună, dar se simțea destul de convinsă că Ezra o ținuse în brațe cu o secundă mai mult decât fusese necesar. Și era într-un tot convinsă că ei îi plăcuse.

3

Nimic nu e mai rău decât o presă nefavorabilă

În timpul pauzei lor de prânz din ziua de luni, Hanna Marin și cea mai bună prietenă a ei, Mona Vanderwaal, stăteau într-un separeu din colț al cafenelei de la Rosewood Day, Steam, făcând ce știau ele mai bine: bârfindu-i pe cei care nu erau la fel de fabuloși ca ele.

Mona o împunse pe Hanna cu un capăt al pișcotului ei înmuiat în ciocolată. Pentru Mona, alimentele însemnau mai degrabă o formă de subzistență, decât mâncare propriu-zisă.

— Jennifer Feldman cam are butuci, este?

— Biata fată, replică Hanna, țuguindu-și buzele cu o compasiune prefăcută. Butuci era termenul prescurtat folosit de Mona pentru picioare ca trunchiurile de copac: solide, cu coapse dizgrațioase și pulpe care nu scădeau în diametru de la genunchi până la glezne.

— Iar de la gleznă în jos, parcă ar avea cârnați exagerat de umpluți, în pantofii ăia! croncăni Mona.

Hanna chicoti, privind-o pe Jennifer, componentă a lotului de natație, cum atârnă pe peretele din partea opusă un afiș pe care scria: MÂINE, ÎNTRECERE DE NATAȚIE! RECHINII DIN ROSEWOOD DAY CONTRA ȚIPARII DIN DRURY ACADEMY! Gleznelor îi erau hidos de groase.

— Așa se-ntâmplă când fetele cu glezne groase încearcă să poarte Louboutin, oftă Hanna. Ea și Mona erau silfidele cu glezne subțiri pentru care-și crease Christian Louboutin pantofii, evident.

Mona luă o înghițitură zdravănă din cafeaua ei Americano⁵³ și-și scoase jurnalul de buzunar Gucci din geanta ei vineție Botkier. Hanna clătină aprobator din cap. Aveau lucruri mai bune de făcut pe ziua de azi decât să-i critice pe alții, cum ar fi să pună la cale nu una, ci două petreceri: una numai pentru ele două, iar cealaltă, pentru restul elitei de la Rosewood Day.

— Să începem cu începutul, zise Mona, scoțând capacul stiloului. Cu Amicversarea. Ce-ar trebui să facem diseară? Mergem la cumpărături? La masaj? La cină?

— Toate, răspunse Hanna. Și categoric trebuie să dăm pe la Otter.

Otter era un nou magazin de lux deschis în mall.

— Ador Otter, o aprobă Mona.

— Unde-ar trebui să cinăm? se interesă Hanna.

— La Rive Gauche, normal, răspunse cu voce tare Mona, încercând să acopere zgomotul aparatului care măcina cafeaua.

— Corect. Acolo categoric ne dau și vin.

---

⁵³ Cafea preparată prin turnarea unei cantități de apă fierbinte peste o doză sau două de espresso

— O fi cazul să invităm și băieți? Ochii albaștri ai Monei sclipiră. Eric Kahn mă tot sună, explică ea. Poate dac-ari veni și Noel, pentru tine?

Hanna se încruntă. Chiar dacă era drăguț, incredibil de bogat și făcea parte din clanul ultra-sexy al fraților Kahn, Noel zău că nu era genul ei.

— Fără băieți, hotărî ea. Deși cu Eric n-am absolut deloc probleme.

— O să fie o Amicversare fantastică, zise Mona, zâmbind atât de larg, încât i se iviră gropițele. Îți vine să crezi că e a treia?

Hanna surâse. Amicversarea lor marca ziua în care Hanna și Mona vorbiseră la telefon timp de trei ore și jumătate: indiciu evident că erau cele mai bune prietene. Cu toate că se știau încă din grădiniță, nu vorbiseră cu adevărat între ele până la selecțiile pentru echipa de majorete, desfășurate cu câteva săptămâni înainte de prima zi a clasei a opta. Pe atunci, Ali era deja dispărută de două luni, iar vechile prietene ale Hannei deveniseră de-a dreptul distante, așa că ea se hotărâse să-i dea o șansă Monei. Și a meritat: Mona era amuzantă, sarcastică și, în ciuda pasiunii ei pentru rucsacuri din blănuri de animale și scutere marca Razor, devora în taină Vogue și Teen Vogue cu la fel de multă aviditate ca și Hanna. În decurs de câteva săptămâni, ajunseseră la concluzia că e cazul să fie cele mai bune prietene și să se transforme în cele mai populare fete din școală. Și, iată: acum asta și erau.

— Așa. Să trecem la planurile mai mărețe, zise Mona, întorcând o filă din carnetelul ei. Sweet seventeen, fredonă ea, pe melodia de la MTV, My Super Sweet Sixteen⁵⁴.

— O să fie trăsnet, izbucni Hanna. Ziua de naștere a

---

⁵⁴ Reality show difuzat pe MTV, având ca subiect fastuoasele petreceri aniversare date de familiile bogate pentru copiii lor, piesa de generic, *Sweet Sixteen*, fiind interpretată de Hilary Duff

Monei era sâmbăta aceasta, și aproape toate amănuntele petrecerii fuseseră puse la punct. Avea s-o organizeze la Planetariul Hollis, unde se găseau telescoape în toate încăperile: până și în toalete. Angajase un DJ, ospătari și o echipă de acrobați la trapez – astfel încât invitații să se poată balansa pe deasupra ringului de dans –, plus un operator video, care să filmeze petrecerea și s-o proiecteze în timp real pe un ecran Jumbotron. Mona avusese grijă să-i instruiască pe oaspeții ei să se îmbrace de gală, dar numai prin invitațiile tipărite. Dacă se întâmpla să apară cineva în blugi, sau în trening Juicy, angajații firmei de pază aveau să-i facă vânt, nu tocmai cu politețe, respectivei persoane.

— Așa, mă gândeam, zise Mona, îndesând un șervețel în paharul ei din carton, în care fusese cafeaua; e un pic cam în pripă, dar m-am hotărât să-mi alcătuiesc o Curte.

— O Curte? se miră Hanna, înălțându-și o sprânceană perfect pensată.

— E un pretext ea să-ți iei rochia aia fabuloasă Zac Posen, după care-ți tot lasă gura apă la Saks: proba e mâine. Și o să purtăm diademe și-i punem pe băieți să se încline în fața noastră.

Hanna își înăbuși un chicotit.

— N-o să facem și un număr de dans în deschidere, nu-i așa?

Ea și Mona fuseseră anul trecut la petrecerea Juliei Rubinstein, care le pusese să participe la un intermezzo de bal, cu o gașcă de modele masculine de mâna a patra. Partenerul de dans al Hannei mirosea a usturoi și o întrebuse imediat dacă nu vrea să meargă cu el la garderobă. Ea își petrecuse restul serii fugind de el.

Mona pufni batjocoritoare, sfărâmându-și pișcotul în bucățele.

— Aș face eu o gugumănie ca asta?

— Normal că nu, răspunse Hanna, rezemându-și bărbia în palme. Așadar, eu sunt singura fată de la Curte, nu?

Mona își dădu ochii peste cap.

— Evident.

Hanna ridică din umeri.

— Adică, nici nu știu pe cine altcineva ai putea să alegi.

— Nu trebuie decât să-ți găsim un partener, continuă Mona, vârându-și în gură cea mai mititică dintre bucățelele de pișcot.

— Nu vreau să iau pe nimeni de la Rosewood Day, se grăbi să spună Hanna. Poate c-o să invit pe cineva de la Hollis. Și o să-mi aduc mai mulți parteneri, adăugă, cu ochii sclipindu-i. Aș putea să iau o grămadă de tipi, care să mă poarte pe brațe toată seara, ca pe Cleopatra.

Mona bătu palma cu ea.

— Așa te vreau.

Hanna își ronțâi capătul paiului.

— Mă întreb dac-o să vină și Sean.

— Nu știu, zise Mona, înălțându-și o sprânceană. Dar ai terminat cu el, așa-i?

— Normal!

Hanna își aruncă pe spate părul castaniu. Amărăciunea încă-i pâlâia în suflet ori de câte ori se gândea cum o lăsase Sean pentru mult-prea-înalta și pentru îl-pup-în-fund-pe-profesorul-de- engleză-și-mă-cred-mare-rahata-în-ploaie-pentru-că-am-stat-în-Europa de Aria Montgomery, dar fie! Sean pierdea. Acum, că băieții o știau liberă, căsuța de mesaje a telefonului ei BlackBerry piuia la fiecare câteva minute de SMS-uri de la posibili parteneri.

— Bun, zise Mona. Pentru că ești mult prea sexy pentru el, Han.

— Știu, replică sarcastic Hanna, după care bătură din nou ușor palma. Hanna se lăsă pe spate, simțind un cald și liniștitor val de bine. Îi venea greu să creadă că relația dintre ea și Mona se clătinase cu o lună în urmă. Închipuie-ți, Mona să creadă că ea ar fi vrut să fie prietenă cu Aria, Emily și Spencer, nu cu ea!

OK, e drept că Hanna ascunsese unele lucruri de

Mona, cu toate că, până la urmă, i le mărturisise în majoritate: vomatul sporadic, necazurile cu tatăl ei, cele două arestări, faptul că se dezbrăcase în fața lui Sean la petrecerea lui Noel Kahn, iar el o respinsese. Minimalizase totul, îngrijorată că Mona ar fi putut s-o renege pentru astfel de secrete oribile, însă Mona primise totul cu ușurință. Zisese că oricare divă mai dă de necazuri din când în când, iar Hanna ajunsese la concluzia că-și exagerase problemele. Și ce dacă nu mai era cu Sean? Și ce dacă nu mai vorbise cu tatăl ei după Foxy? Și ce dacă făcea încă muncă voluntară la clinica pentru arși a doctorului Ackard, ca ispășire a faptului că-i distrusese mașina? Și ce dacă dușmancele ei cele mai înverșunate, Naomi Zeigler și Riley Wolfe, știau despre problemele ei cu bulimia și împrăștiaseră zvonuri despre ea prin toată școala? Ea și Mona aveau în continuare o relație strânsă, iar A încetase s-o mai hărțuiască.

Elevii începură să iasă din cafenea, ceea ce însemna că pauza era pe cale să se sfârșească. În timp ce pășea, țațoșă, împreună cu Mona, spre ieșire, Hanna își dădu seama că se apropiau de Naomi și de Riley, care stătuseră ascunse pe după uriașul aparat rotitor pentru Frappuccino. Hanna strânse din dinți și încercă să-și țină capul sus.

— Bleeeeeaaaa, murmură Naomi în urechea Hannei, în timp ce trecea pe lângă ea.

— laaaaac, o zeflemisi Riley, chiar din spatele ei.

— Nu le da atenție, Han, rosti Mona cu voce tare. Sunt ofticate că pe tine te încap blugii ăia Rich and Skinny de la Otter, și pe ele, nu.

— Mișto, replică Hanna, pe un ton degajat, cu nasul în vânt. Asta, plus că eu măcar nu am sfârcurile băgate înăuntru.

Gura lui Naomi se făcu extrem de mică și se încordă.

— Asta a fost din cauza sutienului de atunci, replică ea, printre dinți. Hanna îi zărise lui Naomi sfârcurile vârâte înăuntru, cu o săptămână în urmă, când se

schimbau pentru ora de sport. Poate chiar fusese doar din cauza bizarului sutien pe care-l purtase, dar, ia stai: în dragoste și în războiul pentru popularitate, totul e permis!

Hanna le privi peste umăr pe Naomi și pe Riley și le aruncă o căutătură semeață, superioară. Se simțea ca o regină umilind două țărăncuțe zdrențăroase. Și, spre marea ei satisfacție, observă că Mona le privea exact la fel. În definitiv, pentru asta sunt prietenii, nu?

4

Nu-i de mirare că mama lui Emily este atât de severă

Emily Fields nu avea niciodată antrenament în preziua unui concurs, așa că se duse direct acasă după școală și observă trei noi obiecte pe blatul din calcar al mesei de lucru din bucătărie. Era vorba despre două prosoape Sammy noi, albastre, pentru Emily și pentru sora ei, Carolyn, tocmai la țanc pentru confruntarea de mâine cu cei de la Drury... dar și despre o carte broșată, cu titlul Nu e corect: Ce să faci când îți pierzi iubitul. Pe copertă era lipit un bilețel: Emily, m-am gândit că poate îți va fi de folos. Mă întorc la ora 6. Mama.

Emily frunzări distrată cartea. Nu la mult timp după ce fusese descoperit cadavrul lui Alison, mama lui Emily începuse s-o surprindă cu tot felul de stimulente pentru moral, de genul unei cărți intitulate 1001 de lucruri care te fac să zâmbești, al unei truse voluminoase de creioane colorate Prismacolor și al unei păpuși înfățișând o morsa, fiindcă Emily fusese obsedată de morse când era mai mică. După sinuciderea lui Toby, mama ei se mărginise totuși să-i ofere lui Emily numai câteva cărți pentru autoajutorare. Doamna Fields părea să creadă că moartea lui Toby reprezentase pentru Emily o lovitură mai grea decât moartea lui Ali; probabil, deoarece ea crezuse că Toby ar fi fost iubitul lui Emily.

Emily se lăsă să cadă pe un scaun alb din bucătărie și

închise ochii. Iubit sau nu, moartea lui Toby o bântuia într-adevăr. În flecare seară, când se privea în oglindă în timp ce se spăla pe dinți, avea impresia că-l vede pe Toby, stând chiar în spatele ei. Nu se putea împiedica să rememoreze seara aceea fatidică, în care el o dusesese la Foxy. Emily îi spusese lui Toby că fusese îndrăgostită de Alison, iar Toby mărturisise că se bucura de moartea lui Alison. Emily presupusese imediat că Toby ar fi fost asasinul lui Ali și-l amenințase că anunță poliția. Dar, până să-și dea ea seama exact cât de mult se înșelase, fusese prea târziu.

Ascultă micile zgomote obișnuite din casa ei goală. Se ridică apoi, luă telefonul fără fir de pe masă și formă un număr. Maya îi răspunse de la prima sonerie.

— Carolyn e acasă la Toph, îi zise Emily, cu voce scăzută. Mama e la ședința cu părinții. Avem o oră întregă la dispoziție.

— La pârau? întrebă în șoaptă Maya.

— Mhî.

— În șase minute, declară Maya. Cronometrează-mă.

Emily avu nevoie de două minute până să se strecoare afară pe ușa din spate, să sprinteze de-a curmezișul întinsei și alunecoasei sale peluze și să se avânte în pădure, spre micul pârau retras. Pe malul apei era o stâncă netedă, plată, perfectă ca să stea două fete pe ea. Descoperiseră, ea și Maya, locul acesta secret în urmă cu două săptămâni, și se ascundeau acolo cât de mult timp puteau.

După cinci minute și patruzeci și cinci de secunde, Maya își făcu apariția printre copaci. Arăta, ca de obicei, adorabil, cu tricoul ei alb, simplu, cu fusta mini de un roz pal și tenișii Puma din velur roșu. Chiar dacă era octombrie, afară erau aproape douăzeci și șapte de grade. Își legase părul la spate, lăsându-și la vedere tenul impecabil, în nuanța caramelului.

— Salut, strigă ea, un pic cam cu răsuflarea tăiată. Sub șase minute?

— La mustață, o tachină Emily.

Se trântiră amândouă pe piatră. Pentru câteva clipe, nu vorbiră. Era atâta liniște aici, în pădure, față de străzile orașului... Emily se strădui să nu se mai gândească la cum fugise de Toby, chiar prin pădurea aceasta, cu câteva săptămâni în urmă. În loc de așa ceva, se concentrează asupra felului în care sclipea apa pe deasupra pietrelor, și la cum începeau vârfulurile copacilor să prindă o culoare portocalie. Avea ea o superstiție legată de copacul cel mare, pe care abia îl puteau distinge la marginea curții din spatele casei ei: dacă frunzele lui se îngălbeneau toamna, anul școlar avea să fie bun pentru ea. Dacă se înroșeau, dimpotrivă. Anul acesta însă, erau portocalii... asta să însemne așa și așa? Emily avea lot felul de superstiții. I se părea că întreaga lume ar fi încărcată de semne. Nimic nu era întâmplător.

— Mi-a fost dor de tine, îi șopti Maya la ureche. Nu te-am văzut azi la școală.

Un fior o străbătu, când buzele Mayei îi atinseră lobul urechii. Își schimbă poziția pe piatră, mutându-se mai aproape de Maya.

— Știu. Și eu te-am tot căutat.

— Ai scăpat teafără din laboratorul de biologie? se interesă Maya, cuprinzându-i degetul mic cu al ei.

— Mhî. Emily își plimbă degetele pe brațul Mayei, spre umăr. Cum a fost testul la istorie?

Maya strâmbă din nas și scutură din cap.

— Asta te face să te simți mai bine? o întrebă Emily, sărutând-o ușor pe buze.

— Trebuie să te străduiești mai mult, dacă vrei să-mi fie mai bine, replică Maya, seducătoare, coborându-și ochii ei verzi-gălbui, de pisică, și întinzându-se spre Emily.

Se hotărâseră să încerce așa: să rămână împreună, să-și petreacă timpul împreună ori de câte ori le stătea în puteri, mângâindu-se, sărutându-se. Oricât ar fi încercat Emily s-o elimine pe Maya din viața ei, nu putea. Maya

era minunată, cu nimic asemănătoare fostului partener al lui Emily, Ben: cu absolut nimic, de fapt, asemănătoare oricărui băiat cu care mai ieșise ea vreodată. I se părea atât de liniștitor să fie aici, lângă pârâu, alături de ea. Nu erau doar împreună: erau și cele mai bune prietene. Așa ar trebui să te simți într-un cuplu.

După ce se desprinseră, Maya își descălță un pantof și-și înmuie picioarele în apa pârâului.

— Așa. Și... ieri ne-am mutat înapoi acasă.

Emily inspiră brusc. După ce muncitorii găsiseră cadavrul lui Ali în curtea din spatele noii case a Mayei, familia St. Germain se mutase la hotel, ca să scape de sâcâiala presei.

— Și, e... ciudat?

— E OK, răspunse Maya, ridicând din umeri. A, stai să vezi. Cică umblă un hărțuitor prin zonă.

Emily simți un junghi în stomac. Și asta îi amintea de Toby: mai demult, pe când erau în clasa a șasea, el era puștiul sinistru care se zgâia pe ferestrele tuturor, mai ales în casa lui Ali.

— Tip? Tipă? întrebă.

Maya scutură din cap.

— Nu știu, zise, suflându-și în sus zulufii de pe frunte. Orașul ăsta, să mă bată Dumnezeu... E cel mai ciudat de pe Pământ.

— Probabil că ți-o fi dor de California, zise încetișor Emily, privind un stol de păsări înălțându-se dintr-un stejar din apropiere.

— De fapt, absolut deloc, replică Maya, prinzând-o de încheietură. În California nu era nicio Emily.

Emily se aplecă spre Maya și-o sărută ușor pe gură. Buzele lor rămaseră împreunate timp de cinci lungi secunde. Apoi, îi sărută lobul urechii. Pe urmă, Maya îi sărută buza de jos. Se desprinseră și-și zâmbiră, soarele după-amiezii împodobindu-le obrajii cu desene atrăgătoare. Maya îi sărută nasul lui Emily, apoi tâmplele, pe urmă gâtul. Emily închise ochii, și Maya îi sărută

pleoapele. Inspiră adânc. Maya își plimbă degetele delicate peste contururile maxilarului lui Emily; se simți de parcă un milion de fluturi și ar fi fâlfâit aripioarele pe pielea ei. Oricât ar fi încercat să se convingă pe sine că era anormal să fie cu Maya, în realitate era singurul lucru care i se părea normal.

Maya se trase înapoi.

— Ei, am o propunere pentru tine.

Emily se destinse într-un zâmbet superior.

— O propunere. Sună a ceva serios.

Maya își vârî mâinile în mâneci.

— Ce-ai zice dacă ar fi totul mai deschis?

— Mai deschis? repetă Emily.

— Mda, confirmă Maya, plimbându-și degetul în sus și-n jos pe brațul lui Emily și făcându-i pielea ca de găină. Emily îi simțea aroma de banane a gumei de mestecat, miros care de-acum i se părea îmbătător. Adică, să stăm împreună și în casă la tine. Să stăm împreună la școală. Să... nu știu. Înțeleg că nu ești pregătită ca toată treaba să fie, cum să zic, publică, Em, dar e greu să ne petrecem tot timpul doar pe piatra asta. Ce-o să se întâmple când s-o lăsa frigul?

— Venim îmbrăcate de iarnă, glumi Emily.

— Eu vorbeam serios.

Emily privi cum o pală de vânt mai zdravănă face crengile copacilor să se ciocnească între ele. Dintr-odată, prin aer se simți miros de frunze arse. N-avea cum s-o invite pe Maya în casa ei, fiindcă maică-sa îi pusese deja clar în vedere că nu vrea ca Emily să fie prietenă cu Maya... din motive îngrozitoare, aproape total rasiste. Dar Emily n-avea de gând să-i spună Mayei așa ceva. Cât despre cealaltă parte, cu umblatul împreună în public... nu. Închise ochii și se gândi la fotografia pe care i-o trimisese A pe telefon, nu demult: cea cu Emily și Maya, sărutându-se în cabina foto, la petrecerea lui Noel Kahn. Tresări. Nu era pregătită pentru momentul în care avea să afle toată lumea.

— Îmi pare rău dacă ți se pare că tergiversez, zise. Dar în clipa de față, așa mă simt eu mai în largul meu.

Maya oftă.

— OK, rosti, pe un ton plângăcios, ca de Eeyore. Va trebui să mă împac cu situația.

Emily fixă apa cu privirea. Doi pești argintii înotau, aproape lipiți. Ori de câte ori cotea câte unul, cotea și celălalt. Erau precum acele biete cupluri care se tot giugiuleau pe coridoare și practic încetau să mai respire dacă le separai. O întrista oarecum gândul că ea și Maya n-ar putea fi niciodată un astfel de cuplu.

— Și, o întrebă Maya, ai emoții pentru concursul de mâine?

— Emoții? se miră Emily, încrețindu-și fruntea.

— O să fie toată lumea acolo.

Emily ridică din umeri. Participase la competiții cu mult mai importante decât cea de mâine: de exemplu, la campionatele naționale de anul trecut fuseseră și echipe de filmare.

— Nu-mi fac eu probleme, zise.

— Ești mai curajoasă ca mine, declară Maya, îndesându-și piciorul la loc în pantoful sport.

Însă Emily nu era la fel de convinsă. Maya părea curajoasă în toate: ignora regulile care impuneau să porți uniforma de la Rosewood Day și apărea zi de zi cu jacheta ei albă din denim. Fuma iarbă la fereastra dormitorului ei, când părinții îi erau plecați la magazin. Îi saluta pe băieții pe care nici măcar nu-i cunoștea. Într-un fel, era exact ca Ali: total neînfricată. Ceea ce, probabil, reprezenta și motivul pentru care se îndrăgostise Emily de amândouă.

Și Maya se arăta curajoasă și aici: cu privire la ce era, la ce-și dorea, și la persoana cu care-și dorea să fie împreună. Nu-i păsa dacă afla lumea. Maya își dorea să fie cu Emily, și nimic nu putea s-o împiedice. Poate că, într-o zi, Emily avea să fie și ea la fel de curajoasă ca Maya. Dar, dacă era după ea, ziua aceea avea să fie una

foarte, foarte îndepărtată.

5

Aria e cu totul de partea transpunerilor literare

Aria se cocoță pe bara de protecție din spatele mașinii lui Sean, frunzărind piesa ei preferată de Jean-Paul Sartre, Cu ușile închise. Era luni, după școală, și Sean îi promisese c-o duce el acasă după ce ia ceva din biroul antrenorului de fotbal... numai că zăbovea îngrozitor de mult. În timp ce ajungea la Actul II, un grup de Fete Tipice pentru Rosewood, aproape identice, blonde, cu picioare lungi, cu genți Coach enorme, traversă eu pași apăsați parcarea elevilor, cercetând-o cu priviri bănuitoare. După toate aparențele, cizmele cu tălpi groase și căciulița gri, tricotată, cu clape pentru urechi erau semne indicând că Aria sigur punea la cale o infamie.

Aria oftă. Se străduia din răspuțeri să se adapteze din nou la Rosewood, dar nu era deloc ușor. Încă se simțea ca o păpușă Bratz ieftină, îmbrăcată în imitație de piele și liber-cugetătoare, într-un ocean de Frumoase Prințese Barbie din Țara Fițelor.

— Nu e bine să stai așa, pe bara de protecție, auzi o voce din spate, care o făcu să sară ca arsă. Se strică suspensiile.

Aria se răsuci iute. Ezra era la doar câțiva pași. Părul șaten îi stătea zbârlit în smocuri dezordonate, iar sacoul îi era și mai șifonat decât fusese de dimineață.

— Eu crezusem că genul tău literar e total pe dinafară când vine vorba despre mașini, glumi ea.

— Sunt plin de surprize, replică Ezra, aruncându-i un zâmbet seducător. Apoi, începu să se scotocească prin servieta lui ponosită din piele. De fapt, îi zise, aș avea ceva pentru tine. Un eseu despre Litera stacojie, în care se discută dacă adulterul ar putea fi, uneori, îngăduit.

Aria luă filele xeroxate din mâna lui.

— Eu cred că adulterul n-ar putea fi îngăduit, sau iertat, replică încet. Niciodată.

— Niciodată înseamnă un timp cam îndelungat, murmură Ezra. Stătea atât de aproape, încât Aria îi putea distinge micile pete de un albastru-închis în ochii lui bleuciel.

— Aria?

Sean apăruse chiar lângă ea.

— Hei! țipă Aria, luată prin surprindere. Sări într-o parte de lângă Ezra, ca și cum el ar fi fost încărcat cu electricitate. Ai... ai terminat?

— Mhî, confirmă Sean.

Ezra făcu un pas înainte.

— Salut. Sean, nu? Eu sunt Ez... adică, domnul Fitz, noul profesor pentru engleză avansați.

Sean îi strânse mâna.

— Eu sunt doar la cursul obișnuit. Sunt iubitul Ariei.

O umbră de ceva – de dezamăgire, poate – îi traversă chipul lui Ezra.

— Mișto, bolborosi el, poticnit. Joci fotbal, așa-i? Felicitări pentru victoria de săptămâna trecută.

— Mulțumesc, răspunse, modest, Sean. Avem echipă bună anul ăsta.

Aria simți nevoia să-i explice lui Ezra de ce era ea împreună cu Sean. Sigur, el era un Băiat Tipic pentru Rosewood, dar în realitate era mult mai profund. Se opri la timp. Nu-i datora explicații lui Ezra. El îi era profesor.

— Hai să mergem, rosti brusc, luându-l de braț pe Sean. Voia să plece mai repede de-acolo, înainte ca vreunul dintre ei s-o pună într-o situație jenantă. Dacă Sean comitea vreo greșeală gramaticală? Dacă pe Ezra îl lua gura pe dinainte și divulga că fuseseră cuplați? Nimeni de la Rosewood nu știa despre asta. Nimeni, adică, în afara lui A.

Aria se strecură pe scaunul din dreapta al îngrijitului Audi, cu miros de pin, simțind furnicături prin tot corpul. Tare mult și-ar fi dorit câteva minute de singurătate, cât

să-și revină; totuși, Sean se trânti pe scaunul de lângă ea și o sărută pe obraz.

— Ți-am simțit lipsa azi, declară el.

— Și eu, îi răspunse mașinal Aria, cu o voce care i se cam oprea în gât. Zgâindu-se prin geamul din lateral, îl zări pe Ezra, ajuns în parcare profesorală, urcându-se în prăpăditul și demodatul lui Volkswagen broscuță. Își lipise un nou abțibild pe bara de protecție – ECOLOGIA EXISTĂ – și, din câte se părea, își spălase mașina în weekend. Nu că ar fi fost obsedată să-l verifice, sau cine mai știe ce.

În timp ce Sean aștepta ca alți elevi să treacă prin fața mașinii, își tot freca bărbia perfect rasă și-și fâțâia degetele sub gulerul bluzei lui polo, marca Penguin. Dacă ar fi fost să-i identifice cu genuri poetice, Sean ar fi fost un haiku: elegant, simplu și frumos. Ezra, în schimb, semăna cu unul dintre încurcatele vise febrile ale lui William Burroughs.

— Vrei să ieșim mai târziu? îi propuse Sean. Să cinăm împreună? Sau să stăm cu Ella?

— Să ieșim, hotărî Aria. Scumpul de Sean, cum îi plăcea lui să-și petreacă timpul cu Ella și cu Aria! Ei trei chiar vizionaseră împreună întreaga colecție de DVD-uri a Ellei cu filmele lui Truffaut... chiar dacă Sean afirmase că el, în realitate, nu prea înțelege filmele franțuzești.

— Zilele astea trebuie să-ți fac cunoștință cu familia mea, zise Sean, reușind în sfârșit să iasă din parcare școlii Rosewood, în urma unui SUV Acura.

— Știu, știu, zise Aria. Era emoționată la gândul că avea să-i cunoască părinții lui Sean: auzise că erau îngrozitor de bogați și exagerat de perfecți. Cât de curând, adăugă.

— Păi, antrenorul nostru vrea ca toată echipa de fotbal să meargă la concursul ăla mare de înot, de mâine, în galeria școlii. Vii și tu s-o vezi pe Emily, nu?

— Sigur, răspunse Aria.

— Atunci, poate miercuri? La cină?

— Poate.

Imediat cum intrară pe drumul prin pădure, care se întindea paralel cu Rosewood Day, telefonul Treo al Ariei începu să cânte. Îl scoase din geantă, neliniștită: zvâcnetul reflex al genunchiului, manifestat de fiecare dată când primea câte un SMS, îi dădea de înțeles că ar putea să fie de la A, chiar dacă A părea să fi dispărut. Cu toate acestea, noul mesaj era din partea unui număr necunoscut, începând cu 484⁵⁵. Cele din partea lui A aveau mereu afișat „privat”. Apăsă pe CITEȘTE.

Aria: trebuie să discutăm. Am putea să ne întâlnim azi, în fața clădirii pentru arte din Hollis, la 16:30? Eu o să fiu în campus, așteptând-o pe Meredith să-și termine de predat orele. Tare mult mi-ar plăcea să stăm la o tacla. Tatăl tău, Byron.

Aria privi dezgustată ecranul. Era un mesaj deranjant din toate punctele de vedere. Mai întâi, ce, tatăl ei avea acum telefon mobil? Ani de-a rândul, se ferise de așa ceva, susținând că pot să provoace cancer cerebral. Pe urmă, îi dăduse un SMS; ce avea să urmeze, o pagină de MySpace?

Și, în al treilea rând... mesajul în sine. Mai ales precizarea tatăl tău, de la sfârșit. Ce, credea că uitase cine e?

— Te simți bine? o întrebă Sean, luându-și ochii pentru o clipă de la drumul șerpuit și îngust din față.

Aria îi citi mesajul lui Byron.

— Îți vine să crezi una ca asta? îl întrebă, după ce termină de citit. Sună de parcă ar avea nevoie de cineva care să-i dea o ocupație, cât timp își așteaptă putoarea să-și termine de predat orele.

— Și, ce ai de gând să faci?

— Să nu mă duc, replică Aria, cutremurându-se cu gândul la toate momentele în care-i surprinsese pe

---

⁵⁵ Prefixul telefonic pentru zona Pennsylvania

Meredith și pe tatăl ei împreună.

În clasa a șaptea, ea și Ali îi prinseseră sărutându-se în mașina tatălui ei, după care, acum câteva săptămâni, când era cu fratele ei mai mic, Mike, dăduse peste ei la berăria Victory. Meredith îi spusese Ariei că ea și Byron erau îndrăgostiți, dar cum ar fi fost posibil?

— Meredith e o distrugătoare de familii, vociferă ea. E mai rea decât Hester Prynne!

— Decât cine?

— Hester Prynne. E personajul principal din Litera stacojie... trebuie să citim romanul, pentru engleză. E cu femeia aia care comite un adulter și orașul o repudiază. Eu cred că Rosewood-ul ar trebui s-o repudieze pe Meredith. În Rosewood ar fi nevoie de un eșafod public... ca s-o umilească.

— Ce-ai zice despre stâlpul infamiei, de la bâlci? Propuse Sean, încetinind în timp ce trecea pe lângă un biciclist. Știi chestia aia din lemn, cu găuri, prin care poți să-ți vârî capul și brațele? se încuie și rămâi pur și simplu acolo. Noi ne tot făceam poze cu aiureala aia.

— Perfect, aprobă Aria, practic strigând. Și Meredith merită să i se întipărească pe frunte „hoț de bărbați”. Ar fi prea subtil doar să-i coasă o literă A pe rochie.

Sean izbucni în râs.

— Am impresia că ai intrat de-a binelea în Litera stacojie.

— Nu știu. N-am citit decât opt pagini.

Aria tăcu deodată, fiindcă-i venise o idee.

— De fapt, ia stai. Poți să mă lași la Hollis?

Sean îi aruncă o privire piezișă.

— Te duci să te întâlnești cu el?

— Nu tocmai, îi răspunse ea, cu un zâmbet diavolesc.

— Ooo-kay...

Sean parcurse câteva cvartale din cartierul Hollis, pline de case din cărămidă și din piatră, de statui din bronz înfățișându-i pe ctitorii facultății, și de grămezi de studenți pe biciclete, în vestimentații șic-neîngrijite. În

Hollis, parcă era mereu toamnă: multicolora revărsare de frunze se potrivea perfect aici.

Dar în timp ce pătrundea în parcare pentru două ore a campusului, pe fața lui Sean apăru îngrijorarea.

— Sper că nu faci nimic ilegal, nu-i așa?

— Noo, îl liniști Aria, sărutându-l la repezeală. Nu mă aștepta. Pot să mă duc pe jos acasă de-aici.

Și, îndreptându-și umerii, porni spre intrarea principală a clădirii pentru arte. SMS-ul tatălui ei îi clipea în fața ochilor. Eu o să fiu în campus, așteptând-o pe Meredith să-și termine de predat orele. Meredith însăși îi spusese Ariei că ține ore de artă la Hollis. Se strecură pe lângă un paznic, care ar fi trebuit să verifice legitimațiile, însă acesta urmărea mult prea atent un meci al celor de la Yankees, pe televizorul lui portabil. Își simțea nervii zbârnâindu-i, încordați, ca și cum ar fi fost cabluri îngropate.

Nu erau decât trei studiouri în clădire îndeajuns de spațioase pentru orele de pictură, Aria știind asta deoarece frecventase ani de-a rândul cursurile de arte din Hollis, în zilele de sâmbătă. Astăzi, unul singur era utilizat, așa că trebuia să fie cel cu pricina. Aria năvăli cu zgomot în sală și fu imediat asaltată de mirosul de terebentină și de haine nespălate. Doisprezece studenți cu șevalete în față, plasați în cerc, întoarseră capetele să se holbeze la ea. Singura persoană care nu se clinti era zbârcitul bătrân model, complet gol și lipsit de păr, din centrul încăperii. Stătea cu pieptul lui prăpădit și sfrijit scos în afară și cu mâinile în șolduri, și nici măcar nu clipea. Aria se simți nevoită să-i dea nota zece pentru strădanie.

O descoperi pe Meredith, cățărata pe o masă, lângă fereastra din cealaltă parte a încăperii. Iată-i părul lung, bogat, castaniu. Iată și pânza roz de păianjen tatuată la încheietura mâinii. Meredith părea sigură pe sine, puternică, și în obraji avea o îmbujorare enervantă, sănătoasă.

— Aria? strigă Meredith, prin încăperea cavernoasă, plină de curenți. Ce surpriză!

Aria își roti privirea înjur. Toți studenții își aveau pensulele și vopselele la îndemână, lângă șevaletele lor. Se duse spre cel aflat mai aproape de ea, înhăță o pensulă mare, cu perii răspândiți în evantai, o trânti într-o mocirlă de vopsea roșie, după care se îndreptă eu pași apăsați spre Meredith, cu vopseaua picurând în urma ei. Și, înainte ca oricine dintre cei prezenți să poată reacționa cumva, Aria desenă un A mare și strâmb în dreptul sânelui stâng al delicatei rochii de plajă, din bumbac, cu găurele, a lui Meredith.

— Acum o să știe toată lumea ce-ai făcut, mârâi Aria.

Fără să-i dea lui Meredith vreo șansă de ripostă, se răsuci pe călcâie și ieși cu pași mari din sală. Când ajunsese din nou afară, pe gazonul verde al campusului Hollis, izbucni într-un râs vesel, nebunesc. Nu fusese un stigmat de genul „hoată de bărbați” întipărit pe frunte, dar tot pe-acolo era. Așa, Meredith. Ia de-aici!

6

Rivalitatea dintre surori e un nărav greu de dezvățat

Luni după-amiază, la antrenamentul de hochei, Spencer se desprinsese de colegele de echipă, care făceau turul de încălzire în jurul terenului. Era o zi anormal de caldă, și fetele se mișcau mai încet decât de obicei. Kirsten Cullen își agită brațele, încercând s-o prindă din urmă.

— Am auzit despre Orhideea de Aur, îi zise, cu răsuflarea tăiată, potrivit-și codița blondă. E formidabil!

— Mersi, răspunse Spencer, vârându-și capul între umeri. Era uimitor cât de iute se răspândeau veștile la Rosewood Day: mama ei o anunțase abia acum șase ore. De atunci, pe puțin zece persoane veniseră să discute cu ea pe tema asta.

— Am auzit că John Mayer a câștigat o Orhidee de Aur, când a fost în liceu, continuă Kirsten. A fost, am impresia, un eseu la teoria muzicală pentru avansați.

— Hm, mormăi Spencer, destul de convinsă că John Mayer nu câștigase premiul: doar îi știa pe toți laureații din ultimii cincisprezece ani.

— Pun pariu c-o să câștigi, zise Kirsten. După care o să apari la televizor! Pot să vin cu tine, când o să debutezi în Today Show⁵⁶?

Spencer ridică din umeri.

— E o concurență de-a dreptul pe viață și pe moarte.

— Hai, taci, exclamă Kirsten, bătând-o pe umăr. Ești totdeauna prea modestă.

Spencer scrâșni din dinți. Oricât ar fi încercat ea să minimalizeze întreaga poveste cu Orhideea de Aur, reacția tuturor fusese aceeași – Sigur o să câștigi. Pregătește-te pentru prim-planuri! – și asta o înnebunea. Ca să-și calmeze nervii, își aranjase și rearanjase banii din portofel de atâtea ori pe ziua de azi, încât una dintre bancnotele ei de douăzeci de dolari se rupsese exact la jumătate.

Antrenoarea McCready suflă în fluier și urlă:

— Încrucșări!

Echipa făcu imediat stânga-mprejur și începu să alerge pieziș. Parc-ar fi fost concurenți în proba de dresaj la concursul hipic Devon.

— Ai auzit de hărțuitorul din Rosewood? o întrebă Kirsten, gâfâind un pic: încrucșările erau mai dificile decât păreau. Aseară s-a vorbit despre el la toate emisiunile de știri.

— Mda, mormăi Spencer.

— E prin cartierul tău. Umblă prin pădure.

Spencer ocoli un bulgăre de pământ din iarba uscată.

— Probabil c-o fi vreun fraier, gâfâi ea.

Și totuși, Spencer nu se putea împiedica să se gândească la A. Câte mesaje primise ea de la A,

⁵⁶ Program matinal de știri și talk-show difuzat zilnic de NBC

referitoare la lucruri care păreau cu neputință să fi fost văzute de cineva? Acum, își îndreptă privirea spre stradă, aproape convinsă că va zări o siluetă întunecată. Dar nu era nimeni.

Începură din nou să alerge normal, trecând de iazul rațelor de la Rosewood Day, de grădina cu sculpturi și, apoi, de lanurile de porumb. În timp ce ocoleau, întorcându-se spre tribune, Kirsten miji ochii și-i arătă spre băncile metalice de jos, pe care-și lăsaseră fetele echipamentul pentru hochei.

— Aia nu e sora ta?

Spencer tresări. Melissa stătea lângă Ian, noul lor antrenor secund. Era același Ian Thomas cu care umbla Melissa când era Spencer într-a șaptea... și același Ian Thomas care o sărutase pe Spencer pe aleea din fața casei, cu ani în urmă.

Își terminară turul și Spencer se opri în fața Melissei și a lui Ian. Sora ei se schimbase, având acum o vestimentație aproape identică cu cea de mai devreme a mamei lor: blugi burlan, tricou alb și un costisitor ceas Dior. Ba chiar își dăduse cu Chanel No. 5, exact ca mama. Ce mai clonă mică, își zise Spencer.

— Ce cauți aici? o întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Melissa își sprijini cotul de una dintre dozele de Gatorade care așteptau pe bancă, făcând ca străvechea ei brățară cu amuletă din aur să-i scânteieze la încheietură.

— Ce, o soră mai mare nu are voie să-și vadă sora mai mică jucând?

Apoi însă, zaharina din zâmbet i se topi, și brațul celălalt îi șerpui pe după mijlocul lui Ian.

— Cu atât mai mult cu cât antrenorul e tocmai iubitul meu.

Spencer strâmbă din nas. Mereu bănuise că Melissa nu-l uitase niciodată pe Ian. Se despărțiseră la scurt timp după absolvire. Ian era încă la fel de drăguț ca altădată, cu părul lui blond, vălurit, cu corpul frumos proporționat

și zâmbetul leneș, arogant.

— Ei bine, bravo ție, răspunse Spencer, vrând să scape de conversație. Cu cât vorbea mai puțin cu Melissa, cu atât era mai bine... cel puțin, până se sfârșea povestea cu Orhideea de Aur. Măcar dacă juriul s-ar grăbi naibii și ar azvârli lucrarea plagiată a lui Spencer afară din concurs...

Își luă geanta cu echipament, își scoase apărătorile pentru tibii și-și prinse una la stângul. Apoi, și-o fixă și pe cealaltă, la dreptul. Apoi, le desfăcu pe amândouă, legându-le la loc, dar mult mai strâns. Își ridică jambierele, după care le lăsă în jos la loc. Repetă mișcarea, și iar o repetă, și iar o repetă.

— Cineva are grave tulburări obsesiv-compulsive pe ziua de azi, o tachină Melissa, care apoi se întoarse spre Ian. A, ai auzit marea veste în legătură cu Spencer? A câștigat Orhideea de Aur. Or să vină cei de la Philadelphia Sentinel săptămâna asta, să-i ia un interviu.

— N-am câștigat nimic, se grăbi Spencer să se răstească. Doar am fost propusă.

— O, dar sunt sigură că tu o să câștigi, replică Melissa, pe un ton fandosit pe care Spencer nu prea reuși să-l descifreze. Iar când sora ei îi făcu cu ochiul, Spencer simți pișcăturile groazei. Oare știa?

Ian fluieră de mirare.

— Orhideea de Aur? Naiba să mă ia! Voi, surorile Hastings – inteligente, frumoase și sportive. A, ar trebui să vezi cum mănâncă Spence terenul, Mel. E un centru afurisit de bun.

Melissa își țugui buzele sclipitoare, stând pe gânduri.

— Ți-aduci aminte când m-a pus pe mine antrenoea să joc centru, din cauză că Zoe avea mononucleoză? Ciriți ea spre Ian. Am dat două goluri. Într-o singură repriză.

Spencer scrâșni din dinți. Știa ea că pe Melissa mărinimia n-o ține mult. Încă o dată, Melissa transformase un subiect total nevinovat într-o

competiție. Își scormoni prin lunga listă din minte după o insultă corespunzător deghizată într-o drăgălășenie, dar apoi se hotărî s-o lase naibii. Nu era momentul să se ia la hartă cu Melissa.

— Sunt sigură c-ai fost trăsnet, Mel, încuviință ea. Pun pariu c-ai fost un centru cu mult mai bun decât sunt eu.

Sora ei încremeni. Micul spiriduș despre care Spencer era convinsă că viețuia în capul Melissei trecea printr-un moment de derută. Era limpede că nu se așteptase ca Spencer să-i spună ceva drăguț.

Spencer îi zâmbi surorii sale, și apoi lui Ian. El îi susținu pentru o clipă privirea, după care clipi, complice.

Spencer își simți măruntaiele învolburându-se. Ea încă se înmuia toată când o privea Ian. Chiar și după trei ani, își amintea și cel mai mic amănunt despre sărutul lor. Ian avusese pe el un tricou Nike gri, moale, pantaloni kaki și pantofi Merrill maro. Mirosea a iarbă cosită și a gumă de mestecat cu scortişoară. La un moment, dat, Spencer îl pupa pe obraz de la revedere: era doar din flirt, nimic mai mult. Și, în clipa imediat următoare, el o înghesuia în portiera automobilului. Spencer fusese într-atât de surprinsă, încât rămăsese cu ochii deschiși.

Ian suflă în fluier, smulgând-o pe Spencer din gândurile ei. Se întoarse în pas alergător la colegele ei de echipă, și Ian o urmă.

— Gata, fetelor, zise Ian, bătând din palme. Echipa îl înconjură, privindu-i cu jind fața aurie. Vă rog să nu mă urâți, dar o să facem azi sprinturi indiene, mers din ghemuit și alergare la deal. Ordinele antrenorii.

Toate fetele, inclusiv Spencer, începură să geamă.

— V-am zis să nu mă urâți pe mine! strigă Ian.

— Nu s-ar putea să facem altceva? se plânse Kirsten.

— Doar să vă gândiți cum o să le faceți praf pe cele de la Pritchard, în meciul viitor, replică Ian. Și, ce ziceți de o chestie? Dacă rezistați la toate exercițiile, vă iau pe toate mâine, după antrenament, la Merlin.

Întreaga echipă de hochei pe iarbă începu să chiuie.

Merlin era o cofetărie faimoasă pentru înghețata ei de ciocolată hipocalorică, mai gustoasă decât cea încărcată de grăsimi.

În timp ce se apleca spre bancă, potrivit-și – din nou – apărătorile, Spencer îl simți pe Ian lângă ea. Când își ridică privirea spre el, îl văzu că-i zâmbește.

— Așa, ca fapt divers, zise Ian, cu voce scăzută, camuflându-și fața de ochii celorlalte din echipă, tu joci mult mai bine pe post de centru decât sora ta. Nici nu încape discuție.

— Mersi, zise Spencer, zâmbind la rândul ei. Simțea c-o mănâncă nasul de la mirosul gazonului tuns și al loțiunii de protecție solară Neutrogena folosite de Ian. Iar inima îi palpita. Asta înseamnă mult pentru mine, adăugă.

— Și am vorbit serios și cu restul, continuă Ian, în timp ce colțul stâng al gurii i se înălța într-o jumătate de zâmbet.

Spencer simți un mic fior, vibrant. Adică, era vorba despre partea cu „inteligentă” și „frumoasă”? Aruncă o privire peste teren, spre locul în care stătea Melissa. Sora ei era aplecată peste ecranul telefonului ei BlackBerry, cătuși de puțin atentă.

Bun.

7

Nimic nu se compară cu un interogatoriu clasic

Luni seară, Hanna își parcă automobilul Toyota Prius pe aleea ei laterală și sări din el. Tot ce trebuia să facă era să-și schimbe veșmintele și să plece la întâlnirea cu Mona, pentru cina lor. Dacă s-ar arăta în sacoul și fusta plisată de uniformă de la Rosewood Day, ar însemna o insultă la adresa cutumelor Amicversărilor. Și trebuia să scape de mânecile astea lungi: transpirase toată ziua. Hanna se stropise de o sută de ori cu apă minerală Evian din sticluța ei cu pulverizator, dar tot se simțea

supraîncălzită.

Când trecu de colț, observă Lexusul de culoarea șampaniei al mamei sale lângă garaj și se opri brusc. Ce căuta mama ei acasă? De obicei, domnișoara Marin avea un program de lucru super-prelungit la McManus & Tate, firma ei de publicitate din Philadelphia. Deseori nu ajungea acasă înainte de 10 seara.

Apoi, Hanna observă celelalte patru mașini, înghesuite una lângă alta în fața garajului: argintiul Mercedes coupé îi aparținea categoric lui Spencer, Volvo-ul alb, lui Emily, iar butucănosul Subaru verde, Ariei. Cel din urmă automobil era un Ford alb, având inscripționate pe o latură cuvintele POLIȚIA ROSEWOOD.

Ce naiba?

— Hanna.

Mama Hannei o aștepta pe veranda dintr-o parte laterală a casei. Era îmbrăcată încă în costumul ei negru, lucios, cu pantaloni, și avea în picioare pantofii cu toc înalt, din piele de șarpe.

— Ce se-ntâmplă? Vru să știe Hanna, iritată. Ce cauți aici fostele mele prietene?

— Am încercat să te sun, dar n-ai răspuns, se justifică mama ei. Ofițerul Wilden vrea să vă pună tuturor câteva întrebări despre Alison. Sunt afară, în spate.

Hanna își scoase telefonul BlackBerry din buzunar. Cum era de așteptat, avea trei apeluri pierdute, toate de la mama ei.

Domnișoara Marin intră în casă. Hanna o urmă, trecând prin bucătărie și oprindu-se lângă masa pentru telefon, cu placa ei din granit.

— Am primit vreun mesaj?

— Da, unul.

Hanna simți că-i sare inima din loc, însă mama ei adăugă:

— De la domnul Ackard. Fac unele reorganizări la clinică, și nu mai au nevoie de ajutorul tău.

Hanna clipi mărunț. Iată o surpriză plăcută.

— Și... altcineva?

Colțurile gurii domnișoarei Marin se lăsară în jos, înțelegând.

— Nu, răspunse, apucând-o cu blândețe de braț. Îmi pare rău, Han. El n-a sunat.

Cu toate că viața Hannei revenise, altfel, la perfecțiunea ei obișnuită, tăcerea tatălui său o făcea să sufere. Cum de putea s-o izgonească atât de ușor din viața lui? Chiar nu-și dădea seama că ea avusese un motiv întemeiat când plecase de la cina lor, ca să se ducă la Foxy? Nu înțelegea că n-ar fi trebuit să-și invite logodnica, pe Isabel, și pe perfecta ei fiică, pe Kate, la weekendul lor special? Dar, în definitiv, tatăl Hannei avea să se însoare foarte curând cu banala Isabel, cu mutra ei de veveriță, iar Kate urma să-i fie, în mod oficial, fiică vitregă. Poate că n-o mai sunase pe Hanna din cauză că Hanna ar fi fost fiica în plus.

Treaba lui, își zise Hanna, scoțându-și sacoul și potrivindu-și bluza transparentă Rebecca Taylor, de un roz pur. Kate era o cățea fițoasă: dacă tatăl ei o alegea pe Kate în detrimentul ei, atunci înseamnă că se meritau unul pe celălalt.

Privind prin ușile glisante din sticlă spre veranda din spatele casei, observă că Spencer, Aria și Emily stăteau, într-adevăr, în jurul uriașei mese din lemn de tec din patio, lumina filtrată de geamurile vitrate împrăștiindu-le scânteii pe obraji. Ofițerul Wilden, cel mai nou recrut al secției de poliție din Rosewood și cel mai recent iubit al domnișoarei Marin, stătea lângă grătarul Weber.

I se părea ceva ireal, să-și vadă cele trei foste bune prietene acolo. Ultima dată când mai stătuseră pe veranda din spate a casei Hannei fusese la sfârșitul clasei a șaptea... iar Hanna era cea mai penibilă și mai urâtă din grup. Acum însă, Emily avea umerii mai lați, iar părul îi prinsese o ușoară nuanță verzuie. Spencer arăta stresată și constipată. Iar Aria parc-ar fi fost zombi, cu părul ei negru și chipul palid. Dacă Hanna se putea

compara cu o Proenza Schouler unicat, atunci Aria era o insipidă și nepotrivită rochie mulată din colecția Target.

Hanna inspiră adânc și trecu pe ușile glisante. Wilden se întoarse spre ea. Pe față avea o expresie sobră. O minusculă părțică a unui tatuaj negru i se ițea de sub gulerul uniformei de polițist. Hannei încă îi stârnea uimire faptul că Wilden, în trecut unul dintre bătaușii notorii de la Rosewood Day, era acum în slujba legii.

— Hanna, o întâmpină el. Stai jos.

Hanna își trase cu zgomot un scaun de la masă și se trânti pe el, lângă Spencer.

— Durează mult? se interesă, examinându-și ceasul Dior, roz, incrustat cu diamante. Întârzii undeva, explică apoi.

Nu, dacă trecem imediat la subiect, zise Wilden, privindu-le pe rând. Spencer își examina manichiura, Aria își clefăia guma cu ochii sinistru de închiși, iar Emily fixa cu plivirea lumânarea cu miros de lămâiță din centrul mesei, părând gata să izbucnească în plâns. Primul lucru, începu Wilden. A ajuns în mâinile presei o filmare de amatori cu voi, fetelor, le informă, privind-o pe Aria. Unul dintre materialele video pe care le-ați predat acum câțiva ani poliției Rosewood. Așa că e posibil să-l vedeți la televizor: toate canalele de știri l-au primit. Suntem în căutarea persoanei care ar fi putut să-l transmită... și fiți sigure c-o să-și primească pedeapsa. Dar am vrut ca voi să aflați înainte.

— Despre ce filmare e vorba? se interesă Aria.

— Ceva cu SMS-uri, răspunse Wilden.

Hanna se lăsă pe spate, încercând să-și aducă aminte care filmare putea să fie; fuseseră atâtea. Ea se străduise mereu să iasă din cadru, fiindcă, în ceea ce-o privea, camera nu-i adăuga doar cinci kilograme, ci zece.

Wilden își trosni articulațiile degetelor și începu să se joace cu o râșniță pentru piper semănând a falus, din mijlocul mesei. Un praf de piper se vărsă pe fața de masă, și aerul căpătă imediat un miros picant.

— Celălalt subiect despre care voiam să discut cu voi este chiar Alison. Avem motive să credem că persoana care a asasinat-o pe Alison ar putea să fie cineva din Rosewood. Cineva care, poate, locuiește și în prezent aici... și poate, încă, să reprezinte un pericol.

Fetele icniră simultan.

— Privim totul cu alți ochi, continuă Wilden, ridicându-se de la masă și începând să se plimbe cu mâinile la spate. Văzuse, probabil, în CSI pe cineva mergând astfel, și i se păruse interesant. Încercăm să reconstituim viața lui Alison din ultimele momente de dinaintea dispariției, explică el. Și vrem să începem cu persoanele care o cunoșteau cel mai bine.

Tocmai atunci, bâzâi telefonul BlackBerry al Hannei. Și-l scoase din geantă. Era Mona.

— Mon, răspuse ea încet, ridicându-se de pe scaunul ei și îndreptându-se spre capătul celălalt al verandei, lângă tufele de trandafiri ale mamei ei. O să întârzii câteva minute.

— Ce javră ești, glumi Mona. E nașpa. Eu deja sunt la masa noastră de la Rive Gauche.

— Hanna, o strigă, aspru, Wilden. Nu s-ar putea, te rog, să spui că suni tu mai târziu?

În același timp, Aria strănută.

— Noroc, îi ură Emily.

— Unde ești? se interesă Mona, bănuitoare. Ești cu cineva?

— Sunt acasă, îi răspuse Hanna. Cu Emily, Aria, Spencer și ofi...

— Ești cu fostele tale prietene? o întrerupse Mona.

— Erau aici când am ajuns eu acasă, protestă Hanna.

— Dă-mi voie să clarific situația, zise Mona, ridicând tonul. Ți-ai invitat fostele prietene la tine acasă. În seara aniversării noastre.

— Nu le-am invitat eu. Hanna izbucni în râs. Încă-i venea greu să creadă că Mona se putea simți amenințată de fostele ei prietene. Eu doar...

— Știi ce? Îi tăie vorba Mona. Las-o baltă. Amicversarea s-a contramandat.

— Mona, nu fi...

Dar se opri brusc. Ofițerul Wilden era exact lângă ea. Îi smulse telefonul din mână și i-l închise cu violență.

— Noi discutăm aici despre o crimă, îi zise, cu o voce joasă. Viața ta mondenă poate să mai aștepte.

Hanna privi furioasă în urma lui. Cum îndrăznea Wilden să-i închidă ei telefonul? Doar pentru că se cuplase cu mama ei nu însemna că putea să facă pe tăticiul cu ea. Se întoarse ca vijelia la masă, străduindu-se să se calmeze. Mona era regina exagerărilor, dar n-avea cum să țină mult timp supărarea față de Hanna. Cele mai multe dintre certurile lor nu țineau decât vreo câteva ore, maximum.

— OK, zise Wilden, după ce Hanna se așeză la loc. Am primit ceva interesant acum câteva săptămâni, un lucru despre care cred că ar fi cazul să stăm de vorbă, explică, scoțându-și carnețelul. Prietenul vostru, Toby Cavanaugh, a scris un mesaj înainte să se sinucidă.

— Ș-știm, se bâlbâi Spencer. Sora lui ne-a lăsat să citim o parte din el.

— Așadar, știți că a menționat-o pe Alison, conchise Wilden, dând câteva file înapoi. Toby scria: „I-am jurat lui Alison DiLaurentis c-o să-i păstrez un secret, dacă-mi păstrează și ea unul.”

Ochii lui măslinii scrutară chipurile fiecăreia dintre fete.

— Care era secretul lui Alison?

Hanna se lăsă moale pe scaunul ei. Noi am fost cele care au orbit-o pe Jenna. Acesta fusese secretul lui Ali, pe care Toby îl păstrase. Hanna și prietenele sale nu avuseseră habar că Toby știa... până acum trei săptămâni, când Spencer deșertase sacul.

— Nu știm, se repezi Spencer. Ali n-a vrut să ne spună niciuneia dintre noi.

Wilden își încreți fruntea. Se aplecă peste masa din patio.

— Hanna, acum ceva vreme credeai că Toby a asasinat-o pe Alison.

Hanna ridică din umeri, impasibilă. Se dusese să-i spună lui Wilden în perioada în care crezuseră că Toby era și A, și asasinul lui Ali.

— Păi... lui Toby nu-i plăcea de Ali.

— Mai bine zis, lui îi plăcea de Ali, însă lui Ali nu-i plăcea de el, preciză Spencer. El obișnuia s-o spioneze tot timpul. Dar nu sunt sigură că asta ar avea vreo legătură cu secretul lui.

Emily scoase un mic scâncet. Hanna îi aruncă o privire bănuitoare. În ultima vreme, Emily nu vorbea despre cât se simțea ea de vinovată de ceea ce i se întâmplase lui Toby. Dar dacă-i trecea prin cap să-i spună lui Wilden că ele erau răspunzătoare pentru moartea lui... și pentru accidentul – suferit de Jenna? Hanna ar fi putut îndura papara pentru Chestia cu Jenna acum câteva săptămâni, când credea că nu mai are pentru ce să trăiască, dar nici prin gând nu-i trecea să mai mărturisească în clipa de față. Viața ei revenise, în sfârșit, la normal, și nu avea chef să fie cunoscută ca una dintre Psihopatele Orbitoare, sau cine știe cum ar fi fost, inevitabil, numite de televiziuni.

Wilden mai întoarse câteva file din carnetul lui.

— Bine, atunci vă mai gândiți fiecare la problema asta. Să mergem mai departe... să vorbim despre seara în care a dispărut Ali. Spencer, aici se afirmă că, imediat înaintea dispariției, Ali ar fi încercat să te hipnotizeze. Voi două v-ați certat, ea a ieșit în fugă din hambar, tu ai fugit după ea, dar n-ai reușit s-o mai găsești. Corect?

Spencer încremeni.

— Hm. Mda. Așa a fost.

— Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

Spencer ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

Hanna încercă să-și amintească seara dispariției lui Ali. Acum, Ali era acolo, hipnotizându-le; în secunda

următoare, dispăruse. Hanna chiar simțise că Ali îi indusese o stare de transă, cu numărătoarea ei inversă de la o sută; în fumul înțepător al lumânării cu vanilie, plutind prin hambar, Hanna se simțise greoaie și somnoroasă, cu toate acele popcorn și Doritos înfulecate mai devreme învolburându-i-se stânjenitor în stomac. Imagini fantomatice începuseră să-i pâlpâie prin fața ochilor: Ali și celelalte, alergând printr-o junglă deasă. Plante mari, carnivore, le înconjurau. Una dintre plante și-a închis cu pocnet fălcile și i-a prins piciorul lui Ali. Când reușise să se smulgă din transă, Hanna o văzuse pe Spencer stând în pragul hambarului, cu o înfățișare îngrijorată... iar Ali nu mai era.

Wilden continua să patruleze pe verandă. La un moment dat, ridică un vas din ceramică în stil Southwest și-l întoarse cu fundul în sus, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă are eticheta cu prețul. Ce băgăcios afurisit!

— Am nevoie, fetelor, să vă amintiți tot ce puteți. Gândiți-vă la ce s-a întâmplat la vremea dispariției lui Alison. Avea vreun iubit? Vreun prieten nou?

— Avea un iubit, sări Aria. Pe Matt Doolittle. S-a mutat de-aici.

Când se așeză la loc, tricoul îi alunecă de pe umăr, lăsând la iveală breteaua roșie ca focul, din dantelă, a sutienului. Parașuta.

— Își petrecea timpul cu fetele mari, colegele din echipa de hochei, declară Emily.

Wilden își verifică însemnările.

— Corect. Cu Katy Houghton și Violet Reyes. Le am numele. Dar despre comportamentul lui Alison? Se purta ciudat?

Tăcură. Da, se purta, răspunse în gând Hanna. Imediat îi reveni în minte o întâmplare. Într-o furtunoasă zi de primăvară, cu câteva săptămâni înaintea dispariției lui Ali, tatăl ei le dusesese pe amândouă la un meci jucat de Phillies. Toată seara, Ali fusese cuprinsă de neastâmpăr, ca și cum ar fi înfulecat pachet după pachet de Skittles.

Își tot verifica telefonul mobil, să vadă dacă nu primise vreun SMS, și părea îngrozită constatând că avea cutia poștală la fel de goală. Când se ajunsese la al șaptelea tur de serviciu, se strecuraseră pe terasă, să le facă ochi dulci unor băieți dintr-o lojă de sus; atunci, Hanna remarcase că lui Ali îi tremurau mâinile. „Te simți bine?” o întrebase. Ali îi zâmbise. „Mi-e doar frig”, îi explicase.

Dar era asta o întâmplare îndeajuns de suspectă, încât s-o aducă în discuție? Părea o nimica toată, dar era greu să-ți dai seama ce anume căuta poliția.

— Părea să fie OK, rosti târăgănat Spencer.

Wilden îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Spencer.

— Știți ceva, sora mea mai mare semăna foarte mult cu Alison. Și ea era lidera găștii ei. Orice-ar fi spus sorămea, celelalte fete se executau. Orice. Și ele îi păstrau tot felul de secrete. Așa se-ntâmpla și la voi?

Hanna își încovrigă degetele de la picioare, iritată brusc de direcția spre care se îndrepta conversația.

— Nu știu, bâigui Emily. Poate.

Wilden își cobori privirea spre telefonul mobil care vibra în tocul lui.

— Mă scuzați, zise, repezindu-se spre garaj și scoțându-și din mers telefonul.

De îndată ce ajunsese suficient de departe încât să nu le mai poată auzi, Emily răsufă adânc.

— Fetelor, trebuie să-i spunem.

Hanna miji ochii spre ea.

— Să-i spunem ce?

Emily își ridică brațele.

— Jenna e oarbă. Noi suntem de vină.

Hanna scutură din cap.

— Pe mine nu te baza. Și, în orice caz, Jenna e bine. Serios. N-ați observat ce ochelari de soare Gucci purta? Trebuie să te treci, din câte știu, pe o listă de așteptare de un an întreg pentru o pereche de-asta... e mai greu de pus mâna pe așa ceva și decât pe o geantă Birkin.

Aria o privi cu gura căscată.

— Tu din ce sistem solar ai mai căzut? Pe cine interesează ochelarii Gucci?

— Ei bine, e clar că nu pe cineva ca tine, se stropși Hanna.

Aria își încordă maxilarul și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Asta ce-a mai vrut să însemne?

— Cred că știi, mârâi Hanna.

— Fetelor, le preveni Spencer.

Aria oftă și se întoarce cu fața spre curtea laterală. Hanna îi privi chiorâș bărbia ascuțită și nasul ca o pantă pentru schi. Nici măcar din profil Aria nu era atât de drăguță ca ea.

Ar trebui să-i spunem despre Jenna, insistă Emily. Și despre A. Poliția trebuie să se ocupe de toate astea. Suntem vârate până peste cap.

— Nu-i spunem nimic, și cu asta am terminat, șuieră Hanna.

— Mda, nu știu, Emily, rosti încetișor Spencer, scoțându-și cheile mașinii printr-una dintre largile despicături ale tăbliei mesei. Asta ar fi o hotărâre importantă. Ne-ar afecta viețile tuturor.

— Am mai discutat și altă dată despre asta, o aprobă Aria. În plus, A a dispărut, nu?

— Nu vă implic pe vreuna dintre voi, protestă Emily, încrucișându-și brațele pe piept. Dar eu tot îi spun. Cred că e cel mai potrivit lucru.

Telefonul Ariei țârâi, și toate săriră ca arse. Apoi, vibră Sidekick-ul lui Spencer, șerpuind spre marginea mesei. BlackBerry-ul Hannei, pe care și-l îndesase la loc în poșetă, cântă înfundat. Iar micul Nokia al lui Emily scoase acel sunet al telefoanelor de altădată.

Ultima oară când telefoanele fetelor sunaseră toate în același timp fusese când ieșiseră din biserică, după slujba de înmormântare pentru Ali. Hanna avusese aceeași senzație din ziua în care tatăl ei o dusesese pentru prima dată la montagne-russe, în bâlciul din Rosewood,

pe când avea cinci ani: de greață și de ameteală. Aria își deschise telefonul. Apoi Emily, apoi și Spencer.

— O, Doamne, șopti Emily.

Hanna nici nu se mai obosi să-și scoată BlackBerry-ul; în loc de asta, se aplecă spre Sidekick-ul lui Spencer.

Chiar ați crezut c-am dispărut? Haida-ha! Am fost cu ochii pe voi tot timpul. De fapt, s-ar putea să fiu cu ochii pe voi chiar acum. Și, fetelor... dacă pomeniți CUIVA despre mine, o să vă pară rău. – A

Inima Hannei zvâcni cu putere. Auzi zgomot de pași și se întoarse. Wilden revenise lângă ele.

Polițistul își îndesă telefonul la loc în tocul lui. Apoi, își ridică privirea spre fete, înălțând o sprânceană.

— Am pierdut ceva?

Ba. Bine. Că. Nu.

8

Totdeauna e bine să citești cartea înainte de a fura din ea

După aproximativ o jumătate de oră, Aria opri în fața cutiei maronii, după moda anilor cincizeci, care era casa ei. Își propti Treo-ul în bărbie, așteptând să se sfârșească mesajul de întâmpinare al cutiei vocale a lui Emily. După semnalul sonor, spuse:

— Em, sunt Aria. Dacă tu chiar te gândești să-i spui lui Wilden, te rog, sună-mă. A e în stare de... de mai multe decât ai crede.

Apăsă pe TERMINAT, cu o senzație de neliniște. Nu putea să-și imagineze ce secret întunecat de-al lui Emily ar putea să iasă la lumină dacă ea le făcea mărturisiri polițiștilor, însă Aria știa, din propria experiență, că A l-ar dezvălui.

Suspînând, descuie ușa de la intrare și urcă tropăind treptele, trecând pe lângă dormitorul părinților ei. Ușa

era întredeschisă. Înăuntru, patul părinților era frumos aranjat... sau acum era doar patul Ellei? Ella așternuse pe el cuvertura vopsită într-un roz-somon aprins, în stil batic⁵⁷, cea pe care ea o adora, iar Byron nu putea s-o suferă. Stivuse toate pernele pe partea ei. Patul parcă era o metaforă a divorțului.

Aria își lăsă cărțile să cadă și porni la întâmplare, întorcându-se în micul birou de la parter, cu amenințarea lui A învârtindu-i-se în minte precum centrifuga pe care-o folosiseră astăzi în laboratorul de biologie. A era încă aici. Și, după spusele lui Wilden, la fel și cine-o asasinase pe Ali. Era posibil ca A s-o fi asasinat pe Ali, după care să-și fi croit drum prin viețile tuturor. Dar dacă Wilden avea dreptate... dacă A voia să-i facă rău și altcuiva? Dacă persoana care o asasinase pe Ali n-o considerase dușman doar pe Ali, ci și pe Aria, pe Hanna, pe Emily și pe Spencer, de asemenea? Să însemne că una dintre ele avea să fie... următoarea?

În cameră era întuneric, cu excepția televizorului, al cărui ecran pâlpâia. Când Aria văzu o mână încovrigată pe spătarul fotoliului dublu din tweed, sări în sus. Apoi însă, apăru chipul familiar al lui Mike.

— Ai picat la țanc, zise el, arătându-i spre ecran. În continuare, în premieră absolută, o filmare de amatori cu Alison DiLaurentis, realizată în săptămâna de dinaintea asasinării sale, declamă el, cu cea mai bună imitație a unui crainic Moviefone.

Aria simți că i se strânge stomacul. Iată și filmarea aceea furată, despre care vorbise Wilden. Cu ani în urmă, Aria se avântase în domeniul filmului, imortalizând tot ce putea, de la melcii găsiți prin curtea din spatele casei și până la cele mai bune prietene ale ei. Filmele erau, în general, scurte, și Aria încerca frecvent să le facă artistice și subtile, focalizând obiectivul asupra nărilor

---

⁵⁷ Modalitate de vopsire a țesăturilor cu ajutorul unor tipare din ceară, acestea acoperind părțile care trebuie să rămână nevopsite

Hanei, sau a fermoarului hanoracului cu glugă purtat de Ali, sau asupra degetelor neastâmpărate ale lui Spencer. După dispariția lui Ali, Aria își predase poliției colecția de filme. Polițiștii o cercetaseră de-a fir a păr, însă nu găsiseră nici cel mai mic indiciu privitor la locul în care ar fi putut să dispară Ali. Aria mai avea și acum originalele pe laptop, cu toate că nu le mai vizionase de foarte, foarte multă vreme.

Se trânti și ea pe fotoliul dublu. Când se termină o reclamă pentru Mercedes și reîncepură știrile, Aria și fratele ei își îndreptară spinările.

— Ieri, o sursă anonimă ne-a trimis filmarea aceasta cu Alison DiLaurentis, anunță prezentatorul știrilor. Avem aici o imagine care ne arăta cât de cutremurător de inocentă îi era viața cu doar câteva zile înainte de a fi asasinată. Haideți s-o urmărim.

Filmarea debută cu o imagine tremurată a canapelei din piele aflate în livingul casei lui Spencer.

— Și pentru că poartă măsura zero, se auzi vocea Hanei, din afara cadrului. Camera panoramă spre o Spencer mai tânără, îmbrăcată într-o bluză polo roz și o pereche de pantaloni de pijama trei-sferturi. Părul ei blond i se revărsa peste umeri, iar pe cap purta o scânteietoare diademă cu ștrasuri.

— Arată super cu coroana aia, exclamă entuziasmat Mike, sfâșiiind o pungă mare de Doritos.

— Șșșt, șuieră Aria.

Spencer arată spre telefonul LG al lui Ali, de pe canapea.

— N-ați vrea să-i citim SMS-urile?

— Eu, da! șopti Hanna, aplecându-se să iasă din cadru. Apoi, camera se rotește spre Emily, care arăta aproape la fel ca în prezent: același păr blond-roșcat, același tricou prea larg de la înot, aceeași expresie agreabilă-dar-neliniștită. Aria își aminti deodată de seara aceea: înainte să pornească aparatul de filmat, Ali primise un SMS și refuzase să le spună de la cine era. Toate se enervaseră.

Camera se opri asupra lui Spencer, care ținea în mână telefonul lui Ali.

— E blocat.

Urmă o imagine neclară a ecranului telefonului.

— Îi știți parola? Își auzi Aria propria voce întrebând.

— Ce naiba! Asta tu ești! Chiui Mike.

— Să încercăm ziua de naștere, propuse Hanna.

În imagine apărură mâinile durdulii ale Hannei, întinzându-se și luând telefonul de la Spencer.

Mike strâmbă din nas și se întoarse spre Aria.

— Asta faceți voi, fetele, când sunteți singure? Credeam c-o să văd bătaii cu perne. Fete în chiloței. Pupându-se.

— Eram într-a șaptea, îl repezi Aria. Ești chiar scârbos.

— Dar nu-i nimic rău la fetele dintr-a șaptea în chiloței, protestă Mike, cu un firicel de voce.

— Ce faceți acolo? strigă Ali.

Apoi, chipul îi apăru pe ecran, și ochii Ariei se umplură de lacrimi. Fața aceea în formă de inimă, ochii luminoși, de un albastru-închis, gura aceea mare... erau obsedante.

— Ce făceați, îmi umblați la telefon? le luă la rost Ali, cu mâinile în șolduri.

— Sigur că nu! strigă Aria. Spencer făcu câțiva pași împleticiți înapoi, ducându-și mâinile la cap ca să-și țină coroana la locul ei.

Mike își îndesă un pumn de Doritos în gură.

— Pot să-ți fiu sclavul iubirii, prințesă Spencer? rosti el, în falset.

— Nu cred că umblă ea cu băieței prepubescenti care încă dorm cu păturica în brațe, se răsti Aria.

— Hei! țipă Mike. Nu e păturică! E tricoul de lacrosse care-mi poartă noroc.

— Mai rău, replică Aria.

Imaginea lui Ali pluti din nou pe ecran, atât de vie și de fremătătoare și de lipsită de griji! Cum era posibil ca Ali să fie moartă? Asasinată?

Apoi, prin fața camerei trecură Melissa, sora mai mare a lui Spencer, și Ian, iubitul ei.

— Salut, fetelor, zise Ian.

— Bună, îl salută Spencer, cu o voce puternică.

Aria zâmbi cu superioritate spre televizor. Uitase cât de mult râvneau toate la Ian. Se număra printre persoanele pe care le sunau ca să le facă farse uneori, alături de Jenna Cavanaugh, înainte să-i provoace accidentul, de Noel Kahn, fiindcă era drăguț, și de Andrew Campbell, pentru că lui Spencer i se părea enervant. În cazul lui Ian, sunau pe rând, prefăcându-se că sunt fete de la Linia Fierbinte.

Camera o surprinse pe Ali dându-și ochii peste cap spre Spencer, apoi pe Spencer încruntându-se la Ali prin spatele ei. Tipic, se gândi Aria. În seara dispariției lui Ali, Aria nu fusese hipnotizată, așa că le ascultase pe Ali și pe Spencer certându-se. Când fugiseră afară din hambar, Aria mai așteptase un minut, două, după care le urmase. Le strigase, însă nu reușise să le ajungă din urmă. Se întorsese înapoi, întrebându-se dacă nu cumva Ali și Spencer le lăsaseră baltă, înscenând toată cearta astfel încât s-o poată rupe la fugă la o petrecere mai grozavă. Însă, în cele din urmă, Spencer năvălise înapoi. Arăta extrem de rățăcită, ca și cum ar fi fost în transă.

Pe ecran, Ian se trânti pe canapea lângă Ali.

— Și, ce faceți voi, fetelor?

— A, nu cine știe ce, îi răspunse Aria, din spatele camerei. Facem un film.

— Un film? se miră Ian. Pot să joc și eu în el?

— Sigur, zise Spencer, așezându-se lângă el. E un talk-show. Eu sunt moderatoarea. Tu și Ali sunteți invitații mei. Te iau pe tine întâi.

Camera panoramă, îndepărtându-se de canapea și focalizând asupra telefonului închis al lui Ali, așezat aproape de mâna fetei, printre perne. Se apropie, și se tot apropie, până când minusculul ecran LED ajunse să umple întreaga imagine. Până în ziua de azi, Aria tot nu

aflase cine-i trimisese mesajul lui Ali în seara aceea.

— Întreabă-l cine e profesorul lui preferat de la Rosewood, auzi vocea mai tânără și puțin mai subțire a Ariei, stricând din spatele camerei.

Ali chicoti și privi drept în obiectiv.

— Asta ar fi o întrebare bună pentru tine, Aria. Tu ar trebui să-l întrebi dacă vrea să se cupleze cu vreuna dintre profesoarele lui. Prin vreo parcare pustie.

Aria icni, și-și auzi ipostaza mai tânără, de pe ecran, icnind și ea. Ali chiar spusese așa ceva? În fața tuturor?

Și atunci, filmarea se încheie.

Mike își întoarse fața spre ea. În jurul gurii avea fărâme portocalii-neon de Doritos.

— Ce-a vrut să spună prin cuplatul cu profesoarele? Parcă vorbea numai cu tine.

Un hârâit uscat îi scăpă Ariei din gât. A îi destăinuise Ellei că Aria știuse despre relația amoroasă a lui Byron în toți acești ani, însă Mike nu știa. O să fie foarte dezamăgit de ea.

Mike se ridică.

— Oricum, nu contează...

Aria își dădea seama că el se forța să pară total neafectat și indiferent, însă băiatul ieși ca vântul din încăpere, doborând din mers o fotografie înrămată, cu autograf, a lui Lou Reed, idolul rock al lui Byron, una dintre puținele reminiscențe legate de Byron pe care Ella nu le înlăturase. Îl auzi tropăind spre camera lui și, apoi, trântind ușa cu putere.

Aria își lăasă capul în mâini. Era a trei mia oară când își dorea să fi fost înapoi în Reykjavik, plimbându-se pe un ghețar, călărindu-și poneiul islandez, pe nume Gilda, de-a lungul vetrei unui vulcan stins, sau chiar mâncând untură de balenă, chestie pe care toată lumea din Islanda părea s-o adore.

Stinse televizorul, și casa se cufundă într-o tăcere sinistră. Când auzi un foșnet la ușă, sări cât colo. Își zări mama pe hol, cărând câteva sacoșe din pânză pline de

cumpărături din piața cu produse organice din Rosewood.

Ella o observă pe Aria și-i zâmbi, obosită.

— Bună, scumpo.

De când îl azvârlise afară din casă pe Byron, Ella părea mai dezordonată decât în mod obișnuit. Tunica ei neagră și vaporeasă era mai lăbărțată ca oricând, pantalonii largi din mătase aveau o pată de tahini⁵⁸ în dreptul coapsei, iar părul ei lung, șaten spre negru, era prins într-un coc încâlcit, în creștet.

— Lasă-mă să te ajut, zise Aria, luându-i Ellei din mâini o grămadă de sacoșe. Intrară împreună în bucătărie, săltară plasele pe blatul de lucru și începură să scoată cumpărăturile din ele.

— Cum ți-a mers pe ziua de azi? murmură Ella.

Atunci, Aria își aminti.

— O, Doamne, n-o să ghicești ce-am făcut, exclamă ea, simțindu-se cuprinsă de un val de veselie. Ella îi aruncă o privire, înainte de a pune la locul lui untul organic din arahide. M-am dus până în Hollis. Ca s-o caut pe... știi tu. Pe ea, adăugă Aria, nevrând să-i pronunțe numele lui Meredith. Preda un curs de artă, așa că m-am dus fuga înăuntru, am înșfăcat o pensulă și i-am pictat un A stacojiu pe piept. Știi, ca a femeii ăleia din Litera stacojie? A fost minunat!

Ella se opri, cu o pungă cu paste din grâu integral în aer. A avea o figură îngreșată.

— Nici n-a știut ce-a dat peste ea, continuă Aria. Și pe urmă, i-am zis: Acum o să știe toată lumea ce-ai făcut.

Zâmbi cu gura până la urechi și-și desfăcu larg brațele.

— Ta-daa!

Ella săgetă cu privirea în toate părțile, analizând cele auzite.

— Tu îți dai seama că Hester Prynne ar trebui să fie personajul compătimit?

---

⁵⁸ Pastă obținută din semințe de susan decojite și puțin prăjite, apoi pisate, întrebuințată în bucătăria asiatică și a unor popoare nord-africane

Aria se încruntă. Ea nu ajunsese decât la pagina a opta.

— Am făcut-o pentru tine, explică ea încetișor. Ca răzbunare.

— Răzbunare? Vocea Ellei tremura. Mersi. Asta mă face să par în deplină sănătate mintală. Ca și cum chiar m-aș împăca bine cu situația. Și-așa mi-e destul de greu. Chiar nu-ți dai seama că ai făcut-o să pară... martiră?

Aria făcu un pas spre Ella. Ea nu se gândise la o astfel de posibilitate.

— Îmi pare rău...

Atunci, Ella se prăbuși peste masă și începu să hohotească de plâns. Aria rămase nemișcată. Își simțea membrele ca dintr-un lut Sculpey proaspăt scos din cuptor, întărite și inutile. Nu reușise să înțeleagă prin ce trecea mama ei, și nu făcuse decât să-i înrăutățească starea.

Afară, dincolo de fereastra bucătăriei, o pasăre colibri ateriză pe statueta înfățișând un penis de balenă, cumpărată de Mike din Muzeul falie din Reykjavik. În oricare altă situație, Aria ar fi remarcat întâmplarea – păsările colibri erau rare pe-aici, mai ales cele care să aterizeze pe imitația unui penis de balenă – dar nu și astăzi.

— Nici măcar nu mai pot să te văd în ochi, în clipa asta, bâigui în cele din urmă Ella.

Aria își duse mâna la piept, de parcă mama ei tocmai ar fi străpuns-o cu unul dintre cuțitele ei Wüsthof.

— Îmi pare rău. N-am vrut decât ca Meredith să plătească pentru ce-a făcut.

Când Ella nu-i răspunse, senzația de uscăciune, de aciditate din stomacul Ariei deveni și mai puternică.

— Atunci, poate c-ar trebui să plec de-aici pentru o vreme, dacă nu poți suporta să mă vezi.

Se opri, așteptând ca Ella să sară și să zică: Nu, nu asta vreau. Însă Ella rămase tăcută.

— Da, poate c-ar fi o idee bună, o aprobă apoi, încet.

— A! exclamă Aria. Umerii i se cocârjară și bărbia începu să-i tremure. Atunci, o să... N-o să mai vin acasă mâine, după școală.

Habar n-avea unde s-ar fi putut duce, dar asta nu mai avea acum importanță. Singurul lucru important era să-și facă mama fericită.

9

Toată lumea, aplauze furtunoase pentru Spencer Hastings!

Marți după-amiază, în timp ce pentru majoritatea elevilor din anul al treilea era ora mesei de prânz, Spencer stătea în capul mesei pentru ședințe din camera de redactare a anuarului. Opt sclipitoare computere Mac G5, o întreagă armată de camere foto Nikon cu teleobiective, șase zeloase fete din anii întâi și al doilea și un boboc cu înfățișare de tocilar și ușor efeminată o înconjurau.

Ciocăni cu degetele copertele anuarelor de la Rosewood Day din ultimii câțiva ani. În fiecare an, volumele erau intitulate Catârul, din cauza cine știe cărei glume apocrife, secrete, de prin anii '20, și pe care până și cei mai vechi profesori ai școlii o uitaseră de multă vreme.

— În Catârul de anul acesta, cred că ar trebui încercat să captăm o frântură din ceea ce reprezintă elevii de la Rosewood Day.

Echipa de redactare a anuarului notă cu sânguință frântură de viață în caietele legate cu spirale.

— Cum ar fi... poate ar merge să luăm câteva scurte interviuri unor elevi aleși la întâmplare, continuă Spencer. Sau să-i întrebăm pe câte unii care ar fi playlistul lor preferat pentru iPod, după care să-l publicăm, în casete, alături de fotografiile lor. Și cum stăm cu naturile moarte?

La ultima întrunire, stabiliseră să-i roage pe vreo câțiva

copii să-și golească gențile, ca să studieze ce poartă asupra lor fetele și băieții de la Rosewood Day.

— Am câteva poze grozave cu lucrurile din geanta pentru fotbal a lui Brett Weaver și din poșeta Monei Vanderwaal, zise Brenna Richardson.

— Fantastic, o lăudă Spencer. Țineți-o tot așa.

Își închise registrul legat în piele verde și le zise celor din echipa redacțională că pot să plece. De îndată ce-i văzu plecați, își luă geanta Kate Spade din pânză neagră și-și scoase Sidekick-ul.

Iată-l acolo. Mesajul din partea lui A. Tot sperase că n-o să-l mai găsească.

În timp ce-și strecura telefonul înapoi în geantă, degetele îi atinseră în treacăt ceva din buzunarul interior: cartea de vizită a ofițerului Wilden. Wilden nu era primul polițist care-i pusese întrebări despre seara dispariției lui Ali, însă era singurul care păruse vreodată atât de... bănuitor.

Amintirea acelei seri era, în același timp, limpede precum cristalul, dar și incredibil de estompată. Își amintea un potop de senzații: entuziasm, fiindcă obținuse hambarul pentru noaptea lor petrecută împreună; iritare din cauza prezenței Melissei; veselie datorită prezenței lui Ian. Sărutul dintre ei se întâmplase cu vreo două săptămâni înainte. Dar apoi, Ali începuse să vorbească despre cum considera ea că Melissa și Ian alcătuiau cel mai drăguț cuplu, și emoțiile lui Spencer fuseseră din nou stârnite. Ali deja o amenințase c-o să-i spună Melissei despre sărut. Imediat după plecarea lui Ian și a Melissei, Ali încercase să le hipnotizeze, și între ea și Spencer izbucnise cearta. Ali plecase, Spencer fugise după ea, și apoi... nimic. Dar ceea ce nu le spusese ea niciodată polițiștilor – și nici familiei, prietenelor ei – era că uneori, când se gândea la seara aceea, simțea că parcă ar fi fost o gaură neagră, chiar în mijlocul amintirilor. Că se petrecuse un lucru pe care ea nu putea să și-l amintească.

Deodată, o viziune îi fulgeră lui Spencer prin fața ochilor: Ali, râzând răutăcioasă și întorcându-i spatele.

Spencer se opri brusc în mijlocul coridorului aglomerat, și cineva se ciocni de spatele ei.

— Nu vrei să te miști odată? se plânse fata din urma ei. Unii dintre noi mai trebuie să ajungem și la ore.

Spencer făcu un pas șovăitor înainte. Tot ce tocmai își amintise dispăruse la fel de repede, însă se simțea ca trecută printr-un cutremur. Își roti privirea înjur, căutând să vadă geamuri sparte și elevi fugind care încotro, convinsă că și restul lumii îl simțise, de asemenea, însă totul i se păru că arată absolut normal. La câțiva pași mai încolo, Naomi Zeigler își examina imaginea reflectată în mica oglindă a dulăpiorului ei. Două boboace oprite lângă tăblița cu Profesorul Anului râdeau de ciocul ascuțit și coarnea satanice desenate pe fotografia zâmbitoare a domnului Craft. Ferestrele care dădeau spre spațiile comune nu aveau nici cea mai neînsemnată crăpătură, și nici măcar unul dintre vasele din vitrina cu produse de olărit a anului al treilea nu căzuse. Și-atunci, ce fusese cu viziunea lui Spencer de adineauri? De ce se simțise atât de... alunecoasă?

Se strecură în sala în care avea ora de economie pentru avansați și se prelinse în banca ei, situată exact lângă un foarte mare portret al îngruntatului J.P. Morgan. De îndată ce și ceilalți elevi intrară și se așezară la locurile lor, apăru și Squidward, ducându-se cu pași mari în fața clasei.

— Înainte de a începe prezentarea video de astăzi, am un anunț de făcut, zise el, căutând-o cu privirea pe Spencer, care-și simți stomacul învolburându-se. În clipa de față, nu-și dorea privirile nimănui asupra ei. La primul său eseu din tema primită, Spencer Hastings a reușit o foarte elocventă și convingătoare argumentare a teoriei mâinii invizibile, declară Squidward, mângâindu-și cravata, care avea imprimată peste tot bancnota de o sută de dolari cu chipul lui Benjamin Franklin. Și, după

cum poate ați aflat, am propus-o pentru premiul Orhideea de Aur.

Squidward începu să aplaude, și tot restul clasei îi urmă exemplul. Hărmălaia dură timp de cincisprezece interminabile secunde.

— Dar mai am și o altă surpriză, continuă Squidward. Tocmai am vorbit la telefon cu un membru al juriului și, Spencer, să știi că ai intrat în finală.

Clasa izbucni din nou în aplauze. Cineva din spate chiar fluieră admirativ. Spencer rămase extrem de nemișcată. Pentru o clipă totul i se întunecă în fața ochilor. Se strădui să-și lipească un zâmbet pe buze.

Andrew Campbell, care stătea lângă ea, o bătu ușurel pe umăr.

— Bună treabă!

Spencer își întoarse ochii spre el. Ea și Andrew nu prea mai vorbiseră de când ea se dovedise cea mai proastă parteneră pentru Foxy din lume, și-l lăsase cu buza umflată la bal. În general, el îi arunca priviri supărate.

— Mersi, rosti răgușită, de îndată ce-și recăpătă glasul.

— Sigur ai lucrat chiar din greu la ea, hm? Ai folosit și surse suplimentare?

— Mhî.

Spencer își scoase cu mișcări frenetice toate conspectele din dosarul ei pentru economie și începu să le aranjeze. Netezi toate colțurile și îndoiturile, apoi încercă să le organizeze după dată. Lucrarea Melissei fusese, în realitate, unica sursă exterioară folosită de Spencer. Când încercase să facă cercetările necesare pentru eseu, până și simpla definiție din Wikipedia a mâinii invizibile o lăsase total perplexă. Primele câteva fraze din eseu surorii ei erau destul de clare: Conceptul de mână invizibilă enunțat de marele economist scoțian Adam Smith poate fi rezumat foarte simplu, fie că descrie piețele secolului al nouăsprezecelea, fie pe cele din al douăzeci și unulea: ai putea crede că lumea face anumite lucruri ca să te ajute, dar în realitate, fiecare își

urmărește propriul interes. Dar, când citise și restul eseului, creierul îi devenise la fel de cețos ca și sauna din eucalipt a familiei.

— Ce fel de surse? insistă Andrew. Cărți? Articole din reviste?

Când își ridică din nou privirea, i se păru că el are pe chip un zâmbet de superioritate, care-i provocă amețeală. El știa?

— Păi... păi, cărțile pe care ni le-a indicat McAdam pe lista lui.

— A! Ei bine, felicitări. Sper să câștigi.

— Mersi, îi răspunse, trăgând concluzia că Andrew n-avea de unde să știe. Era doar gelos. Spencer și Andrew erau clasificați ca numărul unu și, respectiv, doi, în clasă, și-și schimbau în permanență pozițiile între ei. Andrew probabil că urmărea oricare dintre realizările lui Spencer la fel cum urmărește un broker de bursă indicele mediu Dow Jones pentru industrie. Spencer se întoarse la aranjarea dosarului ei, cu toate că n-o făcea deloc să se simtă mai bine.

După ce Squidward mai stinse din lumini și prezentarea video – Microeconomia și consumatorul, cu o coloană sonoră veselă, optimistă – începu să se deruleze, Sidekick-ul lui Spencer îi vibră în geantă. Întinse încet mâna și-l scoase. Avea un mesaj text nou.

Spence: știu ce-ai făcut. Dar nu te spun, dacă faci EXACT ce-ți cer. Vrei să știi ce ți s-ar întâmpla dacă nu? Du-te la concursul de înot al lui Emily... și-o să vezi. – A

Cineva din apropierea lui Spencer tuși, dregându-și glasul. Privi într-acolo, și iată-l pe Andrew holbându-se drept la ea. Ochii îi licăreau în lumina pâlpâitoare a filmului. Spencer se întoarse cu fața înainte, dar tot îl putea simți pe Andrew urmărind-o prin întuneric.

Cineva n-a ascultat

În timpul pauzei competiției de natație dintre Rosewood Day și Drury Academy, Emily se duse în vestiarul echipei sale, își deschise dulăpiorul și-și lăsă în jos bretelele costumului ei Speedo Fastskin pentru competiții. Anul acesta, lotul de natație de la Rosewood Day își permisesse luxul unor costume complete, acoperind întregul corp, aerodinamice, de calibru olimpic. Fusese nevoie să facă o comandă specială, și costumele sosiseră tocmai la timp pentru confruntarea de azi. Costumele căpătau formă conică la glezne, lipindu-se de fiecare centimetru al pielii și scoțând în evidență și cele mai neînsemnate forme, ceea ce-i amintea lui Emily de fotografia din manualul ei de biologie, cu un boa constrictor care digera un șoarece. Zâmbi spre Lanie Iler, colega ei de echipă.

— Nici nu știi cât mă bucur că scap de chestia asta.

Se bucura și pentru că se hotărâse să-i spună lui Wilden despre A. Aseară, după ce se întorsese acasă de la Hanna, îl sunase pe Wilden și aranjase o întâlnire cu el pentru seara aceasta, mai târziu, la secția de poliție din Rosewood. Nu-i păsa de ce spuneau sau credeau ceilalți referitor la amenințările lui A: dacă se implicau polițiștii, puteau să pună capăt acestei drame pentru totdeauna.

— Ești norocoasă că ai terminat, replică Lanie. Emily înotase – și câștigase – deja în toate probele la care fusese înscrisă; acum, singura misiune care-i mai rămânea era să facă galerie împreună cu ceilalți – nenumărați – elevi de la Rosewood care-și făcuseră apariția la competiție. Auzi încă din vestiar țipetele majoretelor și speră ca ele să nu alunece cumva pe plăcile umede ale sălii; Tracey Reid se alesese cu o căzătură zdravănă înainte de prima probă.

— Salut, fetelor, se auzi vocea lui Lauren, antrenora lor, care venea spre vestiarul echipei.

Astăzi, ca de obicei, Lauren purta unul dintre proverbialele ei tricouri motivaționale pentru înot: TOP ZECE AL MOTI PENTRU CARE ÎNOT. (Numărul cinci: PENTRU CĂ POT SĂ MĂNÂNC 5000 DE CALORII ȘI SĂ NU MĂ SIMT VINOVATĂ.)

Îi puse o mână pe umăr lui Emily.

— Bună treabă, Em. Să le-o iei așa înainte la ștafeta mixt? Fantastic!

— Mulțumesc, zise Emily, înroșindu-se.

Lauren se aplecă peste banca roșie ciobită din mijlocul culoarului.

— E aici un recrutor local de la Universitatea din Arizona, zise ea cu voce scăzută, astfel încât s-o audă numai Emily. M-a întrebat dacă poate să stea de vorbă cu tine în partea a doua a concursului. Ești de acord?

Emily făcu ochii mari.

— Normal!

Universitatea din Arizona era una dintre cele mai tari școli din țară la capitolul înot.

— Grozav. Puteți să vorbiți în biroul meu, dacă vreți, zise Lauren, dăruindu-i încă un zâmbet lui Emily, după care dispăru pe culoarul care ducea spre sală. Emily o urmă. Trecu pe lângă sora ei, Carolyn, care venea din direcția opusă.

— Carolyn, ghici ce! strigă Emily, țopăind de bucurie. Un recrutor al Universității din Arizona vrea să stea de vorbă cu mine! Dacă m-aș duce eu acolo, și tu la Stanford, am fi aproape!

Carolyn absolvea liceul anul acesta, și fusese deja recrutată pentru lotul de natație al Universității Stanford.

Carolyn îi aruncă o privire lui Emily, după care dispăru într-o cabină de toaletă, trântind cu zgomot ușa în urma ei. Emily făcu câțiva pași înapoi, năucită. Asta ce mai fusese? E drept că ea și sora ei nu erau grozav de apropiate, dar se așteptase la un pic mai mult entuziasm decât atât.

În timp ce parcurgea holul care ducea la bazin, văzu

chipul colegei ei, Gemma Curran, care se zgâia la ea de la dușuri. Când întâlnește privirea lui Emily, Gemma smuci degrabă perdeaua. Iar când trecu pe lângă chiuvete, Amanda Williamson șușotea cu Jade Smythe. Văzând-o în oglindă că le privește, fetele descrieră cu buzele două mici litere O uluite. Emily simți că începe să i se facă pielea ca de găină. Ce se-ntâmpla acolo?

— Doamne, parcă sunt și mai mulți oameni înăuntru acum! murmură Lanie, intrând în sală în urma lui Emily. Și avea dreptate: tribunele păreau și mai ticsite decât înainte de pauză. Orchestra, amplasată în apropierea bazinului pentru sărituri, intona un imn de luptă, iar spumoasa mascotă cenușie înfățișând un rechin cap-de-ciocan ajunsese acum printre majorete, în fața gradenelor. În tribune era toată lumea: elevii populari, fotbaliștii, fetele de la cercul de teatru, până și profesorii ei. Spencer Hastings stătea lângă Kirsten Cullen. Maya era și ea sus, tastând cu furie ceva pe telefonul mobil, iar Hanna Marin se așezase aproape de ea, și stătea singură, cu privirea pierdută prin mulțime. Și iată-i și pe părinții lui Emily, îmbrăcați festiv în treningurile lor alb-albastre ale echipei de natație de la Rosewood Day, împodobite cu insigne pe care scria HAI EMILY și HAI CAROLYN. Emily încercă să le facă semne cu mâna, însă ei erau prea atenți la examinarea unei foi de hârtie, probabil cu programul competiției. Domnul Shay, excentricul bătrân profesor de biologie, care le urmărea mereu antrenamentele pe motiv că fusese și el înotător acum cam o mie de ani, ținea și el o foaie, cam la opt centimetri de față. Dar programul concursului nu era chiar atât de interesant: nu făcea decât să înșiruie ordinea probelor.

James Freed îi ieși în cale lui Emily. Buzele i se întinseră într-un zâmbet larg.

— Salut, Emily, zise, pe un ton șmecheresc. Habar n-am avut.

Emily se încruntă.

— Habar n-ai avut... despre ce?

Fratele Ariei, Mike, apăru și el, țopăind, lângă James.

— Bună, Emily.

Mona Vanderwaal își făcu apariția din spatele celor doi băieți.

— N-o mai deranjați, voi doi.

Se întoarse spre Emily.

— Nu-i lua în seamă. Vreau să te invit la ceva.

Își scormoni prin uriașul ei ghiozdan din velur în nuanța caramellei cu lapte și-i înmână lui Emily un plic alb. Emily îl întoarse pe-o parte și pe alta. Indiferent ce-o fi fost, era clar că Mona îl parfumasese cu ceva scump. Emily își ridică privirea, nedumerită.

— Dau o petrecere de ziua mea, sâmbătă, îi explică Mona, răsucindu-și o șuviță lungă de păr blond-alburii în jurul degetelor. Crezi că poți să vii?

— Pe bune că trebuie să vii, aprobă Mike, făcând ochii mari.

— Păi... bâigui Emily. Dar, până să mai poată spune ceva, orchestra atacă un nou cântec de luptă, și Mona o șterse.

Emily privi din nou invitația. Ce Dumnezeu era cu toate astea? Ea nu era genul de fată care să primească invitații livrate personal de la Mona Vanderwaal. Și categoric nu era genul care să atragă privirile lascive ale băieților.

Deodată, ceva aflat de cealaltă parte a bazinului îi atrase privirea. Era o bucată de hârtie, lipită de perete. Înainte de pauză nu fusese acolo. Și avea un aspect familiar. Ca o fotografie.

Își încordă privirea. Inima i se prăbuși în stomac. Era o fotografie... cu două persoane sărutându-se într-o cabină foto. În cabina foto a lui Noel Kahn.

— O, Doamne! exclamă Emily, pornind în fugă prin sală, alunecând de două ori pe podeaua udă.

— Emily! Aria se repezi spre ea printr-o intrare laterală, cu cizmele ei din catifea cu talpa groasă bocănind pe

lespezi și părul negru-albăstrui fâlfâindu-i sălbatic peste toată fața. Îmi pare rău c-am întârziat, dar putem să vorbim?

Emily nu-i răspunse. Cineva plasase o copie xerox a fotografiei cu sărutul lângă uriașa tabelă de marcaj care înșira numele cui înota și în care probă. Toată echipa avea s-o vadă. Dar își vor da ei seama că e ea?

Rupse copia xerox de pe perete. Pe partea de jos, cu litere mari și negre, scria: IATĂ LA CE SE ANTRENEAZĂ EMILY FIELDS CÂND NU E ÎN BAZIN!

Ei bine, asta lămurea totul.

Aria se aplecă și examinează fotografia.

— Asta ești... tu?

Lui Emily începu să-i tremure bărbia. Mototoli foaia de hârtie în mâini, dar când privi înjur, zări o altă copie zăcând deasupra genții cu echipament a cuiva, deja îndoită la mijloc. O înhăță și-o mototoli și pe aceasta.

După care văzu o altă copie, pe jos, lângă bazinul cu plute. Și o alta... în mâinile antrenoarei Lauren. Lauren își plimba privirea de la fotografie la Emily, de la Emily la fotografie.

— Emily? rosti ea, încetisor.

— Asta nu poate fi adevărat! șopti Emily, trecându-și degetele prin părul ud. Aruncă o privire spre coșul pentru gunoi, din plasă de sârmă, de lângă biroul lui Lauren. Erau acolo pe puțin zece fotografii aruncate pe fundul lui, cu ea și Maya sărutându-se. Cineva aruncase deasupra o cutie de Sunkist, pe jumătate golită. Lichidul se scursese, colorându-le fețele în portocaliu. Mai erau și altele, lângă țâșnitori. Și lipite cu bandă adezivă de locul în care se depozitau balizele pentru delimitarea culoarelor. Colegele ei de echipă, care ieșeau toate din vestiar, o priveau stânjenite. Fostul ei iubit, Ben, rânjea cu superioritate, parcă spunându-i: Micul tău experiment lesbi nu mai e chiar atât de amuzant acum, hî?

Aria culese o foaie care părea să fi plutit în jos dinspre tavan. Miji ochii spre ea și-și strânse buzele lucioase,

căpșunii.

— Și, ce-i cu asta? Te săruți cu cineva.

Deodată, făcu ochii mari.

— Au!

Emily scoase un scâncet neajutorat.

— A ți-a făcut-o? Întrebă în șoaptă Aria.

Emily privi disperată în jur.

— Ai văzut cine le împărțea?

Însă Aria scutură din cap a negație. Emily desfăcu fermoarul buzunarului de la geanta ei cu echipament și-și găsi acolo telefonul mobil. Avea un SMS. Evident că avea un SMS.

Emily, dulceată, știu că ești adepta zicalei dinte pentru dinte, așa că atunci când ți-ai făcut planul să mă dai în vileag, m-am hotărât să te dau și eu pe tine. Pupici! – A

— Fir-ar să fie, șopti Aria, citind mesajul peste umărul lui Emily.

Un gând revoltător o izbi deodată pe Emily. Părinții ei! Foia pe care o studiau... nu era programul concursului. Era fotografia. Își ridică privirea spre tribune. Așa cum se aștepta, părinții se holbau la ea. Arătau gata să izbucnească în plâns, roșii la față și cu nările fremătând.

— Trebuie să plec de-aici, exclamă Emily, căutând cea mai apropiată ieșire.

— Nici gând! Aria o prinse de încheietură și o făcu să se întoarcă spre ea. N-ai de ce să te rușinezi! Dacă zice cineva ceva, dă-l în mă-sa!

Emily se smiorcăi. Lumea poate c-o numea pe Aria ciudată, însă ea era normală. Avea un iubit. Niciodată nu va ști cum se simte ea.

— Emily, e șansa noastră! insistă Aria. A este, probabil, aici, zise, aruncând o privire amenințătoare spre gradene.

Emily privi și ea din nou tribunele. Părinții ei aveau aceleași expresii supărate și ofensate. Locul Mayei era

acum gol. Emily scrută tribunele în lung și-n lat, însă Maya dispăruse.

În schimb, probabil că A era acolo. Iar Emily își dori să fi fost îndeajuns de curajoasă, încât să se urce printre gradene și să-i zgâlțâie pe toți, până când mărturisește cineva. Dar nu putea.

— Eu... îmi pare rău, îngăimă ea, și se repezi brusc spre vestiar. Trecu pe lângă vreo sută de persoane care știau acum ce era în realitate, călcând în drum peste alte și alte copii ale fotografiei cu ea și cu Maya.

11

Nici măcar sistemele de securitate ultimul răcnet nu te apără de toate

Câteva clipe mai târziu, Aria își făcea loc printre aburitele uși duble ale sălii pentru natație de la Rosewood Day, ajungând la Spencer și Hanna, care discutau încet între ele lângă automatele cu vânzare.

— Biata Emily, tocmai îi șoptea Hanna lui Spencer. Tu ai știut despre... asta?

Spencer clătină din cap.

— Habar n-am avut.

— Ți-amintești când ne furișam în piscina familiei Kahn când ei erau plecați cu toții în vacanță, și ne bălăceam în pielea goală? Murmură Hanna. Ți-amintești de câte ori ne am schimbat hainele laolaltă? Niciodată nu m-am simțit aiurea.

— Nici eu, se amestecă Aria, ferindu-se din cale, astfel încât un băiat din anul întâi să-și poată scoate cutia cu răcoritoare din automatul cu Coca.

— Credeți că vreuna dintre noi i s-o fi părut drăguță? Întrebă Hanna, făcând ochii mari. Dar eu eram grasă rău pe-atunci, adăugă, pe un ton ușor dezamăgit.

— A este cea care a distribuit fluturașii ăștia, le zise Aria Hannei și lui Spencer. Apoi, arătă spre bazin. A s-ar putea să fie aici.

Priviră toate spre sală. Concurenții erau pe blocstarturi, așteptând. Rechinul cap-de-ciocan, mascota echipei, defila în sus și-n jos, de-a lungul bazinului. Tribunele erau încă ticsite.

— Și ce-ar trebui să facem? întrebă Hanna, mijindu-și ochii. Să oprim concursul?

— Ar trebui să nu facem nimic, replică Spencer, trăgându-și fermoarul hanoracului ei Burberry kaki până la bărbie. Dacă umblăm după A, e posibil ca A să se enerveze... Și să iasă și mai rău.

— A. E. Aici! repetă Aria. Asta ar putea să fie marea noastră șansă!

Spencer privi spre mulțimea de copii din hol.

— Eu... trebuie să plec.

Și, cu asta, țâșni pe ușile turnante și traversă în goană parcarea.

Aria se întoarse spre Hanna.

— Spencer a fugit de-aici de parcă ea ar fi fost A, glumi pe jumătate.

— Am auzit că e în finală la nu știu ce mare concurs de eseuri, zise Hanna, scoțându-și pudra compactă Chanel și începând să-și tamponeze bărbia. Știi că devine maniacă atunci când e vorba despre concursuri. Probabil s-a dus acasă, să învețe.

— Corect, aprobă încet Aria.

Poate că Spencer avea dreptate: poate că A chiar ar fi făcut ceva mai rău, dacă începeau să cerceteze tribunele.

Deodată, cineva din spate îi trase gluga de pe cap. Aria se răsuci ca un titirez.

— Mike, icni ea. Dumnezeuule.

Fratele ei zâmbi cu gura până la urechi.

— Ai pus și tu mâna pe vreo poză cu acțiunea lesbi? întrebă el, prefăcându-se că linge fotografia cu Emily și Maya. Poți să-mi faci rost de numărul de telefon al lui Emily?

— Categorie, nu, îl repezi ea, măsurându-l din privire.

Șapca STX de lacrosse îi turtea părul negru-albăstrui, și avea pe el vindiacul alb-albastru al echipei de juniori de la Rosewood Day. Aria nu-l mai văzuse de aseară.

— Așa, zise Mike, punându-și mâinile în șolduri. Am auzit c-ai fost aruncată afară din casă.

— N-am fost aruncată afară, se apăra Aria. Doar am crezut c-ar fi mai bine dacă stau în altă parte, pentru o vreme.

— Și te-ai mutat la Sean?

— Mda, răspunse Aria. După ce Ella îi ceruse să plece, Aria îl sunase pe Sean, total isterică. Nu căutase o invitație... Însă Sean i-o oferise, spunându-i că nu-i va deranja, pe el și pe părinții lui, absolut deloc.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Te muți la Sean? Vrei să spui, la el acasă?

— Hanna, nu de bunăvoie, se grăbi Aria să-i explice. E caz de forță majoră.

Hanna își abătu privirea.

— Cum crezi. Nu mă mai interesează. Oricum, n-o să-ți placă. Toată lumea știe că să stai cu părinții iubitului înseamnă sinucidere pentru o relație.

Și se răsuci pe călcâie, croindu-și drum prin mulțime către ieșire.

— Hanna! protestă Aria, însă Hanna nu se mai întoarse din drum. Îi aruncă o privire feroasă lui Mike. Chiar trebuia să pomenesci despre asta când ai văzut-o acolo? Chiar nu ai nici pic de tact?

Mike ridică din umeri.

— Scuze, la mine nu vorbește sindromul premenstrual.

Își scoase un baton PowerBar din buzunar și începu să mănânce, fără să se deranjeze să-i ofere și Ariei.

— Te duci la petrecerea Monei? o întrebă.

Aria își răsfrânse buza.

— Nu știu sigur. Încă nu m-am gândit la asta.

— Ești deprimată, sau ce? se interesă Mike, cu gura plină.

Aria nu avu nevoie să se gândească prea intens.

— Cam, zise. Adică... Tata a plecat de-acasă. Tu cum te simți?

Expresia feței lui Mike se schimbă, de la una deschisă și glumeață, la una împietrită și prudentă. Lăsa foaia de hârtie să-i cadă pe lângă corp.

— Uite, aseară i-am pus mamei câteva întrebări. Ea mi-a zis că tata se vedea cu fata aia dinainte să plecăm noi în Islanda. Și că tu ai știut.

Aria își vârî în gură vârfulurile mai multor șuvițe de păr și fixă cu privirea pubela albastră din colț. Cineva îi desenase caricatural o pereche de sâni pe capac.

— Mda, recunosc.

— Și-atunci, de ce nu mi-ai spus și mie?

Aria îi aruncă o privire.

— Byron m-a rugat să nu spun.

Mike mușcă violent din PowerBar.

— Cu toate astea, n-ai avut probleme să-i spui lui Alison DiLaurentis. Și nici ea n-a avut probleme să spună asta într-o filmare care e peste tot la știri.

— Mike... Începu Aria. Ei nu i-am spus. Era cu mine când a întâmpat.

— Așa o fi, mormăi Mike, ciocnindu-se de rechinul-mascotă în timp ce se repezea furios pe ușile duble ale sălii. Aria se gândi dacă să se ducă după el, dar renunță. Își aminti, dintr-odată, de acea vreme din Reykjavik când era vorba să facă pe dădaca pentru Mike, însă în loc de asta, se dusese la izvorul geotermal Blue Lagoon cu iubitul ei, Hallbjorn. Când se întorsese, mirosind a sulf și plină de săruri terapeutice, descoperise că Mike pusese pe foc jumătate din îngrăditura de nuiete a curții din spate... și, într-adevăr, fusese vina ei. Îl observase pe Mike că ochea nerăbdător chibriturile din bucătărie înainte ca ea să plece spre lagună. Ar fi putut să-l oprească. Probabil c-ar fi putut să-l oprească și pe Byron.

— Așa că asta e camera ta, zise Sean, conducând-o pe Aria prin coridorul pardosit cu mahon, de o curățenie

impecabilă, până într-un dormitor spațios, alb. Avea o fereastră-balcon, cu băncuță în față, cu perdele albe, diafane, și un buchet de flori albe pe măsuța de lângă pat.

— Îmi place mult, răspuse Aria. Camera semăna cu cea din hotelul-boutique parizian în care locuise familia ei, în vremea în care Byron era intervievat la televiziunea pariziană în calitate de expert în gnomi. Ești sigur că nu-i o problemă să stau aici?

— Absolut, o asigură Sean, sărutând-o, cast, pe obraz. Acum te las să te instalezi.

Aria privi afară, pe fereastră, cerul trandafiriu al serii de marți, și nu se putu abține să nu compare priveliștea cu cea de la ea de-acasă. Domeniul familiei Ackard era ascuns în adâncul pădurii și înconjurat de cel puțin zece pogoane de teritoriu virgin. Cea mai apropiată proprietate, un monolit gen castel, cu turnulețe în stil medieval, era la o distanță mai mare decât trei terenuri de fotbal puse cap la cap. În timp ce casa Ariei era situată într-un cartier drăguț, dar cam prăpădit, din apropierea centrului universitar. Singurul lucru pe care-l putea vedea din curtea vecinilor era nefericita lor colecție de scaldători pentru păsări, animale din piatră și jochei pentru peluză⁵⁹.

— E totul în regulă cu camera? se interesă doamna Ackard, mama vitregă a lui Sean, când Aria coborî în bucătărie.

— E grozavă, răspuse Aria. Vă mulțumesc foarte mult.

Doamna Ackard îi dăruie, ca răspuns, un zâmbet drăguț. Era o femeie blondă, un pic cam durdulie, cu ochi albaștri cercetători și o gură care dădea impresia că zâmbește, chiar și atunci când nu era așa. Dacă Aria închidea ochii i se gândea la imaginea unei mame, doamna Ackard se

---

⁵⁹ Mici statui înfățișând bărbați costumați în jochei, folosite ca ornamente pentru peluze în unele regiuni din Statele Unite, cu predilecție de afroamericani

apropia foarte mult de ce-și imagina ea. Sean îi povestise că, înainte să se mărite cu tatăl lui, ea lucrase ca redactor al unei reviste din Philadelphia, însă acum era gospodină cu program nonstop, menținând în permanență monstruoasa casă a familiei Ackard bună de tras în poză. Merele așezate în bolul din lemn de pe masa din bucătărie nu aveau nici cea mai mică pată, revistele de pe etajera din living erau toate aranjate în aceeași direcție, iar ciucurii uriașului covor persan erau perfect drepți, ca și cum tocmai ar fi fost periați.

— Pregătesc ravioli cu ciuperci, anunță doamna Ackard, invitând-o pe Aria să se apropie și să adulmece sosul din cratiță. Mi-a spus Sean că ești vegetariană.

— Sunt, răspunse timidă Aria. Dar nu trebuie să vă deranjați pentru mine.

— Nu-i niciun deranj, replică doamna Ackard, cu multă căldură în glas. Mai aveau la masă cartofi fierți și tăiați cu cuțitul zimțat, o salată de roșii, ca și o franzelă-gourmet din șapte cereale, de la Fresh Fields, despre care Ella pufnea mereu în batjocură, declarând că oricine plătește 10,99 dolari pentru o mână de făină cu apă trebuie să se caute la căpățână.

Doamna Ackard scoase lingura de lemn din cratiță și-o așeză pe masă.

— Erai bună prietenă cu Alison DiLaurentis, nu-i așa? Am văzut filmarea cu voi la știri.

Aria își ascunse capul între umeri.

— Așa e, încuviință, cu un nod în gât. Faptul c-o văzuse pe Ali, atât de plină de viață, în filmulețul acela, îi readusese toată mâhnirea la suprafață.

Spre surprinderea Ariei, doamna Ackard o cuprinse cu brațul pe după umeri și-o strânse ușor.

— Nici nu știi cât regret, murmură ea. Nu pot să-mi imaginez cât e de greu.

Din cauza lacrimilor, pe Aria o usturau ochii. Se simțea bine să fie cuibărită în brațele unei mame, chiar dacă nu era mama ei.

Sean stătu lângă Aria la masă, și totul fu în antiteză cu ce se-ntâmpla acasă la Aria. Toți își așternură șervetele în poală, nu se auzi vreun televizor bâzâind în fundal, iar domnul Ackard, un bărbat înalt și musculos, cu chelie, dar cu un zâmbet carismatic, nu-și citi ziarul la masă. Mai tinerii gemeni Ackard, Colin și Aidan, nu stătură cu coatele pe masă și nu se împunseră reciproc cu furculițele; Aria nici nu-și putea închipui de ce atrocități ar fi fost capabil Mike, în cazul în care ar fi avut un frate geamăn.

— Mulțumesc, zise ea, când doamna Ackard îi mai turnă lapte în pahar, chiar dacă Byron și Ella afirmau mereu că laptele conține hormoni sintetici și poate să provoace cancer. Aria îi povestise lui Ezra despre faptul că laptele era tabu pentru părinții ei, în seara petrecută în apartamentul lui cu câteva săptămâni în urmă. Ezra răsese, zicând că și familia lui avea o manie asemănătoare, dar cu privire la müsli.

Aria își lăasă jos furculița. Cum de se strecurase Ezra în pașnicele ei gânduri de la masă? Aruncă o privire rapidă spre Sean, care ducea la gură o furculiță plină de cartofi. Se aplecă spre el și-l atinse ușurel pe încheietura mâinii. El îi zâmbi.

— Sean ne-a zis că urmezi și cursuri pentru avansați, Aria, zise domnul Ackard, înfigându-și furculița într-un morcov.

Aria ridică din umeri.

— Doar la engleză și la arte plastice.

— Literatura engleză a fost specializarea mea în facultate, interveni, entuziastă, doamna Ackard. Acum, ce citești?

— Litera stacojie.

— Ador romanul acesta! strigă doamna Ackard, sorbind puțin vin roșu. Arată foarte bine cât de restrictivă era societatea puritană. Biata Hester Prynne!

Aria își mușcă obrazul pe dinăuntru. Măcar dac-ar fi vorbit cu doamna Ackard înainte s-o fi însemnat pe

Meredith!

— Litera stacojie, murmură domnul Ackard, ducându-și un deget la buze. Au făcut și film din cartea asta, nu?

— Mhî, confirmă Sean. Cu Demi Moore.

— Cel în care tipul se îndrăgostește de o fată mult mai tânără, nu? insistă domnul Ackard. Foarte scandalos!

Aria inspiră scurt. Avea impresia că toată lumea e eu ochii pe ea, însă în realitate numai Sean o privea. Făcuse ochii mari și se pleoștise la față, rușinat. Scuze, grăia expresia lui.

— Nu, David, îl corectă, încetișor, doamna Ackard, pe un ton care dădea de înțeles că avea ea ceva idee despre situația Ariei. Tu vorbești despre Lolita.

— A! Așa e, zise domnul Ackard, ridicând din umeri și părând să nu-și fi dat seama de gafă. Le tot încurc, se justifică el.

După masă, Sean și gemenii urcară să-și facă temele, așa că Aria le urmă exemplul. Camera ei de oaspeți era liniștită și primitoare. La un moment dat, doamna Ackard intrase să-i pună o cutie de Kleenex și un vas cu levănțică pe noptieră. Mirosul bătrânesc al florilor umplea aerul din cameră. Aria se trânti pe pat, porni televizorul, alegând canalul local de știri, ca să aibă companie, și-și deschise laptopul, intrând pe Gmail. Avea un mesaj nou. Numele expeditorului nu era altceva decât un șir de litere și cifre învălmășite. Simțind că i se oprește inima din bătaie, Aria îl deschise cu dublu-click.

Aria: nu crezi că Sean ar trebui să afle despre orele suplimentare pe care le-ai făcut cu un anumit profesor de engleză? În definitiv, adevăratele relații se clădesc pe adevăr. – A

Tocmai atunci, încălzirea centrală se opri, determinând-o pe Aria să se ridice în capul oaselor, îndreptându-și spinarea. Afară, o creangă trosni. Apoi, o alta. Cineva o urmărea.

Se strecură până la fereastră și privi cu atenție afară. Pini aruncau umbre zgrunțuroase peste terenul de tenis. O cameră de supraveghere, cocoțată pe marginea casei, se iuțea încetisor de la dreapta la stânga. Un licăr de lumină, apoi... nimic.

Când privi din nou prin cameră, ceva de la știri îi atrase atenția. O nouă semnalare a hărțuitorului, scria pe banda din josul ecranului.

— Am primit informații conform cărora câteva persoane ar fi zărit pe Hărțuitorul din Rosewood, se auzi vocea unui reporter, atunci când Aria dădu volumul mai tare. Rămâneți cu noi pentru amănunte.

Apăru imaginea unei mașini de poliție în fața unui colos de casă, cu turnulețe ca ale unui castel. Aria se întoarse din nou spre fereastră: iată-le. Și, după cum se aștepta, zări acum și lumina albastră a girofarului poliției fulgerând în depărtare, printre pini.

leși pe coridor. Ușa camerei lui Sean era închisă; dincolo de ea se auzea muzica formației Bloc Party.

— Sean? strigă ea încetisor. Împinse ușurel ușa, deschizând-o. Cărțile lui erau împrăștiate pe tot biroul, însă scaunul era gol. Pe patul perfect aranjat era o urmă, în locul în care se aflase trupul lui. Fereastra rămăsese deschisă, și prin ea pătrundea un vânt rece, care mișca perdelele într-un dans fantomatic.

Aria nu știa ce-ar mai putea să facă, așa că se întoarse la computerul ei. Chiar în momentul în care primea un nou e-mail:

P.S. Poate că sunt eu o pacoste, dar nu merg până la crimă. Iată o știre pentru neștiutori: cineva voia ceva care-i aparținea lui Ali. Criminalul e mai aproape decât crezi. – A

12

O, viața de la curte!

Mărți seara, Hanna se plimba agale prin îmbulzeala din

King James Mall, privindu-și dezorientată telefonul BlackBerry. Îi expediase Monei un SMS, întrebând-o: N mai întâlnim pt proba mea d rochie?, însă nu primise răspuns.

Probabil că Mona era încă supărată pe ea din cauza chestiei cu Amicversarea, dar ce să-i faci? Hanna încercase să-i explice motivul prezenței fostelor ei prietene la ea acasă, însă Mona o întrerupsese înainte ca măcar să-și poată începe argumentația, declarându-i pe cel mai glacial ton cu puțință: „V-am văzut, pe tine și pe drăguțele tale, la știri, felicitări pentru marele tău debut la TV.” După care închisese. Categorie, era enervată, însă Hanna știa că Mona nu putea să țină supărarea multă vreme. Dacă ar fi ținut-o, atunci cine i-ar mai fi fost cea mai bună prietenă?

Hanna trecu de Rive Gauche, braseria din mall în care ar fi trebuit să-și petreacă aseară cina festivă de Amicversare. Era o imitație după localul Balthazar, din New York, care la rândul lui copia miliarde de cafenele din Paris. Zări un grup de fete așezate pe băncuța preferată a ei și a Monei. Una dintre acestea era Naomi. Alături de ea era Riley. Iar fata de lângă ea era... Mona.

Hanna se opri, descumpănită. Ce căuta Mona cu... ele?

Chiar dacă luminile din Rive Gauche erau estompate, pentru o atmosferă romantică, Mona își purta ochelarii ei de aviator, cu lentile roz. Naomi, Riley, Kelly Hamilton și Nicole Hudson – cățelușele lui Naomi și Riley, eleve în anul al doilea – o înconjurau, iar în centrul mesei zăcea un platou mare, neatins, cu cartofi prăjiți. Mona părea să se fi lansat într-o istorisire, agitându-și brațele cu vioiciune și căscându-și ochii ei albaștri. Ajunse la poantă, și celelalte începură să chirăie.

Hanna își îndreptă umerii. Pătrunse cu pași apăsați printre ușile maronii, cu aspect de vechi, ale cafenelei. Naomi fu cea dintâi care o remarcă. O înghionti pe Kelly, după care șușotiră ceva între ele.

— Ce faceți voi aici? se răsti Hanna, profilându-se

peste Naomi și Riley.

Mona se rezemă pe coate.

— Ei, ca să vezi, ce surpriză! Nu știam că mai vrei să faci parte din Curte, din moment ce ești atât de ocupată cu prietenele tale de altădată, replică, azvârlindu-și părul peste umeri și sorbind din Diet Coke.

Hanna își dădu ochii peste cap și se așeză în capătul băncuței tapițate în roșu-închis.

— Normal că mai vreau să fac parte din Curte, cățea de operetă!

Mona îi adresă un zâmbet blajin.

— Culcat, potaie dolofană!

— Javră, ripostă Hanna.

— Parașută, replică Mona. Hanna izbucni în răs... și exemplul îi fu urmat de Naomi, de Riley și de celelalte. Uneori, ea și Mona se avântau în certuri simulate de genul acesta, chiar dacă în mod normal nu aveau și spectatori.

Mona își răsuci o șuviță de păr blond-pal pe deget.

— În orice caz, am hotărât că, cu cât suntem mai multe nebune, cu atât o să fie mai distractiv. Curțile mărunte sunt plicticoase. Vreau ca petrecerea asta să radă tot!

— Suntem nemaipomenit de emoționate, izbucni Naomi. Abia aștept să probez rochiile Zac Posen alese de Mona pentru noi.

Hanna le fulgeră cu un zâmbet încordat. Toate astea chiar n-aveau logică. Toată lumea din Rosewood știa că Naomi și Riley o vorbeau pe Hanna pe la spate. Și nu Mona fusese cea care jurase, nu mai departe de anul trecut, c-o s-o disprețuiască toată viața pe Naomi, după ce Naomi răspândise bârfa că Mona și-ar fi făcut grefe de piele? Atunci, Hanna se prefăcuse că se împrietenește cu Naomi: pretinse că se certase cu Mona, îi câștigase încrederea lui Naomi, după care șterpelișe o simpatică scrisorică de amor către Mason Byers, din caietul lui Naomi. Apoi, chiar în ziua imediat următoare, Hanna

postase, sub pavăza anonimatului, scrisoarea pe rețeaua intranet de la Rosewood Day, toată lumea răsese și totul revenise la normal.

Dintr-odată, Hanna avu o revelație. Evident! Mona se prefăcea prietenă cu celelalte! Asta avea întru totul logică. Se simți un pic mai bine fiindcă-și dăduse seama de ceea ce se petrecea, dar tot avea nevoie să i se confirme. Își îndreptă privirea spre Mona.

— Auzi, Mon, pot să vorbesc cu tine o clipă? Între patru ochi?

— Nu pot acum, Han, răspunse Mona, consultându-și ceasul Movado. Întârziem la probă. Hai!

Și, cu asta, Mona se ridică de la masă și ieși tacticoasă din restaurant, clămpănind cu tocurile ei de opt centimetri pe lucioasa podea din lemn de nuc. Celelalte o urmară. Hanna întinse mâna după enorma ei geantă Gucci, însă fermoarul acesteia rămăsese desfăcut, și tot conținutul i se revărsă pe masă. Toate accesoriile pentru machiaj, portofelul, vitaminele, pastilele de Hydroxycut⁶⁰ pe care le șterpeliase acum o mie de ani de la o farmacie GNC⁶¹, însă-i fusese cam frică să le ia... totul. Se repezi să le strângă, cu ochii pe Mona și pe celelalte, care se îndepărtau, făcând slalom printre mese. Îngenunche, străduindu-se cu febrilitate să îndese totul în geantă cât mai repede cu putință.

— Hanna Marin?

Hanna tresări. Văzu deasupra ei o figură cunoscută, un

---

⁶⁰ Supliment alimentar căruia i se făcuse într-o vreme reclamă că ar ajuta la pierderea în greutate, retras însă de pe piață după ce autoritățile au constatat că poate provoca afecțiuni renale, fiind considerat răspunzător chiar și pentru un caz de deces

⁶¹ General Nutrition Centers, lanț de farmacii cu sediul central în S.U.A., specializat în comercializarea cu amănuntul a vitaminelor, a suplimentelor alimentare, a produselor din plante, a suplimentelor pentru diete sau a fortificantelor pentru sportivi

tip înalt, cu părul lins, în uniformă de chelner.

— Sunt Lucas, îi aminti el, trăgându-și stânjenit de manșetele sacoului alb de uniformă de la Rive Gauche. Probabil că nu mă recunoști din cauză că semăn a francez, în echipamentul ăsta.

— A! exclamă Hanna, plictisită. Salut.

Îl cunoștea pe Lucas Beattie de-o viață. Într-a șaptea, se numărase printre băieții populari... și, amănunt bizar, pentru o clipă, îi plăcuse de Hanna. Se răspândise vorba că Lucas urma să-i trimită Hannei o cutiuță roșie cu dulciuri, în formă de inimă, de Ziua Bomboanelor, sărbătorită în toate școlile. Când un băiat îți trimitea o cutie cu bomboane în formă de inimă, asta însemna iubire, așa că Hanna aștepta cu multă emoție.

Dar apoi, cu puțin timp înainte de Ziua Bomboanelor, ceva se schimbaseră. Lucas intrase, dintr-odată, în rândul penibililor. Prietenii lui începuseră să-l ignore, fetele, să râdă de el, și peste tot începu să se răspândească, năvalnic, zvonul cum că el ar fi hermafrodit. Hannei nu-i venea să creadă cât de ghinionistă putea să fie, însă se întreba în taină dacă nu cumva el fusese retrogradat de la elev popular la fraier tocmai pentru că se hotărâse să-i placă de ea. Chiar dacă era prietenă cu Ali D, tot o fraieră grasă, penibilă și mototoală rămânea. Iar atunci când el îi trimisese bomboanele, Hanna și le ascunsese în dulăpiorul din vestiarul de la școală, nici măcar nu-i mulțumise.

— Ce mai faci? îl întrebă, indiferentă. Lucas rămăsese, în destul de mare măsură, la categoria fraierilor.

— Nu cine știe ce, îi răspunse Lucas, înflăcărat. Dar tu?

Hanna își dădu ochii peste cap. Nu avusese de gând să pornească o conversație.

— Trebuie să plec, zise, cu privirea îndreptată spre curtea interioară. Mă așteaptă prietenele mele.

— De fapt... Lucas porni după ea spre ieșire. Prietenele tale au uitat să plătească nota, se justifică el, scoțând iute la iveală o copertă din piele. Doar dacă, hm, nu

cumva vrei să plătești tu, de data asta.

— A! exclamă Hanna, încurcată. Își drese glasul. Drăguț din partea Monei, s-o înștiințeze. Da, nu e o problemă, zise.

Lucas îi trecu prin terminal cardul AmEx și-i dădu chitanța s-o semneze, după care Hanna ieși grăbită din Rive Gauche, fără să-i mai dea vreun bacșiș... sau să-și ia rămas-bun de la Lucas. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai stârnită de faptul că Naomi și Riley făceau parte din Curtea Monei. În Rosewood, era obiceiul ca fetele de la Curte să se întreacă între ele, care izbutește să-i facă sărbătoritei cel mai frumos cadou. Un bilet pentru o zi la Blue Springs Spa sau un bon pentru cadouri de la Prada nu însemnau nici ele mare lucru: cadoul câștigător trebuia să fie ceva ieșit din comun. Cea mai bună prietenă a Juliei Rubinstein îi angajase stripperi care să dea un spectacol după petrecere, într-un cerc restrâns... și fuseseră stripperi super, nu doar pachete de mușchi fără creier. Iar Sarah Davies își convinsese tatăl s-o angajeze pe Beyonce ca să-i cânte „Mulți ani trăiască” sărbătoritei. Din fericire pentru ea, Naomi și Riley erau tot atât de ingenioase ca puii nou-născuți de panda de la grădina zoologică din Philadelphia, Hanna era capabilă să le surclaseze chiar și în cele mai rele zile ale ei.

Își auzi BlackBerry-ul bâzâind în geantă, așa că-l scoase de-acolo. Avea două mesaje noi. Primul, de la Mona, sosise șase minute în urmă.

Unde umbli, javră? Dacă mai întârzii mult, se enervează croitoreasa. – Mon

Însă cel de-al doilea SMS, sosit două minute mai târziu, era de la un număr neafișat. Și expeditorul n-avea cum să fie altcineva.

Dragă Hanna, Chiar dacă n-om fi în relații de prietenie, avem inamici comuni. Așa că iată două ponturi: una

dintre vechile tale prietene îți ascunde ceva. Ceva foarte important Cât despre Mona... Află că nici ea nu ți-e prietenă. Așa că păzește-ți spatele. – A

13

Bună ziua, mă numesc Emily și sunt gay

În seara aceea, la ora 7:17, Emily intra cu mașina pe alea din fața casei. După ce ieșise în fugă din sala pentru natație, se plimbase prin Muzeul Ornitologic din Rosewood ore întregi. Rândunelele ciripind de zor, răzuștele vesele și papagalii domesticiți o mai calmaseră. Era un loc bun în care să evadeze din realitate... și să fugă de o anumită fotografie incriminantă.

Toate luminile din casă erau aprinse, inclusiv în dormitorul împărțit de Emily și Carolyn. Cum putea ea să-i explice familiei fotografia? Ar fi vrut să spună că sărutul cu Maya din imaginea aceea fusese doar în glumă, că-i jucase cineva o farsă. Ha, ha, ce scârbos, să se sărute fetele între ele!

Dar nu era adevărat, și-o dorea inima din cauza asta.

Prin casă era un miros cald și primitiv, ca un amestec de cafea și flori uscate. Mama ei pornise figurinele Hummel din vitrina de pe hol. Micile siluete, a unui băiat mulgând o vacă și a unei fete în șpilhozen împingând o roabă, se roteau lent. Emily trecu prin holul cu tapet floral către living. Ambii ei părinți stăteau pe canapeaua înflorată. Pe fotoliul dublu era o femeie mai în vârstă.

Mama ei o întâmpină cu un zâmbet înlăcrimat.

— Ei, bună, Emily.

Emily clipi de câteva ori.

— Ăă... bună...

Își plimbă privirea de la părinții ei la străina de pe fotoliu și înapoi.

— Vrei să intri? o întrebă mama ei. E cineva aici care a venit să te vadă.

Femeia mai în vârstă, îmbrăcată în pantaloni negri

largi, cu talie înaltă, și un sacou verde-mentă, se ridică și i întinse mâna.

— Eu sunt Edith, se prezentă, zâmbind. Mă bucur să te cunosc, Emily. De ce nu stai jos?

Tatăl lui Emily se repezi în sufragerie și-i aduse târâș un scaun și lui Emily. Ea se așează șovăind, pradă neastâmpărului. Era aceeași senzație pe care o avea când vechile ei prietene se jucau de-a perna: una dintre ele se învârtea prin living, legată la ochi, iar la un moment dat, celelalte se apucau s-o bombardeze cu perne. Lui Emily nu-i plăcea jocul acesta – nu putea să sufere momentele acelea de încordare, imediat premergătoare celui în care începeau s-o pocnească – dar tot îl juca de fiecare dată, fiindcă-i plăcea tare mult lui Ali.

— Fac parte dintr-un program intitulat Vârfurile Copacilor, îi explică Edith. Părinții tăi mi-au povestit despre problema pe care o ai.

Stând pe lemnul gol al scaunului din sufragerie, Emily se încordă și mai mult.

— Problema? repetă ea. Simți un gol în stomac. Avea senzația că știa ce voia să spună cu problema.

— Sigur că este o problemă, rosti mama ei, cu vocea sugrumată. Fotografia aceea... cu fata cu care noi ți-am interzis să te vezi... s-a întâmplat și în alte situații?

Emily își pipăi nervoasă cicatricea din palma stângă, cu care se alesese atunci când Carolyn o străpunsese din greșeală cu foarfeca pentru grădinărit. Crescuse cu dorința arzătoare de a fi cât mai ascultătoare și mai manierată cu putință, și nu era capabilă să-și mintă părinții; sau, cel puțin, nu convingător.

— Da, s-a întâmplat și în alte rânduri, cred, bâigui ea.

Mama ei lăasă să-i scape un mic scâncet îndurerat.

Edith își țuguie buzele zbârcite, conturate cu fucsină. Mirosea a babă, a naftalină.

— Ceea ce simți tu nu e ceva permanent. E o boală, Emily. Însă noi, cei de la Vârfurile Copacilor, te putem

vindeca. Am reabilitat multe ex-gay de la demararea programului.

Emily hohoti răgușit.

— Ex... gay? Lumea începu să se învârtească în jurul ei, apoi să se întoarcă la locul convenit. Părinții ei o priveau cu o fățarnică siguranță de sine, ținându-și strâns cu ambele mâini ceștile de cafea.

— Interesul tău față de femeile tinere nu este de natură genetică, și nici științifică, ci ține doar de anturaj. Prin intermediul consultațiilor, te vom ajuta să alungi... ispitele, ca să spun așa.

Emily strânse cu putere brațele scaunului.

— Sună cam... bizar.

— Emily! o muștră mama ei. Își educase copiii să nu dea niciodată dovadă de lipsă de respect față de adulți. Însă Emily era prea năucită ca să mai simtă stânjeneala.

— Nu e deloc bizar, replică voioasă Edith. Nu-ți face griji dacă nu înțelegi totul de la început. Mulți dintre recruții noștri nu înțeleg.

Își întoarse privirea spre părinții lui Emily.

— Avem un splendid palmares în privința reabilitărilor, în zona metropolitană Philadelphia.

Emily simți că-i vine să vomite. Reabilitări? Cercetă chipurile părinților ei, însă nu găsi nimic. Întoarse ochii spre stradă. Dacă următoarea mașină care trece e albă, asta nu se-ntâmplă în realitate, își zise. Dacă e roșie, se-ntâmplă. Un automobil trecu în viteză. Cum era de așteptat, avea culoarea roșie.

Edith își puse ceașca pe farfuriuță.

— Vom trimite o îndrumătoare de vârsta ta, care să discute cu tine. Cineva care a trecut nemijlocit prin program. E elevă în ultimul an la liceul din Rosewood și se numește Becka. E foarte drăguță. Doar o să stați de vorbă. Iar pe urmă, vom discuta despre includerea ta în program așa cum se cuvine. OK?

Emily își privi părinții.

— Nu am timp să stau de vorbă cu nimeni, insistă ea.

Am antrenament la înot în fiecare dimineață și după școală, iar în restul timpului, am teme de făcut.

Mama ei îi răspunse cu un zâmbet încordat.

— Îți faci tu timp. Ce-ați zice să fie mâine, la prânz?

Edith încuviință.

— Sunt sigură că ar fi foarte bine.

Emily își frecă tâmpilele, care-i zvâcneau de durere. Deja o ura pe Becka, și nici măcar nu ajunsese s-o cunoască.

— Foarte bine, cedă ea. Spuneți-i să ne întâlnim la capela Lorence.

Nici prin gând nu-i trecea lui Emily să stea de vorbă cu Micuța Domnișoară din Vârfurile Copacilor în autoservirea școlii. Și-așa, mâine avea să fie groaznic la școală și fără asta.

Frecându-și mâinile, Edith se ridică.

— Aranjez eu tot ce trebuie.

Emily așteptă, rezemată de peretele antreului, în timp ce părinții ei îi întindeau pardesiul lui Edith și-i mulțumeau pentru vizită. Apoi, Edith porni pe poteca betonată din fața casei Fields, spre mașina ei. Când se întoarseră din nou la ea, părinții lui Emily aveau pe chipuri expresii precaute, serioase.

— Mami, tati... începu Emily.

Mama ei se răsuci brusc.

— Fata aceea, Maya, se cam pricepe la șmecherii, hm?

Emily făcu un pas înapoi.

— Nu Maya a împrăștiat fotografia.

Doamna Fields o examinează pe Emily cu atenție, după care se așează pe canapea și-și sprijini capul în palme.

— Emily, ce-o să ne facem noi acum?

— Cum adică, noi?

Mama ei își ridică privirea.

— Chiar nu-ți dai seama că se răsfrânge asupra noastră, a tuturor?

— Nu eu am bătut toba, protestă Emily.

— N-are importanță cum s-a întâmplat, o întrerupse

mama ei. Important e că totul a devenit public.

Se ridică și privi canapeaua, după care luă o pernă ornamentală și-o izbi cu pumnul, ca s-o înfoaie. O așeză la loc, alese alta și-și reluă ritualul. Buf. Le izbea cu mai multă putere decât ar fi fost necesar.

— Nu-ți dai seama ce șoc a fost să te vedem într-o astfel de fotografie, Emily, zise apoi doamna Fields. Un șoc oribil. Și să mai aflăm pe urmă că s-a întâmplat în mai multe rânduri... ei bine...

— Îmi pare rău, scânci Emily. Dar poate că nu e...

— Ți-a trecut măcar o dată prin gând cât de greu ne este nouă, tuturor celorlalți? o întrerupse din nou doamna Fields. Suntem toți... în fine, Carolyn a venit acasă plângând. Iar fratele și sora ta m-au sunat amândoi, oferindu-se să vină cu primul avion.

Luă altă pernă. Buf, buf. Câțiva fulgi săriră și plutiră prin aer, aterizând până la urmă pe covor. Emily se întrebă cum ar fi văzut scena cineva care tocmai ar fi trecut prin dreptul ferestrei. Poate că, văzând cum zboară fulgii, și-ar fi închipuit că se întâmplă ceva vesel și copilăresc, în locul a ceea ce era, în realitate.

Emily își simți limba ca o bucată de plumb în gură. O gheară îi râcâia în continuare fundul stomacului.

— Îmi pare rău, șopti.

În ochii mamei apăru un fulger. Făcu semn cu capul spre tatăl lui Emily.

— Du-te și adu-o.

Tatăl ei dispăru în living, și Emily îl auzi scotocind prin sertarele străvechiului lor birou. După câteva clipe, el se întoarse cu o foaie scoasă la imprimantă de pe Expedia⁶².

— E pentru tine, îi zise domnul Fields.

Era o rută de călătorie, un zbor din Philadelphia până în Des Moines, în statul Iowa. Pe numele ei.

— Nu înțeleg.

---

⁶² Portal turistic pe internet aparținând de Expedia, Inc. care oferă servicii de rezervare a biletelor de avion, a camerelor de hotel, închirieri auto, croaziere și altele

Domnul Fields își drese glasul.

— Doar ca să fie cât mai clar: ori urmezi programul Vârfurile Copacilor – cu succes – ori te muți să stai cu mătușa ta, Helene.

Emily clipi, nevenindu-i să creadă.

— Cu mătușa Helene... care locuiește la o fermă?

— Mai știi și altă mătușă Helene? replică el.

Emily simți că ametește. Își întoarse privirea spre mama ei.

— Vreți să mă alungați de-acasă?

— Să sperăm că nu vom ajunge până acolo, răspunde doamna Fields.

Lacrimile îi năvăliră în ochi lui Emily. Un timp, nu putu să spună nimic. Era de parcă i s-ar fi pus pe piept un bloc de ciment.

— Vă rog, nu mă alungați de-acasă, șopti ea. O să... o să mă duc la Vârfurile Copacilor. Bine?

Își lăsă ochii în jos. Așa se simțea când se întrecea la skanderbeg cu Ali: erau de forțe egale și puteau să se încordeze ore în șir, însă până la urmă, Emily ceda, lăsându-și brațul moale. Poate că renunța mult prea ușor, însă n-avea cum să se lupte cu așa ceva.

Un mic zâmbet de ușurare se furișă pe chipul mamei ei. Își vârî foaia cu ruta de călătorie în buzunarul jachetei.

— Ei, n-a fost greu, nu-i așa?

Dar, înainte ca Emily să poată răspunde, părinții ei ieșiseră deja din cameră.

14

Marele prim-plan al lui Spencer

Miercuri dimineață, Spencer se studia cu atenție în oglinda măsuței ei pentru toaletă din mahon, o piesă Chippendale. Măsuța aparținea familiei Hastings de două secole, iar pata de apă de pe partea de sus se spunea că ar fi fost provocată de Ernest Hemingway: își pusese pe ea paharul brumat, plin cu whisky, în timpul unuia dintre

balurile date de stră-stră-străbunica lui Spencer.

Spencer își luă peria ei rotundă, din păr de porc țepos, și începu să-și pieptene părul cu ea, până o ustură pielea. Jordana, reporterul de la Philadelphia Sentinel, avea să apară curând, pentru marele ei interviu și pentru ședința foto. Un stilist urma să aducă mai multe variante vestimentare, iar coaforul lui Spencer, Uri, trebuia să apară dintr-o clipă într-alta, să-i aranjeze părul. Tocmai își terminase singură machiajul, alegând o înfățișare discretă, rafinată, de chip proaspăt, care spera s-o facă să arate inteligentă, stăpână pe sine... și absolut deloc ca o plagiatoare.

Înghiți în sec și aruncă o privire spre o fotografie pe care o fixase într-un colț al oglinzii. Era cu vechile ei prietene, pe iahtul unchiului lui Ali, în Newport, Rhode Island. Toate arătau trăsnet, purtând costume de baie bikini J. Crew asortate și pălării din paie cu boruri largi, zâmbind de parcă ar fi fost zeițe ale mării.

O să meargă perfect, zise Spencer către imaginea ei din oglindă, inspirând adânc. Articolul probabil că va ajunge să însemne o mărunță componentă a secțiunii Stil, și nimeni n-o să-l ia în seamă vreodată. Jordana poate că-i va pune două, trei întrebări, maximum. Mesajul de ieri de la A – știi ce ai făcut – nu fusese decât ca s-o sperie, așa că încercă să-și ia gândul de la el, trimitându-l într-un ungher dosnic al memoriei.

Deodată, Sidekick-ul îi piui. Spencer îl luă de pe măsută, apăsă câteva butoane ca să ajungă la SMS-urile primite, apoi își încordă privirea spre ecran.

Mai ai nevoie de avertismente, Spence? Persoana care a asasinat-o pe Ali e chiar în fața ta. – A

Telefonul lui Spencer căzu cu zgomot pe podea. Persoana care a asasinat-o pe Ali? Se holbă la reflexia ei din oglindă. Apoi, la fotografia cu prietenele, din colț. Ali ținea cârma iahtului, iar celelalte zâmbeau din spatele ei.

Și deodată, ceva la fereastră îi atrase privirea. Se răsuci împrejur, însă nu văzu nimic. Nu era nimeni în curtea ei, în afara unui rățoi sălbatic care părea să se fi rătăcit. Nimeni în curtea casei DiLaurentis, nici a familiei Cavanaugh. Spencer se întoarse la loc spre oglindă și-și trecu degetele reci peste toată lungimea feței.

— Salut.

Spencer tresări. Melissa era în spatele ei, rezemată de patul cu baldachin al lui Spencer. Se întoarse brusc, vrând să se asigure că reflexia Melissei era reală. Prea se strecurase în camera lui Spencer... neuzită.

— Te simți bine? se interesă Melissa, jucându-se cu gulerul plisat al bluzei ei din mătase verde. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Tocmai am primit un SMS foarte ciudat, o luă gura pe dinainte pe Spencer.

— Chiar? Și ce scria?

Spencer își privi pentru o clipă Sidekick-ul căzut pe covorul crem, după care, cu o lovitură de picior, îl împinse mai departe sub măsuța pentru toaletă. Nu-i venea să creadă ca fusese cât pe ce să-i spună Melissei despre mesajul lui A. Dar ce voise să spună A? Cum era posibil ca persoana care o asasinase pe Ali să fie chiar în fața ei, când ea se privea în oglindă?

O viziune îi fulgeră prin fața ochilor. Hai, mă lași, chicotise răutăcioasă Ali. Ai citit despre asta în jurnalul meu, nu-i așa?

N-aș putea eu să-ți citesc jurnalul, replicase Spencer. Și nici nu mă interesează.

Urmără câteva pete de lumină și străfulgerări, apoi un vârtej alb în mișcare. După care, puf, s-a dus! Spencer clipi furioasă de câteva ori, amețită și singură în mijlocul holului de la etaj. Părea să fi fost o continuare a ciudatei, neclarei amintiri de alaltăieri. Dar ce anume?

Coborî încet treptele, ținându-se de balustradă pentru sprijin. Părinții ei și Melissa se strânseseră în jurul canapelei din living. O femeie durdulie, brunetă, cu părul

creț și ochelari negri din plastic tip ochi-de-pisică, un tip slăbănog cu o țcălie diformă și cu o enormă cameră foto atârnată de gât, și o fată minionă, de origine asiatică, având o șuviță roz în păr, erau lângă ușa de la intrare.

— Spencer Hastings! țipă femeia cu părul creț, de îndată ce o depistă pe Spencer. Finalista noastră!

Își aruncă brațele în jurul lui Spencer, și Spencer se pomeni cu nasul strivit în sacoul femeii, simțindu-i mirosul ca al cireșelor maraschino pe care obișnuia să le comande Spencer pentru cocteilurile ei Shirley Temple, la clubul local. Pe urmă, femeia se trase înapoi, ținând-o pe Spencer la o lungime de braț.

— Eu sunt Jordana Pratt, redactor la secțiunea stil din Philadelphia Sentinel, țipă ea, după care făcu un semn spre celelalte două persoane necunoscute. Ea e Bridget, stilistul nostru, iar el, Matthew, fotograful. Cât ne bucurăm să te cunoaștem!

— Asemenea, bolborosi Spencer.

Jordana îi salută pe părinții lui Spencer. Pe Melissa o trecu cu vederea, nici măcar n-o privi, iar Melissa își drese glasul.

— Hm, Jordana, cred că și noi ne cunoaștem.

Jordana miji ochii și strâmbă din nas, ca și cum în aer tocmai ar fi pătruns un miros neplăcut. Se holbă timp de câteva secunde la Melissa.

— Ne cunoaștem?

— Mi-ai luat un interviu când am alergat în Maratonul Philadelphia, acum vreo doi ani, îi aminti Melissa, îndreptându-și spinarea și îndesându-și părul pe după urechi. Mai știi, la stadionul Eames, în fața muzeului de artă?

Jordana încă arăta nedumerită.

— A, grozav, grozav! strigă ea, distrată. Ador maratonul!

Își întoarse din nou privirea spre Spencer, care observă că femeia purta la mână un ceas Cartier Tank Americaine... și nu unul dintre cele ieftine, din oțel

inoxidabil.

— Așa. Vreau să știu totul despre tine. Cum îți place să te distrezi, mâncărurile preferate, cine crezi c-o să câștige la American Idol, totul. Probabil c-o să fii celebră într-o bună zi, știi? Toți câștigătorii Orhideei de Aur ajung vedete.

— Spencer nu urmărește American Idol, se amestecă doamna Hastings. E prea aglomerată cu toate activitățile ei și cu învățătura.

— A luat 2350 de puncte la testul de aptitudini preliminar, adăugă mândru domnul Hastings.

— Cred că fata aia, Fantasia, o să câștige, zise Melissa. Toți tăcură, întorcându-se s-o privească. La American Idol, explică ea.

Jordana se încruntă.

— Ea a fost, practic, în primul sezon.

Se întoarse la loc spre Spencer, ținându-și buzele roșii, lucioase.

— Așa. Domnișoară finalistă. Vrem să subliniem cât de fantastică și de inteligentă și de minunată ești, dar vrem să fie și distractiv, în același timp. Ești propusă pentru un eseu de economie... asta-i o chestie care ține de afaceri, corect? Mă gândeam că pictorialul ar putea fi o parodie la Ucenicul. O fotografie care să urla: Spencer Hastings: Ești angajat! O să fii într-un costum negru, lucios, o să stai în spatele unui birou masiv, și-o să-i spui unui tip că a primit postul. Sau că și l-a pierdut. Sau că vrei ca el să-ți prepare un Martini. Nu mă interesează ce.

Spencer clipi, nedumerită. Jordana vorbea foarte repede și gesticula violent cu mâinile.

— Biroul din camera mea de lucru ar putea să meargă, propuse domnul Hastings. E mai încolo, pe coridor.

Jordana se întoarse spre Matthew.

— Te duci să vezi? Matthew încuviință.

— Și am eu un costum negru să-i împrumut, trâmbiță Melissa.

Jordana își scoase BlackBerry-ul din tocul de la șold și

începu să tasteze cu febrilitate ceva.

— Nu va fi necesar, murmură ea. Avem totul rezolvat.

Spencer se așează pe șezlongul în dungii din living. Mama ei se trânti pe băncuța din fața pianului. Melissa li se alătură, cocoțându-se lângă antica harpă.

— E cât se poate de emoționant, gunguri doamna Hastings, aplecându-se să-i îndepărteze lui Spencer câteva șuvițe căzute în ochi.

Și, trebuia s-o recunoască, Spencer adora când lumea se gudura în fața ei. Se întâmpla atât de rar!

— Oare ce-o să mă întrebe? rosti ea, pe un ton meditativ.

— A, probabil despre domeniile de interes, despre educația ta, fredonă doamna Hastings. Ai grijă să-i spui despre taberele educaționale în care te-am trimis. Și-ți amintești că am început să te învăț franceza când aveai opt ani? În clasa a șasea, ai putut să treci deja la franceză avansați, datorită mie.

Spencer chicoti, acoperindu-și gura cu palma.

— Or să mai fie și alte articole în ediția de sâmbătă din Sentinel, mamă. Nu doar cel cu mine.

— Poate c-o să te-ntrebe despre eseul tău, rosti Melissa, pe un ton neutru.

Spencer îi aruncă o privire tăioasă. Melissa frunzărea calmă o revistă Town & Country, expresia feței ei netrădând nimic. Chiar, oare Jordana avea s-o întrebe despre eseu?

Bridget se întoarse, ducând cu grație un cuier pe rotile, plin de costume în huse.

— Începe să le desfaci și vezi dacă găsești ceva care să-ți placă, o instrui ea pe Spencer. Eu trebuie să dau fuga înapoi la mașină, să aduc geanta cu pantofi și accesorii.

Spencer își plimbă mâinile peste husele din vinilin. Erau pe puțin douăzeci și cinci.

— Toate astea sunt numai pentru mica mea ședință foto?

— Ce, nu ți-a spus Jordana? se miră Bridget, cu ochii ei cenușii făcându-se mari. Redactorul-șef e mort după povestea asta, cu atât mai mult cu cât ești din părțile locului. Te punem pe prima pagină!

— A secțiunii de stil? întrebă Melissa, nevenindu-i să creadă.

— Nu, a întregului ziar! strigă Bridget.

— O, Doamne, Spencer! exclamă doamna Hastings, luând-o de mână.

— Exact! confirmă Bridget, în culmea fericirii. Obişnuiește-te cu asta. Și, dac-o să câștigi, o să ai de alergat, nu glumă! Am fost stilista laureatei din 2001, pentru Newsweek. A avut un program, o nebunie!

Bridget plecă grăbită înapoi spre ieșire, lăsând în urma ei în aer parfumul său de iasomie. Spencer încercă vreo câteva respirații yoga. Desfăcu fermoarul primei huse cu echipament, mângâind cu degetele un sacou din lână, de culoare închisă. Verifică eticheta. Calvin Klein. Următorul era Armani.

Mama ei și Melissa începură s-o ajute la desfăcutul fermoarelor. Rămaseră tăcute câteva clipe, până când Melissa zise:

— Spence, pe husa asta e ceva lipit cu bandă adezivă.

Spencer privi într-acolo. O bucată împăturită de hârtie liniată era lipită cu bandă izolatoare de husa unui costum bleumarin. Pe partea din față a biletului era o singură inițială, scrisă de mână: S.

Spencer simți cum îi înțepenesc picioarele. Dezlipi încetisor biletul, întorcându-și corpul într-o parte, astfel încât Melissa și mama ei să nu poată vedea mesajul, după care îl despături.

— Ce e? se interesă Melissa, îndepărtându-se de cuier.

— Ce-ceva indicații din partea stilistei.

Vocea îi sunase deformată și îngroșată.

Doamna Hastings continuă să desfacă husele în care erau costume, însă Melissa îi mai susținu privirea lui Spencer timp de o secundă. Când, în sfârșit, sora ei mai

mare întoarse capul, Spencer despături încetișor biletul încă o dată.

Dragă domnișoară finalistă, cum ți-ar plăcea dacă ți-aș divulga secretul CHIAR ACUM? Pot s-o fac, să știi. Și, dacă nu ai grijă, poate c-o s-o și fac. – A

15

Niciodată, în vecii vecilor, să nu te încrezi în ceva atât de demodat ca un fax

Miercuri după-amiază, pe timpul pauzei de prânz, Hanna stătea la o masă țărănească din lemn de tec, cu vedere de sus spre terenurile de antrenament de la Rosewood Day, ca și spre iazul rațelor. Muntele Kale se înălța în depărtare. Era o după-amiază perfectă. Cerul, de un albastru mătășos, umiditate deloc, miros de frunze și de aer curat pretutindeni în jurul lor. Decorul ideal pentru cadoul perfect pentru aniversarea Monei, din partea Hannei; acum, tot ce trebuia Mona să facă era să vină odată. Hanna nu reușise să-i strecoare vreo vorbă pe timpul probelor de ieri, de la Saks, pentru rochiile lor de curte Zac Posen, în nuanța șampaniei; era imposibil, cu Naomi și Riley prin preajmă. Încercase și aseară s-o sune pe Mona și să-i spună despre asta, însă Mona o informase că era în toiul toculii pentru un important test la germană. Dacă-l pica, adio petrecere de aniversare!

Dar, fie ce-o fi. Mona trebuia să apară dintr-un minut în altul, și aveau să recupereze tot acel timp de intimitate Hanna-Mona pe care-l pierduseră. Iar mesajul de ieri, din partea lui A, referitor la Mona, ce, era demn de încredere? Mare cacialma. Exista posibilitatea ca Mona să mai fie un pic întoarsă pe dos din cauza neînțelegerii cu Amicversarea, dar nici gând ca asta să impieteze asupra prieteniei lor. Și, în orice caz, cadoul-surpriză pregătit de Hanna avea să dregă totul. Așa că Mona ar face mai bine să se grăbească, dacă nu voia să rateze totul.

În timp ce aștepta, Hanna își cerceta telefonul BlackBerry. Îl programase să păstreze mesajele până când ea avea să le șteargă manual, așa că toate fostele ei conversații prin SMS-uri cu Ali erau încă stocate în inbox. În general, Hannei nu-i făcea plăcere să treacă prin ele – era ceva prea trist – însă astăzi, dintr-un oarecare motiv, voia să le revadă. Găsi una din prima zi de iunie, cu câteva zile înainte de dispariția lui Ali.

Încerc să învăț pentru testul final de la igienă, scrisese Ali. Sunt plină de energie nervoasă.

Dc? fusese replica Hannei.

Ali: Nu știu. Poate sunt îndrăgostită. Ha ha.

Hanna: U îndrăgostită? D cine?

Ali: Glumeam. Au, pe naiba! Spencer e la ușă. Vrea să exersăm faze de hochei... IAR.

Zi k nu vrei, răspusesese Hanna. P cine iubești?

Lui Spencer nu poți să-i spui nu, o contrazisese Ali. E în stare, cum să zic, să te rănească.

Hanna fixă cu privirea ecranul strălucitor al BlackBerry-ului. La vremea aceea, probabil că râsese. Însă acum își privea cu alți ochi vechile SMS-uri. Mesajul lui A – în care afirma că una dintre prietenele Hannei ascunde ceva – o înspăimânta. Să fie posibil ca Spencer să ascundă ceva?

Dintr-odată, Hanna își aminti de o întâmplare la care nu se mai gândise de multă vreme: cu vreo câteva zile înainte ca Ali să dispară, ele cinci plecaseră într-o excursie până la People's Light Playhouse, să vadă Romeo și Julieta. Nu fuseseră mulți dintr-a șaptea care preferaseră să meargă: restul excursioniștilor fuseseră dintre liceeni. Practic, toți cei din ultimul an de la Rosewood Day fuseseră acolo: fratele mai mare al lui Ali, Jason; sora lui Spencer, Melissa; Ian Thomas; Katy Houghton, prietena și colega lui Ali din echipa de hochei pe iarbă; chiar și Preston Kahn, unul dintre frații Kahn. După ce se terminase piesa, Aria și Emily dispăruseră la toaletă, Hanna și Ali se așezaseră pe zidul din piatră și începură să-și mănânce sandvișurile, iar Spencer

dăduse fuga să discute cu domnișoara Delancey, profesoara de engleză, care stătea lângă elevii ei.

— Ea nu s-a dus acolo decât pentru că vrea să stea pe lângă băieții mai mari, bombănisese Ali, privind-o cu dispreț pe Spencer.

— Putem să mergem și noi, dacă vrei, îi propusese Hanna, însă Ali refuzase.

— Sunt supărată pe Spencer, declarase ea.

— De ce? se mirase Hanna.

Ali îi răspunsese oftând:

— Poveste lungă și plictisitoare.

Hanna renunțase la subiect: Ali și Spencer se supărau frecvent una pe cealaltă fără motiv. În schimb, începuse să viseze cu ochii deschiși la cum se holbase drept la ea actorul acela sexy care-l jucase pe Tybalt, pe toată durata scenei cu moartea sa. Oare Tybalt o considera pe Hanna drăguță... sau grasă? Sau poate că n-o privise câtuși de puțin: poate că doar făcuse pe mortul cu ochii deschiși. Când își ridicase din nou capul, observase că Ali plângea.

— Ali, șoptise Hanna. N-o mai văzuse niciodată plângând. Ce-ai pățit?

Lacrimile se scurgeau în tăcere pe obrajii lui Ali. Ea nici măcar nu se sinchisea să le șteargă. Privea fix în direcția lui Spencer și a domnișoarei Delancey.

— Las-o baltă.

— Phii, mama mă-sii! Ia uite colo! strigă din răspuțeri Mason Byers, smulgând-o pe Hanna din gândurile ei dintr-a șaptea. Sus, pe cer, un avion biplan tăia o potecă prin nori. Trecu pe deasupra școlii Rosewood Day, coborî în picaj, după care se avântă iar într-acolo. Hanna începu să se fâțâie pe scaun și să se sucească în toate părțile. Unde naiba era Mona?

— Țsta nu-i un model vechi de Curtis? Întrebă James Freed.

— Nu prea cred, răspunse Ridley Mayfield. Cred că-i un Travel Air D4D.

— A, da, aprobă James, ca și cum ar fi știut de la început că așa era.

Inima Hannei palpită de emoție. Avionul mai descrie câteva lungi și rapide bucle prin aer, emanând o dâră de norișori care alcătuiau un F perfect.

— Scrie ceva! strigă o fată de lângă ușă.

Avionul trecu mai departe la un I, apoi un T, încă un i, pe urmă, după un spațiu, un G. Hanna era, practic, gata să explodeze. Iată cel mai tare cadou aniversar din toate timpurile.

Mason miji ochii spre avion, care tot plonja și șerpuia pe cer.

— Fiți... gata... să... descifre el.

Tocmai atunci, Mona se strecură pe scaunul de lângă ea, aruncându-și geanta matlasată Louis Vuitton, gri-cărbune, pe spătar.

— Salut, Han, zise, desfăcându-și cutia de bento⁶³ de la Fresh Fields și sfâșiind ambalajul din hârtie al bețișoarelor din lemn. N-o să-ți vină să crezi pe cine îmi aduc Naomi și Kiley să-mi cânte la petrecere. E cel mai tare cadou din toate timpurile!

— Lasă asta, rosti pițigăiat Hanna. Am eu ceva mai tare.

Încercă să-i arate avionul de pe cer, însă Mona era ațâțată la culme.

— Au obținut-o pe Lexi, turui ea mai departe. Pe Lexi! Pentru mine! La petrecerea mea! Îți vine să crezi?

Hanna își lăsă lingurița să cadă la loc în borcanul cu iaurt. Lexi era o artistă hip-hop din Philadelphia. O importantă casă de discuri îi oferise un contract, și ea avea să devină un megastar. Cum de reușiseră Naomi și Riley una ca asta?

— Nu contează, zise ea repede, și-i ridică bărbia Monei spre nori. Uite ce am făcut eu pentru tine.

---

⁶³ Preparat japonez servit la pachet (de regulă, în cutii din carton) și alcătuit din orez, carne sau pește, și legume fierte sau murate

Mona își miji ochii spre cer. Avionul își terminase de caligrafiat mesajul, iar acum făcea ture în jurul literelor. Când citi întregul mesaj, Hanna făcu ochii cât cepele.

— "Fiți gata să..." Mona rămase cu gura căscată, „... v-o trageți cu Mona?”

— Fiți gata să v-o trageți cu Mona! urlă Mason. Și alții care citiseră repetau același lucru. Un boboc de lângă pictura murală abstractă își vârî degetele în gură și scoase un șuierat.

Mona o fixă cu privirea pe Hanna. Se cam înverzise la față.

— Ce naiba, Hanna?

— Nu, au greșit! Se pițigăi Hanna. Trebuia să scrie „Fiți gata să petreceți cu Mona!” P-E-T-R-E-C-E-J-I! Au încurcat cuvintele!

Tot mai multă lume fluiera acum.

— Ce porcărie! țipă o fată din apropierea lor. De ce-ar fi scris așa ceva?

— E oribil! țipă Mona, trăgându-și haina peste cap, după modelul celebrităților care vor să-i evite pe paparazzi.

— Îi sun chiar acum, să fac reclamație, exclamă Hanna, scoțându-și la repezeală BlackBerry-ul și căutând, cu mâinile tremurătoare, numărul companiei responsabile cu scrisul pe cer. Nu era corect. Ea scrisese cu cea mai clară și îngrijită caligrafie posibilă, când trimisese prin fax mesajul pentru Mona către firmă. Îmi pare tare rău, Mon. Nu știu cum de s-a întâmplat așa ceva.

Sub haină, chipul Monei era încruntat.

— Îți pare rău, hm? zise ea, cu voce joasă. Sunt sigură că-ți pare.

Își lăasă sacoul să-i cadă la loc pe umeri, se ridică de la masă clătinându-se și plecă, pe cât de repede puteau s-o ducă pantofii ei Celine din rafie, cu tălpi groase.

— Mona! strigă Hanna, repezindu-se după ea. O prinse de braț, și Mona se răsuci spre ea. A fost o greșeală! Eu

nu ți-aș fi făcut niciodată una ca asta!

Mona făcu un pas spre ea. Hanna îi putea simți mirosul săpunului de rufe franțuzesc, cu levănțică.

— Că mi-ai tras țeapă la Amicversare e una, dar niciodată n-aș fi crezut c-o să încerci să-mi distrugi petrecerea, mârâi ea, suficient de tare ca s-o audă toată lumea. Dar tu așa vrei să joci? Perfect. Nu mai veni. Ești, în mod oficial, neinvitată.

Și Mona ieși tropăind printre ușile autoservirii, îmbrâncind practic doi boboci cu mutre de tocilari în ghivecele mari din piatră.

— Mona, stai! strigă slab Hanna.

— Du-te naibii, zbieră Mona peste umăr.

Hanna făcu câțiva pași înapoi, tremurând din tot corpul. Când își roti privirea prin curte, constată că toată lumea o privea țintă.

— O, ce mitocănie, o auzi pe Desdemona Lee șoptindu-le prietenelor ei cu care juca softball.

— Miorlau, îi auzi pe câțiva băieți mai mici de lângă scăldătorile acoperite cu mușchi ale păsărilor.

— Fraiero, bodogăni o voce anonimă.

Dinspre autoservire plutea un miros de pizza scaldată în sos și acoperită cu un strat de ciuperci, care începea să-i dea Hannei acea veche și familiară senzație că ar fi oribil de îngrețoșată și, în același timp, nebunește de flămândă. Se scotoci mașinal prin geantă în căutarea pachetului de Cheez-Its cu brânză cheddar albă, pentru cazuri de urgență. Începu să și le îndese în gură una după alta, fără ca măcar să le simtă gustul. Când își ridică privirea spre cer, norii pufoși, de forma unor litere care anunțau petrecerea Monei, se risipiseră.

Unica literă care rămăsese intactă era cea din urmă desenată de avion: o rece și colțuroasă literă A.

În aceeași pauză de prânz din ziua de miercuri, Emily trecea în grabă pe coridorul studioului artistic.

— Saaalut, Emily, rosti, cu o voce cântată, Cody Wallis, vedeta tenismenilor de la Rosewood Day.

— Bună, bâigui Emily, privind peste umăr. Era singura persoană de-acolo... era cu puțință s-o salute Cody pe ea?

— Arăți bine, Emily Fields, murmură John Dexter, incredibil de atrăgătorul căpitan de echipă de la Rosewood Day. Emily nu fu capabilă să-i spună măcar un „bună”: ultima dată când vorbise John cu ea fusese într-a cincea, la sport. Jucau dodgeball, și John o lovise pe Emily în piept, ca s-o scoată din joc. Ulterior, venise la ea și-i zisese, chicotind: „Scuze că te-am lovit peste țâțică”.

Niciodată nu i se mai întâmplase ca atâta lume – și mai ales atâția băieți – să-i zâmbească, să-și fluture mâinile în chip de salut spre ea, sau să-i zică „bună”. De dimineață, Jared Coffey, un tip morocănos din ultimul an, care venea la școală călare pe o motocicletă Indian de epocă și, de obicei, se credea prea grozav ca să stea de vorbă cu oricine, insistase să-i cumpere el o brișă cu afine de la automat. Și, tot de dimineață, când Emily s-a dus spre clasa în care avea ora a treia, a fost urmată de un mic alai de boboci, băieți cu toții. Unul dintre ei a filmat-o cu telefonul lui Nokia; probabil că era deja postată pe YouTube. Venise la școală pregătită să înfrunte batjocurile din cauza pozei pe care o distribuise A ieri la competiția de înot, așa că totul fusese cam... neașteptat.

În clipa în care o mână țâșni din atelierul pentru olărit, Emily tresări și scăpă un mic țipăt. Chipul Mayei se materializă în cadrul ușii.

— Psst, Em!

Emily se desprinsese din șuvoiul celor care circulau pe coridor.

— Maya. Salut.

Maya își flutură genele.

— Vino cu mine.

— Nu pot, chiar acum, zise Emily, privindu-și voluminosul ceas Nike. Întârzia la prânzul cu Becka: Micuța Domnișoară din Vârfurile Copacilor. N-ai vrea după școală? propuse ea.

— Noo, doar pentru o secundă! zise Maya, repezindu-se în atelierul pustiu și șerpuind printr-un labirint de pupitre, spre enormul cuptor. Spre surprinderea lui Emily, Maya împinse greoaia ușă a cuptorului și se strecură înăuntru. Apoi, își scoase capul și-i zâmbi. Vii? o întrebă.

Emily ridică din umeri. Înăuntru al cuptorului, totul era întunecos, lemnos și călduros: ca într-o saună. Zeci de vase create de elevi zăceau pe stelaje. Profesorul de olărit nu le arsesese până acum, așa că erau încă roșii precum cărămida și cleioase.

— E drăguț aici, cugetă încetișor Emily. Mereu îi plăcuse mirosul aspru, umed al lutului brut. Pe unul dintre rafturi era un vas pe care-l confecționase ea manual, cu două ore mai devreme. Crezuse că făcuse o treabă bună, dar acum, revăzându-l, constată că într-o parte era cam prăbușit.

Deodată, simți mâinile Mayei alunecându-i în sus pe spinare, spre umeri. Maya o întoarse spre ea, și nasurile li se atinseră. Răsuflarea Mayei, ca de obicei, mirosea a gumă cu aromă de banane.

— Eu cred că e cea mai sexy sală din toată școala. Tu nu?

— Maya, murmură Emily, pe un ton de avertisment. Trebuia să înceteze... numai că mâinile Mayei îi dădeau o senzație atât de plăcută...

— N-o să ne vadă nimeni, protestă Maya, trecându-și mâinile prin părul uscat, deteriorat de clor, al lui Emily. Și, în definitiv, oricum ne știe toată lumea.

— Nu te deranjează ce s-a întâmplat ieri? o întrebă Emily, desprinzându-se de ea. Nu te simți... violată?

Maya se gândi pentru o clipă.

— Nu în mod deosebit. Și nimănui nu pare să-i pese cu adevărat.

— Tocmai asta-i ciudățenia, o aprobă Emily. Credeam că toată lumea o să fie răutăcioasă azi... cum ar fi, să-și bată joc de mine, sau mai știu eu ce. Dar, în loc de asta... dintr-odată, mă bucur de o popularitate nebună. Lumea nu mi-a acordat atâta atenție nici măcar după dispariția lui Ali.

Maya zâmbi și-i atinse bărbia.

— Vezi? Ți-am zis eu că n-o să fie chiar atât de rău. N-a fost o idee bună?

Emily făcu un pas înapoi. În lumina palidă din interiorul cuptorului, chipul Mayei avea sinistre străluciri verzui. Ieri, o remarcase pe Maya în tribunele sălii pentru natație... dar când o căutase cu privirea, după ce descoperise fotografia, nu reușise s-o mai găsească nicăieri. Iar Maya voia ca relația dintre ele să fie mai fățișă. O senzație de rău o străbătu.

— Ce vrei să spui cu o idee bună?

Maya ridică din umeri.

— Nu vreau să spun decât că, indiferent cine-o fi făcut-o, ne-a ușurat cu mult situația.

— D-dar nu e deloc ușoară, se bâlbâi Emily, amintindu-și încotro trebuia să se îndrepte în clipa de față. Părinții mei sunt furioși la culme din cauza fotografiei. Eu trebuie să intru într-un program de consiliere, ca să le dovedesc lor că nu sunt gay. Și, dacă nu mă supun, au de gând să mă trimită în Iowa, să stau cu mătușa mea Helene și cu unchiul Allen. Pentru toată viața.

Maya se încruntă.

— De ce nu le-ai spus părinților tăi adevărul? Asta ești, și nu e un lucru pe care, cum să zic, să-l poți schimba. Nici măcar în Iowa, adăugă, ridicând din umeri. Eu mi-am anunțat familia că sunt bisexuală încă de anul trecut. Nici ei n-au primit asta prea bine, la început, dar s-au mai dat pe brazdă.

Emily își frecă talpa de podeaua netedă din ciment a cuptorului.

— Părinții tăi sunt altfel.

— Poate, acceptă Maya, lăsându-se pe spate. Dar, să-ți spun ceva. De anul trecut, când am fost în sfârșit sinceră față de mine însămi și de toți ceilalți... de atunci, m-am simțit mai grozav ca oricând.

Privirea lui Emily se opri instinctiv asupra cicatricei șerpuite de pe interiorul antebrațului Mayei. Maya obișnuia să se taie cu lama: spusese că era singurul lucru care o făcea să se simtă bine. Oare faptul că fusese sinceră cu privire la ceea ce era să-i fi schimbat deprinderea asta?

Emily închise ochii și se gândi la chipul furios al mamei sale. Și la zborul cu avionul spre o viață în Iowa. Și că nu avea să mai doarmă niciodată în patul ei de-acasă. Și la părinții ei, detestând-o pentru tot restul vieții. Simți cum i se pune un nod în gât.

— Trebuie să fac ce-mi spun ei, zise, concentrându-și privirea asupra unei gume de mestecat lipite de cineva pe unul dintre rafturile cuptorului. Și acum trebuie să plec.

Deschise ușa cuptorului și ajunse din nou în sala de clasă.

Maya veni după ea.

— Stai! O prinse de braț, și Emily se răsuci spre ea. Ochii Mayei îi cercetară fața. Ce tot spui? Vrei să te desparți de mine?

Emily privi prin încăpere. Deasupra catedrei era lipit un autocolant pe care scria I LOVE POTS! Numai că altcineva tăiasse litera s și desenase o frunză de marijuana deasupra semnului exclamării⁶⁴.

— Rosewood înseamnă pentru mine acasă, Maya. Vreau să rămân aici. Îmi pare rău.

Se strecură printre cuvele cu smalt și roțile pentru olării.

— Em! strigă Maya în urma ei. Însă Emily nu mai

---

⁶⁴ Din iubesc vasele, sloganul devine iubesc „iarba”, *pot* fiind una dintre denumirile sub care se desemnează, în argou, marijuana

întoarse capul.

Ieși pe ușa care dădea direct spre curtea interioară, simțind că tocmai comisese o imensă greșeală. Curtea era pustie – toată lumea era la masă – însă, pentru o clipă, Emily ar fi fost gata să jure că vede o siluetă profilându-se vertical pe acoperișul clopotniței de la Rosewood Day. Silueta aceea avea părul lung și blond și ținea un binoclu la ochi. Aproape că semăna cu Ali.

După ce clipi de câteva ori, nu mai văzu decât clopotul din bronz, ros de vreme, din turn. Probabil că ochii îi jucaseră o festă. Probabil că nu văzuse decât un copac noduros, strâmb.

Sau... nu?

Emily își târșâi picioarele pe mica potecă ducând spre capela Lorence, care arăta mai puțin a capelă, și mai degrabă a căsuța din turtă dulce pe care o făcuse Emily pentru concursul de la King James Mail, într-a patra. Zugrăveala zimțuită a pereților laterali era maro ca scorțișoara, iar complicatele ornamente, stâlpii și frontonul erau crem. Flori semănând la culoare cu jeleurile mărgineau tocurile ferestrelor. Înăuntru, o față stătea într-o strană din primele rânduri, cu fața spre capela altfel pustie.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, găfâi Emily, strecurându-se lângă ea pe bancă. Un tablou al Nașterii Domnului era plasat pe altarul din față, așteptând să fie montat. Emily clătină din cap. Nu era nici măcar noiembrie.

— Nu-i nimic, zise cealaltă față, întinzându-i mâna. Rebecca Johnson. Prefer să mi se spună Becka.

— Emily.

Becka purta o tunică lungă dantelată, blugi mulați și o pereche de pantofi roz fără toc, cuviincioși. De lobii urechilor îi atârnav cercei delicați, în formă de flori, iar părul îi era legat la spate cu o bentiță dantelată. Emily se întrebă dac-o s-ajungă să arate și ea ca o fetișcană, la fel

ca Becka, după ce trecea prin programul Vârfurile Copacilor.

Trecură câteva secunde. Becka scoase la iveală un tub cu luciu roz pentru buze și-și aplică un strat proaspăt.

— Așadar, ai vrea să afli ceva despre Vârfurile Copacilor?

Nu prea, ar fi vrut să-i răspundă Emily. Maya avea, probabil, dreptate: Emily nu va fi niciodată cu adevărat fericită, decât dacă va înceta să se simtă rușinată și să-și tăgăduiască sentimentele. Cu toate că... O măsură din ochi pe Becka. Ea părea să fie o tipă OK.

Emily își deschise cutia de Coca.

— Și, ție ți-au plăcut fetele? o întrebă. Încă nu-i venea să creadă de-a binelea.

Pe Becka, întrebarea păru s-o ia prin surprindere.

— Am... da, mi-au plăcut... dar acum nu.

— Bine, dar când ți-au plăcut... cum ai putut să știi sigur? se interesă Emily, dându-și seama că dădea pe dinafară de atâtea întrebări.

Becka luă o mușcătură minusculă din sandvișul ei. Totul la ea era mărunț, și de păpușă, inclusiv mâinile.

— Mă simțeam altfel, bănuiesc. Mai bine.

— La fel și eu! Emily practic strigase. Am avut iubiți când eram mai mică... dar mereu mi s-a părut altfel cu fetele. Ba chiar și pe păpușile mele Barbies le credeam atrăgătoare.

Becka își șterse grațioasă gura cu un șervețel.

— Păpușile Barbie n-au fost niciodată genul meu.

Emily zâmbi, în timp ce o altă întrebare îi venea în minte.

— Tu de ce crezi că ne plac fetele? Fiindcă eu citisem că ar fi ceva genetic, dar asta înseamnă că, dacă aș avea o fată, și ei i s-ar părea atrăgătoare păpușile Barbie?

Rămase o clipă pe gânduri, înainte de a continua să bată câmpii. Nu era nimeni acolo și se simțea bine punând întrebări despre unele lucruri care i se tot învârtiseră prin minte. Și acesta era vorba să fie scopul

întâlnirii, nu?

— Cu toate că... mama mea pare să fie cea mai normală femeie de pe suprafața pământului, continuă Emily, cu un pic cam prea multă înflăcărare. Poate că se ntâmplă din două în două generații?

Emily se opri, dându-și seama că Becka o fixa cu o privire oarecum îngrozită.

— Îmi cer scuze, zise ea. Vorbesc cam aiurea. Doar că sunt de-a dreptul... derutată. Și emoționată. Și îndurerată, și-ar fi dorit să adauge, stăruind pentru o clipă cu gândul la felul în care se prăbușise fața Mayei când ea îi spusese că s-a terminat.

— Nu-i nimic, răspunse încet Becka.

— Ai avut o iubită înainte să intri în Vârfurile Copacilor? o întrebă Emily, mai calmă de data aceasta.

Becka începu să-și roadă degetul mare.

— Wendy, răspunse, aproape de neauzit. Lucram împreună la Body Shop, în King James Mall.

— Și tu cu Wendy... vă făceați de cap? Vru să știe Emily, în timp ce ciugulea dintr-o rondea de cartof prăjit.

Becka privi bănuitoare spre figurinele din ieslea de pe altar, ca și cum ar fi avut impresia că Iosif și Maria și cei trei Magi ar trage cu urechea.

— Poate, șopti.

— Și ce simțai?

O mică venă începu să zvâcnească aproape de tâmpla Beckăi.

— Simțeam că păcătuiesc. Să fii... gay... nu e ușor să te schimbi, dar cred că poți. Cei de la Vârfurile Copacilor m-au ajutat să-mi dau seama de ce am ajuns să fiu cu Wendy. Am crescut împreună cu trei frați, și psihologul meu mi-a pus că mi-am trăit copilăria într-o lume extrem de băiato-centrică.

Era cea mai mare prostie din câte auzise Emily vreodată.

— Și eu am un frate, dar mai am și două surori. Eu nu mi-am trăit copilăria într-o lume băiato-centrică. Și-

atunci, ce nu e-n regulă la mine?

— Ei bine, poate că rădăcina problemei tale e alta, zise Becka, ridicând din umeri. Psihologii te vor ajuta să deduci care ar fi. Te determină să te eliberezi de o mulțime de sentimente și de amintiri. Ideea e să le înlocuiești cu sentimente și amintiri noi.

Emily se încruntă.

— Ei te fac să uiți unele lucruri?

— Nu tocmai. Mai degrabă, să te eliberezi.

Oricât de mult ar fi încercat s-o glazureze Becka, povestea cu Vârfulurile Copacilor tot oribil suna. Emily nu voia să se elibereze de Maya. Și nici de Ali, fiindcă veni vorba.

Deodată, Becka întinse mâna și și-o așeză peste mâna lui Emily, luând-o prin surprindere.

— Știu că pentru tine nu prea are cine știe ce logică în clipa asta, dar îți spun că am învățat un lucru colosal în Vârfulurile Copacilor, zise ea. Viața e grea. Dacă mergem mai departe cu sentimentele acestea, care sunt... care sunt greșite, viețile noastre vor fi bătălii și mai anevoioase. Și-așa e destul de greu, știi? De ce să facem noi să ne fie și mai greu?

Emily își simți buza de jos tremurându-i. Oare viețile tuturor lesbienele însemnau bătălii anevoioase? Dar cele două femei gay care țineau magazinul cu articole pentru triatlon, la două orașe mai încolo? De la ele își cumpărase Emily pantofii sport New Balance, și i se păruse că ar fi foarte fericite. Și cum rămânea cu Maya? Înainte se tot tăia cu lama, însă acum părea să-și fi revenit.

— Și, Wendy e de acord ca tu să fii acum în Vârfulurile Copacilor? mai întrebă Emily.

Becka fixă cu privirea geamul cu vitralii din spatele altarului.

— Cred că înțelege rostul.

— Voi două vă mai petreceți timpul împreună?

Becka ridică din umeri.

— Nu tocmai. Dar suntem încă prietene, cred.

Emily își plimbă limba peste vârfurile dinților.

— Ce-ar fi să ieșim toate, la un moment dat?

Se gândea că poate ar ajuta-o să vadă două fete ex-gay care să fi rămas, de fapt, prietene. Poate că și ea cu Maya ar reuși să fie doar prietene.

Becka își lungi gâtul, surprinsă.

— OK. Ce zici de sâmbătă seară?

— Mie îmi sună bine, acceptă Emily.

Își terminară prânzul, după care Becka își luă rămas-bun. Emily porni să coboare panta înverzită, prinzându-i din urmă pe ceilalți copii de la Rosewood Day, care se duceau la ore. Creierul îi era supraîncărcat de informații și de emoții. Triatlonistele lesbiene puteau ele să fie fericite, iar Maya să se fi vindecat, dar era posibil ca și Becka să aibă dreptate. Cum avea să fie la facultate, apoi după facultate, iar pe urmă la serviciu? Ar fi nevoită să-și explice preferințele sexuale față de cei din jur, iar și iar. Și unii n-ar accepta-o.

Până ieri, singurele persoane care știau ce simțea cu adevărat Emily fuseseră Maya, plus Ben, fostul ei iubit, și Alison. Două persoane din trei nu primiseră prea bine vestea.

Și poate că aveau dreptate.

17

Pentru că toate momentele șic dintr-o relație se petrec în cimitire

Miercuri, după școală, Aria îl privea pe Sean pedalând în fața ei pe bicicleta Gary Fisher, escaladând cu ușurință dealurile pe care șerpuiiau drumurile de țară din West Rosewood.

— Ține ritmul! Îi aruncă el, în glumă.

— Ție ți-e ușor să vorbești! răspunse Aria, pedalând cu furie pe vechea și hodorogita Peugeot cu zece viteze a Ellei, din vremea facultății: o luase cu ea când se mutase

acasă la Sean. Eu nu alerg câte zece kilometri în fiecare dimineață! se justifică ea.

Sean îi făcuse o surpriză Ariei după ore, anunțând-o că s-a hotărât să tragă chiulul de la fotbal, ca să-și poată petrece timpul împreună. Ceea ce însemna enorm: în cele 24 de ore de când locuia cu el, Aria aflase că Sean era super-dedicat fotbalului, la fel cum fratele ei avea o manie pentru lacrosse. În fiecare dimineață, Sean alerga câte zece kilometri, făcea tot felul de exerciții specifice, după care se antrena, șutând la o poartă montată pe peluza familiei Ackard, până când venea vremea să plece la școală.

Aria se luptă cu urcușul și, ajunsă pe culme, se bucură să vadă că în fața lor se întinde o pantă lungă și domoală. Era o zi superbă, așa că se hotărâseră să dea o tură cu bicicletele prin West Rosewood. Pedalaseră pe lângă case de țară cu multe încăperi și kilometri întregi de păduri virgine.

La poalele dealului, trecură printr-un gard de fier forjat, cu o poartă ornamentată. Aria apăsă pe frâne.

— Stai pușin. Uitasem complet de locul ăsta.

Se oprise în fața cimitirului St. Basil, cel mai vechi și mai sinistru din Rosewood, unde obișnuia ea să copieze desenele de pe pietrele funerare cu un creion cu grafit. Cimitirul se întindea pe pogoane întregi de dealuri înverzite și peluze frumos întreținute, și unele dintre pietrele funerare datau încă din secolul al optsprezecelea. Înainte ca Aria să-și găsească refugiul în prietenia cu Ali, trecuse printr-o fază goth, îmbrățișând tot ce avea legătură cu moartea, cu Tim Burton, cu sărbătoarea de Halloween și cu Nine Inch Nails. Stejarii stufoși ai cimitirului îi oferiseră adăpostul perfect la umbră pentru trândăvie și jocul de-a ursuzenia.

Sean se opri lângă ea. Aria se întoarse spre el.

— N-am putea să intrăm pentru o clipă? îl întrebă.

— Ești sigură? replică el, părând alarmat.

— Altădată îmi plăcea mult să vin aici.

— OK, acceptă Sean, legându-și bicicleta, cam fără tragere de inimă, de o pubelă din fier forjat, lângă a Ariei, după care porni în urma ei pe lângă primul șir de pietre funerare. Aria citi numele și datele pe care practic le memorase cu câțiva ani înainte: EDITH JOHNSTON, 1807-1856. BABY AGNES, 1820-1821. SARA H WHITHER, cu acel citat din Milton, MOARTEA ESTE CHEIA AURITĂ CARE DESCHIDE PALATUL VEȘNICIEI. Dincolo de deal, Aria știa, se aflau mormintele unui câine pe nume Puff, al unui motan botezat Rover și al unui papagal cu numele de Lily.

— Ador mormintele, mărturisi Aria, în timp ce treceau pe lângă un monument mare, cu statuia unui înger deasupra, îmi aduc aminte de „Inima care-și spune taina”.

— Ce-i aia?

Aria înălță o sprânceană.

— Hai, lasă-mă. N-ai citit nuvela aia de Edgar Allan Poe? Cu mortul îngropat în podea? În care povestitorul îi aude încă inima bătând?

— Nț.

Aria își propti mâinile în șolduri, năucită. Cum era posibil ca Sean să nu fi citit așa ceva?

— După ce ne-ntoarcem, o să caut cartea de Poe și ți-o dau s-o citești.

— OK, fu de acord Sean, după care schimbă subiectul. Ai dormit bine azi-noapte?

— Grozav.

Era o minciună de conveniență. Camera ei, ca una de hotel parizian, era superbă, însă Aria descoperise că, de fapt, îi venea greu să doarmă. Casa lui Sean era... prea perfectă. Pilota părea prea pufoasă, salteaua prea moale, camera prea liniștită. Mirosea prea frumos și, de asemenea, era prea curată.

Dar, peste toate acestea, era prea îngrijorată cu privire la mișcările de dincolo de fereastra camerei ei pentru oaspeți, la posibila apariție a hărțuitorului și la mesajul

lui A: acela în care afirma că persoana care o asasinase pe Ali ar putea să fie mai aproape decât credea. Aria se zvârcolise ore de-a rândul în pat, singură, convinsă că ajungea să arunce o privire și să-i apară în fața ochilor hărțuitorul – sau asasinul lui Ali – chiar la picioarele patului.

— Totuși, azi-dimineață, mama ta a fost foarte tipică cu mine, zise Aria, ocolind un cireș japonez înflorit. Am uitat să-mi fac patul. M-a pus să mă întorc sus și să-l fac, mărturisi ea, pufnind. Mama n-a mai făcut așa ceva de un miliard de ani.

Dar, când își întoarse fața spre el, observă că Sean nu râdea.

— Mama mea vitregă trudește din greu să mențină casa curată. Tururile caselor istorice din Rosewood trec și pe la noi aproape zilnic.

Aria se zbârli. Ar fi vrut să-i spună că Societatea de Istorie din Rosewood luase în calcul pentru turul acela și casa ei: un oarecare protejat de-al lui Frank Lloyd Wright fusese cel care o proiectase. Dar, în loc de asta, se mulțumi să ofteze.

— Scuză-mă. Doar că... mama nici măcar nu m-a sunat, de când i-am lăsat mesaj ca s-o anunț că stau la tine. Mă simt atât de... părăsită.

Sean o mângâie pe braț.

— Știu, știu.

Aria își strecură limba prin acel loc din fundul gurii în care se aflase unica ei măsea de minte.

— Tocmai asta e, zise, încetișor. Că nu știi.

Familia lui Sean era perfectă. De dimineață, domnul Ackard le pregătise vafe belgiene, iar doamna Ackard le făcuse pachetele pentru prânz tuturor: inclusiv Ariei. Până și câinele lor, un Airedale, era foarte manierat.

— Atunci, explică-mi, zise Sean.

— Nu e chiar atât de simplu, oftă Aria.

Trecură pe lângă un copac strâmb, cioturos. Deodată, Aria își coborî privirea... și încremeni pe loc. Chiar în fața

ei se afla un mormânt nou. Încă nu fusese săpată groapa pentru sicriu, însă o suprafață de dimensiunile unui sicriu fusese înconjurată cu bandă. Piatra funerară din marmură, totuși, fusese așezată. Pe ea scria, simplu: ALISON LAUREN DILAURENTIS.

Un mic zgomot, ca un gălgâit, îi scăpă Ariei tocmai din fundul gâtului. Autoritățile încă examinau rămășițele lui Ali, căutând posibile urme de otrăvire sau de traumatisme, așa că părinții ei n-o îngropaseră încă. Aria nu știa că aveau de gând s-o îngroape acolo.

Își întoarse privirea neajutorată spre Sean. El se albise la față.

— Am crezut că știi.

— Habar n-aveam, răspunse ea în șoaptă.

Pe piatra funerară nu scria altceva, în afara numelui lui Ali. Nu tu fiică devotată, nu tu minunată jucătoare de hochei pe iarbă, nici cea mai frumoasă fată din Rosewood. Nici măcar ziua, luna, sau anul morții. Asta, probabil, pentru că nimeni nu știa data exactă.

Se cutremură.

— Tu crezi c-ar trebui să spun ceva?

Sean își strânse buzele trandafirii.

— Când îi vizitez mormântul mamei, uneori, vorbesc cu ea.

— Cam ce?

— O pun la curent cu ce se mai întâmplă.

O privi dintr-o parte și se înroși.

— Am fost după Foxy. I-am povestit despre tine.

Aria se înroși la rândul ei. Privea fix piatra de mormânt, dar se simțea intimidată. Discuțiile cu morții nu erau pentru ea. Nu pot să cred că ai murit, gândi ea, neputând să pronunțe cuvintele cu voce tare. Uite-mă, stau aici, îți privesc mormântul, și tot mi se pare că nu e adevărat. Detest faptul că nu știm ce s-a întâmplat. Oare asasinul o mai fi pe-aici? Oare A spune adevărul?

Daaaaa, ar fi putut Aria să jure că aude spunând o voce îndepărtată. Și semăna cu vocea lui Ali.

Se gândi la mesajul lui A. Cineva își dorea ceva care-i aparținea lui Ali... și-o omorâse pentru acel ceva. Dar ce? Toată lumea își dorea câte ceva de la Ali... până și cele mai bune prietene ale ei. Hanna își dorea să aibă personalitatea lui Ali; și, după toate aparențele, și-o însușise după dispariția ei. Emily o iubise pe Ali mai mult decât oricine: ele o tot strigau „Killer”, așa cum îl chema pe pitbull-ul lui Ali. Aria își dorise talentul de a flirta, frumusețea, carisma lui Ali. Iar Spencer fusese totdeauna foarte geloasă pe ea.

Aria fixă cu privirea suprafața încadrată cu bandă care urma să fie mormântul lui Ali, și puse întrebarea care i se contura, încetul cu încetul, în minte: Voi două pentru ce vă tot certați?

— În cazul meu nu merge, șopti, după câteva clipe. Hai să plecăm.

Mai aruncă o privire, de despărțire, spre mormântul lui Ali. În timp ce se întorcea să plece, degetele lui Sean se împletiră cu ale ei. Merse ră o vreme în tăcere, dar la jumătatea drumului spre poartă, Sean se opri.

— Iepuraș, zise, arătându-i spre un urechiat aflat de cealaltă parte a luminișului. Apoi, o sărută pe buze.

Ariei i se răsfârâseră colțurile gurii într-un zâmbet.

— Primesc un sărut doar pentru că ai văzut un iepure?

— Mhî, confirmă Sean, înghiontind-o ștregărește. E ca jocul ăla în care-i tragi cuiva un pumn când vezi un Volkswagen broscuță. La noi, poate fi cu sărutări... și cu iepurași. E jocul nostru de cuplu.

— Jocul de cuplu? repetă Aria, chicotind, crezând că Sean glumește.

Însă chipul lui era întru totul serios.

— Știi, un joc care să fie numai pentru noi doi. Și e bine că-i cu iepuri, fiindcă sunt grămezi de iepuri în Rosewood.

Aria se temea să glumească pe seama lui, dar, zău așa... Un joc de cuplu? Asta-i amintea de ceva caracteristic pentru Jennifer Thatcher și Jennings Silver.

Jennifer și Jennings erau cu ea în clasă, și începuseră să iasă împreună încă dinaintea plecării Ariei în Islanda, după ce terminase a șaptea. Erau cunoscuți doar ca Dublu-J, sau Dub-J, și lumea se referea așa la ei chiar și luați individual. Aria nu putea să fie un Dub-J.

Cum îl privea pe Sean mergând în fața ei, îndreptându-se spre biciclete, firicelele delicate de păr de la ceafă i se zbârliră. Avea senzația că o privește cineva. Dar când se întoarse, nu văzu decât o uriașă cioară neagră, stând în vârful pietrei funerare a lui Ali.

Cioara o privi cu asprime, fără să clipească, după care-și întinse aripile mari și-și luă zborul către copaci.

18

O scatoalcă zdravănă în moalele capului n-a făcut rău nimănui

Joi dimineată, doctorița Evans închise ușa cabinetului, se așază pe fotoliul ei din piele, își împreună tacticoasă palmele și-i zâmbi lui Spencer, care stătea în fața ei.

— Așa. Am auzit că ai trecut ieri printr-o ședință foto și un interviu pentru Sentinel.

— Așa e, răspunse Spencer.

— Și cum a mers?

— Foarte bine.

Spencer sorbi din porția ei extra-large de latte cu vanilie de la Starbucks. Interviul, în realitate, decursese foarte bine, chiar și după toate grijile pe care și le făcuse Spencer. Și după amenințările primite de la A. Jordana abia dacă adusese vorba despre eseul ei, iar Matthew îi spusese că fotografiile ieșiseră minunat.

— Și cum s-a împăcat sora ta cu faptul că tu ai fost în lumina reflectoarelor? o întrebă doctorița Evans. Văzând că Spencer înalță o sprânceană, doctorița Evans ridică din umeri și se aplecă în față. Te-ai gândit vreodată că ea ar putea să fie geloasă pe tine?

Spencer privi neliniștită spre ușa închisă a cabinetului.

Melissa stătea afară, pe canapeaua din sala de așteptare, citind o revistă Travel + Leisure. Încă o dată, își programase ședința imediat după Spencer.

— Nu-ți face griji, n-are cum să te audă, o liniști doctorița Evans.

Spencer oftă.

— Părea cam... întoarsă pe dos, răspunse ea, cu voce scăzută. De obicei, totul e despre Melissa. Chiar când părinții mei îmi pun o simplă întrebare, Melissa încearcă imediat să dirijeze conversația spre ea.

Își privi fix inelul vălurit din argint de la Tiffany, de pe degetul arătător.

— Cred că mă urăște.

Doctorița Evans ciocăni cu degetul în carnețelul din fața ei.

— Tu simți de multă vreme că te urăște, nu-i așa? Și asta ce senzație îți dă?

Spencer ridică din umeri, strângând la piept una dintre pernele de culoare verde-închis, cu șnururi, ale doctoriței Evans.

— De supărare, cred. Uneori, mă apucă disperarea când văd cum stau lucrurile. Îmi vine, pur și simplu... s-o lovesc.

N-o fac, evident, dar...

— Dar te-ai simți bine, nu-i așa?

Spencer încuviință, fixând cu privirea lampa cromată, cu gâtul flexibil, a doctoriței Evans. Odată, după ce Melissa îi spusese lui Spencer că nu e o actriță prea bună, Spencer fusese chiar foarte aproape de a-i trage un pumn în mutră. În loc de asta, azvârlise prin sufragerie cu una dintre farfuriile Spode Christmas ale mamei sale. O făcuse cioburi și lăsase în perete o crăpătură de forma unui fluture.

Doctorița Evans întoarse o filă din carnetul ei.

— Cum tratează părinții voștri... animozitatea dintre tine și sora ta?

Spencer ridică un singur umăr.

— În general, deloc. Dacă o întrebați pe mama, probabil c-o să vă spună că ne înțelegem perfect.

Doctorița Evans se lăsă pe spătarul fotoliului și rămase timp îndelungat pe gânduri. Ciocăni cu degetul pasărea de jucărie de pe biroul ei, și aceasta începu să soarbă cantități fixe de apă dintr-o cană pentru cafea inscripționată cu IUBESC ORAȘUL ROSEWOOD, PA⁶⁵.

— Nu e decât o teorie incipientă, rosti apoi, dar poate Melissa se teme că, dacă părinții voștri și-ar da seama că ai făcut bine un anumit lucru, te-ar iubi pe tine, în locul ei.

Spencer își lungi gâtul.

— Chiar?

— Posibil. Tu, pe de altă parte, ai impresia că părinții nu le iubesc deloc. Totul e pentru Melissa. Nu știi cum să concurezi cu ea, așa că tocmai aici intră în ecuație iubiții ei. Dar poate că tu nu-ți dorești neapărat iubiții Melissei, ci mai degrabă vrei s-o rănești pe ea însăși. Ți se pare adevărat?

Spencer încuviință, gânditoare.

— Poate...

— Voi două suferiți foarte mult, zise încet doctorița Evans, îndulcindu-și expresia feței. Nu știi ce anume a declanșat acest comportament – e posibil să fi fost ceva de demult, ceva de care poate nici măcar nu-ți amintești – dar ați intrat în acest tipar al relației dintre voi, și veți continua să-l urmați până când vă veți da seama ce anume a stat la baza lui, veți învăța să vă respectați una alteia sentimentele și vă veți schimba. Tiparul e posibil să se regăsească și în alte relații de-ale tale: s-ar putea ca tu să-ți alegi prietenii și iubiții care se poartă cu tine la fel ca Melissa, fiindcă te simți comod într-o astfel de dinamică și-ți cunoști rolul.

— Cum adică? întrebă Spencer, îmbrățișându-și genunchii. Toate astea îi sunau a psiho-tranca-fleanca.

— Prietenele tale sunt cumva... în centrul atenției

---

⁶⁵ Abrevierea poștală pentru statul american Pennsylvania

tuturor? Au tot ce-ți dorești și tu, te împing de la spate și te fac să nu te simți niciodată îndeajuns de bună?

Spencer simți că i se usucă gura. În mod sigur, avusese o astfel de prietenă: pe Ali.

Închise ochii și zări strania amintire cu Ali care o sâcâise toată săptămâna. Amintirea era despre o ceartă, de asta Spencer era sigură. Numai că, de obicei, Spencer își amintea toate certurile ei cu Ali, mai clar decât își amintea momentele bune ale relației dintre ele. Să fie cumva un vis?

— La ce te gândești? o întrebă doctorița Evans.

Spencer inspiră adânc.

— La Alison.

— A, exclamă doctorița, încuviințând. Tu crezi că Alison a fost ca Melissa?

— Nu știu. Poate că da.

Doctorița scoase un șervețel Kleenex din cutia de pe biroul ei și-și suflă nasul.

— Am văzut filmarea aceea a voastră la televizor. Tu și Alison păreați supărate una pe cealaltă. Așa este?

Spencer mai trase o dată aer adânc în piept.

— Cam așa.

— Poți să-ți amintești de ce?

Se gândi pentru o clipă, plimbându-și privirea prin cabinet. Pe biroul doctoriței Evans era o plăcuță pe care n-o remarcase data trecută când fusese acolo. Pe ea scria: SINGURUL LUCRU PE CARE ÎL ȘTII CU ADEVĂRAT ÎN VIAȚĂ ESTE CĂ NU ȘTII NIMIC. – SOCRATE.

— În săptămânile de dinaintea dispariției, Alison a început să se poarte... altfel. De parcă ne-ar fi urât. Niciuna dintre noi n-a vrut s-o recunoască, dar am impresia că ea avea de gând să renunțe la noi în vara aia.

— Și asta cum te făcea să te simți? Furioasă?

— Mda. Sigur că da.

Spencer șovăi câteva clipe.

— Era grozav să fii prietenă cu Ali, dar însemna și să

faci o mulțime de sacrificii. Am trecut prin foarte multe împreună, și unele dintre ele n-au fost deloc bune. Era la modul: „Noi trecem prin toate astea pentru tine, și tu ne răsplătești lăsându-ne baltă?”

— Prin urmare, simțeau că-ți datorează ceva.

— Poate, răspunse Spencer.

— Dar te simți și vinovată, este? sugeră doctorița Evans.

Spencer își lăsă umerii în jos.

— Vinovată? Pentru ce?

— Pentru că Alison a murit. Pentru că, în unele privințe, aveai resentimente față de ea. Poate că-ți doreai să i se întâmple ceva rău, din cauză că ea te rănea.

— Nu știu, șopti Spencer.

— Și deodată, dorința ți s-a îndeplinit. Acum, te simți ca și cum Alison ar fi dispărut din cauza ta... că, dacă n-ar fost acele sentimente ale tale față de ea, n-ar mai fi fost asasinată.

Ochii lui Spencer se înnegurară de lacrimi. Nu era capabilă să răspundă.

— Nu ești tu de vină, afirmă cu tărie doctorița Evans, aplecându-se în față pe fotoliul ei. Nu totdeauna ne iubim prietenii în fiecare clipă. Alison te-a rănit. Doar simplul fapt că ai gândit urât la adresa ei nu înseamnă că i-ai fi provocat moartea.

Spencer se smiorcăi. Privi din nou citatul din Socrate. Singurul lucru pe care îl știi cu adevărat în viață este că nu știi nimic.

— E o amintire care-mi tot apare în minte, rosti ea pe negândite. Despre Ali. Ne certăm. Ea vorbește despre un lucru pe care l-aș fi citit în jurnalul ei: mereu a avut impresia că i-aș fi citit jurnalul, dar niciodată n-am făcut așa ceva. Totuși, eu... eu nici măcar nu știu sigur dacă amintirea e reală.

Doctorița Evans își vârî capătul stiloului în gură.

— Oamenii au moduri diferite de a face față unor situații. În unele cazuri, dacă sunt martori, sau chiar

autori, ai unor întâmplări tulburătoare, creierul lor reușește cumva... să le șteargă din memorie. Însă foarte frecvent amintirile acestea încep să-și facă loc spre suprafață.

Spencer își simți gura zgrunțuroasă, ca un burete din sârmă.

— Nu s-a întâmplat nimic tulburător.

— Aș putea încerca să te hipnotizez, ca să-ți scot amintirea la suprafață.

Gura lui Spencer se uscă din nou.

— Să mă hipnotizați?

Doctorița Evans o privi fix.

— Ar putea să-ți fie de ajutor.

Spencer își ronțăi o șuviță de păr. Apoi, arătă spre citatul din Socrate.

— Asta ce înseamnă?

— Asta? Doctorița Evans ridică din umeri. Gândește-te și singură. Trage-ți propriile concluzii.

Zâmbi.

— Și-acum, zi, ești gata? Întinde-te și fă-te comodă.

Spencer se trânti pe canapea. Când doctorița Evans trase în jos transperantele din bambus, Spencer se chirci. Exact la fel cum făcuse Ali în seara aceea, în hambar, înainte să moară.

— Nu trebuie decât să te relaxezi, o îndemnă doctorița, stingând lampa de pe biroul ei. Să simți cum te calmezi. Încearcă să te eliberezi de tot ce-am discutat azi. OK?

Spencer nu se simțea deloc relaxată. Genunchii îi înțepeniseră, iar mușchii îi tremurau. Până și dinții îi scrâșneau. Acum o să-nceapă să se plimbe de colo-colo și să numere înapoi de la o sută. O să mă atingă pe frunte, și eu o să fiu în puterea ei.

Când deschise ochii, Spencer nu mai era în cabinetul doctoriței Evans. Era afară, în fața hambarului. Era noapte. Alison o privea fix, clătinând din cap, exact cum îi apăruse în celelalte străfulgerări de memorie din săptămâna aceasta. Dintr-odată, Spencer știu sigur că

era vorba despre seara în care dispăruse Ali. Încercă să se smulgă din amintirea aceea, însă își simți membrele greoaie și neputincioase.

— Tu încerci să furi tot ce am eu, rostea Ali, pe un ton și cu anumite inflexiuni care-i sunau acum sinistru de familiare. Dar asta n-o poți avea.

— Nu pot să am ce? o înfruntă Spencer. Vântul sufla rece. Se cutremură.

— Hai, mă lași, replică zeflemitoare Ali, punându-și mâinile în șolduri. Ai citit despre asta în jurnalul meu, nu-i așa?

— Nu ți-aș citi niciodată jurnalul, se răsti Spencer. Nu mă interesează.

— Ba te interesează mult prea mult, zise Ali. Se aplecă în față. Îi simți mirosul mentolat al răsuflării.

— Halucinezi, bâigui Spencer.

— Ba nu, mârâi Ali. Tu halucinezi.

Deodată, furia o inundă pe Spencer. Se aplecă spre Ali și-o îmbrânci în umăr.

Ali păru surprinsă.

— Prietenele nu se îmbrâncesc între ele.

— Ei bine, poate că nu suntem prietene, ripostă Spencer.

— Cred că nu, zise Ali. Se îndepărtă cu câțiva pași, după care se întoarse din nou cu fața spre Spencer. Apoi, spuse ceva. Spencer îi văzu buzele mișcându-se, apoi și le simți pe-ale ei mișcându-se, însă nu reuși să audă vreo vorbă. Tot ceea ce știa era că vorbele lui Ali, oricare ar fi fost ele, o înfuriaseră. De undeva, de foarte departe, se auzi un trosc ascuțit, de ceva crăpându-se. Spencer deschise brusc ochii.

— Spencer, auzi vocea doctoriței Evans strigând-o. Hei, Spencer!

Primul lucru pe care-l văzu fu plăcuța doctoriței, de cealaltă parte a încăperii. Singurul lucru pe care îl știi cu adevărat în viață este că nu știi nimic. Apoi, chipul doctoriței Evans îi apărură, parcă plutind, în câmpul vizual.

Avea pe față o expresie de nesiguranță, de îngrijorare.

— Te simți bine? o întrebă doctorița.

Spencer clipi de câteva ori.

— Nu știu, răspunse. Ridicându-se în capul oaselor, își șterse cu palma fruntea transpirată. Se simțea ca atunci când trezise din anestezie, după ce-și scosese apendicele. Totul se părea încețoșat și inform.

— Spune-mi ce vezi în cameră, îi ceru doctorița Evans. Descrime-mi tot.

Spencer privi în jur.

— Canapeaua din piele maro, covorul alb pufos...

Ce spusese Ali? De ce nu reușise s-o audă? Oare se întâmplase cu adevărat?

— Un coș pentru gunoi din plasă de sârmă, bolborosi mai departe. O lumânare în formă de pară de Anjou...

— OK, o opri doctorița, punându-i o mână pe umăr. Stai aici. Respiră.

Acum, fereastra cabinetului era deschisă, și Spencer simțea mirosul asfaltului proaspăt turnat în spațiul pentru parcare. Două turturele gungureau una spre cealaltă. Când, în sfârșit, se ridică și-i spuse doctoriței Evans că rămâne să se vadă săptămâna viitoare, deja se simțea mai limpede. Traversă repede sala de așteptare fără s-o ia în seamă pe Melissa. Voia să iasă de-acolo cât mai repede.

Ajunsa în parcare, Spencer se sui în mașină și rămase acolo, tăcută. Își înșiră în minte toate lucrurile pe care le vedea acolo. Geanta ei din tweed. Panoul aprozarului de vizavi, pe care scria OȘII PROASPETE. R-u1 era jos, pe pământ. Camioneta Chevy albastră, parcată strâmb pe spațiul aprozarului. Vesela căsuță roșie pentru păsărele, atârnată de un stejar din preajmă. Afișul de pe ușa clădirii cu birouri care declara că numai animalelor de serviciu li se permite accesul. Profilul Melissei, prin fereastra cabinetului doctoriței Evans.

Colțurile gurii surorii ei erau întinse într-un zâmbet strâmb, și ea vorbea, gesticulând însuflețit cu mâinile.

Când își întoarse privirea înapoi spre aprozor, Spencer remarcă faptul că unul dintre cauciucurile din față ale camionetei Chevy era dezumflat. Din spatele camionetei se furișea ceva. O pisică, poate.

Spencer își îndreptă spinarea. Nu era o pisică... era o persoană. Care o privea fix.

Ochii acelei persoane nu clipeau. Și deodată, subit, acea persoană își întoarse capul, se ghemui printre umbre și dispăru.

19

Tot e mai bine decât un afiș pe care să scrie „Trage-mi un șut”

Joi după-amiază, Hanna își urmă colegii de clasă în traversarea spațiilor comune către stâlpul drapelului. Se desfășurase un exercițiu de alarmă pentru cazuri de incendiu, iar acum profesorul ei de chimie, domnul Percival, îi număra, ca să se asigure că nu-i fugise cumva vreunul dintre elevi. Era o nouă zi de octombrie bizar de caldă, și în timp ce soarele o pocnea în moalele capului, Hanna auzi două fete din anul al doilea şușotind între ele.

— Ai auzit că e și cleptomană? sâsâi Noelle Frazier, o fată înaltă cu cârlionți blonzi revărsați în cascadă.

— Știu, răspuse Anna Walton, o brunetă mărunțică, dar cu un piept enorm. A organizat, cum să zic, jaful ăla colosal de la Tiffany. După care i-a furat mașina domnului Ackard și i-a distrus-o.

Hanna înțepeni. În mod normal, nu s-ar fi sinchisit de două amărâte din anul al doilea, însă se simțea oarecum vulnerabilă. Se prefăcu sincer interesată de un pâlc de pini mititei tocmai plantați de grădinari.

— Am auzit că e la secția de poliție cam în fiecare zi, continuă Noelle.

— Și știi că nu mai e invitată la Mona, nu? șopti Anna. S-au certat la cuțite din cauză că Hanna a umilit-o la faza aia cu scrisul pe cer.

— Mona ar fi vrut să-i dea papucii de-acum vreo două luni, zise Noelle, cu un aer de cunosătoare. Hanna a devenit o fraieră cu F mare.

Asta a umplut paharul. Hanna se răsuci pe călcâie.

— Unde-ai auzit tu una ca asta?

Anna și Noelle schimbară între ele zâmbete de superioritate. Apoi, porniră să coboare, ținându-și deosebi, dealul, fără să-i răspundă.

Hanna închise ochii și se sprijini de stâlpul metalic, străduindu-se să ignore faptul că toată lumea cu care era în clasă la chimie se holba acum la ea. Trecuseră douăzeci și patru de ore de la calamitatea cu scrisul pe cer, și lucrurile merseseră din rău în mai rău. Hanna îi lăsase aseară cel puțin zece mesaje de scuze Monei pe telefonul mobil... însă Mona n-o sunase. Iar azi, auzea lucruri ciudate, dezgustătoare despre ea... din partea tuturor.

Se gândi la mesajul lui A. Cât despre Mona? Nici ea nu ți-e prietenă. Așa că păzește-ți spatele.

Hanna examină mulțimea elevilor din spațiile comune. În apropierea ușilor, două fete în uniforme de majorete mimau o aclamație. În apropierea arborelui de cauciuc, doi băieți erau la „bătaia cu sacoul”: se pocneau unul pe celălalt cu sacourile de uniformă de la Rosewood Day. Fratele Ariei, Mike, trecu pe lângă ea, jucându-se la PSP. În sfârșit, descoperi și părul blond-alburiu al Monei. Se întorcea în clădirea principală, printr-una dintre ușile laterale, cu o expresie plictisită și semeață pe chip. Hanna își îndreptă sacoul, își încleștă și-și descleștă pumnii, după care porni pe drumul cel mai scurt către prietena ei.

Când ajunse la Mona, o bătău ușurel pe umărul ei osos. Mona își întoarse privirea spre ea.

— A! Tu erai, zise ea, cu o voce monotonă, cea cu care în mod normal îi saluta pe fraierii insuficient de interesanți ca să fie în preajma ei.

— Tu răspândești vorbe despre mine? o luă la rost

Hanna, proptindu-și mâinile în șolduri și mergând în pas cu Mona, care intră pe ușa laterală și se zori pe coridorul din dreptul atelierului artistic.

Mona își săltă mai sus pe umăr gentoiul portocaliu Dooney & Bourke.

— Nimic care să nu fie adevărat.

Hanna rămase cu gura căscată. Se simțea precum coiotul cel rău din acele vechi desene animate Looney Tunes pe care obișnuia să le urmărească: alerga, și alerga, și iar alerga, și deodată se pomenea trecând de marginea unei prăpăstii. Coiotul cel rău se oprea în aer, pentru o clipă, fără să-și dea seama ce se-ntâmplă cu el, după care se prăbușea cu rapiditate.

— Așadar, tu crezi că sunt o fraieră? întrebă, cu glasul pițigăiat.

Mona înălță o sprânceană.

— Cum am spus, nimic care să nu fie adevărat.

O lăsă pe Hanna în mijlocul coridorului, cu alți elevi roind pe lângă ea. Mona înaintă până în capătul coridorului și se opri într-un mănunchi de fete. La început, i se păru că toate arată la fel – genți scumpe, păr strălucitor, picioare subțiri și bronzate artificial – dar apoi vederea Hannei se limpezi: Mona era cu Naomi și cu Riley, și şușoteau toate de zor.

Hanna era sigură că avea să plângă. Intră bâjbâind la toaletă și se închise într-o cabină vecină cu Bătrâna Credincioasă, o infamă toaletă care împrășca din când în când trâmbe de apă, udându-te până la piele dacă erai îndeajuns de prost încât s-o folosești. Și toaleta băieților avea o astfel de scuițătoare. De-a lungul anilor, instalatorii încercaseră să le repare pe amândouă, dar din moment ce nu reușiseră să descopere cauza, Bătrânele Credincioase deveniseră o parte legendară din folclorul de la Rosewood Day. Toată lumea știa că nu e cazul să le folosească.

Numai că... Mona o folosise pe Bătrâna Credincioasă cu doar câteva săptămâni înainte ca ea și Hanna să

devină prietene, pe vremea în care Mona era încă total neștiutoare. Îi trimisese un SMS disperat Hannei, care era la ora de Igienă, și Hanna fugise până la toaletă să-i strecoare Monei fusta și bluza de uniformă de rezervă, pe care le ținea în dulăpiorul ei. Hanna își amintea cum strânsese ghem fusta learcă a Monei într-o pungă din plastic de la Fresh Fields și se strecurase afară din cabină, astfel încât Mona să se poată schimba pe furiș: Mona fusese totdeauna ciudată cu privire la schimbatul de față cu alte persoane.

Cum era posibil ca Mona să nu-și amintească asta?

Ca la un semnal, Bătrâna Credincioasă erupse. Hanna scoase un țipăt și se lipi de peretele cabinei din partea opusă, în timp ce o trambă de apă albastră țâșnea din toaletă prin aer. Câteva picături grele îi atinseră partea din spate a sacoului, și Hanna se făcu ghem lângă peretele cabinei, începând în cele din urmă să hohotească de plâns. Detesta faptul că Mona nu mai avea nevoie de ea. Și că Ali fusese asasinată. Și că tatăl ei încă n-o sunase. De ce se întâmplau toate astea? Ce făcuse ea, ca să le merite?

Când Bătrâna Credincioasă se mai liniști, ajungând la un bolborosit, ușa de la intrare se deschise larg. Hanna scoase câteva mici icnete, încercând să păstreze tăcerea. Persoana care intrase se duse până la chiuvetă, și Hanna se zgâi pe sub ușă. Văzu o pereche de mocasini demodați, negri, bărbătești.

— Hei? strigă o voce de băiat. E... E cineva aici?

Hanna își duse mâna la gură. Ce să caute un băiat în toaleta asta?

Doar dacă... Nu. Nu se poate.

— Hanna?

Pantofii se opriseră în fața cabinei în care se afla ea. Hanna recunoscuse și vocea.

Aruncă o privire prin crăpătura ușii. Era Lucas, băiatul de la Rive Gauche. Îi vedea marginea nasului și o șuviță lungă de păr blond-alburiu. La rever avea o insignă mare

pe care scria HAI ECHIPA DE FOTBAL DIN ROSEWOOD!

— De unde-ai știut că eu sunt?

— Te-am văzut intrând, răspuse el. Știi că e toaleta băieților, da?

Hanna îi răspuse cu un smiorcăit jenat. Scoțându-și sacoul ud, ieși din cabină târșâindu-și picioarele, se duse până la chiuvetă și apăsă cu putere pe butonul repartizorului de un lichid. Săpunul avea acel fals miros de migdale pe care Hanna îl detesta.

Privirea lui Lucas fugi spre cabina Bătrâna Credincioasă.

— A erupt chestia aia?

— Da.

Și atunci, Hanna nu mai reuși să-și stăpânească emoțiile. Se cocoșă deasupra chiuvetei și lacrimile începură să-i curgă.

Lucas rămase nemișcat pentru o clipă, după care îi puse o mână pe mijlocul spinării. Hanna simți că-i tremură puțin.

— Nu e decât Bătrâna Credincioasă. Erupe, cum să zic, la fiecare oră. Știi asta.

— Nu e vorba de asta, protestă Hanna, înșfăcând un prosop din hârtie aspru și suflându-și nasul. Cea mai bună prietenă a mea mă urăște, îi explică. Și îi face pe toți ceilalți să nu urască.

— Ce? Nu se poate să fie așa. Nu fi nebună!

— Ba da, asta face!

Vocea pițigăiată a Hanei se reverberă din pereții placați cu gresie ai toaletei.

— Mona stă acum tot timpul cu fetele alea pe care înainte nu puteam să le suferim, și mă bârfește, și totul din cauză că n-am ajuns la Amicversare și ăia care scriu pe cer au scris „să v-o trageți cu Mona” în loc de „să petreceți cu Mona” și ea mi-a revocat invitația la petrecerea de ziua ei și eu ar fi trebuit să-i fiu cea mai bună prietenă!

Spusese totul ca pe o singură propoziție, fără să

respire, în ciuda locului în care se afla și a persoanei cu care discuta. Când termină, îl fixă cu privirea pe Lucas, dintr-odată iritată de faptul că el era acolo și auzise totul.

Lucas era atât de înalt, încât practic era nevoit să se cocârjeze ca să nu se lovească cu capul de tavan.

— Aș putea și eu să încep să răspândesc zvonuri despre ea. Cum ar fi, eventual, că are o boală care o face să-și mănânce mucii în secret, când n-o vede nimeni!

Hanna simți cum i se încălzește inima. Era ceva scârbos... dar și nostim... și drăguț.

— Nu te deranja.

— Ei bine, oferta rămâne valabilă, declară Lucas, cu o expresie sinceră. În hidoasa lumină verde a toaletei, el era chiar drăguț. Dar, ia stai! exclamă el deodată. Știi un lucru pe care am putea să-l facem ca să te mai înveselim.

Hanna îl privi neîncrezătoare. Ce, Lucas credea că erau prieteni acum, doar pentru că nimerise peste ea la toaletă? Și totuși, era curioasă.

— Ce?

— Nu pot să-ți spun. E strict secret. Vin să te iau mâine dimineață.

Hanna îl săgetă cu o privire de avertisment.

— Cum așa, o întâlnire?

Lucas ridică brațele în semn de capitulare.

— Absolut deloc. Doar ca... prieteni.

Hanna înghiți în sec. Avea nevoie de un prieten în clipa asta. Rău de tot.

— Foarte bine, rosti ea încet, simțindu-se prea epuizată ca să mai poată discuta în contradictoriu. Apoi, cu un oftat, ieși din toaleta Bătrâna Credincioasă a băieților și porni spre clasa în care avea următoarea oră. Și, ciudat lucru, se simțea un piculeț mai bine.

Dar, cum dădea colțul spre aripa limbilor străine, Hanna întinse brațul să-și îmbrace la loc sacoul și simți că are ceva lipit pe spinare. Trase de-acolo o bucată mototolită de hârtie.

Fie-ți milă de mine, scria pe ea, cu litere de mână ascuțite, roz.

Hanna privi spre elevii care treceau pe lângă ea, însă niciunul nu-i acorda atenție. De când umbla oare cu biletul lipit pe ea? Cine putea să fi făcut una ca asta? Putea să fie oricine. Fusese într-o îngrămădeală pe durata exercițiului de alarmă pentru cazuri de incendiu. Toată lumea fusese acolo.

Hanna își coborî privirea spre bucata de hârtie, pe care începu s-o răsucescă în mâini. Pe cealaltă față era un mesaj tipărit la imprimantă. Avu acea familiară senzație de gol în stomac.

Hanna: Ți-aduci aminte când ai văzut-o pe Mona ieșind din clinica de chirurgie plastică Bill Beach? Ca să vezi! Lipo! Dar, șșt! Nu știi de la mine. – A

20

Viața copiază arta

Joi după-amiază, în timpul pauzei de prânz, Aria trecu de colțul aripii administrative a școlii Rosewood Day. Toți profesorii își aveau birourile acolo și adesea le ofereau elevilor consultații sau sfaturi în pauza de prânz.

Aria se opri în fața ușii închise a biroului lui Ezra. Se schimbaseră mult de la începutul anului școlar. Își instalase o tablă albă, care gema de mesaje scrise cu albastru de elevi. Doamne Fitz: Vreau să vorbim despre referatul Fitzgerald. Trec după ore. – Kelly. Jos de tot, era un citat din Hamlet: O, mișel, o, zâmbitor și blestemat mișel! Dedesubtul avizierului era, decupată din New Yorker, caricatura unui câine pe canapeaua unui psiholog. Iar de clanță atârna semnul NU DERANJAȚI de la Day's Inn; Ezra îl întorșese pe partea cu DERANJAȚI: DOMNIȘOARĂ, TE ROG SĂ FACI CURAT ÎN CAMERA ACEASTA.

Aria ciocăni, nehotărâtă.

— Intră, auzi spunând de cealaltă parte a ușii. Se

așteptase ca Ezra să fie cu o altă elevă – din frânturile pe care le auzise prin clasă, crezuse că orele lui din timpul pauzei de prânz erau mereu aglomerate – dar iată-l că era singur, cu o cutie de Happy Meal pe birou. Întreaga încăpere mirosea a McNuggets.

— Aria! exclamă Ezra, înălțând o sprânceană. Ce surpriză! Stai jos.

Aria se trânti pe aspra canapea din tweed a lui Ezra: la fel cum era cea din biroul directorului de la Rosewood Day. Făcu un semn spre biroul lui.

— Happy Meal? îl întrebă.

El zâmbi, rușinat.

— Îmi plac jucăriile.

Îi arătă o mașinuță dintr-un film pentru copii.

— Vrei un McNugget? o îmbie, întinzându-i cutia. Am sos barbecue.

Ea îi făcu un semn de refuz.

— Nu mănânc carne.

— Așa e, zise el, mușcând dintr-un cartof pai, fără să-și dezlipească privirea dintr-a ei. Am uitat.

Aria simți un vâjâit de ceva: un amestec de intimitate și stânjeneală. Ezra își abătu privirea, probabil resimțindu-l și el. Ea îi examinează din ochi biroul. Era presărat cu teancuri de hârtii, o mini-grădină zen din piatră, și cam o mie de cărți.

— Așa... Ezra se șterse la gură cu un șervețel, fără să remarce expresia Ariei. Cu ce pot să te ajut?

Aria își sprijini cotul de brațul canapelei.

— Ei bine, aș vrea să știu dacă pot să obțin o amânare pentru eseul despre Litera stacojie, care ar trebui predat mâine.

Ezra își lăsă jos paharul cu băutura răcoritoare.

— Chiar? Mă surprinde. Tu n-ai întârziat niciodată cu nimic.

— Știu, murmură ea, rușinată. Însă casa Ackard n-o îmbia câtuși de puțin la învățătură. Mai întâi, că era prea liniștită: Aria era obișnuită să învețe ascultând în același

timp muzică, televizorul și pe Mike pălăvrăgind în gura mare la telefon în camera învecinată. Al doilea, că-i era greu să se concentreze când simțea pe cineva... supraveghind-o. Dar nu e mare scofală, zise apoi. Tot ce mi trebuie e weekendul ăsta.

Ezra se scărpină în creștet.

— Păi... încă n-am stabilit vreo regulă cu privire la prelungiri. Dar, fie. Numai de data asta. Data viitoare, o să fiu nevoit să-ți scad un punct.

Aria își îndesă părul pe după urechi.

— N-o să-mi fac un obicei din asta.

— Bun. Și, care-i problema, nu-ți place cartea? Sau nici măcar n-ai început-o?

— Am terminat-o azi. Dar nu pot s-o sufăr. Nu pot s-o sufăr pe Hester Prynne.

— De ce?

Aria își făcu de lucru cu catarama pantofilor ei Urban Outfitters cu talpa joasă, în nuanța fildeșului.

— Ea presupune că bărbatul i-a murit pe mare, așa că intră într-o altă relație, bombăni abia perceptibil.

Ezra se aplecă în față, rezemându-se în coate, cu o expresie amuzată.

— Dar nici soțul ei nu e un om prea bun. Tocmai asta complică situația.

Aria fixă cu privirea cărțile îndesate pe etajerele înghesuite, din lemn, ale lui Ezra. Război și pace. Curcubeul gravitației. O colecție cuprinzătoare de poezii de e.e. cummings și Rilke, și nu unul, ci două exemplare din Cu ușile închise. Iată și antologia Edgar Allan Poe pe care n-o citise Sean. Toate cărțile arătau îndoite și uzate de atât citit și recitit.

— Însă eu n-am putut să trec peste ce-a făcut Hester, zise încet Aria. A înșelat.

— Dar noi ar trebui să simțim compasiune față de lupta ei, față de felul în care societatea a înfierat-o, și cum face tot posibilul să-și făurească o nouă identitate, fără să-i permită altcuiva să i-o creeze în locul ei.

— O urăsc, da? explodă Aria. Și n-o s-o iert niciodată!

Își acoperi fața cu palmele. Câteva lacrimi i se revărsară pe obraji. Când închise ochii, și-i imagină pe Byron și pe Meredith în locul amantilor imorali din carte, și pe Ella, în rolul răzbunătorului soț înșelat de Hester. Dar, dacă viața ar imita într-adevăr arta, Byron și Meredith ar trebui să fie cei care să sufere... nu Aria. Încercase să sune acasă aseară, dar Ella, imediat cum răspunsese și auzise vocea Ariei, închisese. Când îi făcuse semn cu mâna lui Mike, aflat de cealaltă parte a sălii de sport, Mike se răsucise repede pe călcâie și se duse înapoi în vestiar. Nimeni nu era de partea ei.

— Hopa, îi zise încetișor Ezra, după ce Aria lăsă să-i scape un hohot înăbușit. Nu-i nimic. Înțeleg că nu ți-a plăcut cartea. Nu-i nicio problemă.

— Îmi pare rău. Doar că...

Își simțea lacrimile frigându-i palmele. Biroul lui Ezra devenise dintr-odată prea tăcut. Nu se auzea decât zbârnăitul hard diskului din computer. Bâzâitul lămpii fluorescente. Strigătele de bucurie de jos, din curtea școlii: toți cei din clasele mici erau afară, în pauză.

— E ceva despre care vrei să discutăm? o întrebă Ezra.

Aria își șterse ochii cu dosul mânecii de la sacou. Începu să tragă de un nasture slăbit de pe una dintre pernele canapelei.

— Tata s-a încurcat cu o studentă de-a lui, acum trei ani, mărturisi ea. El e profesor la Hollis. Eu am știut tot timpul, dar el mi-a cerut să nu-i spun mamei. Ei, și-acum, el e din nou cu studenta lui... și mama a aflat. E furioasă pe mine că știu de-atâta timp... și tata a plecat de-acasă.

— Iisuse, șopti Ezra. Acum s-a întâmplat?

— Acum câteva săptămâni, mda.

— Doamne! Ezra fixă cu privirea o vreme grinzile tavanului. Nu pare prea corect din partea tatălui tău, zise apoi. Nici dintr-a mamei tale.

Aria ridică din umeri. Bărbia reîncepu să-i tremure.

— N-ar fi trebuit să păstrez secretul față de mama. Dar

ce aş fi putut să fac?

— Nu ești tu de vină, o liniști Ezra.

Se ridică de pe scaunul lui, ocoli până în fața biroului, împinse deoparte câteva hârtii și se așează pe o margine a acestuia.

— OK. Să știi, n-am mai zis nimănui asta, dar când eram în liceu, am văzut-o pe mama sărutându-se cu doctorul ei. Avea cancer pe vremea aia, și din moment ce tata era plecat într-o călătorie, m-a rugat s-o duc eu la chimioterapie. Odată, în timp ce așteptam, am avut nevoie să merg la baie, și când mă întorceam pe coridor, ușa de la sala aia pentru consultații era deschisă. Nu știu de ce am privit înăuntru, dar când am văzut... erau acolo. Sărutându-se.

Aria simți că i se taie răsuflarea.

— Și ce-ai făcut?

— M-am prefăcut că n-am văzut nimic. Mama habar n-avea c-o văzusem. A ieșit după douăzeci de minute, aranjată toată și decentă, și în grabă. Chiar am vrut să aduc vorba, dar, în același timp, n-am fost în stare.

Clătină din cap.

— Doctorul Poole. Niciodată n-am mai putut să-l privesc cu aceiași ochi.

— Nu mi-ai zis că părinții tăi sunt divorțați? îl întrebă Aria, amintindu-și o conversație pe care o avuseseră acasă la Ezra. Mama ta s-a dus cu doctorul Poole?

— Noo. Ezra se întinse și luă un McNugget din cutie. Au divorțat după vreo doi ani. Între timp, doctorul Poole și cancerul dispăruseră de mult.

— Doamne! fu singurul lucru care-i putu trece Ariei prin cap.

— E nașpa, zise Ezra, făcându-și de lucru cu una dintre pietrele miniaturalei grădini zen, așezate pe marginea biroului. Eu idealizam căsnicia părinților mei. Nu mi se părea că ar avea probleme. Tot idealul meu cu privire la relații s-a destrămat.

— Și-al meu, replică, mohorâtă, Aria, trecându-și

picioarul peste o stivă de cărți broșate de pe podea. Părinții mei păreau cu adevărat fericiți împreună.

— N-are nimic de-a face cu tine, îi zise Ezra. Asta-i o chestie importantă pe care am învățat-o. E problema lor. Din nefericire, trebuie să te descurci cu ea, și părerea mea e că te face să devii mai puternic.

Scoțând un geamăt, Aria se trânti cu capul de spătarul rigid al canapelei.

— Detest când lumea îmi spune chestii de-astea. Că aia și ailaltă mă vor face o persoană mai bună, chiar dacă lucrurile în sine sunt nașpa.

Ezra chicoti.

— Sincer să fiu, și eu.

Aria închise ochii, gândindu-se că era un moment dulce-amăru. Așteptase mult până să găsească pe cineva cu care să discute despre toate astea... cineva care chiar să le înțeleagă, cu adevărat. Îi venea să-l sărute pe Ezra, pentru i a avea o familie la fel de răvășită ca a ei.

Sau, poate, își dorea să-l sărute pe Ezra... pentru că era Ezra.

Privirile li se întâlniră. Aria își vedea imaginea reflectată în pupilele lui ca tușul. Cu o mână, Ezra împinse mașinuța din Happy Meal, făcând-o să traverseze biroul, să treacă de marginea lui și să-i aterizeze Ariei în poală. Un zâmbet îi adie pe față.

— Ai o iubită în New York? întrebă pe negândite Aria.

Ezra își încreți fruntea.

— O iubită... Clipi de câteva ori. Am avut, zise apoi. Dar ne-am despărțit în vara asta.

— A!

— Asta de unde-a mai ieșit? se interesă Ezra.

— I-am auzit pe unii colegi vorbind, așa cred. Și... și m-am întrebat cum o arăta.

Un licăr diavolesc jucă în ochii lui Ezra, după care dispăru. El deschise gura, vrând să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ce-i? Îl întrebă Aria.

— N-ar trebui.

— Ce?

— Atât, că... îi aruncă o privire piezișă. Că nici nu se compara cu tine, încheie apoi.

Aria fu străbătută de o senzație de fierbințeală. Încet, fără să-și ia ochii dintr-ai ei, Ezra se lăsă să alunece jos de pe birou, rămânând în picioare. Aria se mută, puțin câte puțin, spre marginea canapelei. Momentul păru să se întindă la nesfârșit. Și, deodată, Ezra se avântă înainte, o apucă de umeri pe Aria și-o strânse la piept. Buzele ei se izbiră de ale lui. Îl prinse cu mâinile de obraji, în timp ce degetele lui îi coborau pe spinare. Se desprinseră și se priviră cu intensitate, după care se avântară din nou. Ezra mirosea delicios, un amestec de Pantene și mentă și ceai negru cu lapte și mirodenii, și a ceva care nu era decât... Ezra. Aria nu se simțise niciodată așa după un sărut. Nici cu Sean, nici cu oricine altcineva.

Sean. Imaginea lui îi pluti prin minte. Sean, lăsând-o pe Aria să se rezeme de el, aseară, în timp ce urmăreau versiunea BBC după The Office. Sean, sărutând-o înaintea orei de biologie, reconfortând-o, fiindcă astăzi începeau cu disecțiile. Sean, ținând-o de mână, la cina împreună cu familia lui. Sean era iubitul ei.

Îl împinse pe Ezra înapoi și sări în sus.

— Trebuie să plec, zise.

Se simțea transpirată, de parcă ar fi dereglat cineva termostatul, dându-l cu zece grade mai mult. Își adună în grabă lucrurile, cu inima bătându-i cu putere și obrajii dogorindu-i.

— Mersi pentru amânare, zise repede, strecurându-se neîndemânatică pe ușă. Ajunsă pe coridor, inspiră adânc și expiră de câteva ori. Ceva mai încolo, zări o siluetă strecurându-se după colț. Aria se încordă. Cineva văzuse.

Observă ceva pe ușa lui Ezra și făcu ochii mari. Cineva ștersese toate vechile mesaje de pe tablă, înlocuindu-le

cu unul nou, scris cu un marker neobișnuit, roz aprins.

Ai grijă, ai grijă! Sunt mereu cu ochii pe tine! – A

După care, cu litere mai mici, jos de tot:

Uite un al doilea indiciu: îi cunoșteai toate curtea din spatele casei, centimetru cu centimetru. Însă pentru una dintre voi a fost foarte, foarte ușor.

Aria își trase în jos mâneca sacoului și șterse repede literele. Când ajunse la semnătură, frecă și mai energic, apăsând și tot apăsând, până când nu mai rămase nici cea mai mică urmă de A.

21

Cum se zice pe litere C-E M-A-M-A N-A-I-B-I-I?

Joi seară, Spencer tocmai se instala pe unul dintre scaunele eu pluș roșu din restaurantul Clubului din Rosewood, privind spre fereastra din nișă. Pe terenul de golf, doi tipi mai în vârstă, purtând pulovere decoltate în V și pantaloni kaki militărești, încercau să mai punteze vreo câteva găuri înainte de apusul soarelui. Afară, pe terasă, lumea profita de una dintre ultimele zile calde ale anului, bând gin tonic și mâncând crevete de stâncă și pătrățele de bruschetta. Domnul și doamna Hastings își agitară paharele cu martini Bombay Sapphire, după care se priviră reciproc.

— Propun un toast, anunță doamna Hastings, împingându-și părul blond, tuns scurt, în spatele urechilor, inelul ei cu diamant de trei carate scânteind în lumina soarelui la apus revărsată prin fereastră. Părinții lui Spencer mereu toastau înainte să bea ceva: chiar și apă.

Doamna Hastings își înălță paharul.

— Pentru intrarea lui Spencer în finala pentru Orhideea

de Aur.

Domnul Hastings ciocni.

— Și pentru apariția ei pe prima pagină în Sentinel de duminică.

Spencer își ridică și ea paharul și ciocni cu ei, însă făcu efortul cam fără tragere de inimă. Nu-și dorea să fie acolo, își dorea să fie acasă, protejată, adăpostită. Nu se putea abține să se gândească la ciudata ei ședință de azi-dimineață cu doctorița Evans. Viziunea aceea care-i apăruse – uitata ceartă cu Ali, din seara în care dispăruse – era obsedantă. De ce nu și-o amintise și până acum? Să fi fost mai mult de-atât? Dar dacă ea l-o fi văzut pe asasinul lui Ali?

— Felicitări, Spencer, zise mama ei, întrerupându-i meditația. Sper să câștigi.

— Mersi, băigui Spencer. Își făcu de lucru, împăturindu-și șervetul verde în forma burdufului de acordeon, apoi începu să le îndoiaie și pe celelalte de pe masă.

— Te frământă ceva? se interesă mama ei, făcând semn cu bărbia spre șervete.

Spencer încetă imediat cu împăturitul.

— Nu, răspunse în grabă. Numai că, ori de câte ori închidea ochii, se întorcea imediat în amintirea aceea cu Ali. Acum, era atât de limpede! Putea să simtă mirosul caprifoiului care creștea în pădurea ce se întindea paralel cu hambarul, adierea brizei începutului de vară, vedea licuricii împestrînd cerul întunecat. Dar nu se putea să fie adevărat...

Când își ridică ochii spre ei, văzu că părinții o priveau cam neobișnuit. Probabil că-i puseseră vreo întrebare pe care ea n-o auzise cătuși de puțin. Pentru prima oară în viață, își dori să fi fost acolo Melissa, ca să monopolizeze conversația.

— Ești agitată din cauza doctorului? o întrebă mama ei, în șoaptă.

Spencer nu-și putu stăpâni zâmbetul: îi plăcea la nebunie cum îi spunea mama ei doctoriței Evans:

„doctorul”, în loc de „terapeutul”.

— Nu. N-am nimic.

— Crezi că ai...

Tatăl ei dădu impresia că-și caută cuvintele, jucându-se cu acul de cravată.

— ... ai realizat multe, cu doctorul?

Spencer își fâțâi furculița pe masă. Depinde ce înțelege prin realizat, ar fi vrut să-i replice.

Până să poată răspunde ea, apăru chelnerul. Era același care-i servea de ani de zile, mărunțelul chel cu voce ca a lui Winnie-the-Pooh.

— Bună seara, domnule și doamnă Hastings, zise Pooh, strângându-i mâna tatălui lui Spencer. Și bună seara, Spencer. Arăți minunat.

— Mersi, mormăi Spencer, deși era convinsă că nu arăta nicidecum bine. Nu-și spălase părul după antrenamentul de hochei pe iarbă, iar ultima oară când se privise în oglindă constatase că avea o expresie sălbatică, speriată în ochi. Tresărea întruna, de asemenea, și privirea îi tot fugea prin restaurant, să vadă dacă n-o urmărește cineva.

— Ce mai faceți, astă-seară? se interesă Pooh. Scutură șervetele abia reîmpăturite de Spencer și le așează în poala fiecăruia. Ați venit pentru vreo ocazie specială?

— De fapt, da, trâmbiță doamna Hastings. Spencer a ajuns în finala competiției pentru Orhideea de Aur. E un foarte important premiu școlar.

— Mamă, protestă Spencer. Nu putea să suporte când mama ei se apuca să facă publice realizările celor din familie. Mai ales acum, când ea știa că trișase.

— E minunat! zberă Pooh. Ce plăcut, să mai avem și ceva vești bune, măcar câteodată!

Se aplecă mai aproape de clienții săi.

— Destui dintre oaspeții noștri au impresia că l-ar fi văzut pe hărțuitorul acela despre care vorbește toată lumea. Unii chiar susțin că ar fi văzut pe cineva prin preajma clubului aseară.

— Oare orașul acesta n-a trecut deja prin destule? Cugetă cu voce tare domnul Hastings.

Doamna Hastings își privi îngrijorată soțul.

— Știi ceva, aș putea să jur că am văzut pe cineva zgâindu-se la mine când m-am dus după Spencer la doctor, luni.

Spencer își ridică brusc capul.

— Ai reușit să-l vezi?

Doamna Hastings ridică din umeri.

— Nu tocmai.

— Unii afirmă că ar fi un bărbat. Alții, că e o femeie, comentă Pooh.

Cu toții țâțâiră, necăjiți.

Pooh le preluă comenzile. Spencer bălmăji că vrea ton ahi⁶⁶: același lucru pe care-l tot cerea de când încetase să mai comande meniul pentru copii. În timp ce chelnerul se rostogolea de-acolo, Spencer privi, cu ochii împăienjeniți, prin salon. Tematica decorului era o barcă șubredă din Nantucket⁶⁷, cu scaune împletite din ramuri întunecate de răchită, și colace de salvare și figuri din bronz pentru corăbii din belșug. Pe peretele din partea cealaltă încă se afla pictura murală cu oceanul, cu tot cu un hidos calmar uriaș, o balenă ucigașă și un triton cu părul blond revărsat pe spate și un nas strâmb, gen Owen Wilson. În vremea când Spencer, Ali și celelalte fete veneau aici singure pentru cină – de foarte multe ori, pe când erau într-a șasea și a șaptea – se dădeau în vânt să stea lângă triton. Odată, când Mona Vanderwaal și Chassey Bledsoe veniseră acolo de capul lor, Ali le ceruse amândurora să-l sărute cu limba pe triton. Lacrimi de rușine șiroiseră pe obrajii celor două fete, în timp ce lungeau buzele pictate ale tritonului.

---

⁶⁶ Specie de ton cu aripioare galbene, ahi fiind denumirea lui hawaiiană

⁶⁷ Insulă situată la aproape 50 de kilometri la sud de Cape Cod, Massachusetts, legătura cu continentul efectuându-se cu feribotul sau cu ambarcațiuni particulare

Ali era foarte rea, se gândi Spencer. Visul îi reveni în minte. Asta n-o poți avea, zisese Ali. De ce se înfuriase Spencer atât de rău? În seara aceea, Spencer avusese impresia că Ali voia să-i spună Melissei despre Ian. Acesta să fi fost motivul? Și la ce s-o fi referit doctorița Evans, spunând că unii oameni își șterg din memorie anumite întâmplări? Oare să mai fi făcut Spencer asta și altă dată?

Deodată, deveni curioasă.

— Mami? întrebă ea. Știi cumva dacă mi s-a întâmplat vreodată, cum să zic, să uit întâmplător o mulțime de lucruri? Cum ar fi... să trec printr-o amnezie temporară?

Mama ei rămase cu paharul în aer.

— D-de ce întrebi?

Spencer își simți ceafa lipicioasă de transpirație. Mama ei avea aceeași expresie tulburată, de nu vreau să am de-a face cu așa ceva, pe care-o avusese atunci când fratele ei, Daniel, unchiul lui Spencer, se îmbătase prea rău la una dintre petrecerile lor și trăncănise, divulgând câteva secrete de familie până atunci extrem de bine protejate. Așa se-ntâmplase ca Spencer să afle că bunica ei fusese dependentă de morfină, și că mătușa ei Penelope dăduse un copil spre adopție pe când avea șaptesprezece ani.

— Stai puțin, mi s-a întâmplat?

Mama ei pipăi marginea zimțată a farfuriei.

— Aveai șapte ani. Ai avut gripă.

Venele de la gât ale mamei ei ieșiseră în relief, ceea ce însemna că-și ținea respirația. Iar asta însemna că nu-i spunea totul lui Spencer.

— Mamă!

Mama ei își plimbă degetele pe buza paharului cu martini.

— N-are importanță.

— Hai, spune-i, Veronica, interveni tatăl ei, cu severitate. Acum poate să suporte adevărul.

Doamna Hastings inspiră adânc.

— Păi, tu, Melissa și cu mine ne-am dus la Institutul Franklin: amândurora vă plăcea expoziția aceea cardiologică. Ți-aduci aminte?

— Sigur că da, răspuse Spencer. Expoziția cardiologică din Institutul Franklin se întindea pe o suprafață de aproape cinci sute de metri pătrați, venele erau groase cât antebrațul lui Spencer și pulsau atât de zgomotos, încât, când te aflai în interiorul ventriculelor, era unicul sunet pe care-l mai puteai auzi.

— Ne întorceam spre mașină, continuă mama ei, cu ochii în jos. Pe drum, ne-a oprit un bărbat.

Se opri puțin, luându-și soțul de mână. Amândoi aveau înfățișările extrem de grave.

— El... avea o armă în haină. Voia să-i dau portofelul.

Spencer făcu ochii mari.

— Ce?

— Ne-a obligat să ne întindem cu fața în jos pe trotuar, povesti mai departe doamna Hastings, căreia începuseră să-i tremure buzele. Nu mă deranja că i-am dat portofelul, dar mi-era tare frică pentru voi, fetele. Scânceați și plângeați întruna. Tu mă tot întrebai dac-o să murim.

Spencer își răsuci în poală vârful șervetului. Nu-și amintea nimic din toate acestea.

— El mi-a zis să număr până la o sută, și că de-abia pe urmă avem voie să ne ridicăm, continuă mama ei. Când drumul a fost liber, ne-am dus fuga la mașină și am plecat spre casă. Am condus cu aproape cincizeci de kilometri peste limita de viteză legală, mi-aduc aminte. A fost o minune că nu m-a oprit nimeni.

Tăcu, sorbind din pahar. Cineva scăpă mai multe farfurii în bucătărie, și cei mai mulți dintre clienți își lungiră gâturile în direcția zgomotului de porțelan spart, însă doamna Hastings păru să nici nu-l fi auzit.

— După ce am ajuns acasă, tu ai avut o febră îngrozitoare, istorisi ea. Te-a lovit ca din senin. Te-am dus la urgență. Ne temeam ca nu cumva să ai meningită:

existase un astfel de caz la câteva orașe distanță. A trebuit să stăm acasă cât timp am așteptat rezultatele analizelor, pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să te ducem fuga înapoi la spital. Am fost nevoiți să renunțăm la concursul de pronunțare corectă al Melissei. Ți-amintești că se pregătise pentru el?

Spencer își amintea. Uneori, ea și Melissa se jucau de-a concursul: Melissa era în rolul concurenteii, iar Spencer întruchipa juriul, repartizându-i Melissei, de pe o lungă listă, cuvinte pe care ea să le pronunțe pe litere. Asta era pe vremea când Melissa și Spencer se agreeau reciproc. Dar, din ce-și amintea Spencer, Melissa renunțase la concurs din cauză că avea un meci de hochei pe iarbă în aceeași zi.

— Melissa a mai fost la concurs până la urmă? izbuti ea să întrebe.

— A fost, dar s-a dus cu familia Yolandei. Ți-amintești de prietena ei, Yolanda? Ea și cu Melissa erau mereu împreună la concursurile de verificare a cunoștințelor.

Spencer se încruntă.

— Yolanda Hensler?

— Exact.

— Melissa n-a fost niciodată... Spencer se opri. Era pe cale să spună că Melissa nu fusese niciodată prietenă cu Yolanda Hensler. Yolanda era genul de fată dulce ca mierea în prezența adulților, însă o teroare în particular. Spencer știa că, odată, Yolanda o silise pe Melissa să treacă prin toate testele de verificare a cunoștințelor fără vreo pauză, cu toate că Melissa îi spusese de un miliard de ori că trebuie să facă pipi. Până la urmă, făcuse pe ea, și-i udase Yolandei întreaga cuvertură Lilly Pulitzer.

— În orice caz, o săptămână mai târziu, febra ți-a cedat, îi zise mama ei. Numai că, atunci când te-ai trezit, ai uitat tot ce se întâmplase. Ți-ai amintit că ai fost la Institutul Franklin, și că ai mers prin inimă, dar pe urmă te-am întrebat de bărbatul cel rău din oraș. Iar tu ai zis: „Care bărbat rău?” Nu-ți aminteai nici de urgență, nici că

ți se făcuseră analizele, nici că ai fost bolnavă, nimic. Pur și simplu... s-a șters tot. Te-am supravegheat și în restul verii. Ne temeam că ai putea să te îmbolnăvești iar. Eu și Melissa a trebuit să renunțăm la tabăra de caiac pentru mame și fiice din Colorado, și la acel mare recital de pian din New York City, dar cred că ea a înțeles.

Spencer își simți inima bătându-i cu o viteză nebunească.

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic despre asta?

Mama ei își privi soțul.

— Toată povestea a fost foarte ciudată. M-am gândit că te-ai putea necăji, aflând că nu-ți mai amintești o săptămână întregă. Erai și-așa destul de neliniștită.

Spencer se apucă de muchia mesei. E posibil să nu-mi amintesc mai mult de o săptămână din viață, îi venea să le spună părinților ei. Dacă n-a fost singura mea amnezie?

Închise ochii. Unicul sunet pe care-l mai putea auzi era acel trosc din amintire. Dacă-și pierduse memoria înainte ca Ali să dispară? Dacă nici de seara aceea nu-și mai amintea?

Când sosi Pooh și începu să le așeze în față farfuriile aburinde, Spencer tremura. Doamna Hastings își lungi gâtul spre ea.

— Spencer? Ce s-a întâmplat?

Întoarse capul spre tatăl lui Spencer.

— Știam eu că n-ar fi trebuit să-i spunem.

— Spencer? zise domnul Hastings, fluturându-și mâna prin fața ochilor fiicei sale. Te simți bine?

Spencer își simțea buzele amorțite, ca și cum i-ar fi fost injectate cu novocaină.

— Mi-e frică, răspunse.

— Frică? repetă tatăl ei, aplecându-se în față. De ce?

Spencer clipi. Parcă trecea din nou prin acel vis care se tot repeta, când voia să spună ce avea în minte, dar în loc ca din gură să-i iasă cuvinte, ieșea o cochilie. Sau un vierme. Sau o trâmbă de fum purpuriu, prăfos. Apoi, se

hotărî să tacă. Dintr-odată, înțelese care era răspunsul căutat – de ce anume se temea.

De ea însăși.

22

Nicăieri nu e ca în Rosewood... de la o mie de metri altitudine

Vineri dimineață, Hanna coborî din Volkswagenul Jetta maro al lui Lucas. Erau în parcare aparținând Parcului Național Ridley Creek, și soarele abia își făcuse apariția.

— Asta-i marea mea surpriză, care ar trebui să mă facă să mă simt mult mai bine? întrebă ea, privind în jur. Parcul Ridley Creek era plin de grădini unduite și de trasee pentru drumetii. Privi cum trece pe lângă ei un grup de fete în pantaloni scurți pentru jogging și tricouri cu mâneci lungi. Apoi, un grup de băieți pe biciclete, purtând multicolori pantaloni scurți din spandex. Imaginea lor o făcea pe Hanna să se simtă leneșă și grasă. Iat-o aici, la nici măcar șase dimineața, și oamenii aceștia ardeau calorii la modul cel mai serios. Ei probabil că nici nu înfulecaseră o cutie întregă de biscuiți în formă de peștișori aurii, cu aromă de brânză cheddar, aseară.

— Nu pot să-ți spun, îi răspunse Lucas. Altfel, n-ar mai fi surpriză.

Hanna scoase un geamăt. Aerul mirosea a frunze arse, ceea ce ei i se părea totdeauna ciudat. În timp ce mergea, făcând să-i scrâșnească sub tălpi pietrișul din parcare, i se păru că aude un chicotit înfundat. Se răsuci brusc, cu simțurile ascuțite la maximum.

— Ceva probleme? se interesă Lucas, oprindu-se la câțiva pași mai încolo.

Hanna îi arătă în direcția copacilor.

— Vezi pe cineva?

Lucas își umbri ochii cu palma.

— Te îngrijorează hărțuitorul ăla?

— Cam așa ceva.

Neliniștea îi rodea stomacul. Pe drum într-acolo, prin semiîntuneric, Hanna simțise că-i urmărește o mașină. Să fi fost A? Hanna nu-și putea scoate din minte bizarul SMS de ieri, referitor la faptul că Mona s-ar fi dus la Bill Beach pentru o operație estetică. Într-un fel, părea plauzibil: Mona nu purta niciodată ceva care să lase prea multă piele la vedere, chiar dacă era cu mult mai slabă decât Hanna. Dar o operație estetică – oricare, în afara măririi sânilor, oricum – era oarecum... jenantă. Însemna că genetica era împotriva ta, și n-aveai cum să-ți obții doar prin intermediul exercițiilor fizice un corp ideal. Dacă Hanna ar răspândi zvonul acesta despre Mona, popularitatea acesteia ar putea să scadă cu câteva gradeții. Mona i-ar fi făcut-o oricărei alte fete fără să clipească... dar ea, să-i facă Monei așa ceva? S-o rănească pe ea era ceva cu totul diferit.

— Eu cred că suntem în siguranță, zise Lucas, îndreptându-se spre cărarea din pietricele. Se spune că hărțuitorul nu-i spionează pe oameni decât în casele lor.

Hanna își frecă ochii, agitată. Măcar o dată, nu trebuia să-și facă griji că s-ar mânji de rimel. În dimineața aceasta, nu se machiase aproape deloc. Și se îmbrăcase cu pantalonii Juicy din velur și un hanorac gri cu glugă, pe care le purta deseori când alerga ture după ture de pistă. Totul, ca să demonstreze că nu era vreo excentrică ieșire amoroasă cu noaptea-n cap.

Când îi apăruse Lucas la ușă, Hanna fusese cuprinsă de un sentiment de ușurare văzându-i blugii jerpeliți, tricoul scămoșat și hanoracul gri cu glugă, la fel ca al ei. Pe urmă, el se trântise pe un morman de frunze din drum, începând să scurme prin el la fel ca miniaturalul doberman al Hannei, Bulinuță. Era, de fapt, destul de simpatic. Ceea ce însemna cu totul altceva decât că l-ar fi considerat pe Lucas simpatic, evident.

Ajunseră într-un luminiș și Lucas se întoarse spre ea.

— Ești gata pentru surpriză?

— Pentru binele tău, sper să fie ceva interesant, zise Hanna, dându-și ochii peste cap. La ora asta puteam să fiu încă în pat.

Lucas o călăuzi printre copaci. În luminiș, era un balon cu aer cald, cu dungi în toate culorile curcubeului. Zăcea, moale, într-o parte, cu coșul răsturnat. Doi tipi stăteau în jurul balonului, în timp ce pompele suflau aer în el, făcându-i învelișul să se unduiască.

— Ta-daaa! strigă Lucas.

— O-Kaaaay, oftă Hanna, punându-și palma streășină la ochi. E vorba să stau să-i urmăresc cum umflă balonul? Știuse ea că nu era o idee bună. Lucas era prea penibil.

— Nu chiar, replică Lucas, lăsându-se pe călcâie. O să te urci în el.

— Ce? țipă Hanna. Singură?

Lucas îi trase un bobârnac în creștet.

— Merg cu tine, na! Am brevet de pilot pentru baloanele cu aer cald, îi explică, pornind spre balon. Acum învăț să pilotez și un Cessna. Dar cea mai mare realizare a mea e asta, adăugă, arătându-i un termos din inox. Am făcut milk-shake pentru amândoi, azidimineață. A fost prima dată când am folosit blenderul... de fapt, prima dată când am folosit un aparat electrocasnic. Nu ești mândră de mine?

Hanna zâmbi cu superioritate. Sean mereu gătise pentru ea, ceea ce mereu o făcuse să se simtă mai degrabă nepotrivită, decât răsfățată. Îi plăcea nevinovăția băiețească a lui Lucas.

— Sunt mândră, zise. Și poți să fii sigur c-o să mă sui cu tine în chestia aia periculoasă.

După ce balonul ajunsese să fie dolofan și bine întins, Hanna și Lucas se urcară în nacelă, și Lucas expedie un jet lung de flăcări în înveliș. În câteva secunde, începură să se înalțe. Hanna se miră să constate că stomacul nu-i zvâcnea, așa cum se întâmpla uneori în lifturi, iar când

privi în jos, fu uimită să vadă că tipii care ajutaseră la umflarea balonului nu mai erau acum decât două minuscule pete pe iarbă. Zări Volkswagenul Jetta al lui Lucas în parcare... apoi râul în care se pescuia, apoi poteca șerpuită pentru alergări și, în cele din urmă, Șoseaua 352.

— Uite turnul din Hollis! strigă ea entuziasmată, arătându-l în depărtare.

— Super, este? zâmbi Lucas.

— Este, recunosc Hanna. Era atât de frumos acolo, sus, și atâta liniște! Nu tu zgomote ale circulației, nu tu păsări enervante, nu tu vuiet de vânt. Și, cel mai bun lucru dintre toate, acolo sus nu era A. Hanna se simțea cât se poate de liberă. O parte din ea ar fi vrut să zboare într-un balon pentru tot restul vieții, ca Vrăjitorul din Oz.

Zburară peste cartierul Old Hollis, cu casele lui în stil victorian și peluzele neîngrijite din fața lor. Pe urmă, peste King James Mall, cu parcare a lui aproape goală. Hanna zâmbi când trecură pe deasupra școlii cu internat a quakerilor. Avea, pe peluza din față, un obelisc avangardist care fusese poreclit Penisul lui William Penn.

Plutiră pe deasupra fostei case a lui Alison DiLaurentis. De sus, părea atât de netulburată! Alături de ea, era casa lui Spencer, cu moara ei de vânt, grajdurile, hambarul și piscina căptușită cu piatră. La câteva case mai încolo era și a Monei, o frumoasă clădire din cărămidă roșie, mărginită de un pâlc de cireși, cu un garaj la marginea curții. Odată, imediat după ce se transformaseră, pictaseră cu vopsea reflectorizantă pe acoperișul lui HM + MV = CMBMBPDV⁶⁸. Niciodată nu știuseră cum arăta, de fapt, de sus. Întinse instinctiv mâna după BlackBerry, cu gândul să-i trimită Monei vestea.

Apoi, își aminti. Ele două nu mai erau prietene. Trase scurt aer în piept.

— Te simți bine? o întrebă Lucas.

---

⁶⁸ Hanna Marin + Mona Vanderwaal – Cele Mai Bune și Mai Bune Prietene Din Lume

Ea își feri privirea. Mda. Perfect.

Sprâncenele lui Lucas alcătuiră un V.

— La școală, sunt la cercul de paranormal. Exersăm citirea gândurilor. Pot să ți le extrag cu ajutorul percepției extra-senzoriale.

Închise ochii și-și puse mâinile pe tâmples.

— Ești supărată din cauză că... Mona își ține petrecerea de ziua ei fără tine.

Hanna își înăbuși un pufnet disprețuitor. De parcă ar fi fost greu să-și dea seama. Lucas nimerise peste ea în toaletă imediat după ce se întâmplase. Hanna deșurubă capacul termosului.

— Și cum se face că ești, ca să zic așa, în toate cluburile și cercurile imaginabile de la Rosewood Day?

Așa, ar fi reprezentat o variantă și mai stupidă de tocilar a lui Spencer.

Lucas deschise ochii. Erau de un albastru atât de limpede, de deschis... aidoma creionului colorat albastrui din cutia de 64-Crayola.

— Îmi place să fiu ocupat tot timpul. Dacă nu fac nimic, încep să mă gândesc.

— La ce?

Lui Lucas îi zvâcni mărul lui Adam. Înghiți în sec.

— Fratele meu mai mare a încercat să se sinucidă acum un an.

Hanna făcu ochii mari.

— Are tulburări bipolare. Nu și-a mai luat medicamentele și... ceva a început să-i funcționeze aiurea în cap. A luat un pumn întreg de aspirine, și l-am găsit leșinat în living. Acum, e la spital, la secția de psihiatrie. Îl țin pe tratament și... el nu mai e de fapt același de dinainte, așa că...

— A fost și el la Rosewood Day? întrebă Hanna.

— Mda, dar e cu șase ani mai mare ca noi. Probabil că nu ți l-ai aminti.

— Doamne! Îmi pare foarte rău, șopti Hanna. E nașpa. Lucas ridică din umeri.

— Foarte mulți probabil că n-ar face altceva decât să se închidă în cameră și să se facă praf, însă în cazul meu are un efect mai bun faptul că mă mențin ocupat.

Hanna își încrucișă brațele pe piept.

— Metoda mea de a rămâne în toate mințile e să înghit o tonă de snacks pe bază de cașcaval, după care să dau tot afară.

Își astupă gura cu palma. Nu-i venea să creadă că spusese una ca asta.

Lucas înălță o sprânceană.

— Snacks pe bază de cașcaval, hm? Adică, de-astea, Cheez-Its? Doritos?

— Mhî, mormăi Hanna, fixând cu privirea fundul din lemn al nacelei balonului.

Degetele lui Lucas începură să se agite. Avea mâini puternice și bine proporționate și părea capabil să facă masajе chiar grozave pe spate. Dintr-odată, Hanna se simți tentată să le atingă.

— Verișoara mea a avut... și ea... problema asta, zise cu delicatețe Lucas. A scăpat de ea.

— Cum?

— Și-a găsit fericirea. S-a mutat în altă parte.

Privirea Hannei se mută dincolo de marginea nacelei. Zburau acum peste Cheswold, cel mai bogat cartier din Rosewood. Hanna își dorise mereu să locuiască într-o casă din Cheswold, iar de-aici, de sus, proprietățile arătau chiar și mai uluitor decât văzute de la nivelul străzii. În același timp, însă, arătau și rigide și formaliste și nu tocmai reale: mai degrabă, semănau a idee de casă, decât a clădire în care să-ți dorești să locuiești.

— Și eu am fost fericită, mărturisi Hanna, suspinând. N-am mai făcut... chestia cu cașcavalul... de ani de zile. Numai că, în ultima vreme, viața mea a fost îngrozitoare. Sunt necăjită în legătură cu Mona. Dar mai e și altceva. Mai e, de fapt, totul. Încă de când am primit cel dintâi mesaj, parc-aș fi căzut din lac în puț!

— Derulează filmul înapoi, ceru Lucas, lăsându-se pe

spate. Mesaj?

Hanna ezită. Nu intenționase să aducă vorba despre A.

— Uite, doar că tot primesc mesaje. Cineva mă sâcăie cu toate chestiile astea personale.

Îl privi pe furiș, sperând că nu se va arăta interesat: majoritatea băieților n-ar fi fost. Spre nenorocul ei, arăta preocupat.

— Cam urât, aprecie Lucas, încrețindu-și fruntea. Cine ți le trimite?

— Nu știu. La început, am crezut c-ar fi Alison DiLaurentis, zise, oprindu-se pentru o clipă și îndepărtându-și părul căzut peste ochi. Știu că e o idiotenie, dar primele mesaje vorbeau despre chestia asta, pe care numai ea o cunoștea.

Lucas se strâmbă, dezgustat.

— Cadavrul lui Alison a fost găsit, când, acum o lună? Și cineva se dă drept ea? E... e ceva... monstruos.

Hanna își agită brațele.

— Nu, am început să primesc mesajele înainte să se descopere trupul lui Ali, așa că nimeni nu știa încă despre moartea ei...

Simțea că începe s-o doară capul.

— E derutant și... nu-ți bate tu capul cu asta. Uită că așa fi zis ceva.

Lucas o privi stânjenit.

— Poate c-ar trebui să anunți poliția.

Hanna se smiorcăi încet.

— Oricine ar fi, nu încalcă vreo lege.

— Totuși, nu știi cu cine ai de-a face, zise Lucas.

— Probabil c-o fi vreun copil tâmpit.

Lucas șovăi câteva clipe.

— Nu obișnuiesc poliștii să spună că, dacă te hărțuiește cineva, cum ar fi, dându-ți telefoane în chip de farsă, cel mai probabil e vorba despre cineva cunoscut? Am văzut asta odată, într-o emisiune de investigații.

Un fior rece o străbătu. Hanna se gândi la mesajul lui A: Una dintre vechile tale prietene îți ascunde ceva. Ceva

foarte important. Gândul îi zbură din nou spre Spencer. Odată, nu la mult timp după ce dispăruse Ali, tatăl lui Spencer le dusesse pe toate patru la Wildwater Kingdom, un parc acvatic amplasat nu foarte departe de casă. În timp ce urca împreună cu Spencer pe Toboganul Diavolului, Hanna o întrebase dacă ea și Ali erau cumva supărate una pe cealaltă din vreun motiv.

Fața lui Spencer căpătase exact nuanța de merlot a costumului ei bikini cu șnur, Tommy Hilfiger.

— De ce mă-ntrebi asta? replicase ea.

Hanna își încrețise fruntea, strângându-și mai bine la piept pluta umflată.

— Eram doar curioasă.

Spencer se apropiase cu un pas. Aerul păru să rămână extrem de nemișcat, și toate plescăiturile și țipetele dădură impresia că s-ar fi evaporat deodată.

— Nu eu m-am supărat pe Ali, zisese ea. Ea s-a supărat pe mine. Și habar n-am de ce, OK?

Apoi, se întorsese cu 180 de grade și pornise să coboare scara din lemn, practic ciocnindu-se de alți copii în drum.

Hanna își încovrigă degetele de la picioare. Nu se mai gândise la întâmplarea asta de ceva vreme.

Lucas își dresе glasul.

— Și despre ce erau mesajele? Despre faza cu cașcavalul?

Hanna privi luminatoarele din vârful Catedralei Rosewood, cea în care se desfășurase slujba de comemorare a lui Ali. Ce mă-sa, se gândi. Doar îi spusese lui Lucas despre A, de ce nu și despre tot restul? Era ca exercițiul acela de încredere pe care-l făcuse în tabăra cu corturile dintr-a șasea: o fată colegă de cort, pe nume Viviana Rogers, stătuse în spatele ei, și Hanna trebuise să-i cadă în brațe, având încredere în ea c-o va prinde și n-o va lăsa să cadă grămadă pe iarbă.

— Mda, cu cașcavalul, răspunse ea, încet. Și... în fine, poate c-ai auzit și câte ceva din celelalte. Multe bârfe

circulă acum despre mine. Ca, de exemplu, cu tata. A plecat de-acasă acum vreo doi ani, și acum locuiește cu frumoasa lui fiică vitregă. Care poartă mărimea doi.

— Și tu ce mărime porți? o întrebă Lucas, dezorientat.

Ea inspiră adânc, neluându-i în seamă întrebarea.

— Și am mai fost prinsă și furând: niște bijuterii de la Tiffany, și mașina tatălui lui Sean Ackard.

Își ridică privirea, surprinsă să constate că Lucas nu sârise din balon de dezgust.

— Într-a șaptea, eram grasă, urâtă și proastă. Chiar dacă eram prietenă cu Alison, tot mă simțeam... ca un nimic. Eu și Mona am trudit din greu să ne schimbăm, și am crezut că am devenit amândouă... Alison. A mers pentru o vreme, dar s-a terminat.

Auzindu-și problemele enunțate cu voce tare, i se părea că arată ca o fraieră. Dar, în același timp, îi dădea o senzație asemănătoare cu cea de când fusese cu Mona într-un spa, la țară, și i se făcuse o clismă. Procedul era scârbos, dar pe urmă, se simțise atât de liberă!

— Mă bucur că nu ești ca Alison, zise încetișor Lucas.

Hanna își dădu ochii peste cap.

— Toată lumea o iubea pe Alison.

— Eu nu, replică Lucas, evitând privirea uluită a Hannei. Știu că e îngrozitor s-o spun, și mă simt oribil din cauza a ceea ce i s-a întâmplat ei. Totuși, cu mine n-a fost prea drăguță.

Lucas mai trimise un jet de flăcări în balon.

— Într-a șaptea, Ali a lansat un zvon cum c-aș fi hermafrodit.

Hanna își ridică brusc privirea.

— Nu Ali a lansat zvonul ăsta.

— Ba da. De fapt, eu l-am lansat pentru ea. La un meci de fotbal, m-a întrebat dacă sunt hermafrodit. Eu i-am răspuns că n-am habar ce înseamnă să fii hermafrodit. Ea a râs și le-a spus tuturor. Mai târziu, când i-am acordat și eu atenție, era prea târziu: zvonul ajunsese peste tot.

Hanna îl privi neîncrezătoare.

— Ali n-ar fi făcut una ca asta.

Și totuși... Ali ar fi făcut una ca asta, Ali fusese cea care le pusese pe toate s-o strige pe Jenna Cavanaugh Albă-ca-Zăpada. Tot ea răspândise zvonul că Toby ar avea branhii. Toată lumea lua orice spunea Ali ca literă de evanghelie.

Hanna aruncă o privire dincolo de marginea nacelei. Zvonul cum că Lucas ar fi hermafrodit se stârnise după ce ele aflaseră că avea de gând să-i trimită Hannei o cutie în formă de inimă de Ziua Bomboanelor⁶⁹. Ali chiar se dusese cu Hanna să cumpere o pereche nouă de Sevens cu sclipici la buzunare. Zisese că-i plac la nebunie, dar probabil că mințea și în privința asta.

— Și tu n-ar trebui să mai spui că ești urâtă, Hanna, zise Lucas. Ești foarte, foarte drăguță.

Hanna își îndesă bărbia în gulerul bluzei, simțindu-se neașteptat de intimidată.

— Ești, să știi. Nu pot să-mi iau ochii de pe tine, insistă Lucas, după care se strâmbă. Hait, probabil că am trecut mult dincolo de chestia cu prietenia, hm?

— Nu-i nimic, răspunse Hanna. Căldura îi învăluia toată ființa. Se simțea atât de bine să audă că e drăguță! Când îi spusese cineva asta ultima dată? Lucas era cât se poate de diferit, pentru un băiat, față de perfectul Sean. Lucas era înalt și slab, și cătuși de puțin un tip cool, cu serviciul lui de la Rive Gauche, și clubul de paranormal și autocolantul de pe spatele automobilului, pe care scria SCISSOR SISTERS, ceea ce ar fi putut să reprezinte o formație, un salon de cosmetică, sau o sectă⁷⁰. Dar mai era și altceva pe-acolo: nu trebuia decât să sapi mai adânc ca să ajungi la acel lucru, exact cum făcuseră odată Hanna și tatăl ei, când bântuiseră pe plajele din New Jersey cu detectorul lor de metale. Căutaseră ore în

---

⁶⁹ Candy Day (sau National Candy Day), se sărbătorește în S.U.A. pe 4 noiembrie, zi în care, din patru în patru ani, au loc, prin tradiție, și alegerile prezidențiale

⁷⁰ În realitate, este o formație americană de disco, pop și glam

șir și găsiseră nu unul, ci doi cercei cu diamante, ascunși în nisip.

— Așa, ascultă, îi zise Lucas. Nici eu nu sunt invitat la petrecerea Monei. N-ai vrea să ne întâlnim sâmbătă și să ne organizăm o anti-petrecere? Am o piscină cu margine negativă⁷¹. Apa e încălzită. Sau, știi ceva, dacă nu te atrage, am putea... Nu știu. Să jucăm poker.

— Poker? repetă Hanna, aruncându-i o privire piezișă. Nu pe dezbrăcate.

— Drept cine mă iei? protestă Lucas, ducându-și o mână la piept. Eu vorbesc despre Texas Hold 'Em. Totuși, ar fi cazul să ai grijă. Sunt tare.

— Foarte bine. Sigur. Vin să jucăm poker, acceptă Hanna, lăsându-se pe spate în nacela balonului și dându-și seama că de-abia aștepta. Îi zâmbi, sfioasă, lui Lucas. Totuși, îi zise, nu schimba subiectul. Acum, că m-am făcut de tot rahatul, e cazul să ieși și tu pe interval cu ceva chestii jenante. De ce altceva mai fugi, avântându-te în toate activitățile tale?

Lucas se sprijini și el de marginea nacelei.

— Păi, să vedem. Ar fi chestia aia, că sunt hermafrodit.

Pe chip avea o expresie de totală seriozitate. Hanna făcu ochii mari, prinsă pe picior greșit. Dar Lucas zâmbi, apoi râse de-a binelea, așa că râse și ea.

23

Tufele de trandafiri mai au și ochi

Vineri, în pauza de prânz, Emily stătea în sera de la Rosewood Day, locul în care plante bogate în frunze și vreo câteva specii de fluturi prosperau în condiții de umiditate. Chiar dacă era foarte cald și mirosea a pământ, mulți preferau să-și ia prânzul acolo. Poate că voiau să fugă de ploaia mocănească de-afară... sau poate că-și doreau, pur și simplu, să fie aproape de noua

⁷¹ Piscină săpată și lăsată fără una sau mai multe margini, generând iluzia unei întinderi nelimitate

fată la modă din Rosewood Day, Emily Fields.

— Și, te duci la petrecerea Monei? o întrebă Mike, fratele Ariei, privind-o cu speranță în ochi. El și cu alți câțiva băieți din echipa de lacrosse se trântiseră pe o bancă situată în fața ei și se agățau de fiecare cuvânt.

— Nu știu, răspuse Emily, terminându-și de ronțăit porția de chipsuri. Se cam îndoia că mama ei avea s-o lase să meargă la Mona, și nici nu era sigură că și-ar dori.

— După, ar trebui să vii pe la mine, să mai stăm în bazinul meu cu apă termală, îi propuse Noel Kahn, mâzgăindu-și numărul de telefon pe o foaie de dictando. O rupse apoi din caiet și i-o întinse. Acolo o să înceapă adevărata petrecere, zise el.

— Ia-ți și iubita cu tine, îi sugeră Mike, cu un licăr flămând în privire. Și nu vă jenați să vă faceți de cap în prezența noastră. N-avem prejudecăți.

— Aș putea chiar să pun la loc cabina foto, pentru voi, se oferă Noel, făcându-i cu ochiul lui Emily. Orice aveți poftă.

Emily își dădu ochii peste cap. După ce băieții plecară, țopăind, se aplecă ținându-se de coapse și râsuflă, sfârșită. Mare păcat că nu era profitoare de felul ei: probabil c-ar fi putut să scoată o grămadă de bani de pe urma băieților ăștora din Rosewood, obsedați de sex și de fete care se iubesc între ele.

Deodată, simți o mână micuță cuprinzându-i încheietura.

— Acum ieși cu băieții depravați? îi șopti Maya în ureche. L-am văzut pe unul cum îți dădea pe furis numărul de telefon.

Emily își ridică privirea. Inima îi zvâcni. Parcă trecuseră săptămâni de când n-o mai văzuse pe Maya, și nu se putea împiedica să nu se gândească întruna la ea. Imaginea chipului Mayei îi plutea prin minte ori de câte ori închidea ochii. Se gândi la felul în care-i simțise buzele, în timpul reprizelor de sărutat, pe stânca de lângă pârau.

Dar astfel de reprize nu aveau să se mai întâmple vreodată.

Emily își retrase mâna.

— Maya. Nu se poate.

Maya își răsfrânse buza de jos. Privi în jur. Copiii stăteau pe marginea fântânilor, sau pe băncile din lemn de lângă răzoarele cu flori, sau alături de adăpostul fluturilor, discutând calm și mâncând din pachetele lor pentru prânz.

— Doar nu ne urmărește cineva, zise.

Emily se cutremură. Ea simțea că o urmărește cineva. Pe toată durata prânzului, avusese o senzație cât se poate de stranie, cum că ar fi cineva imediat în spatele ei, urmărindu-i fiecare mișcare. Plantele din seră erau atât de înalte și de dense, încât le ofereau lesne adăpost celor dornici să se ascundă în spatele lor.

Maya își desprinse briceagul Swiss Army roz de pe rucsac și reteză un trandafir din bogatele tufe aflate în spatele lor.

— Poftim, zise, întinzându-i floarea lui Emily.

— Maya! exclamă Emily, lăsând-o să-i cadă în poală. N-ai voie să culegi flori de-aici.

— Nu-mi pasă, insistă Maya. Vreau să fie a ta.

— Maya, oftă Emily, plesnindu-și cu putere coapsele. Trebuie să pleci.

Maya se încruntă la ea.

— Tu iei în serios chestia aia, cu Vârfurile Copacilor? Văzând că Emily încuviințează, Maya scoase un geamăt. Credeam că ești mai puternică. Și mi se pare înfricoșător.

Emily își mototoli punga în care avusese mâncarea. Ce, nu trecuse deja prin toate astea?

— Dacă nu mă țin de Vârfurile Copacilor, trebuie să plec în Iowa. Și n-aș putea să suport... mătușa și unchiul meu sunt nebuni!

Închise ochii și se gândi la mătușa, la unchiul și la cei trei verișori ai ei din Iowa. Nu-i mai văzuse de mai mulți ani, și singurele imagini pe care reușea să le invoce în

mente erau cinci fețe dezaprobatore și încruntate.

— Ultima dată când am fost în vizită la ei, mătușa Helene mi-a spus că ar trebui să mănânc Cheerios și numai Cheerios la micul dejun, fiindcă reprimă tentațiile sexuale. Cei doi băieți, verii mei, aleargă în fiecare dimineață kilometri peste kilometri prin lanurile de porumb, ca să-și consume energia sexuală. Iar vară-mea Abby – e de vârsta mea – își dorea să fie călugăriță. Probabil că și este acum. Umbla cu un caiet după ea, pe care-l numise Micul Registru al Răului după Abby... și scria în el tot ce considera ea că ar fi un păcat. Despre mine a consemnat treizeci de lucruri păcătoase. Ei chiar și să mergi desculță i se părea ceva rău!

Maya chicoti.

— Așa o fi, dacă ai picioarele împiedicate rău!

— Nu e de râs, strigă Emily. Și nu e vorba ca eu să fiu puternică, sau să cred că Vârfurile Copacilor ar fi alegerea corectă, sau să mă mint pe mine însămi. Nu pot să trăiesc cu ei acolo.

Își mușcă buza, simțind acel val de căldură care o inunda când era pe cale să plângă. În ultimele două zile, dacă vreunul dintre părinți se întâmpla să treacă pe lângă ea, prin hol sau în bucătărie, nici măcar nu privea în direcția ei. La masă, nimeni nu-i spunea o vorbă. Se simțea ciudat când se așeza lângă ei pe canapea, să urmărească emisiunile de la televizor. Iar Carolyn, sora lui Emily, părea să nu aibă idee despre cum ar trebui să se poarte cu ea. Încă de la competiția de înot, Carolyn se ținuse la distanță de dormitorul pe care-l împărțeau amândouă. De obicei, surorile își făceau temele împreună, fiecare la biroul ei, șușotind una cu cealaltă despre problemele de la matematică, despre eseurile la istorie, sau despre bârfele auzite întâmplător la școală. Aseară, Carolyn urcase în cameră după ce Emily se vârase deja în pat. Se schimbase pe întuneric și se suise în propriul pat fără să spună un cuvânt.

— Ai mei n-or să mă mai iubească, dacă sunt gay, îi

explică Emily, privind-o pe Maya în ochii ei căprui rotunzi, închipuie-ți cum ar fi dacă ai tăi s-ar trezi într-o dimineață și ar hotărî că trebuie să te urască.

— Eu nu vreau altceva decât să fiu cu tine, murmură Maya, răsucind trandafirul între degete.

— Păi, și eu, răspuse Emily. Dar e imposibil.

— Hai să ieșim împreună în secret, propuse Maya. Uite, eu mă duc mâine la petrecerea Monei Vanderwaal. Să ne întâlnim acolo. O ștergem și găsim un loc în care să fim singure.

Emily își ronțăi degetul mare. Și-ar fi dorit să poată... însă cuvintele rostite de Becka o obsedau: Viața și-așa e destul de grea. De ce să ne-o facem noi și mai grea? Ieri, pe timpul pauzei mari, Emily intrase pe Google și tastase: Sunt grele viețile lesbienele? Chiar în timp ce scria cuvântul – lesbienele – apăsând cu un deget de la mâna dreaptă tasta L, iar apoi cu unul de la stânga E, S și B, i se părea ciudat gândul că era vorba și despre ea. Nu-i plăcea cuvântul ca atare: o ducea cu gândul la o budincă din orez, ceea ce-i displăcea. Toate linkurile din listă duceau spre site-uri porno, blocate. Încă o dată, Emily alătură în fereastra de căutare cuvintele lesbiene și grea.

Se simți fixată de ochii cuiva. Își roti privirea printre vrejurile involburate și printre tufe, și le zări pe Carolyn și alte câteva fete din lotul de natație, stând lângă tufele de bougainvillea. Sora ei privea încruntată drept spre ele, cu o expresie dezgustată pe față.

Emily sări de pe bancă.

— Maya, du-te. Ne vede Carolyn.

Se îndepărtă cu câțiva pași, prefăcându-se fascinată de un ghiveci cu gălbenele, însă Maya nu se clinti.

— Mai repede! șuieră Emily printre dinți. Pleacă de aici!

Simți privirea Mayei sfredelind-o.

— Mă duc mâine la petrecerea Monei, îi mai zise Maya o dată. O să fii acolo, sau nu?

Emily scutură din cap, nevrând să-i întâlnească privirea.

— Îmi pare rău. Eu trebuie să mă schimb.

Maya își smuci cu violență geanta ei mare din pânză, în dungi verzi și albe.

— N-ai cum să schimbi ceea ce ești. Și ți-am spus asta de o mie de ori.

— Dar dacă pot? replică Emily. Și poate că și vreau.

Maya lăasă să cadă pe bancă trandafirul pe care i-l dăruise lui Emily și se îndepărtă, tropăind furioasă. Emily o privi șerpuiind printre ghivece, apoi, prin ferestrele aburite, îndreptându-se spre ieșire, și-i veni să plângă. Viața ei era o harababură îngrozitoare. Vechea ei viață simplă – cea de dinaintea începerii acestui an școlar – părea să-i fi aparținut unei cu totul alte fete.

Deodată, simți degetele cuiva umblându-i pe ceafă. Un fior rece îi străbătu șira spinării, în timp ce se răsucea grăbită. Nu era decât un lujer dintr-o altă tufă de trandafiri, cu țepii grași și ascuțiți, cu florile înfoiate. Apoi, Emily observă ceva pe una dintre ferestrele aflate la câțiva pași mai încolo. Rămase cu gura căscată. Era ceva scris în aburul condensat. Te văd. Doi ochi mari, larg deschiși, umbriți de gene dese, erau desenați alături de cuvinte. Și semnătura: A.

Emily se repezi să ștergă scrisul cu mâneca. Oare o fi fost acolo tot timpul? Și de ce nu văzuse pe nimeni? Apoi, altceva îi veni în minte. Din cauza umidității din seră, aburii se condensau numai pe pereții interiori, așa că, oricine ar fi scris cuvintele acelea, trebuia să fie... înăuntru.

Emily se întoarse, căutând cu privirea orice semn denunțator, însă singurele persoane care priveau în direcția ei fuseseră Maya, Carolyn și băieții din echipa de lacrosse. Toți ceilalți mișunau spre ușa serei, așteptând sfârșitul pauzei, și Emily nu se putu împiedica să se întrebe dacă A era printre ei.

Și, într-o altă grădină, de cealaltă parte a orașului...

Vineri după-amiază, Spencer stătea aplecată deasupra răzoarelor de flori ale mamei sale, smulgând buruienile groase, încăpățâdate. De obicei, doamna Hastings se ocupa personal cu grădinăritul, însă Spencer se oferise, într-o tentativă de fi drăguță... și de a-și răscumpăra o vină, cu toate că nu știa sigur care.

Baloanele multicolore cumpărate de mama ei acum câteva zile, în onoarea Orhideei de Aur, erau încă legate de grilajul din patio. Felicitări, Spencer! Scria pe toate. Lângă cuvintele acestea erau desenate panglici albastre și trofee. Spencer le privi materialul lucios, tip Mylar; imaginea ei deformată îi întoarse privirea. Era ca și cum ar fi fost într-o cameră a oglinzilor: fața îi părea lunguiață, nu rotundă, ochii erau mici, în loc să fie mari, iar nasul mic și rotund părea gros și enorm. Poate că fata din balon, nu Spencer, fusese cea care trișase, ajungând finalistă în competiția pentru Orhideea de Aur. Și poate că tot fata din balon fusese cea care se certase cu Ali în seara dispariției acesteia.

Aspersoarele intrară în funcțiune la vecini, în curtea fostei case a familiei DiLaurentis. Spencer privi spre fereastra fostei camere a lui Ali. Era ultima din spatele casei, exact vizavi de fereastra camerei lui Spencer. Ea și Ali se consideraseră nespuse de norocoase pentru faptul că aveau camerele față-n față. Aveau semnalele lor, pentru orele de după cele permise pentru convorbiri telefonice: o aprindere scurtă a lanternei însemna: N-am somn, dar tu? Două clipiri aveau semnificația de Noapte bună. Trei semnale voiau să spună: Trebuie să ne strecurăm afară și să vorbim între patru ochi.

Amintirea din cabinetul doctorei Evans îi înotă din nou prin minte. Spencer încercă s-o vâre la fund, însă ea se ridică iar la suprafață. Te interesează mult prea mult, afirmase Ali. Și acel trosc îndepărtat... De unde să se fi

auzit?

— Spencer! se auzi o șoaptă. Se răsuci iute, cu inima bătându-i nebunește. Acum, era întoarsă spre pădurea cu care se învecina spatele casei. Ian Thomas era acolo, între doi corni.

— Ce cauți aici? îl întrebă ea, vorbind printre dinți, cu ochii spre marginea curții. Hambarul Melissei era la doar câteva sute de metri de-acolo.

— Stau să-mi văd fata preferată, răspunse Ian, mângâindu-i trupul cu privirea.

— Umblă un hărțuitor pe-aici, îi atrase atenția cu asprime Spencer, străduindu-se să-și stăpânească senzația fierbinte de excitație din stomac, apărută ori de câte ori o privea Ian. Ar trebui să ai mai multă grijă, adăugă.

Ian pufni disprețuitor.

— Cine-ți spune că nu sunt și eu în detașamentul de pază al cartierului? Poate că tocmai eu te apăr de hărțuitor, zise, lipindu-și palma de trunchiul unuia dintre copaci.

— Și, ești? se interesă Spencer.

Ian clătină din cap.

— Noo! De fapt, am scurtat-o pe-aici când am plecat de-acasă. Am zis să trec pe la Melissa.

Făcu o pauză, înfundându-și mâinile în buzunarele blugilor.

— Apropo, cum ți se pare faptul că sunt din nou cu Melissa?

Spencer ridică din umeri.

— Nu mă privește pe mine.

— Nu? insistă Ian, susținându-i privirea, fără ca măcar să clipească. Spencer întoarse capul, simțindu-și obrajii înfierbântați. Ian nu făcea aluzie la sărutul lor. Nu putea să facă ușa ceva.

Își reaminti momentul acela. Gura lui Ian se abătuse asupra buzelor ei cu atâta brutalitate, încât li se ciocniseră dinții. După, își simțise buzele umflate și o

duruseră. Când îi dăduse lui Ali palpitanta veste, prietena ei chicotise.

— Ce, tu crezi că Ian te-ar alege pe tine? o tachinase ea. Îndoi-m-aș.

Îl examinează acum din ochi pe Ian: era calm, nepăsător, fără să-și dea seama că el reprezenta cauza dihoniei. Într-un fel, își dorea să nu-l fi sărutat niciodată. Era de parcă s-ar fi declanșat un efect de domino: condusesse spre cearta din hambar, care o făcuse pe Ali să plece, iar asta dusesse la... la ce?

— Și, e cum mi-a zis Melissa, că ai ajuns la terapie, hm? o întrebă Ian. Destul de aiurea.

Spencer încremeni. I se părea bizar ca Melissa să discute cu Ian despre ședințele de terapie de la psiholog. Astfel de ședințe ar fi trebuit să rămână confidentiale.

— Nu e chiar atât de aiurea.

— Zău? Melissa mi-a zis că te-a auzit urlând.

Spencer clipi, nedumerită.

— Urlând? întrebă ea. Ian încuviință. Și-și ce spuneam?

— Nu mi-a zis c-ai fi spus ceva. Doar că urlai.

Spencer simți că începe s-o mănânce pielea. Sistemul de aspersoare din curtea fostei case DiLaurentis i se părea că sună ca un miliard de ghillotine miniaturale, retezând capete cât firele de iarbă.

— Trebuie să plec, îi zise, și porni, gheboșată, spre casă. Cred că am nevoie să beau puțină apă.

— Mai stai o clipă, o opri Ian, făcând un pas spre ea. Ai văzut ce e în pădurea voastră?

Spencer rămase țeapănă pe loc. Ian avea pe față o expresie atât de ciudată, încât se întrebă dacă nu cumva era ceva legat de Ali. Vreun os de-al ei. Un indiciu. Ceva care să facă lumină în memoria lui Spencer.

Și atunci, Ian își întinse mâna, desfăcându-și pumnul. În el ținea șase mure dolofane, cărnoase.

— Aveți cei mai formidabili rugi de mure pe-acolo, zise el. Vrei să guști?

Murele îi pătaseră palma lui Ian cu un roșu-închis,

sângeriu. Spencer îi zări linia dragostei și a vieții, și toate acele creștături ciudate din apropierea degetelor.

Scutură din cap.

— N-aș putea să mănânc nimic din pădurea aia, zise. La urma urmei, acolo fusese asasinată Ali.

25

Livrare specială pentru Hanna Marin

Vineri seară, un vânzător din magazinul T-Mobile, plin de coșuri și cu părul geluit în exces, examina ecranul telefonului BlackBerry al Hannei.

— Mie mi se pare că n-ar avea nimic, zise el. Iar bateria e în stare de funcționare.

— Ei bine, atunci înseamnă că n-ai verificat suficient de atent, replică Hanna, țâfnoasă, sprijinindu-se de tețgheaua din sticlă a magazinului. Dar cu rețeaua cum e? A căzut T-Mobile?

— Nu, răspunse băiatul, arătându-i liniuțele de pe ecranul telefonului. Vezi? Cinci linii. Mi se pare foarte bine.

Hanna expiră zgomotos pe nas. Ceva era în neregulă cu BlackBerry-ul ei. Toată noaptea, nu-i sunase nici măcar o dată. Chiar dacă Mona ar fi lăsat-o baltă, Hanna refuza să creadă că toți ceilalți i-ar fi putut urma exemplul atât de repede. Și se gândea că A ar fi putut să-i mai trimită vreun mesaj, prin care să-i furnizeze mai multe informații despre Mona și posibila ei operație de liposucție, sau să-i explice la ce se referea când afirmase că una dintre prietenele ei avea un secret important, care încă rămânea de dezvăluit.

— De fapt, ce vrei, doar să cumperi un BlackBerry nou? o întrebă vânzătorul.

— Da, răspunse tăios Hanna, găsindu-și un ton care semăna surprinzător de mult cu al mamei ei. Dar, de data asta, unul care să și funcționeze, te rog.

Vânzătorul părea plictisit.

— Totuși, n-o să am cum să-ți transfer informațiile de pe acesta. Nu ne ocupăm cu așa ceva aici.

— Nu-i nimic, se răsti Hanna. Am totul printat acasă.

Vânzătorul luă un telefon nou de pe raftul din spatele lui, îl scoase din căptușeala de Styrofoam și începu să apese câteva butoane. Hanna se rezemă de teighea și privi lumea revărsându-se prin culoarele ticsite din King James Mall, străduindu-se să nu se gândească la ce făceau de obicei, ea și Mona, în serile de vineri. În primul rând, își cumpărau câte o ținută completă pentru o seară fericită de vineri, ca răsplată pentru că trecuseră cu bine de o nouă săptămână; pe urmă, dădeau pe la un local cu sushi, pentru un platou cu somon; în fine – și aici era partea favorită a Hannei –, se duceau acasă și stăteau la bârfa pe patul dublu al Hannei, râzând și distrându-se pe seama rubricii Gafa zilei din CosmoGirl!. Hanna era nevoită să recunoască faptul că-i venea greu să discute cu Mona despre anumite subiecte: ocolise orice referire sentimentală la Sean, din cauză că Mona era de părere că el ar fi gay, și nu puteau niciodată să discute pe tema dispariției lui Ali, fiindcă Hanna nu voia să scoată la suprafață amintiri neplăcute despre vechile ei prietene. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât se întreba ce subiecte de discuție putea să aibă cu Mona. Băieți? Îmbrăcăminte? Pantofi? Persoanele pe care le detestau?

— Numai un minut, îi zise vânzătorul, încruntându-se și privind-și ecranul monitorului. Nu știu din ce cauză, rețeaua nu răspunde.

Ha! exclamă Hanna, în sinea ei. Chiar era ceva în neregulă cu rețeaua.

Cineva râse în timp ce intra în magazinul T-Mobile, făcând-o să-și ridice privirea. Nu mai avu timp să se ascundă, când o observă pe Mona venind împreună cu Eric Kahn.

Părul blond-deschis al Monei ieșea în evidență pe fundalul rochiei ei mulate gri-cărbune, cu guler rulat, al colanților negri și cizmelor înalte, tot negre. Hanna ar fi

vrut să se ascundă, dar nu știa unde: teigheaua cu casa de marcat de la T-Mobile era ca o insulă în mijlocul magazinului. Tâmpenia aia de prăvălie nu avea nici măcar raioane după care să te streкори, sau etajere sub care să te pitești: doar patru pereți tapetați cu telefoane și dispozitive mobile.

Până să poată face o mișcare, Eric o văzu. În ochi îi apăru o scânteie de recunoaștere, și-i făcu Hannei un semn de salut cu capul. Hanna își simți membrele paralizate. Acum știa cum se simte o căprioară care se pomenește cu un tractor cu remorcă îndreptându-se spre ea.

Mona îi urmări privirea lui Eric.

— A, exclamă ea scurt, când dădu cu ochii de Hanna.

Eric, care probabil simțise conflictul dintre fete, ridică din umeri și se îndepărtă spre partea din spate a magazinului. Hanna făcu câțiva pași spre Mona.

— Bună.

Mona fixă cu privirea un perete plin cu căști și adaptoare pentru mașină.

— Salut, răspuse.

Urmă o tăcere prelungită. Mona își scărpină nasul într-o parte. Își vopsise unghiile cu ediția limitată a ojei negre La Vernis de la Chanel: Hanna își amintea că șterpeleră două sticlute din Sephora. Amintirea aproape că-i aduse lacrimi în ochi. Fără Mona, Hanna se simțea ca o rochie nemaipomenită, fără accesoriile asortate, ca un cocteil vodka-orange în care era numai suc de portocale, fără strop de vodcă, sau ca un iPod fără cască. Se simțea, pur și simplu, nepotrivită. Își aminti de perioada de după a opta, când maică-sa o târâse după ea într-o delegație de la serviciu. Telefonul mobil al Hannei nu avea semnal acolo, iar când se întorsese, găsisse douăzeci de mesaje vocale de la Mona. „Mă simțeam ciudat să nu vorbesc cu tine în fiecare zi, așa că m-am hotărât să-ți povestesc totul prin mesaje”, zisese Mona.

Hanna expiră profund, întretăiat. Prin T-Mobile plutea

un miros copleșitor de loțiune pentru curățat covoarele și de transpirație; spera să nu fi fost vorba despre a ei.

— Am văzut alaltăieri inscripția pe care am pictat-o pe acoperișul garajului tău, îi zise, pe nerăsuflăte. Știi, aia cu $HM + MV = CMBMBPDL$? se poate vedea de sus. Limpede ca lumina zilei.

Mona păru descumpănită. Expresia feței i se mai îndulci.

— Se vede?

— Mhî.

Hanna fixă cu privirea unul dintre afișele publicitare pentru T-Mobile, lipit de cealaltă parte a încăperii. Era o fotografie stupidă, cu două fete chicotind din cine știe ce motiv, cu telefoanele mobile în poală. Una era șatenă, iar cealaltă, blondă: la fel ca Hanna și Mona.

— Toată treaba e încurcată rău, zise ea încet. Nici nu știu cum a început. Îmi pare rău că am ratat Amicversarea, Mon. N-am vrut să stau cu fostele mele prietene. N-am de gând să mă apropiu de ele, sau mai știu eu ce.

Mona își lăsă bărbia în piept.

— Nu?

Hanna de-abia o auzi printre zgomotele trenulețului care-i plimba pe copii prin mall, întâmplarea făcând ca tocmai atunci acesta să huruie prin dreptul intrării în reprezentanța T-Mobile. În el nu era decât un băiat dolofan, cu înfățișarea nefericită.

— Nicidecum, răspuse Hanna, după ce trecu trenulețul. Doar că... ni s-au întâmplat tot felul de chestii bizare. Nu pot să-ți explic totul chiar acum, dar dac-o să ai răbdare cu mine, o să pot să-ți povestesc cât de curând, zise, oftând. Și tu știi că n-am făcut intenționat chestia aia cu scrisul pe cer. Nu ți-aș fi făcut eu una ca asta.

Hanna scăpă un mic sughiț pițigăiat. Mereu o apuca sughițul când era pe punctul de a plânge în hohote, și Mona o știa. Buzele Monei zvâcniră și, pentru o clipă,

inima Hannei tresăltă. Poate că totul avea să fie bine, până la urmă.

Dar deodată, se întâmplă ceva, de parcă programul de fată șic din creierul Monei s-ar fi repornit în acea clipă. Chipul îi redeveni brusc sclipitor și încrezător. Își îndreptă spinarea și-i adresă un zâmbet glacial. Hanna își dădea seama precis ce anume făcea Mona: ea și cu Hanna căzuseră de acord ca niciodată, niciodată, să nu plângă în public. Aveau chiar și o regulă în această privință: dacă vreuna dintre ele avea măcar impresia că-i vine să plângă, trebuia să strângă tare din fese și să-și amintească sieși că e frumoasă, și să zâmbească. Nu mai departe de acum câteva zile, Hanna ar fi procedat și ea la fel, însă acum nu mai vedea rostul.

— Îmi lipsești, Mona, mărturisi ea. Vreau ca totul să redevină așa cum a fost.

— Poate, răspuse Mona, pe un ton afectat. Vom vedea.

Hanna încercă un zâmbet forțat. Poate? Ce mai însemna și acest poate?

Când intră pe aleea din fața casei, Hanna remarcă mașina de patrulare a lui Wilden parcată alături de Lexusul mamei ei. Înăuntru, își găsi mama înghesuită pe canapea cu Darren Wilden, urmărind știrile la televizor. Pe măsuța din fața lor se aflau o sticlă cu vin și două pahare. După cum arătau tricoul și blugii lui Wilden, Hanna ghici că superpolițistul nu era de serviciu astă-seară.

La știri se difuza din nou filmarea aceea furată, cu ele cinci. Hanna se rezemă de cadrul ușii dintre living și bucătărie și privi cum se arunca Spencer pe Ian, iubitul surorii ei, în timp ce Ali stătea pe o margine a canapelei, cu o față plictisită. După ce se sfârși filmulețul, pe ecran își făcu apariția Jessica DiLaurentis, mama lui Alison.

— Mi-e foarte greu să văd filmul acesta, zise doamna DiLaurentis. Ne-a făcut să trecem din nou prin toată

suferința de atunci. Dar vrem să le mulțumim tuturor celor din Rosewood: toți ați fost minunați. Perioada pe care am petrecut-o în oraș, unde am revenit pe durata investigațiilor, ne-a determinat, pe mine și pe soțul meu, să ne dăm seama cât de mult ne-ați lipsit.

Pentru o clipă, camera se plimbă peste siluetele persoanelor din spatele doamnei DiLaurentis. Printre ele se afla și ofițerul Wilden, spilkuit tot în uniforma lui de polițist.

— Uite-te și pe tine! strigă mama Hannei, strângându-l de umăr. Arăți grozav pe ecran.

Hannei îi veni să vomite. Mama ei nu fusese nici pe departe atât de entuziasmată anul trecut, când Hanna fusese aleasă Regina Fulgilor de Nea și fusese purtată pe o plută la parada din cadrul Carnavalului din Philadelphia.

Wilden întoarse capul, simțindu-i prezența Hannei în prag.

— A! Bună, Hanna.

Se depărtă puțin de domnișoara Marin, ca și cum Hanna i-ar fi prins făcând ceva necuviincios.

Hanna mormăi un salut, după care le întoarse spatele și deschise un dulăpior din bucătărie, scoțând de-acolo o cutie de biscuiți Ritz Bits cu unt din arahide.

— Han, a sosit un pachet pentru tine, o strigă mama ei, dând mai încet volumul televizorului.

— Un pachet? repetă Hanna, cu gura plină de biscuiți.

— Mhî. Era pe prag când am ajuns noi acasă. Ți l-am dus în cameră.

Hanna urcă în camera ei, luându-și și cutia de Ritz Bits. Într-adevăr, era o cutie mare, rezemată de biroul ei, imediat lângă pătuțul Gucci al miniatURALULUI ei pinscher, Bulinuță. Cățelul se ridică din pătuț, întinzându-se și fâlfâindu-și minusculul ciot de coadă. Hannei îi tremurau degetele în timp de tăia, cu forfecuța pentru unghii, banda adezivă a ambalajului. Când rupse cartonul, câteva foi de hârtie de mătase se revărsară în cameră.

După care... o rochie mulată Zac Posen, de culoarea șampaniei, zăcea pe fundul cutiei.

I se tăie respirația. Rochia de Curte pentru petrecerea Monei. Finisată și călcată și gata de purtat. Scotoci pe fundul cutiei după vreun bilet cu explicații, însă nu găsi niciunul. Dar nu mai avea importanță. Asta nu putea să aibă decât o singură semnificație: fusese iertată.

Colțurile gurii i se ridicară lent într-un zâmbet. Sări pe pat și începu să țopăie, făcând să scârțâie arcurile. Bulinuță alergă roată în jurul ei, chelălăind nebunește.

— Esste, țipă Hanna, ușurată. Știa ea că Mona o să-și vină în fire. Doar nu era nebună să-și păstreze supărarea față de Hanna prea mult timp.

Se așeză pe pat și-și luă noul ei BlackBerry. Era prea din scurt: probabil că nu mai avea timp să-și reprogrameze ședințele la coafor și la machiaj pe care le contramandase atunci când crezuse că nu avea să mai meargă la petrecere. Și atunci, își mai aminti ceva: Lucas. Nici eu nu sunt invitat la petrecerea Monei, îi zisese el.

Hanna stătu pe gânduri, bătând darabana cu degetele pe ecranul BlackBerry-ului. Era clar că nu putea să-l ia și pe el la petrecerea Monei. Oricum, nu ca partener. De fapt, ca nimic. Sigur, Lucas era drăguț, dar categoric nu și demn de o astfel de petrecere.

Își îndreptă spinarea și căută prin agenda ei Coach, legată în piele roșie, adresa de e-mail a lui Lucas. Îi va scrie un e-mail scurt și tăios, astfel încât să-l facă să-și dea seama unde putea să ajungă relația lui cu ea: nicăieri. Avea să fie zdrobit, dar, nu zău, Hanna chiar nu putea să le facă pe plac tuturor, nu?

26

Spencer intră la apă... la propriu și la figurat

Vineri seară, Spencer stătea în bazinul cu apă termală al familiei. Era una dintre preocupările ei preferate, mai

ales seara, când toate stelele sclipeau pe cerul întunecat. Astă-seară, singurele sunete care se mai auzeau în jurul ei erau bolboroselile jeturilor de apă termală și plescăitul și ronțăitul lui Beatrice, unul dintre cățeeii lor labradoodle, care rodea un os din piele netăbăcită.

Apoi, deodată, auzi o creangă trosnind. Pe urmă, o alta. După care... respirația cuiva. Se întoarse și-și văzu sora, într-un costum bikini ecosez Burberry, cobora treptele, intrând și ea în bazin.

O vreme, niciuna dintre ele nu vorbi. Spencer se ascunsese sub un mănunchi de bule, iar Melissa privea spre masa cu umbrelă de lângă bazin. Deodată, își întoarse capul spre sora ei mai mică și o studie.

— Află că sunt un pic supărată pe doctorița Evans.

— De ce?

Melissa lovi apa cu mâinile.

— Uneori, spune despre mine toate chestiile-alea, ca și cum m-ar cunoaște de ani de zile. Așa-ți face și ție?

Spencer ridică din umeri. Nu tocmai Melissa o prevenise că doctorița Evans avea să procedeze așa?

Melissa își apăsă fruntea cu podul palmei.

— Mi-a zis că-mi aleg ca parteneri bărbați nedemni de încredere. Că, în realitate, umblu după tipi de care știu că n-o să mă leg niciodată, nici n-o să transform relația cu ei într-una pe termen lung, din cauză că mi-e frică să mă apropiu de cineva.

Întinse mâna și-și luă sticla ei mare de Evian, pe care o lăsase lângă bazin, și bău din ea. Deasupra capului ei, Spencer văzu contururile unei păsări mari – sau, poate, ale unui liliac – fâlfâind din aripi prin fața lunii.

— La început, m-am enervat, dar acum... Nu mai știu, oftă Melissa. Poate o avea dreptate. Am început să mă gândesc la toate relațiile mele. Unii dintre tipii cu care am umblat păreau, într-adevăr, nedemni de încredere, chiar de la început.

Privirea ei o sfredeli pe Spencer, care se înroși.

— Wren e un exemplu evident, continuă Melissa, ca și

cum i-ar fi citit gândurile lui Spencer. Sora mai mică își întoarse privirea spre instalația care imita o cascadă, montată de cealaltă parte a bazinului. Dar m-a făcut să-mi pun întrebări și în legătură cu Ian. Cred că el m-a înșelat când eram în liceu.

Spencer se încordă.

— Chiar?

— Mhî, confirmă Melissa, examinându-și manichiura perfectă și oja într-o nuanță de piersiciu pal. Privirea îi era întunecată. Sunt aproape sigură, zise ea. Și cred că și știu cine a fost.

Spencer își roase o pieleță de la degetul mare. Dacă Melissa i-o fi auzit cumva, pe ea și pe Ian, mai devreme, pe teren? Ian făcuse aluzie la sărutul lor. Sau, mai rău: dacă Ali îi spusese într-adevăr Melissei, acum câțiva ani, ce făcuse Spencer?

Nu cu mult timp înainte să dispară Ali, tatăl lui Spencer le dusesse pe toate cinci să joace paintball. Melissa venise și ea.

— O să-i spun Melissei ce-ai făcut, îi șoptise Ali lui Spencer, în timp ce-și îmbrăcau salopetele în vestiar.

— N-o să faci asta, replicase Spencer printre dinți.

— A, nu? zisese Ali, în batjocură. Stai să vezi!

Spencer pornise după Ali și celelalte fete spre câmpul de joc. Se ghemuiseră toate în spatele unei căpițe mari de fân, așteptând începerea jocului. Deodată, Ali se aplecase înainte și-o bătuse pe umăr pe Melissa.

— Hei, Melissa, am ceva să-ți spun.

Spencer o înghiontise.

— Termină.

Se auzise fluierul de începere. Toate se repeziseră înainte și începură să tragă în echipa adversă. Toate, dar de fapt cu excepția lui Ali și Spencer. Spencer o apucase pe Ali de braț și o trăsese în spatele unei căpițe din apropiere. Era atât de furioasă, încât mușchii îi tremurau.

— De ce faci asta? o întrebuse.

Ali rânjise cu superioritate, rezemându-se de căpiță.

— De ce faci asta? o imitase, într-un falset pițigăiat. Pentru că e ceva incorect. Melissa are dreptul să afle.

Furia se acumulase în Spencer ca norii pe cer înaintea unei puternice furtuni. Ce, prietenele nu trebuiau să-și păstreze reciproc secretele? Ele păstraseră secretul lui Ali legat de Jenna; în definitiv, Ali fusese cea care aprinsese fitilul și declanșase explozia, Ali fusese cea care o orbise pe Jenna – și juraseră toate să nu spună. Ce, Ali nu-și mai aducea aminte?

Spencer nu avusese de gând să apese pe trăgaciul armei de paintball: fusese doar o întâmplare. Vopseaua albastră îi împrășcă peste tot combinezonul lui Ali, care scoase un țipăt de uimire. Apoi, îi aruncase o privire feroce lui Spencer, în timp ce se îndepărta furioasă. Dacă se dusese atunci la Melissa și-i spusese, iar Melissa așteptase în tot acest timp momentul prielnic în care să-i arunce bomba lui Spencer? Poate că așa o fi fost.

— Ai vreo idee cine putea să fie? o îmboldi Melissa, smulgând-o pe Spencer din amintiri.

Spencer se cufundă și mai mult printre bulele bazinului cu apă termală, chiar dacă o usturau ochii de la clor. Un sărut nu prea putea fi echivalat cu a înșela pe cineva, și, oricum, se întâmplase demult.

— Nț. Habar n-am.

Melissa oftă.

— Poate că doctorița Evans vorbește aiurea. În definitiv, ce știe ea?

Spencer își examinează, prudentă, sora mai mare. Se gândi la ce-i spusese doctorița Evans despre Melissa: că sora ei avea nevoie de confirmări. Că era geloasă pe Spencer. Era o posibilitate foarte bizară de luat în calcul. Și oare problemele Melissei puteau să aibă ceva de-a face cu momentul acela, când fuseseră tâlhărite, Spencer se îmbolnăvisese, iar Melissa se văzuse nevoită să meargă la concurs cu Yolanda? Oare câte lucruri mai pierduse sora ei în vara aceea, din cauză că părinții lor erau prea ocupați să se învârtă în preajma lui Spencer?

De câte ori o fi fost ea dată deoparte?

Îmi plăcea când eram prietene, rosti o voce în mintea lui Spencer. Îmi plăcea să te testez, alegându-ți cuvintele. Urăsc situația de-acum. Și o urăsc de multă vreme.

— Oare mai are cu adevărat importanță dacă Ian te-a înșelat în liceu? o întrebă ea, încet. Adică, e mult de atunci, nu?

Melissa fixă cu privirea cerul întunecat, dar senin. Toate stelele răsăriseră.

— Sigur că are importanță. A fost ceva imoral. Și, dacă vreodată o să aflu că este adevărat, Ian o să regrete pentru tot restul vieții lui.

Spencer tresări. N-o auzise niciodată pe Melissa vorbind pe un ton atât de răzbunător.

— Și fetei ce-ai de gând să-i faci?

Melissa se întoarse cu mare încetineală și-i adresă lui Spencer un zâmbet veninos. Exact în aceeași clipă, luminile programate se aprinseră în curtea din spatele casei. Ochii Melissei dogoreau.

— De unde știi că nu i-am făcut deja ceva?

27

Vechile năravuri dispar greu

Sâmbătă după-amiază târziu, Aria stătea trântită în spatele unui arțar din curtea familiei McCreedy, aflată peste drum de casa ei. Le urmări cu privirea pe cele trei cercetașe cu prăjiturile de vânzare, ducându-se spre intrarea casei. Ella nu-i acasă, dar să-i puneți deoparte vreo două cutii de Thin Mints, ar fi vrut ea să le spună fetelor. Sunt preferatele ei.

Fetele rămaseră să aștepte. Până la urmă, văzând că nu le răspunde nimeni, porniră spre următoarea casă.

Aria știa că era o ciudățenie să vină până aici cu bicicleta de acasă de la Sean, pândindu-și propria casă ca și cum acolo ar fi stat o celebritate de prima mână, iar

ea ar fi fost un paparazzo; totuși, îi era foarte dor de ai ei. Familia Ackard nu semăna cu bizarii Montgomery. Domnul și doamna Ackard se înrolaseră în Comitetul de Pază Comunitar împotriva Hărțuitorului din Rosewood. Alcătuiseră o rețea de informare nonstop, iar peste câteva zile, avea să le vină rândul domnului și doamnei Ackard să facă rondurile de noapte. Și, ori ce câte ori o privea vreunul dintre ei, Aria se simțea de parcă ei ar fi putut să-și dea seama ce făcuseră ea și Ezra în biroul lui. Era ca și cum și ea ar fi avut acum, pe pieptul bluzei, un A mare, stacojiu.

Aria avea nevoie să-și limpezească mintea și să și-o elibereze de Ezra. Doar că nu se putea abține să se gândească la el. Tot drumul acesta pe bicicletă nu însemnase decât amintire după amintire despre Ezra. Trecuse pe lângă un bărbat durduliu care mânca McNuggets și i se înmuiaseră picioarele din cauza mirosului. Văzuse o fată purtând ochelari cu lentile negre din plastic, exact ca ai lui Ezra, și simțise fiori reci. Până și un motan cocoțat pe zidul unei grădini îi amintise de Ezra, fără vreun motiv întemeiat. Dar ce era în mintea ei? Cum putea un lucru să fie atât de rău... și totuși, atât de bun, în același timp?

Se afla lângă o clădire din piatră, care avea propria ei roată hidraulică, atunci când un microbuz de la știrile de pe Channel 7 trecu vâjâind în sens contrar. Dispăru apoi dincolo de deal, vântul se strecură printre copaci, iar cerul se întunecă brusc. Dintr-odată, Aria se simți ca și cum o sută de păianjeni ar fi mișunat pe pielea ei. Cineva o pândea.

A?

Când telefonul ei Treo scoase un sunet slab ca de sirenă, fu cât pe ce să cadă de pe bicicletă. Apăsă puternic pe frână, trase pe trotuar și-și vârî mâna în buzunar după el. Era Sean.

— Unde ești? o întrebă el.

— Ăăă... am ieșit să dau o tură cu bicicleta, răspunse

ea, rozându-și tivul de la gluga ponositului ei hanorac roșu.

— Ei bine, să te întorci cât mai repede acasă, zise Sean. Altfel, întârziem la Mona.

Aria oftă. Uitase complet de petrecerea Monei Vanderwaal.

El îi întoarse oftatul.

— Nu vrei să mergi?

Aria apăsă la maximum frânele bicicletei, fixând cu privirea frumoasa clădire în stil gotic-renascentist din fața ei. Proprietarii se hotărâseră s-o vopsească într-o purpură regală. Părinții Ariei erau singurii din tot cartierul care nu semnaseră petiția adresată proprietarilor-artiști, cerându-le să-și vopsească locuința într-o culoare mai conservatoare; Totuși, petiția nu avusese temei legal.

— Nu sunt tocmai prietenă cu Mona, bâigui Aria. Sau cu oricine altcineva mai merge la petrecerea aia.

— Ce tot vorbești? se miră Sean. Sunt prietenii mei, așa că sunt și ai tăi. Și-o să ne distrăm grozav. Și, cum să-ți zic, în afara ieșirii noastre cu bicicletele, am impresia că nu prea te-am văzut, de fapt, de când te-ai mutat la mine. Ceea ce e ciudat dacă stai să te gândești.

Deodată, telefonul Ariei scoase piuitul care anunța un apel în așteptare. Și-l îndepărtă de ureche și privi ecranul. Ezra. Își duse repede mâna la gură.

— Sean, te superi dacă mă aștepți o secundă?

Se strădui să-și ascundă veselia din glas.

— Pentru ce? întrebă Sean.

— Pentru că... stai puțin!

Aria apăsă pe o tastă. Își dresе glasul și-și netezi părul, ca și cum Ezra ar fi privit-o pe un ecran video.

— Alo? zise, încercând ca vocea să-i sune calmă, dar seducătoare.

— Aria?

Îi veni să leșine, auzind vocea somnoroasă, răgușită, a lui Ezra.

— Ezra, exclamă Aria, simulând surprinderea. Bună!

Trecură câteva clipe de tăcere. Aria își făcu pedalele să se învâртеască, apăsându-le cu piciorul, și privi o veveriță care traversa în goană peluza din fața casei purpurii.

— Nu pot să-mi mai iau gândul de la tine, recunosc cu cele din urmă Ezra. Poți să vii să ne întâlnim?

Aria închise strâns ochii. Știa că n-ar trebui să se ducă. Dar atât de mult își dorea! Înghiți în sec.

— Stai un pic, îi zise.

Comută legătura înapoi la Sean.

— Ă, Sean?

— Cine era? Întrebă el.

— Era... mama, bâigui Aria.

— Zău? Păi, asta-i grozav, nu?

Aria își mușcă zdravăn interiorul obrazului. Se concentra intens asupra dovlecilor sofisticat sculptați de pe treptele casei purpurii.

— Trebuie să mă duc să rezolv ceva, rosti pe nerăsuflăte. Te sun eu mai târziu.

— Stai, strigă Sean. Cum rămâne cu Mona?

Însă degetul Ariei deja apăsa pe butonul care o puneă în legătură cu Ezra.

— Gata, îi zise, cu răsuflarea tăiată, simțindu-se de parcă tocmai ar fi concurat într-un concurs de triatlon masculin⁷². Vin imediat.

Când îi deschise ușa apartamentului său, aflat într-o veche clădire victoriană din Old Hollis, Ezra ținea în mâna dreaptă o sticlă de Glenlivet.

— Vrei o gură de scotch? o întrebă.

— Sigur, răspuse Aria. Merse până în mijlocul livingului lui Ezra și oftă, fericită. Se gândise mult la apartamentul acesta, de când fusese ultima oară acolo. Miliardele de cărți de pe etajere, lumânarea albastră

---

⁷² Concurs sportiv alcătuit din trei probe: înot, ciclism și alergare de fond. Distanțele variază în funcție de competiție, însă la Jocurile Olimpice concurenții parcurg înot 1500 de metri, 40 de kilometri pe bicicletă și 10 000 de metri în alergare

revărsându-și ceara topită pe polița căminului în cocoloașe semănând cu Ștrumfii, și uriașa și inutila cadă de baie din centrul încăperii... toate acestea o făceau pe Aria să se simtă atât de comod.

Se trântiră pe elasticul fotoliul dublu de culoarea muștarului.

— Mersi pentru c-ai venit, îi zise Ezra, cu delicatețe. Avea pe el un tricou bleu-pal, cu o mică ruptură la umăr. Ariei îi venea să-și vâre degetul prin gaură.

— N-ai pentru ce, răspuse ea, scotându-și tenișii Vans în carouri. Să toastăm?

Ezra stătu pe gânduri o clipă, cu o șuviță de păr negru căzută peste ochi.

— Pentru proveniența din familii destrămate, se hotărî el, ciocnindu-și paharul de al ei.

— Noroc, zise Aria, dând paharul peste cap. Avea gust de detergent pentru pahare și miros de gaz lampant, dar nu-i păsa. Înghiți repede scotch-ul, simțindu-l cum o arde pe esofag, în jos.

— Încă unul? o întrebă Ezra, luând și sticla de Glenlivet când se așeză la loc.

— Sigur, răspuse Aria. Ezra se ridică să mai aducă vreo câteva cuburi de gheață, și ea aruncă o privire spre micuțul televizor dintr-un colț, lăsat în funcțiune fără sonor. Acum se difuza o reclamă pentru iPod-uri. Era nostim să vezi pe cineva dansând cu atâta entuziasm, fără pic de sunet.

Ezra se întoarse și-i mai turnă Ariei în pahar. Cu fiecare sorbitură, duritatea ei aparentă se topea tot mai mult. Discutară o vreme despre părinții lui Ezra: mama lui locuia acum în New York City, iar tatăl, în Wayne, un oraș aflat nu prea departe. Aria începu să vorbească iar despre familia ei.

— Știi care ar fi amintirea mea preferată cu părinții mei? îl întrebă, sperând că nu trenează cuvintele. Scotch-ul amar își făcea efectul asupra capacității sale motorii. Aniversarea a treisprezece ani, la Ikea.

Ezra înălță o sprânceană.

— Glumești. Ikea e... e un coșmar.

— Sună bizar, așa-i? Dar ai mei cunoșteau pe cineva care era chiar sus în ierarhia de-atunci de la Ikea, așa că am închiriat spațiul după program. A fost atât de distractiv... Byron și Ella s-au dus acolo mai devreme și au pus la cale toată vânătoria asta turbată prin dormitoarele și bucătăriile și birourile din Ikea. Au fost tare zăpăciți cu astea. Ne-am pus toți nume de mobilier suedez pentru petrecere: Byron era Ektorp, cred, iar Ella era Klippan. Păreau atât de... împreună.

Lacrimile apărură în ochii Ariei. Ziua ei de naștere era în aprilie. Pe Byron îl prinsese cu Meredith în mai, după care Ali dispăruse în iunie. După toate aparențele, petrecerea însemnase ultima seară perfectă, lipsită de complicații, din viața ei. Toată lumea fusese foarte fericită, chiar și Ali... sau, mai ales Ali. La un moment dat, într-o veritabilă peșteră de draperii pentru duș din Ikea, Ali o apucase de mâini pe Aria și-i șoptise:

— Sunt atât de fericită, Aria! Sunt atât de fericită!

— Pentru ce? o întrebase Aria.

Ali zâmbise și-și ridicase sprâncenele.

— Îți spun eu curând. E o surpriză.

Dar nu mai avusese vreodată ocazia.

Aria urmări cu degetul contururile gurii paharului cu scotch. La televizor tocmai începeau știrile. Se vorbea despre Ali... din nou. Investigarea crimei, scria pe banda din partea de jos a ecranului. În colțul din stânga sus era fotografia lui Ali, dintr-a șaptea: Ali, cu zâmbetul ei strălucitor, cu cerceii ei cu diamante sclipindu-i la urechi, cu părul ei blond ondulat și lucios, cu sacoul de uniformă de la Rosewood Day perfect pe măsură și fără cea mai mică
scamă.

Era atât de ciudat că Ali va rămâne, pentru totdeauna, cea dintr-a șaptea!

— Și, o întrebă Ezra, ai vorbit cu tatăl tău?

Aria își întoarse fața de la televizor.

— Nu tocmai. El a vrut să stea de vorbă cu mine, cu toate că probabil acum n-ar mai vrea. Mai ales după faza cu A-ul stacojiu.

Ezra se încruntă.

— Faza cu A-ul stacojiu?

Aria își ciuguli o scamă de pe perechea ei preferată de blugi APC, cumpărată din Paris. Asta nu era de explicat cuiva cu licență în literatura engleză. Însă Ezra se aplecase spre ea, cu frumoasele lui buze întredeschise de nerăbdarea așteptării. Așa că Aria mai sorbi o dată din scotch și-i povesti totul despre Meredith, despre Hollis și despre acel A roșu, din care picura vopseaua.

Spre oroarea ei, Ezra izbucni în râs.

— Tu îți bați joc de mine. Chiar ai făcut asta?

— Da, se răsti Aria. Și n-ar fi trebuit să ți-o spun.

— Ba nu, ba nu, e grozav! Îmi place la nebunie, insistă Ezra, prinzând-o de mâini, impetuos. Palmele îi erau calde, și mari, și ușor transpirate. Îi întâlni privirea... și apoi o sărută. La început, mai ușor, după care Aria se aplecă spre el și-l sărută mai apăsător. Se opriră pentru o clipă, iar Aria se trânti pe spate, pe canapea.

— Ești OK? o întrebă încetișor Ezra.

Aria n-avea habar dacă era OK. Niciodată în viața ei nu avusese sentimente atât de intense. Nu prea putea să-și dea seama cum să-și folosească gura.

— Eu nu...

— Știu că n-ar trebui să facem asta, o întrerupse Ezra. Îmi ești elevă. Îți sunt profesor. Dar...

Oftă, aruncându-și spre spate o șuviță de păr.

— Dar... mi-aș dori ca, poate... cumva... să meargă...

Cât de amarnic își dorise ca Ezra să spună cuvintele acestea cu câteva săptămâni mai devreme? Aria se simțea perfect cu el: mai vie, mai ea însăși. Dar tocmai atunci îi apărură în minte chipul lui Sean. Îl văzu aplecându-se s-o sărute, alaltăieri, în cimitir, când ea zărise un iepure. Și văzu mesajul lui A: Ai grijă, ai grijă! Sunt mereu cu ochii-n patru.

Privi din nou spre televizor. Acel familiar videoclip începu să fie difuzat pentru a miliarda oară. Aria putea să citească pe buzele lui Spencer: N-ați vrea să-i citim SMS-urile? Fetele, îngrămădindu-se în jurul telefonului. Chipul lui Ali, plutind în cadru. Pentru o clipă, Ali privise direct în obiectivul camerei, cu ochii ei rotunzi și albaștri. Era de parcă ar fi privit acum din ecranul televizorului, direct în livingul lui Ezra direct spre Aria.

Ezra întoarse capul și observă ce era la televizor.

— Rahat, exclamă. Scuză-mă.

Scotoci prin maldărul de reviste și de meniuri thailandeze cu livrare la domiciliu de pe măsuță și, în cele din urmă, descoperi telecomanda. Comută pe un canal în sus, nimerind pe QVC. Joan Rivers tocmai vindea o uriașă broșă în formă de libelulă.

Ezra îi arătă spre ecran.

— Ți-o cumpăr, dacă vrei.

Aria chicoti.

— Nu, mersi.

Își puse mâna pe brațul lui Ezra și inspiră adânc.

— Și, ce ziceai mai devreme... despre cum ai vrea ca asta să meargă... Eu... eu cred că aș vrea, la rândul meu, să meargă relația cu tine.

El se luminează la față, și Aria își văzu imaginea în lentilele ochelarilor lui. Ceasul bătrânesc, cu pendulă, de lângă masa din sufrageria lui Ezra, anunță zgomotos ora.

— C-chiar? murmură Ezra.

— Da. Dar... dar mai vreau și s-o fac cum trebuie, zise ea, apoi înghiți în sec. În clipa de față, am un iubit. Așa că... Trebuie să mă ocup de asta, înțelegeți?

— Sigur, confirmă Ezra. Înțeleg.

Se priviră țintă unul pe celălalt timp de cel puțin cinci minute. Aria ar fi putut să se întindă, să-i smulgă ochelarii de la ochi și să-l sărute de un miliard de ori.

— Cred c-ar trebui să plec, îi zise, în schimb, melancolică.

— OK, îi răspunse Ezra, fără s-o piardă din ochi. Numai

că, atunci când ea se lăsă să lunece jos de pe canapea și încercă să-și încalțe pantofii, el o apucă de poalele tricoului.

Și, chiar dacă voia să plece, pur și simplu... nu fu în stare.

— Vino încoace, șopti Ezra, și Aria căzu pe spate, peste el. Ezra își întinse brațele și-o prinse.

28

Din câteva litere de-ale ei se putea scrie și jail⁷³

Cu puțin înainte de ora opt, sâmbătă seară, Spencer stătea întinsă pe patul ei, privindu-și ventilatorul din tavan, cu palele lui în forma frunzelor de palmier, învârtindu-se și tot învârtindu-se. Ventilatorul costase mai mult decât un automobil onorabil, însă Spencer își implorase mama să i-l cumpere, fiindcă era identic cu cel din cabana ei particulară în care stătuse, împreună cu familia, în Jamaica, la peșteri. Acum arăta totuși prea a... Spencer la treisprezece ani.

Coborî din pat și-și strecură picioarele în sandalele ei Chanel negre. Știa că era capabilă să-și adune un pic de entuziasm pentru petrecerea Monei. Anul trecut, reușise... dar, dacă stătea să se gândească, anul trecut totul fusese altfel. Toată ziua, avusese viziuni stranii: cearta cu Ali din fața hambarului, buzele lui Ali mișcându-se, dar fără ca Spencer să audă vreun cuvânt, apoi Spencer, făcând un pas spre Ali, și acel trosc... Era de parcă amintirea aceea, ferecată în toți acei ani, ar fi ținut morțiș să fie ea vedeta.

Își mai întinse pe buze un pic de luciu în nuanța migdalei, își îndreptă rochia neagră cu mâneci kimono și coborî, tropăind, la parter. Când ajunse în bucătărie, fu surprinsă văzând că mama și tatăl ei, împreună cu Melissa, stăteau la masă, în jurul unei table goale de scrabble. Cei doi câini li se cuibăriseră la picioare. Tatăl ei

---

⁷³ Închisoare

nu purta uniforma lui obișnuită, adică fie costum, fie echipamentul pentru ciclism, ci un tricou alb, moale, și blugi. Mama ei era în pantalonii pentru yoga. În bucătărie mirosea a lapte fiert dinspre aparatul Miele pentru espresso.

— Bună, zise Spencer. Nici nu-și mai amintea când își mai văzuse ultima oară părinții acasă, într-o seară de sâmbătă. Se dădeau în vânt să fie văzuți: fie la inaugurarea vreunui restaurant, fie la un concert simfonic, fie la vreunul dintre dineurile organizate mai mereu de partenerii tatălui ei de la firmă.

— Spencer! Iată-te! strigă doamna Hastings. Ghici ce-am primit adineauri!

Și, cu o mișcare largă, scoase la iveală o foaie scoasă la imprimantă, pe care până atunci o ținuse la spate. În partea de sus a paginii, avea logo-ul cu caractere gotice al ziarului Philadelphia Sentinel. Dedesubtul acestuia era titlul: Trump, la o parte! Vine Spencer Hastings! Spencer se holbă la fotografia care o înfățișa stând la biroul tatălui ei. Costumul gri Calvin Klein, împreună cu bluza de culoarea căpșunii de pe dedesubt, din mătase, însemnaseră o bună alegere.

— Jordana tocmai ne-a trimis linkul pe e-mail, ciripi mama ei. Pagina întâi a ziarului de duminică n-o să fie gata decât mâine dimineață, evident, dar articolul tău e deja postat pe site!

— Uau! exclamă Spencer, cu glasul tremurător, prea distrată ca să poată citi într-adevăr articolul. Prin urmare, chiar se întâmpla în realitate. Cât de departe avea să se ajungă? Dacă avea să câștige chiar ea?

— Vom deschide o sticlă de șampanie, ca să sărbătorim, anunță domnul Hastings. Poți să bei chiar și tu un pic, Spence. Ocazie specială, și așa mai departe.

— Și poate ai vrea să jucăm scrabble? întrebă doamna Hastings.

— Mamă, ea e îmbrăcată pentru petrecere, insistă Melissa. Nu vrea să stea aici să bea șampanie și să joace

scrabble.

— Prostii, replică doamna Hastings. Încă nu e nici măcar opt. Petrecerile nu încep atât de devreme, nu-i așa?

Spencer se simți prinsă în capcană. Toată lumea o privea.

— Păi... cred că nu, zise.

Își trase un scaun de sub masă, se așeză și-și azvârli pantofii din picioare. Tatăl ei scoase din frigider o sticlă de Moët, făcu să sară dopul și turnă în patru pahare Riedel scoase din vitrină. Lui își umplu paharul până sus, ca și mamei ei și Melisei, în timp ce lui Spencer i-l umplu doar pe jumătate. Melissa îi puse în față lui Spencer o plăcuță pentru scrabble.

Spencer își cufundă mâna în săculeț și-și extrase literele. Următorul la rând era tatăl ei. Spencer se minună că știa cum să procedeze: nu-l văzuse în viața ei participând la vreun joc, nici măcar în concediu.

— Când se află hotărârea finală a juriului? se interesă el, sorbind un pic din șampanie.

Spencer ridică din umeri.

— Nu știi, zise. Aruncă o privire spre Melissa, care-i răspunse cu un zâmbet scurt, indescifrabil. Spencer nu mai vorbise cu Melissa de când cu scăldatul lor de aseară, din bazinul cu apă termală, și avea o senzație oarecum stranie în prezența surorii ei. De teamă, aproape.

— Am avut ocazia să-ți citesc ieri eseul, continuă domnul Hastings, împreunându-și palmele. Mi-a plăcut la nebunie felul în care ai actualizat conceptul pentru epoca modernă.

— Și, cine începe? întrebă Spencer, cu un glas strident. Nu, nici gând să permită o discuție despre conținutul eseului. În orice caz, nu de față cu Melissa.

— Nu cumva laureatul Orhideei din 1996 a câștigat anul trecut premiul Pulitzer? întrebă doamna Hastings.

— Nu, a fost Premiul Național pentru Carte, o corectă

Melissa.

Vă rog eu, terminați cu discuțiile despre Orhideea de Aur, imploră în gând Spencer. De-abia apoi își dădu seama că, măcar o dată, discutau despre ea... și nu despre Melissa.

Își privi literele de pe plăcuță. Avea I, A, S, J, L, R și H. Le rearanjă și fu cât pe ce să-și înghită limba. LIAR⁷⁴ SJH. SJH, de la Spencer Jill Hastings.

Afară, cerul era negru ca pana corbului. Un câine începu să urle. Spencer își luă paharul zvelt cu șampanie și-l goli în fix trei secunde.

— Cineva n-o să se suie la volan decât peste cel puțin o oră, se prefăcu tatăl ei c-o ceartă.

Spencer încercă să râdă, strecurându-și mâinile sub șezut, astfel încât tatăl ei să nu i le vadă tremurând.

Doamna Hastings alcătui cuvântul VIERME cu piesele ei.

— E rândul tău, Spence, îi zise apoi.

În timp ce Spencer își lua litera L, ecranul telefonului delicat, un Motorola, al Melissei se luminează. Un sunet fals de violoncel vibră dinspre difuzorul telefonului, intonând tema filmului Fălci. Da-DA. Da-DA. Spencer vedea și ecranul, din locul ei: mesaj nou.

Melissa deschise clapeta, întorcând ecranul într-un unghi din care Spencer nu-l mai putea vedea. Citi și se încruntă.

— Hm? mormăi cu glas tare.

— Ce este? se interesă doamna Hastings, ridicându-și privirea de la literele ei.

Melissa se scărpină în creștet.

— Conceptul de mână invizibilă enunțat de marele economist scoțian Adam Smith poate fi rezumat foarte simplu, fie că descrie piețele secolului al nouăsprezecelea, fie pe cele din al douăzeci și unulea: ai putea crede că lumea face anumite lucruri ca să te ajute,

---

⁷⁴ Mincinos, mincinoasă

dar în realitate, fiecare își urmărește propriul interes. Ciudat! De ce mi-ar trimite mie cineva o parte dintr-un eseu pe care l-am scris pe când eram în liceu?

Spencer deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși decât o răsuflare uscată.

Domnul Hastings își lăsă paharul pe masă.

— Asta-i eseuul lui Spencer, cel pentru Orhideea de Aur. Melissa își examinează ecranul telefonului.

— Nu, nu e, e...

Își întoarse privirea spre Spencer.

— Nu!

Spencer se făcu mică pe scaunul ei.

— Melissa, a fost o greșeală.

Gura Melissei era atât de larg căscată, încât Spencer putea să-i vadă plombele argintate ale molarilor.

— Cățeaua naibii!

— Situația mi-a scăpat de sub control! strigă Spencer. Mi-a scăpat din mână!

Domnul Hastings se încruntă, nedumerit.

— Ce se-ntâmplă aici?

Chipul Melissei se schimonosi, colțurile ochilor lăsându-se în jos, iar ale buzelor, ridicându-se sinistru.

— Mai întâi, îmi furi iubitul. Iar acum, lucrarea! Cine te crezi?

— Ți-am zis că-mi pare rău! țipă Spencer în același timp.

— Stați! E... lucrarea Melissei? interveni doamna Hastings, albindu-se la față.

— Trebuie să fie o neînțelegere, insistă domnul Hastings.

Melissa își propti mâinile în șolduri.

— Să le spun eu? Sau vrei să le spui tu?

Spencer sări de la masă.

— Pârăște-mă, cum ai făcut mereu, strigă ea, fugind pe hol în direcția scării. Între timp, ai ajuns expertă la așa ceva.

Melissa porni pe urmele ei.

— Trebuie să afle și ei ce mincinoasă ești.

— Trebuie să afle și ei ce javră ești, ripostă Spencer.

Buzele Melissei se întinseră într-un zâmbet.

— Tare penibilă mai ești, Spencer. Toată lumea e de părerea asta. Inclusiv mama și tata.

Spencer urcă în fugă scara.

— Ba nu!

— Ba da! rosti Melissa, în bătaie de joc. Și e purul adevăr, nu-i așa? Furi iubiiții altora și plagiezi, cățea mică și ridicolă!

— Nu știi cât mi s-a acrit de tine! urlă Spencer. De ce nu mori și gata?

— Fetelor! strigă domnul Hastings.

Însă era de parcă surorile s-ar fi aflat într-un câmp de forțe închis într-un balon și izolat de lumea exterioară. Melissa n-o slăbea din ochi pe Spencer. Iar Spencer începu să tremure. Era adevărat. Era penibilă. Era inutilă.

— Să putrezești în iad! urlă Spencer, urcând treptele două câte două.

Însă Melissa o urmărea ca o umbră.

— Așa, bebeluș bun de nimic, fugi!

— Tacă-ți gura!

— Bebelușul care-mi fură iubitul! Care nici măcar n-are minte cât să-și scrie singură lucrările! Ce-aveai de gând să declari la televizor dac-ai fi câștigat, Spencer? Da, am scris singură totul, cuvânt cu cuvânt! Sunt o fată foarte, foarte inteligentă! Ia zi, ai copiat și la testul de aptitudini?

Cuvintele ei parc-ar fi fost gheare zgâriindu-i inima lui Spencer.

— Termină! strigă ea, răgușită, aproape împiedicându-se de o cutie goală de J. Crew lăsată de mama ei pe scară.

Melissa o apucă pe Spencer de braț și-o răsuci spre ea. Urcă, ajungând cu fața la același nivel cu a lui Spencer. Respirația îi mirosea a espresso.

— Bebelușul vrea să aibă tot ce am eu, dar știi ceva?

Nu poți să ai ce am eu. N-o să poți niciodată!

Toată furia pe care Spencer o ținuse în ea de atâția ani se dezlănțui și-i inundă tot corpul, făcând-o să se simtă înfierbântată, apoi transpirată, apoi tremurătoare. Toate organele interne îi erau într-atât de scaldate în furie, încât parcă începură să se zbârcească. Se încordă, rezemându-se de balustradă, o înșfacă pe Melissa de umeri și începu s-o zgâlțâie, ca și cum ar fi fost o bilă Magic Eight⁷⁵. Apoi, o împinse.

— Ți-am zis să termini!

Melissa se poticni, căutând balustrada ca să se sprijine. O expresie de frică îi flutură pe chip.

În creierul lui Spencer începu să se producă un lucru ciudat. În locul Melissei, o văzu pe Ali. Ambele aveau aceeași infatuată expresie care spunea: Eu sunt totul și tu nu ești nimic. Tu încerci să furi tot ce am eu. Dar asta n-o poți avea. Spencer simți mirosul de rouă și văzu licuricii și răsuflarea lui Ali îi atinse fața. Și atunci, o forță străină îi invadează trupul. Scoase un geamăt de agonie, de undeva, din adâncul ei, și se năpusti înainte. Se văzu pe sine, avântându-se și împingând-o pe Ali – sau să fi fost Melissa? – Cu toată puterea ei. Atât Melissa, cât și Ali căzură pe spate. Capetele amândurora trosniră ca și cum se sfărâmaseră. Apoi, vederea i se limpezi, vedenia dispăru, și Spencer o zări pe Melissa rostogolindu-se pe trepte, jos, tot mai jos, până căzu grămadă la poalele scării.

— Melissa! țipă doamna Hastings.

După care totul se întunecă.

---

⁷⁵ Magic Eight Ball, sau Magic 8, jucărie folosită pentru ghicirea viitorului, constând într-o sferă din plastic pictată în alb și negru, cu cifra 8 pe ea, și având în interior un recipient cilindric care conține un zar cu douăzeci de fețe, fiecare cu câte o afirmație pozitivă, negativă sau neutră, plutind într-o suspensie alcoolică

În planetariul Hollis e lună plină

Hanna ajunsese, împleticindu-se, la porțile planetariului la puțin timp după ora nouă. I se părea cât se poate de ciudat, dar îi venea cam greu să meargă din cauza rochiei de Curte. Sau să stea jos. Sau, în fine, să respire.

OK, e drept că afurisita aia de rochie era al naibii de strâmtă. Îi luase o veșnicie până să se strecoare în ea, după care la fel de mult până să-și tragă fermoarul. Se gândise chiar să împrumute corsetul Spanx al mamei ei, însă asta ar fi însemnat să-și scoată rochia și să treacă din nou prin tortura fermoarului. Toată treaba îi luase atât de mult, încât practic nu prea mai avusese timp să mai facă și altceva înainte de a pleca, de pildă să-și retușeze machiajul, să-și treacă pe răboj calorii îngurgitate în ziua respectivă, sau să-și treacă vechile ei numere de telefon în noul BlackBerry.

Acum, materialul rochiei părea să fi intrat și mai mult la apă. Îi pătrundea în carne și o strângea atât de tare la coapse, încât habar n-avea cum ar putea s-o ridice ca să facă pipi. La fiecare mișcare, auzea mici firicele rupându-se. Mai erau și anumite locuri, cum ar fi în zona pântecului, pe marginile laterale ale sânilor și pe fese, în care... stătea umflată.

Hanna chiar mâncase o grămadă de Cheez-Its în ultimele câteva zile... după care se străduise din răspuțeri să nu dea nimic din ele afară. Era posibil să fi luat în greutate atât de repede? Dacă dintr-odată i se produsese vreo dereglare a metabolismului? Dacă se transformase într-o fată din acelea care se îngrașă doar privind mâncarea?

Dar rochia asta trebuia s-o îmbrace. Poate că materialul avea să se mai lase pe măsură ce-o purta, la fel ca pielea. Oricum, probabil că la petrecere avea să fie întuneric, așa că nu va observa nimeni. Clătinându-se, Hanna sui treptele planetariului, simțindu-se ca un pinguin țeapăn, de culoarea șampaniei.

Auzi bubuitul bașilor din interiorul clădirii și-și adună forțele. Nu mai fusese atât de emoționată la o petrecere încă de când sărbătoriseră Halloween-ul la Ali, într-o șaptea, când încă se simțea la limita penibilului. Nu la mult timp după sosirea Hannei, Mona și ciudatele ei prietene, Chassey Bledsoe și Phi Templeton, își făcuseră apariția costumate ca niște hobiti din Stăpânul inelelor. Ali le aruncase o singură privire, după care le trimisese la plimbare.

— Arătați de parc-ați fi pline de purici, le zisese, rânzându-le în nas.

A doua zi după petrecerea lui Ali, când Hanna se dusesese cu mama ei la băcănie, o văzuse pe Mona, împreună cu tatăl ei, stând la rând la casă. Și, la reverul gecii de blugi a Monei, era broșa în formă de dovleac scobit, incrustată cu cristale, care fusese în punga lui Ali cu daruri de la petrecere. Mona o purta cu mândrie, ca și cum i-ar fi aparținut de drept.

Hanna simți un junghi de vinovăție pentru faptul că-l lăsase baltă pe Lucas – el nu-i răspunsese la e-mail după ce ea îi scrisese că anulează întâlnirea -, dar avea de ales? Mona mai că nu-i spusese c-o iartă atunci, în magazinul T-Mobile, după care-i trimisese rochia. Cele mai bune prietene erau întotdeauna pe primul plan, mai ales o prietenă specială, ca Mona.

Își făcu loc cu grijă pe lângă ușa metalică mare de la intrare. Imediat, muzica se revărsă ca un talaz asupra ei. Văzu sculpturile albastrii în gheață din holul principal și, ceva mai departe, în spate, un trapez uriaș. Planete sclipitoare atârnavă de tavan, și un enorm ecran video se profila deasupra estradei. Un Noel Kahn în mărime mai mare decât cea naturală privea printr-un telescop pe ecranul Jumbotron.

— O, Doamne, auzi Hanna în urma ei. Se întoarse în direcția aceea. Naomi și Riley stăteau în picioare lângă bar. Purtau rochiile identice, verde-smarald, și aveau în mâini poșetuțe minuscule, din satin. Riley rânzea cu

palma la gură în timp ce-o studia pe Hanna din cap până-n picioare. Naomi scăpă un hohot răsunător. De nervozitate, Hanna și-ar fi supt burta, dacă n-ar fi făcut-o rochia și pentru ea.

— Frumoasă rochie, Hanna, rosti Riley, pe un ton insinuant. Cu părul ei roșu aprins și rochia strălucitoare de un verde-deschis, arăta ca un morcov cu rădăcina în sus.

— Daaa, arată foarte bine pe tine, se fandosi Naomi.

Hanna își îndreptă și mai mult ținuta și plecă mai departe. Ocoli o chelneriță în uniformă neagră care ducea o tavă cu mini-tartine cu crab pe care se strădui să nu le privească, de teamă să nu mai ia vreo jumătate de kilogram în greutate. Apoi, văzu cum se schimbă imaginea de pe Jumbotron. Nicole Hudson și Kelly Hamilton, afurisitele trepădușe ale lui Riley și Naomi, apăărură pe ecran. Și ele purtau rochii lungi și strâmte, verzi, iar în mâini aveau aceleași delicate poșete din satin.

— La mulți ani, Mona, din partea suitei tale festive de la Curte! strigară, trimițând bezele.

Hanna se încruntă. Suita de la Curte? Nu. Rochia de Curte nu era verde... ci de culoarea șampaniei. Nu?

Deodată, mulțimea dansatorilor se despică în două. O frumoasă blondă veni cu pași mari spre Hanna. Era Mona. Purta aceeași rochie Zac Posen de culoarea șampaniei, ca și Hanna: cea pentru care ambelor li se luaseră măsurile la Saks. Numai că a ei nu se umfla nici pe burtă, nici pe fund. Fermoarul nu se vedea încrețit și prea întins, și nu se vedeau protuberanțe. Dimpotrivă, îi accentua talia subțire și-i scotea în evidență picioarele lungi și suple.

Mona făcu ochii mari.

— Ce cauți tu aici?

O privi pe Hanna de sus și până jos, buzele tremurându-i a zâmbet.

— Și de unde naiba ai rochia asta?

— Tu mi-ai trimis-o, îi răspunse Hanna.

Mona o privi ca pe o nebună. Apoi, îi arătă spre Riley.

— Asta e rochia de Curte. Am schimbat-o. Am vrut să fiu singura în culoarea șampaniei... nu ca toată lumea.

O măsură încă o dată din cap până-n picioare.

— Și categoric nu și ca balenele.

Toată lumea chicoti pe înfundate, inclusiv chelnerița și barmanul. Hanna făcu un pas înapoi, derutată. În sală domni liniștea pentru o clipă: DJ-ul tocmai făcea o pauză între două piese. Mona strâmbă din nas, iar Hanna se simți deodată ca și cum un șnur ar fi strâns-o de gât. Totul căpăta acum o noimă oribilă, dezgustătoare.

Sigur că nu Mona îi trimisese rochia. A i-o trimisese.

— Te rog să pleci, zise Mona, încrucișându-și brațele pe piept și privind cu subînțeleș diversele forme prea reliefate ale Hannei. Ți-am revocat invitația, ți-aduci aminte?

Hanna făcu câțiva pași spre Mona, dorind să-i explice, însă călcă strâmb cu pantofii ei Jimmy Choo, aurii, cu toc. Își simți glezna sucindu-se, picioarele fugindu-i de sub ea și genunchii izbind podeaua. Mai rău, auzi și un răsunător și inconfundabil prrrrr. Deodată, își simți fundul mult mai puțin încorsetat. Iar când se suci să-și evalueze daunele, cusătura laterală cedă și ea. Pe partea laterală, rochia plesnise, de la coaste și până la șold, dezvăluindu-i bretelele subțiri, dantelate, ale sutienului Eberjay, precum și slipul tanga.

— O, Doamne! țipă Riley. Toată lumea hohoti de râs. Hanna încercă să se acopere, însă nici nu știa de unde să înceapă. Iar Mona nu făcea decât să stea pe loc și s-o lase să se facă de râs, frumoasă și maiestuoasă în rochia ei perfect ajustată. Hannei îi venea greu să-și imagineze că, doar cu câteva zile în urmă, se iubeau una pe cealaltă așa cum numai între cele mai bune prietene este posibil.

Mona își puse mâinile în șolduri și-și întoarse privirea spre celelalte.

— Haideți, fetelor, pufni ea. Epava asta nu merită să

ne pierdem timpul cu ea.

Ochii Hannei se umplură de lacrimi. Invitații începură să se îndepărteze, nepăsători, trecând peste ea, iar cineva chiar se împiedică și-i vărsă bere caldă pe picioare. Epava asta nu merită să ne pierdem timpul cu ea, auzi Hanna ecoul cuvintelor răsunându-i în cap. Apoi, îi veni ceva în minte.

Ți-aduci aminte când ai văzut-o pe Mona ieșind din clinica de chirurgie plastică Bill Beach? Ca să vezi! Lipo!

Hanna se propti cu mâinile de marmura rece a podelei.

— Hei, Mona!

Mona se întoarse și-o privi.

Hanna trase aer adânc în piept.

— Ești cu mult mai slabă de când te-am văzut ieșind de la Bill Beach. După liposucție.

Mona își lungi gâtul. Totuși, nu părea îngrozită, nici jenată: doar nedumerită. Apoi, scoase un pufnet și-și rostogoli ochii în orbite.

— Cum zici tu, Hanna. Penibilă mai ești!

Apoi, Mona își azvârli părul peste umeri și-și croi drum spre estradă. În câteva clipe, un zid de invitați le despărți. Hanna se ridică în șezut, acoperindu-și ruptura dintr-o parte cu un braț, iar pe cea de la spate, cu cealaltă mână.

Și atunci, o văzu: propria ei față, mărită de un miliard de ori pe ecranul Jumbotron. Urmă o lungă panoramare asupra rochiei. Grăsimea de sub brațe ieșea în relief. Șnurul slipului tanga se zărea prin materialul foarte strâmt. Hanna, cea de pe ecran, făcu un pas spre Mona și se prăbuși grămadă. Imaginea înfățișa momentul în care rochia se rupseseră.

Hanna scoase un țipăt și-și acoperi ochii. Râsetele tuturor le simțea ca pe tot atâtea ace, tatuându-i pielea. Apoi, o mână o atinse pe spate.

— Hanna.

Privi printre degete.

— Lucas?

Era îmbrăcat cu pantaloni de culoare închisă, un tricou cu emblema Atlantic Records și o jachetă cu dungi subțiri. Părul blond, lunguț, îi părea des și răvășit. În expresia feței spunea că văzuse totul.

Își scoase jacheta și i-o întinse.

— Ia-o. Pune-o pe tine. Și hai să ieșim de-aici.

Mona tocmai se suia pe estradă. Mulțimea fremăta de nerăbdare. În oricare seară normală de petrecere, Hanna ar fi fost în față și în centru, pregătită să se unduiască în ritmul muzicii. Acum, în schimb, se prinse de brațul lui Lucas.

30

Schimbarea este benefică... în afară de cazurile contrare

Tot sâmbătă seară, Emily își strângea șireturile patinelor închiriate, până când abia își mai simți sângele circulându-i prin gambe.

— Nu pot să cred că trebuie neapărat să purtăm trei perechi de ciorapi, se plânse ea către Becka, așezată pe bancă lângă ea, care-și lega șireturile ghetelor albe cu patine aduse de-acasă.

— Știu, o aprobă Becka, potrivindu-și bentița pe cap. Dar asta te ajută să nu-ți degere picioarele.

Emily își făcu o fundă la șireturi. Erau, probabil, zece grade pe patinoar, însă ea era îmbrăcată doar într-un tricou cu mânecă scurtă al echipei de natație de la Rosewood Day. Se simțea într-atât de amortită, încât frigul n-o mai afecta. Pe drumul înapoi, Emily o anunțase pe Becka de faptul că prima ei ședință la Vârful Copacilor fusese programată pentru luni. Becka păru mai întâi uimită, apoi se bucură.

Emily nu mai spuse cine știe ce pe durata drumului. Tot ce avea în minte era cât de mult ar fi preferat să fie cu Maya.

Maya. Ori de câte ori închidea ochii, vedea chipul

supărat al Mayei de atunci, din seră. Telefonul lui Emily rămăsese tăcut toată ziua. O parte din ea ar fi vrut ca Maya s-o sune, să încerce să o recâştige pe Emily. Și, firește, cealaltă parte, nu. Încercă să privească latura pozitivă: acum, că părinții ei o vedeau într-adevăr pregătită să se consacre programului Vârfurile Copacilor, se purtau cu ea cu mai multă blândețe. La antrenamentul de înot de sâmbătă, antrenora Lauren o anunțase că recrutorii de la Universitatea din Arizona încă doreau să aibă o întâlnire cu ea. Toți băieții din lotul de înot veneau încă s-o bage în seamă și s-o invite la petreceri în bazinele lor cu apă termală, însă era mai bine decât să-și bată joc de ea. Iar în timp ce se întorceau acasă, în mașină, Carolyn îi spusese: „Îmi place albumul ăsta”, când Emily introdusese un mai vechi No Doubt în player. Era un început.

Emily privi fix gheața patinoarului. După chestia cu Jenna, ea și cu Ali obișnuiau să vină aici practic în fiecare weekend, și nimic nu se schimbase față de atunci. Aceleași bănci albastre pe care se așeza lumea ca să-și lege șireturile, același automat pentru ciocolată fierbinte cu gust de aspirină, același uriaș urs polar din plastic care întâmpina pe toată lumea la intrarea principală. Totul era atât de ciudat nostalgic, încât Emily aproape că se aștepta s-o vadă pe Ali apărând pe gheață și exersându-și încrucișările de picioare în timp ce patina cu spatele. Astă-seară, patinoarul era practic gol, totuși: câteva pâlcuri de copii, dar nimeni de vârsta lui Emily. Cel mai probabil, se duseseră toți la petrecerea Monei; într-un univers paralel, și Emily ar fi fost acolo.

— Becka?

Emily și Becka își ridicară privirile. O fată înaltă, cu părul negru, scurt și creț, nasul mic și rotund și ochi căprui, se oprise în fața lor. Purta o rochie roz evazată, colanți tricotați, o delicată brățară cu perle și un luciu de buze de un roz aprins. O pereche de ghete albe cu patine și șireturi multicolore îi atârna de încheietura mâinii.

— Wendy! țipă Becka, ridicându-se. Dădu s-o îmbrățișeze pe Wendy, însă deodată păru să-și stăpânească impulsul și se trase înapoi. Ești... ești aici!

Wendy avea un zâmbet larg pe chip.

— Uau, Becks. Arăți... grozav.

Becka zâmbi rușinată.

— Și tu.

O examinează cu privirea, parcă nevenindu-i să creadă, de parcă Wendy ar fi înviat din morți.

— Te-ai tuns, constată ea.

Wendy își pipăi părul cu un gest aproape involuntar.

— E prea scurt?

— Nu! se grăbi să exclame Becka. E chiar drăguț.

Amândouă zâmbeau și chicoteau întruna. Emily tuși ușor, și Becka își întoarse privirea spre ea.

— A! ți-o prezint pe Emily. Noua mea prietenă de la Vârfurile Copacilor.

Emily îi strânse mâna lui Wendy. Unghiile scurte ale fetei erau vopsite cu un sidef roz, iar pe degetul mare avea aplicat un autocolant cu Pokémon.

Wendy se așeză pe bancă și începu să-și lege șireturile.

— Voi două veniți des la patinaj? se interesă Emily. Aveți amândouă patinele voastre.

— Veneam, răspunse Wendy, aruncând o privire spre Becka. Am luat lecții împreună. Mă rog... într-un fel.

Becka se hlizi pe înfundate, și Emily își întoarse privirea spre ea, nedumerită.

— Ce-i?

— Nimic, îi răspunse Becka. Doar că... ți-aduci aminte de camera de unde se închiriau patinele, Wendy?

— O, Doamne, exclamă Wendy, astupându-și gura cu palma. Ce față făcuse tipul!

Ooo-kaaay. Emily tuși din nou, și Becka se opri imediat din râs, de parcă și-ar fi dat seama brusc unde era... sau, poate, cine era.

Când termină și Wendy cu legatul șireturilor, pășiră

toate pe gheață. Wendy și Becka începură imediat să facă piruete și să patineze cu spatele. Emily, care nu știa să meargă decât înainte, și asta într-un stil oarecum smucit, se simțea nepricepută și stângace pe lângă ele.

Niciuna nu spuse nimic, pentru o vreme. Emily asculta scrâșnetul patinelor pe gheață.

— Și, te mai vezi cu Jeremy? o întrebă deodată Wendy pe Becka.

Becka își mușcă vârful mânușii din lână, cu un singur deget.

— Nu tocmai.

— Cine e Jeremy? se interesă Emily, ocolind o fată blondă în uniformă de cercetașă.

— Un tip pe care l-am cunoscut la Vârfurile Copacilor, îi răspunse Becka, privind stânjenită spre Wendy. Am ieșit împreună timp de o lună, două. N-a prea mers.

Wendy ridică din umeri și-și îndesă o șuviță de păr îndărățul urechii.

— Mda, și eu am ieșit cu o fată, colegă cu mine la orele de istorie, dar nici la mine n-a mers. Iar săptămâna viitoare am o întâlnire oarbă, dar nu știu sigur dac-o să mă duc. Se pare că ea se dă în vânt după hip-hop, explică, strâmbând din nas.

Deodată, Emily își dădu seama de faptul că Wendy spusese ea. Dar, înainte să poată întreba ceva, Becka își drese glasul. Avea maxilarele încleștate.

— E posibil să mă duc și eu la o întâlnire oarbă, zise, ceva mai tare decât ar fi fost normal. Cu un alt băiat de la Vârfurile Copacilor.

— Ei, atunci îți doresc succes, replică Wendy, rigidă, răsucindu-se să patineze cu fața. Numai că nu-și luă ochii de la Becka, iar Becka nu-și luă ochii de la Wendy. Becka se duse să patineze lângă Wendy și, după toate aparențele, făcea în așa fel încât mâinile să li se tot atingă.

Lumina scăzu. Un glob de discotecă se coborî din tavan, și numeroase luminițe colorate începură să se

învârtească pe gheață. Toată lumea se îndreptă, clătinându-se, spre mantinelă, cu excepția câtorva cupluri.

— Patinaj în perechi, anunță în difuzoare un imitator al lui Isaac Hayes. Puneți mâna pe persoana iubită.

Cele trei fete se trântiră pe o bancă din apropiere, exact în clipa în care Unchained Melody începea să răsună din boxe. Ali remarcase odată că era sătulă să tot stea deoparte când se patina în perechi.

— Ce-ar fi să patinăm noi două împreună, Em? propusese ea, oferindu-i brațul lui Emily. N-avea să uite niciodată cum se simțise, cuprinzând-o în brațe pe Ali. Simțindu-i mirosul dulceag, de mere Granny Smith, din ceafă. Strângând-o de amândouă mâinile, când Ali își pierduse echilibrul, frecându-și accidental brațul de pielea dezgolită a lui Ali.

Emily se întrebă dacă săptămâna viitoare avea să-și amintească altfel acea întâmplare. Oare cei de la Vârfurile Copacilor aveau să-i șteargă din minte astfel de sentimente, așa cum nivelează mașina Zamboni toate creștăturile și urmele de patine de pe suprafața gheții?

— Vin imediat, murmură Emily, și plecă, poticnindu-se neîndemânatică pe lamele patinelor, în drumul spre toaletă. Ajunsă înăuntru, își trecu mâinile pe sub un jet de apă aproape opărită și se privi cu atenție în oglinda strâmbă. Frecventarea programului Vârfurile Copacilor a fost alegerea corectă, îi spuse ea imaginii sale din oglindă. A fost unica alegere. După ce va termina cu Vârfurile Copacilor, va începe probabil să umble cu băieți, exact ca Becka. Nu?

Când se întoarse pe patinoar, constată că Becka și Wendy nu mai erau acolo unde le lăsase. Se trânti pe bancă, închipuindu-și că se duseseră să ia o gustare, și fixă cu privirea gheața întunecată. Văzu perechile cu degetele îngemănate. Unii încercau să se sărute în timp ce patinau. O altă pereche nici măcar nu mai ajunsese pe gheață: își făcea de cap lângă una dintre intrări. Fata își

strecurase degetele în părul negru și creț al băiatului.

Melodia lentă se sfârși brusc și luminile fluorescente se aprinseră la loc. Emily făcu ochii mari zărind cuplul de lângă ușă. Fata purta pe cap o bentiță care i se părea cunoscută. Amândoi aveau ghetete albe. Iar șireturile băiatului erau multicolore. Și... purta o rochie roz, evazată.

Becka și Wendy o zăriră pe Emily în același timp. Buzele Beckăi alcătuiră un o rotund, iar Wendy întoarse capul în altă parte. Emily simți că începe să tremure.

Becka se apropie și se așeză lângă Emily, suflând un norișor de abur înghețat.

— Cred c-ar fi cazul să-ți explic, hm?

Gheața mirosea a rece, ca zăpada. Cineva uitase o mânășă roșie, fără degete, de copil, pe banca din apropiere. Pe gheață, un copil trecu pe lângă ele, țipând: „Sunt un avion!” Emily o privi țintă pe Becka. Simțea o apăsare în piept.

— Credeam că Vârfurile Copacilor ar da rezultate, zise ea, încetisor.

Becka își trecu mâinile prin părul ei lung.

— Și eu crezusem la fel. Dar după ce-am văzut-o pe Wendy... ei bine, cred că te-ai prins care-i treaba.

Își trase mânecile puloverului Fair Isle peste mâini.

— Poate că n-ai cum să te schimbi cu adevărat.

O senzație de căldură îi cuprinse stomacul lui Emily. Gândul că Vârfurile Copacilor ar putea schimba ceva fundamental în ea o înspăimântase. I se părea ceva atât de contrar principiilor... existenței omenești, poate. Dar nu era posibil. Maya și Becka aveau dreptate: nu poți să schimbi ceea ce ești.

Maya. Emily se plesni cu palma peste gură. Avea nevoie să vorbească imediat cu Maya.

— Hm, Becka? zise, calmă. Aș putea să-ți cer un serviciu?

Privirea Beckăi se împlânzi.

— Sigur.

Emily porni spre ieșire.

— Am nevoie să mă duci cu mașina până la o petrecere.

Chiar acum. Trebuie să mă văd cu cineva.

31

S-au luptat cu legea și legea a învins

Aria își încordă privirea prin obiectivul camerei video Sony, în timp ce Spencer își potrivea diadema cu strasuri pe creștetul capului.

— Hei, fetelor, șopti Spencer, îndreptându-se agale spre un telefon LG cu clapetă, care zăcea într-o rână pe canapeaua din piele a familiei Hastings. N-ați vrea să-i citim SMS-urile?

— Eu da, răspunse Hanna, tot în șoaptă.

Emily se ridică de pe brațul canapelei.

— Nu știu dacă...

— Haideți. Nu vreți să știți cine-i trimite SMS-uri? întrebă Spencer. Apoi, Spencer, Hanna și Emily se strânseseră în jurul telefonului mobil al lui Ali. Aria desprinsese camera de pe trepied și se apropie și ea. Voia să prindă totul pe peliculă. Toate secretele lui Ali. Tocmai focaliza, vrând să obțină o imagine clară a ecranului telefonului, când deodată auzi o voce dinspre hol.

— Ce făceați, îmi umblați la telefon? țipă Ali, pătrunzând în încăpere.

— Sigur că nu! strigă Hanna. Ali își examinează din ochi telefonul de pe canapea, dar apoi își mută atenția spre Melissa și Ian, care tocmai intraseră în bucătărie.

— Salut, fetelor, zise Ian, trecând în salon. Aruncă o privire spre Spencer. Drăguță coroană!

Aria se retrase spre trepiedul ei. Spencer, Ian și Ali se strânseseră laolaltă pe canapea, iar Spencer începu să joace rolul unei moderatoare de talk-show. Deodată, o a doua Ali veni drept spre cameră. Pielea părea să-i fie cenușie. Irisurile erau negre, iar rujul roșu-electric era

aplicat ca la clovni, în linii șerpuite în jurul gurii.

— Aria, rosti pe un ton poruncitor fantomatica dublură a lui Ali, privind țintă drept în obiectivul camerei. Privește. Răspunsul e chiar în fața ta.

Aria își încreți fruntea. Restul scenei se derula mai departe la fel ca de fiecare dată. Spencer îl întreba pe Ian despre base-jumping. Melissa se enerva tot mai tare pe măsură ce scotea cumpărăturile din sacoșe. Cealaltă Ali – cea care arăta normal, de pe canapea – părea plictisită.

— Ce vrei să spui? o întrebă în șoaptă Aria pe Ali cea din fața obiectivului.

— E chiar în fața ta, insistă Ali. Privește!

— OK, OK, zise Aria, precipitată. Cercetă din nou încăperea. Spencer se aplecase spre Ian, agățându-se de fiecare cuvânt al lui. Hanna și Emily stăteau cocoțate pe bufet, părând destinse și calme. Oare ce-ar fi trebuit Aria să caute?

— Nu înțeleg, se plânse ea.

— Dar e acolo! țipă Ali. E. Chiar. Acolo!

— Nu știu ce să fac! pledă Aria, neputincioasă.

— Privește doar!

Aria țâșni în capul oaselor. Era în pat, într-o cameră întunecoasă. Transpirația îi șiroia pe față. Gâtul o durea. Întorcându-și privirea, îl văzu pe Ezra întins pe o parte, alături de ea, și tresări.

— Nu-i nimic, zise repede Ezra, cuprinzând-o cu brațele. N-a fost decât un vis. Ești în siguranță.

Aria clipi și privi înjur. Nu era în livingul casei Hastings, ci în așternuturile patului lui Ezra. Dormitorul, în care se intra direct din living, mirosea a naftalină și a parfum de babă, așa cum miroseau toate casele din vechiul Hollis. O ușoară și pașnică briză unduia transperantele, și un mușunachi cu chipul lui William Shakespeare se bâțâia pe birou. Brațele lui Ezra îi cuprindeau umerii. Picioarele lui goale îi frecau gleznele.

— Vis urât? se interesă Ezra. Ai țipat.

Aria ezită. Oare visul încerca să-i transmită ceva?

— N-am nimic, se hotărî să-i răspundă. Doar un coșmar din acelea ciudate.

— M-ai speriat, mărturisi Ezra, strângând-o cu putere.

Aria așteptă până când respirația îi reveni la normal, ascultând cum clopoței de vânt din lemn, de forma unor peștișori, se ciocneau între ei, imediat dincolo de fereastra lui Ezra. Apoi, observă că ochelarii lui Ezra îi stăteau strâmb.

— Ai adormit cu ochelarii la ochi?

Ezra se pipăi la rădăcina nasului.

— Așa cred, zise, rușinat. Mi se întâmplă destul de des să adorm cu ei.

Aria se aplecă în față și-l sărută.

— Ciudat mai ești.

— Nu atât de ciudat ca tine, urlătoare, o tachină Ezra, trăgând-o deasupra lui. Ți-arăt eu ție, exclamă, începând s-o gâdile la mijloc.

— Nu! țipă Aria, încercând să se smulgă din brațele lui. Termină!

— Ha, ha! răcni Ezra. Însă gâdilatul se transformă grabnic în mângâieri și sărutări. Aria închise ochii și se lăsă în voia mâinilor lui. Deodată, Ezra se trânti la loc pe pernă. Aș vrea să putem pleca, pur și simplu, și să trăim altundeva, zise el.

— Eu cunosc Islanda destul de bine, îi propuse Aria. Sau, ce-ai zice despre Costa Rica? Am putea să ne luăm o maimuță. Sau poate în Capri. Să ne ducem veacul prin Grota Albastră.

— Totdeauna mi-am dorit să merg în Capri, zise încetișor Ezra. Am putea să locuim pe plajă și să scriem poezii.

— Atât timp cât și maimuțele noastre pot să scrie poezii cu noi, se târgui Aria.

— Normal, zise Ezra, sărutând-o pe nas. Putem să avem oricâte maimuțe vrei.

Pe chip îi apăru o expresie îndepărtată, ca și cum chiar s-ar fi gândit serios la planurile lor. Aria simți cum îi

crește inima. Niciodată nu fusese atât de fericită. Acum se simțea... așa cum trebuie. Aveau să facă relația să meargă. De restul – de Sean, de A, de părinții ei – putea să se ocupe și mâine.

Se cuibări în brațele lui Ezra. Era pe cale să ațipească la loc, visând la maimuțe dansatoare și la plaje nisipoase, când deodată se auziră bubuituri în ușa de la intrare. Până ca Aria și Ezra să poată reacționa, ușa sări din balamale și doi polițiști dădură buzna înăuntru. Aria începu să țipe. Ezra se ridică în capul oaselor, îndreptându-și boxerii, imprimați peste tot cu ouă jumări, cârnați și clătite. Cuvintele Mic dejun gustos! se înșiruiau pe elasticul de la mijloc. Aria se piti sub așternuturi: era într-un tricou foarte larg, de-al lui Ezra, cu emblema Universității Hollis, care abia îi acoperea coapsele.

Polițiștii traversară tropăind livingul lui Ezra și ajunseră în dormitor. Își îndreptară fasciculele luminoase ale lanternelor mai întâi spre Ezra, apoi spre Aria. Ea se înfășură mai strâns cu cearșafurile, cercetând podeaua cu privirea în căutarea hainelor și lenjeriei. Dispăruseră.

— Sunteți Ezra Fitz? întrebă unul dintre polițiști, un tip vânjos, cu brațe ca ale lui Popeye, și părul negru lucios.

— Ăăă... mda, bâigui Ezra.

— Și predați la școala Rosewood Day? întrebă Popeye. Iar aceasta este fata? Eleva dumneavoastră?

— Ce naiba se petrece aici? țipă strident Ezra.

— Sunteți arestat, îl anunță Popeye, desprinzându-și cătușele de la centură. Celălalt polițist, mai scund și mai gras, cu o piele strălucitoare și într-o nuanță pe care Aria nu putea s-o asemene decât cu cea a șuncii, îl smulse pe Ezra din pat. Cearșafurile roase, cenușii, zburară odată cu el, lăsându-i la iveală Ariei picioarele goale. Țipând, ea sări de cealaltă parte a patului, încercând să se ascundă. Găsi o pereche de pantaloni de pijama în carouri, făcută ghem în spatele radiatorului. Își strecură picioarele în ei cât putu de repede.

— Aveți dreptul să nu declarați nimic, începuse Față-de-

Șuncă. Orice spuneți poate și va fi interpretat în defavoarea dumneavoastră în sala de judecată.

— Stați! urlă Ezra.

Însă polițiștii nu-l iau în seamă. Față-de-Șuncă îl întoarce pe Ezra și-i prinse cătușele la mâini. Apoi, privi dezgustat spre patul lui Ezra. Blugii și tricoul acestuia se aplecau în apropierea tăbliei. Aria remarcă deodată că sutienul negru din dantelă pe care și-l făcuse la comandă în Belgia se zărea lângă unul dintre picioarele patului. Îl smulse de-acolo în mare grabă.

Îl împinseră de la spate pe Ezra prin living, apoi afară pe propria ușă, care acum atârna într-un echilibru precar de o singură balama. Aria fugi după ei, fără ca măcar să se deranjeze să-și încalțe tenișii Vans în carouri, care așteptau în poziția a doua de balet pe podea, lângă televizor.

— Nu puteți să faceți așa ceva! strigă ea.

— De tine o să ne ocupăm noi mai târziu, fetițo, mârâi Popeye.

Aria se opri, ezitantă, în holul de la intrare, prăfuit și slab luminat. Polițiștii îl țineau strâns pe Ezra, ca și cum ar fi fost un pacient dintr-un ospiciu, slăbănog și îmbrăcat într-o pereche de boxeri cu tematica micului dejun. Față-de-Șuncă îl tot călca pe degetele goale, noduroase. Iar asta o făcea pe Aria să-l iubească și mai mult pe Ezra.

În timp ce ei se împleticeau să iasă pe ușă și apoi pe veranda din față, Aria își dădu seama că mai era cineva în hol cu ea. Și rămase cu gura căscată.

— Sean? bolborosi ea. Ce... ce cauți aici?

Sean stătea prăbușit peste cutiile poștale cenușii, privind-o pe Aria cu groază și cu dezamăgire în ochi.

— Tu ce cauți aici? o luă el la rost, privind ostentativ spre pantalonii de pijama ai lui Ezra, vizibil prea mari pentru Aria, amenințând să cadă de pe ea. Aria se grăbi să-i smucească la loc.

— Aveam de gând să-ți explic, murmură ea.

— A, da? rosti în derâdere Sean, punându-și mâinile în

șolduri. În seara asta părea mai tăios, mai neînduplecat. Nici urmă de delicatul Sean pe care-l cunoscuse ea. De cât timp ești cu el? o întrebă.

Aria tăcu, fixând cu privirea un bon de casă de la Acme, căzut pe podea.

— Ți-am făcut bagajele, continuă Sean, fără ca măcar să-i mai aștepte răspunsul. Sunt pe verandă. Nici să nu te gândești să te mai întorci la mine acasă.

— Dar... Sean... protestă cu glas slab Aria. Unde-o să mă duc?

— Asta nu mai e problema mea, se răsti el, întorcându-se și ieșind vijelios pe ușă.

Aria se simți cuprinsă de amețeală. Prin ușa deschisă, îi vedea pe polițiști conducându-l pe Ezra pe alea din fața casei, apoi împingându-l într-o mașină de patrulare a poliției din Rosewood. După ce trântiră portiera în urma lui, Ezra mai aruncă o privire spre casă. Ochii săi poposiră mai întâi asupra Ariei, apoi se mutară spre Sean, revenind în cele din urmă la ea. Pe chip avea expresia cuiva care se simte trădat.

În mintea Ariei se făcu lumină. Se duse pe verandă după Sean și-l prinse de braț.

— Tu ai chemat poliția, nu-i așa?

Sean își încrucișă brațele la piept și-și întoarse privirea de la ea. Aria se simțea copleșită de amețeală și de greutate, și se prinse de leagănul albastru-cenușiu ruginit de pe verandă, ca să-și păstreze echilibrul.

— Ei bine, imediat cum am primit asta...

Sean își scoase brusc telefonul din buzunar și-l apropie de fața Ariei. Pe ecran, era o fotografie cu Aria și Ezra, sărutându-se în biroul lui de la școală. Apoi, apăsă pe săgeata din lateral. O altă fotografie cu ei doi sărutându-se, numai că luată dintr-un alt unghi.

— M-am gândit că autoritățile ar trebui să afle că un profesor umblă cu o elevă, zise el. Buzele i se răsrânseseră la pronunțarea cuvântului elevă, ca și cum i s-ar fi părut ceva dezgustător. Și încă pe teritoriul școlii, adăugă.

— N-am vrut să-ți fac rău, scânci Aria.

Dar abia atunci observă și textul care însoțea cea din urmă fotografie. Inima i se prăbuși cu alte câteva mii de kilometri mai în adâncuri.

Dragă Sean, cred că o iubită anume are o GRĂMADĂ de explicații de dat. – A

32

Iubire nu-prea-secretă

— Și erau una peste cealaltă! exclamă Emily, după care sorbi zdravăn din paharul de sangria pe care i-l adusese Maya de la barul planetariului. Tot timpul, eu mă temusem că ei ar putea, cum să zic, să te schimbe, dar s-a dovedit că nu e decât o păcăleală! Cea care trebuia să aibă grijă de mine s-a întors la iubita ei, și așa mai departe!

Maya îi aruncă o privire supărată și-o înghionti între coaste.

— Tu chiar ai crezut că ar putea să te schimbe?

Emily se lăsă pe spate.

— Cred că e o prostie, nu-i așa?

— Ba da, așa e, răspunse Maya, zâmbind. Dar mă bucur și că tratamentul lor nu are efect.

Cam cu o oră înainte, Becka și Wendy o lăsaseră pe Emily la petrecerea Monei, și ea dăduse iama prin mai multe camere, căutând-o pe Maya, îngrozită la gândul că era posibil să fi plecat... sau, mai rău, să nu fie cumva cu altcineva. O găsisse pe Maya singură, lângă pupitrul DJ-ului, într-o rochie cu dungi albe și negre și încălțată cu o pereche de pantofi Mary Janes din piele lăcuită. Părul și-l prinsese în creștet cu agrafe în formă de fluturi.

O șterseseră afară, pe un mic petic de iarbă din grădina planetariului. Vedeau încă petrecerea derulându-se tumultuoasă prin geamurile înalte, jivrate, ale clădirii cu etaj, însă nu-i puteau auzi zgomotele. Copaci umbroși, telescoape și tufișuri tunse, în forma unor planete,

umpleau grădina. Câțiva petrecăreți ieșiseră și stăteau acum de cealaltă parte a patio-ului, fumând și râzând, și mai erau doi care se sărutau lângă uriașul tufiș tuns în forma lui Saturn, însă Emily și Maya erau izolate într-o măsură destul de mare. Nu se sărutau, sau altceva, ci doar priveau cerul. Probabil că era aproape miezul nopții, ceea ce, în mod normal, însemna ora stingerii pentru Emily, însă ea își sunase mama și-i spusese că o să rămână peste noapte acasă la Becka. Iar Becka fusese de acord să-i confirme povestea, dacă avea să fie nevoie.

— Privește, zise Emily, arătându-i spre stele. Vezi grupul de colo? Nu ți se pare că stelele ar putea să formeze un E, dac-ai trage linii între ele?

— Unde? întrebă Maya, încordându-și privirea.

Emily îi îndreptă fața în direcția corectă, împingând-o de bărbie.

— Și sunt alte stele alături care formează un M, adăugă ea, zâmbind prin întuneric. E și M. Emily și Maya. E, cum să zic, un semn.

— Tu și cu semnele tale, oftă Maya, după care se cufundară într-o tăcere comodă, timp de câteva secunde. Eram furioasă pe tine, adăugă apoi, cu delicatețe. S-o rupi așa cu mine, în cuptor... Să pleci fuga din seră, fără să te deranjezi măcar să privești în urmă, spre mine.

Emily o strânse de mână, privind în continuare constelațiile. Un mic avion cu reacție fulgeră pe cer, la trei sute de metri altitudine.

— Îmi pare rău, zise ea. Știu că n-a fost tocmai corect din partea mea.

Acum era rândul Mayei s-o privească atentă. Bronzul lucitor îi lumina fruntea, obrazii și nasul. Era mai frumoasă decât oricând.

— Pot să te țin de mână? o întrebă în șoaptă.

Emily își privi mâna aspră, pătrătoasă. Ținuse în ea creioane, și pensule, și bucăți de cretă. Strânsese cu ea blocstarturile înaintea probelor de înot. Dusesese un balon la serbarea de întoarcere a lotului de anul trecut. Ținuse

mâna fostului ei iubit, Ben... și o ținuse chiar și pe a Mayei, însă de data aceasta i se părea ceva mai oficial. Mai adevărat.

Știa că era lume prin preajmă. Însă Maya avea dreptate: toată lumea știa deja. Ce era mai greu trecuse, și scăpase cu viață. Fusesse nefericită cu Ben, iar cu Toby nu păcălise pe nimeni. Poate că ar trebui să facă publică relația asta. De îndată ce i-o spusese Becka, Emily știuse că așa era: nu putea să schimbe ceea ce era. Ideea era înfricoșătoare, dar entuziasmantă.

Emily îi atinse mâna Mayei. La început, mai ușor; pe urmă, mai apăsător.

— Te iubesc, Em, îi zise Maya, strângând-o la rândul ei. Te iubesc atât de mult!

— Și eu te iubesc, repetă Emily, aproape ca un automat. Și înțelese: așa era. Mai mult decât pe oricine altcineva, mai mult chiar decât pe Ali. Emily o sărutase pe Ali și, pentru o fracțiune de secundă, Ali îi răspunsese la sărut. Dar apoi Ali se trăsese înapoi, dezgustată. Începuse să povestească la repezeală despre nu știu ce băiat de care-i plăcea mult, un băiat al cărui nume nu voia să i-l spună lui Emily, din cauză că Emily s-ar „înfricoșa rău”. Acum, Emily se întreba dacă măcar existase vreun băiat, sau dacă Ali o spusese doar ca să strice vraja efemerului moment în care o sărutase cu adevărat pe Emily. Ca să-i transmită: Eu nu sunt lesbi. Nici gând.

În tot acest timp, Emily își imaginase cum ar fi stat lucrurile dacă Ali n-ar fi dispărut, și dacă vara aceea și prietenia lor și-ar fi urmat cursul planificat. Acum, știa: nu și l-ar fi urmat. Dacă Ali n-ar fi dispărut, ea s-ar fi îndepărtat, încetul cu încetul, tot mai mult de Emily. Dar poate că Emily tot și-ar fi găsit drumul spre Maya.

— Te simți bine? o întrebă Maya, remarcându-i tăcerea.

— Mda.

Rămaseră așa, în tăcere, vreo câteva minute, ținându-se de mână. Apoi, Maya își înălță capul, încruntându-se

spre ceva din interiorul planetariului. Emily îi urmări direcția privirii, până când zări o siluetă întunecată, cu ochii ațintiți asupra lor. Silueta ciocăni în sticlă, făcând-o pe Emily să tresară.

— Cine e? murmură Emily.

— Oricine ar fi, răspuse Maya, încordându-și privirea, vine afară.

Toate firele de păr de pe trup i se zbârliră lui Emily. Apoi, auzi o voce mult prea cunoscută.

— Emily Catherine Fields! Vino încoace!

Maya rămase cu gura căscată.

— Of, Doamne!

Mama lui Emily apăru în lumina proiectoarelor din curte. Era nepieptănată, nemachiată, îmbrăcată cu un tricou prăpădit, iar șireturile tenișilor erau dezlegate. Arăta ridicol în mijlocul mulțimii de petrecăreți dichisiți. Vreo câțiva chiar căscară gura văzând-o.

Emily se strădui, stângace, să se ridice de pe iarbă.

— C-ce cauți aici?

Doamna Fields o înhăță de braț.

— Nu pot să cred ce faci. Am primit un telefon acum un sfert de oră, și cineva mi-a spus că ești cu ea! Și eu n-am crezut! Neghioaba de mine! N-am crezut! I-am zis că minte!

— Mamă, pot să-ți explic!

Doamna Fields se opri și adulmecă aerul din jurul lui Emily. Făcu ochii mari.

— Ai băut! urlă, ca turbată. Ce s-a întâmplat cu tine, Emily?

Își coborî privirea spre Maya, care rămăsese nemișcată pe iarbă, ca și cum doamna Fields i-ar fi pus un stop-cadru.

— Nu mai ești fiica mea!

— Mamă! țipă Emily. Era de parcă mama ei i-ar fi aruncat ceva în ochi. Afirmația sunase atât de... legală, ceva obligatoriu de ascultat. Atât de definitivă.

Doamna Fields începu s-o tragă după ea spre porțița

care dădea din curte spre o alee lateralnică, din care se ieșea în stradă.

— Când ajungem acasă o sun pe Helene, zise ea.

— Nu! strigă Emily, smulgându-se, după care se întoarse cu fața spre mama ei, pe jumătate aplecată, ca un luptător de sumo pregătindu-se pentru încleștare. Cum poți să spui că nu sunt fiica ta? țipă ea strident. Cum poți să mă alungi de-acasă?

Doamna Fields vru s-o apuce din nou de braț, însă pantoful lui Emily nimeri într-un smoc neregulat de iarbă. Căzu pe spate, izbindu-se de pământ cu noada și resimțind un fulger de durere, alb, orbitor.

Când deschise ochii, își văzu mama deasupra ei.

— Ridică-te! Să mergem!

— Nu! răcni Emily. Încercă să se ridice, însă unghiile mamei ei îi străpunseră carnea. Emily se zbatu, deși știa că n-avea șanse. Mai aruncă o privire spre Maya, care tot nemișcată rămăsese. Avea ochii măriți și înlăcrimați, și părea mititică și singură. Poate că n-o s-o mai vad niciodată, se gândi Emily. Asta ar putea să fie ultima...

— Ce e atât de rău în asta? țipă la mama ei. Ce e atât de rău în faptul că sunt altfel? Cum de poți să mă urăști pentru asta?

Nările mamei fremătară. Strânse pumnii și deschise gura, pregătindu-se să țipe ceva, ca răspuns. Dar apoi, dintr-odată, păru să se dezumfle. Îi întoarse spatele și scoase un mic sunet, din adâncul gâtului. Dintr-odată, arăta epuizată. Și speriată. Și rușinată. Fără pic de machiaj și îmbrăcată în pijama, părea vulnerabilă. Avea o roșeață în jurul ochilor, semn că plânsese timp îndelungat.

— Te rog. Hai să mergem, îi zise.

Emily nu știa ce altceva mai bun ar fi avut de făcut, decât să se ridice. Își urmă mama pe aleea întunecată și pustie, apoi într-o parcare, în care Emily zări familiarul lor Volvo. Paznicul parcării întâlni privirea doamnei Fields și-i adresă lui Emily un rânjec critic, ca și cum mama ei i-ar fi

explicat de ce-și parca mașina acolo și de ce venise s-o ia pe Emily de la petrecere.

Emily se aruncă pe scaunul din dreapta. Privirea i se opri pe roata plastifiată cu horoscopul, din buzunarul scaunului. Roata prezicea horoscopul fiecărei zodii pentru toate cele douăsprezece luni ale anului, așa că Emily o scoase de-acolo, învârti roata până la Taur, zodia ei, și căută predicțiile pentru octombrie. Relațiile tale amoroase se vor împlini, vei fi mai mulțumită. Este posibil ca relația să-ți fi provocat unele dificultăți în trecut, însă de-acum încolo totul va decurge lin.

Ha, exclamă în sinea ei Emily, și azvârli pe fereastră cartonașul cu horoscopul. Nu mai credea în horoscoape. Sau în cărțile de tarot. Sau în semne, sau semnale, sau în orice care susținea că lucrurile se întâmplă cu motiv. Și-atunci, pentru ce motiv i se întâmpla ei asta?

O străbătu un fior de gheață. Am primit un telefon acum un sfert de oră, și cineva mi-a spus că ești cu ea!

Scotoci prin geantă, cu inima bubuindu-i în piept. Telefonul ei afișa un mesaj nou. Fusese primit de aproape două ore.

Em, te văd! Și, dacă nu încetezi, sun la știi-tu-cine. – A

Emily își acoperi ochii cu palmele. De ce n-o omorâse A, pur și simplu, în loc să-i facă asta?

33

Cineva face gafe – la greu!

Mai întâi de toate, Lucas îi dădu Hannei o bluză de trening intrată la apă, cu emblema Rosewood Day, și o pereche de pantaloni scurți roșii, pentru sport, pe care le avea în mașină.

— Un Eagle Scout⁷⁶ e mereu pregătit pentru orice,

---

⁷⁶Cel mai înalt rang care poate fi atins în rândul cercetașilor americani

declară el apoi.

Pe urmă, o duse pe Hanna la Sala de lectură a Universității Hollis, ca să se poată schimba. Era la doar câteva străzi distanță de planetariu. Sala de lectură era, pur și simplu, ceea ce sugera și numele ei: o încăpere mare, dintr-o clădire din secolul al nouăsprezecelea, dedicată în întregime destinderii și lecturii. Mirosea a fum de pipă și a cărți vechi legate în piele, și era plină cu tot felul de cărți, hărți, globuri pământeste, enciclopedii, reviste, ziare, table de șah, canapele din piele și fotolii duble confortabile.

Hanna se duse în micuța sală de baie, își scoase rochia sfâșiată și-o aruncă în micul coș cromat pentru gunoi, îndesând-o astfel încât să încapă. Ieși deprimată din baie, se prăbuși pe canapea lângă Lucas și, pur și simplu... cedă. Hohotele de plâns înăbușite înăuntrul ei de săptămâni întregi – poate chiar de ani – explodară.

— N-o să-i mai placă nimănui de mine, rosti, cu glasul sugrumat, printre sughituri. Iar pe Mona am pierdut-o pentru totdeauna.

Lucas o mângâie pe păr.

— Nu-i nimic. Oricum nu te merita.

Hanna plânse până i se umflară ochii și începu s-o usture gâtul. În cele din urmă, își lipi capul de pieptul lui Lucas, care se dovedi mai solid decât părea. Rămaseră acolo, în tăcere, o vreme. Lucas își trecu degetele prin părul ei.

— Ce te-a determinat să vii la petrecerea ei? îl întrebă Hanna, după ceva timp. Credeam că n-ai fost invitat.

— Am fost invitat, mărturisi Lucas, coborându-și privirea. Numai că... n-aveam de gând să mă duc. Nu voiam ca tu să te simți rău, și-mi doream să-mi petrec seara cu tine.

Mici scânteii de zăpăceală îi tulburară stomacul Hannei.

— Îmi pare foarte rău, rosti ea, încetișor. Pentru că am contramandat așa, în ultima clipă, partida noastră de poker, ca să mă duc la petrecerea prostească a Monei.

— Nu-i nimic, o liniști Lucas. Nu contează.

Hanna îl privi cu atenție. Avea ochii albaștri atât de delicați, și obrajii adorabil de trandafirii. Pentru ea chiar conta, și încă foarte mult. Era, tot timpul, într-atât de obsedată să facă totul perfect: să se îmbrace perfect, să-și aleagă tonul de apel perfect pentru telefon, să-și mențină trupul într-o formă perfectă, să-și aleagă o cea mai bună prietenă perfectă și un iubit perfect... dar la ce-i folosea toată această perfecțiune? Poate că și Lucas era perfect, doar că dintr-un cu totul alt punct de vedere. Ținea la ea.

Hanna nu mai știa cum se întâmplase, dar după ce se așezară pe unul dintre fotoliile duble, cu pielea crăpată, se pomeni stând în poală la Lucas. Și, ciudat lucru, nu se simți stânjenită de faptul că-i rupea picioarele lui Lucas. Vara trecută, ca să se pregătească pentru excursia la Cape Cod împreună cu familia lui Sean, Hanna nu mâncase nimic altceva decât grepfrut și ardei iute de Cayenne, și nu se lăsase atinsă de Sean când era în costum de baie, de teamă ca lui să nu i se pară gelatinoasă. În schimb, cu Lucas nu-și făcea astfel de probleme.

Își apropie mai mult fața de a lui Lucas. Îi simți buzele atingându-i bărbia, apoi colțul gurii și, în cele din urmă, însăși gura. Inima îi bătea cu putere. Buzele lui șopteau peste ale ei. O trase spre el. Acum, inima Hannei bătea atât de repede, și era atât de agitată, încât îi era teamă c-o să-i explodeze. Lucas îi cuprinse capul în palmele lui și-i sărută urechile. Hanna chicoti.

— Ce-i? se miră Lucas, retrăgându-se.

— Nimic, îi răspunse Hanna, zâmbind. Nu știu. E atât de amuzant!

Și era amuzant: nu semăna câtuși de puțin cu serioasele și importantele reprize de săruturi cu Sean, când se simțea parcă urmărită de un juriu care puncta absolut fiecare sărut. Lucas era degajat, umed și peste măsură de jucăuș, ca un cățel Labrador. Din când în

când, o prindea și-o strângea tare în brațe. La un moment dat, începu s-o gâdile, făcând-o să țipe ascuțit și să se rostogolească de pe fotoliu direct pe podea.

În cele din urmă, ajunseră întinși pe una dintre canapele, Lucas deasupra ei, cu mâinile plimbându-i-se în sus și-n jos pe abdomenul ei dezgolit. Își scoase și el tricoul și-și apăsă pieptul pe al ei. După o vreme, se opriră și zăcură acolo, fără să vorbească. Privirea Hannei se plimbă peste toate cărțile, jocurile de șah și busturile autorilor celebri. Apoi, deodată, se ridică în capul oaselor.

Cineva de-afară privea prin fereastră.

— Lucas! exclamă ea, arătându-i o siluetă întunecată care se deplasa spre o ușă laterală.

— Nu intra în panică, o sfătui el, coborând de pe canapea și furișându-se spre fereastră. Tufișurile de afară tremurară. O cheie începu să se răsucescă în broască. Hanna se agăță de brațul lui Lucas.

A era acolo.

— Lucas...

— Șșt!

Încă un clinchet. Undeva, o cheie era răsucită în broască. Cineva urma să intre. Lucas își lungi gâtul, să asculte. Acum, se auzea zgomot de pași apropiindu-se dinspre holul din spate. Hanna făcu un pas înapoi. Podeaua scârțâi. Zgomotul pașilor se apropie.

— Hei? strigă Lucas, înhățându-și tricoul și îmbrăcându-l pe dos. Cine-i acolo?

Nu răspunse nimeni. În schimb, se auziră alte scârțâituri. O umbră se furișă pe perete.

Hanna își roti privirea în jur și apucă obiectul cel mai masiv din câte putu să găsească: Almanahul fermierului, din 1972. Deodată, se aprinse o lumină. Hanna țipă și-și ridică almanahul deasupra capului. În fața lor era un bărbat mai vârstnic, cu barbă. Purta ochelari cu lentile mici și rame metalice, o haină din velur, și-și ridicase brațele deasupra capului, în semn de capitulare.

— Sunt de la secția de istorie! bolborosi bătrânul. N-

am avut somn. Am venit aici să citesc...

Îi aruncă Hannei o privire ciudată. Hanna își dădu seama că gulerul bluzei de trening a lui Lucas îi căzuse într-o parte, lăsându-i la vedere umărul gol.

Pulsul începu să-i încetinească. Lăsă cartea la loc pe masă.

— Scuze, zise. Am crezut...

— Oricum, ar fi mai bine să plecăm, zise Lucas, ocolindu-l pe bătrân și trăgându-l pe Hanna spre ușa laterală. Când ajunseră aproape de poarta din fier a clădirii, izbucni în râs.

— Ai văzut ce față avea ăla? necheză el. Era îngrozit de-a binelea!

Hanna încercă să râdă și ea, dar se simțea prea zguduită.

— Ar trebui să mergem, șopti, cu o voce tremurată. Vreau să ajung acasă.

Lucas o conduse pe Hanna până la tipul care păzea mașinile parcate la petrecerea Monei. Ea îi dădu tichetul pentru automobilul ei Prius și, când acesta i-l aduse, îl puse pe Lucas să scotocească peste tot, ca să se asigure că nu se ascunsese nimeni pe bancheta din spate. După ce o văzu înăuntru, în siguranță, cu toate portierele încuiate, Lucas îi ciocăni cu degetul în geam și-i spuse, mimând din buze, c-o s-o sune mâine. Hanna îl urmări cu privirea îndepărtându-se, simțindu-se entuziasmată și, în același timp, îngrozitor de tulburată.

Porni pe aleea în spirală din fața planetariului. La fiecare douăzeci de pași era câte un banner anunțând noua expoziție. The big bang, scria pe toate, alături de o imagine înfățișând explozia universului.

Când îi piui telefonul mobil, tresări într-atât de violent, încât aproape că ieși din centura de siguranță. Trase pe dreapta, pe banda autobuzului, și-și scoase telefonul din geantă cu degete tremurătoare. Promise un SMS.

Hopa, se pare că n-a fost lipo! Să nu mai crezi tot ce

auzi! – A

Hanna își ridică privirea. Strada din fața planetariului era tăcută. Toate vechile case erau bine încuiate, și nu se găsea nici măcar o persoană pe stradă. Briza se întetea, făcând să fluture steagul de pe veranda unei bătrâne case victoriene și să tremure sacul pentru strâns frunzele, în forma unui dovleac de Halloween, de pe peluza din față.

Privi din nou mesajul. Era ceva ciudat. Ultimul SMS primit de la A nu era de la un număr necunoscut, așa cum se întâmpla de obicei, ci de la un număr adevărat. Și încă unul cu 610: prefixul zonei Rosewood.

Numărul i se părea cunoscut, cu toate că Hanna nu memorase niciodată numărul de telefon al cuiva: primise un telefon mobil într-a șaptea, și de atunci se bizuia pe apelarea rapidă. Și totuși, era ceva în legătură cu numărul acesta...

Hanna își astupă gura cu palma.

— O, Doamne, șopti. Se mai gândi câteva clipe la descoperirea ei. Oare chiar putea să fie adevărat?

Dintr-odată, știa precis cine era A.

34

E chiar aici, în fața ta

— Mai vreți o cafea?

O chelneriță mirosind a cașcaval prăjit și cu o aluniță mare pe bărbie îi dădea târcoale Ariei, agitând cafetiera pe care o ținea în mână.

Aria își privi cana aproape goală. Părinții ei ar fi comentat, probabil, că era o cafea plină de carcinogeni, dar ce știau ei?

— Sigur, răspunse.

Aici se ajunsese. Aria stând într-un separeu, în bufetul din apropierea casei lui Ezra, din vechiul Hollis, înconjurată de toate bunurile ei lumești: laptopul,

bicicleta, veșmintele și cărțile. N-avea unde să se ducă. Nici la Sean, nici la Ezra, nici măcar la propria ei familie. Bufetul acela era singurul deschis la acea oră, asta dacă nu puneai la socoteală restaurantul Taco Bell deschis nonstop, un loc total aiurea pentru cei care voiau să piardă vremea.

Își privi fix telefonul Treo, cântărindu-și opțiunile. În cele din urmă, formă numărul de-acasă. Telefonul sună de trei ori înainte să-i răspundă robotul.

— Vă mulțumim pentru că ați sunat la familia Montgomery, răsună vocea voioasă a Ellei. În momentul de față nu suntem acasă...

Hai, lasă! Unde Dumnezeu ar fi putut să fie Ella, într-o sâmbătă, după miezul nopții?

— Mamă, răspunde, zise Aria, după semnalul sonor al robotului. Știu că ești acolo.

Tot nimic. Oftă.

— Ascultă. Am nevoie să vin acasă în noaptea asta. Am rupt-o cu iubitul meu. Nu am unde să mai stau. Sunt într-un restaurant, pe drumuri.

Se opri, așteptând ca Ella să-i răspundă. Nu-i răspunse. Aria și-o imagina stând deasupra telefonului și ascultând. Sau poate că nu. Poate că-i auzise vocea Ariei și urcase la loc în camera ei, vârandu-se în pat.

— Mamă, sunt în pericol, se rugă ea. Nu pot să-ți explic chiar în clipa asta, exact, dar sunt... Mi-e teamă c-o să mi se-ntâmple ceva.

Biiip. Robotul întrerupse convorbirea. Aria își lăsă telefonul să cadă cu zgomot pe tăblia Formica a mesei. Putea să sune încă o dată, dar ce rost ar fi avut? Aproape că și auzea vocea mamei: Nici măcar nu mai pot să te văd în ochi, în clipa asta.

Își ridică fruntea, gândindu-se la ceva. Cu mișcări lente, își luă din nou Treo-ul și-și parcurse mesajele primite. SMS-ul lui Byron, cu tot cu numărul lui, era încă acolo. Inspirând adânc, formă numărul. Îi răspunse vocea somnoroasă a lui Byron.

— Eu sunt, Aria, zise ea încet.

— Aria? o îngână Byron, ca un ecou. Părea uluit. Păi, cum să-ți zic, e două dimineața!

— Știu, răspunse ea. Tonomatul bufetului tocmai schimba discul. Chelnerița agita două sticle cu ketchup. Cele din urmă persoane rămase în local, în afara Ariei, se ridicară din separeul lor, își fluturară mâinile spre chelneriță în semn de rămas-bun, și ieșiră. Clopoței de la intrare zornăiră.

Byron rupse tăcerea.

— Ei, mă bucur să te aud.

Aria își strânse genunchii la piept. Ar fi vrut să-i spună că stricase totul, cerându-i să-i păstreze secretul, însă se simțea prea secătuită ca să se mai certe. Și, în același timp... o parte din ea chiar îi ducea dorul lui Byron. Byron era tatăl ei, unicul tată pe care și-l cunoștea. Alungase un șarpe care se târâse până la picioarele Ariei pe timpul unei drumeții prin Grand Canyon. Se dusese să discute cu profesorul de arte plastice al Ariei dintr-a cincea, domnul Cunningham, care-i dăduse Ariei un calificativ „foarte slab” pentru autoportret, din cauză că ea se desenase cu solzi verzi și cu o limbă înfurcată. „Profesorul tău, pur și simplu, nu înțelege expresionismul postmodernist”, îi spusese Byron, în timp ce-și lua sacoul, pregătindu-se să plece la bătaia cu domnul Cunningham. Byron obișnuia s-o ia pe sus, s-o arunce pe umerii lui, s-o ducă așa până în pat și s-o învelească. Ariei îi lipseau toate astea. Avea nevoie de toate astea. Ar fi vrut să-i spună că este în pericol. Și ar fi vrut ca el să-i răspundă: „Nu-i nimic, te apăr eu”. Așa ar fi răspuns, nu?

Dar tocmai atunci auzi o altă voce în fundal.

— E totul în regulă, Byron?

Aria se zbârli. Meredith.

— Vin într-o clipă, strigă Byron.

Aria clocotea de furie. Într-o clipă? Atât avea el de gând să dedice conversației cu ea?

Vocea lui Byron reveni la telefon.

— Aria? la zi... care-i treaba?

— Nu contează, replică ea, pe un ton înghețat. Întoarce-te în pat, sau la... mă rog, ce făceai.

— Aria... începui Byron.

— Vorbesc serios, du-te, îl întrerupse Aria, încăpățânată. Uită că te-am sunat.

Apăsă cu putere pe TERMINAT și-și lăsă capul pe masă. Încercă să inspire și să expire, gândindu-se la tot felul de lucruri calme, cum ar fi oceanul, sau mersul pe bicicletă, sau la absurditatea de a tricota un fular.

După câteva minute, își roti privirea prin local și-și dădu seama că era ultima persoană rămasă acolo. Taburetele cu tapițeria sfâșiată și ștersă din fața barului erau, toate, goale, iar separeurile, curățate toate și pustii. Două cafetiere se aflau pe aparatele de încălzire pe teigheaua barului, iar pe ecranul casei de marcat încă străluceau cuvintele BINE AȚI VENIT, însă chelnerițele și bucătarii dispăruseră. Era ca într-unul dintre acele filme de groază în care, fără să-și dea seama cum, dintr-odată, personajul principal își ridică privirea și constată că toată lumea a murit.

Criminalul e mai aproape decât crezi.

Oare de ce A nu-i spusese, pur și simplu, cine era criminalul? se săturase să se joace de-a Scooby Doo. Se gândi încă o dată la visul ei, la cum îi apăruse în fața camerei acea palidă și fantomatică Ali. „Privește mai îndeaproape!” țipase la ea. „E chiar în fața ta! E chiar aici!” Dar ce era chiar acolo? Ce anume scăpase Aria din vedere?

Chelnerița cu aluniță își făcu apariția de după bar, cu ochii pe Aria.

— Nu vreți o felie de plăcintă? Merele sunt comestibile. Din partea casei.

— N-nu-i nicio problemă, se bâlbâi Aria.

Chelnerița își rezemă un șold generos de unul dintre taburetele roz din fața barului. Avea genul acela de păr

negru și cârlionțat care dădea în permanență impresia că ar fi ud.

— Ați auzit despre hărțuitor?

— Mhî, răspuse Aria.

— Știți ce-am auzit eu? continuă fata. Că e un copil bogat.

Apoi, văzând că Aria nu-i răspunde, se întoarse să spele o masă deja curată.

Aria clipi de mai multe ori la rând. Privește mai îndeaproape, o îndemnase Ali. Își deschise geanta și-și scoase laptopul. Așteptă ceva timp până când se încărcă sistemul de operare, după care îi trebui și mai mult până să găsească dosarul în care-și stocase vechile filmări. Trecuse atât de mult de când nu le mai căutase! Când, în sfârșit, îl descoperi, își dădu seama că nici măcar unul dintre fișierele video nu fusese etichetat cu prea mare acuratețe. Erau titluri de genul „Noi cinci, #1”, sau „Ali și cu mine, #6”, iar datele indicau ultima vizionare, nu când fuseseră create. Habar n-avea cum putea să găsească materialul video care se scursese în presă... în afară de verificarea tuturor fișierelor.

Deschise la întâmplare un fișier video intitulat „Miau!” Aria, Ali și celelalte prietene erau în dormitorul lui Ali. Se chinuiau s-o îmbrace pe pisica de rasă himalaiană a lui Ali, pe numele ei Charlotte, într-un soi de pulover tricatat manual, chicotind de zor în timp ce-i îndesau lăbuțele prin găurile pentru brațe.

Urmări un alt filmuleț intitulat „Bătaie, #5”, care însă nu era ceea ce crezuse: ea, Ali și celelalte preparau fursecuri cu fulgi de ciocolată și se lansaseră într-o bătaie cu mâncare, aruncând cu aluatul pentru fursecuri prin toată bucătăria Hannei. Într-un altul, jucau fotbal pe masa din subsolul casei lui Spencer.

Când dădu clic pe un alt fișier MPEG intitulat, simplu, „DQ”, observă ceva.

După cum arăta tunsoarea lui Ali și toate veșmintele lor pentru vreme caldă, filmarea fusese făcută cu

aproximativ o lună înainte de dispariția lui Ali. Aria apropiase imaginea de Hanna, care înfuleca în timp record o pungă de dimensiuni monstruoase de Dairy Queen Blizzard. Pe fundal, o auzi pe Ali scoțând tot felul de sunete care imitau vomatul. Hanna se opri și, în câteva clipe, toată culoarea i se scurse din obraji. De undeva din afara cadrului, răsună chicotitul lui Ali. Nimeni altcineva nu păru să observe.

O senzație stranie o cuprinse pe Aria. Auzise zvonurile conform cărora Hanna ar fi avut probleme cu bulimia. După toate aparențele, era ceva despre care A – și Ali – știau.

Deschise un alt filmuleț. Schimbau canalele la televizor, acasă la Emily. Ali se opri la un moment dat pe un canal de știri, care tocmai difuza un reportaj despre o paradă Gay Pride, desfășurată în Philly ceva mai devreme, în ziua aceea. Se întorsese ostentativ spre Emily și rânjise.

— Arată amuzant, nu-i așa, Em?

Iar Emily se înroșise și-și trăsese pe cap gluga bluzei de trening. Niciuna dintre celelalte nu clipise măcar.

Și o alta. Nu dura decât șaisprezece secunde. Ele cinci, lâncezind în jurul piscinei lui Spencer. Purtau toate ochelari de soare Gucci voluminoși... sau, în cazul lui Emily și al Ariei, imitații de așa ceva. La un moment dat, Ali se ridică în șezut și-și împinse ochelarii spre vârful nasului.

— Hei, Aria, zisese hodoronc-tronc. Ce face tatăl tău dacă, să zicem, are studenți sexy în clasa lui?

Clipul se termină. Aria își aminti de ziua aceea: fusese la scurt timp după ce ea și Ali îi prinseseră pe Byron și pe Meredith sărutându-se în mașina lui Byron, și Ali începuse să tot facă aluzii la faptul că avea să le spună și celorlalte.

Ali le cunoștea într-adevăr toate secretele și le tot flutura pe deasupra capului fiecăreia. Se întâmplase chiar sub nasul lor, și ele nu-și dăduseră seama. Ali

știau totul. Despre ele toate. Iar acum, știa și A.

Doar că... secretul lui Spencer care să fi fost?

Aria deschise un alt fișier video. În sfârșit, văzu scena atât de cunoscută. Iar-o pe Spencer stând pe canapea cu coroana aceea pe cap.

— N-ați vrea să-i citim SMS-urile? Întrebuse ea, arătând spre LG-ul lui Ali, care zăcea între pernele canapelei.

Apoi, Spencer deschise clapeta telefonului lui Ali.

— E blocat, constată.

— Îi știți parola? Își auzi ea propria voce întrebând.

— Să încercăm ziua de naștere, propuse în șoaptă Hanna.

— Ce făceați, îmi umblați la telefon? țipă Ali.

Telefonul căzu cu zgomot pe podea. Tocmai atunci, sora mai mare a lui Spencer, Melissa, împreună cu iubitul ei, Ian, trecură prin fața camerei. Amândoi zâmbiră către obiectiv.

— Salut, fetelor, zise Melissa. Care-i treaba?

Spencer își flutură genele. Ali făcu o mutră plictisită. Imaginea se apropie de fața ei, după care coborî lent spre telefonul blocat.

— O, ăsta-i clipul pe care l-am văzut la știri, exclamă o voce din spatele Ariei. Chelnerița stătea rezemată de teigheaua barului, retușându-și unghiile cu o pilă Tweety Bird.

Aria puse filmul pe pauză și se răsuci spre ea.

— Poftim?

Chelnerița se înroși.

— Ups! Când sunt timpi morți, ca și acum, mă prefac în dublura mea cea rea, care trage cu urechea. N-am vrut să mă uit în computerul dumneavoastră. Totuși, bietul băiat...

Aria își miji ochii spre ea. Pentru prima dată, remarcă faptul că pe ecusonul chelneriței era înscris prenumele ALISON. Scris la fel și așa mai departe.

— Care biet băiat? o întrebă.

Alison îi arătă spre ecran.

— Nimeni nu vorbește vreodată și despre iubit. Trebuie să fi avut inima zdrobită.

Aria se holbă la ecran, zăpăcită. Arătă spre imaginea încremenită a lui Ian.

— Dar n-a fost iubitul ei. El a fost cu fata din bucătărie. Ea nu apare în imagine.

— Nu? Alison ridică din umeri și reîncepu să șteargă teigheaua. După cum stau... mi-am dat și eu cu presupusul...

Aria nu știa ce să mai spună. Porni din nou filmul de la început, derutată. Ea și prietenele ei încercaseră să umble în telefonul lui Ali. Ali se întorsese, Melissa și Ian zâmbiseră, panoramare pe telefonul blocat, finiș.

Reluă filmul, dar acum cu viteza de derulare la jumătate. Spencer își aranjă cu încetineală coroana. Telefonul mobil al lui Ali, târât prin imagine. Ali, întorcându-se; toate fețele, apatice și schimonosite. În loc să treacă în grabă prin fața camerei, Melissa părea că se târăște. Deodată, observă ceva în colțul ecranului: marginea unei mâini micuțe și subțiri. Mâna lui Ali. Apoi o altă mână. Mai mare, masculină. Încetini și mai mult derularea. Din când în când, mâna cea mare și mâna cea mică se atingeau. Degetul mic al uneia se împleti cu al celeilalte.

Ariei i se tăie răsufarea.

Imaginea se ridică. Apăru Ian, care privea spre ceva aflat dincolo de cameră. Mai departe, în dreapta, era Spencer, sorbindu-l din ochi cu ardoare pe Ian, fără să-și dea seama că el se ținea de mână cu Ali. Totul se petrecuse cât ai clipi din ochi. Dar acum, văzând filmarea, totul i se părea evident.

Cineva voia ceva care-i aparținea lui Ali. Criminalul e mai aproape decât crezi.

Aria simți că i se face rău. Știa toate că lui Spencer îi plăcea de Ian. Vorbea în permanență despre el: cum că sora ei nu-l merita, cât de simpatic era, cât de drăguț putea să fie când venea la ei acasă la cină. Și toate se

întrebaseră dacă nu cumva Ali avea un mare secret față de ele: putea să fi fost tocmai acesta. Ali probabil că-i spusese lui Spencer. Iar Spencer nu putuse să se împace cu vestea.

Aria puse și alte piese de puzzle cap la cap. Ali ieșise în fugă din hambarul lui Spencer... și nu ajunsese prea departe, doar într-o groapă din propria ei curte. Spencer știa că lucrătorii urmau să umple groapa aceea cu beton chiar în ziua următoare. Mesajul lui A afirma clar: Îi cunoșteați toate curtea din spatele casei, centimetru cu centimetru, însă pentru una dintre voi a fost foarte, foarte ușor.

Aria rămase încremenită timp de câteva secunde, după care-și luă telefonul și formă numărul lui Emily. Soneria se auzi de șase ori înainte ca Emily să răspundă.

— Alo? După voce, Emily părea să fi plâns.

— Te-am trezit? o întrebă Aria.

— N-am adormit încă.

Aria se încruntă.

— Te simți bine?

— Nu, răspunse Emily, cu o voce frântă. Aria auzi și un smiorcăit. Părinții mă trimit de-aici. Plec dimineață din Rosewood. Din cauza lui A.

Aria se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce? De ce?

— Nici măcar nu merită să mai discutăm despre asta, rosti Emily. Avea vocea unui om înfrânt.

— Trebuie să ne întâlnim, zise Aria. Imediat.

— N-ai auzit ce ți-am spus? Sunt pedepsită. Sunt mai mult decât pedepsită.

— E musai, insistă Aria. Se întoarse într-o parte, în separeul ei, încercând să ascundă urechile angajaților localului, pe cât posibil, ceea ce avea să spună. Cred că știu cine a omorât-o pe Ali, șopti ea.

Tăcere.

— Nu, nu se poate să știi, zise Emily.

— Ba știu. Trebuie s-o sunăm pe Hanna.

Auzi un zgomot în telefon, dinspre Emily. După câteva secunde de așteptare, Emily vorbește din nou.

— Aria, îi spune ea, în șoaptă. Mă sună pe cealaltă linie. E Hanna.

Un fior o străbătu pe Aria din cap și până în picioare.

— Trece-o în conferință.

Urmă un declic, după care Aria auzi vocea Hannei.

— Fetelor, zise Hanna. Părea să-și fi pierdut respirația, iar legătura era cu paraziți, ca și cum Hanna ar fi vorbit printr-o portavoce. N-o să vă vină să credeți. A și-a dat cu stângu-n dreptu'. Adică, așa cred eu. Am primit mesaj de la numărul ăla și deodată am știut al cui e numărul, și...

Pe fundal, Aria auzi un claxon.

— Haideți să ne întâlnim la locul nostru, propuse Hanna. La leagănele din Rosewood Day.

— OK, răsuflă Aria. Emily, poți să vii să mă iei de la bufetul din Hollis?

— Sigur, îi răspunse Emily în șoaptă.

— Bun, zise Hanna. Grăbiți-vă.

35

Cuvinte șoptite din trecut

Spencer închise ochii. Când îi deschise din nou, se afla în fața hambarului, în curtea din spatele casei ei. Privi în jur. Oare fusese teleportată acolo? Venise fuga până în acel loc și nu-și mai amintea?

Deodată, ușa hambarului se deschise, și Ali se năpusti afară.

— Perfect, rosti ea peste umăr, legănându-și încrezătoare brațele. Pa!

Trecu chiar pe lângă Spencer, ca și cum aceasta n-ar fi fost decât o fantomă.

Era, din nou, seara dispariției lui Ali. Spencer respira precipitat. Indiferent cât de mult și-ar fi dorit să nu fie acolo, știa că era necesar să vadă toate acestea... și să-și aducă aminte cât mai mult posibil.

— Perfect! Se auzi și pe ea însăși țipând, din interiorul hambarului. Și, în timp ce Ali pornea vijelioasă pe potecă, o altă Spencer, mai tânără și mai scundă, năvăli pe verandă.

— Ali! țipă Spencer, cea de treisprezece ani, privind în jurul ei.

Pe urmă, fu ca și cum Spencer de șaptesprezece ani și Spencer de treisprezece s-ar fi contopit într-una singură. Dintr-odată, putea să resimtă toate emoțiile eului său mai tânăr. Mai întâi, era teama: ce făcuse, îi ceruse lui Ali să plece? Apoi, un fel de paranoia: niciuna dintre ele n-o mai provocase vreodată pe Ali. Iar Ali era furioasă pe ea. Oare ce avea să facă?

— Ali, urlă Spencer! Micuțul felinar în formă de pagodă de pe drumul ce ducea spre casa mare nu dădea decât o geană de lumină. Avea impresia că, prin pădure, ceva se mișcă. Mai demult, Melissa îi spusese lui Spencer că în copaci trăiau trolii cei răi. Trolii o urau pe Spencer și voiau să-i smulgă părul de pe cap.

Spencer se duse spre locul în care se bifurca poteca: putea să se ducă fie spre casa ei, fie spre pădurea cu care se învecina terenul familiei. Se gândi ce bine ar fi fost să-și fi luat cu ea o lanternă. Un liliac zbură dinspre copaci. Și atunci, Spencer observă că era cineva, mai departe, pe cărare, aproape de liziera pădurii, aplecându-se și privind-și telefonul mobil. Era Ali.

— Ce faci acolo? o strigă Spencer.

Ali miji ochii spre ea.

— Mă duc undeva unde să mă simt mult mai bine decât aici, unde-mi pierd vremea cu voi.

Spencer deveni rigidă.

— Perfect, rosti, orgolioasă. Du-te.

Ali se lăsă pe-un picior. Jârâitul greierilor se auzi de cel puțin douăzeci de ori înainte ca ea să vorbească iar.

— Tu încerci să furi tot ce am eu. Dar asta n-o poți avea.

— Nu pot să am ce? întrebă Spencer, tremurând în

tricoul ei subțire.

Ali hohoti, răutăcioasă.

— Știi tu.

Spencer clipi, nedumerită.

— Nu... nu știu.

— Hai, mă lași! Ai citit despre asta în jurnalul meu, nu-i așa?

— Nu ți-aș citi niciodată tâmpenia de jurnal, se răsti Spencer. Nu mă interesează.

— Da, sigur, replică Ali. Ba te interesează mult prea mult.

— Halucinezi, bâigui Spencer.

— Ba nu, rosti Ali printre dinți, ajungând deodată chiar în fața ei. Tu halucinezi.

Furia clocoti în Spencer. O îmbrânci pe Ali de umăr. Avusese destulă forță cât s-o facă pe Ali să se dea înapoi, împleticindu-se și împiedicându-se pe pietrele potecii, umede de rouă. Spencer, cea din prezent, tresări. Se simțea ca un pion, târât spre următoarea căsuță. O expresie de surprindere îi traversă chipul lui Ali, însă foarte repede se transformă în batjocură.

— Prietenele nu se îmbrâncesc între ele.

— Ei bine, poate că nu suntem prietene, ripostă Spencer.

— Cred că nu, zise Ali. Ochii îi jucau, neastâmpărați. Fața îi dădea de înțeles că avea o replică de-a dreptul suculentă pe buze. Trecu totuși destul timp până să vorbească, dând impresia că și-ar alege cu foarte, foarte mare grijă cuvintele. Ține-te bine, se îndemnă Spencer. **AMINTEȘTE-ȚI.**

— Tu crezi că sărutul cu Ian a fost ceva special, mârâi Ali. Dar știi ce mi-a spus mie? Că nici măcar nu te pricepi.

Spencer îi examinează fața.

— Ian... ia stai, Ian ți-a spus ție asta? Când?

— Când am ieșit împreună.

Spencer se holbă la ea.

Ali își dădu ochii peste cap.

— Ești tare penibilă când te prefaci că nu știi că suntem împreună. Dar e clar că știi, Spencer. De-asta îți și place de el, nu-i așa? Pentru că el e cu mine? Pentru că el e cu soră-ta? se răsti Ali, după care ridică din umeri. Singurul motiv pentru care te-a sărutat alaltăseară e că i-am cerut eu. El n-a vrut, dar m-am rugat de el.

Spencer făcu ochii cât cepele.

— De ce?

Ali ridică iarăși din umeri.

— Am vrut să văd dacă e în stare să facă orice pentru mine, zise, țuguindu-și buzele a batjocură. Of, Spence... Tu chiar ai crezut că lui i-ar plăcea de tine?

Spencer făcu un pas înapoi. Licuricii scânteiau pe cer. Pe chipul lui Ali flutura un zâmbet veninos. Nu face asta, urlă Spencer către ea însăși. Te rog! N-are importanță. N-o face!

Dar se întâmplă oricum. Spencer se avântă și o împinse pe Ali din toate puterile. Ali alunecă pe spate, cu ochii mari, îngroziți. Se prăbuși drept peste zidul din piatră care înconjura terenul familiei Hastings. Se auzi un trosc îngrozitor. Spencer își acoperi ochii și se întoarse cu spatele. În aer plutea un iz metalic, ca de sânge. O bufniță țipă dintr-un copac.

Când își luă mâinile de la ochi, era din nou în dormitorul ei, strânsă ghem și urlând.

Se ridică în capul oaselor și-și privi ceasul. Era două și jumătate dimineața. Capul îi zvâcnea de durere. Luminile erau toate aprinse încă, ea zăcea deasupra cuverturii și era și acum îmbrăcată cu rochia neagră pentru petrecere, cu colierul Elsa Peretti, din mărgele de argint, la gât. Nu se spălase pe față, nici nu-și periasse părul de fix o sută de ori, obișnuitul ei ritual de dinainte de culcare. Își plimbă palmele peste brațe și picioare. Avea o vânătaie pe coapsă. O atinse și simți durerea.

Își astupă gura cu palma. Amintirea aceea... Din prima clipă, știu că totul era adevărat. Ali fusese împreună cu Ian. Și ea uitase tot. Iată și partea aceea a serii care-i

lipsise din memorie.

Se duse până la ușă, însă nu reuși s-o deschidă. Inima începu să-i bată cu putere.

— Hei? strigă, ezitantă. E cineva acolo? Sunt încuiată aici!

Nu-i răspunse nimeni.

Spencer își simți pulsul prinzând viteză. Ceva era foarte, foarte în neregulă. O parte din întâmplările nopții îi năvăliră în minte. Jocul de scrabble. Mincinoasa SJH. A, trimitându-i Melissei fragmentul din eseul pentru Orhideea de Aur. Și... și, pe urmă, ce? Își strânse creștetul capului cu mâinile, parcă vrând să-și stoarcă amintirile de-acolo. Și, pe urmă, ce?

Dintr-odată, nu mai putu să-și controleze respirația. Fu cuprinsă de o criză de hiperventilație și se prăbuși în genunchi pe covorul în nuanța fildeșului. Calmează-te, se îndemnă singură, făcându-se ghem și încercând să inspire și să expire ușor. Dar parc-ar fi avut plămâni plini cu alune din Styrofoam. Avea senzația că se îneacă.

— Ajutor! strigă, cu o voce slabă.

— Spencer? auzi glasul tatălui ei, de dincolo de ușă. Ce ai?

Spencer sări în picioare și alergă spre ușă.

— Tati! Sunt încuiată aici! Lasă-mă să ies!

— Spencer, ești acolo pentru binele tău. Ne-ai speriat pe toți.

— V-am speriat? se miră Spencer. C-cum?

Se holbă la reflexia ei din oglinda de pe interiorul ușii. Da, tot ea era. Nu se trezise intrată în viața altcuiva.

— Am dus-o pe Melissa la spital, o informă tatăl ei.

Deodată, Spencer își pierdu echilibrul. Melissa? Spital? De ce? Închise ochii și zări, ca un fulger, imaginea Melissei căzând, rostogolindu-se din fața ei, pe scară. Sau Ali era cea care cădea? Începură să-i tremure mâinile. Nu reușea să-și amintească.

— Cum e Melissa, e bine?

— Așa sperăm. Tu stai acolo, îi zise tatăl ei, prin ușă,

cu o intonație precaută. Poate că-i era frică de ea... poate că de-asta nu intra în camera ei.

Se așază pe pat, năucită, rămânând mult timp astfel. Cum era posibil să nu-și fi amintit una ca asta? Cum era posibil să nu-și amintească de faptul c-o îmbrâncise pe Melissa? Dacă i se întâmpla frecvent să comită fapte oribile și, în secunda imediat următoare, să și le șteargă din memorie?

Criminalul e chiar în fața ta, afirmase A. Exact când Spencer se privea în oglindă. Să fi fost cu puțință?

Telefonul ei mobil, pe care și-l lăsase pe birou, începu să sune. Se ridică încet și-și privi ecranul Sidekick-ului. Hanna.

Deschise telefonul. Își lipi urechea de difuzor.

— Spencer? începu imediat Hanna. Am aflat ceva. Trebuie să ne întâlnim.

Spencer simți că i se strânge stomacul și mintea îi fu cuprinsă de un vârtej. Criminalul e chiar în fața ta. Ea o omorâse pe Ali. Nu ea o omorâse pe Ali. Era ca și cum ar fi smuls petalele unei margarete: mă iubește, nu mă iubește. Poate că era bine să se ducă la întâlnirea cu Hanna, și... și ce? Să mărturisească?

Nu. Nu putea să fie adevărat. Ali fusese descoperită într-o groapă, în curtea din spatele casei ei... nu pe potecă, lângă zidul din piatră. Nu era posibil ca Spencer s-o fi cărat pe Ali tocmai până în curtea din spate. Nu avea destulă forță, corect? Totuși, avea nevoie să discute cu cineva despre asta. Cu Hanna. Și cu Emily, și cu Aria. Ele aveau să-i spună că nu-i în toate mințile, că era imposibil ca ea s-o fi omorât pe Ali.

— OK, rosti ea, răgușită. Unde?

— La leagănele din curtea școlii primare Rosewood Day. La locul nostru. Vino cât poți de repede.

Spencer privi în jur. Putea să se salte peste pervazul ferestrei și să coboare încet pe peretele casei: avea să fie, practic, la fel de ușor ca escaladarea peretelui stâncos, la ora de sport.

— Foarte bine, șopti. Vin imediat.

36

Totul se va sfârși

Hanei îi tremurau mâinile într-atât de rău, încât de-abia mai putea să conducă. Drumul spre leagănele din curtea școlii primare Rosewood Day i se părea mai întunecos și mai sinistru ca de obicei. Smuci volanul, având impresia că i-ar fi țâșnit ceva înaintea mașinii, dar când privi pe urmă în oglinda retrovizoare, nu văzu nimic. Nu prea treceau mașini nici în sensul celălalt de mers, însă dintr-odată, în timp ce urca un deal, nu departe de Rosewood Day, îi apără un automobil în spate. Îi simțea fierbințeala farurilor în ceafă.

Calmează-te, își zise. Nu te urmărește.

Mintea îi era ea un vârtej. Știa cine e A. Dar... cum? Cum era posibil ca A să știe atâtea despre Hanna... lucruri pe care era imposibil să le știe A? Poate că mesajul fusese o păcăleală. Poate că A reușise să pună mâna pe telefonul altcuiva și încercase s-o trimită pe Hanna pe o pistă falsă.

Era prea șocată ca să gândească temeinic. Singurul lucru care i se învârtea prin creier, ca într-o buclă nesfârșită, era: Nu are nicio logică. Nu are nicio logică.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Mașina cealaltă era încă în spatele ei. Inspiră adânc și-și întoarse ochii spre telefonul ei, gândindu-se să sune pe cineva. Pe cine? Pe ofițerul Wilden? Oare ar veni el, așa, din scurt? Doar era polițist: era obligat să vină. Întinse mâna spre telefon, dar tocmai atunci mașina din urma ei, semnaliză cu farurile. Trebuia să tragă pe dreapta? Trebuia să se oprească?

Hanna era cu degetul pe taste, pregătită să formeze 911. Și atunci, brusc, mașina din spate își schimbă direcția și ajunse în stânga Hanei. Era una greu de recunoscut – o Toyota, poate – și Hanna nu putea să vadă

cine o conducea. Apoi, automobilul o depăși, intrând pe banda ei, după care accelerează, pierzându-se în depărtare. În câteva secunde, nu se mai vedea lumina farurilor din spate.

Parcarea de lângă terenul pentru joacă al școlii primare Rosewood Day era spațioasă și întinsă, întretăiată de un mic pâlc de insulițe de verdeață, pline de copăcei aproape total desfrunziți, de ierburi țepoase și de mormane de frunze uscate, emanând un miros caracteristic. Dincolo de parcare erau jungla aparatelor pentru sport și cupola pentru cățărare. Le lumina un singur tub fluorescent, făcându-le să arate scheletice. Hanna se strecură pe un spațiu din colțul sud-estic al parcării: era cel mai aproape de ghereta pentru informații a parcului și de o cabină telefonică a poliției. Simplul fapt că era în apropierea a ceva pe care scria Poliție o făcea să se simtă mai bine. Celelalte nu ajunseseră încă, așa că supraveghea intrarea, așteptând să vadă mașinile.

Era aproape trei dimineața. Hanna se cutremură în bluza de trening a lui Lucas. Pe picioarele goale i se făcu pielea de găină. Citise odată că, la trei dimineața, oamenii se aflau în cea mai profundă fază a somnului cu mișcarea rapidă a ochilor: era momentul cel mai apropiat de starea de neființă, prin care treceau noapte de noapte. Ceea ce însemna că, în clipa de față, nu se putea baza pe prea mulți cetățeni din Rosewood dacă avea nevoie de ajutor. Cu toții erau cadavre. Și era o tăcere atât de profundă, încât își putea auzi ralantiul motorului și respirația ei lentă, de hai-te-rog-păstrează-ți-calmul. Deschise portiera, coborî și rămase cu tălpile pe linia galbenă care marca spațiul de parcare. Era ca un cerc magic: în interiorul lui, era în siguranță.

Ajung și ele imediat, se încurajă în sinea ei. Peste câteva minute, totul se va sfârși. Nu că ar fi avut ea habar ce se va întâmpla atunci. Nu era sigură. Nu se gândise chiar atât de departe.

La intrarea în școală, se zări o lumină, și Hannei îi

tresăltă inima. Farurile unui SUV lunecară printre copaci, apoi fasciculele de lumină se întoarseră spre parcare. Hanna își încordă privirea. O fi una dintre ele?

— Hei! strigă încetisor.

SUV-ul îmbrățișă marginea dinspre nord a parcarii, trecând de clădirea pentru arte plastice a liceului, de parcarele elevilor și de terenurile de hochei pe iarbă. Hanna începu să-și agite brațele. Sigur erau Emily și Aria. Și totuși, geamurile automobilului erau fumurii.

— Hei! strigă încă o dată. Nu primi răspuns. Apoi, văzu o altă mașină cotind și intrând în parcare, îndreptându-se încet spre ea. Aria își scosese capul pe geamul din dreapta. O dulce și înviorătoare ușurare îi inundă trupul. Fluturându-și mâinile, porni spre ele. Mai întâi, la pas, apoi într-o alergare ușoară; în cele din urmă, în sprint.

Ajunsesese în mijlocul parcarii, când Aria strigă:

— Hanna, ai grijă!

Hanna întoarse capul spre stânga și rămase cu gura căscată, neînțelegând din prima clipă. SUV-ul venea drept spre ea.

Roțile scrâșniră. Simți miros de cauciuc ars. Încremeni, neștiind ce să facă.

— Stai! Se auzi strigând în timp ce se holba la geamurile fumurii ale SUV-ului. Mașina venea tot mai repede, din ce în ce mai repede. Mișcați-vă, le comandă în gând propriilor membre, însă păreau înțepenite și uscate precum cactușii.

— Hanna! țipă Emily. O, Doamne!

Nu dură decât o secundă. Hanna nici măcar nu-și dădu seama că fusese lovită, și nu simți că zbura prin aer, ci doar se trezi pe caldarâm. Ceva din ea trosni. După care, durerea. Ar fi vrut să strige din rărunchi, dar nu putea. Sunetele erau amplificate: urletul motorului, țipetele prietenelor ei se auzeau ca sirenele, până și inima ei, care-i pompa sângele, îi suna în urechi ca un plescăit umed.

Hanna își răsuci gâtul într-o parte. Micuța ei poșetă de

culoarea șampaniei aterizase la câțiva pași mai încolo: conținutul i se revărsase, precum bomboanele dintr-o piñata spartă. SUV-ul călcase totul: rimelul ei, cheile mașinii, sticluța de parfum Chloe. Noul ei BlackBerry era fărâme.

— Hanna! urlă Aria. După sunet, se apropia. Însă Hanna nu mai era în stare să-și întoarcă fața și să vadă. Și, deodată, totul se întunecă.

37

Era necesar

— O, Doamne! țipă Aria. Ea și Emily se lăsară pe vine lângă trupul contorsionat al Hannei și începură să urle: Hanna! O, Doamne! Hanna!

— Nu respiră, se văicări Emily. Aria, nu respiră!

— Ai telefonul la tine? o întrebă Aria. Sună la 911!

Cu mâinile tremurătoare, Emily își căută telefonul, însă acesta îi alunecă și patină pe asfaltul parcării, oprindu-se lângă poșeta revărsată a Hannei. Emily începuse deja să intre în panică după ce-o luase pe Aria, și Aria îi povestise totul: despre mesajele criptice de la A, despre visele ei, despre Ali și Ian, și despre convingerea ei că Spencer o omorâse pe Ali.

La început, Emily refuzase să creadă, însă apoi pe chip îi apăruse o expresie de oroare și de revelație. La rândul ei, îi explică Ariei că nu cu mult înainte de a dispărea, Ali îi mărturisise că se vedea cu cineva.

— Și sigur i-a spus lui Spencer, trăsese Aria concluzia. Poate că pe tema asta se tot certau ele, în toate lunile alea de dinaintea vacanței!

— Aici 911, ce urgență aveți? auzi Aria o voce în difuzorul telefonului lui Emily.

— O mașină tocmai mi-a lovit prietena! rosti Emily, cu un glas plângăcios. Sunt în parcare școlii Rosewood Day! Nu știm ce să facem!

În timp ce Emily țipa, dând și restul amănuntelor, Aria

își lipi buzele de ale Hannei și încercă să-i facă respirație gură-la-gură, așa cum învățase la cursurile de prim-ajutor, în Islanda. Nu știa însă dacă și proceda corect.

— Haide, Hanna, respiră, se tângui, strângându-i nările între degete.

— Rămâneți pe fir până când ajunge ambulanța acolo, auzi ea vocea dispecerei rostind în telefonul lui Emily.

Emily se aplecă și atinse bluza de trening decolorată, cu emblema Rosewood Day, de pe Hanna. Imediat, se trase înapoi, parcă înspăimântată.

— O, Doamne, te rog, nu muri...

Aruncă o privire spre Aria.

— Cine putea să fi făcut una ca asta?

Aria își roti privirea în jur. Leagănele tremurau în bătaia vântului. Steagurile de pe stâlpi fluturau. Pădurea învecinată cu terenul de joacă era întunecată și deasă. Deodată, Aria zări o siluetă în apropierea unui copac. Avea părul blond-cenușiu și purta o rochie scurtă, neagră. Avea ceva pe față, o expresie parcă înnebunită, dezaxată. Și privea drept spre ea! Aria făcu un pas înapoi. Era Spencer!

— Uite! șuieră ea, arătând în direcția copacilor. Dar exact în clipa în care Emily își ridică privirea, Spencer dispăru printre umbre.

Zbârnâitul o descumpăni. Avu nevoie de câteva clipe până să-și dea seama că era telefonul ei. Apoi, se aprinse și ecranul telefonului lui Emily, iar pe el apăru scris mesaj nou. Aria și Emily schimbară între ele o privire, cu o expresie bine cunoscută, stânjenită. Cu mișcări lente, Aria își scoase Treo-ul din geantă și privi ecranul. Emily se aplecă să citească și ea.

— O, nu, șopti Emily.

Vântul se opri brusc. Copacii rămaseră nemișcați precum statuile. Sirenele vuiau în depărtare.

— Nu, nu se poate, se tângui Emily. Mesajul nu cuprindea decât trei cuvinte, înfiorătoare.

Știa prea multe. – A

Ce se întâmplă mai departe...

Hooooopa! Așadar, am avut unele micuțe, neînsemnate scăpări. Se mai întâmplă. Am o viață plină, lucruri de făcut, oameni de torturat. Cum ar fi cazul a patru micuțe mincinoase, foste bune prietene.

Mda, mda, știu că sunteți necăjiți pentru Hanna. E-te, na! Treceți peste asta! Deja mă gândesc ce să port la înmormântarea ei: ceva cuviincios de închis la culoare, dar și cu o nuanță mai țipătoare. Nu sunteți de părere că micuța Hanna ar fi vrut s-o jelim cu stil? Dar poate c-o iau prea mult înainte: Hanna chiar are antecedente serioase cu privire la înviatul din morți.

Între timp, Aria n-are când să-și tragă sufletul. Perechea ei e la închisoare. Sean o urăște. A rămas pe drumuri. Ce poate să facă o fată? Se pare că a venit momentul pentru o transformare radicală a vieții: o casă nouă, prieteni noi, poate chiar și un nume nou. Dar, ai grijă, Aria: chiar dacă noua ta prietenă mai bună decât toate nu-ți cunoaște noua identitate, eu am ochi de șoim. Și tu știi că nu pot să țin secretele.

Oare cum ar arăta CONDAMNATĂ alături de VICEPREȘEDINTA CLASEI în dosarul lui Spencer pentru înscrierea la facultate? Se pare că Micuța Domnișoară Orhideea de Aur e pe cale să-și schimbe verzuia bluză polo Lacoste cu o aspră salopetă portocalie. Dar, dacă mă gândesc mai bine, Spencer n-ar mai avea mediile atât de perfecte, dacă n-ar deține și vreo câteva trucuri în repertoriu: cum ar fi, să zicem, găsirea altcuiva pe care să dea vina pentru asasinarea lui Ali. Dar, știți ce? S-ar putea ca ea să cam aibă dreptate.

Și ce părere aveți despre Emily, care pleacă să locuiască în Iowa, împreună cu verișorii ei puritani, mâncători de Cheerios? Hei, poate că n-o să fie chiar atât de rău: o să fie un ac iubitor de fete într-un mare și vechi

car de fân al reprimării sexuale, departe, foarte departe de ochii mei iscoditori. Vezi să nu! O să devină alergică la fân când o să-și dea seama că nu se poate ascunde de mine. lllll-haaaaa!

Și, în sfârșit, Hanna fiind scoasă din ecuație, pentru mine e vremea să-mi aleg o nouă victimă. Pe cine, mă veți întreba? Ei bine, băgăcioșilor, aflați că încă mă gândesc. Nu că mi-ar fi greu: toată lumea din orașul ăsta are câte ceva de ascuns. De fapt, există ceva chiar mai succulent decât identitatea lui moi, bolborosind imediat sub suprafața sclipitoare a Rosewood-ului. Ceva atât de șocant, încât n-o să mă credeți dacă vă spun. Așa că nici măcar n-o să mă obosesc. HA! Știți ce? Îmi cam place să fiu în pielea mea.

Pregătiți-vă, fetițelor. Nimic nu e ceea ce pare.

Muah!

— A

Volumul ****

Incredibil

Cum să salvezi o viață

Ți-ai dorit vreodată să te poți întoarce în timp și să-ți îndrepti greșelile? Dacă nu desenai o față de clovn pe păpușa Bratz primită de cea mai bună prietenă a ta când a împlinit opt ani, ea nu te-ar fi lăsat baltă pentru fata nou-sosită din Boston. Iar când erai într-a noua, n-ai fi lipsit în ruptul capului de la antrenamentul de fotbal ca să te duci la plajă, dacă știai că antrenorul o să te țină tot campionatul pe banca de rezerve. Dacă nu făceai toate aceste alegeri nepotrivite, poate că fosta la prietenă ți-ar fi oferit biletul pe care-l avea în plus, pe primul rând, la

prezentarea de modă a lui Marc Jacobs. Sau poate că până acum ai fi ajuns portar în naționala de fotbal feminin, cu un contract de supermodel pentru Nike și o casă pe plaja din Nisa. Ai fi putut să navighezi cu ski-jetul pe Mediterană, în loc să stai în clasă la ora de geografie, chinându-te să găsești pe hartă această mare.

În Rosewood, fanteziile privind schimbarea trecutului sunt la fel de numeroase precum fetele care primesc pandantive în formă de inimioară, de la Tiffany, când împlinesc treisprezece ani. Astfel, patru foste bune prietene ar face orice să călătorească înapoi în timp și să îndrepte lucrurile. Dar dacă ar putea într-adevăr să se întoarcă? Ar fi ele capabile să o mențină în viață pe cea de-a cincea prietenă a lor... sau tragedia ei face parte pentru totdeauna din destinul celor patru fete?

Uneori, trecutul conține mai multe întrebări decât răspunsuri. Iar în Rosewood, nimic nu este vreodată ceea ce pare să fie.

— O să facă o criză când o să-i spun, li se adresă Spencer Hastings celor mai bune prietene ale ei, Hanna Marin, Emily Fields și Aria Montgomery.

Și, îndreptându-și tricoul verde cu capse, apăsă pe butonul soneriei de la ușa casei lui Alison DiLaurentis.

— De ce să-i spui tu? o întrebă Hanna, sărind de pe veranda din fața casei pe trotuar și înapoi.

De când îi spusese Alison – a cincea tipă din gașca lor de prietene – că numai fetele agitate se mențin slabe, Hanna făcea tot felul de mișcări inutile.

— Poate c-ar trebui să-i spunem toate în același timp, propuse Aria, scărpinându-se pe claviculă, unde avea un tatuaj temporar sub formă de libelulă.

— Ar fi distractiv, zise Emily, dându-și după ureche o șuviță din părul ei blond-roșcat, tuns drept.

— Nici gând, protestă Spencer, îndreptându-și umerii. E hambarul meu: eu trebuie să-i spun.

Și mai sună o dată la ușa casei DiLaurentis.

În timp ce așteptau, fetele ascultară bâzâitul mașinilor cu care era tuns gardul viu din curtea vecină cu cea a lui Spencer și zgomotul făcut de gemenii Fairfield lovind mingea de tenis, la două case depărtare, în curtea lor din spate. Mirosea a liliac, a gazon tuns și a cremă Neutrogena de protecție împotriva soarelui. Era un moment idilic tipic pentru Rosewood: totul era agreabil în oraș, inclusiv zgomotele, mirosurile și locuitorii lui. Fetele locuiseră în Rosewood aproape toată viața și se considerau norocoase că trăiau într-un loc atât de special.

Cel mai mult le plăceau verile din Rosewood. A doua zi, după ce aveau să-și dea examenul de la sfârșitul clasei a șaptea la Rosewood Day, școala pe care o frecventau, urmau să ia parte la ceremonia anuală de acordare a insignei de absolvire. Directorul Appleton avea să strige pe rând numele fiecărui elev, începând de la grădiniță și până la clasa a unsprezecea, și să le ofere tuturor câte o insignă de aur de douăzeci și patru de carate: cea pentru fete era în formă de gardenie, iar cea pentru băieți, în formă de potcoavă. Pe urmă, aveau să fie libere pentru zece săptămâni superbe, în care să se bronzeze, să gătească în aer liber, să se plimbe cu barca și să facă excursii în Philly și New York, la cumpărături. De-abia așteptau.

Însă ceremonia de absolvire nu însemna și pentru Ali, Aria, Spencer, Emily și Hanna un veritabil ritual de trecere. Pentru ele, vara nu o să-nceapă cu adevărat decât în seara următoare, la petrecerea lor în pijamale de sfârșit de clasa a șaptea. Iar fetele îi pregătiseră lui Ali o surpriză care avea să marcheze începutul acelei veri.

Când în sfârșit se deschise larg ușa casei DiLaurentis, în fața lor își făcu apariția doamna DiLaurentis, îmbrăcată într-o rochie petrecută, scurtă, roz, care-i lăsa la vedere gamba lungi, musculoase și bronzate.

— Bună, fetelor, le salută ea, calmă.

— Ali e acasă? întrebă Spencer.

— Cred că e sus, îi răspunse doamna DiLaurentis, dându-se la o parte din calea lor. Urcați!

Spencer porni pe hol în fruntea grupului, cu fusta ei albă plisată de la echipamentul de hochei pe iarbă fluturându-i și coada blond-cenușie săltându-i pe spate. Fetele adorau casa lui Ali: mirosea a vanilie și a balsam de rufe, la fel ca și Ali. Pereții erau plini de fotografii din călătoriile lui Ali la Paris, Lisabona și lacul Como. Erau și multe poze cu Ali și cu fratele ei, Jason, începând de la școala primară. Fetele adorau în mod special fotografia cu Ali într-a doua. Puloverul ei de un roz intens făcea ca fața să-i lucească. Pe-atunci, Ali locuia cu familia ei în Connecticut, iar școala particulară de-acolo nu cerea ca elevii să poarte înăbușitoarele sacouri albastre pe care le impunea Rosewood Day pentru fotografiile din anuar. Chiar și la opt ani, Ali era de o frumusețe irezistibilă: avea ochii albaștri și limpezi, un chip în formă de inimă, gropițe adorabile și o expresie obraznică-dar-fermecătoare, care făcea imposibil să ții supărare pe ea.

Spencer atinse colțul din dreapta, jos, al fotografiei lor preferate, cu ele cinci în campingul din Pocono, în luna iulie a anului trecut. Erau toate lângă o canoe gigantică, scăldate de apa neagră a lacului, zâmbind cu gura până la urechi, atât cât pot fi de fericite cinci prietene bune la vârsta de doisprezece ani. Aria își puse mâna peste a lui Spencer, Emily peste a Ariei, și Hanna deasupra lor. Închiseră ochii pentru o fracțiune de secundă, murmurând ceva, după care își retraseră mâinile. Fetele căpătaseră obiceiul să atingă poza încă de când fusese scoasă, o amintire din prima lor vară de prietenie. Nu le venea să creadă că Ali, fata-vedetă de la Rosewood Day, le alesese drept prietene pe ele patru. Într-o oarecare măsură, era ca și cum ar fi fost prietene la cataramă cu o celebritate de prim rang.

Dar să recunoască asta ar fi fost... ei bine, penibil. Mai ales acum.

În timp ce treceau prin living, remarcară două robe de

absolvent atârinate de clanța unei uși glisante din sticlă. Cea albă era a lui Ali, iar cea bleumarin, mai oficială, a lui Jason – în toamnă, el avea să plece la Yale. Fetele bătură din palme, entuziasmate să probeze și ele roba și bereta de absolvență, purtate de elevii de la Rosewood Day încă de la înființarea școlii, în 1897. Exact atunci, simțiră o mișcare în living. Jason stătea pe canapeaua de piele pentru două persoane, uitându-se absent la televizor, pe CNN.

— Saluuut, Jason, îi strigă Spencer, făcându-i semn cu mâna. Ai emoții mari pentru mâine?

Jason le aruncă o privire. Era varianta masculină sexy a lui Ali, cu părul lui blond, de culoarea untului, și ochii năucitor de albaștri. Zâmbi răutăcios și-și întoarse capul din nou spre televizor, fără să scoată vreun cuvânt.

— Ooo-kaaay, murmurară fetele la unison.

Jason avea și o parte hilară: el fusese cel care inventase jocul de-a „în nici un caz”, pe care-l practica împreună cu prietenii lui. Fetele împrumutaseră jocul și-l reinventaseră pentru propriul uz, ca să facă bășcălie pe seama fetelor mai točilare din preajma lor. Însă Jason avea, categoric, și toane. Ali le numea fițe de Elliott Smith, după cantautorul lui preferat. Numai că, în mod clar, Jason nu avea motive să fie întors pe dos acum: a doua zi la vremea asta, o să fie într-un avion cu destinația Costa Rica, unde o să predea lecții de caiac extrem pe toată durata verii. Ce să-ți spun!

— Asta e, zise Aria, ridicând din umeri.

Cele patru fete îi întoarseră spatele lui Jason și porniră să urce, țopăind, scara care ducea la camera lui Ali. Când ajunseră pe palier, observară că ușa ei era închisă. Spencer se încruntă. Emily își înclină capul într-o parte. Din cameră, se auzi chicotitul lui Ali.

Hanna împinse ușor ușa. Ali era cu spatele la ele. Avea părul prins în coadă de cal și purta o bluză de mătase în dungii, fără spate, cu o fundă perfect legată la gât. Se uita fix la carnețelul din poală, complet absorbită.

Spencer își dresе glasul, și Ali se întoarse spre ele, surprinsă.

— Fetelor, bună! strigă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu cine știe ce, îi răspunse Hanna, arătând spre carnețelul din poala lui Ali. Ce-i ăla?

Ali închise carnețelul în grabă.

— Ah! Nimic.

Fetele simțiră prezența cuiva în spatele lor. Doamna DiLaurentis își făcu loc pe lângă ele, intrând grațioasă în camera lui Ali.

— Trebuie să avem o discuție, îi zise lui Ali, cu glas răspicat și încordat.

— Dar, mami... protestă ea.

— Acum!

Fetele se uitară una la alta. Pentru doamna DiLaurentis, acela era tonul care voia să spună „ai-dat-de-belea!”. Nu-l auzeau frecvent.

Mama lui Ali se întoarse spre fete.

— Ce-ar fi să așteptați voi pe verandă?

— Nu durează decât o clipă, se grăbi să adauge Ali, zâmbindu-le drept scuză. Cobor și eu imediat.

Hanna ezită, dezorientată. Spencer se concentrează să vadă ce carnețel ținea Ali în mână. Doamna DiLaurentis înalță din sprânceană.

— Haideți, fetelor! Duceți-vă!

Înghițind în sec, cele patru fete coborâră scara. Când ajunseră pe veranda care înconjura toată casa, își ocupară locurile obișnuite la uriașa masă pătrată din patio: Spencer la un capăt, și Aria, Emily și Hanna, pe laturi. Ali urma să stea în capul mesei, lângă scaldătoarea din piatră pentru păsări a tatălui ei, montată pe un pedestal. Pentru câteva clipe, cele patru fete se uitară la o pereche de păsări cardinal care se zbenguiau în apa rece și limpede a scaldătorii. Când o gaiță albastră încercă să li se alăture, cardinalii începură să țipe, alungând-o rapid. Păsările, se vede treaba, aveau același spirit de gașcă precum al fetelor.

— Ciudată fază, aia de sus, comentă Aria în șoaptă.

— Credeți că Ali are probleme? șopti Hanna. Dacă o pedepsește să stea în casă și nu mai poate să doarmă cu noi?

— Dar de ce-ar avea probleme? N-a făcut nimic rău, murmură Emily, care-i lua mereu apărarea lui Ali – fetele o porecliseră Killer, după pitbull-ul lui Ali.

— Nu, din câte știm noi, mormăi Spencer în barbă.

Tocmai atunci, doamna DiLaurentis năvăli pe ușile din sticlă ale patio-ului și traversă peluza.

— Vreau să fiu sigură că aveți dimensiunile corecte, țipă ea spre muncitorii leneși cocoțați pe un enorm buldozer, în partea din spate a proprietății.

Familia DiLaurentis construia un foișor de douăzeci de persoane pentru petrecerile estivale, iar Ali pomenise de faptul că mama ei era cât se poate de tipică în legătură cu desfășurarea lucrărilor, chiar dacă în prezent acestea se aflau doar în etapa săpării gropilor. Doamna DiLaurentis se apropie de lucrători și începu să-i muștruluiască. Verigheta ei cu diamante sclipea în lumina soarelui, în timp ce ea își agita frenetic brațele. Fetele se uitară una la alta: se pare că discursul pe care i-l ținuse lui Ali nu fusese prea lung.

— Fetelor?

Ali apăru la marginea verandei. Își schimbase bluza fără spate cu un tricou Abercrombie, cu mânecă scurtă, de un bleumarin decolorat. Pe chip avea o expresie încurcată.

— Hm... bună!

Spencer se ridică de la masă.

— De ce te-a luat în primire?

Ali clipi mărunț. Privi în toate părțile.

Ai avut probleme fără noi? strigă Aria, încercând să dea impresia că glumește. Și de ce te-ai schimbat? Bluza de adineauri era foarte drăguță.

Ali părea, în continuare, fâstâcită... și oarecum necăjită. Emily se ridică pe jumătate.

— Vrei să... plecăm?

Vocea îi era nesigură. Celelalte fete o priviră îngrijorate pe Ali: asta voia?

Ali își răsuci brățara albastră din șnur în jurul încheieturii, de trei ori. Apoi, veni și ea în patio și se așeză la locul ei.

— Sigur că nu vreau să plecați. Mama s-a enervat pe mine din cauză că... iar mi-am aruncat echipamentul de hochei în mașină peste finețurile ei.

Ridică încurcată din umeri și-și dădu ochii peste cap.

Emily se bosumflă. Trecu un scurt moment penibil.

— S-a supărat pe tine doar pentru atâta lucru? o întreabă Emily.

Ali înălță din sprâncene.

— O știi pe mama, Em. E mai tipică și decât Spencer, adăugă ea, nechezând pe înfundate.

Spencer se uită la ea prefăcându-se supărată, în timp ce Emily își plimba degetul mare pe o creștătură din masa de tec din patio.

— Dar nu vă faceți griji, fetelor. Nu sunt pedepsită nici să stau în casă, nici altfel, le asigură Ali, împreunându-și palmele. Putem pune în aplicare planul cu petrecerea în pijamale!

Răsuflară ușurate toate patru, iar atmosfera ciudată, stânjenitoare, începu să se împrăștie. Doar că fiecare dintre ele avea strania senzație că Ali nu le spunea chiar tot – și, cu siguranță, n-ar fi fost prima dată. Acum, Ali era cea mai bună prietenă a lor, pentru ca în clipa următoare, să se îndepărteze de ele pe nesimțite, dând telefoane pe furiș și trimițând mesaje secrete. Nu fusese vorba ca ele să-și împărtășească totul? Cu siguranță că celelalte fete spusese o mulțime de lucruri despre ele însele – îi destăinuise lui Ali secrete pe care nimeni, absolut nimeni altcineva nu le cunoștea. Și, desigur, mai era și marele secret despre Jenna Cavanaugh, pe care-l știau toate – și pe care juraseră să-l ducă cu ele în mormânt.

— Apropo de petrecerea noastră în pijamale, am vești colosale, interveni Spencer, smulgându-le din gândurile lor. Ia ghiciți unde o s-o ținem?

— Unde? întrebă Ali, aplecându-se în față și rezemându-se pe coate, revenindu-și încetul cu încetul și redevenind ea însăși.

— În hambarul Melissei! strigă Spencer.

Melissa era sora mai mare a lui Spencer, iar domnul și doamna Hastings renovaseră hambarul din curtea lor din spate și-i permisese Melissei să-l folosească drept locuință în perioada liceului. Spencer urma să beneficieze de același privilegiu, de îndată ce va fi suficient de matură.

— Super! chiui Ali. Cum așa?

— Mâine-seară, după terminarea școlii, o să plece cu avionul la Praga, îi explică Spencer. Ai mei mi-au zis că putem să folosim hambarul, cu condiția să facem curat înainte de întoarcerea ei.

Ce drăguț! aprecie Ali, lăsându-se pe spate și împreunându-și degetele.

Deodată, privi concentrată la ceva aflat în stânga muncitorilor. Melissa în persoană se plimba prin curtea vecină, a familiei Hastings, dreaptă și rigidă. Într-o mână ținea un umerăș pe care flutura rochia ei albă de absolvire a anului, iar pe umeri își pusese mantia albastră-purpurie de șefa de promoție.

Spencer slobozi un suspin.

— E insuportabilă de când cu toată chestia asta legată de cine este șef de promoție, șopti ea. Ba chiar mi-a spus că trebuie să fiu recunoscătoare pentru faptul că Andrew Campbell o să fie probabil șef de promoție în locul meu, când o să terminăm școala: onoarea asta e o „responsabilitate atât de imensă”.

Cele două surori se detestau reciproc, și Spencer venea aproape în fiecare zi cu câte o nouă poveste despre ce pacoste era Melissa.

Ali se ridică de la masă.

— Salut, Melissa! strigă ea, agitându-și brațele.

Melissa se opri din mers și se întoarse spre ele.

— A! Salut, fetelor, zise, cu un zâmbet prudent.

— Ești emoționată că pleci la Praga? o întrebă Ali, cu o voce cântată, zâmbindu-i Melissei cât putea ea de strălucitor.

Melissa își înclină ușor capul.

— Sigur că da.

— Merge și Ian?

Ian era superbul iubit al Melissei. Doar gândul la el le făcea pe fete să leșine.

Spencer își înfipse unghiile în brațul lui Ali.

— Ali, se răsti ea.

Însă Ali nu făcu decât să-și retragă brațul.

Melissa își puse palma streășină la ochi ca să se apere de lumina necruțătoare a soarelui. Mantia albastră-purpurie îi flutura în vânt.

— Nu. El nu merge.

— O! exclamă Ali, zâmbind afectată. Ești sigură că e bine... să-l lași singur două săptămâni? Poate-și găsește altă iubită!

— Alison, scrâșni Spencer printre dinți. Termină. Imediat.

— Spencer? șopti Emily. Ce se-ntâmplă?

— Nimic, se grăbi ea să-i răspundă.

Aria, Emily și Hanna se uitară din nou una la alta. În ultima vreme, chestia asta se tot întâmpla: Ali spunea ceva, pe una dintre ele o apucau năbădăile, dar celelalte n-aveau habar despre ce era vorba.

Însă acum, în mod evident, se întâmplase ceva. Melissa își potrivii mantia în jurul umerilor, își îndreptă umerii și le întoarse spatele. Privi îndelung și concentrată uriașa groapă din curtea familiei DiLaurentis, apoi se duse în hambarul ei, trântind ușa cu atâta putere, încât cununa de rămurele fixată pe ea se scutură serios.

— E clar că cineva s-a trezit cu fața la cearșaf, comentă Ali. Eu doar glumeam, nimic mai mult.

Spencer scăpă un mic scâncet înfundat, și Ali începu să se hlizească. Avea pe față un zâmbet vag. Era același zâmbet pe care-l avea Ali ori de câte ori știa un secret despre vreuna dintre ele, amenințând-o că le va spune celorlalte dacă va avea chef.

— În fond și la urma urmei, cui îi pasă? continuă Ali, privindu-le pe rând, pe fiecare, cu ochii strălucitori. Știți ce, fetelor? Adăugă, bătând darabana în masă. Cred că asta o să fie vara lui Ali. Vara noastră, a tuturor. Simt eu asta. Voi nu?

Un moment, încremeniră. Parcă deasupra lor atârna un nor care le încețoșa gândurile. Dar, încet-încet, norul se risipi, iar în mintea lor prinse contur o idee. Poate că Ali avea dreptate. Aceasta putea să fie cea mai frumoasă vară din viața lor. Putea să le transforme prietenia și s-o facă să fie la fel de puternică precum fusese cu o vară în urmă. Puteau să uite de toate lucrurile înfricoșătoare și scandaloase care se petrecuseră și s-o ia de la început.

— Și eu simt asta, rosti Hanna cu voce tare.

— Categorie, aproară Aria și Emily, în același timp.

— Sigur, zise și Spencer, dar mai moale.

Se prinseră de mâini, strângându-și-le puternic.

În noaptea aceea a plouat – o ploaie deasă, puternică, lăsând băltoace pe alei, udând grădinile și creând mici lacuri pe prelata care acoperea piscina familiei Hastings. Pe la miezul nopții, când ploaia se opri, Aria, Emily, Spencer și Hanna se treziră și se ridicară în capul oaselor aproape în același moment. Toate aveau un sentiment rău-prevestitor. Nu știau dacă din pricina unui vis pe care tocmai îl avuseseră sau a emoțiilor pentru a doua zi. Sau poate că era din cauza a cu totul altceva... ceva cu mult mai profund.

Se duseră să se uite pe geam la străzile liniștite și pustii din Rosewood. Norii se risipiseră și apăruseră stelele. Trotuarul strălucea de apă. Hanna privi aleea din fața casei: acum nu era acolo decât mașina mamei. Tatăl

ei se mutase. Emily se uită la curtea ei din spate și la pădurea de dincolo de ea. Niciodată n-avusese curaj să se aventureze acolo: auzise că era bântuită de fantome. Aria trase cu urechea spre dormitorul părinților, întrebându-se dacă s-or fi trezit și ei cumva... sau poate că iar se certau și nici nu adormiseră încă. Spencer rămase cu ochii pe veranda din spate a casei DiLaurentis, apoi își mută privirea spre imensa groapă pe care o săpaseră muncitorii pentru fundația foisorului. Ploaia transformase în noroi o parte din pământul proaspăt săpat. Spencer se gândi la toate lucrurile care o înfuriau în viață. Pe urmă, se gândi la toate lucrurile pe care și le dorea în viață... și la toate lucrurile pe care voia să le schimbe.

Spencer vârî mâna sub pat, găsi lanterna roșie și o îndreptă spre fereastra lui Ali. O aprinse o dată scurt, de două ori, de trei ori. Era semnalul codificat prin care-i transmitea lui Ali că vrea să se strecoare afară și să discute personal. I se păru că vede capul blond al lui Ali când aceasta se ridică din pat, însă Ali nu-i răspunse la semnal.

Toate patru se lăsară să cadă la loc pe perne, spunându-și că presentimentul acela nu însemna nimic și că aveau nevoie de somn. Peste numai douăzeci și patru de ore, avea să aibă loc petrecerea în pijamale de final de clasa a șaptea, în cea dintâi noapte de vară. Vara care avea să schimbe totul.

Câtă dreptate aveau!

1

Filosofia zen e mai puternică decât spada

Aria Montgomery se trezi în timp ce sforăia. Era duminică dimineață, și stătea ghemuită pe un scaun albastru din vinilin, în sala de așteptare a Spitalului Memorial din Rosewood. Toată lumea – părinții Hannei Marin, ofițerul Wilden, Mona Vanderwaal, cea mai bună

prietenă a Hannei, și Lucas Beattie, un băiat din clasa ei, de la Rosewood Day, care părea că tocmai sosise – se holba la ea.

— Am pierdut ceva? întrebă ea, cu voce răgușită.

Își simțea capul de parcă ar fi fost umplut cu jeleuri Peeps. Privind ceasul Zoloft atârnat deasupra intrării în sala de așteptare, observă că era numai opt și jumătate. Înseamnă că nu ațipise decât un sfert de oră.

Lucas se așează lângă ea și luă o revistă – Medical Supplies Today. Conform copertei, numărul prezenta cele mai recente modele de saci pentru colostomie. Cine pusese o revistă despre materiale medicale într-o sală de așteptare a unui spital?

— Acum am venit și eu, îi răspunse el. Am auzit despre accident la știrile dimineții. Ați reușit s-o vedeți pe Hanna?

Aria scutură din cap.

— Încă nu vor să ne lase.

Se cufundară amândoi într-o tăcere solemnă. Aria îi cercetă pe ceilalți. Doamna Marin purta un pulover gri din cașmir, șifonat, și o pereche de jeanși extrem-de-mulați, cu tăieturi. Se răstoa în mica ei cască Motorola, chiar dacă asistentele le atrăseseră atenția că acolo nu era permis să se vorbească la telefonul mobil. Ofițerul Wilden se afla lângă ea, cu vestonul secției de poliție din Rosewood descheiat până la mijlocul pieptului, lăsând la iveală tricoul alb cu tivul zdrențuit. Tatăl Hannei se trântise pe scaunul cel mai apropiat de ușile duble ale secției de terapie intensivă, legănându-și întruna piciorul stâng. Într-un costum de trening Juicy, roz-pal, și cu șlapi în picioare, Mona Vanderwaal arăta răvășită ca niciodată, cu fața umflată de plâns. Când își ridică ochii și-l văzu pe Lucas, Mona privi fix, sâcâită, vrând parcă să spună: Aici trebuie să se afle doar prietenii apropiați și familia. Tu ce cauți? Aria nu putea să dea vina pe toată lumea pentru că nu mai avea ea răbdare. Ea însăși era acolo de la trei dimineața, după ce ambulanța ajunsese în parcare școlii

primare Rosewood Day și o luase pe Hanna la spital. Mona și ceilalți ajunseseră în diferite momente ale dimineții, după ce veștile începuseră să circule. Ultimul lucru pe care-l știau de la medici era că Hanna fusese mutată la terapie intensivă. Numai că asta fusese cu trei ore în urmă.

Aria revăzu în minte înspăimântătoarele detalii din noaptea trecută. Hanna o sunase să-i spună că știa cine era A., diabolicul mesager care le sâcâia de o lună încoace pe Hanna, Aria, Emily și Spencer. Hanna nu fusese de acord să-i dezvăluie vreun amănunt la telefon, așa că le ceruse Ariei și lui Emily să se întâlnească la leagănele de la Rosewood Day, vechiul lor loc special. Emily și Aria ajunseseră tocmai la timp cât să vadă un SUV negru secerând-o pe Hanna, apoi îndepărtându-se în cea mai mare viteză. În timp ce paramedicii sosiseră în grabă, pusese un guler cervical în jurul gâtului Hannei, o ridicaseră cu grijă pe targă și o urcaseră în mașină, Aria se simțise ca paralizată. Când se ciupise cu putere, nici nu simțise durerea.

Hanna era încă în viață... dar la limită. Avea leziuni interne, un braț fracturat și vânătăi peste tot. În urma accidentului avea traume cerebrale, iar acum era în comă.

Aria închise ochii, gata să izbucnească iarăși în lacrimi. Cel mai de neconceput lucru era mesajul pe care ea și Emily îl primiseră după accidentul Hannei. Știa prea multe. Era de la A. Ceea ce însemna... că A. știa ce știa Hanna. Exact așa cum A știa tot restul: toate secretele lor, faptul că Ali, Aria, Spencer, Emily și Hanna fuseseră cele care o orbiseră pe Jenna Cavanaugh, și nu fratele vitreg al Jennei, Toby. Probabil că A. știa și cine o asasinase pe Ali.

Lucas o bătu ușor pe braț.

— Ai fost acolo când a lovit-o mașina pe Hanna, nu-i așa? Ai reușit să vezi cine era la volan?

Aria nu-l cunoștea prea bine pe Lucas. Era unul dintre

acei băieți care adorau activitățile extrașcolare și cercurile, în timp ce Aria era genul care prefera să se țină cât mai departe posibil de toate lucrurile care-i implica pe colegii ei de la Rosewood Day. Nu știa ce legătură putea să aibă el cu Hanna, însă i se părea că era frumos din partea lui să se afle aici.

— Era prea întuneric, bălmăji ea.

— Și n-ai idee cine-ar fi putut să fie?

Aria își mușcă buza de jos cu putere. Wilden și alți doi polițiști din Rosewood își făcuseră apariția în noaptea precedentă, imediat după ce fetele primiseră mesajul de la A. Când le întrebaseră Wilden ce s-a întâmplat, toate fetele insistaseră că nu văzuseră cine era la volan, și nici ce fel de SUV era. Și juraseră, iar și iar, că sigur fusese un accident: nu le trecea prin minte de ce-ar fi făcut cineva una ca asta în mod intenționat. Poate că greșeau ascunzând informații față de poliție, însă erau îngrozite toate de ce le-ar fi putut rezerva A., în eventualitatea în care spuneau adevărul.

A. le mai amenințase și înainte, cerându-le să nu spună nimic nimănui, iar Aria și Emily fuseseră deja pedepsite o dată pentru că nu-i luaseră în seamă amenințările. Mama Ariei, Ella, primise de la A. o scrisoare prin care o informa că tatăl Ariei avea o relație cu una dintre studentele sale de la universitate, dezvăluindu-i și faptul că Aria cunoștea secretul tatălui ei. Pe urmă, A. făcuse publică în școală relația dintre Emily și Maya, fata care se mutase în fosta casă a lui Ali. Așa că Aria îl privi pe Lucas și clătină tăcută din cap.

Ușa secției de terapie intensivă se deschise și doctorul Geist intră cu pași mari în sala de așteptare. Cu ochii lui cenușii și pătrunzători, nasul coroiat și o claie de păr alb, semăna puțin cu Helmut, proprietarul german al bătrânei case de pescari pe care o închiriaseră familia Ariei în Reykjavik, capitala Islandei. Doctorul Geist îi învrednici pe toți cu aceeași privire evaluatoare pe care Helmut i-o aruncase lui Mike, fratele Ariei, atunci când descoperise

că acesta o ținea pe Diddy, tarantula lui de companie, într-un ghiveci gol din teracotă în care Helmut obișnuia să cultive lalele.

Părinții Hanei se ridicară, agitați, și porniră spre doctor.

— Fiica dumneavoastră e încă inconștientă, zise cu voce joasă doctorul Geist. Nu s-au schimbat prea multe. I-am pus la loc brațul fracturat și acum verificăm gravitatea leziunilor interne.

— Când putem s-o vedem? se interesă domnul Marin.

— Curând, îi răspunse doctorul. Însă deocamdată e într-o stare critică.

Se întoarse să plece, însă domnul Marin îl prinse de braț.

— Când se va trezi?

Doctorul Geist își făcu de lucru cu mapa din mâini.

— Are multiple inflamații ale creierului, așa că ne este greu să prognosticăm gradul de afectare în această etapă. E posibil să se trezească în regulă sau să apară complicații.

— Complicații? repetă doamna Marin, albindu-se la față.

— Am auzit că persoanele aflate în comă au din ce în ce mai puține șanse de vindecare după ce trece un anumit timp, zise domnul Marin, agitat. Așa este?

Doctorul Geist își frecă palmele de pantalonii albaștri ai uniformei medicale.

— Așa este, da, dar haideți să nu anticipăm, bine?

Un murmur străbătu încăperea. Mona izbucni iarăși în lacrimi. Aria se gândi că și-ar fi dorit s-o poată suna pe Emily... însă Emily era într-un avion cu destinația Des Moines, din Iowa, din motive pe care nu le explicase; doar atât le spusese, că A. făcuse ceva ca s-o expedieze acolo. Pe urmă, mai era și Spencer. Înainte de a le suna Hanna ca să le spună noutățile, Aria pusese cap la cap mai multe informații și trăsese o concluzie înfiorătoare în legătură cu Spencer... iar când o văzuse ascunzându-se

în pădure, zvâcnind ca un animal sălbatic imediat după ce SUV-ul o izbise pe Hanna, Ariei i se confirmaseră cele mai rele temeri.

Doamna Marin își ridică enorma geantă maro de pe podea, întrerupând-o pe Aria din meditație.

— Mă duc să iau cafea, îi zise încet mama Hannei fostului ei soț.

Apoi, îl sărută pe obraz pe ofițerul Wilden – până în noaptea aceasta, Aria nu știuse că era ceva între ei doi – și dispăru spre holul lifturilor.

Ofițerul Wilden se trânti la loc pe scaunul lui. Săptămâna trecută, Wilden le vizitase pe Aria, pe Hanna și pe celelalte, punându-le întrebări referitoare la amănuntele legate de dispariția și moartea lui Ali. În toiul interogatoriului, A. le trimisese fiecăreia câte un mesaj, amenințându-le că dacă îndrăzneau să pomenească de mesajele expediate de ea pe e-mailurile sau telefoanele lor, le va părea rău. Dar simplul fapt ca Aria nu avea cum să-i spună lui Wilden nimic despre ceea ce era posibil ca A. să-i fi făcut Hannei nu însemna și că nu-i putea vorbi despre oribila descoperire pe care o făcuse în legătură cu Spencer.

Putem să vorbim? mimă ea spre Wilden, aflat vizavi de ea, iar acesta făcu un semn de încuviințare și se ridică. Leșiră din sala de așteptare, într-un mic hol unde se afla un indicator pe care scria AUTOMATE. Acolo erau șase aparate automate lucioase, oferind numeroase produse începând de la băuturi carbogazoase până la meniuri complete, sendvișuri imposibil de identificat și musaca de cartofi, ceea ce-i amintea Ariei de mâncărurile fade preparate de Byron, tatăl ei, în serile în care mama sa, Ella, lucra până târziu.

Ascultă, dacă e vorba de prietenul tău profesor, află că l-am eliberat, începu Wilden, așezându-se pe banca de lângă cuptorul cu microunde și zâmbindu-i vag Ariei. N-aveam cum să-l reținem, îi explică el. Și, ca să știi, nu se va întâmpla nimic. Nu-l pedepsim decât dacă vrei să

depui tu plângere. Dar probabil că o să le spun părinților tăi.

Ariei i se scurse sângele din obraji. Normal că Wilden știa ce se petrecuse – cu o seară în urmă – cu ea și cu Ezra Fitz, profesor de engleză pentru avansați și iubirea vieții ei. Probabil că în secția de poliție din Rosewood era bârfa la ordinea zilei că un profesor de engleză în vârstă de douăzeci și doi de ani avea o relație de amor cu o minoră... și că iubitul minorei fusese cel care dăduse totul în vileag. Probabil că flecăreau pe tema asta la Hooters, localul aflat lângă secția de poliție, printre aripioare Buffalo, cartofi prăjiți cu cașcaval și fete cu pieptul generos.

— Nu vreau să depun plângere, bolborosi Aria. Și vă rog, vă rog, nu le spuneți părinților mei.

Ultimul lucru care-i trebuia acum era o discuție importantă și furioasă în familie.

Aria își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Dar, în orice caz, nu de-asta am vrut să stăm de vorbă. Eu... eu cred că s-ar putea să știu cine a omorât-o pe Alison.

— Ascult, o îndemnă Wilden, înălțând din sprânceană.

Aria inspiră adânc.

— Mai întâi de toate, Ali umbla cu Ian Thomas.

— Ian Thomas, repetă Wilden, făcând ochii mari. Iubitul Melissei Hastings?

Aria încuviință din cap.

— Am remarcat ceva în filmul video pe care mass-media a pus mâna săptămâna trecută. Dacă priviți mai cu atenție, îi puteți vedea pe Ian și pe Ali atingându-și mâinile.

Își drese glasul.

— Și lui Spencer Hastings îi picase cu tronc Ian. Între Ali și Spencer exista o veritabilă concurență, iar în seara dispariției lui Ali s-au certat cumplit. Spencer a ieșit în fugă din hambar după Ali și nu s-a mai întors cel puțin zece minute.

Wilden arăta neîncrezător.

Aria inspiră adânc. A. Îi trimisese diferite indicii cu privire la persoana care o asasinase pe Ali: că era cineva apropiat, cineva care-și dorea ceva ce avea Ali, cineva care cunoștea fiecare centimetru al curții din spatele casei lui Ali. Cu toate indiciile acestea puse cap la cap, după ce Aria dedusese că Ali și Ian erau împreună, Spencer devenise suspectul impus de logică.

— După un timp, am ieșit să le caut, continuă ea. Nu erau de găsit pe nicăieri... și eu am senzația asta oribilă că Spencer...

Wilden se sprijini de spătar.

— Spencer și Alison aveau cam aceeași greutate, nu? Aria încuviință.

— Sigur. Așa cred.

— Tu ai putea să tragi pe cineva la fel de mare ca tine până la o groapă și apoi să-l arunci în ea?

— N-nu știu, se bâlbâi Aria. Poate? Dac-aș fi îndeajuns de imoasă?

Wilden clătină din cap. Ochii Ariei se umplură de lacrimi. Își aminti ce liniște sinistră domnise în seara aceea. Ali era la doar câteva sute de metri de ele, și ele nu auziseră nici măcar un sunet.

— De asemenea, Spencer ar fi avut nevoie să se liniștească suficient cât să nu vă dea de bănuț când s-a întors la voi celelalte, adăugă Wilden. Trebuie să fii un actor al naibii de bun – ceea ce o fetiță de clasa a șaptea n-are cum să fie – ca s-o scoți la capăt cu așa ceva. Eu cred că persoana care a comis crima, indiferent cine a fost, s-a aflat, evident, în apropiere, însă totul a necesitat mai mult timp, îi explică el, apoi înălță deodată din sprâncene. Asta e acum distracția voastră, a fetelor de la Rosewood Day? Să vă învinuiți fostele prietene de crimă?

Aria rămase cu gura căscată, surprinsă de tonul muștrător al lui Wilden.

— Da, dar...

— Spencer Hastings e o fată ambițioasă, extrem de

sensibilă, dar nu mi se pare că ar putea fi o criminală, o întrerupse Wilden, după care îi zâmbi trist Ariei. M-am prins, îi zise. Trebuie să-ți fie greu... tu nu vrei decât să-ți dai seama ce s-a întâmplat cu prietena ta. Totuși, n-am știut că Alison umbla în secret cu iubitul Melissei Hastings. Asta e o informație interesantă.

Spunând acestea, Wilden o salută pe Aria înclinând scurt din cap, se ridică și porni înapoi spre coridor. Aria rămase lângă automatele cu vânzare, cu ochii pe linoleumul verde-mentă al podelei. Se simțea înfierbântată și buimacă, de parcă ar fi stat prea mult timp într-o saună. Poate c-ar fi trebuit să-i fie rușine de ea însăși, pentru faptul că-și învinovățise fosta prietenă. Iar breșele pe care le făcuse Wilden în teoria ei erau cât se poate de logice. Poate că fusese o nebunie să aibă atâta încredere în indiciile primite de la A.

Un fior îi străbătu șira spinării. Poate că A. îi expediase toate acele indicii numai ca s-o abată, în mod intenționat, de pe pista cea bună... și să-i deturneze atenția de la adevăratul făptaș. Și poate – doar poate – că adevăratul făptaș era... A.

Ana era pierdută în gânduri când simți deodată o mână pe umăr. Tresări și se întoarse, inima bubuindu-i în piept. În spatele ei, în picioare, îmbrăcat într-un pulover uzat al universității Hollis și o pereche de jeansi cu o gaură în buzunarul stâng din față, era tatăl Ariei, Byron. Își încrucișă brațele la piept, stânjenită. Nu mai vorbise cu tatăl ei de câteva săptămâni.

— Dumnezeule, Aria! Te simți bine? se repezi Byron. Te-am văzut la știri.

— N-am nimic, îi răspunse Aria, bătoasă. Hanna a fost rănită, nu eu.

Când tatăl ei o trase spre el ca s-o îmbrățișeze, Aria nu știu precis dacă voia să-l strângă în brațe sau să se lase moale. Îi era dor de el de când acesta plecase de-acasă, cu o lună în urmă. Însă în același timp, Aria era furioasă la gândul că fusese nevoie de un accident grav și de o

aparitie la televizor pentru ca Byron sa se dezlipeasca de Meredith si sa ajunga la propria fiica.

Am sunat-o pe maica-ta de dimineata s-o intreb unde esti, dar mi-a spus ca nu mai locuiesti acolo, continua Byron, cu vocea tremurandu-i de emotie. Isi trecu mana peste crestetul capului, ravasindu-si si mai mult parul. Spune-mi, unde stai acum?

Aria fixa cu o privire incetosata afisul cu manevrele Heimlich, tiparit in culori vii, aflat in spatele automatului de coca-cola. Cineva desenase o pereche de sani pe pieptul victimei care se inecase si aveai impresia ca persoana care-i facea manevra Heimlich o pipaia de fapt. Aria locuise la Sean Ackard, iubitul ei pentru scurt timp, insa Sean ii daduse limpede de inteles ca nu mai era bine-venita acolo atunci cand facuse o razie in apartamentul lui Ezra si azvârlise lucrurile Ariei pe pragul lui Ezra. Cine sa-i fi dat lui Sean pontul despre relatia Ariei cu Ezra? Cine, cine, cine? A.

Pana acum, Aria nu prea stătuse sa se gândească la noua ei situatie locativa.

— La hanul Olde Hollis? încercă ea.

— La hanul Olde Hollis e plin de șobolani. De ce nu stai cu mine?

Aria scutura viguros din cap.

— Tu stai cu...

— ... cu Meredith, o completă, pe un ton ferm, Byron. Aș vrea s-o cunoști.

— Dar... protestă Aria.

Cu toate acestea, tatăl ei avea clasică lui privire de călugăr budist. Aria cunoștea bine privirea aceasta: o mai văzuse după ce el refuzase s-o lase pe Aria să meargă într-o tabără de vară cu profil artistic, în Berkshire, preferând s-o trimită, pentru a patra vară la rând, în tabăra de activități Happy Hooray de la Hollis, ceea ce însemna zece săptămâni interminabile de confecționat păpuși din hârtie de ambalaj și concursuri de alergat cu

oul în lingură. Byron mai avusese privirea asta și atunci când Aria îl întrebase dacă putea să-și termine studiile la Academia Americană din Reykjavik, în loc să se întoarcă în Rosewood împreună cu familia. Privirea era adesea urmată de câte una dintre zicalele învățate de Byron de la un călugăr pe care-l cunoscuse în timpul stagiului de licență petrecut în Japonia: Obstacolul este calea. Ceea ce însemna că ceea ce n-o ucidea pe Aria o fortifica.

Însă când se închipui mutându-se în aceeași casă cu Meredith, în minte îi veni un citat mult mai potrivit: Unele locuri sunt mai rele decât boala.

2

Abracadabra, uite că ne iubim din nou

Ali se lăsă pe un șold și-i aruncă o privire furioasă lui Spencer, care stătea în fața ei, pe poteca ce ducea din spatele hambarului de pe proprietatea familiei Hastings înspre pădure.

— Tu încerci să-mi furi totul, șuieră ea. Dar asta nu poți s-o ai.

Spencer tremură în aerul rece al serii.

— Nu pot să am ce?

— Știi tu, zise Ali. Ai citit în jurnalul meu.

Își dădu pe spate părul blond ca mierea.

— Te crezi grozavă, dar ești penibilă când te prefaci că nu știi că Ian era cu mine. Dar e clar că știai, Spencer. De-asta îți și plăcea de el, nu-i așa? Pentru că eu eram cu el? Pentru că sora ta era cu el?

Spencer făcu ochii mari. Aerul serii deveni înțepător, mirosind aproape usturător. Ali se bosumflă.

— Of, Spence... Tu chiar ai crezut că lui îi plăcea de tine?

Dintr-odată, Spencer simți un val de furie, și brațele îi țâșniră în față, împingându-o pe Ali în piept. Ali se clătină înapoi, împiedicându-se de pietrele alunecoase. Doar că nu mai era Ali: era Hanna Marin. Trupul Hannei zbură prin

aer și lovi pământul cu un zgomot puternic. În loc ca din geantă să-i sară trusa de machiaj și telefonul BlackBerry, ca dintr-o piñata spartă, din trup i se revărsară organele interne, căzând precum grindina pe beton.

Spencer țâșni în capul oaselor, cu părul ei blond learcă de transpirație. Era duminică dimineață și se afla în patul ei, tot în rochia neagră din satin și cu incozorii chiloți tanga cu care voise să se ducă la petrecerea aniversară a Monei Vanderwaal, de aseară. O fâșie piezișă de lumină, de un auriu delicat, cădea pe biroul ei, și graurii ciripeau nevinovați în uriașul stejar din apropierea ferestrei. Rămăsese trează aproape toată noaptea, așteptând să-i sune telefonul și să primească vești despre Hanna. Însă n-o sunase nimeni. Spencer n-avea habar dacă tăcerea aceasta era un semn bun... sau îngrozitor.

Hanna. O sunase aseară târziu, imediat după ce Spencer își recăpătase amintirea de mult reprimată a momentului în care o îmbrâncise pe Ali, în pădure, în seara dispariției acesteia. Hanna îi spusese lui Spencer că descoperise ceva important și că trebuia neapărat să se întâlnească la leagănele de la Rosewood Day. Spencer ajunsese în parcare școlii primare în timp ce trupul Hanei zbura prin aer. Lăsase mașina pe marginea drumului, apoi alergase pe jos spre pădure, șocată de ceea ce văzuse.

Cheamă o ambulanță! țipase Aria.

Emily scâncea de frică. Hanna rămăsese nemișcată. Spencer nu mai fusese în viața ei martoră la ceva atât de înfricoșător.

După câteva secunde, telefonul Sidekick al lui Spencer bâzâise: primise un SMS de la A. Încă în pădure, Spencer le văzuse pe Aria și pe Emily scoțându-și la rândul lor telefoanele, și stomacul i se răzvrătise când își dăduse seama că și ele primiseră același mesaj înfiorător: Știa prea multe. Oare A. înțelesese ce anume descoperise Hanna – un lucru pe care A. se străduia să-l țină ascuns –

și o lovise cu mașina ca să-i închidă gura? Asta trebuia să fie, însă lui Spencer îi venea greu să creadă că așa ceva se întâmplase cu adevărat. Era, pur și simplu, ceva prea diabolic.

Dar poate că și Spencer era exact la fel de diabolică. Cu doar câteva ore înainte de accidentul Hannei, își îmbrâncise sora, pe Melissa, pe scară. Și în sfârșit își adusese aminte ce se întâmplase în seara dispariției lui Ali, reînviind cele zece minute pe care le reprimase atâta vreme. O îmbrâncise pe Ali, trântind-o la pământ... poate chiar îndeajuns de tare încât să-i provoace moartea. Spencer nu mai știa ce se întâmplase pe urmă, însă după toate aparențele, A. știa. A. îi trimisese lui Spencer un mesaj, doar cu două zile în urmă, sugerându-i că persoana care o asasinase pe Ali era exact în fața ei. Spencer primise mesajul tocmai când se uita în oglindă... la ea însăși.

Spencer nu dăduse fuga în parcare, să li se alătore prietenelor ei. În schimb, gonise spre casă, simțind o nevoie disperată să se gândească la toate acestea. Era posibil ca ea să fi omorât-o pe Ali? Ținuse în ea secretul acesta? Și totuși, după o noapte întregă de nesomn, nu putea pur și simplu să compare ceea ce le făcuse ea lui Ali și Melissei cu ceea ce A. îi făcuse Hannei. Da, Spencer își pierduse cumpătul, da, Spencer putea fi împinsă dincolo de limita răbdării, însă în adâncul sufletului, chiar nu credea că era capabilă să omoare pe cineva.

Și atunci, de ce avea A. convingerea că Spencer era vinovată? Era cu putință ca A. să se înșele... sau să mintă? Însă A. știa de sărutul lui Spencer cu Ian, dintr-a șaptea, de relația ei clandestină cu Wren, iubitul din facultate al Melissei, și despre faptul că ele cinci o orbiseră pe Jenna Cavanaugh – toate aceste lucruri erau adevărate. A. avea atât de multă muniție împotriva lor, încât nu avea deloc nevoie să inventeze ceva.

Deodată, când Spencer își șterse transpirația de pe față, un gând o izbi cu toată puterea, făcându-i inima să i

se prăbușească în piept. Exista un motiv foarte întemeiat pentru care A. să fi mințit și să fi dat de înțeleș că Spencer o omorâse pe Ali. Poate că și A. avea secretele sale. Poate că A. avea nevoie de un țap ispășitor.

— Spencer! auzi vocea mamei, plutind spre ea de la parter. Poți să vii jos?

Spencer sări din pat și se privi în oglinda pudrierei. Avea ochii umflați și injectați de sânge, buzele crăpate, iar în păr îi rămăseseră frunze de azi-noapte, de când se ascunsese în pădure. Pe moment, nu putea să facă față unei întruniri de familie.

La parter mirosea a cafea Segovia nicaraguană, făcută chiar atunci, a cornuri daneze de la patiseria Fresh Fields, la care se adăuga mireasma calelor proaspăt tăiate pe care menajera lor, Candace, le aducea în fiecare dimineață. Tatăl lui Spencer stătea la masa cu blat de granit din centrul bucătăriei, gătit cu pantalonii de ciclist, negri, din spandex, și tricoul de ciclist, imprimat cu Poșta Americană. Poate că era un semn bun – nu puteau fi prea supărați pe ea, dacă tatăl ei ieșea, ca de obicei, să-și facă traseul cu bicicleta, de la ora cinci dimineața.

Pe masa din bucătărie era ziarul Philadelphia Sentinel de duminică. La început, Spencer crezu că era acolo deoarece conținea vreo știre despre accidentul Hannei. Dar pe urmă își văzu propriul chip privind-o de pe prima pagină a ziarului. Purta un costum negru, lucios, și zâmbea încrezătoare spre camera foto. La o parte, de-alde Trump! Era titlul. Candidata la Orhideea de Aur pentru eseu, Spencer Hastings, sosește!

Spencer simți un fior în stomac. Uitase. La ora asta, ziarul era pe treptele din fața tuturor caselor.

Dinspre cămară se ivi o siluetă. Spencer făcu un pas înapoi, înfricoșată. Era Melissa, privind-o cu ură și strângând o cutie de cereale Raisin Bran cu atâta forță, încât Spencer avu impresia că ar putea s-o zdrobească. Văzu o zgârietură minusculă pe obrazul stâng al surorii ei, un pansament Band-Aid deasupra sprâncenei din

dreapta, o brățară galbenă de spital la încheietura mâinii stângi și un bandaj de ghips pe încheietura mâinii drepte, în mod evident o amintire de pe urma încăierării de ieri cu Spencer.

Spencer își lăsă ochii în jos, pradă unui întreg vălmășag de sentimente de vinovăție. Ieri, A. îi expediase Melissei primele câteva propoziții ale vechii ei lucrări pentru economie avansată, una și aceeași cu cea pe care o șterpeliase Spencer de pe hard-ul calculatorului Melissei și-o transformase în propria ei temă pentru acasă la economie avansată. Unul și același eseu cu cel pe care profesorul de economie al lui Spencer, domnul McAdam, îl nominalizase la premiul Orhideea de Aur, cea mai prestigioasă distincție din țară la nivelul liceelor. Melissa înțelesese ce anume făcuse Spencer, și cu toate că Spencer o implorase s-o ierte, Melissa îi aruncase în față vorbe oribile: insulte cu mult mai rele decât considera Spencer că merita. Conflictul se încheiase atunci când Spencer, înfuriată de cuvintele surorii ei, o împinsese din greșeală pe Melissa pe scară.

— Așadar, fetelor, zise doamna Hastings, punându-și cana de cafea pe masă și făcându-i semn Melissei să se așeze. Tatăl vostru și cu mine am luat câteva hotărâri importante.

Spencer își încordă puterile pentru ceea ce avea să urmeze. Aveau s-o denunțe pe Spencer ca plagiatoare. Nu va mai merge la facultate. Va trebui să meargă la o școală de comerț. Va sfârși lucrând ca operatoare telefonică pentru JVC, preluând comenzi pentru aparate de masaj abdominal și diamante false, în timp ce Melissa va scăpa basma curată, exact așa cum se întâmpla mereu. Într-un fel sau altul, sora ei găsea mereu o cale să iasă la suprafață.

— În primul rând, nu mai vrem să mergeți la doctorița Evans, începu doamna Hastings, împreunându-și degetele. V-a făcut mai mult rău decât bine. Ați înțeles?

Melissa încuviință din cap, însă Spencer strâmbă din

nas, derutată. Doctorița Evans, psihiatrul lui Spencer și al Melissei, era una dintre foarte puținele persoane care nu încercau s-o pupe în fund pe Melissa. Spencer dădu să protesteze, însă sesiză expresiile de avertisment de pe fețele ambilor ei părinți.

— OK, bălmăji ea, simțindu-se aproape deznădăjduită.

— În al doilea rând, continuă domnul Hastings, ciocănind cu degetul mare în Sentinel drept în chipul lui Spencer, faptul că ai plagiat lucrarea Melissei a fost cât se poate de incorect, Spencer.

— Știu, se grăbi să-l aprobe Spencer, îngrozită să privească în direcția Melissei.

— Dar, după ce ne-am gândit mai bine, am ajuns la concluzia că nu ne dorim ca întâmplarea să devină publică. Familia noastră a trecut deja prin prea multe. În consecință, Spencer, vei continua să concurezi pentru Orhideea de Aur. Nu vom vorbi cu nimeni despre ce a fost.

— Ce? strigă Melissa, trântindu-și cana de cafea pe masă.

— Asta am hotărât, rosti doamna Hastings, pe un ton crispat, tamponându-și colțurile gurii cu un șervet. Și, de asemenea, ne așteptăm ca Spencer să câștige.

— Să câștig? repetă Spencer, șocată.

— O răsplățiți? țipă strident Melissa.

— Ajunge, exclamă domnul Hastings, pe tonul pe care în mod obișnuit îl rezerva subordonaților săi de la biroul de avocatură, când cutezau să-l sune acasă.

— În al treilea rând, continuă doamna Hastings, voi două veți deveni prietene.

Și mama lor scoase două fotografii din buzunarul puloverului. Cea dintâi le înfățișă pe Spencer și pe Melissa la vârsta de patru și, respectiv, nouă ani, întinse în hamacul casei de pe plajă a bunicii lor din Stone Harbor, New Jersey. Cea de-a doua era din camera de joacă a aceleiași case, dar cu câțiva mai târziu. Melissa purta pălărie și mantie de magician, în timp ce Spencer

avea pe ea costumul bikini dantelat Tommy Hilfiger, cu stelele și dungile steagului american. În picioare avea cizmele negre de motociclist pe care le tot purtase până când îi rămăseseră atât de mici, încât îi opreau circulația sângelui. Cele două surori dădeau un spectacol de iluzionism în fața părinților: Melissa era magicianul, iar Spencer, drăgălașa ei asistentă.

— Le-am găsit azi-dimineață, explică doamna Hastings, înmânându-i fotografiile Melissei, care le privi la repezeală și i le întinse înapoi. Vă amintiți cât de bune prietene erați altădată? Mereu bolboroseați câte ceva pe bancheta din spate mașinii. Nu voiiați să mergeți nicăieri una fără cealaltă.

— Asta a fost acum zece ani, mamă, replică Melissa, plictisită.

Doamna Hastings se uită fix la poza cu Spencer și Melissa în hamac.

— Vouă vă plăcea casa de pe plajă a Nanei. Erați prietene în casa de pe plajă a Nanei. În consecință, ne-am hotărât să facem chiar azi o excursie la Stone Harbor. Nana nu e acasă, dar avem cheile noastre. Așadar, duceți-vă să vă faceți bagajele.

Părinții lui Spencer dădeau afirmativ din cap, cu febrilitate și cu speranță în ochi.

— Asta-i o prostie, rostiră la unison Spencer și Melissa.

Spencer aruncă o privire spre sora ei, uimită de faptul că era cu putință să gândească la fel.

Doamna Hastings puse fotografia pe masă și-și duse cana la chiuvetă.

— Mergem acolo și gata, decretă ea.

Melissa se ridică de la masă, ținându-și încheietura mâinii într-un unghi nefiresc. O privi în treacăt pe Spencer și, pentru o clipă, expresia din ochi i se îmblânzi. Spencer îi răspunse cu un zâmbet vag. Poate că tocmai atunci se stabilise o legătură între ele, găsindu-și ceva în comun în aversiunea lor față de planul naiv al părinților. Poate că Melissa era capabilă s-o ierte pe Spencer pentru

că o împinsese pe scară și că-i furase lucrarea. Dacă da, atunci și Spencer putea s-o ierte pentru afirmația că părinții ei n-o iubeau.

Spencer își coborî privirea spre fotografie și gândul îi zbură la spectacolele de magie pe care le dădeau ea și Melissa. După ce prietenia dintre ele se făcuse țândări, Spencer crezuse că, dacă va murmura unele dintre fostele formule magice ale ei și ale Melissei, vor fi din nou cele mai bune prietene. Bine-ar fi fost să fie atât de ușor!

Când își ridică privirea, văzu că expresia Melissei se schimbase. Sora ei își miji ochii, apoi îi întoarse spatele.

— Javră, îi mai zise, peste umăr, în timp ce pășea țanțoșă pe hol.

Spencer își strânse pumnii și toată furia îi năvăli înapoi. Va fi nevoie de mult mai mult decât de magie pentru ca ele două să se împace. Va fi nevoie de un miracol.

3

Emily are propriul ei american gothic

Duminică după-amiază târziu, Emily Fields mergea în urma unei bătrâne sprijinite într-un cadru, pe banda rulantă a aeroportului internațional din Des Moines, târându-și după ea sacul albastru ponosit în care-și ducea de obicei echipamentul pentru înot. De astă dată, sacul era îndesat cu toate bunurile ei lumești: hainele, pantofii, cele două morse din pluș preferate, jurnalul, iPod-ul, plus diverse bilețele de la Alison DiLaurentis, împăturite cu grijă, de care n-ar fi suportat să se despartă. În timp ce avionul zbura deasupra metropolei Chicago, își dădu seama că-și uitase lenjeria. Dar, în definitiv, la ce putea să se aștepte, când își făcuse bagajul la mare repezeală, azi-dimineață? Nu dormise decât trei ore, paralizată de șoc după ce văzuse trupul Hanei zburând prin aer după ce SUV-ul o lovisese.

Ajungând în terminalul principal, Emily se repezi în

prima toaletă pe care o văzu, strecurându-se cu greu pe lângă o femeie extrem de corpulentă, într-o pereche de jeanși prea mulați. Cu ochi tulburi, se privi în oglinda aflată deasupra chiuvetei. Părinții ei chiar i-o făcuseră. Chiar o trimiseseră acolo, în localitatea Addams, Iowa, să locuiască împreună cu mătușa Helene și cu unchiul Allen. Și totul din cauză că A. o dăduse în vileag pe Emily față de întreaga școală, și totul din cauză că mama ei o prinsese îmbrățișând-o pe Maya St. Germain, fata pe care o iubea, la petrecerea de aseară a Monei Vanderwaal. Emily știuse care era târgul: promisese să urmeze programul fundației Vârfurile Copacilor, ca să se debaraseze de sentimentele ei față de Maya, fiindcă altfel avea să-și ia adio de la Rosewood. Numai că, după ce descoperise că până și îndrumătoarea ei de la Vârfurile Copacilor, Becka, nu se putea împotrivi adevăratelor ei imbolduri, totul se duse de râpă.

Aeroportul din Des Moines era mic, lăudându-se doar cu vreo două restaurante, o librărie și un magazin în care se vindeau genți multicolore Vera Bradley. Când ajunse la locul de preluare a bagajelor, Emily privi în jur, nesigură. Tot ce-și mai amintea în legătură cu unchiul și mătușa ei era strictețea lor exagerată. Evitau orice ar fi putut declanșa impulsurile sexuale: până și anumite alimente. Așa că, în timp ce cerceta mulțimea, Emily aproape că se aștepta să-i vadă pe asprul fermier cu fața lunguiață și pe banala și înverșunata lui soață din tabloul American Gothic⁷⁷ așteptând-o lângă banda pentru bagaje.

— Emily!

Se răsuci pe călcâie. Helene și Allen Weaver erau rezemați de un aparat Smarte Carte, cu mâinile împreunate în față, în dreptul mijlocului. Tricoul golf galben-muștar, vârat în pantaloni, îi scotea în evidență lui Allan pântecul masiv. Părul scurt și sur al lui Helene părea lăcuit. Niciunul dintre ei nu zâmbea.

---

⁷⁷ Tablou din 1930 al pictorului american Grant Wood (1892-1942).

— Mai ai de luat vreun bagaj? o întrebă Allen, pe un ton morocănos.

— A, nu, răspunse politicoasă Emily, întrebându-se dacă nu era cazul să-i îmbrățișeze.

Mătușile și unchii nu obișnuiau să se bucure când își vedeau nepoatele? Allen și Helene arătau doar deranjați.

— Ei, atunci, să mergem, zise Helene. Avem vreo două ore de drum până în Addams.

Aveau un break vechi, a cărui caroserie avea inserții din lemn. Înăuntru mirosea a odorizant de pin, mireasmă care totdeauna o ducea pe Emily cu gândul la lungile drumuri de țară cu țâfnoșii ei bunici. Allen conducea cu cel puțin douăzeci și cinci de kilometri pe oră sub limita legală de viteză: până și o bătrână care-și mijeia ochii aplecată deasupra volanului îi depăși. Nici mătușa, nici unchiul nu rostiră vreun cuvânt pe tot parcursul drumului: nici către Emily, nici între ei. Atât de profundă era tăcerea, încât Emily putea să-și audă inima frângându-se în șapte milioane de fărâme minuscule.

— Cu siguranță că în Iowa e frumos, comentă ea cu voce tare, arătând spre interminabila câmpie din jurul ei.

Nu mai văzuse niciodată un loc atât de dezolant: nici măcar popasuri pentru odihnă nu erau. Allen scoase un mormăit slab. Helene își strânse și mai mult buzele. Dacă le mai strângea puțin, putea să și le înghită de tot.

Lui Emily, telefonul mobil rece și neted în buzunarul gecii i se păru una dintre ultimele punți către civilizație. Îl scoase și-i privi cu atenție ecranul. Nu avea mesaje noi, nici măcar de la Maya. Îi trimisese un SMS Ariei înainte de plecare, întrebând-o cum se mai simțea Hanna, însă Aria nu-i răspunsese. Cel mai nou mesaj era cel trimis azi-noapte de A.: Știa prea multe. Chiar o lovise A. cu mașina pe Hanna? Și ce era cu lucrurile pe care i le spusese Aria, înainte de accidentul Hannei; era posibil ca Spencer să fi asasinat-o pe Ali? Lacrimile i se adunară în ochi. Era, fără îndoială, cel mai nepotrivit moment în care să se afle atât de departe de Rosewood.

Deodată, Allen luă un viraj strâns spre dreapta, intrând pe o potecă accidentată de țară. Mașina se hurducă pe pământul neregulat, traversând câteva podețe din bare metalice și trecând pe lângă niște case dărăpănate. Câinii alergau de-o parte și de alta a drumului, lătrând furioși spre vehicul. În cele din urmă, cotiră pe un alt drum bătătorit și ajunseră la o poartă. Helene cobori și o descuie, iar Allen intră. O casă cu două nivele, acoperită cu țiglă albă, se profilă în față. Era sărăcăcioasă și modestă, amintind oarecum de casele amish, din localitatea Lancaster, Pennsylvania, unde obișnuiau părinții lui Emily să se oprească și să cumpere autenticele plăcinte tradiționale cu melasă.

— Am ajuns, anunță Helene, pe un ton oarecare.

— E frumos, zise Emily, străduindu-se să pară bine dispusă, în timp ce cobora din mașină.

Ca și celelalte case pe lângă care trecuseră, cea a familiei Weaver era înconjurată de un gard din plasă de sârmă și pretutindeni se vedeau câini, găini, rațe și capre. O capră mai curajoasă, legată cu un lanț lung de podeț, veni drept spre Emily. O împunse cu coarnele ei murdare, și Emily țipă.

Helene o privi cu asprime, în timp ce capra pleca, legănându-se.

— Nu mai țipa așa. Găinilor nu le place.

Perfect. Nevoile găinilor aveau prioritate față de cele ale lui Emily.

— De ce e legat așa în lanț? întrebă, arătând spre capră.

— Legată, o corectă Helene. Pentru că a fost fată rea, de-aia.

Emily își mușcă buza, agitată, când Helene o conduse într-o bucătărie minusculă, care părea să nu mai fi fost modernizată de prin anii cincizeci. Instantaneu, Emily începu să ducă dorul veselei bucătării a mamei, cu colecțiile ei de vase cu pui imprimați, cu prosoapele înfățișând motive de Crăciun folosite pe toată durata

anului, cu magnetii pentru frigider în forma diverselor monumente din Philadelphia. Frigiderul lui Helene n-avea nimic pe el, nici urmă de magneti, și mirosea a legume stricate. Când intrară într-un mic living, Helene îi arătă spre o fată care stătea pe un scaun de culoarea vomei, citind Jane Eyre.

— Ți-o mai amintești pe Abby?

Abby, verișoara lui Emily, era îmbrăcată cu un fel de halat kaki decolorat, care-i ajungea până la genunchi, și o bluză decentă tricotată. Avea părul legat la ceafă și nici urmă de machiaj. Cu tricoul ei strâmt pe care scria IUBEȘTE UN ANIMAL, ÎMBRĂȚIȘEAZĂ O ÎNOTĂTOARE, cu blugii Abercrombie sfâșiați, cu pielea hidratată și buzele date cu gloss cu aromă de cireșe, Emily se simțea ca o desfrânată.

— Bună, Emily, rosti afectată Abby.

— Abby a fost atât de amabilă încât să se ofere să-și împartă camera cu tine, zise Helene. E sus, imediat cum urci pe scară. O să-ți arătăm.

La etaj erau patru dormitoare. Cel dintâi le aparținea lui Helene și Allen, iar al doilea era pentru John și Matt, gemenii în vârstă de șaptesprezece ani.

Iar acela este al lui Sarah, Elizabeth și micuța Karen, anunță Helene, arătând spre o încăpere pe care Emily o confundase cu o debara pentru mățuri.

Emily rămase cu gura căscată. Nu auzise de niciuna dintre verișoarele acestea.

— Câți ani au?

— Păi, Karen are șase luni, Sarah, doi ani, iar Elizabeth, patru. În prezent sunt la bunica lor.

Emily se strădui să-și ascundă zâmbetul. Pentru un cuplu care se ferea de sex, categoric aveau o mulțime de progenituri.

Helene o conduse apoi pe Emily într-o cameră aproape goală și-i arătă spre paturile sărăcicioase dintr-un colț. Abby . se așeză pe patul ei, împreunându-și mâinile în poală. Lui Emily nu-i venea să creadă că o astfel de

cameră era locuită: unicul mobilier consta în cele două paturi, o măsuță de toaletă simplă și o etajeră fără cine știe ce cărți pe ea. Acasă, camera ei era tapetată cu postere și fotografii, pe birou erau împrăștiate sticlute cu parfum, decupaje din reviste, CD-uri și cărți. Dar, dacă stătea să se gândească mai bine, ultima oară când fusese acolo, Abby îi spusese că voia să se călugărească, așa că, probabil, traiul lipsit de zorzoane făcea parte din pregătirea ei pentru viața monahală. Emily aruncă o privire pe fereastra cea mare, cu un singur ochi de geam, și văzu enormul câmp al familiei Weaver, cuprinzând un grajd mare și un siloz. Cei doi veri mai mari ai ei, John și Matt, cărau baloturi de fân din grajd, punându-i în caroseria unei camionete. La orizont, nu era nimic. Absolut nimic.

— Și cât de departe e școala voastră? o întrebă Emily pe Abby.

Aceasta se lumină la față.

— Nu ți-a spus mama? Noi facem școala la domiciliu.

— Aaa...

Pofta de viață îi dispăru complet lui Emily.

— Îți voi da mâine orarul, zise Helene, trântind câteva prosoape cenușii pe patul lui Emily. Va trebui să dai câteva examene, ca să văd unde să te plasez.

— Sunt în anul al treilea la liceu, o informă Emily. Și urmez și câteva cursuri pentru avansați.

— Vom vedea unde să te plasăm, repetă Helene, privind-o cu duritate.

Abby se ridică de pe pat și dispăru pe coridor. Emily privi disperată pe fereastră. Dacă o să treacă o pasăre în zbor în următoarele cinci secunde, până săptămâna viitoare o să fiu înapoi în Rosewood. Și, exact în timp ce o rândunică delicată trecea, fâlfâindu-și aripile, Emily își aminti că încetase cu micile ei jocuri superstițioase. Întâmplările din ultimele câteva luni – cu muncitorii care găsiseră trupul lui Ali în groapa pentru foișor, sinuciderea lui Toby, A. și... toate celelalte – o determinaseră să-și

piardă orice încredere în faptul că se întâmpla cu un motiv.

Telefonul ei mobil începu să sune. Emily îl scoase din buzunar și văzu că Maya îi trimisese un SMS. Tu chiar ești în Iowa? Te rog, sună-mă când poți.

Ajutor, începu să tasteze Emily, când Helene îi smulse telefonul din mâini.

— În casa asta nu sunt permise telefoanele mobile, o anunță Helene, stingându-i telefonul.

— Dar... protestă Emily. Dar dacă vreau să-mi sun părinții?

— Pot s-o fac eu în locul tău, intonă Helene, apropiindu-și fața de a lui Emily. Mama ta mi-a povestit câteva lucruri despre tine. Nu știu cum merg treburile prin Rosewood, însă aici trăim după regulile mele. Este clar?

Emily tresări. Helene scuipa când vorbea, și Emily își simți obrazul ud.

— Este clar, răspuse cu glasul tremurat.

— Bine, încuviință Helene, ieșind pe coridor și lăsând telefonul să cadă într-un borcan mare și gol, de pe o măsuță din lemn. Îl vom pune aici, la bună păstrare, mai zise ea.

Cineva imprimase pe capac cuvintele BORCANUL ÎN JURĂTURILOR, însă recipientul era gol, cu excepția telefonului lui Emily.

Telefonul părea singuratic în borcanul înjurăturilor, însă ea nu îndrăzni să deșurubeze capacul – Helene probabil că-l conectase la un sistem de alarmă. Se întoarse în dormitorul gol și se azvârli pe pat. Pe mijlocul saltelei era un drug ascuțit, iar perna parc-ar fi fost o lespede. Când cerul de Iowa trecu de la ruginiu la purpuriu, apoi la albastru-închis și, în fine, la negru, Emily simți lacrimi fierbinți și roindu-i pe obraji. Dacă așa arăta prima zi din viața pe care o avea de-acum înainte, atunci prefera să moară.

Câteva ore mai târziu, ușa se deschise cu un scârțâit

prelung. O umbră se întinse pe podea. În patul ei, Emily se ridică în capul oaselor și inima începu să-i bată cu putere. Se gândi la mesajul lui A.: Știa prea multe. Și la trupul Hannei, zdrobindu-se de caldarâm.

Dar nu era decât Abby. Aceasta aprinse o veioză mică și se trânti pe burtă pe patul de lângă al ei. Emily își mușcă obrazul pe dinăuntru și se prefăcu că nu observă. Oare asta să fi fost cine știe ce sinistră formă de rugăciune prin Iowa?

Abby se ridică apoi, cu un morman de haine în brațe. Își scoase halatul kaki peste cap, își descheie sutienul bej și îmbrăcă o fustă mini din blugi și un top roșu, cilindric, fără umeri și fără mâneci. Apoi căută din nou pe sub pat, găsi un portfard roz cu alb și-și aplică rimel pe gene și gloss roșu pe buze. În cele din urmă, își desfăcu părul din coadă, își lăsă capul în jos și începu să-și treacă degetele prin el. Când se ridică, părul îi stătea vâlvoi.

Îi întâlni privirea lui Emily. Zâmbi larg, ca și cum ar fi vrut să-i spună: Închide gura, că-ți intră muștele.

— Vii cu noi, nu? o întrebă.

— U-unde? se bâlbâi Emily, de îndată ce-i veni graiul.

— O să vezi, răspunse Abby, apropiindu-se de Emily și luând-o de mână. Emily Fields, prima ta noapte în Iowa tocmai a început.

4

Când crezi, înseamnă că e adevărat

Când deschise ochii, Hanna Marin se trezi că era singură într-un tunel lung și alb. În spatele ei nu era decât întuneric, iar în față, numai lumină. Din punct de vedere fizic, se simțea fantastic: nu balonată de la prea multe Cheez-Its cu cheddar, nici cu pielea uscată și părul ars, nici amețită din cauza lipsei de somn, nici stresată de intrigile societății. De fapt, nici nu mai știa precis de când nu se mai simțise așa... perfect.

Nu i se părea că ar fi un vis obișnuit, ci unul cu mult

mai important. Deodată, un pixel luminos îi zbură prin fața ochilor. Și apoi altul, și iar altul. Decorul i se dezvăluie treptat, ca o fotografie care se încarcă mai lent într-o pagină Web.

Se pomeni stând împreună cu cele trei bune prietene ale ei, pe veranda din spate a casei lui Alison DiLaurentis. Părul blond-închis al lui Spencer, cu șuvițe aurii și șatene, era prins în coadă de cal, iar Aria își purta părul ondulat, negru-albăstrui, în cozi împletite. Emily avea pe ea un tricou acvamarin și o pereche de boxeri care aveau imprimate pe fese cuvintele NATAȘIE ROSEWOOD. Un sentiment de groază o străbătu pe Hanna, și când își privi imaginea reflectată în oglindă, de acolo se holbă la ea propriul chip dintr-a șaptea. Purta aparat dentar, cu benzi din cauciuc verzi și roz. Părul șaten decolorat îi era răsucit în coc. Brațele parcă-i erau jamboane afumate, iar picioarele, franzele palide, fleșcăite. Ce senzație minunată!

— Hei, fetelor!

Hanna se întoarse spre ea. Ali era acolo. Chiar în fața ei, privindu-le fix, de parcă ele ar fi răsărit din pământ. Când se mai apropie, Hanna simți mirosul de gumă de mestecat mentolată și de parfum Ralph Lauren Blue. Iată și șlapii ei Puma, purpurii: Hanna uitase de ei. Și iată-i și labele picioarelor – Ali era capabilă să-și încrucișeze degetul al doilea cu cel mare și afirma că era semn de noroc. Hanna și-ar fi dorit ca Ali să-și încrucișeze degetele chiar acum și să facă celelalte lucruri-unicat, pe care Hanna voia cu disperare să și le amintească.

Spencer se ridică.

— De ce te-a luat în primire?

— Ai avut probleme fără noi? strigă Aria. Și de ce te-ai schimbat? Bluza de adineauri era foarte drăguță.

— Vrei să... plecăm? întrebă, cu teamă, Emily.

Hanna își amintea tocmai ziua aceea. Avea încă unele din notițele ei pentru examenul final la istoria de-a șaptea, mângălite în podul palmei. Își vârî mâna în

geanta mare din pânză, marca Manhattan Portage, pipăind contururile beretei din bumbac alb, a absolvenților de la Rosewood Day. Și-o luase în sala de sport pe timpul pauzei de prânz, ca să se pregătească pentru festivitatea de absolvire de a doua zi.

Cu toate acestea, absolvirea clasei a șaptea nu era singurul eveniment care urma să aibă loc a doua zi.

— Ali, zise ea, ridicându-se atât de brusc, încât dărmă una dintre lumânările cu miros de citronelă de pe masa din patio. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Însă Ali n-o luă în seamă, aproape ca și cum Hanna n-ar fi spus nimic.

— Iar mi-am aruncat echipamentul de hochei în mașină peste finețurile mamei, le spuse celorlalte.

— S-a supărat pe tine doar pentru atâta lucru? o întrebă Emily, nevenindu-i să creadă.

— Ali, insistă Hanna, fluturându-și mâinile prin fața ochilor lui Ali. Trebuie să mă ascuți. O să ți se-ntâmples un lucru îngrozitor. Și noi trebuie să-l împiedicăm!

Ali își abătu privirea pentru o fracțiune de secundă spre Hanna. Ridică din umeri și-și scutură părul prins cu bentița cu picățele.

— Doar o știi pe mama, Em. E mai tipică și decât Spencer!

— Cui îi pasă de maică-ta? țipă strident Hanna.

Pielea i se încinsese și o mânca, de parcă ar fi înțepat-o un miliard de albine.

— Ia ghiciți unde-o să ținem petrecerea noastră în pijamale mâine seară? tocmai întreba Spencer.

— Unde? întrebă Ali, aplecându-se în față și rezemându-se pe coate.

— În hambarul Melissei! strigă Spencer.

— Super! chiu Ali.

Nu! strigă Hanna. Se urcă pe mijlocul mesei, ca să se facă văzută. Cum era posibil să n-o vadă? Doar era grasă ca o focă. Fetelor, nu se poate! Trebuie să ținem petrecerea în altă parte. Unde să fim în siguranță.

Capul începu să i se învâртеască. Poate că universul avea un capriciu al lui, și ea se întorsese cu adevărat, de-a binelea, într-a șaptea, chiar înainte ca Ali să moară, dar cunoscând viitorul. Avea șansa de a schimba mersul lucrurilor. Putea să sune la secția de poliție din Rosewood și să spună că avea oribila presimțire că, a doua zi, cea mai bună prietenă a ei va păți ceva. Sau putea să împrejmuiască groapa din curtea familiei DiLaurentis cu un gard din sârmă ghimpată.

— Poate c-ar trebui să nu mai dăm deloc petrecerea, zise ea disperată. Poate c-ar trebui s-o lăsăm pe altă dată.

În sfârșit, Ali o prinse pe Hanna de încheieturile mâinilor și o trase jos de pe masă.

— Termină, îi șopti. Faci caz pentru nimic.

— Fac caz pentru nimic? protestă Hanna. Ali, tu o să mori mâine. O să ieși în fugă din hambar, în timpul petrecerii noastre și, pur și simplu, o să... dispari!

— Nu, Hanna, ascultă-mă. Nu e așa.

Hanna simți atingerea a ceva rece și lipicios. Ali o privea drept în ochi.

— Nu e... așa? se bâlbâi ea.

Ali îi atinse mâna. Era o mângâiere reconfortantă, un gest de tipul celor pe care le făcea tatăl Hannei, când ea era bolnavă.

— Nu-ți face griji, rosti Ali cu delicatețe, la urechea Hannei. Sunt bine.

Vocea ei părea atât de aproape! Atât de reală! Hanna clipi și deschise ochii, însă acum nu mai era în curtea lui Ali. Era într-o cameră albă, întinsă pe spate. Deasupra ei strălucea lumina crudă a unor tuburi fluorescente. Auzi un piuit de undeva din stânga ei, și șuierul constant al unui aparat, iar și iar, iar și iar.

O figură încețoșată înotă spre ea. Era o fată, cu chipul în formă de inimă, ochi albaștri și dinți albi, strălucitori. Îi luă mâna Hannei și i-o mângâie încetșor. Hanna se strădui să se concentreze. Fata arăta ca...

— Sunt bine, rosti din nou Ali, și Hanna îi simți pe obraz răsuflarea fierbinte.

Suspină. Strânse pumnii și-i desfăcu din nou. Se strădui să oprească clipa, s-o conștientizeze, însă deodată totul se estompă – orice sunet, orice miros, senzația că mâna lui Ali le-ar atinge pe-ale ei. Și apoi, se făcu beznă.

5

Asta înseamnă război

Duminică, spre seară, când Aria plecă de la spital, starea Hannei tot nu se schimbă; urcă treptele neregulate care duceau pe veranda casei din Old Hollis, unde locuia Ezra. Apartamentul lui de la parter era la doar două străzi distanță de casa pe care o împărțeau acum Byron cu Meredith, însă se simțea încă Aria nu se simțea pregătită să meargă acolo. Nu se aștepta ca Ezra să fie acasă, dar îi trimisese un bilet în care-i spunea unde urma ea să locuiască, și spera să poată sta de vorbă cu el. În timp ce se străduia să strecoare biletul prin fanta pentru corespondență, auzi un scârțâit în spatele ei.

— Aria, zise Ezra, făcându-și apariția în antreu, îmbrăcat într-o pereche de blugi decolorați și un tricou de la Gap, de culoarea roșiei coapte. Ce faci?

— Am vrut...

Aria avea vocea încordată de emoție. Ridică biletul, care se mototolise puțin în timpul tentativei ei de a-l strecura în cutia poștală.

— Am vrut să-ți dau asta. Nu scrie decât să mă suni.

Făcu un pas ezitant spre Ezra, temându-se să-l atingă. El mirosea exact ca noaptea trecută, când Aria fusese acolo ultima dată: un pic a whisky scoțian, un pic a cremă hidratantă.

— Nu mi-am închipuit c-o să fii aici, bolborosi Aria. Ești

bine?

— Ei bine, n-a trebuit să-mi petrec noaptea la închisoare, ceea ce a fost bine, răspunse Ezra, râzând, dar apoi se încruntă. Totuși... am fost concediat. Iubitul tău a povestit totul conducerii școlii: a avut și fotografiile cu noi, ca dovezi. Toată lumea a preferat să păstreze tăcerea, așa că, în afara cazului în care tu depui plângere, n-o să mă aleg cu dosar.

Își strecură degetul într-o gaică a pantalonilor.

— Mâine ar trebui să trec pe-acolo și să eliberez biroul. Presupun că pentru restul anului o să aveți un profesor nou.

Aria își apăsă fața cu palmele.

— Îmi pare foarte, foarte rău, zise.

Îl luă de mână pe Ezra. La început, Ezra se împotrivi atingerilor ei, însă cu timpul, oftând, cedă. O trase mai aproape de el și o sărută apăsător, iar Aria îi răspunse sărutându-l cum nu o mai făcuse niciodată. Ezra își strecură mâinile pe sub închizătoarea sutienului. Aria îl apucă de tricou, sfâșiindu-i-l. Nu mai conta că erau afară sau că, de pe veranda învecinată, câțiva studenți care fumau din bonguri se holbau la ei. Aria îl sărută pe Ezra pe gât, iar acesta o cuprinse de mijloc.

Dar când se auzi sirena unei mașini de poliție, săriră un amândoi și se desprinseră din îmbrățișare, speriați.

Aria se ghemui după peretele împletit din nuiele al verandei. Ezra se lăsă pe vine lângă ea, roșu la față. O mașină de poliție trecu încet pe lângă casa lui. Polițistul vorbea la telefonul mobil și nu le acordă nici cea mai mică atenție.

Când se întoarse spre Ezra, Aria constată că avântul erotic le dispăruse.

— Hai înăuntru, o invită Ezra, trăgându-și tricoul pe el și intrând în apartament.

Aria îl urmă, ocolind ușa de la intrare, care încă atârna în balamale, după ce o spărseseră polițiștii cu o seară în urmă. În apartament mirosea ca de obicei, a praf și a

macaroane Kraft cu brânză.

— Aș putea încerca să-ți găsec eu alt serviciu, îi propuse Aria. Poate că tata are nevoie de un asistent. Sau ar putea să tragă ceva sfori prin Hollis.

— Aria...

Privirea lui Ezra sugera capitularea. Și de-abia atunci observă Aria cutiile U-Haul din spatele lui. Cada din centrul livingului fusese golită de cărți. Lumânările albastre și groase de pe cămin dispăruseră. Iar Bertha, supradimensionata păpușă înfățișând o servitoare franțuzoaică, pe care i-o cumpăraseră în glumă câțiva colegi de facultate, nu mai era cocoțată pe scaun în bucătărie. De fapt, cele mai multe dintre bunurile personale ale lui Ezra lipseau. Mai rămăseseră doar câteva piese de mobilier izolate, uzate.

Se simți străbătută de un fior.

— Pleci, zise.

— Am un văr care locuiește în Providence, murmură Ezra în barbă. O să merg la el pentru o vreme. Să-mi limpezesc mintea. Să urmez un curs de olărit la școala de design din Rhode Island. Nu știu.

— Ia-mă cu tine, se repezi Aria. Se ridică, se apropie de Ezra și începu să-l tragă de tricou. Totdeauna mi-am dorit să merg la școala de design din Rhode Island. E școala mea preferată. Poate aș reuși să mă înscriu mai devreme.

Își ridică din nou privirea spre el.

— Acum trebuie să mă mut cu tatăl meu și cu Meredith... ceea ce, în mare măsură, este o soartă mai rea decât moartea. Și... și nu m-am simțit niciodată ca atunci când sunt cu tine. Și nu sunt sigură că mă voi mai simți vreodată.

Ezra închise strâns ochii, legănându-i mâinile Ariei înainte și-napoi.

— Eu cred c-ar trebui să mă mai cauți peste vreo doi ani. Pentru că, de fapt, și eu simt același lucru pentru tine. Dar trebuie să plec de-aici. Tu știi asta și o știu și eu.

Aria se depărtă de el. Parcă i-ar fi deschis cineva pieptul și i-ar fi scos inima de-acolo. Nu mai departe de noaptea trecută, pentru câteva ore, totul fusese perfect. După care Sean... și A. destrămaseră totul.

— Hei, exclamă Ezra, văzând lacrimile revărsate pe obrazii Ariei. O trase spre el și-o îmbrățișă strâns. Gata, e-n regula, îi zise.

Se-aplecă să caute într-o cutie și apoi îi întinse figurina cu chipul lui William Shakespeare.

— Vreau să o iei tu, șopti.

Aria îi răspunse cu un zâmbet vag.

— Serios?

Prima oară când venise aici, după petrecerea lui Noel Kahn, de pe la începutul lui septembrie, Ezra îi spusese că figurina asta era unul dintre obiectele lui preferate.

Ezra îi urmări conturul maxilarului cu vârful degetului arătător, pornind de la bărbie și sfârșind cu lobul urechii. Aria simți fiori pe șira spinării.

— Serios, șopti el.

Îi simți privirea asupra ei când se întoarse și porni spre ușă.

— Aria, o strigă el încet, exact când ea pășea peste un teanc de vechi cărți de telefoane, ca să ajungă pe hol.

Se opri, cu inima tresăltându-i. Ezra avea pe chip o expresie înțeleaptă, liniștită.

— Ești cea mai puternică fată din câte-am cunoscut, îi zise. Așa că... dă-i încolo, înțelegi? O să fii bine.

Apoi se aplecă și începu să-și sigileze cutiile cu scotch. Aria ieși cu spatele din apartament, amețită, întrebându-se ce l-o fi apucat dintr-odată să facă pe consilierul psihologic cu ea. Ca și cum i-ar fi spus că el era adult, cu toate responsabilitățile și consecințele care decurgeau din asta, în timp ce ea nu era decât un copil, care avea toată viață înaintea ei.

Iar asta era exact ce nu voia ea să audă în clipa asta.

— Aria! Bine-ai venit! strigă Meredith.

Era în pragul bucătăriei, purtând un șorț cu dungi albe și negre – pe care Aria încerca să și-l imagineze ca fiind o uniformă de închisoare – și cu o mănușă pentru cuptor în mâna dreaptă. Zâmbea ca un rechin pregătindu-se să înghită un peștișor.

Aria își târî înăuntru ultimul dintre sacii pe care i-i aruncase la picioare Sean cu o seară în urmă și privi în jur. Știa că Meredith avea gusturi bizare – era artistă și preda la Colegiul Hollis, aceeași instituție de învățământ în care lucra și Byron –, însă livingul arăta de parcă ar fi fost decorat de un psihopat. Într-un colț era un scaun stomatologic, cu tot cu tava pentru instrumentele de tortură. Meredith acoperise un întreg perete cu fotografii înfățișând globi oculari. Obișnuia să graveze tot felul de mesaje pe lemn, ca formă de exprimare artistică, iar deasupra căminului era o bucată mare de lemn pe care scria: FRUMUSEȚEA NU TRECE DE NIVELUL EPIDERMEI, ÎNSĂ URĂȚENIA PĂTRUNDE PÂNĂ LA OS. Pe masa din bucătărie era lipită o imagine mare, decupată, a Vrăjitoarei celei Rele din Vest. Aria aproape că era tentată să arate spre ea, spunând că nu știa că mama lui Meredith era din Oz. Dar tocmai atunci văzu un raton într-un colț și scoase un țipăt.

— Stai liniștită, nu-ți face griji, se grăbi să-i spună Meredith. E împăiat. L-am cumpărat de la un magazin de taxidermie din Philly.

Aria strâmbă din nas. Casa lui Meredith rivaliza cu Muzeul Mütter al curiozităților medicale din Philadelphia, pe care fratele Ariei îl adora aproape la fel de mult ca pe muzeele sexuale vizitate de el în Europa.

— Aria! exclamă Byron, făcându-și apariția și ștergându-și mâinile pe jeanși.

Atia constată că purta jeanși de culoare închisă, cu curea, și un pulover moale, gri: poate că obișnuita lui uniformă – tricoul pătat de transpirație purtând emblema celor de la Sixers⁷⁸ și boxeri uzați, în carouri – nu era

⁷⁸ Philadelphia 76ers (Seventy-Sixers), echipă de baschet

suficient de bună pentru Meredith.

— Bine-ai venit! zise și el.

Aria scânci, ridicându-și din nou sacul. Când adulmecă aerul, îi mirosi a lemn ars și Cream of Wheat. Examină bănuitoare oala de pe foc. Poate că Meredith gătea terci de ovăz, la fel ca malefica directoare de școală dintr-un roman de Dickens.

— Ei, dă-mi voie să-ți arăt camera ta, zise Byron, luând-o pe Aria de mână.

O conduse pe coridor și ajunseră într-o încăpere mare, pătrată, în care se aflau câteva bucăți de lemn, câteva fiare pentru gravat, un enorm fierăstrău-panglică și unelte pentru sudură. Aria presupuse că era studioul lui Meredith... sau camera în care-și dădea gata victimele.

— P- aici, o invită Byron, ducând-o în spațiul din colțul studioului, despărțit de restul încăperii printr-o draperie cu motive florale. Și, după ce trase draperia într-o parte, strigă: Taa-daaal

Un pat dublu și o măsuță pentru toaletă cu trei sertare lipsă ocupau un spațiu doar cu puțin mai mare decât al unei cabine de duș. Byron îi adusese aici mai devreme celelalte bagaje, dar pentru că nu era loc pe podea, le stivuse pe pat. Nu era decât o pernă plată, îngălbenită, proptită de tăblia patului, și cineva așezase în echilibru pe pervazul ferestrei un minuscul televizor portabil. În vârful lui era un autocolant pe care scria cu litere vechi, decolorate, de prin anii șaptezeci: CRUJĂ CALUL, CĂLĂREȘTE-O PE SUDORIȚĂ.

Aria se întoarse spre Byron, simțindu-se cuprinsă de greață:

— Va trebui să dorm în studioul lui Meredith?

— Ea nu lucrează și noaptea, se grăbi să-i răspundă Byron. Și, ia uite! Ai televizorul tău, șemineul tău!

Îi arată spre o imensă monstrozitate din cărămidă, care ocupa aproape întreg peretele opus. Cele mai multe case din Old Hollis aveau șemineuri în fiecare cameră,

---

profesionistă din Philadelphia.

din cauză că sistemul de încălzire centrală era jalnic.

— Noaptea poți să-ți faci o atmosferă plăcută, insistă, Byron.

— Tată, eu habar n-am cum să aprind focul într-un șemineu, protestă Aria, dar tocmai atunci remarcă un șir de gândaci de bucătărie mergând dintr-un colț în altul al tavanului. Dumnezeu! țipă ea, arătând într-acolo și făcându-se mică în spatele lui Byron.

— Nu sunt veritabili, o liniști Byron. Meredith i-a pictat. Ea a reușit să personalizeze într-adevăr casa, cu tușa ei artistică.

Aria se simți în pragul unei crize de hiperventilație.

— Mie mi se par veritabili! exclamă ea.

Byron păru sincer surprins.

— Am crezut c-o să-ți placă aici. A fost tot ce-am putut găsi mai bun într-un timp atât de scurt.

Aria închise ochii. I se făcu dor de micul apartament neîngrijit al lui Ezra, cu cada lui de baie și miile de cărți și perdeaua de la duș având imprimată pe ea harta rețelei de metrou din New York City. Plus că acolo nu existau gândaci: nici veritabili, nici falși.

— Iubitule! răsună vocea lui Meredith dinspre bucătărie. Masa e gata.

Byron îi zâmbi crispat Ariei și se întoarse să plece spre bucătărie. Aria își închipui că trebuie să-l urmeze. În bucătărie, Meredith tocmai așeza câte un castron pe fiecare dintre farfuriile lor. Din fericire, la cină nu aveau terci de ovăz, ci o nevinovată supă de pasăre.

— M-am gândit că ar fi cea mai bună idee pentru stomacul meu, mărturisi ea.

— Meredith a avut probleme cu stomacul, explică Byron.

Aria se întoarse spre fereastră și zâmbi. Poate că era leproasă și Meredith contractase cumva ciuma bubonică.

— Are mai puțină sare, anunță Meredith, dându-i un pumn în braț lui Byron. Așa că o să-ți facă bine și ție.

Aria își privi curioasă tatăl. Byron obișnuia să pună

sare pe fiecare îmbucătură din furculiță.

— Și de când mănânci tu nesărat? se interesă.

— Am tensiune mare, se justifică Byron, arătând spre inimă.

Aria strâmbă din nas.

— Ba nu, n-ai.

— Ba da, am, zise Byron, prinzându-și șervetul sub guler.

— Sunt ca un supraveghetor de sclavi, insistă Meredith, trăgându-și scaunul și așezându-se. Meredith o plasase pe Aria în dreptul capului vrăjitoarei decupate. Aria își împinse ușor castronul, astfel încât să acopere chipul verde ca mazărea al vrăjitoarei. Îl țin la regim, continuă Meredith. Îl pun să ia și vitamine.

Aria se simți deprimată, și groaza începu să-i umple stomacul. Meredith se purta deja ca și cum ar fi soția lui Byron, chiar dacă el nu locuia cu ea decât de o lună.

Meredith arată spre mâna Ariei.

— Ce-ai acolo?

Aria își coborî privirea și-și dădu seama că ținea încă în mână figurina lui Shakespeare dăruită de Ezra.

— A! nu e decât... ceva din partea unui prieten.

— Un prieten căruia îi place literatura, bănuiesc.

Meredith întinse mâna, făcând capul lui Shakespeare să se bâțâie în sus și-n jos. Avea un licăr aproape imperceptibil în ochi.

Aria încremeni. Era posibil ca Meredith să știe de Ezra? Aruncă o privire spre Byron. Tatăl ei sorbea din supă, neatent. Acum nu citea la masă, așa cum făcea în permanență acasă. Oare Byron chiar fusese nefericit acasă? Oare o iubea, într-adevăr, mai mult pe pictorița de gândaci și pasionata de animale împăiate Meredith, decât pe delicata, blânda și iubitoarea mamă a Ariei, pe Ella? Și ce-l făcea pe Byron să creadă că Aria putea să stea așa, cu brațele încrucișate, și să accepte această situație?

— A, Meredith are o surpriză pentru tine, interveni

Byron. În fiecare semestru, are dreptul să urmeze un curs gratuit la Hollis. A zis că poți să folosești tu în locul ei creditul pentru semestrul acesta și să mergi tu la un curs.

— Așa e, confirmă Meredith, întinzându-i Ariei broșura cuprinzând cursurile suplimentare de la colegiul Hollis. Poate ți-ar face plăcere să vii la unul dintre cursurile de artă la care predau eu.

Aria își mușcă zdravăn obrazul pe dinăuntru. Mai degrabă ar fi acceptat să aibă gâtul plin de cioburi de sticlă, decât să petreacă un singur minut în plus cu Meredith.

— Haide, alege-ți un curs, o îmboldi Byron. Știi că-ți dorești.

Prin urmare, o forțau să facă asta? Aria deschise broșura. Poate să fi ales ceva despre regizorii de film germani sau microbiologie, ori despre problemele speciale ale copiilor neglijați și comportamentul familial necorespunzător.

Deodată, ceva îi atrase privirea. Arte iraționale: creează capodopere unice, meșteșugite în concordanță cu nevoile, cerințele și dorințele propriului suflet. Prin intermediul sculpturii și nu numai, studenții învață să depindă mai puțin de felul în care văd, și mai mult de propria personalitate.

Aria încercui cursul cu creionul găsit între paginile broșurii și pe care scria PIETRELE SUNT FOARTE TARI, fiind personalizat pentru catedra de geologie de la Hollis. Cursul acesta categoric suna atrăgător. Poate chiar avea să constate că e ca unul dintre acele cursuri islandeze de yoga, în care, în loc să-și întindă membrele, Aria și ceilalți elevi dansau cu ochii închiși, scoțând sunete care imitau șoimii. Totuși, în clipa de față avea nevoie de puțină irațiune. Plus că era unul dintre puținele cursuri de artă la care Meredith nu predă. Ceea ce-l făcea aproape perfect.

Byron își ceru scuze, se ridică de la masă și se repezi

spre mica baie din casa lui Meredith. După ce-l auzi pornind ventilatorul din tavan, Meredith își lăsă jos furculița și o privi în ochi pe Aria.

— Știu ce gândești, îi zise, pe un ton egal, frecându-și cu degetul mare tatuajul – înfățișând o pânză de păianjen roz – de pe încheietură. Detești faptul că tatăl tău e cu mine. Dar ai face mai bine să te obișnuiești cu asta, Aria. Eu și Byron o să ne căsătorim de îndată ce se pronunță divorțul părinților voștri.

Din greșeală, Aria înghiți un ghem de tăiței nemestecat. Tuși, împrôscând supă peste toată masa. Meredith sări înapoi, făcând ochii mari.

— Nu ți-a picat bine ceva? Întrebă, surâzând.

Aria își întoarse brusc privirea, simțind că o ustură gâtul. Nu-i picase bine ceva, într-adevăr, însă nu era vorba de supa făcută de Vrăjitoarea cea Rea.

6

Emily nu e decât o dulce și nevinovată tipă din Midwest

— Haide, o zori Abby, trăgând-o pe Emily după ea prin curtea fermei.

Soarele cobora dincolo de orizontul plat din Iowa, și tot felul de insecte cu picioarele lungi, tipice pentru Midwest, ieșeau la joacă. Din câte se părea, Emily, Abby și cei doi verișori mai mari ai ei, Matt și John, ieșeau și ei să se joace.

Se opriră tuspatru la marginea drumului. John și Matt își schimbaseră amândoi tricourile albe simple și pantalonii de lucru cu blugi bufanți și tricouri imprimate cu mărci de bere. Abby trase de topul ei cilindric și-și verifică rujul în oglinjoara pudrierei. Emily – în aceeași pereche de jeanși și cu tricoul de înot, adică îmbrăcată așa cum venise – se simți prost îmbrăcată... ceea ce, în mare măsură, era și felul în care se simțea mai totdeauna în Rosewood.

Aruncă o privire peste umăr spre casa de țară. Toate luminile erau stinse, însă câinii alergau și acum nebunește prin curte, iar capra cea rea era încă legată cu lanțul de podeț, clopoțelul legat la gâtul ei balansându-se într-o parte și-n cealaltă. Mare minune că Helene și Allen nu le puneau clopoței și copiilor lor.

— Ești sigură că e o idee bună? întrebă ea cu voce tare.

— E-n regulă, răspuse Abby, clătinând din cap și făcându-și cerceii să se legene. Mama și tata se duc la culcare la ora opt fix. Așa se-ntâmplă când te trezești de la patru dimineața.

— Facem asta de luni de zile și nu ne-au prins niciodată, o asigură Matt.

Deodată, apăru la orizont o camionetă argintie, stârnind praful în urma ei. Camioneta încetini pe lângă ei patru și apoi se opri. Dinspre ea plutiră sunetele unei piese hip-hop, pe care Emily nu reușea s-o recunoască, și un puternic miros de țigări mentolate. Un tip brunet, de genul lui Noel Kahn, le făcu semne cu mâna verilor ei, apoi îi zâmbi lui Emily.

— Eeeeei... așadar, ea e verișoara voastră, hm?

— Exact, răspuse Abby. E din Pennsylvania. Emily, el e Dyson.

— Urcați, îi invită Dyson, bătând ușor în scaun cu palma Abby și Emily se suiră în față, iar John și Matt se urcară în bena camionetei. În timp ce se îndepărtau, Emily – stăpânită de o senzație de stânjeneală – mai aruncă o privire spre casa care se micșora.

— Și ce te aduce în fascinantul Addams? o întrebă Dyson, schimbând neîndemânatic vitezele.

Emily o privi pentru o clipă pe Abby.

— M-au trimis părinții.

— Te-au gonit de-acasă?

— De-a binelea, interveni Abby. Am auzit că ești o adevărată teroare, Emily, zise ea, apoi își întoarse privirea spre Dyson. Emily trăiește periculos.

Emily își înăbuși un hohot de râs. Singurul act de rebeliune pe care-l comisese de față cu Abby fusese să șterpelească un baton Oreo în plus la desert. Se întrebă dacă verii ei cunoșteau adevărul despre motivul care-i determinase pe părinții ei s-o exileze acolo. Probabil că nu: cel mai probabil, lesbiană era un termen pentru borcanul înjurăturilor.

După câteva minute, intrară pe un drum accidentat care ducea spre un siloz vast, vopsit într-un portocaliu aprins, și opriră pe iarbă, alături de un automobil care avea pe bara de protecție un autocolant pe care scria: PUN FRÂNĂ CÂND VĂD BALCOANE . Doi băieți palizi coborâră dintr-o camionetă roșie și-și ciocniră pumnii cu alți doi tipi vânjoși, blonzi, sosiți cu un Dodge Ram negru. Emily zâmbi. Totdeauna crezuse că folosirea expresiei de îndopați cu mămăligă ca să descrii pe cineva din Iowa era un clișeu, însă în clipa de față era singura care-i venea în minte.

Abby o strânse de braț.

— Pe aici, proporția dintre băieți și fete e de patru la una, o informă în șoptă. Așa c-o să te cuplezi clar astăseară. Eu mereu îmi găsesc câte unul.

Prin urmare, Abby nu știa adevărul despre Emily.

— A! Grozav, îi răspunse.

Emily încercă să zâmbească. Abby clipi complice și sări jos din camionetă. Emily porni în urma celorlalți spre siloz.

Aerul mirosea a parfum Clinique Happy, a bere spumoasă din hamei și a iarbă uscată. Când intră, se așteptă să vadă baloturi de fân, un animal domestic, poate două, și eventual o scară simplă, șubredă, care să ducă spre camera unei fete ciudate, exact ca în filmul The Ring. În schimb, observă că silozul era curățat, iar din tavan atârnavă becuțe de Crăciun. Canapele din pluș de culoarea prunei erau aliniată pe lângă pereți, iar în spate erau câteva butoaie enorme.

Abby, care deja își luase o bere, atrase câțiva băieți

lângă Emily. Ar fi fost vedete până și în Rosewood: toți aveau părul moale, fețele colțuroase și danturile strălucitor de albe.

— Brett, Todd, Xavi... ea e verișoara mea Emily. E din Pennsylvania.

— Bună, zise Emily, strângându-le băieților mâinile.

— Pennsylvania, repetară băieții, clătinând din cap admirativ, de parcă Emily ar fi fost din Țara Sexului Sălbatic.

După ce Abby plecă împreună cu unul dintre băieți, Emily își făcu drum spre butoiul de bere. Se așeză la rând după un blond și o blondă care se frecau unul de celălalt. DJ-ul trecu la Timbaland, după care se dădea în vânt toată lumea și în Rosewood. Nu, zău, cei din Iowa nu păreau chiar atât de diferiți de colegii ei de școală. Fetele purtau toate fuste de blugi și pantofi cu talpa platformă, iar băieții, hanorace largi cu glugă și pantaloni bufanți, și păreau să fi trecut deja prin experiența bărbieritului. Emily se întrebă unde-or merge ei la școală, dacă nu cumva și în cazul lor părinții le ofereau educația la domiciliu.

— Tu ești fata cea nouă?

O față înaltă, cu părul blond-alburiu, într-o tunică în dungi și jeanși negri, se oprise în spatele ei. Avea umerii lași și alura energică a unei voleibaliste profesioniste, și patru cercei mici în urechea stângă. Însă fața ei rotundă avea ceva plăcut și sincer, cu ochii ei albaștri și buzele mici, drăguțe. Și spre deosebire de practic toate celelalte fete din siloz, nu avea mâinile unui băiat pe sâni.

— Ăă... mda, răspuse Emily. Abia azi am ajuns aici.

— Și ești din Pennsylvania, nu?

Fata se îndoi de mijloc spre spate și o cântări atentă cu privirea pe Emily.

— Am fost și eu o dată acolo. Ne-am dus în Harvard Square.

— Cred că vorbești despre Boston, din Massachussets, o corectă Emily. Acolo e Harvard. În Pennsylvania e

Philadelphia. Clopotul Libertății, Ben Franklin, toate astea.

— Aha, exclamă fata, întristându-se. Atunci, n-am fost în Pennsylvania, recunosc, coborându-și bărbia spre Emily. Dacă ar fi să fii o bomboană, de care ai fi?

— Poftim? se miră Emily, clipind nedumerită.

— Haide, insistă fata, împungând-o cu degetul. Eu aș fi o M&M.

— De ce? se interesă Emily.

Fata își lasă ochii în jos, cu un aer seducător.

— Pentru că mă topesc în gura ta, evident, zise, împungând-o încă o dată pe Emily. Și deci, cu tine cum e?

Emily ridică din umeri. Era cea mai ciudată întrebare de hai să ne cunoaștem din câte îi adresase cineva vreodată, însă într-un fel îi plăcea.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. O Tootsie Roll?

Fata scutură violent din cap.

— Nu, tu n-ai fi o Tootsie Roll. Aia arată ca un rahat mare și lunguiet. Tu ai fi ceva mult mai sexy.

Emily inspiră foarte, foarte încet. Nu cumva fata asta flirta cu ea?

— Hm... eu cred că ar fi cazul să știu cum te cheamă, înainte să discutăm despre... bomboane sexy.

Fata îi întinse mâna.

— Eu sunt Trista.

— Emily.

Își strânseseră mâinile, și Trista își roti ușor degetul mare pe palma lui Emily, dar fără să-și dezlipească vreo clipă privirea de a ei.

Poate că nu era decât un mod de a saluta specific civilizației din Iowa.

— Vrei o bere? se grăbi s-o întrebe Emily, întorcându-se spre butoi.

— Absolut, răspuse Trista. Dar lasă-mă să-ți torn eu, Pennsylvania. Tu probabil că nici măcar nu știi cum se toarnă din butoi.

Emily privi cum Trista trage de câteva ori de maneta butoiului și lasă berea să se scurgă încetișor în pahar, fără să facă aproape deloc spumă.

— Mersi, zise ea, sorbind un pic.

Trista își turnă și ea bere și o conduse pe Emily spre una dintre canapelele înșirate de-a lungul pereților.

— Și tocmai te-ai mutat aici cu familia?

— Nu, stau la verii mei pentru o vreme, răspunse Emily, arătându-i spre Abby, care dansa cu un băiat blond și înalt, și spre Matt și John, care trăgeau din țigări împreună cu o roșcată minionă într-un pulover roz mulat și jeanși strâmți.

— Ești într-o mică vacanță? întrebă Trista, fâlfâindu-și genele.

Emily nu putea să fie sigură, dar avea impresia că Trista se muta din ce în ce mai aproape de ea pe canapea. Se străduia din răzputeri să nu atingă picioarele lungi ale Tristei, care se legănau la doar câțiva centimetri de ale ei.

— Nu tocmai, răspunse, fără să se gândească. Ai mei m-au alungat de-acasă pentru că nu puteam să trăiesc după regulile lor.

Trista începu să-și facă de lucru cu bareta pantofului.

— Așa e mama. Acum, ea crede că sunt la un concert rural. Altfel, nu m-ar fi lăsat în ruptul capului să ies.

— Și eu trebuia să-mi mint părinții când era să merg la petreceri, recunosc Emily, temându-se dintr-odată că are s-o apuce din nou plânsul.

Încercă să-și închipuie ce se petrecea la ea acasă, exact în clipa asta. Familia ei probabil că se strânsese în fața televizorului, după cină. Doar mama ei, tatăl ei și Carolyn, discutând veseli între ei, bucuroși că Emily, păgâna, plecase. Gândul acesta o durea într-atât, încât îi provocă greață.

Trista o privi compătimitoare, de parcă ar fi simțit că era ceva în neregulă.

— Așa, ia zi. Mai am una. Dacă ar fi să fii o petrecere, ce

gen de petrecere ai fi?

— O petrecere-surpriză, răspunse Emily, fără să stea pe gânduri.

Cam așa i se părea că era viața ei în ultima vreme: o surpriză mare după alta.

— Bun răspuns, zâmbi Trista. Eu aș fi o petrecere în togi⁷⁹.

Își zâmbiră reciproc și îndelung. Exista ceva la chipul în formă de inimă al Tristei și la ochii ei mari, albaștri, care o făcea pe Emily să se simtă cu adevărat... în siguranță. Trista se aplecă în față, și Emily îi imită mișcarea. Se părea că aveau să se sărute, însă deodată Trista se aplecă foarte lent și începu să-și aranjeze bareta pantofului.

— Și, de ce te-au trimis aici, în definitiv? o întrebă când se ridică la loc.

Emily luă o gură mare de bere.

— Pentru că m-au prins sărutându-mă cu o fată, mărturisi ea.

Când o văzu pe Trista lăsându-se pe spate și făcând ochii mari, Emily se gândi că făcuse o greșală cumplită. Poate că Trista era doar prietenoasă în accepțiunea din Midwest, și Emily interpretase greșit. Dar imediat o văzu pe Trista destinzându-se și zâmbind sfios. Își apropie buzele de urechea lui Emily:

— Nu ești deloc o Tootsie Roll. Dac-ar fi după mine, ești un drops roșu, în formă de inimă.

Inima lui Emily făcu trei salturi mortale. Trista se ridică, întinzându-i mâna lui Emily. Aceasta i-o luă și, fără să rostească vreun cuvânt, Trista o conduse pe ringul de dans și începu să se unduiască provocator în ritmul muzicii. Urmă un cântec mai ritmat, și Trista scoase un mic țipăt, începând să țopăie de parcă ar fi fost pe o trambulină. Energia ei era contaminantă. Emily simți că

---

⁷⁹ Petrecere tradițională în campusurile studențești din America de Nord, la care participanții poartă togi - improvizate de obicei din cearșafuri - și sandale.

putea să se dezlănțuie cu Trista: nu să fie în permanență echilibrată și calmă, așa cum simțea că trebuie să se comporte cu Maya.

Maya. Emily se opri din dans, inspirând aerul rănced, umed din siloz. Aseară, ea și cu Maya își declaraseră că se iubesc. Oare mai erau ele acum împreună, când Emily ajunsese aici, poate pentru totdeauna, printre lanuri de porumb și baligă de vacă? Asta însemna că o înșela? Și ce semnificație avea faptul că astă-seară Emily nu se gândise la ea nici măcar o dată până acum?

Telefonul mobil al Tristei piui. Fata se desprinse din cercul dansatorilor și îl scoase din buzunar.

— Fraiera de maică-mea îmi trimite SMS pentru a milioana oară în seara asta, strigă ea peste bubuitul muzicii, clătinând din cap.

O undă de șoc vibră prin trupul lui Emily: dintr-o clipă în alta, probabil că avea să primească și ea un mesaj pe telefon. A dădea impresia că știe în permanență când îi trec prin minte gânduri necuviincioase. Numai că telefonul ei mobil... era în borcanul înjurăturilor.

Emily scăpă un hohot entuziast de râs. Telefonul ei mobil era în borcanul înjurăturilor. În timp ce ea era la o petrecere în Iowa, la mii de kilometri depărtare de Rosewood. În afară de cazul în care A. ar fi fost o ființă supranaturală, nici gând să știe ea ce făcea acum Emily.

Dintr-odată, Iowa nu i se mai păru atât de dezagreabilă. Ab-so-lut de-loc!

7

Păpușă Barbie sau... păpușă voodoo?

Duminică seara, Spencer se legăna ușor în hamacul de pe veranda dimprejurul casei de vacanță a bunicii ei. În timp ce privea cum încă un surfer sexy, musculos, prinde coama unui val pe Nun's, plaja pentru surf aflată imediat dincolo de șoseaua învecinată cu o mănăstire, o umbră se lăsă peste ea.

— Tatăl tău și cu mine o să mergem la clubul de iaht pentru ceva vreme, o anunță mama ei, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor ei bej din pânză.

— Aha, răspuse Spencer, străduindu-se să coboare din hamac fără să-și încurce picioarele în împletitură.

Clubul de iaht din Stone Harbor avea sediul într-o veche baracă marinărească, mirosind un pic a apă sărată, într-un subsol mucegăit. Spencer bănuia că părinților ei le plăcea să meargă acolo numai pentru că era un club exclusiv pentru membri.

— Pot să merg și eu? întrebă ea.

Mama ci o prinse de braț.

— Tu și Melissa rămâneți aici.

O pală de vânt cu iz de ceară pentru placa de surf și de pește o izbi pe Spencer în plină față. Încercă să privească lucrurile din perspectiva mamei sale: probabil că era neplăcut să-și vadă cele două fete luptându-se atât de înverșunat între ele. Însă Spencer și-ar fi dorit ca mama să înțeleagă și perspectiva ei. Melissa era o superpacoste malefică, și Spencer nu mai voia să vorbească niciodată cu ea, câte zile mai avea.

— Perfect, rosti Spencer, pe un ton dramatic.

Deschise ușa glisantă din sticlă și intră cu pași apăsați în marele salon familial. Chiar dacă locuința în stil Craftsman a Nanei Hastings avea opt dormitoare, șapte băi, o potecă privată ducând spre plajă, o cameră de lux pentru joacă, o mică sală de cinema, o bucătărie demnă de un maestru culinar și mobilier Stickley peste tot, familia lui Spencer o numise mereu, cu afecțiune, „cocioaba taco”. Poate din cauză că Nana avea în Longboat Key, Florida, un conac cu fresce murale, podele de marmură, trei terenuri pentru tenis și o pivniță pentru vinuri cu temperatură controlată.

Spencer trecu semeț pe lângă Melissa, care trândăvea pe una dintre canapelele de piele cafenie, murmurând ceva în iPhone. Probabil că vorbea cu Ian Thomas.

— Sunt în camera mea, strigă Spencer de la picioarele scării, pe același ton dramatic. Toa-tă noap-tea!

Se trânti pe patul masiv, încântată să vadă că dormitorul ei era exact așa cum îl lăsase acum cinci ani. Alison venise cu ea ultima dată, și amândouă își petrecuseră ore întregi privindu-i pe surferi prin anticul ocehan din lemn de mahon al răposatului bunic Hastings, din punctul de observație al debarcaderului. Era pe la începutul toamnei, pe vremea când Ali și Spencer se pregăteau să înceapă clasa a șaptea. Lucrurile decurgeau destul de normal între ele: poate că Ali încă nu începuse să umble cu lan.

Spencer se cutremură. Ali umbla cu lan. Oare A. știa asta? Oare A. știa despre cearta lui Spencer cu Ali, din seara dispariției lui Ali... oare A. fusese acolo? Spencer și-ar fi dorit să le poată spune polițiștilor despre A., însă A. părea să fie mai presus de lege. Privi în jur șovăielnică, înfricoșată brusc. Soarele se ascunsese după copaci, camera devenind întunecoasă.

Telefonul ei mobil sună și Spencer tresări. Și-l scoase din buzunarul halatului și privi chiorâș numărul. Necunoscându-l își duse telefonul la ureche și rosti un „alo” ezitant.

— Spencer? Auzi o voce lină și cântată de fată. Sunt Mona Vanderwaal.

— Ah, exclamă Spencer, ridicându-se prea repede în capul oaselor astfel încât camera începu să se învârtească cu ea. Exista un singur motiv pentru care Mona ar fi putut s-o sune. Hanna... e... bine?

— Păi... nu, răspuse Mona, părând surprinsă. N-ai auzit? E în comă. Eu sunt la spital.

— O. Doamne, șopti Spencer. O să-și revină?

— Doctorii nu știu, îi răspuse Mona, și vocea îi tremura. E posibil să nu se mai trezească.

Spencer începu să patruleze prin cameră.

— Eu sunt acum cu părinții în New Jersey, dar mă întorc mâine dimineață, așa că...

— Nu te-am sunat ca să te simți vinovată, o întrerupse Mona, după care oftă. Iartă-mă. Sunt stresată. Te-am sunat fiindcă știu că te pricepi la planificarea evenimentelor.

În cameră era frig și mirosea un pic a nisip. Spencer pipăi marginea enormei cochilii de pe biroul ei.

— Păi, da, sigur.

— Bun, zise Mona. Vreau să organizez o seară de rugăciuni, la lumina lumânărilor, pentru Hanna. Cred că ar fi grozav să ne strângem cu toții... știi, să ne rugăm pentru Hanna.

— Sună grozav, zise Spencer încet. Tata tocmai povestea mai devreme despre o petrecere la care a fost el, acum două săptămâni, în cortul ăla superb de pe terenul cincisprezece. Poate ar merge s-o ținem acolo.

— Perfect. Să facem planurile pentru vineri: așa, o să avem cinci zile la dispoziție ca să pregătim totul.

— Vineri să fie, confirmă Spencer.

După ce Mona îi mai zise că se ocupă ea să scrie invitațiile, dacă Spencer poate să asigure locul de desfășurare și aprovizionarea, Spencer închise. Se trânti la loc pe pat, cu ochii spre baldachinul dantelat. Era posibil ca Hanna să moară? Spencer și-o imagină pe Hanna zăcând singură și fără simțire într-o cameră de spital. Simți că se sufocă, cu gâtul înfierbântat.

Tac... tac... tac...

Vântul se opri, și până și oceanul tăcu. Spencer își ciuli urechile. Oare era cineva afară?

Tac... tac... tac...

Se ridică repede în capul oaselor.

— Cine-i acolo? Întrebă.

Pe fereastră vedea numai nisip. Soarele apusese atât de repede, încât acum nu mai zărea decât ghereta veche de lemn salvamarilor. Se strecură pe coridor. Pustiu. Dădu fuga într-unul dintre dormitoare pentru oaspeți și privi pe fereastră spre veranda din față. Nimeni.

Își trecu mâinile peste față. Doar A. N-are cum să fie

aici. Ieși din cameră împleticindu-se și coborî la parter, cât pe ce să se împiedice de un teanc de prosoape de plajă. Melissa era și acum pe canapea, ținând un exemplar din *Architectural Digest* în mîna teafără și rezemându-și încheietura luxată de o pernă din catifea, de dimensiuni impresionante.

— Melissa, îi zise Spencer, respirând cu greutate. Am impresia că e cineva afară.

Sora ei se întoarse spre ea, încrețindu-și fruntea.

— Hm?

Tac... tac... tac...

— Ascultă! îi atrase atenția Spencer, arătând spre ușă. N-ai auzit?

Melissa se ridică, încruntându-se.

— Aud ceva, zise, îndreptându-și privirea îngrijorată spre Spencer. Hai să mergem în camera de joacă, îi propuse. De acolo avem o vedere bună peste tot în jurul casei.

Cele două surori verificară iar și iar încuietorile, după care se repeziră pe scară, spre camera de joacă de la etaj. Înăuntru era un aer închis și prăfuit, și totul arăta de parcă o Melissa și o Spencer, mult mai tinere, tocmai ar fi ieșit fuga să meargă la masa de seară, urmând să se întoarcă dintr-o clipă într-alta și să-și reia joaca. Era acolo orășelul din Lego, pentru care avuseseră nevoie de trei zile să-l clădească. Era și trusa de „confeționează-ți singură bijuteriile”, cu mărgelile și închizătorile încă împrăștiate pe toată masa. Găurile pistei pentru golf erau și acum plasate prin cameră, iar enormul cufăr cu păpuși rămăsese deschis.

Melissa ajunse prima la fereastră. Trase deoparte perdeaua imprimată cu bărci cu pânze și privi cu atenție curtea din față, împodobită cu pietricele transparente din mare și cu flori tropicale. Ghipsul ei roz sună a gol când se ciocni de geam.

— Nu văd pe nimeni, zise ea.

— În față m-am uitat și eu deja. Să nu fie într-o parte.

Deodată, zgomotul se auzi din nou. Tac... tac... Și creștea tot mai mult. Spencer o prinse de braț pe Melissa. Priviră amândouă concentrate pe fereastră.

Și atunci, un burlan dinspre partea de jos a casei zăngăni puțin și, până la urmă, ceva ieși în grabă de-acolo. Era un pescăruș. Pasărea rămăsese cumva înțepenită în burlan; ciocăniturile probabil fuseseră produse de aripile și de ciocul ei, în timp ce se zbătea să se elibereze. Acum, pescărușul plecă, bălăbănindu-se și scuturându-și aripile.

Spencer se lăsă să cadă pe anticul cal de lemn marca FAQSchwarz. La început, Melissa părea furioasă, dar apoi colțurile gurii începură să-i tremure. Pufni în răs.

Spencer râse, la rândul ei.

— Pasăre proastă!

— Mda, o aprobă Melissa, oftând adânc. Își roti privirea prin încăpere, oprindu-se mai întâi la construcția din Lego, și apoi la supradimensionatele capete de manechin My Little Pony de pe masa din partea opusă. Arată spre ele. Ți-aduci aminte cum machiam poneii? o întrebă pe Spencer.

— Sigur că da.

Doamna Hastings le dădea toate noile apariții ale sezonului privind fardurile pentru ochi și rujurile, iar ele își petreceau ore întregi făcându-le poneilor ochi fumurii și buze cărnoase.

— Tu le puneai fard pentru ochi până și pe nas, o tachină Melissa.

Spencer chicoti, mângâind coama de un albastru-purpuriu a unui ponei roz.

— Voiam să aibă nas la fel de drăguț ca restul feței.

— Și de-astea ți-aduci aminte? mai întrebă Melissa, ducându-se spre imensul cuțar și privind înăuntru. Nu-mi vine să cred că am avut atâtea păpuși!

Nu numai că erau mai mult de o sută de păpuși, începând de la clasicele Barbie și până la antichități germane, care n-ar fi trebuit probabil să fie azvârlite cu

nepăsare într-un cufăr cu jucării, ci și grămezi de veșminte asortate, pantofi, genți, mașinuțe, căsuțe și cățeluși de ținut în poală. Spencer scoase o păpușă Barbie îmbrăcată cu un sacou albastru, sobru, și o fustă dreaptă și strâmtă.

— Ți-aduci aminte cum le făceam pe toate directoare? A mea era directoarea fabricii de vată de zahăr, iar a ta era directoarea companiei de cosmetice.

— Pe asta am făcut-o președintă, adăugă Melissa, scoțând o păpușă al cărei păr blond-închis, cu șuvițe aurii și șatene, era retezat drept, la nivelul umerilor, exact ca al ei.

— Iar asta avea o mulțime de iubiți, zise Spencer, ridicând o păpușă drăguță, cu părul blond și lung, cu o față în formă de inimă.

Cele două surori suspinară. Spencer simți că i se pune un nod în gât. Pe vremea aceea, obișnuiau să se joace împreună ore întregi. De multe ori nici nu voiau să mai coboare la plajă, iar când venea ora de culcare, Spencer scâncea mereu și-și implora părinții s-o lase să doarmă în camera Melissei.

— Îmi pare rău pentru chestia cu Orhideea de Aur, rosti ea, pe negândite. Mi-aș dori să nu se fi întâmplat niciodată.

Melissa luă păpușa cea drăguță din mâna lui Spencer: pe cea cu o mulțime de iubiți.

— Vor să te duci la New York, să știi. Și să vorbești despre lucrarea ta în fața unui juriu. Va trebui să știi materialul de la un capăt la altul.

Spencer o strânse cu putere – de mijlocul ei imposibil de subțire – pe păpușa Barbie, cea care era directoare. Chiar dacă părinții n-o pedepseau pentru înșelăciune, o va pedepsi Comitetul pentru decernarea Orhideei de Aur.

Melissa se întoarse agale în mijlocul încăperii.

— O să te descurci de minune, totuși. Probabil c-o să câștigi. Și știi că mama și tata o să-ți ia ceva nemaipomenit dac-o să câștigi.

Spencer clipi, mirată.

— Și tu n-o să ai nimic împotriva? Chiar dacă... e lucrarea ta?

Melissa ridică din umeri.

— Am trecut peste asta.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi se întinse spre un dulap montat mai sus, pe care Spencer nu-l observase până acum. Din el scoase o sticlă înaltă de vodcă Grey Goose. O scutură puțin și lichidul limpede clipoci înăuntru.

— Vrei un pic?

— S-sigur, se bâlbâi Spencer.

Melissa se duse spre dulăpiorul de deasupra mini-frigiderului și scoase de-acolo două ceșcuțe care făceau parte dintr-un miniatural set de porțelanuri. Cu mâna teafără, turnă cu stângăcie vodcă în cele două ceșcuțe. Cu un zâmbet nostalgic, îi întinse lui Spencer ceșcuța ei preferată, bleu-pal: Spencer obișnuia să facă veritabile crize de nervi dacă era obligată să bea din oricare alta. Spencer rămase uluită de faptul că Melissa își amintea.

Sorbi, simțind cum vodca îi ardea gâtul.

— De unde-ai știut că sticla e acolo?

— Eu și cu Ian am ascuns-o, acum câțiva ani, în săptămâna absolvenților, îi explică Melissa. Se așează pe un scăunel pentru copii, în dungi purpurii și roz, cu genunchii strânși la bărbie. Era poliție pe toate drumurile, continuă ea, și ne-a fost frică s-o luăm înapoi cu noi, așa că am ascuns-o aici. Ne-am gândit c-o să ne întoarcem mai târziu după ea... doar că n-am mai ajuns.

Melissa avea privirea pierdută în zare. Ea și Ian se despărțiseră pe neașteptate la scurt timp după săptămâna absolvenților – în aceeași vară în care dispăruse Ali. Melissa fusese excesiv de activă în vara aceea, luându-și două servicii cu jumătate de normă și lucrând ca voluntară la muzeul Brandywine River. Chiar dacă ea n-ar fi recunoscut niciodată, Spencer bănuia că încerca să fie cât mai ocupată din cauză că despărțirea

de Ian o distrusese cu adevărat. Poate că expresia suferindă a Melissei să fi fost de vină sau poate doar faptul că-i spusese lui Spencer că va câștiga Orhideea de Aur; până la urmă, cert e că, dintr-odată, Spencer simți nevoia să-i spună adevărul.

— Mai e un lucru pe care ar trebui să-l știi, încep eu M-am sărutat cu Ian când eram într-a șaptea, în perioada în care voi doi erați împreună, mărturisii, înghițind în sec. N-a fost decât un sărut și n-a însemnat nimic, jur.

Acum, că tot începuse, Spencer nu se mai putea opri.

— N-a fost deloc ca povestea dintre Ian și Ali, zise.

— Povestea dintre Ian și Ali, repetă Melissa, privind țintă păpușa Barbie din mâna ei.

— Mda, confirmă Spencer, simțindu-și măruntaiele ca pe un vulcan clocotind de lavă topită: huruind, gata să erupă. Ali mi-a spus exact înainte să dispară, dar probabil că mi-am blocat amintirea asta.

Melissa începuse să perie părul blond al frumoasei păpuși Barbie, strâmbându-și ușor buzele.

— Mi-am mai blocat și alte amintiri, continuă Spencer, cu glas tremurat, simțindu-se oarecum stânjenită. În seara aia, Ali m-a enervat rău de tot: mi-a spus că îmi place de Ian, că să i-l fur. Parcă voia să mă enerveze. Și atunci, am îmbrâncit-o. N-am vrut să-i fac rău, dar mă tem că...

Spencer își acoperi fața cu mâinile. Faptul că repeta povestea față de Melissa reînvia acea seară îngrozitoare, iar și iar. Râmele ieșite după ploaia de aseară se zvârcoleau pe potecă. Breteaua roz a sutienului îi alunecase pe umăr lui Ali, și inelul de pe degetul de la picior scânteia în lumina lunii. Era real. Se întâmplase.

Melissa lăsa păpușa Barbie în poală și bău încet din vodcă.

— De fapt, am știut că Ian te-a sărutat. Și am știut și că a fost cu Ali.

Spencer rămase cu gura căscată.

— Ți-a spus Ian?

Melissa ridică din umeri.

— Am ghicit. Ian nu se prea pricepea să țină secrete astfel de lucruri. Nu și față de mine.

Spencer își privi fix sora, și un fior i se strecură pe șira spinării. Vocea Melissei era cântată, de parcă ar fi încercat să-și stăpânească râsul. Deodată, Melissa se întoarse și o privi drept în ochi. Îi zâmbi larg, straniu.

— Cât despre grijile pe care ți le faci, cum că tu ai fi omorât-o pe Ali, eu nu cred că ai fi fost în stare.

— Nu... crezi?

Melissa clătină încet din cap, după care scutură păpușa din poală făcând-o să clatine și ea din cap.

— O singură persoană putea s-o omoare, și aceea nu ești tu.

Dădu peste cap ceșcuța cu vodcă, golind-o până la ultima picătură. Apoi, cu mâna teafără, apucă păpușa de gât și-i smulse capul de plastic. I-l întinse lui Spencer, uitându-se la ea cu ochii mari.

— În nici un caz nu ești tu.

Capul păpușii – cu buzele strânse într-un zâmbet cochec, cu ochii de un albastru strălucitor, ca safirele – încăpea perfect în căușul palmei lui Spencer. Un val de grața o străbătu. Nu observase până acum, însă păpușa semăna perfect cu... Ali.

8

Nu toată lumea vorbește despre așa ceva într-o cameră de spital?

Luni dimineață, în loc să dea buzna în sala în care avea ora de engleză înainte să sune soneria, Aria alerga spre ieșirea de la Rosewood Day. Tocmai primise de la Lucas un SMS pe telefonul ei Treo. Aria, vino la spital dacă poți, îi scria el. În sfârșit, ne lasă s-o vedem pe Hanna.

Era într-atât de absorbită și de concentrată, încât nici nu-și văzu fratele, pe Mike, decât când acesta se opri chiar în față ei. Purta un tricou cu iepurașul Playboy pe

sub sacoul de uniformă de la Rosewood Day, și brățara albastră a echipei de lacrosse juniori a liceului. În cauciucul brățării era gravată porecla lui din cadrul echipei, care, cine știe din ce motiv, era Bivolul. Aria nu îndrăznise să-l întrebe de ce: probabil că era o glumă știută numai de ei, legată de penisul lui sau de altceva. De la o zi la alta, echipa de lacrosse se transforma din ce în ce mai mult într-o frăție.

— Salut, îi zise Aria, un pic neatentă. Ce mai faci?

Mâinile lui Mike păreau să-i fie sudate de șolduri. Rânjetul de pe față arăta că nu era în dispoziție pentru conversații de conveniență.

— Am auzit că stai cu tata acum.

— Ca ultimă soluție, se grăbi să-i explice Aria. M-am despărțit de Sean.

Mike își miji ochii de un albastru extrem de șters.

— Știu. Am auzit și asta.

Aria făcu un pas înapoi, surprinsă. Doar Mike nu știa și despre Ezra, nu?

— N-am vrut decât să-ți spun că tu și tata vă meritați unul pe celălalt, se răsti Mike, întorcându-i brusc spatele și fiind cât pe ce să se ciocnească de o fată în costum de majoretă. La revedere!

— Mike, așteaptă! strigă Aria. O să rezolv totul, îți promit.

Însă Mike își văzu mai departe de drum. Cu o săptămâna în urmă, Mike aflase că Aria știa de trei ani de relația amoroasă a tatălui lor. La suprafață, făcuse pe durul și-și păstrase calmul cu privire la căsnicia pe cale de destrămate a părinților. Juca în echipa de lacrosse juniori, făcea comentarii obscene la adresa fetelor și încerca să le spună colegilor de echipă bancuri porcoase pe coridoare. Dar Mike era ca un cântec de-al lui Bjork: numai fericire, glumă și distracție la suprafață, însă în interior clocotind de suferință și de durere. Aria nici nu-și putea imagina ce-ar spune Mike dac-ar afla că Byron și Meredith își făceau planuri de căsătorie.

Oftând adânc și continuându-și drumul spre ieșirea laterală, Aria observă că un bărbat într-un costum cu vestă o fixează cu privirea, din capătul coridorului.

— Pleci undeva, domnișoară Montgomery? o întreabă directorul Appleton.

Aria tresări și obrazii îi luară foc. Nu-l mai văzuse pe Appleton de când le spusese Sean celor din conducerea școlii despre Ezra. Însă Appleton nu părea tocmai supărat: mai degrabă... agitat. De parcă Aria ar fi fost o persoană pe care el trebuia s-o trateze cu foarte, foarte multă delicatețe. Aria încercă să-și ascundă zâmbetul superior. Appleton probabil că nu voia ca Aria să depună plângere împotriva lui Ezra sau să mai discute vreodată despre incident. Ar fi făcut o publicitate negativă școlii, și Rosewood Day n-ar fi putut niciodată să accepte așa ceva.

Aria se întoarse spre el, plină de energie.

— Trebuie să ajung undeva, accentuă ea.

Era împotriva politicii de la Rosewood Day să pleci de la ore, însă Appleton nu făcu nimic ca s-o împiedice. Poate că încurcătura cu Ezra avusese, până la urmă, și o parte bună.

Ajunse repede la spital și urcă în goană până la secția de terapie intensivă, de la etajul al treilea. Înăuntru, pacienții erau așezați în cerc și despărțiți doar de draperii. În mijlocul încăperii se afla biroul lung, în formă de U, al asistentei. Aria trecu pe lângă o bătrână de culoare care părea deja moartă pe lângă un bărbat cărunt cu gâtul imobilizat și pe lângă un tip de patruzeci și ceva de ani, care părea amețit rău și bombănea ceva doar de el înțeles. Spațiul Hanei era lângă un perete. Cu părul ei lung, de un castaniu intens, Hanna era categoric imaginea care nu se potrivea în secția de terapie intensivă. La ea era plin de flori, cutii cu bomboane, teancuri de reviste și animale de pluș. Cineva îi adusese un urs mare și alb, îmbrăcat într-o rochie petrecută, cu model. Când desfăcu eticheta de pe brațul din pluș, al

ursului, Aria observă că era vorba de fapt despre o ursoaica, și numele acesteia era Diane von FürstenBEAR⁸⁰. Pe brațul Hannei era un ghips alb, nou-nouț. Lucas Beattie, Mona Vanderwaal și părinții Hannei se semnaseră deja pe el.

Lucas stătea pe scaunul din plastic galben de lângă palul Hannei, cu un număr din Teen Vogue în poală.

— "Chiar și picioarele cele mai albe vor avea de câștigat de pe urma spumei autobronzante Lancôme Soleil Flash Browner, care-i oferă pielii un luciu discret", citi el, umezindu-și degetul ca să întoarcă pagina. Când o observă pe Aria, se întrerupse, o umbră de rușine traversându-i fața. Medicii spun că e bine să vorbim cu Hanna, îi explică el, fiindcă poate să ne audă. Dar poate că toamna e un moment aiurea ca să-i citesc despre autobronzante, nu? Poate-ar fi mai bine să-i citesc articolul despre Coco Chanel? Sau despre noii colaboratori care fac practică la Teen Vogue? Se zice că ar fi o echipă mai bună decât fetele de la Hills.

Aria aruncă o privire spre Hanna, și nodul pe care deja îl avea în gât i se făcu și mai mare. Pe marginile patului erau bare metalice, ca și cum ar fi fost un sugar care risca să cadă. Pe față avea contuzii verzui, și ochii îi păreau strâns închiși. Era pentru prima oară când Aria vedea atât de aproape un pacient aflat în comă. Un monitor care măsura pulsul și tensiunea arterială scotea un bip, bip, bip constant, ceea ce o făcea pe Aria să se simtă stânjenită. Nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că piuitul acesta ar putea brusc să se transforme într-un țuiit continuu, așa cum se întâmplă mereu în filme când murea cineva.

— Și, doctorii au spus ceva referitor la prognostic? Întrebă ea, cu voce tremurată.

---

⁸⁰ Aluzie la prințesa Diane von Furstenberg, creatoare de modă belgiano-americană, celebră mai ales pentru emblematicele sale rochii petrecute.

— Păi, îi tresare mâna. Uite-așa, vezi? îi răspunse Lucas, arătând spre mâna dreaptă a Hannei, cea cu ghipsul pe ea. Unghiile ei arătau de parcă i le-ar fi dat cineva recent cu o ojă de un coral strălucitor. Ceea ce pare promițător, continuă Lucas. Însă doctorii ne avertizează că, la fel de bine, s-ar putea ca asta să nu însemne nimic: încă nu sunt siguri dacă ea are vreo leziune cerebrală.

Aria simți un gol în stomac.

— Eu totuși încerc să gândesc pozitiv. Tresăririle mâinii înseamnă că e pe cale să se trezească, zise Lucas, închizând revista și punând-o pe noptiera Hannei. Și, din câte se pare, unele dintre înregistrările activității ei cerebrale arată că e posibil ca ea să se fi trezit azi-noapte... însă fără s-o observe cineva, adăugă el, oftând. Mă duc să-mi iau o apă minerală. Vrei ceva?

Aria clătină din cap. Lucas se ridică de pe scaun și ea îi luă locul. Înainte să plece, Lucas bătu ușor darabana în tocul ușii.

— Ai auzit c-o să fie o seară de rugăciune pentru Hanna, vineri?

Aria ridică din umeri:

— Nu ți se pare cam ciudat să se țină la Country Club?

— Cam, răspunse Lucas în șoaptă. Sau cam nepotrivit.

Îi zâmbi Ariei și apoi plecă. În timp ce el apăsa pe butonul ușii automate și ieșea din secția de terapie intensive, Aria zâmbi. Îi plăcea de Lucas. Părea să fie la fel de sătul ca ea de rahaturile pretențioase din Rosewood. Și, în mod sigur, era un bun prieten. Aria habar n-avea cum de se descurca el să lipsească atât de mult de la școală, ca să stea cu Hanna, însă era drăguț că stătea cineva cu ea.

Întinse mâna și i-o atinse pe-a Hannei, iar degetele acesteia se strânsură peste ale ei. Aria își trase mâna, speriată, după care se certă singură. Doar Hanna nu era moartă. Nu era ca și cum Aria ar fi strâns mâna unui cadavru, iar cadavrul i-ar fi răspuns la strângere.

— OK, pot să ajung acolo azi după-amiază, și putem să parcurgem împreună candidaturile, auzi o voce în spatele ei. E o soluție viabilă?

Aria se răsuca brusc, gata-gata să se răstoarne cu scaunul. Spencer apăsa pe butonul TERMINAT al Sidekick-ului ei și-i zâmbi Ariei în chip de scuză.

— Îmi pare rău, zise, dându-și ochii peste cap. Cei de la anuar nu pot să facă nimic fără mine.

Își întoarse privirea spre Hanna, devenind parcă mai palidă.

— Am venit înapoi imediat cum am avut o oră liberă. Ce face?

Aria își trosni atât de tare articulațiile degetelor, încât cel mare scoase un descumpănitor poc. Era uluitor faptul că, în mijlocul tuturor acestor evenimente, Spencer încă era capabilă să conducă opt mii de comitete și chiar să-și găsească timp ca să apară pe prima pagină din numărul de ieri al ziarului Philadelphia Sentinel. Chiar dacă Wilden o exonerase, mai mult sau mai puțin, de răspundere pe Spencer, încă era ceva la ea care o puneă pe gânduri pe Aria.

— Unde-ai fost? o întrebă ea, tăios.

Spencer făcu un pas înapoi, ca și cum Aria ar fi împins-o.

— A trebuit să plec cu părinții. În New Jersey. Am venit cât am putut de repede.

— Ai primit sâmbătă mesajul de la A.? o întrebă Aria, încet. Cel cu Știa prea multe?

Spencer făcu un semn de încuviințare, însă nu spuse nimic. Începu să se joace cu ciucurii genții ei Kate Spade, și privi prudentă aparatura medicală din jurul Hannei.

— Ți-ai spus cumva Hanna cine este? o îmboldi Aria.

Spencer se încruntă.

— Cine să fie cine?

— A, răspunse Aria. Spencer încă părea derutată, și o senzație de nervozitate îi stârni măruntaiele Ariei. Hanna știa cine e A. Spencer, îi explică, privind-o cu atenție.

Hanna nu ți-a spus pentru ce voia să ne întâlnim?

— Nu, zise Spencer, și vocea i se frânse. Mi-a zis doar că are să-mi comunice ceva important, adăugă, suspinând prelung.

Aria se gândi la ochii precauți, înnebuniți ai lui Spencer, ivindu-se din pădurea din spate de la Rosewood Day.

— Te-am văzut, să știi, zise, fără să se mai poată opri. Te-am văzut în pădure, sâmbătă. Pur și simplu... stătea acolo. Ce făceai?

Lui Spencer îi dispăru culoarea din obraji.

— Mi-era frică, mărturisi ea în șoaptă. N-am mai văzut în viața mea ceva atât de înfricoșător. Nu-mi venea să cred că cineva chiar a putut să-i facă asta Hannei.

Spencer arăta îngrozită. Dintr-odată, Aria simți că toate bănuielile ei se evaporă. Se întrebă ce-ar crede Spencer dac-ar ști că Aria o suspectase ca fiind cea care-o omorâse pe Ali, ba chiar îi și împărtășise această teorie lui Wilden. Își aminti de cuvintele muștrătoare ale lui Wilden: Asta e acum distracția voastră, a fetelor de la Rosewood Day? Să vă învinuiți fostele prietene de crimă? Poate că Wilden avea dreptate: chiar dacă Spencer o fi jucat în câteva dintre piesele trupei de teatru a școlii, nu era chiar atât de bună actriță încât să o asasineze pe Ali, după care să se întoarcă nepăsătoare în hambar și să-și convingă bunele prietene rămase înăuntru că era la fel de nevinovată, de neștiutoare și de speriată ca ele.

— Nici mie nu-mi vine să cred că a fost cineva în stare să-i facă Hannei una ca asta, zise ea, încet, după care oftă. Așa... Să știi că am dedus ceva, sâmbătă seară. Cred că Ali și Ian Thomas erau împreună, când eram noi într-a șaptea.

Spencer rămase cu gura căscată.

— Și eu mi-am dat seama de asta tot sâmbătă.

— Tu nu știai deja? întrebă Aria, scărpinându-se în creștet, descumpănită.

Spencer mai făcu un pas spre interiorul camerei. Își

ținea privirea ațintită asupra lichidului limpede din punga cu perfuzia Hannei.

— Nu, răspuse.

— Crezi că mai știa și altcineva?

O expresie de nedescris traversă chipul lui Spencer. Discuțiile despre așa ceva o făceau să se simtă cu adevărat stânjenită.

— Cred că sora mea.

— Melissa a știut în tot acest timp, dar n-a spus nimic? se miră Aria, frecându-și bărbia. E ciudat.

Se gândi la cele trei indicii oferite de A. cu privire la persoana care o asasinase pe Ali: că era prin apropiere, că-și dorea ceva din ce avea Ali și că știa fiecare centimetru din curtea casei DiLaurentis. Toate cele trei indicii luate împreună se potriveau doar la câteva persoane. Dacă Melissa știa despre Ali și Ian atunci poate că făcea și ea parte dintre ele.

— N-ar trebui să le spunem polițiștilor despre Ian și Ali? expuse Spencer.

Aria își frânse mâinile.

— I-am pomenit eu despre asta lui Wilden.

De surprindere, Spencer se îmbujoră.

— Aha, făcu ea, cu voce firavă.

— Am făcut bine? întrebă Aria, înălțând din sprânceană

— Sigur că da, răspuse Spencer, pe un ton vioi, recăpătându-și stăpânirea de sine. Și... crezi c-ar trebui să-i spunem și despre A.?

Aria făcu ochii mari.

— Dacă-i spunem, A. Ar putea să...

Vocea îi pieri și o cuprinse greața.

Spencer o fixă îndelung cu privirea.

— A. o să ne distrugă viața, șopti ea.

Hanna era încă nemișcată în patul ei. Aria se întrebă dacă într-adevăr putea să le audă, așa cum afirmase Lucas. Poate că auzea tot ce tocmai spusese ea despre A., și voia să le spună ce știe, numai că era captivă în starea de comă. Sau poate că auzise tot ce vorbiseră și

era dezgustată de faptul că ele discutau despre așa ceva, în loc să se frământă, întrebându-se dacă Hanna avea să se mai trezească vreodată.

Aria netezi cearșafurile de pe pieptul Hannei, îndesându-i-le sub bărbie, așa cum obișnuia să facă Ella când Aria avea gripă. Deodată, un licăr reflectat în mica fereastră din spatele patului Hannei îi atrase privirea. Parcă ar fi fost cineva imediat în afara despărțiturii rezervate Hannei, furișându-se pe lângă un fotoliu rulant și încercând să nu fie văzut.

Se răsuci brusc, cu inima bătându-i rapid, și trase draperia într-o parte.

— Ce e? strigă Spencer, întorcându-se la rândul ei.

Aria inspiră adânc.

— Nimic.

Oricine-ar fi fost, dispăruse.

9

Nu e deloc amuzant să fii țap ispășitor

Lui Emily îi intra lumina în ochi. Își strânse perna în brațe și se cufundă din nou în somn. Sunetele dimineților din Rosewood erau la fel de previzibile ca și răsăritul soarelui, lătratul câinilor familiei Klose, când porneau la plimbarea lor în jurul cartierului, huruitul mașinii de gunoi, murmurul de la emisiunea Today, pe care mama ei o urmărea în fiecare dimineață, și cântecul cocoșului.

Deschise ochii brusc. Un cocoș?

În cameră mirosea a fân și a vodcă. Patul lui Abby era gol. Fiindcă verii ei voiseră să mai stea la petrecerea de aseară iar Emily nu mai rezistase, Trista o adusese cu mașina până la poarta fermei familiei Weaver. Poate că Abby nici nu ajunsese acasă încă: ultima dată când o văzuse la petrecere era lipită de un tip care purta un tricou cu emblema universității din Iowa, iar pe spate avea un șoim Herky mare și încruntat, mascota instituției respective.

Când întoarse capul, o văzu pe mătușa Helene stând în prag. Scoase un țipăt și-și strânse cearșafurile în jurul ei. Helene era deja îmbrăcată într-o salopetă lungă, peticită, și cu un tricou cu marginile zdrențuite, pe dedesubt. Ochelarii îi stăteau într-un echilibru precar pe vârful nasului.

— Văd că te-ai trezit, îi zise. Te rog să vii jos.

Emily se dădu jos din pat, încet, trăgându-și pe ea un tricou, o pereche de pantaloni de pijama cu emblema lotului de națione de la Rosewood Day, și o pereche de ciorapi cadrilați. Toate celelalte întâmplări ale serii precedente îi năvăliră în minte, părându-i-se la fel de reconfortante ca o baie fierbinte, îndelungată. Emily și Trista își petrecuseră tot restul serii într-un contradans nebunesc; li se alăturase și o gașcă de băieți. Pe drumul înapoi spre casa Weaver, discutaseră fără întrerupere chiar dacă amândouă erau epuizate. Înainte ca Emily să coboare din mașină, Trista o prinsese de încheie mâinii.

— Mă bucur să te-am cunoscut, îi șoptise.

Și Emily se bucura, la rândul ei.

John, Matt și Abby erau la masa din bucătărie, privind somnoroși în bolurile lor cu Cheerios. Un platou de clătite trona pe mijlocul mesei.

— Buna dimineața tuturor, rosti Emily, veselă. Mai e și altceva la micul dejun, în afară de Cheerios și clătite?

— Nu cred că micul dejun ar trebui să fie principala ta preocupare în clipa de față, Emily.

Emily se întoarse, și sângele îi îngheță în vine. Unchiul Allen stătea lângă blatul de lucru, țeapăn, cu o expresie dezaprobatoare pe chipul lui zbârcit, veștejit. Helene stătea rezemată de soba de gătit, cu o înfățișare la fel de severă. Emily își plimbă cu nervozitate privirea de la Matt la John, apoi la Abby, însă niciunul dintre ei nu-i răspunse.

— Așa, zise Helene, începând să patruleze prin încăpere, pantofii ei cu botul pătrășos bocănind pe scândurile dușumelei. Știm ce-ați făcut azi-noapte voi

patru.

Emily se lăsă să cadă pe scaun; fierbințeala îi năvăli în obraji, iar inima începu să-i bată cu putere.

— Vreau să știu a cui a fost ideea, continuă Helene, dând târcoale mesei ca un șoim pândindu-și prada. Cine vrea să-și petreacă timpul cu copiii de la școala de stat? Și cine a crezut că are voie să bea alcool?

Abby împunse o bucată izolată de Cheerios din castronul ei. John se scărpină în barbă. Emily își ținu gura închisă. Ea în nici un caz n-avea să spună nimic. Între ea și verii ei se va crea o legătură de solidaritate, păstrând tăcerea în avantajul tuturor. Așa procedau Emily, Ali și toate celelalte cu ani în urmă, în rarele situații în care vreuna dintre ele chiar era prinsă cu ceva.

— Ei bine? întrebă Helene, pe un ton tăios.

Lui Abby începu să-i tremure bărbia.

— Emily a făcut asta, izbucni ea. M-a amenințat, mană. Știa despre petrecerea celor de la școala de stat și mi-a cerut s-o duc și pe ea acolo. Pe John și pe Matt i-am luat ca sa fim în siguranță.

— Ce? strigă Emily, rămânând cu gura căscată. Parcă Abby ar fi izbit-o în piept cu crucea mare din lemn care atârna deasupra ușii. Nu e adevărat! De unde-aș fi putut să știu eu despre vreo petrecere? Nu mai cunosc pe nimeni aici în afară de voi!

Helene făcu o figură dezgustată.

— Băieți! Emily a fost?

Matt și John încuviințară din cap, cu mișcări lente, ținându-și ochii în castroanele lor cu cereale.

Emily îi privi pe rând pe toți cei de la masă, prea furioasă și prea trădată ca să mai poată respira măcar. Ar fi vrut să le strige în față tot ce se întâmplase în realitate. Matt băuse din buricul unei fete. John dansase numai în boxeri, pe o piesă de-a rapper-ului Chingy. Abby se giugiulise cu vreo cinci băieți și poate, și cu o vacă. Mâinile și picioarele începură să-i tremure. De ce-i făceau ei una ca asta? Nu-i erau prieteni?

— Nici unul dintre voi n-a părut deranjat să fie acolo! exclamă ea.

— E o minciună! țipă strident Abby. Toți am fost foarte supărați!

Allen o trase de umăr pe Emily, smucind-o și ridicând-o în picioare cu o forță bărbătească pe care ea n-o mai cunoscuse niciodată în viața ei.

— Așa n-o să meargă, rosti el cu voce joasă, apropiindu-și fața de a ei. Mirosea a cafea și a ceva organic, poate a furaje. Nu mai ești bine-venită aici, îi zise.

Emily făcu un pas înapoi, simțind cum se prăbușește totul.

— Ce?

— Le-am făcut părinților tăi un imens serviciu, mârâi Helene. Ei ne-au spus că ești o pacoste, dar nu ne-am fi așteptat niciodată chiar la așa ceva.

Apăsă pe bulonul de apelare al telefonului fără fir.

— Îi sun chiar acum. Te conducem înapoi la aeroport, însă vor trebui să găsească ei o cale de a-ți plăti drumul de întoarcere acasă. Și tot ei trebuie să hotărască și ce vor avea de făcut cu tine.

Emily simți toate cele cinci perechi de ochi ale familiei Weaver îndreptate spre ea. Se forță să nu plângă, inspirând adânc aerul stătut din casa de țară. Verii ei o trădaseră. Nici unul nu era de partea ei. Nici unul.

Se întoarse și fugi spre micul ei dormitor. Imediat cum ajunsese acolo, își puse toate hainele înapoi în rucsacul de înot. Cele mai multe încă miroseau a acasă: un amestec de balsam de rufe Snuggle și mirodenii folosite de mama ei la gătit. Se bucura la gândul că hainele ei nu aveau să miroasă niciodată ca locul acesta oribil.

Chiar când să închidă fermoarul rucsacului, se opri. Probabil că Helene tocmai îi suna pe părinții ei și le spunea totul. Și-o închipui pe mama ei în bucătăria din Rosewood, ținând receptorul la ureche și zicând:

— Vă rog, n-o mai trimiteți pe Emily înapoi, aici. Viața

noastră e perfectă fără ea.

Vederea i se încețoșă din cauza lacrimilor, și inima începu s-o doară, literalmente. Nimeni n-o voia. Și care ar fi fost următoarea opțiune pentru Helene? Ar fi încercat s-o expedieze altundeva pe Emily? La o școală militară? La o mănăstire? Mai exista așa ceva?

— Trebuie să ies de-aici, șopti Emily către camera aceea rece și sărăcăcioasă.

Telefonul ei mobil era tot pe fundul borcanului înjurăturilor, pe coridor. Capacul se desfăcu ușor și nu se declanșă nici o alarmă. Își strecură telefonul în buzunar, își înhăță bagajele și se strecură jos, pe scară. Dacă măcar reușea să iasă de pe proprietatea familiei Weaver, știa destul de sigur că la aproximativ un kilometru și jumătate depărtare, pe șosea, era o băcănie minusculă. Acolo putea să-și planifice următorii pași.

Când se repezi afară pe veranda din față, aproape că nici n-o observă pe Abby în leagănul prins cu lanțuri de tavan. Fu într-atât de uimită, încât își scăpă rucsacul la picioare.

Lui Abby îi căzură colțurile buzelor.

— Nu ne-a prins niciodată. În consecință, tu ai făcut ceva care i-a atras atenția.

— N-am făcut nimic, răspunse Emily, neputincioasă. Îți jur.

— Iar acum, din cauza ta, o să stăm încuiați în casă luni în șir, continuă Abby, dându-și ochii peste cap. Și, ca fapt divers, Trista Taylor e o mare parașută. Se aruncă pe orice mișcă: băiat sau fată.

Emily făcu câțiva pași înapoi, rămasă fără cuvinte. Își înhăță sacul și se repezi pe aleea din fața casei. Când ajunse la podeț văzu aceeași capră, priponită și-acum de stâlp, cu clopoțelul zăngănindu-i ușor la gât. Funia nu-i lăsa destul loc încât să se poată întinde pe jos, și se pare că nici măcar apă nu-i pusese. Când privi în ochii galbeni ai caprei, cu pupilele ei neobișnuite, pătrate, Emily se simți legată de ea: țap ispășitor și cu capră „rea”. Știa ce

înseamnă să fii pedepsită cu cruzime, pe nedrept.

Inspiră adânc și făcu să alunece lațul de la gâtul caprei, după care deschise ușa staulului și-și agită brațele spre ea.

— Du-te, fetiço, șopti ea. Uș!

Capra o privi pe Emily, cu buzele strânse. Făcu un pas înainte, apoi un altul. De îndată ce trecu de podeț, o luă la goană, legănându-se pe drum. Părea să fie fericită că era liberă.

Emily trânti ușa staulului după ea. Și era al naibii de fericită să scape dintr-un asemenea loc.

10

Despre cât de irațională poate să ajungă Aria

În dimineața zilei de luni, norii se adunară pe cer, întunecându-l și aducând cu ei rafale de vânt care smulgeau frunzele îngălbenite ale arțarilor. Aria își trase mai bine pe urechi bereta din lână merinos de culoarea căpșunii și se zori să intre în clădirea Frank Lloyd Wright Memorial pentru artele vizuale a Colegiului Hollis, la prima oră din cursul de artele iraționale. Pereții holului erau plini de exponate de-ale studenților, de anunțuri pentru vânzări de obiecte de artă și anunțuri cu cereri pentru colegi de cameră. Aria remarcă un om afiș pe care scria: L-AȚI VĂZUT PE HĂRȚUITORUL DIN ROSEWOOD? Era o fotografie xeroxată a unei siluete aflate în pădure, la fel de încețoșată și de obscură ca întunecoasele instantanee cu monstrul din Loch Ness. Săptămâna trecută, fuseseră difuzate la știri tot felul de reportaje despre Hărțuitorul din Rosewood care-i urmărea pe oameni, spionându-le orice mișcare. Însă Aria nu mai auzise noutăți despre hărțuitor de câteva zile deja... cam de când A. păstra tăcerea.

Ascensorul nu funcționa, așa că Aria urcă treptele reci și cenușii din beton până la etaj. Depistă clasa de arte iraționale și rămase surprinsă când o găsi tăcută și

întunecată. O siluetă neclară se mișcă în dreptul ferestrei din partea opușii a sălii și, după ce Aria își adaptează privirea, constată că încăperea era plină.

— Intră, o invită o voce răgușită de femeie.

Aria înaintă bâjbâind spre peretele din fundul sălii. Podeaua vechii clădiri din Hollis scârțâia și trosnea. Cineva din apropierea ei mirosea a mentol și a usturoi. Altcineva mirosea a țigări. Auzi un chicotit.

— Cred că suntem toți, rosti aceeași voce. Numele meu este Sabrina. Bine ați venit la artele iraționale. Acum, probabil că vă întrebați cu toții de ce stăm cu lumina stinsă. Arta ține de vedere, nu? Ei bine, ghiciți? Nu este așa, nu în totalitate Arta ține și de simțul tactil, și de cel olfactiv... și, în mod categoric, de senzații. Însă, în cea mai mare măsură, este vorba despre eliberare. Este vorba să luați tot ceea ce credeți că este adevărat și să aruncați pe fereastră. Este vorba să îmbrățișați imprezibilul vieții, să renunțați la limitări și s-o porniți de la început.

Aria își înăbuși un căscat. Sabrina avea o voce târăgănată, adormitoare, care o făcea să vrea să se facă ghem pe podea și să adoarmă.

— Lumina a rămas stinsă pentru un mic exercițiu, le explică Sabrina. Noi toți ne formăm imaginea cuiva în minte bazându-ne pe anumite indicii simple. Felul în care sună vocea cuiva, poate. Genul de muzică preferat de cineva. Lucrurile pe care le știți despre trecutul cuiva, posibil. Dar, câteodată, judecățile noastre nu sunt corecte; în realitate, sunt de-a dreptul greșite.

Cu ani în urmă, Aria și Ali obișnuiau să se ducă împreună la cursuri de artă ținute sâmbăta. Dacă Ali ar fi fost acum cu ea în sală, și-ar fi dat ochii peste cap și ar fi zis că Sabrina nu e decât o hippy excentrică, zăpăcită de droguri, cu păr la subsuori. Totuși, Aria era de părere că vorbele Sabrinei aveau logică... mai ales cu privire la Ali. În prezent, tot ce crezuse Aria că știa despre Ali era greșit. Aria nu și-ar fi închipuit niciodată că Ali ar fi putut

avea o relație secretă cu iubitul surorii uneia dintre cele mai bune prietene ale ei, cu toate că asta explica purtarea ei ascunsă, bizară, de dinaintea dispariției. În acele ultime câteva luni, erau perioade în care Ali nu era de găsit weekenduri în șir. Susținea că trebuie să plece din oraș împreună cu părinții... sigur era o formulă certificată pentru perioadele de singurătate cu Ian. Odată, când Aria se dusesse cu bicicleta acasă la Ali, vrând să-i facă o surpriză, o găsise stând pe unul dintre enormii bolovani din curtea ei din spate, șușotind la telefonul mobil. „Ne vedem în week-end, bine?”, zicea Ali. „Putem să discutăm atunci despre asta.” Când Aria o strigase pe nume, Ali se răsucise spre ea, surprinsă. „Cu cine vorbeai?”, o întrebase Aria, pe un ton nevinovat. Ali își închisese la repezeală și cu violență clapeta telefonului, mijindu-și ochii. Își cântărise cuvintele un timp, după care spusese: „Și, cum e cu fata pe care o săruta taică-tău? Pun pariu că e ca o studentă din *Girls Gone Wild*⁸¹, care se aruncă pe toți bărbații. Adică, trebuie să fie destul de înfiptă, ca să-și agațe profesorul.” Aria îi întorsese spatele, umilită. Ali fusese cu ea în ziua în care-l descoperise pe Byron sărutând-o pe Meredith, și nu voia să-i dea pace. Aria ajunsese deja la jumătatea drumului spre casă când își dăduse seama că Ali nu-i răspunsese la întrebare.

— Prin urmare, asta vrem noi să facem, rosti cu voce tare Sabrina, întrerupând-o pe Aria din depănarea amintirilor. Să găsim persoana aflată cel mai aproape de noi și s-o ținem de mână. Încercați să vă imaginați cum arată vecinul vostru doar prin felul în care-i simțiți mâna. Pe urmă, vom aprinde lumina și veți putea să vă schițați reciproc portretele, pe baza a ceea ce ați văzut în minte.

Aria bâjbâi prin întunericul negru-albăstrui. Cineva o apucă de mână, pipăindu-i oasele încheieturii și

---

⁸¹ Serie de filme video, cu conținut explicit sexual, având ca protagonist tinere atrăgătoare dispuse să-și arate corpul în fața camerei.

ridicăturile palmei.

— Ce fel de chip vedeți când o atingeți pe acea persoană? strigă Sabrina.

Aria închise ochii, încercând să se gândească. Mâna era mică, un pic rece și uscată. Un chip începu să i se contureze în minte. Mai întâi, pomeții pronunțați, apoi ochii de un albastru-deschis. Părul lung, blond, buze roz, arcuite.

Simți cum i se strânge stomacul. Se gândea la Ali.

— Acum, întoarceți-vă cu spatele la partenerii voștri, îi instrui Sabrina. Scoateți-vă carnețelele pentru schițe, iar eu o să aprind lumina. Nu vă priviți partenerii. Vreau să schițați exact ce-ați văzut în minte, și vom vedea cât de mult vă veți apropia de realitate.

Lumina strălucitoare din tavan îi răni ochii Ariei, în timp ce-și deschidea, cu mâinile tremurătoare, carnetul pentru schițe. Își plimbă, ca pentru o încercare, cărbunele pe hârtie, dar oricât de mult s-ar fi străduit să se abțină, nu se putea împiedica să nu-i deseneze fața lui Ali. Când făcu un pas înapoi, simți un imens nod în gât. Pe buzele lui Ali era o undă de zâmbet, iar în ochi, un ram de nesinceritate.

— Foarte drăguț, zise Sabrina, care arăta exact cum îi suna vocea: cu părul lung, șaten și încurcat, sâni mari, un abdomen voluminos și picioare fragile, ca de pasăre. E frumos, murmură ea.

Aria simți o pișcătură de iritare. De ce nu era desenul ei cel frumos? Ce, desenase cineva mai bine decât ea? Imposibil.

— A expirat timpul, strigă Sabrina. Întoarceți-vă și arătați-le partenerilor voștri rezultatul.

Aria se întoarse cu o mișcare lentă, evaluând cu o privire presupusa schiță frumoasă a partenerului ei. Și, la drept vorbind... era frumoasă. Desenul nu semăna câtuși de puțin cu Aria, dar tot era o mult mai bună ilustrare a unei persoane decât ar fi putut să creeze Aria. Privirea îi pluti în sus spre trupul partenerului. Era o față,

purtând un top Nanette mulat. Era brunetă, cu părul rebel, revărsat pe umeri. Tenul îi era catifelat, fără pic de pată. Și atunci, Aria văzu cunoscutul nas cârn, cu vârful mic și rotund. Și uriașii ochelari Gucci. La picioarele fetei dormea un câine îmbrăcat într-o hăinuță albastră. Întregul corp al Ariei se transforma într-un sloi de gheață.

— Nu pot să văd cum m-ai desenat, îi zise partenera ei, cu o voce delicată, plăcută, arătându-i spre câinele pentru nevăzători, în chip de explicație. Dar sunt convinsă că a ieșit grozav.

Aria își simți limba ca pe o bucată de plumb. Partenera ei era Jenna Cavanaugh.

11

Bine ai revenit... oarecum

După ceea ce i se păru că ar fi fost zile întregi în care se învârtise printre stele, Hanna se pomeni dintr-odată aruncată înapoi în lumină. Încă o dată, stătea pe veranda din spate a casei lui Ali. Încă o dată, se simțea ieșind din tricoul ei American Apparel și din jeanșii Seven.

— O să ținem petrecerea în pijamale în hambarul Melissei! le mai anunță Spencer.

— Drăguț, zise Ali, zâmbind.

Hanna tresări, trăgându-se înapoi. Poate că rămăsese blocată la o revenire permanentă în ziua aceea, oarecum la fel ca tipul din filmul Ziua Cârtiței. Poate că Hanna avea să trăiască ziua aceea până când va reuși să îndrepte situația și s-o convingă pe Ali că se află într-o gravă primejdie. Și totuși ultima oară când Hanna fusese în această amintire, Ali se ivise aproape de ea, spunându-i că totul era bine. Numai că ea nu era bine. Nimic nu era bine.

— A, insistă Hanna. Cum adică, ești bine?

Dar Ali nu era atentă. O urmărea cu privirea pe Melissa, care trecea prin curtea vecină, cea a familiei Hastings, cu rochia de absolventă atârnată de umăr.

— Hei, Melissa, gânduri Ali. Emoționată pentru că te duci la Praga?

— Cui îi pasă de ea? strigă Hanna. Răspunde-mi la întrebare!

— Hanna... vorbește? icni o voce îndepărtată.

Hanna își înclină capul într-o parte. Vocea nu semăna cu a vreuneia dintre vechile ei prietene.

În curtea cealaltă, Melissa se opri și-și puse mâinile în solduri.

— Normal că sunt emoționată.

— Merge și Ian? se interesă Ali.

Hanna îi prinse obrazii în palme.

— Ian nu contează, rosti ea, cu toată energia. Ascultă-mă doar, Ali!

— Cine e Ian?

Vocea aceea îndepărtată suna de parcă ar fi venit de la celălalt capăt al unui tunel foarte lung. Era vocea Monei Vanderwaal. Hanna căută cu privirea prin curtea din spate a lui Ali, însă n-o zări nicăieri pe Mona.

Ali se întoarse spre Hanna, oftând adânc, exasperată.

— Las-o baltă, Hanna.

— Dar ești în pericol, se repezi Hanna.

— Lucrurile nu sunt totdeauna așa cum par, șopti Ali.

— Ce vrei să spui? insistă, cu disperare, Hanna.

Dar când întinse mâna spre Ali, degetele ei trecură drept prin brațul ei, ca și cum Ali n-ar fi fost decât o imagine proiectată pe un ecran.

— Ce vrea să spună cine? întrebă vocea Monei.

Hanna deschise ochii. O lumină strălucitoare, dureroasă, practic o orbi. Zăcea pe spate, pe o saltea incomodă. Mai multe chipuri o înconjurau: Mona, Lucas Beattie, mama ei și... tatăl ei.

Tatăl ei? Hanna încercă să se încrunte, însă mușchii feței o dureau cumplit.

— Hanna, zise Mona, cu bărbia tremurându-i. Of, Doamne.! Ești... trează.

— Te simți bine, iubito? o întrebă mama ei. Poți să

vorbești?

Hanna își coborî privirea spre brațele ei. Cel puțin, erau subțiri, nu ca două jamboane. Abia apoi observă și tubul perfuziei ieșindu-i din articulația cotului, și grosolanul ghips de pe braț.

— Ce se-ntâmplă? întrebă, răgușită, privind în jur.

Scena din fața ei părea regizată. Acolo unde fusese – pe veranda din spatele casei lui Ali, cu vechile ei bune prietene – i se păruse cu mult mai reală.

— Unde e Ali? se interesă ea.

Părinții Hannei schimbară între ei priviri stânjenite.

— Ali a murit, răspunse încet mama Hannei.

— Luați-o ușor, interveni o voce. Un bărbat cu părul alb și nas de vultur, în halat alb, apăru de după draperia de la picioarele patului Hannei. Hanna? zise el. Eu sunt doctorul Geist. Cum te simți?

— Unde naiba sunt? ceru să afle Hanna, pe un ton ridicat, de panică.

Tatăl Hannei o luă de mână.

— Ai avut un accident. Am fost foarte îngrijorați.

Hanna privi pe rând chipurile din jurul ei, apoi diversele chestii care-i alimentau diferitele părți ale corpului. Pe lângă perfuzie, mai era și o mașinărie care-i măsura pulsul, și un tub din care primea oxigen prin nări. Își simțea trupul încins, apoi rece, și pielea o mânca de teamă și nedumerire.

— Un accident? întrebă în șoaptă.

— Te-a lovit o mașină, îi explică mama ei. La Rosewood Day. Ți aduci aminte?

Simțea cearșafurile de spital lipicioase, ca și cum cineva ar fi presărat pe ele cașcaval nacho. Căută în memorie, dar nu găsi acolo nimic despre vreun accident. Ultimul lucru pe care și-l mai amintea, înainte de scena din curtea casei lui Ali, era că primise rochia Zac Posen, de culoarea șampaniei, pentru petrecerea aniversară a Monei. Asta fusese vineri seară, cu o zi înainte de sărbătorirea Monei. Hanna se întoarse spre Mona, care

părea buimacă și ușurată în același timp. Avea ochii mari, cu cearcăne cam urâte, purpurii, ca și cum n-ar fi dormit de mai multe nopți.

— N-am lipsit de la petrecerea ta, nu?

Lucas pufni încet. Umerii Monei se încordară.

— Nu...

— Accidentul s-a petrecut după aceea, interveni Lucas. Nu-ți amintești?

Hanna încercă să-și smulgă tubul pentru oxigen din nas – nimeni nu putea să arate atrăgător cu ceva atârându-i de nări – și descoperi că-i fusese lipit cu bandă adezivă. Închise ochii și căută să se agațe de ceva, de orice care să-i poată explica toate acestea. Însă unica imagine pe care-o văzu fu chipul lui Ali profilându-se deasupra ei și șoptindu-i ceva înainte de a se dispersa în neantul negru.

— Nu, șopti ea. Nu-mi amintesc absolut nimic din toate astea.

12

Să fugi mâncând pământul

Luni seară, târziu, Emily stătea pe un scaun de bar, de un albastru decolorat, în birtul M&J, vizavi de stația de autobuz Greyhound din Akron, Ohio. Nu mâncase nimic toată ziua și se gândea dacă să comande o felie de plăcintă cu cireșe, cu un aspect dezagreabil, ca să meargă la cafeaua ei cu gust metalic. Lângă ea, un bătrân sorbea încet dintr-o lingură cu budincă de tapioca, iar un bărbat semănând a popic de bowling, cu prietenul lui de forma unei andreele, înfulecau burgeri unsuroși cu cartofi prăjiți. La tonomat se auzea un cântec country interpretat pe nas, iar chelnerița se rezema greoaie de casa de marcat, ștergând praful de pe magneții de forma statului Ohio, care se vindeau cu nouăzeci și nouă de cenți bucata.

— Încotro te duci? Întrebă o voce.

Emily privi în ochii bucătarului de la birt, un bărbat vânjos care arăta de parcă s-ar fi ocupat multă vreme de vânătoria cu arcul înainte să prepare cașcaval. Emily căută cu privirea un ecuson ca să-i afle numele, însă omul nu purta așa ceva. Pe șapca lui roșie de baseball nu era decât un singur A mare, cusut în mijloc. Își umezi buzele, tremurând un pic.

— De unde știți că mă duc undeva?

El privi cu ochi de cunoscător.

— Nu ești de pe aici. Și stația Greyhound e peste drum. Și mai ai și un sac mare de voiaj. Perspicace, nu?

Emily oftă, uitându-se fix la ceașca de cafea. Avusese nevoie de mai puțin de douăzeci de minute ca să parcurgă în marș forțat kilometrul și jumătate de la ferma lui Helene până la micul magazin de pe șosea, chiar și cu sacul ei greu în spinare. Odată ajunsă acolo, găsisese o mașină care o dusesse până în stația de autobuz, și-și cumpărase bilet pentru prima cursă care pleca din Iowa. Din nefericire, aceasta o dusesse în Akron, o localitate în care Emily nu cunoștea pe absolut nimeni. Mai rău, în autobuz mirosea de parcă un pasager ar fi avut probleme cu gazele, iar tipul de lângă ea își dăduse iPad-ul la maximum și cânta împreună cu Fall Out Boy, trupă pe care ea o detesta. Apoi, ciudat lucru, în timp ce autobuzul oprea în stația Akron, Emily descoperise un crab plimbându-i-se pe sub scaun. Un crab, chiar dacă nu erau câtuși de puțin în apropierea oceanului. Împleticindu-se, coborâse în stație și, observând că pe panoul mare cu plecările scria că abia la zece seara era un autobuz spre Philadelphia, își simți capul cuprins de durere. Niciodată nu-i fusese atât de dor de Philadelphia cum îi era acum.

Închise ochii, aproape nevenindu-i să creadă că într-adevăr fugise de undeva. De multe ori până acum se închipuisese fugind: Ali spunea mereu că ar veni cu ea. Hawii era una dintre primele cinci destinații ale lor, în ordinea preferințelor. La fel și Parisul. Ali spunea că

puteau să-și schimbe identitatea. Când Emily protesta, zicând că părea cam greu, Ali ridică din umeri și replica: „Noo... Să devii altcineva probabil că e foarte ușor.” Dar, indiferent ce alegeau, își promiteau reciproc să petreacă mult timp împreună, fără-ntrerupere, și Emily mereu sperase în taină că poate, doar poate, Ali și-ar da seama că o iubește pe Emily la fel de mult pe cât o iubea Emily pe ea. Numai că, până la urmă, Emily se simțea mereu prost și zicea: „Ali, tu n-ai nici un motiv să fugi. Viața ta e perfectă aici.” Și Ali ridică din umeri drept răspuns, spunând că Emily avea dreptate, că viața ei chiar era perfectă.

Până când o asasinase cineva.

Bucătarul dădu mai tare volumul micului televizor aflat lângă aparatul care prăjea opt felii de pâine concomitent și lângă ambalajul desfăcut de Wonder Bread. Când își ridică privirea, Emily văzu o reporteră de la CNN stând în fața familiarului Spital Memorial din Rosewood. Emily îl cunoștea bine: trecea pe lângă el în fiecare dimineață, cu mașina, în drum spre Rosewood Day.

— Avem informații potrivit căroră Hanna Marin, în vârstă de șaptesprezece ani, din orașul Rosewood, fostă prietenă a lui Alison DiLaurentis, al cărei cadavru a fost descoperit în mod misterios în curtea din spate a casei în care locuia, în urmă cu aproximativ o lună, tocmai s-a trezit din coma în care se afla de la tragicul accident de sâmbătă noapte, zise reportera la microfon.

Emily de-abia nimeri să lase ceașca de cafea pe farfurioară. Comă? Părinții Hannei apărură pe ecran, spunând că da, Hanna era trează și părea să aibă o stare bună. Nu existau indicii cu privire la persoana care o lovise, și nici la mobilul atacului.

Emily își acoperi gura cu palma, care-i mirosea a imitația de piele de pe scaunele din autobuzul Greyhound. Își scoase telefonul Nokia din buzunarul gecii de jeans și-l deschise. Încercase să-și economisească bateria, fiindcă-și uitase încărcătorul în Iowa. Degetele îi

tremurau în timp ce forma numărul Ariei. Îi răspunse căsuța vocală.

— Aria, sunt Emily, zise, după semnalul sonor. Tocmai am aflat despre Hanna și...

Vocea i se stinse și-și întoarse privirea spre ecranul telefonului. Acolo, în colțul din dreapta sus, era propria ei imagine, privind-o din fotografia pe care o făcuse pentru anuarul de anul trecut.

— Și tot din Rosewood: o altă fostă prietenă a domnișoarei DiLaurentis, pe nume Emily Fields, a dispărut, zise prezentatorul de știri. Săptămâna aceasta se afla în vizită la niște rude din Iowa, însă a dispărut azi-dimineață de la acestea de acasă.

Bucătarul se răsuci dinspre grătarul pe care tocmai întorcea o bucată de cașcaval și aruncă o privire spre ecran. O expresie de neîncredere îi apăru pe față. O privi pe Emily, după care se întoarse din nou spre ecran. Spatulă metalică îi căzu pe podea, zăngănind sec.

Emily apăsă pe TERMINAT fără să-și mai încheie mesajul către Aria. Pe ecranul televizorului, își văzu părinții în fața casei lor cu țiglă albastră. Tatăl ei purta cel mai bun tricou polo ecosez din câte avea, iar mama avea pe umeri un pulover tricotat din cașmir. Carolyn stătea mai într-o parte, ținând îndreptat spre cameră portretul lui Emily de la naștere. Emily era prea năucită ca să se mai simtă jenată pentru faptul e o fotografie cu ea, într-un costum de baie Speedo foarte decoltat, era arătată pe un post de televiziune național.

— Suntem foarte îngrijorați, zicea mama ei. Vrem ca Emily să știe că o iubim și nu vrem decât să vină acasă.

Lui Emily i se adunară lacrimi în colțurile ochilor. Cuvintele n-ar putea să descrie ce simțea ea auzind cele două cuvinte spuse de mama ei: o iubim. Se lăsă să alunece jos de pe taburet, îndesându-și mâinile în buzunarele gecii.

Numele PHILADELPHIA era lipit pe parbrizul unui autobuz Greyhound, vopsit în roșu, albastru și argintiu,

care aștepta peste drum. Ceasul 7-Up de deasupra tejghelei birtului arăta ora 21:53. Te rog, fă ca pentru cursa de ora 22 să nu fi fost vândute toate biletele, se rugă Emily în sinea ei.

Aruncă o privire spre nota de plată de lângă cafeaua ei.

— Vin imediat, îi zise bucătarului, înșfăcându-și bagajele. Trebuie doar să-mi cumpăr un bilet pentru autobuz.

Bucătarul încă arăta de parcă ar fi fost luat pe sus de o tornadă și lăsat pe o cu totul altă planetă.

— Nu-ți face probleme pentru asta, zise, cu o voce slabă. Cafeaua e din partea casei.

— Mersi!

Clopoțelii de la ușa birtului zăngăniră în timp ce Emily ieșea. Traversă în fugă șoseaua goală și puse frână doar în stația de autobuz, mulțumindu-le în gând feluritelor forțe din univers care împiedicaseră formarea cozii la ghișeu de bilete. În sfârșit, avea o destinație: acasă.

13

Numai fraierii sunt loviți de mașini

Martți dimineată, când ar fi trebuit să ajungă la ora ei de Pilates de la sala de sport Body Tonic, Hanna zăcea întinsă pe spate, iar două infirmiere grase o spălau cu un burete. După plecarea acestora, doctorul Geist intră în cameră și aprinse lumina.

— Stingeți-o! îi ceru Hanna, pe un ton tăios, acoperindu-și fața.

Doctorul Geist o lăsă aprinsă. Hanna făcuse cerere să i se repartizeze alt medic – dacă tot trebuia să-și petreacă atâta timp acolo, n-ar putea măcar să aibă un doctor un pic mai sexy? – însă, după toate aparențele, nimeni din spital n-o ascultase.

Hanna se strecură pe jumătate sub pătură și aruncă o privire în pudriera ei Chanel. Mda, fața de monstru era

încă prezentă, cu tot cu copcile de pe bărbie, cu ochii cu cearcăne negre, buza inferioară umflată și purpurie și enormele vânătăi din capul pieptului: probabil că vor trece secole până să poată purta din nou topuri decoltate. Oftă și închise pudriera cu zgomot. Abia aștepta să se ducă la Bill Beach ca să-și repare toate defectele.

Doctorul Geist îi examinează Hannei semnele vitale pe un computer care arăta de parcă ar fi fost fabricat în anii șaizeci.

— Refacerea ta decurge foarte bine. Acum, că au dispărut umflăturile, nu constatăm nici o leziune cerebrală. Organele interne se prezintă cât se poate de bine. E un miracol.

— Ha, bombăni Hanna.

— Chiar e un miracol, se amestecă tatăl Hannei, apărând din spatele doctorului Geist. Ne îmbolnăviserăm de grijă, Hanna. Mă îmbolnăvește gândul că a putut să-ți faci ceva una ca asta. Și că încă este în libertate.

Hanna îl privi pe furiș. Tatăl ei purta un sacou gri-cărbune și mocasini negri lucioși. În cele douăsprezece ore de când ea se trezise, fusese incredibil de răbdător, cedând la toate mofturile Hannei... și Hanna avusese o grămadă de mofturi. Mai întâi, ceruse să fie mutată într-o rezervă individuală: ultimul lucru de care avea nevoie era s-o tot audă pe bătrâna aflată de cealaltă parte a paravanului, la terapie în pălăvrăgind despre năravurile ei intestinale și despre iminenta operație la șold. Pe urmă, Hanna își convinsese tatăl să-i cumpere un DVD-player portabil și câteva DVD-uri de la magazinul Target din apropiere. Televizorul închiriat de la spital nu prindea decât șase canale de toată jena. Își implorase tatăl să le ceară asistentelor să-i dea mai multe calmante, și catalogase salteaua patului de spital ca fiind total incomodă, forțându-l să se ducă la magazinul Tempur-Pedic, cu o oră la în urmă, să-i cumpere o saltea din spumă poliuretanică. După cum arăta sacoșa mamut din

plastic cu emblema Tempur-Pedic din mâna lui, se pare că expediția sa fusese încununată de succes.

Doctorul Geist lăasă mapa cu fișa Hannei la locul ei, la picioarele patului.

— Ar trebui să te externăm peste câteva zile. Ai vreo întrebare?

— Da, răspunse Hanna, cu o voce încă răgușită de pe urma aparatului pentru respirat pe care-l purtase după accident. Câte calorii îmi introduce asta? se interesă, arătând spre acul perfuziei din brațul ei.

După cum își simțea șoldurile, avea impresia că mai pierduse din greutate cât timp stătuse în spital – bonus! – însă voia doar să se asigure.

Doctorul Geist o privi exasperat, probabil dorindu-și la rândul lui să-și poată schimba pacienta.

— Sunt antibiotice și substanțe care te hidratează, se grăbi să intervină tatăl Hannei, mângâind-o pe braț. Toate au rolul de a te face să te simți mult mai bine.

Când ieși, împreună cu tatăl ei, doctorul Geist stinse lumina.

Hanna privi chiorâș timp de câteva clipe spre ușa închisă, apoi se lăsă să cadă pe pat. Singurul lucru care putea s-o facă în clipa de față, să se simtă mai bine, ar fi fost un masaj de șase ore făcut de un manechin italian sexy, neapărat la bustul gol. Și, a, da, o față nou-nouță.

Era de-a dreptul înspăimântată de ce i se întâmplase. Se tot întreba dacă, după ce va adormi la loc, se va trezi apoi în propriul ei pat, în așternuturile ei din bumbac pima cu șase sute de cusături, la fel de frumoasă ca înainte, pregătită pentru o zi de mers la cumpărături cu Mona. Cine mai e lovit de o mașină în zilele noastre? Nici măcar nu ajunsese în spital din cauza a ceva șic, cum ar fi o răpire cu cerere de răscumpărare fabuloasă sau tragicul tsunami al Petrei Naumova.

Însă ceea ce o înfricoșa cu mult mai mult – și la care nici voia să se gândească – era enormul gol din memoria ei. Nici măcar de petrecerea aniversară a Monei nu putea

să-și amintească.

Tocmai atunci, două siluete în familiarele sacouri albastre își făcură apariția la ușă. Când văzură că Hanna e trează și îmbrăcată decent, Aria și Spencer năvăliră înăuntru, încruntate de îngrijorare.

— Am încercat să te vizităm aseară, îi zise Spencer, dar asistentele n-au vrut să ne lase să intrăm.

Hanna observă că Aria îi privea pe furiș contuziile verzui, cu o expresie îngrețoșată pe față.

— Ce e? se răsti ea, netezindu-și părul lung, castaniu, pe care tocmai îl pulverizase cu Bumble&Bumble Surf Spray. Ar trebui să încerci să semeni mai mult cu Florence Nightingale⁸², Aria. Sean chiar se pricepe la așa ceva.

Pe Hanna încă o rodea gândul că fostul ei iubit, Sean Ackard, se despărțise de ea ca să fie cu Aria. Astăzi, părul îi atârna Ariei în șuvițe grosolane pe lângă față și, pe sub sacoul de la Rosewood Day, purta o rochie strâmtă în carouri roșii și albe. Arăta ca o încrucișare între baterista aia ciudată de la White Stripes și o față de masă. În plus, ce, nu știa că, dacă o prinde fără fusta plisată ecosez care face parte din uniforma școlii, Appleton o trimite acasă și-o pune să se schimbe?

— M-am despărțit de Sean, îngăimă Aria.

Hanna înălță din sprânceană, curioasă.

— A, zău? Cum așa?

Aria se așeză pe micul scaun din plastic de lângă patul Hannei.

— N-are importanță în clipa de față. Ceea ce contează ești... tu, zise, și lacrimile îi izvorâră din ochi. Aș fi vrut să fi ajuns mai devreme la terenul de joacă. Mă tot gândesc la asta. Am fi putut, cumva, să oprim mașina aia. Am fi putut să te dăm la o parte din drumul ei.

---

⁸² Infirmieră și scriitoare engleză (1820-1910), devenită celebră pentru munca de pionierat depusă în îngrijirea răniților din războiul Crimeii. Ulterior, și-a înființat propria școală de infirmiere.

Hanna o privi fix, simțind cum i se pune un nod în gal
— Ai fost acolo?

Aria făcu un semn de încuviințare, apoi aruncă o privire spre Spencer.

— Toate am fost acolo. Și noi, și Emily. Tu ai vrut să ne întâlnim.

Hannei i se acceleră pulsul.

— Eu am vrut?

Aria se aplecă mai aproape de ea. Respirația îi mirosea a gumă Orbit Mint Mojito, o aromă pe care Hanna o detesta.

— Ai zis că știi cine e A.

— Ce? șopti Hanna.

— Nu-ți amintești? țipă strident Spencer. Hanna, A. te-a lovit!

Își scoase Sidekick-ul și-i arătă un mesaj pe el.

— Uite! o îndemnă.

Hanna se holbă la ecran. Știa prea multe. – A.

— A. ni l-a trimis imediat după ce ai fost lovită de mașină, îi explică Spencer, în șoaptă.

Hanna clipi greoi, buimăcită. Mintea îi era ca o geantă Gucci, mare și adâncă, și când scotocea pe fundul ei, nu reușea să găsească amintirea de care avea nevoie.

— A. a încercat să mă omoare?

Stomacul începu să i se răscolească. Toată ziua avusese în adâncul sufletului senzația aceasta îngrozitoare, că nu fusese un accident. Însă încercase s-o alunge, spunându-și că era o prostie.

— Poate că A. a vorbit cu tine? încercă Spencer. Sau poate că ai văzut cine e, în timp ce făcea ceva. Poți să te gândești? Ne temem că, dacă tu n-o să-ți amintești cine e A., atunci A ar putea...

Se întrerupse, înghițind în sec.

— ...să lovească iar, șopti Aria.

Îngrozită, Hanna se cutremură și fu năpădită de o sudoare rece.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e seara de

dinaintea petrecerii Monei, bâigui ea. Următorul e că stăteam toate în curtea din spatele casei lui Ali. Eram din nou într-a șaptea. Chiar în ziua de dinaintea dispariției lui Ali, când discutam despre locul în care urma să ne ținem petrecerea în pijamale, adică hambarul. Ți-aduci aminte de asta?

Spencer își miji ochii.

— Hm... sigur. Cred că da.

— Eu o tot avertizam pe Ali că o să moară a doua zi, explică Hanna, ridicând tonul. Însă Ali nu voia să-mi acorde atenție. Și, deodată, m-a privit drept în ochi și mi-a zis că nu e cazul să fac atâta tămbălău din asta. Mi-a zis că ea e bine.

Spencer avu un schimb de priviri cu Aria.

— Hanna, a fost un vis, îi atrase atenția Aria, cu toată delicatetea.

— Păi, mda, evident, replică Hanna, dându-și ochii peste cap. Doar că ziceam și eu așa... Ali chiar părea că se află acolo.

Arătă spre un balon roz, pe care scria FĂ-TE BINE REPEDE, aflat la picioarele patului. Avea un chip lunguiet și brațele și picioarele ca burduful de acordeon, și putea să meargă singur.

Dar, înainte ca vreuna dintre vechile prietene ale Hannei să mai poată spune ceva, o voce puternică interveni.

— Unde-i cea mai sexy pacientă din spitalul ăsta?

Mona era în prag, cu brațele larg desfăcute. Și ea purta sacoul și fusta de uniformă de la Rosewood Day, împreună cu o uluitoare pereche de cizme Marc Jacobs, pe care Hanna n-o mai văzuse niciodată. Mona aruncă o privire bănuitoare spre Aria și Spencer, după care trânti pe noptieră un team de reviste Vogue, Elle, Lucky și Us Weekly.

— Pour vous, Hanna. S-au întâmplat multe lucruri cu Lindsay Lohan, pe care noi două trebuie să le discutăm.

— Ce mult te iubesc, strigă Hanna, străduindu-se la

repezeală să-și schimbe dispoziția.

Nu putea să zăbovească prea mult asupra poveștii acesteia cu A. Pur și simplu, nu putea. Se simți ușurată la gândul că nu halucinase ieri, când se trezise și-o văzuse pe Mona stând lângă patul ei. Relația cu Mona fusese destul de spinoasă săptămâna trecută, însă ultima amintire a Hannei era că primise prin poștă rochia de curte pentru petrecerea aniversară a Monei. Era, în mod evident, o ramură de măslin, însă i se părea ciudat faptul că nu-și putea aminti conversația lor de la machiaj: de obicei, când Hanna și Mona se machiau, își ofereau una alteia cadouri, cum ar fi o husă nouă pentru iPod sau o pereche de mănuși Coach, din piele de ied.

Spencer o privi pe Mona.

— Ei bine, acum, că Hanna s-a trezit, cred că nu mai trebuie să facem chestia aia vineri.

Hanna ciuli urechile.

— Care chestie?

Mona se cocoță pe marginea patului.

— Voiam să organizăm o mică întâlnire de rugăciuni pentru tine, la Country Club-ul din Rosewood, mărturisii ea. Toată lumea de la școală era invitată.

Emoționată, Hanna își duse la gură mâna la care avea perfuzia.

— Aveați de gând să faceți asta... pentru mine?

Îi întâlni privirea Monei. I se părea neobișnuit ca aceasta să pună la cale o petrecere împreună cu Spencer – Mona avea o mulțime de probleme cu vechile prietene ale Hannei –, însă acum Mona părea într-adevăr entuziasmată. Hanna simți că-i crește inima.

— Din moment ce clubul e deja închiriat... n-am putea, eventual, să dăm o petrecere de revenire? propuse ea, cu o voce mică, ezitantă.

Își încrucișă degetele celeilalte mâini pe sub așternut, ca să-i aducă noroc, sperând că Monei nu i se va părea o idee ridicolă.

Mona strânse din buzele perfect conturate.

— Eu n-aș putea să spun nu când e vorba de o petrecere. Mai ales o petrecere pentru tine, Han.

Hanna se simți scăpărând pe dinăuntru. Era cea mai bună veste din câte primise toată ziua; mai bună chiar și decât promisiunea infirmierelor că o vor lăsa să meargă la baie nesupravegheată. Ar fi vrut să sară din pat și să-i ofere Monei o îmbrățișare uriașă și plină de recunoștință, cu semnificația cât-de-mult-mă-bucur-că-suntem-iar-prietene, însă era legată de prea multe tuburi.

— Mai ales pentru că nu-mi amintesc de petrecerea de ziua ta, preciză Hanna, bosumflându-se. Este că a fost minunată?

Mona își lăsă ochii în jos, culegându-și o scamă de pe pulover.

— Nu-i nimic, zise Hanna repede. Poți să-mi spui c-a fost trăsnet. Suport orice.

Stătu pe gânduri câteva clipe.

— Și am o idee fantastică, adăugă. Dacă tot se apropie Halloween-ul, iar eu nu arăt la capacitatea maximă în prezent...

Își flutură mâinile prin dreptul feței.

— Haideti să facem un bal mascat!

— Perfect, izbucni Mona. O, Han, o să fie formidabil!

O apucă de mâini pe Hanna și începură să chicotească împreună. Aria și Spencer le priviră stânjenite, rămase pe dinafară. Însă Hanna n-avea de gând să chicotească și cu ele. Asta era ceva care se face numai cu cea mai bună prietenă, și nu exista decât una în lumea Hannei.

14

Interogatoriu, cu o tușă de spionaj

Marti după-amiază, după o rapidă întrunire a comitetului de redactare a anuarului și o oră de antrenament la hochei pe iarbă, Spencer pătrunse cu mașina pe aleea circulară pavată cu gresie albastră din fața casei. Pe alee mai era o mașină de patrulare cu

însemnele poliției din Rosewood, alături de cuirasatul de Range Rover gri al doamnei Hastings.

Inima îi ajunsese iute în gât lui Spencer, așa cum i se mai întâmplase de multe ori în ultimele câteva zile. Să fi comis o imensă greșală, mărturisindu-i Melissei vina față de Ali? Dacă Melissa spusese că Spencer nu avea instinct criminal doar ca să-i abată atenția? Dacă-l chemase pe Wilden și-i spusese că Spencer înfăptuise crima?

Spencer se gândi încă o dată la seara aceea. Sora ei avusese un zâmbet atât de sinistru pe față când afirmase că Spencer n-ar fi putut s-o asasineze pe Ali! Și cuvintele pe care le alesese fuseseră neobișnuite, la rândul lor: spusese o singură persoană putea s-o omoare. De ce nu spusese nebună sau nemiloasă? Cuvântul singură făcea ca totul să sune într-un mod special. Spencer fusese într-atât de înspăimântată, încât de atunci o evitase pe Melissa, simțindu-se stânjenită și nesigură în prezența ei.

După ce se strecură pe ușa din față și-și atârână treniul Burberry în dulapul din vestibul, observă că Melissa și Ian stăteau, extrem de rigizi, pe canapeaua din livingul casei Hastings, ca și cum ar fi fost muștruluiți în biroul directorului. Ofițerul Wilden se afla în fața lor, pe fotoliul din piele.

— B-bună, se bâlbâi Spencer, surprinsă.

— A, Spencer, zise Wilden, salutând-o printr-o înclinare a capului. Tocmai stăteam de vorbă cu sora ta și cu Ian pentru câteva minute, dacă ești amabilă să ne scuzi.

Spencer făcu un pas mare înapoi.

— D-despre ce vorbești?

— Le pun doar câteva întrebări legate de seara dispariției lui Alison DiLaurentis, îi răspunse Wilden, cu ochii în carnetelul lui. Încerc să aflu care este punctul de vedere al fiecăruia.

În cameră se așternu tăcerea, excepție făcând sunetele emise de ionizatorul cumpărat de mama lui Spencer, după ce alergologul îi spusese că toți acarienii

din praf pot să le provoace riduri femeilor. Spencer se retrase încet din încăpere.

— E o scrisoare pentru tine pe masa din hol, strigă Melissa, chiar în timp ce Spencer trecea de colț. Ji-a lăsat-o mama.

Într-adevăr, pe masa din hol era un teanc de plicuri, lângă un vas din teracotă de forma unui stup, care chipurile reprezentase un cadou pentru străbunica lui Spencer din partea Lui Howard Hughes. Scrisoarea pentru Spencer era chiar deasupra, într-un plic deja desfăcut, cu numele ei scris de mână pe partea din față. Înăuntru era o invitație tipărită pe un carton tare, de culoare crem. Literele aurii, cu volute, alcătuiau următoarele cuvinte: Comitetul pentru decernarea Orhideei de Aur vă invită la micul dejun și interviul finaliștilor organizate la restaurantul Daniel din New York City, în ziua de vineri, 15 octombrie.

Într-un colț era lipit un bilețel. Mama ei îi scrisese: Spencer, am rezolvat deja problema cu profesorii tăi. Avem camere rezervate la W, pentru noaptea de joi spre vineri.

Spencer își lipi cartonul de față. Mirosea un pic a colonie Polo, sau poate că Wilden era cel care mirosea astfel. Părinții ei chiar o încurajau să concureze, știind ceea ce știau? I se părea de-a dreptul supranatural. Și greșit.

Sau... să fi fost așa? Își trecu degetele peste literele în relief de pe invitație. Spencer tânjise încă din clasa a treia să câștige o Orhidee de Aur, și poate că părinții își aminteau de dorința ei. Și, dacă n-ar fi fost într-atât de înspăimântată în legătură cu Ali și cu A., sigur ar fi fost capabilă să-și scrie propriul eseu demn de Orhideea de Aur. Și-atunci, de ce să nu concureze cu adevărat? se gândi la ce-i spusese Melissa: părinții îi vor oferi o recompensă frumoasă dacă va câștiga. Și mare nevoie avea de o recompensă, în clipa de față.

Ceasul bătrânesc cu pendulă din living bătu de șase

ori. Spencer presupuse că Wilden va aștepta, vrând să se asigure că ea ajunge sus, în camera ei, înainte de a începe discuția. Tropăi zgomotos pe primele câteva trepte, după care se opri și merse pe loc, ca să pară că-și continuă drumul până la etaj. Îi vedea perfect pe Ian și pe Melissa printre barele balustradei, însă ea nu putea fi văzută de nimeni.

— OK, zise Wilden, dregându-și glasul. Așadar, să ne întoarcem la Alison DiLaurentis.

Melissa strâmbă din nas.

— Eu tot nu înțeleg prea bine ce legătură are cu noi. Mai bine ați vorbi cu sora mea.

Spencer închise ochii. Acum începe.

— Totuși, va trebui să mă suportați, replică Wilden. Voi doi vreți mă ajutați să descopăr persoana care a asasinat-o pe Alison, nu-i așa?

— Desigur, răspunse Melissa, arogantă, înroșindu-se la față.

— Bun, zise Wilden. Și, în timp ce el scotea la iveală un carnet legat cu o spirală neagră, Spencer expiră cu încetineală. Așadar, continuă Wilden, voi ați fost în hambar, cu Alison și prietenele ei, cu puțin timp înainte ca ea să dispară, corect?

Melissa încuviință.

— Au intrat peste noi. Spencer i-a rugat pe părinții noștri s-o lase să folosească hambarul pentru petrecerea lor în pijamale. Ea credea că eu o să plec la Praga în seara aceea, dar de fapt plecarea era programată pentru a doua zi. Totuși, noi am plecat. Le-am lăsat lor hambarul.

Zâmbi cu mândrie, de parcă ar fi comis un act extrem-de-calcuțat!

— OK... Wilden mâzgăli ceva în carnețelul lui. Și n-ați văzut nimic neobișnuit prin curtea voastră în seara aceea? Pe cineva stând la pândă, nimic de genul acesta?

— Nimic, îi răspunse Melissa, liniștită. Încă o dată, Spencer se simți recunoscătoare, dar și derutată, în

același timp. De-ce n-o dădea de gol Melissa, cea cu inima de gheață?

— Și unde ați plecat pe urmă? se interesă Wilden.

Melissa și Ian părăură surprinși.

— Ne-am dus în biroul Melissei. Exact acolo, răspunse Ian, arătându-i spre hol. Am... stat doar. La televizor. Nn mai știu.

— Și ați rămas împreună toată noaptea?

Ian aruncă o privire spre Melissa.

— Păi, adică, asta a fost acum patru ani și ceva, așa că e cam greu să-mi aduc aminte, dar, mda, sunt destul de sigur că da.

— Melissa? întrebă Wilden.

Melissa dădu un bobârnac unui ciucure al pernei de lângă ea. Pentru o fracțiune de secundă, Spencer văzu o expresie îngrozită trecându-i pe față. Dar, cât ai clipi din ochi, dispăru.

— Am fost împreună.

— OK, zise Wilden, plimbându-și privirea de la unul la celălalt, ca și cum l-ar fi săcâit ceva. Și... Ian, a fost ceva între tine și Alison?

Ian se întristă. Își drese glasul.

— Ali se îndrăgostise de mine. Am flirtat un pic cu ea, atât și nimic mai mult.

Spencer căscă gura și-și roti maxilarul, mirată. Ian mințea... în fața unui polițist? Aruncă o privire spre sora ei, însă Melissa stătea cu ochii drept înaintea, cu un mic zâmbet de superioritate pe buze. Eu cam știu că Ian și Ali au fost împreună, grația zâmbetul acela.

Spencer se gândi la amintirea despre care vorbise Hanna, la spital, ceva mai devreme, cu ele patru acasă la Ali, cu o zi înainte de dispariția ei. Amănuntele acelei zile erau încețoșate, însă Spencer își amintea că ele o văzuseră pe Melissa întorcându-se spre hambarul familiei Hastings. Ali strigase la ea, întrebând-o pe Melissa dacă nu-și făcea griji cu privire la posibilitatea ca Ian să-și găsească o altă iubită, cât timp stătea Melissa la Praga.

Spencer o pocnise pe Ali pentru acea replică, avertizând-o să-și țină gura. De când recunoscuse față de Ali, și numai față de Ali, că se sărutase cu Ian, Ali o tot amenința că-i va spune Melissei ce făcuse Spencer, dacă aceasta nu-i mărturisea personal. Prin urmare, Spencer avusese impresia că remarcă lui Ali avea în intenție s-o sâcâie pe ea, nu pe Melissa.

— Așa făcea Ali, nu? Da, dar acum nu mai era chiar atât de convinsă.

Pe urmă, Melissa ridicase din umeri, bombănise ceva în barbă și pornise vijelioasă spre hambarul familiei Hastings. Totuși Spencer își aminti că, în drum, sora ei se oprise să privească spre groapa pe care o săpau lucrătorii în curtea din spate a casei lui Ali. Era ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în memorie dimensiunile ei.

Spencer își acoperi gura cu palma. Săptămâna trecută, primise un SMS de la A., în timp ce stătea în fața oglinzii de toaletă. În el scria: Persoana care a asasinat-o pe Ali e chiar în fața ta, și imediat după ce-l citise, Melissa își făcuse apariția în prag, ca s-o anunțe că reportera de la Philadelphia Sentinel o aștepta jos. Deci și Melissa se aflase în fața lui Spencer, ca și propria-i reflexie din oglindă.

Când Wilden le strânse mâinile lui Ian și Melissei și se ridică să plece, Spencer urcă în grabă și fără zgomot restul treptelor, cu mintea ca un vârtej. Cu o zi înainte de dispariția ei, Ali zisese: „Știți ce, fetelor? Cred că asta o să fie vara lui Ali.” Părusese atât de sigură de afirmația ei, atât de încrezătoare în faptul că lucrurile vor decurge așa cum își dorea! Dar chiar dacă Ali putea să le terorizeze pe ele patru, silindu-le să facă tot ce le spunea ea, nimeni, absolut nimeni, nu putea să joace astfel de jocuri psihologice cu sora lui Spencer. Pentru că, până la urmă, Melissa câștiga. Întotdeauna!

Miercuri dimineată devreme, mama lui Emily conducea în tăcere automobilul familiei – ieși din parcare stației de autobuz Greyhound din Philadelphia și porni pe Autostrada 76, în momentul de vârf al dimineții, trecând pe lângă încântătoarele case terasate de lângă Schuylkill River și îndreptându-se direct către Spitalul Memorial din Rosewood. Chiar dacă Emily avea o nevoie acută de a face un duș după chinuitoarea ei călătorie de zece ore cu autobuzul, voia neapărat să vadă ce mai făcea Hanna.

Până să ajungă la spital, Emily începu să-și facă griji la gândul că ar fi comis o gravă eroare. Își sunase părinții înainte de a se urca în autobuz, la zece seara, spunându-le că-i văzuse la televizor, că ea era bine și că urma să se întoarcă acasă. Părinții ei păruseră că se bucură... însă tocmai atunci bateria telefonului se terminase, așa că nu aflase nimic sigur. De când se suise în mașină, singurul lucru pe care-l auzise de la mama ei fusese „Ești bine?”. Iar după ce Emily îi răspunsese că da, doamna Fields o informase că Hanna se trezise, după care amuțise.

Mama lui Emily pătrunse sub copertina intrării principale a spitalului și opri motorul. Scoase un lung oftat de tristețe și-și lăasă, pentru scurt timp, capul pe volan.

— Mă sperie de moarte să conduc prin Philly, mărturisii ea.

Emily își privi cu atenție mama, cu părul ei sur și aspru, cu puloverul verde smarald și prețiosul colier de perle pe care-l purta absolut în fiecare zi, cam ca personajul Marge din The Simpsons. Dintr-odată, își dădu seama că n-o văzuse niciodată conducând mai departe de Philadelphia. Și că mama ei fusese întotdeauna îngrozită de intersecții, chiar și când nu veneau alte mașini.

— Mulțumesc pentru că m-ai luat, îi zise, aproape șoptit.

Doamna Fields o studie concentrată, cu buzele

tremurându-i.

— Am fost foarte îngrijorați pentru tine. Gândul că te-am putut pierde pentru totdeauna ne-a determinat să regândim anumite lucruri. N-a fost drept să te tritem la Helen, așa cum am făcut noi. Emily, poate că nu acceptăm întru totul hotărârile pe care le-ai luat în legătură cu... cu viața ta, dar vom încerca să ne împăcăm cu ele cum putem mai bine. Asta spune și doctorul Phil⁸³. Tatăl tău și cu mine i-am citit cărțile.

Pe geamul mașinii, Emily văzu afară un cuplu tânăr cu un cărucior Silver Cross, îndreptându-se către un Porsche Cayenne. Doi medici de culoare, atrăgători, având douăzeci și ceva de ani, se îmbrânceau reciproc în glumă. Emily inspiră aerul cu miros de caprifoi; observă peste drum un magazin Wawa. Era, categoric, în Rosewood. Nu aterizase forțat în viața vreunei alte fete.

— OK, rosti ea, gătuată de emoție. Simțea mâncărimi în tot corpul, mai ales în palme. Păi... mulțumesc. Asta mă face într-adevăr fericită.

Doamna Fields își vârî mâna în geantă și scoase de acolo o pungă de plastic Barnes&Noble, pe care i-o întinse lui Emily.

— E pentru tine.

Înăuntru era un DVD cu Finding Nemo. Emily își ridică privirea, nedumerită.

— Ellen DeGeneres e vocea peștișorului nostim, îi explică mama lui Emily pe un ton care sugera „cum de nu știi?”. Ne-am gândit că poate o să-ți placă de ea.

Dintr-odată, Emily înțelese. Ellen DeGeneres era o înotătoare lesbiană, exact ca Emily.

— Mersi, zise, strângând DVD-ul la piept, neobișnuit de emoționată.

Coborî împleticindu-se din mașină și se duse spre ușa

---

⁸³ Phil Calvin Megraw, cunoscut ca Dr. Phil, personalitate a televiziunii americane, gazda unui popular show menit să le ofere telespectatorilor sfaturi din experiența sa profesională de fost psiholog.

automată de la intrarea în spital, cuprinsă de amețeală. În timp ce trecea de recepție, de cafea și de magazinul cu bunuri de lux, cuvintele mamei ei îi pătrunseră, încetul cu încetul, în minte. Familia ei o acceptase? se întrebă dacă n-ar trebui s-o sune pe Maya și s-o anunțe că s-a întors. Dar ce-ar putea să-i spună? Am venit acasă! Părinții mei sunt mișto acum! Putem să ieșim împreună! I se părea atât de aiurea.

Salonul Hannei era la etajul al cincilea. Când Emily deschise ușa, Aria și Spencer erau deja lângă pat, cu cafele Veni de la Starbucks în mână. Un șir de cusături negre, șerpuind, ieșea în evidență pe bărbia Hannei, iar pe un braț avea ditamai ghipsul. Lângă patul ei era un enorm buchet de flori și întreaga încăpere mirosea a ulei de rozmarin pentru aromoterapie.

— Salut, Hanna, zise Emily, închizând încet ușa. Ce mai faci?

Hanna oftă, aproape săcâită.

— Și tu ai venit să mă întreb despre A.?

Emily privi spre Aria, apoi spre Spencer, care tot trăgea nervoasă, de marginea paharului ei de carton. I se părea ciudat să le vadă împreună pe Aria și pe Spencer: ce, Aria nu bănuia că Spencer fusese cea care o omorâse pe Ali? Înălță din sprânceană spre Aria, tocmai ca s-o întrebe așa ceva, însă Aria scutură din cap și mimă îți explic eu mai târziu.

Emily își întoarse privirea spre Hanna.

— Păi, eu am vrut să văd cum te mai simți, dar... mda... începu ea.

— Las-o baltă, o întrerupse Hanna, cu aroganță, răsucindu-și o șuviță de păr în jurul degetului. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Așa că putem la fel de bine să discutăm despre orice altceva.

Vocea îi tremura de durere.

Emily făcu un pas înapoi. Îi aruncă Ariei o privire imploratoare, întrebând-o din ochi: Chiar nu-și amintește? Aria clătină din cap în semn că nu.

— Hanna, dacă noi nu continuăm să-ți punem întrebări, tu n-o să-ți mai amintești niciodată, insistă Spencer. Ai primit un SMS? Un bilețel? Sau poate că A. ți-a pus ceva în buzunar?

Hanna o privi încruntată pe Spencer, cu buzele crispate.

— Ai descoperit ceva în timpul petrecerii Monei sau după? O încurajă Aria. Are vreo legătură cu asta?

— Poate că A. ți-a spus ceva incriminant, își dădu cu părerea Spencer. Sau poate ai văzut cine era persoana de la volanul SUV-ului care te-a lovit?

— Nu vrei să terminați odată? strigă Hanna, și lacrimile îi apărură la colțurile ochilor. Doctorul mi-a zis că hărțuiala asta nu-mi face bine la recuperare.

După câteva secunde, își plimbă degetele peste pătura ei din cașmir moale și trase aer adânc în piept.

— Dacă voi ați putea să vă întoarceți în timp, imediat înainte de moartea lui Ali, credeți c-ați putea s-o împiedicați?

Emily privi în jur. Prietenele ei păreau la fel de buimăcite ca și ea de întrebare.

— Păi, sigur, murmură încet Aria.

— Normal, zise și Emily.

— Și încă ați vrea s-o faceți? le îmboldi Hanna. Ne-am mai dori-o cu adevărat pe Ali în preajma noastră? Acum, când știm că ne-a ascuns secretul cu Toby și că se vedea cu Ian pe la spatele nostru? Acum, că ne-am mai maturizat un pic și ne-am dat seama că Ali era, în esență, o javră?

— Sigur că aș vrea-o înapoi, replică Emily, pe un ton tăios.

Dar când privi iarăși în jur, văzu că prietenele ei se uitau fix în podea și nu spuneau nimic.

— Păi, e clar că n-aș vrea să moară, bâigui într-un final Spencer.

Aria făcu un semn de încuviințare și se apucă să-și cojească oja purpurie de pe unghii.

Hanna își înfășurase o eșarfă Hermes peste o parte din ghips, în ceea ce Emily își imagina că ar fi o tentativă de a-i da un aspect ceva mai drăguț. Restul ghipsului, remarcă Emily, era plin de semnături. Toată lumea din Rosewood semnase deja: era un autograf lăbărțat din partea lui Noel Kahn; unul mai îngrijit de la sora lui Spencer, Melissa; unul cu scris colțuros de la domnul Jennings, profesorul de matematică al Hannei. Cineva scrisese pe ghips doar cuvântul PUPICI!, punctul din semnul exclamării fiind înlocuit de o față zâmbitoare. Emily își trecu degetele peste cuvântul acela, de parcă ar fi fost în Braille.

După câteva minute în care niciuna dintre ele nu mai spusese mare lucru, Aria, Emily și Spencer ieșiră posomorâte din încăpere. Rămaseră tăcute până când ajunseră în fața lifturilor.

— De unde-or fi apărut toate chestiile alea pe care le-ai zis despre Ali? întrebă Emily în șoaptă.

— Hanna a avut un vis cu Ali în timp ce era în comă, îi răspunse Spencer, ridicând din umeri și apăsând pe butonul de coborâre al ascensorului.

— Trebuie s-o facem pe Hanna să-și amintească, zise Aria. Ea știe cine e A.

Era de-abia ora opt dimineața când ieșiră din clădire și ajunseră în parcare. În timp ce o ambulanță gonia pe lângă ele, telefonul mobil al lui Spencer începu să cânte Anotimpurile de Vivaldi. Se căută prin buzunar, enervată.

— Cine-ar putea să mă sune dimineața atât de devreme?

Atunci, piui și telefonul Ariei. Apoi, și al lui Emily.

Un vânt rece se abătu peste cele trei fete. Steagurile cu emblema spitalului, prinse de copertina de la intrarea principală, se umflară în bătaia lui.

— Nu se poate, suspină Spencer.

Emily aruncă o privire, ca să vadă subiectul mesajului. Pe ecran scria PUPICI!, exact ca pe ghipsul Hannei.

V-a fost dor de mine, afurisitelor? Nu mai scormoniți după răspunsuri, dacă nu vreți să vă șterg și vouă memoria. – A.

16

O nouă victimă

În acea după-amiază de miercuri, Spencer aștepta, în patio-ul descoperit de la Country Club, să înceapă, împreună cu Mona Vanderwaal, planificarea balului mascat de întâmpinare pentru Hanna. Răsfoia absentă eseul de la economie avansați, nominalizat la Orhideea de Aur. Când furase eseul din arsenalul de lucrări vechi, din liceu, al Melissei, Spencer nu înțelesese nici jumătate din el... și nici acum nu înțelegea mai mult. Dar, din moment ce membrii juriului de la Orhideea de Aur urmau s-o pună pe jăritic vineri, la micul dejun, hotărâse să-l învețe cuvânt cu cuvânt. Cât de greu putea să fie? Mereu învățase pe de rost monologuri întregi pentru trupa de teatru. Și, în plus, spera că asta ar ajuta-o să-și abată gândurile de la A.

Închise ochii și recită în gând, perfect, primele paragrafe. Apoi, își imaginează vestimentația pe care o va alege pentru interviul ei de la Orhideea de Aur: categoric, ceva de la Cahis sau Chanel, poate și cu o pereche de ochelari cu rame transparente și alură academică. Poate că-și va lua și exemplarul din Philadelphia Sentinel cu articolul despre ea și-l va lăsa să se vadă doar puțin de tot din geantă. Atunci, cei care se ocupau de interviu aveau să-l vadă și să-și zică în sinea lor: Măi să fie, deja a apărut pe prima pagină a unui ziar important!

— Salut, o auzi pe Mona Vanderwaal, de deasupra ei – purta o rochie verde oliv drăguță și cizme negre înalte. Pe umărul drept îi atârna o geantă purpurie supradimensionată, iar în mână ținea un cocktail Jamba Juice. Am venit prea devreme? o întrebă Mona.

— Nu, chiar la fix.

Spencer își mută cărțile pe scaunul de vizavi de ea și vârî în geantă eseul Melissei. Atinse în treacăt telefonul mobil. Se împotrivi din răspuțeri tentației masochiste de a-l scoate și de a reciti mesajul de la A.: Nu mai săpa după răspunsuri. După toate cele întâmplate, după trei zile de tăcere, A. Tot reintrase în viețile lor. Spencer își dorea cu disperare să discute cu Wilden despre asta, dar o îngrozea gândul la ce-ar putea face A, dac-ar afla.

— Ești bine? se interesă Mona, așezându-se și privind-o fix pe Spencer, cu îngrijorare.

— Sigur, răspunse Spencer, agitând paiul în paharul de coca-cola dietetică gol și străduindu-se să-și alunge din minte tot ce era legat de A. Doar că vineri am un interviu pentru un concurs de eseuri, îi explică ea. La New York. Așa că mă cam trec fiori.

Mona zâmbi.

— Așa e, chestia aia cu Orhideea de Aur, nu? Toată lumea vorbește despre asta.

Spencer își lăsă capul în jos, cu o sfială prefăcută. Adora să-și audă numele rostit în anunțurile matinale de la școală cu excepția cazurilor în care trebuia să le citească ea însăși, atunci, i se părea pur și simplu lăudăroșenie. Își examina cu atenție colega. Mona chiar făcuse o treabă extraordinară transformându-se din penibila pasionată de scutere Razor într-o fabuloasă divă, însă Spencer nu reușise s-o privească niciodată altfel decât ca pe una dintre numeroasele fete pe care Ali adora să le tachineze. Era, poate, prima ocazie când discuta cu ea între patru ochi.

Mona își înclină capul într-o parte.

— M-am întâlnit cu sora ta în fața casei voastre, azi dimineață, când am plecat la școală. Mi-a zis că ți-a apărut fotografia în ziarul de duminică.

— Ți-a spus Melissa așa ceva? se miră Spencer, făcând ochii mari și simțind un val de stânjeneală.

Își aminti de expresia temătoare care-i apăruse pe fața Melissei ieri, când o întrebase Wilden ce făcuse în seara

dispariției lui Ali. De ce s-o teme Melissa? Ce-o ascunde Melissa?

Mona clipi nedumerită.

— Mda. De ce? Nu-i adevărat?

— Ba da, e adevărat, răspuse Spencer, clătinând încet din cap. Doar mă surprinde că Melissa a spus ceva drăguț despre mine, atâta tot.

— Cum adică? Întrebă Mona.

— Nu suntem chiar cele mai bune prietene, o lămuri Spencer, aruncând priviri furișe prin patio-ul clubului, năpădită de o senzație că Melissa era acolo, ascultând. În fine, reluă ea. Apropo de petrecere. Am vorbit adineauri cu managerul clubului și totul e pregătit pentru vineri.

— Perfect, o aprobă Mona, scoțând din geantă un teanc de cartonașe și împingându-le spre ea. Astea sunt invitațiile la care m-am gândit. Sunt în formă de mască, vezi? Dar pe partea din față au o folie, așa că, dacă le privești, te vezi în ele.

Spencer își privi imaginea ușor încețoșată de pe invitație. Avea tenul curat, strălucitor, iar nou-refăcutele șuvițe alb-gălbui îi luminau fața.

Mona își răsfoi agenda de buzunar Gucci, consultându-și însemnările.

— Mă mai gândesc, zise ea, că dacă vrem ca Hanna să aibă o experiență într-adevăr specială, s-o aducem în salon făcându-i o intrare grandioasă, în stil de prințesă. Aș zice s-o poarte patru tipi sexy, cu busturile goale, pe un pedestal cu baldachin sau ceva asemănător. Am aranjat să vină mai mulți manechini mâine la Hanna, ca să și-i poată alege singură.

— Asta-i ceva formidabil, aprecie Spencer, împreunându-și mâinile peste agenda Kate Spade. Hanna e norocoasă că ești prietena ei.

Mâhnită, Mona își întoarse privirea spre terenul de golf și lăsă să-i scape un lung suspin.

— La cum au mers lucrurile în ultima vreme între noi două, e o minune că Hanna nu mă urăște.

— Ce spui acolo? se miră Spencer.

Auzise ceva despre o ceartă între Mona și Hanna, la petrecerea de ziua Monei, însă la cât fusese de ocupată și de tulburată, nu prea dăduse atenție zvonurilor.

Mona oftă și-și dădu după ureche o șuviță de păr blond-alburiu.

— Eu și Hanna nu ne-am înțeles prea grozav, recunosc eu. Nu știu, dar ea s-a purtat foarte ciudat. Ne obișnuiserăm să facem totul împreună, însă dintr-odată ea a început cu toate secretele alea, dându-ne peste cap planurile și purtându-se de parcă m-ar urî, zise, și lacrimi îi apăruă în ochi.

Lui Spencer i se puse un nod în gât. Cunoștea perfect senzația. Înainte să dispară, Ali se purtase la fel cu ea.

— Își petrecea foarte mult timp cu voi... și asta mă făcea să fiu un pic geloasă, continuă Mona cu mărturisirile, urmărind cu degetul contururile coșului de pâine gol, rămas pe masă. Sinceră să fiu, am rămas perplexă când Hanna a vrut să ne împrietenim, într-o optă. Ea făcea parte din gașca lui Ali și voi erați o legendă. Mereu am avut impresia că prietenia dintre noi două e prea frumoasă ca să fie adevărată. Poate că mai am încă senzația asta, din când în când.

Spencer o privi fix. Era incredibil cât de mult semăna prietenia dintre Mona și Hanna cu cea dintre ea și Ali. Spencer fusese, și ea, uluită când Ali o alesese să facă parte din cercul ei intim.

— Păi, Hanna a tot stat cu noi din cauză că am avut de-a face cu anumite... probleme, îi zise ea. Dar sunt sigură că ar fi preferat să fie cu tine.

Mona își mușcă buza.

— M-am purtat îngrozitor cu ea. Am crezut că încercă să-mi dea papucii, așa că doar... am trecut la defensivă. Dar când a lovit-o mașina... și când mi-am dat seama că putea să moară... a fost cumplit. E cea mai bună prietenă a mea, de atâția ani, zise, acoperindu-și fața cu palmele. Nu vreau decât să uit toate astea. Nu vreau decât ca

lucrurile să revină la normal.

Talismanele agățate de brățara Tiffany a Monei scoaseră un clinchet drăguț. Mona strânse din buze, ca și cum ar fi fost pe cale să izbucnească în plâns. Spencer se simți brusc vinovată pentru vremurile în care obișnuiau s-o tachineze pe Mona. Ali își bătea joc de tenul ei, zicând că parc-ar fi de tapir, ba chiar și de înălțimea ei: Ali susținea mereu că Mona era suficient de scundă ca să fie versiunea feminină a lui Mini Me, din Austin Powers. Ali mai pretindea că Mona avea celulită pe burtă: o văzuse schimbându-se în vestiarul de la Country Club și aproape că-i venise să vomite de cât era de urâtă. Spencer n-o crezuse, așa că odată, când Ali își petrecea noaptea acasă la Spencer, se furișaseră până la casa Monei, aflată ceva mai încolo pe stradă, și-o spionaseră în timp ce dansa pe clipurile de la MTV, în biroul ei. „Sper să i se ridice bluza”, îi șoptise Ali. „Și-atunci, o s-o vezi în toată urâtenia ei.”

Bluza rămăsese la locul ei. Mona dansase în continuare, cu frenezie, așa cum mai dansa și Spencer când credea că nu o vede nimeni. Deodată, Ali ciocănisă în geam. Mona se făcuse roșie la față și ieșise fuga din cameră.

— Sunt convinsă că totul o să fie bine între tine și Hanna, îi zise Spencer cu blândețe Monei, punându-i o mână pe braț. Și ultimul lucru pe care trebuie să-l faci e să te învinuiești singură.

— Așa sper, îi răspunse Mona, cu un zâmbet vulnerabil. Mersi că m-ai ascultat.

Le întrerupse chelnerița, care veni să pună pe masa nota de plată. Spencer semnă plătind din contul tatălui ei pentru cele două coca-cola dietetice. Rămase surprinsă când văzu că se făcuse aproape ora cinci. Se ridică tristă, fiindcă n-ar fi vrut ca discuția dintre ele să se încheie. Când mai vorbise ea cu cineva despre un subiect real?

— Întârzii la repetiții, zise, oftând lung, stresată.

Mona o examinează din ochi câteva clipe, după care

aruncă o privire prin salon.

— De fapt, poate că nu ți-ai dori să pleci încă, îi zise, arătându-i cu capul spre ușile duble din sticlă, în timp ce culoarea îi revenea în obraji. Tipul de colo tocmai a pus ochii pe tine.

Spencer privi peste umăr. Doi băieți de vârsta studenției în tricouri polo Lacoste, stăteau la o masă din colț, bând câte un Bombay Sapphire și apă minerală.

— Care dintre ei? se interesă, în șoaptă.

— Domnul manechin de la Hugo Boss, o informă Mona arătându-i spre tipul brunet cu maxilare pătrătoase. O expresie vicleană îi apăru pe față. Vrei să-l faci să-și iasă din minți? îi propuse ea lui Spencer.

— Cum? întrebă Spencer.

— Să-l „străfulgeri”, șopti Mona, făcând semn cu bărbia spre fusta lui Spencer, care-și lăsă mâinile în poală, rușinată.

— O să fim date afară!

— Ba nu, îi răspunse Mona, cu un zâmbet de cunoscătoare. Pun pariu c-o să-ți mai alunge din stresul legat de Orhideea de Aur. E ca un tratament instant la spa.

Spencer stătu câteva clipe să se gândească.

— O fac, dac-o faci și tu.

Mona încuviință, ridicându-se.

— La trei.

Spencer se ridică și ea. Mona tuși încet, ca să le atragă atenția. Capetele ambelor băieți se răsuciră. Mona începu să numere.

— Unu... doi...

— Trei! țipă Spencer.

Își ridicară repede fustele, Spencer dezvăluindu-și pantalonașii băiețești Eres, din mătase verde, iar Mona arătându-și chiloții sexy, din dantelă neagră: categoric nu de genul celor purtați de o fată care adoră scuterele marca Razor. Nu-și ținură fustele ridicate decât pentru o clipă, însă fu îndeajuns. Tipul brunet din colț împrășcă

masa cu berea din gură. Manechinul de la Hugo Boss păru gata să leșine. Spencer și Mona își lăsară fustele să cadă la loc, hohotind de râs.

— Mama mă-sii, chicoti Mona, cu pieptul tresăltându-i. A fost formidabil.

Lui Spencer, inima continua să-i bată cu mare viteză în piept. Amândoi băieții se holbau încă la ele, cu gurile căscate.

— Crezi c-o mai fi văzut și altcineva? Întrebă ea în șoaptă.

— Cui naiba îi pasă? Ce, doar nu ne-or da pe noi afară de-aici?

Obrajii lui Spencer se încinseră, flatată fiind de faptul că Mona o considera și pe ea la fel de irezistibilă.

— Acum chiar am întârziat, murmură ea. Dar a meritat.

— Normal că da, zise Mona, trimițându-i o bezea. Promite-mi c-o s-o mai facem și altă dată.

Spencer încuviință și-i trimise înapoi bezeaua, după care se zori să traverseze principalul salon al restaurantului. Se simțea mult mai bine decât în ultimele zile. Cu ajutorul Monei, reușise să mai uite de A., de Orhideea de Aur, ca și de Melissa, timp de trei minute încheiate.

Dar, în timp ce mergea prin parcare clubului, simți o mână prinzând-o de braț.

— Stai puțin.

Când se întoarse, Spencer o văzu pe Mona, răsucindu-și agitată colierul cu diamante de la gât. Expresia ei se transformase din veselă obrăznicie în ceva mult mai prudent și nesigur.

— Știi că ești în mare întârziere, rosti Mona, repezit, și nu vreau să te deranjez, dar mi se tot întâmplă ceva și chiar am nevoie să discut cu cineva despre asta. Știi că nu ne cunoaștem prea bine, dar cu Hanna nu pot să vorbesc... are și așa destule probleme. Iar oricine altcineva ar împrăști vorba prin toată școala.

Spencer se cocoță pe marginea unui vas mare din

ceramică, pentru flori, și făcu o figură îngrijorată.

— Ce este?

Mona privi în jur, precaută, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu erau prin preajmă amatori de golf înveșmântați în straie Ralph Lauren.

— Tot primesc... SMS-uri, mărturisi ea, în șoaptă.

Pentru o clipă, Spencer avu impresia că nu aude bine.

— Ce-ai spus?

— SMS-uri, repetă Mona. N-am primit decât două, dar nu sunt semnate cu adevărat, așa că nu știu de la cine ar putea să fie. Spun tot felul... tot felul de lucruri oribile despre mine, zise ea, mușcându-și buza. Și m-au cam înfricoșat.

O rândunică zbură pe lângă ele, aterizând pe trunchiul unui măr pădureț golaș. O mașină de tuns gazonul prinse viață în depărtare. Spencer o privi pe Mona cu gura căscată.

— Sunt de la... A.? șopti ea.

Mona se albi la față atât de tare, încât până și pistruii îi dispărură.

— De unde știi?

— Pentru că... zise Spencer, trăgând aer în piept.

Nu era adevărat! Nu putea să fie adevărat!

— ...pentru că Hanna și cu mine... și Aria, și Emily... toate primim astfel de mesaje.

17

Pisicile știu să se bată strașnic, nu-i așa?

Miercuri dimineață, exact când Hanna se întorcea de pe o parte pe cealaltă în patul ei de spital – din câte auzise, dacă stătea prea mult într-o singură poziție, puteai să faci răni, ceea ce era chiar mai neplăcut decât acnea –, auzi o bătaie în ușă. Aproape că nici n-ar fi vrut să răspundă. Se cam săturase de toate vizitatoarele ei băgărețe, și mai ales de Spencer, Aria și Emily.

— Fiți gata de petrecereeee! zberă cineva.

Patru băieți se strecurară înăuntru: Noel Kahn, Mason Byers, fratele mai mic al Ariei, Mike, și, surpriza surprizelor, Sean Ackard, fostul iubit al Hannei... și al Ariei, din câte se părea.

— Salut, băieți, zise Hanna, ridicând pătura de cașmir de culoarea ovăzului, pe care i-o adusese Mona de-acasă, astfel încât să-și acopere jumătatea inferioară a feței, lăsându-și doar ochii la vedere.

Câteva clipe mai târziu, sosi și Lucas Beattie, aducând cu el un buchet mare de flori.

Noel îi aruncă o privire lui Lucas, după care-și dădu ochii peste cap.

— Supracompensație pentru ceva?

— Hm? se miră Lucas, căruia aproape nici nu i se mai vedea fața din cauza buchetului.

Hanna nu înțelegea de ce o vizita mereu Lucas. Sigur, fuseseră prieteni pentru un minut săptămâna trecută, când Lucas o luase la o plimbare în balonul cu aer cald al tatălui său și o lăsase să-și verse toate necazurile. Hanna știa cât de mult îi plăcea lui de ea – în timpul călătoriei cu balonul, aproape că-i dăruise inima lui –, însă după ce primise cu poșta rochia de curte din partea Monei, Hanna își amintea limpede că-i trimisese lui Lucas un mesaj urâcios, confirmându-i că ea nu era de nasul lui. Se gândi dacă să-i amintească asta și acum, numai că... Lucas îi fusese destul de util. Se dusese la Sephora și-i cumpărase Hanei o grămadă de mărunțișuri pentru machiaj, îi citea cuvânt cu cuvânt din Teen Vogue și se dădea bine pe lângă doctori, convingându-i să-i permită să pulverizeze prin cameră uleiuri Bliss pentru aromoterapie, exact cum îl rugase Hanna. Îi cam plăcea să-l aibă prin preajmă. Dacă ea n-ar fi fost atât de populară și de fabuloasă, el probabil c-ar fi putut să-i fie un iubit strașnic. Era fără îndoială, destul de drăguț... mult mai drăguț decât Sean chiar.

Hanna îl privi acum pe Sean. Stătea țeapăn pe un scaun din plastic pentru vizitatori, uitându-se pe furiș la

numeroasele cărți de vizită cu urări de însănătoșire pentru Hanna. S-o viziteze pe Hanna la spital era ceva atât de caracteristic pentru el! Ar fi vrut să-l întrebe de ce se despărțise de Aria, dar, dintr-odată, își dădu seama că n-o interesa.

Noel o privi curios.

— Ce-i cu... vălul ăsta?

— Așa mi-au zis doctorii să stau, răspunse Hanna, strângându-și și mai mult pătura în jurul nasului. Ca să... cum să zic, să țin la distanță microbii. Și, în plus, voi să vă concentrați mai mult asupra ochilor mei frumoși.

— Și, cum e să fii în comă? se interesă Noel, cocoțându-se pe marginea patului Hannei și turtind o broască țestoasă din pluș pe care i-o aduseseră ieri unchiul și mătușa ei. A fost, ca să zic așa, ca atunci când iei LSD?

— Acum îți dau și marijuana ca tratament? întrebă Mike, plin de speranță, cu ochii lui albaștri sclipind. Pun pariu că aprovizionarea spitalului e super.

— Noo, pun pariu că-i dau calmante, zise Mason, ai cărui părinți erau doctori, așa că întotdeauna făcea paradă de cunoștințele lui medicale. Pacienții din spitale, adăugă el, sunt foarte bine tratați.

— Asistentele sunt sexy? bolborosi Mike. Se dezbracă pentru tine?

— Tu ești goală sub astea? întrebă și Noel. Lasă-ne să aruncăm un ochi!

— Băieți! exclamă Lucas, pe un ton îngrozit.

Băieții își întoarseră privirile spre el și-și dădură ochii peste cap... cu excepția lui Sean, care părea la fel de stânjenit ca și Lucas. Sean probabil că făcea încă parte din Clubul Virginilor, își zise Hanna, zâmbind cu superioritate.

— Nu-i nimic, ciripi ea. Mă descurc.

De fapt, era reconfortant să-i aibă aici pe băieți, inclusiv comentariile lor nepotrivite. Toți ceilalți vizitatori fuseseră al naibii de serioși. În timp ce băieții se adunară

în jurul ei, să semneze pe ghips, Hanna își aminti de ceva și se ridică în capul oaselor.

— Auziți, veniți și voi la petrecerea mea de vineri, da? Spencer și Mona pun totul la cale, deci sunt convinsă c-o să fie super.

— N-aș vrea s-o ratez, răspunse Noel, întorcându-și capul spre Mason și Mike, care priveau afară pe fereastră și pălăvrăgeau despre ce membre și-ar fractura dacă ar sări de la etajul al cincilea, unde se afla salonul Hannei. Dar care-i faza între tine și Mona, în definitiv? se interesă Noel.

— Nu-i nimic, zise Hanna, tresărind. De ce?

Noel își puse capacul la stilou.

— Voi două v-ați încăierat ca pisicile la petrecerea ei. Miau!

— Da? întrebă Hanna, nedumerită.

Lucas fu cuprins de un acces necontrolat de tuse.

— Noel, n-a fost nicidecum încăierare! interveni Mona, intrând grăbită în încăpere. Trimise bezele spre Noel, Mason și Mike, îi aruncă o privire glacială lui Sean și trânti un dosar enorm la picioarele patului Hannei. Pe Lucas îl ignoră cu desăvârșire. N-au fost decât fițe ca între cele mai bune prietene, adăugă ea.

Noel ridică din umeri și li se alătură celorlalți la fereastră, angrenându-se într-un soi de duel al castanelor cu Mason.

Mona își dădu ochii peste cap.

— Așadar, ascultă, Han. Tocmai am vorbit cu Spencer și am alcătuit amândouă o listă cu elementele obligatorii ale petrecerii. Vreau să parcurg toate detaliile împreună cu tine.

Desfăcu dosarul legat în mătase albastră.

— Tu, desigur, ai ultimul cuvânt, înainte să vorbesc cu furnizorii, adăugă ea. Își umezi degetul și întoarse o pagină. OK, zise. Șervete crem sau ivorii?

Hanna încercă să se concentreze, însă cuvintele lui Noel îi erau încă proaspete în minte. Încăierare?

— Din ce cauză ne-am certat? Întrebă ea deodată.

Mona ezită, lăsând lista în poală.

— Serios, Han, n-a fost nimic. Ți-aduci aminte că ne-am certat săptămâna trecută? În legătură cu scrisul pe cer? Cu Naomi și Riley?

Hanna încuviință. Mona le invitase pe Naomi Zeigler și Riley Wolfe, cele mai mari rivale ale lor, să facă parte din Curtea ei aniversară. Hanna bănuise că fusese o răzbunare pentru faptul că Hanna nu ajunsese la sărbătoarea amicversării lor.

— Ei bine, tu ai avut totală dreptate, continuă Mona. Alea două sunt niște javre colosale. Nu vreau să mai avem de-a face cu ele. Îmi pare rău că le-am permis să intre, pentru foarte puțin timp, în cercul nostru intim, Han.

— Nu-i nimic, zise Hanna, cu o voce firavă, simțindu-se un pic ușurată.

— Așa, în orice caz, schimbă vorba Mona, scoțând la iveală două fotografii decupate din reviste. Una înfățișa o rochie lungă albă, plisată, tip gogoșar, cu o rozetă din mătase la spate, iar cealaltă, o rochie cu un imprimeu îndrăzneț, care se oprea destul de sus, pe coapse. Ia zi, rochie cuviincioasă de la Phillip Lim sau una mini, cochetă, de la Nieves Lavi?

— Nieves Lavi, răspunse Hanna. Are decolteul în formă de barcă și e scurtă, așa că o să ai picioarele cam expuse, dar o să distragă atenția de la clavicule și de la față, zise, trăgându-și din nou pătura până la ochi.

— Fiindcă veni vorba, replică voioasă Mona, uite ce ți-am adus!

— Căută prin enorma ei geantă Cynthia Rowley, de culoarea untului, și scoase de-acolo o delicată mască de porțelan. Înfățișa o fată drăguță, cu pomeți proeminenți, buze frumoase, țuguiate, și un nas care în mod categoric s-ar fi aflat pe lista celor mai dorite în cabinetul unui chirurg estetician. Era atât de frumoasă și de complexă, încât părea aproape reală.

— Exact măștile astea au fost folosite în spectacolul de haute couture de anul trecut al casei Dior, murmură Mona. Mama cunoaște pe cineva de la serviciul pentru relații cu publicul al filialei din New York a casei Dior, și ne-au adus-o cu mașina azi-dimineață de acolo.

— O, Dumnezeuule, se minună Hanna, întinzând mâna și pipăind marginea măștii. Era ca o combinație între o piele delicată, ca de bebeluș, și satin.

Mona ridică masca în dreptul feței Hannei, care era încă învelită pe jumătate de pătură.

— O să-ți ascundă toate vânățiile. O să fii cea mai superbă fată de la petrecere.

— Hanna e deja superbă, se amestecă Lucas, întorcându-se dinspre aparatura medicală. Chiar și fără mască.

Mona strâmbă din nas, de parcă Lucas tocmai i-ar fi spus că vrea să-i ia temperatura înfigându-i termometrul în fund.

— A, Lucas, zise, pe un ton glacial. Nu te-am observat și pe tine aici.

— Dar am fost aici tot timpul, îi atrase atenția, cu acreală Lucas.

Cei doi se priveră chiorâș. Hanna observă în ochii Monei ceva învecinat cu teama. Dar, cât ai clipi, expresia aceea dispăru.

Mona sprijini masca Hannei de vaza cu flori, așezând-o astfel încât să pară că privește spre ea.

— Asta o să fie petrecerea anului, Han. Abia aștept.

Și, cu asta, Mona îi trimise o beza și ieși din salon în pași de dans. Noel, Mason, Sean și Mike o urmară, anunțând-o pe Hanna că se vor întoarce a doua zi și că ar face bine să împartă cu ei ceva marijuana din cea primită ca tratament. Rămase doar Lucas, rezemându-se de peretele opus, lângă un liniștitor afiș în stilul lui Monet, înfățișând un câmp de păpădii.

— Îl știi pe polițistul ăla, pe Wilden, începu Lucas. Mi-a pus câteva întrebări despre accident, în timp ce

așteptam să te trezești din comă, acum vreo două zile, o informă el, pe un ton liniștit, așezându-se pe scaunul portocaliu de lângă patul Hannei. De genul, dacă te-am văzut în noaptea în care s-a întâmplat. Dacă te comportai bizar sau dacă erai îngrijorată. Suna de parcă el ar crede că n-a fost un accident.

Lucas înghiți în sec și-și ridică privirea spre Hanna.

— Nu crezi c-ar putea să fie aceeași persoană care-ți trimite mesajele alea ciudate?

Hanna țâșni în capul oaselor. Uitase că-i povestise lui Lucas despre A., când fuseseră împreună în balonul cu aer cald. Inima începu să-i bată cu putere.

— Spune-mi că nu i-ai zis nimic despre asta lui Wilden.

— Normal că nu, o liniști Lucas. Doar că... sunt îngrijorat pentru tine. E de-a dreptul înfricoșător faptul că te-a lovit cineva cu mașina, atât.

— Nu-ți face griji pentru asta, îl întrerupse Hanna, încrucișându-și brațele la piept. Și, te rog, te rog, nu sufla o vorbă despre asta față de Wilden. Bine?

— Bine, confirmă Lucas. Sigur că da.

— Bun, se răsti Hanna.

Sorbi prelung din paharul cu apă de pe noptieră. Ori de câte ori îndrăznea să se gândească la adevăr – că A. o lovise – mintea parcă i se închidea, refuzând s-o lase să pătrundă mai departe.

— Așa. Nu ți se pare drăguț că Mona dă o petrecere pentru mine? Întrebă Hanna, într-o încercare ostentativă de a schimba subiectul. A fost o prietenă minunată. Toată lumea îmi spune.

Lucas începu să-și facă de lucru cu butoanele ceasului lui Nike.

— Nu sunt convins c-ar fi bine să ai încredere în ea, murmură.

Hanna își încreți fruntea.

— Ce tot spui acolo?

Lucas ezită timp de câteva lungi secunde.

— Haide, insistă Hanna, sâcâită. Ce e?

Lucas se întinse și-i trase în jos pătura Hannei, lăsându-i fața descoperită. Apoi, îi cuprinse obraji în palme și o sărută. Buzele lui Lucas erau moi și calde, și se potriveau perfect cu ale ei. Hanna simți furnicături pe șira spinării.

Când Lucas se desprinse, se privi fix timp de șapte lungi bip-uri ale aparatului EKG al Hannei, respirând anevoie. Hanna era convinsă că expresia de pe fața ei era una de pură uluire.

— Îți amintești? o întrebă Lucas, cu ochii mari.

Hanna se încruntă.

— Să-mi amintesc... ce?

Lucas o privi fix, îndelung, ochii scânteindu-i. Și apoi se întoarse cu spatele.

— Ar trebui... ar trebui să plec, bălmăji el stângaci și se repezi afară din încăpere.

Hanna rămase cu privirea pierdută după el și buzele învinețite încă arzându-i după sărut. Ce-o mai fi fost și asta?

18 Și acum, v-o prezentăm pe Jessica Montgomery, aflată pentru prima oară în Rosewood

În aceeași după-amiază, Aria stătea în fața clădirii artelor din Hollis, privind un grup de tineri care exersa capoeira pe gazon. Aria nu înțelesese niciodată capoeira. Fratele ei i-o descriesese cel mai bine, spunându-i că nu arăta atât ca un dans brazilian de luptă, cât mai degrabă ca unul în care oamenii încearcă să-și miroasă reciproc fundurile sau să facă pipi unii pe alții, așa cum fac câinii.

Simți o mână rece și subțire pe umăr.

— Ai venit în campus pentru cursul de artă? îi șopti o voce la ureche.

Aria încremeni.

— Meredith!

Astăzi, Meredith se îmbrăcase cu un sacou verde în

dungulițe și cu blugi rupți, și avea un rucsac verde, milităresc, atârnat de umăr. După felul în care o privea, Aria se simți ca o furnică minusculă sub o lupă în formă de Meredith.

— Ai ales arta irațională, nu? o întrebă Meredith. Și, după ce Aria făcu, amorțită, un semn de încuviințare, Meredith se uită la ceas. Ai face bine să urci, o sfătui ea. Începe în cinci minute.

Aria se simți prinsă în capcană. Se gândise să renunțe de tot la curs: ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și petreacă două ore împreună cu Jenna Cavanaugh. Doar faptul e o văzuse alaltăieri îi readucea în memorie tot felul de amintiri incomode. Însă Aria știa că Meredith i-ar transmite totul lui Byron, iar Byron i-ar ține o predică despre cât de nepoliticos este să arunci la gunoi darul caritabil al lui Meredith. Aria își puse pe umeri puloverul roz.

— Mă conduci până sus? o întrebă, pe un ton răstit.

Meredith păru surprinsă.

— Sinceră să fiu... nu pot. Trebuie să plec, am ceva de făcut. Ceva... important.

Aria își dădu ochii peste cap. Ea nu vorbise serios, însă privirea lui Meredith tot fugea într-o parte și-n alta, ca și cum ea ar fi ascuns un secret foarte important. Un gând oribil îi trecu Ariei prin minte: dacă avea de făcut ceva legat de căsătorie? Chiar dacă Aria n-ar fi vrut deloc, dar deloc, să și-i imagineze pe Meredith și pe tatăl ei stând în fața unui altar dintr-o biserică și repetându-și jurămintele, imaginea aceasta oribilă tot îi răsări în minte.

Fără să-și ia la revedere, Aria porni spre clădire și urcă treptele două câte două. Când ajunse sus, Sabrina tocmai se pregătea să-și înceapă dădăceala, dându-le indicații tuturor artiștilor să-și găsească fiecare locul. Era ca un mare joc de-a „păsărică, mută-ți cuibul” pe muzică, iar după ce agitația trecu, Aria tot fără scaun rămase. Nu mai era decât o masă liberă... lângă fata cu baston alb și

un masiv golden retriever pe post de călăuză. Evident.

Avu impresia că ochii Jennei o urmăresc în timp ce lipăia cu papucii ei chinezești cu talpa subțire pe podeaua de lemn, ducându-se la locul ei. Câinele fetei scheună amical în timp ce trecu pe lângă el. Astăzi, Jenna era îmbrăcată cu o bluză neagră decoltată, o bucată din sutienul de dantelă neagră ivindu-se de dedesubt. Dacă ar fi fost acolo Mike, probabil c-ar fi adorat-o pe Jenna, fiindcă putea să se holbeze la sânii ei fără ca ea să știe măcar. Când se așeză, Jenna își înclină capul spre ea.

— Cum te cheamă?

— Ăăă... Jessica, răspuse repede Aria, înainte să se poată abține să mintă.

Aruncă o privire spre Sabrina, aflată în fața sălii; în jumătate din cazuri, profesorii de artă, mai ales de la cursurile complementare, nu se sinchiseau să învețe numele cursanților, iar ea nu putea decât să spere că Meredith nu-i spusese Sabrinei să fie cu ochii pe ea la ore.

— Eu sunt Jenna, îi zise și-i întinse mâna, iar Aria i-o strânse.

Pe urmă, Aria îi întoarse spatele în grabă, întrebându-se cum Dumnezeu va reuși să treacă prin tot restul cursurilor. O nouă amintire cu Jenna îi venise în minte de dimineață, în timpul micului dejun luat în ciudata bucătărie a lui Meredith, probabil stârnită de amenințătorii pitici de deasupra frigiderului. Ali, Aria și celelalte obișnuiau s-o numească Jenna Zăpada, după Albă-ca-Zăpada din filmul lui Disney. Odată când clasa lor fusese la livada Longwood, la cules de mere, Ali propusese să-i dea Jennei un măr pe care în prealabil să-l înmoaie în toaleta murdară a femeilor, exact cum împărăteasa cea Rea din film îi dăduse Albei-ca-Zăpada un măr otrăvit.

Ali propusese ca Aria să-i dea mărul Jennei: ea întotdeauna le pune pe celelalte să scoată castanele din foc cu mâinile lor. „Mărul acesta e unul special”, îi

spusese Aria Jennei, întinzându-i fructul și ascultând cum chicotește Ali în spatele ei. „Fermierul mi-a spus că e din pomul cu cele mai dulci mere. Și eu vreau să ți-l dăruiesc ție.” Jenna fusese nespus de surprinsă și de mișcată. Dar, imediat cum luă o mușcătură mare, zemoasă, Ali trâmbiță: „Ai mâncat un măr pe care s-a făcut pipi! Îți miroase gura a toaletă!” Jenna se oprise din mestecat și lăsase bucata de măr să-i cadă din gură.

Aria își alungă amintirea din minte și remarcă un teanc de picturi la marginea mesei de lucru a Jennei. Erau portrete de oameni, toate realizate în culori vibrante și cu tușe energice.

— Tu le-ai pictat? o întrebă.

— Chestiile de pe masa mea? replică Jenna, lăsându-și mâinile în poală. Mda. I-am povestit Sabrinei despre lucrările mele și a vrut să le vadă. Poate c-o să le expună într-o galerie de-a ei.

Aria strânse pumnii. Oare putea ziua aceasta să fie și mai rea de-atât? Cum naiba de ajunsese Jenna să expună într-o galerie de artă? Și cum Dumnezeu știa ea să picteze, când nu putea să vadă?

Stând în fața clasei, Sabrina le ceru cursanților să ia câte o pungă de făină, fășii de ziare și o găleată goală. Jenna încercă să și le adune singură, dar până la urmă Sabrina fu cea care i le aduse. Aria remarcă felul în care toți cursanții o priveau pe Jenna cu coada ochiului, temându-se că, dacă ar examina-o prea fățiș, i-ar putea muștra cineva.

După ce se întoarseră toți la pupitrele lor, Sabrina își drese glasul.

— Bine. Data trecută, am discutat despre cum putem să vedem prin intermediul atingerilor. Astăzi o să facem ceva asemănător, confecționând măști cu chipurile altora. Cu toții purtăm măști, într-un fel sau altul, nu-i așa? Cu toții ne prefacem. Ceea ce s-ar putea să descoperiți, când vă veți privi mulajul feței, este că nu arătați în realitate absolut deloc așa cum credeți.

— Am mai făcut asta, îi șopti Jenna la ureche Ariei. E amuzant. Vrei să lucrăm împreună? Îți arăt eu cum trebuie să procedezi.

Aria ar fi preferat să se arunce pe fereastra studioului, dar se pomeni făcând semne de încuviințare, și abia apoi, dându-și seama de faptul că Jenna nu putea să-i vadă semnele, răspuse:

— Sigur că da.

— Îți fac eu întâi, se oferi Jenna.

Dar, când se întoarse, ceva îi piui în buzunarul blugilor. Scoase de-acolo un telefon LG subțire, cu tastatură pliabilă, și i-l întinse Ariei, de parcă ar fi știut că se holbează la ea.

— Are tastatură cu activare vocală, îi explică, așa că, în sfârșit, pot să le trimit și eu SMS-uri altora.

— Și nu te temi c-o să-l umpli de făină? o întrebă Ana

— Se spală. Țin atât de mult la el, încât îl iau cu mine peste tot.

Aria tăie fâșiile de ziar și pentru Jenna, fiindcă nu prea avea încredere că poate să mânuiască foarfeca.

— Și, tu la ce școală mergi? o întrebă Jenna.

— Hm, la Rosewood High, răspuse Aria, dând numele școlii de stat din localitate.

— Fain, exclamă Jenna. Și ăsta e primul tău curs de artă?

Aria încremeni. Urmase cursuri de artă încă dinainte de a învăța să citească, dar era obligată acum să-și înghită mândria. Doar nu era Aria: era Jessica. Cine-o mai fi fost și Jessica.

— E un mare salt pentru mine. De obicei, mă pricep mai mult la sporturi, ca de exemplu la hochei pe iarbă.

Jenna își turnă apă în găleată.

— Pe ce post joci?

— Hm, pe toate, bâigui Aria.

Odată, Ali încercase s-o învețe cum se joacă hocheiul pe iarbă, dar oprise lecția după vreo cinci minute, deoarece zicea că Aria aleargă precum o gorilă gravidă.

Aria se întrebă de ce Dumnezeu invocase tocmai profilul unei fete tipice pentru Rosewood – exact genul de fată cu care se străduia din răspuțeri să nu semene – ca alter-ego al ei.

— Ei bine, e frumos că vrei să încerci ceva nou, murmură Jenna, amestecând făina cu apa. Singura dată când fetele care jucau hochei pe iarbă la fosta mea școală au încercat ceva nou a fost când și-au încercat șansele cu un oarecare nou designer despre care citiseră în Vogue, povesti ea, pufnind sarcastic.

— Fetele jucau hochei pe iarbă în școala ta din Philly? scăpă Aria, gândindu-se la școala pentru nevăzători la care o trimiseseră părinții pe Jenna.

Jenna își îndreptă spinarea.

— Hm... nu. Dar de unde știi că am fost la o școală din Philly?

Aria se ciupi de podul palmei. Ce-avea să-i mai spună acum; că-i oferise un măr otrăvit cu lichidele din toaletă într-a șasea? Că fusese oarecum implicată în moartea fratelui ei vitreg, în urmă cu câteva săptămâni? Că o orbise și-i distrusese viața?

— A fost doar o presupunere, zise.

— Ei, eu mă refeream la fosta mea școală de dinainte. De fapt e pe-aici. Ai auzit de Rosewood Day? O știi?

— Am auzit de ea, bâigui Aria.

— O să mă întorc la anul acolo, o informă Jenna, înmuind o fâșie de ziar în amestecul de apă cu făină. Dar nu știu cu ce sentiment să mă duc. Totul, în școala aia, e atât de perfect! Dacă nu te pricepi la ceea ce trebuie, nu însemni nimic.

Clătină din cap.

— Scuză-mă. Sunt convinsă că nici n-ai idee despre ce vorbesc eu.

— Ba da! Sunt într-unul de acord! protestă Aria.

Ea însăși n-ar fi putut să-și exprime gândurile într-un mod atât de succint. O senzație sâcâitoare începu s-o împungă.

Jenna era frumoasă: înaltă, grațioasă, calmă și cu simț artistic. De fapt, cu adevărat artistic: dacă ea chiar avea să se întoarcă la Rosewood Day, Aria probabil că n-ar mai fi fost artista numărul unu a școlii. Cine știe ce-ar fi putut să devină Jenna, dacă nu s-ar fi petrecut accidentul. Dintr-odată, dorința de a-i mărturisi Jennei cine era în realitate și cât de mult regreta ceea ce făcuse deveni atât de copleșitoare, încât Aria avu nevoie să-și adune întreaga energie ca să-și poată ține gura închisă.

Jenna se apropie de ea. Mirosea a glazură pentru briose.

— Nu te mișca, o povățui Jenna, în timp ce-i găsea capul și începea să-i aștearnă fâșiile cleioase pe față. Acum, erau umede și reci, însă foarte curând urmau să se întărească peste contururile feței ei. Și, crezi că o să-ți folosești masca la ceva? o întrebă Jenna. Pentru Halloween, să zicem?

— O prietenă de-a mea dă un bal mascat, îi răspunse Aria și imediat se întrebă dacă nu cumva trăda din nou prea multe informații. Probabil c-o s-o port acolo, adăugă.

— Grozav, susură Jenna. Eu o s-o iau pe-a mea cu mine la Veneția. Părinții mei mă duc luna viitoare acolo, și am auzit că e capitala mondială a măștilor.

— Ador Veneția, chițâi Aria. Am fost de patru ori cu familia.

— Uau, exclamă Jenna, așternând fâșii de ziar pe fruntea Ariei. De patru ori? înseamnă că ai o familie căreia îi place să călătorești împreună.

— Mă rog, îi plăcea, o corectă Aria, străduindu-se să-și mențină fața imobilă pentru Jenna.

— Cum adică „îi plăcea”? se interesă Jenna, începând să-i acopere Ariei și obrazii.

Aria zvâcni: fâșiile de ziar începeau să se întărească și i produceau mâncărimi. Asta putea să i-o spună Jennei, nu? Doar nu era probabil ca Jenna să știe ceva despre familia ei.

— Păi, părinții mei sunt... nu știu. Pe cale să divorțeze,

cred. Tata are o nouă iubită, o fată care predă cursuri de artă la Hollis. Și acum eu locuiesc cu ei. Ea mă urăște.

— Și tu o urăști? o întrebă Jenna.

— De-a binelea, răspuse Aria. Îi distruge viața tatii. Îl pune să ia vitamine și să facă yoga. Și e convinsă că ea suferă de gripă stomacală, cu toate că mie mi se pare sănătoasă tun.

Își mușcă zdravăn obrazul pe dinăuntru. Își dorea ca presupusa gripă stomacală a lui Meredith s-o omoare cât mai repede. Așa, nu va mai fi obligată să-și petreacă următoarele câteva luni încercând să găsească modalități prin care să împiedice căsătoria lui Byron cu Meredith.

— Ei bine, măcar ține la el, comentă Jenna, după care se opri și schiță un zâmbet. Simt că te încrunți, dar să știi că toate familiile au probleme. A mea, în mod sigur, are.

Aria se strădui să nu mai facă vreo mișcare facială care să mai trădeze și altceva.

— Dar poate c-ar trebui să-i dai o șansă iubitei lui, continuă Jenna. Măcar e artistă, nu?

Aria simți o greutate în stomac. Nu mai reuși să-și controleze mușchii din jurul gurii.

— De unde știi că e artistă?

Jenna se opri, și o parte din făina vâscoasă din mână căzu pe podeaua zgâriată din lemn.

— Păi, adineauri mi-ai spus, nu?

Aria simți că amețește. Îi spusese? Jenna îi mai turti câteva fâșii de ziar pe obraji. Și, în timp ce trecea de la obraji la bărbie, apoi la frunte, și apoi la nas, Aria își dădu seama de ceva: dacă Jenna era capabilă s-o simtă când se încrunță, probabil că poate să deducă și alte lucruri după fața ei. Poate chiar era în măsură să simtă cum arată Aria. Tocmai atunci când își ridică privirea, pe chipul Jennei se așternu o expresie de uimire, de stinghereală, ca și cum și-ar fi dat și ea seama de același lucru.

Atmosfera din încăperea i se păru deodată umedă și fierbinte.

— Trebuie să...

Aria începu să bâjbâie în jurul punctului ei de lucru, gata să cadă peste găleata ei mare și nefolosită cu apă.

— Unde te duci? o strigă Jenna.

Aria nu avea nevoie decât să iasă de-acolo pentru câteva minute. Dar, în timp ce se împleticea spre ușă, iar masca o strângea și-i absorbea fața, Treo-ul Ariei scoase un semnal. Își vârî mâna în geantă după el, atentă să nu-i umple tastatura de faină. Avea un mesaj nou.

E rău să fii în întuneric, hm? Închipuie-ți cum trebuie să se simtă orbii! Dacă-i spui CUIVA ce-am făcut, te las și pe tine în întuneric, pentru totdeauna. Muah! – A.

Aria își întoarse privirea spre Jenna. Stătea la masa ei de lucru, fâțâindu-și telefonul mobil, nepăsându-i de toată făina de pe mâinile ei. Un nou piuit al propriului telefon o făcu să tresară. Își coborî din nou privirea spre ecran. Primise un nou mesaj.

P, S Viitoarea ta mămică vitregă are o identitate secretă, la fel ca tine! Vrei să vezi cu ochii tăi? Du-te mâine la Hooters. – A.

19

Mințile curioase vor să știe

Joi dimineață, în timp ce Emily ieșea dintr-o cabină de baie a vestiarului sălii de sport, îmbrăcată cu regulamentul tricou alb de la Rosewood Day, un hanorac cu glugă și pantaloni scurți pentru sport, albastru-purpuriu, din sistemul de amplificare al școlii se auzi strident un anunț.

— Salutare tuturor! strigă o voce băiețească voioasă, mult prea entuziastă. Sunt Andrew Campbell, președintele clasei voastre, și vreau doar să vă reamintesc că petrecerea de revenire a Hannei Marin are loc mâine-seară, la Country Club-ul din Rosewood! Vă rog

să veniți și să vă luați măștile: este un bal mascat! Și, de asemenea, vreau să-i urăm cu toții lui Spencer Hastings foarte mult noroc: diseară pleacă la New York, pentru interviul ei final de la Orhideea de Aur! Toate cele bune, Spencer!

Mai multe fete din vestiar mormăiră. Mereu exista cel puțin un anunț referitor la Spencer. Lui Emily i se păru ciudat, totuși că Spencer nu pomenise despre excursia ei la Orhideea de Aur ieri, la spital, când fuseseră s-o viziteze pe Hanna. De obicei, sporovăia excesiv despre realizările ei.

După ce trecu de gigantul decupaj din carton înfățișând rechinul, mascota celor de la Rosewood, și intră în sala de sport, Emily auzi fluierături și aplauze, ca și cum tocmai ar fi ajuns la o petrecere-surpriză dată în onoarea ei.

— S-a întors fata noastră preferată! chiui Mike Montgomery, aflat sub panoul de baschet. Și parcă toți băieții din anul întâi de la orele mixte de sport ale lui Emily se adunaseră în spatele lui. Ia zi, o întrebă el, ai fost într-o vacanță erotică, nu?

— Ce?

Emily își plimbă privirea de colo-colo. Mike vorbea cam tare.

— Știi tu, o îmboldi Mike, cu chipul lui mic și delicat aproape oglindindu-l pe-al Ariei. În Thailanda, sau mai știu eu unde, adăugă el, cu un zâmbet visător pe față.

— Am fost în Iowa, replică Emily, strâmbând din nas.

— Aha, exclamă Mike, arătând derutat. Ei bine, și-n Iowa e super. Sunt o grămadă de lăptărese pe-acolo, este?

Și clipi ștregărește din ochi, cu un aer de cunoscător, de parcă lăptăresele ar fi fost echivalate instantaneu cu pornografia.

Emily era tentată să-i spună ceva urâcios, însă nu făcu decât să ridice din umeri. Era destul de convinsă că Mike n-o tachina din răutate. Ceilalți vlăjgani boboci o priveau

cu gurile căscate, ca și cum Emily ar fi fost Angelina Jolie, iar Mike ar fi avut curajul să-i ceară adresa de e-mail.

Domnul Draznowsky, profesorul lor de sport, suflă în fluier. Toți elevii se așezară pe podeaua sălii de sport cu picioarele încrucișate, pe echipe, ceea ce practic însemna, în limbajul sportiv, pe rânduri. Domnul Draznowsky îi luă prin rotație și-i trecu prin mai multe exerciții pentru mobilitate, după care toată lumea ieși în șir spre terenurile de tenis. În timp ce-și alegea o rachetă Wilson din dulapul cu echipament, Emily auzi o șoptă în spatele ei.

— Pssst!

Maya stătea lângă o cutie cu mingi Bosu, cercuri magice pentru Pilates și alte echipamente de care se foloseau fetele obsedate de exerciții fizice în orele lor libere.

— Bună, rosti cu glas pițigăiat, cu chipul colorându-se într-un trandafiriu strălucitor de plăcere.

Emily se apropie șovăitoare de brațele deschise ale Mayei inspirându-i familiarul miros de gumă cu aromă de banane.

— Ce cauți aici? icni ea.

— Am chiulit de la algebră ca să te caut, șopti Maya, arătându-i un ecuson de acces pe culoare, din lemn, cioplit în formă de pi, cu ornamente. Când te-ai întors? Ce s-a întâmplat? Ai revenit pentru totdeauna?

Emily ezită. Ajunsese în Rosewood de o zi întreagă, însă ieri totul se petrecuse ca prin ceață: vizita ei la spital, apoi mesajul lui A., pe urmă orele de școală și antrenamentul de înot și timpul petrecut cu părinții ei... încă nu găsise momentul ca să stea de vorbă și cu Maya. O observase o dată pe coridoare, ea însă se repezise într-o sală goală de clasă și așteptase până când Maya trecuse mai departe. N-ar fi putut explica însă de ce. Doar nu se ascundea de Maya sau altceva asemănător.

— N-am revenit de prea mult timp, izbuti să-i răspundă. Și m-am întors pentru totdeauna. Așa sper.

Ușa care dădea spre terenurile de tenis se trânti cu zgomot. Emily privi cu jind spre ieșire. Până ajungea și ea afară, toată lumea din clasa ei își va fi ales deja partenerul pentru tenis. Ei nu-i mai rămânea decât să schimbe mingi cu domnul Draznowsky, care, fiind și profesor de educație medicală, găsea o deosebită plăcere în a le ține elevilor predici ad-hoc pe tema contracepției. Deodată, Emily clipi apăsător, ca și cum s-ar fi trezit brusc dintr-un vis. Care era problema? De ce-i mai păsa ei de o tâmpită de oră de sport, când o avea pe Maya în față?

Se întoarse din nou spre ea.

— Părinții mei s-au răsucit cu o sută optzeci de grade. Au fost atât de îngrijorați că mi s-ar fi putut întâmpla ceva, după ce am plecat de la ferma unchiului și mătușii mele, încât s-au hotărât să mă accepte așa cum sunt.

Maya făcu ochii mari.

— E minunat! exclamă, luând-o de mâini pe Emily. Și, ce ți s-a întâmplat la unchiul și mătușa ta? Au fost răi cu tine?

— Cam așa ceva, răspunse Emily, închizând ochii și imaginându-și chipurile severe ale lui Helene și Allen.

Apoi, îi veni în minte imaginea ei, în contradansul cu Trista, la petrecere. Trista îi spusese lui Emily că, dacă ea era un dans, atunci ar fi fost dansul scoțian din Virginia. Poate c-ar trebui să-i mărturisească Mayei ce se întâmplase Trista... dar, în definitiv, ce se întâmplase cu Trista? Nimic, de fapt. Era mai bine să uite totul, și gata.

— E o poveste lungă, zise, până la urmă.

— O să trebuiască să-mi povestești toate amănuntele mai târziu, dacă tot putem să fim împreună în public, zise Maya, țopăind de bucurie, după care aruncă o privire spre enormul ceas de pe tabela de marcaj. Probabil c-ar fi cazul să mă duc înapoi, rosti în șoaptă. Putem să ne întâlnim diseară?

Emily șovăi, dându-și seama de faptul că era prima oară când putea să spună da fără să mai fie nevoită să se

furișeze pe la spatele părinților. Abia apoi își aminti.

— Nu pot. Cinez în oraș cu ai mei, îi răspunse.

Maya se întristă.

— Atunci, mâine? Am putea să mergem împreună la petrecerea Hannei.

— S-sigur, se bâlbâi Emily. Ar fi grozav.

— Și... a! Am o surpriză uriașă pentru tine, adăuga Maya, țopăind când pe un picior, când pe celălalt. Îl mai știi pe Scott Chin, fotograful anuarului? E în clasă cu mine la istorie și mi-a spus că noi două am fost votate ca perechea anului! Nu-i drăguț?

— Perechea anului? repetă Emily, simțindu-și gura încleiată.

Maya îi luă mâinile într-ale ei și începu să i le legene înainte și-napoi.

— O să avem o ședință foto, mâine, în biroul anuarului. Nu-i așa că e superb?

— Sigur, răspunse Emily, apucându-și tivul tricoului și strângându-l în pumn.

Maya își înclină capul într-o parte.

— Ești sigură că e OK? Nu pari prea entuziasmată.

— Ba nu. Sunt. De-a binelea, se apără Emily.

Dar tocmai când trăgea aer în piept, pregătindu-se să vorbească mai departe, telefonul mobil îi vibră în buzunarul hanoracului, iar ea îi simți tremurul pe corp. Sări ca arsă și-l scoase la iveală, cu inima bubuindu-i în piept. Mesaj nou, scria pe ecran.

După ce apăsă pe CITEȘTE și văzu semnătura, stomacul i se întoarse pe dos dintr-un cu totul alt motiv. Închise cu un gest violent clapeta, fără să mai citească mesajul.

— Ceva de bine? se interesă Maya, puțin cam băgăcioasă, după părerea lui Emily.

— Nuuu, răspunse ea, strecurându-și la loc telefonul în buzunar.

Maya începu să-și azvârle ecusonul în formă de pi dintr-o mână în cealaltă. O sărută la repezeală pe obraz,

apoi ieși ținându-te de sala de sport, cu cizmele ei înalte Frye, de culoarea nisipului, bocănind zgomotos pe podeaua de lemn. După ce o văzu trecând de colț, Emily își scoase din nou telefonul, inspiră adânc și privi încă o dată ecranul.

Salut, Emily! Tocmai am aflat vestea că ai PLECAT! Chiar o să-mi lipsești! Unde locuiești în PA⁸⁴? Dac-ar fi să fii un personaj istoric celebru din Philadelphia, cine-ai fi? Eu aș fi tipul de pe cutia de cereale Quaker Oats... Se pune și el, nu?

Poate o să vin în vizită la tine cândva! xxx, Trista

Sistemul centralizat de încălzire al sălii de sport porni cu un țâcănit. Emily închise clapeta telefonului și, după câteva secunde de șovăială, îl stinse de tot. Acum câțiva ani, imediat înainte ca Emily s-o sărute pe Maya, în căsuța din copac a fostei case DiLaurentis, Ali îi destăinuise că se vedea în taină cu un tip mai în vârstă decât ea. Nu-i spusese niciodată cum se numea, însă Emily știa acum că se referise la Ian Thomas. Ali o apucase de mâini, plină de neastâmpărul emoției. „De fiecare dată când mă gândesc la el”, îi mărturisise, leșinată de plăcere, „stomacul îmi tresaltă ca și cum aș fi în montagnes russes. Să fii îndrăgostită e cea mai frumoasă senzație din lume.”

Emily își închise fermoarul hanoracului până la gât. Se gândi că și ea era îndrăgostită, dar cu certitudine asta n-o făcea să se simtă ca în montagnes russes. În interiorul casei distracțiilor, da – cam cu așa ceva semăna mai degrabă a surprize pândind la fiecare colț și fără ca ea să aibă absolut nici o idee cu privire la ce avea să urmeze.

20

Nu există secrete între prietene

---

⁸⁴ Abrevierea oficială pentru statul Pennsylvania.

Joi după-amiază, Hanna se uita în oglinda camerei de machiaj de la parter. Își tamponă cusăturile din bărbie cu un pic de fond de ten și tresări. De ce trebuiau să doară atât de tare copcile? Și de ce a trebuit ca doctorul Geist să-i coasă fața cu ață neagră, ca de Frankenstein? N-ar fi putut să folosească o culoare drăguță, apropiată de cea a pielii?

Își luă telefonul BlackBerry nou-nouț și stătu pe gânduri. Aparatul o aștepta pe masa din bucătărie când o adusese tatăl ei acasă de la spital, astăzi, ceva mai devreme. Pe cutia lui era un cartonaș pe care scria: BUN-VENIT ACASĂ! CU DRAG, MAMA. Acum, că Hanna nu mai era în pragul morții, mama ei se întorsese la obișnuitul program de lucru aproape nonstop, la afacerile obișnuite.

Hanna oftă, apoi formă numărul de pe spatele sticlutei cu fond de ten.

— Bună ziua, aici linia pentru relații cu clienții a lui Bobbi Even! ciripi o voce veselă în difuzor.

— Sunt Hanna Marin, rosti cu o voce energică Hanna, încercând să-și canalizeze talentul intern de Anna Wintour⁸⁵. Aș putea s-o angajez pe Bobbi pentru o ședință de machiaj?

Fata de la relațiile cu clienții ezită.

— Va trebui să discutați cu agentul pentru programări al lui Bobbi, pentru așa ceva. Dar cred că e foarte ocupată.

— Oricum, puteți să-mi dați numărul agentului ei?

— Nu cred că am permisiunea să...

— Ba sigur c-o aveți, gânduri Hanna. N-o să spun nimănui de unde-l am.

După mai multe ezitări, fata o puse pe Hanna să aștepte puțin, după care altcineva intră pe fir și-i dădu un număr de telefon cu prefixul 212. Și-l scrisese cu rujul pe oglinda din baie și închise, simțindu-se nesigură pe ea. Pe de-o parte, era super că încă putea să-i împingă pe

---

⁸⁵ Redactor-șef la revista americană *Vogue*, începând din anul 1965

alții să facă tot ce-și dorea. Numai divele, reginele școlii, erau capabile de așa ceva. Pe de altă parte, dacă nici măcar Bobbi nu putea să dreagă chipul catastrofal al Hannei?

Se auzi soneria de la intrare. Hanna își mai aplică fond de ten peste cusături și porni spre vestibul. Probabil că era Mona, venită s-o ajute la selecția modelelor masculine pentru petrecerea ei. Îi spusese Hannei că vrea să-i angajeze tipii cei mai fierbinți cu putință.

Hanna se opri în antreu, lângă uriașul vas din ceramică japoneză raku al mamei sale. Ce-o fi vrut să spună Lucas ieri la spital, când afirmase că Hanna n-ar trebui să aibă încredere în Mona? Și, mai mult decât atât, ce-o fi fost cu sărutul acela? Hanna nu prea se mai gândise la altceva, de când se întâmplase. Se așteptase să-l vadă pe Lucas la spital azi-dimineață, întâmpinând-o cu reviste și cu o latte de la Starbucks. Când nu-l văzuse acolo, se simțise... dezamăgită. Iar după-amiază, după ce o adusese tatăl ei acasă, zăbovise pe All My Children la televizor timp de trei minute încheiate, înainte de a schimba canalul. Două personaje din siroposul serial se sărutau cu pasiune, și ea le urmărise cu ochii mari și furnicături pe spinare, sesizând deodată legătura.

Nu că i-ar fi plăcut de Lucas, sau cine știe ce altceva. Nu făcea parte din stratosfera ei. Și, doar ca să fie sigură, o întrebase aseară pe Mona ce părere avea despre Lucas, când îi adusese hainele pentru întoarcerea acasă de la spital, pe care le alesese din garderoba Hannei: jeanși Seven mulați, o scurtă Moschino ecosez și un tricou ultra-moale. Mona îi răspunsese:

— Cine, Lucas Beattie? Un mare fraier, Han. Așa e dintotdeauna.

Așa că asta ai vrut, asta ai primit. Gata cu Lucas. Și n-o să-i spună nimănui despre sărut, în veci.

Hanna ajunsese la ușa de la intrare, remarcând felul în care părul blond-alburiu al Monei strălucea prin ochiurile de geam pictate. Fu gata să cadă pe spate când deschise

și o văzu pe Spencer acolo, în spatele Monei. Iar Emily și Aria tocmai veneau pe poteca din față. Hanna se întrebă dacă nu cumva, din greșeală, le spusese tuturor s-o viziteze la aceeași oră.

— Ei, asta zic și eu surpriză, zise ea, încordată.

Numai că Spencer își făcu loc pe lângă Mona și intră prima în casă.

— Trebuie să stăm de vorbă cu tine, îi zise.

Mona, Emily și Aria o urmară, și fetele se strânsură pe canapelele caramel din piele, exact pe aceleași locuri pe care obișnuiau să stea când erau prietene apropiate: Spencer, fotoliul mare din piele dintr-un colț, iar Emily și Aria, pe canapea. Mona preluă locul lui Ali, pe șezlongul de lângă fereastră. Când își mijea ochii, Hanna aproape că putea s-o confunde pe Mona cu Ali. Strecură pe furis o privire spre Mona să vadă dacă era supărată, însă Mona părea destul de... OK.

Se așeză și ea pe divanul de piele.

— Hm, trebuie să stăm de vorbă despre ce? o întrebă pe Spencer.

Și Aria și Emily arătau puțin tulburate.

— Am primit un nou mesaj de la A. După ce-am plecat din salonul tău de spital, se grăbi s-o informeze Spencer.

— Spencer, sâsâi Hanna. Emily și Aria rămaseră, la rândul lor, cu gurile căscate. De când discutau ele despre A. de față cu alte persoane?

— E OK, zise Spencer. Mona știe. Și ea primește mesaje de la A.

Hanna se simți dintr-odată slăbită. Își îndreptă privirea spre Mona, căutând confirmarea, și văzu că buzele Monei sunt strânse într-o expresie serioasă.

— Nu se poate, șopti ea.

— Și tu? icni Aria.

— Câte? bâigui Emily.

— Două, recunosc Mona, cu ochii pe contururile genunchilor ei noduroși ițindu-se din rochia C&C California din jerseu portocaliu-închis. Le-am primit

săptămâna asta. Ieri, când i-am spus lui Spencer despre ele, nici prin gând nu mi-a trecut că și voi primeați așa ceva.

— Dar n-are logică, șopti Aria, rotindu-și privirea spre celelalte. Eu crezusem că A. le trimite mesaje numai fostelor prietene ale lui Ali.

— Poate că tot ce-am crezut noi a fost greșit, zise Spencer.

Hanna simți că i se răscolește stomacul.

— V-a spus Spencer despre SUV-ul care m-a lovit?

— Ne-a spus că a fost A. Și că tu știai cine e A., îi răspunse Mona, albă la față.

Spencer își încrucișă picioarele.

— În orice caz, am primit un mesaj nou. În mod evident, A nu vrea ca tu să-ți amintești, Hanna. Iar dacă noi te mai îmboldim, A. o să ne lovească pe noi în continuare.

Emily scăpă un mic scâncet.

— E chiar înspăimântător, șopti Mona. De când se așezase, nu încetase să legene din picior, lucru pe care-l făcea numai când era extrem de încordată. Ar trebui să mergem la poliție, propuse ea apoi.

— Poate că da, o aprobă Emily. Polițiștii ar putea să ne ajute. E o treabă serioasă.

— Nu! aproape că țipă Aria. A. Va ști. E ca și cum... A. Poate să ne vadă tot timpul.

Emily nu mai spuse nimic și-și coborî privirea. Mona înghiți în sec.

— Cred că știi la ce te referi, Aria. Încă de când am primit mesajele, m-am simțit de parcă m-ar supraveghea cineva, mărturisi ea, privind-le pe rând, cu ochii mari și înfricoșați. Cine știe? Poate că A. ne privește chiar acum.

Hanna se cutremură. Aria își roti frenetic privirea, cercetând livingul aglomerat al Hannei. Emily căută din ochi în spatele miniaturalului pian de concert, de parcă era posibil ca A. să fie ghemuită într-un colț. Și, deodată, Sidkick-ul Monei zbârâni, și toate fetele suspinară. Când

își scoase telefonul, Mona se albi la față.

— O, Doamne! Altul.

Toate se strânseseră în jurul telefonului Monei. Cel mai nou mesaj primit era o felicitare electronică întârziată, pentru ziua ei de naștere. Dedesubtul unor imagini înfățișând baloane vesele și un tort alb glazurat din care Mona n-ar fi gustat niciodată în viața reală, mesajul suna astfel:

La mulți ani cu întârziere, Mona. Și, când ai de gând să-i spui Hannei ce-ai făcut? Eu zic să aștepți să-ți dea cadoul de ziua ta, și de-abia DUPĂ aceea să-i spui. Poate c-o să pierzi prietenia ei, dar măcar o să rămâi cu darul de la ea! – A

Hanna simți că-i îngheață sângele în vene.

— Ce-ai făcut? La ce se referă A.?

Mona se albi și mai mult la față.

— Hanna... OK. Noi două ne-am luat la ceartă în seara petrecerii mele. Dar n-a fost decât ceva neimportant. Pe bune! Ar trebui să uităm, și gata.

Inima Hannei bubuia acum ca motorul unui automobil. Imediat, își simți gura uscată.

— N-am vrut să aduc vorba despre ceartă după accidentul tău, pentru că n-am considerat-o importantă, continuă Mona, cu o voce pițigăiată și disperată. N-am vrut să te necăjesc. Și m-am simțit groaznic pentru cearta noastră de săptămâna trecută, Hanna, mai ales că am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. N-am vrut decât să uit totul. Am vrut să mă revanșez față de tine cu petrecerea asta formidabilă și...

Se scurseră câteva momente dureroase. Instalația de încălzire se porni, făcându-le pe toate să tresară. Spencer tuși, dregându-și glasul.

— Voi două n-ar trebui să vă certați, le atrase ea atenția, cu blândețe. A. doar încearcă să vă distragă atenția de la identitatea cui trimite mesajele astea îngrozitoare, în primul și-n primul rând.

Mona îndreptă spre Spencer o privire recunoscătoare. Hanna își lăsă umerii în jos, simțind toți ochii ațintiți asupra ei. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să discute despre asta cu toate celelalte de față. Nici măcar nu era convinsă că vrea să mai discute vreodată despre asta.

— Spencer are dreptate, zise. Asta face A.

Fetele rămaseră tăcute, uitându-se fix la lampionul Boguchi, pătrășos, din hârtie, de pe măsuța de cafea. Spencer îi luă mâna Monei și i-o strânse. Emily o prinse pe a Hannei.

— Despre ce-au mai fost mesajele tale? o întrebă încet Aria pe Mona.

Aceasta își lăsă capul între umeri.

— Doar despre niște chestii din trecut.

Hanna se zbârli, concentrându-și privirea asupra agrafei în formă de măcăleandru din părul Ariei. Avea ea o senzație că știa exact cu ce o sâcăia A. pe Mona: cu perioada dinaintea celei în care Hanna și Mona deveniseră prietene, când Mona era o penibilă de evitat. La care secret să se fi oprit cel mai mult A.? La vremea când Mona se ținea după coada lui Ali, vrând doar să fie ca ea? Sau când Mona era calul de bătaie al glumelor tuturor? Ea și Mona nu discutau niciodată despre trecut, însă uneori Hanna simțea că dureroasele amintiri planau prin apropiere, clocotind imediat sub suprafața prieteniei lor, ca un gheizer subteran.

— Nu trebuie să ne spui, dacă nu vrei, se grăbi ea să-i zică Monei. Multe dintre mesajele noastre de la A. au fost despre trecut. Sunt multe lucruri pe care toate vrem să le uităm.

Îi căută privirea prietenei sale, sperând că a înțeles. Mona îi strânse mâna. Hanna observă că purta inelul de argint cu turcoaz pe care i-l făcuse ea cadou la cursul de bijuterii, chiar dacă arăta mai degrabă ca un inel dintr-acelea grosolane confecționate la Rosewood Day, pe care le purtau numai točilarii, decât ca un flecușteț drăguț de

la Tiffany. Un mic locșor din inima greu încercată a Hannei se încălzi. A. avea dreptate într-o singură privință: prietenele împărțeau totul. Iar acum, puteau să facă același lucru și ele – și cu Mona.

Soneria de la intrare se făcu auzită cu trei bong-uri de inspirație asiatică. Fetele săriră ca arse.

— Cine-o fi? șopti, temătoare, Aria.

Mona se ridică, dându-și pe spate părul lung și blond. Se destinse, zâmbi larg și porni, țațoșă, spre ușa de la intrare.

— Ceva care-o să ne facă să uităm de problemele noastre.

— Ce, pizza? se interesă Emily.

— Nu, zece modele masculine de la sucursala din Philly a agenției de modeling a Wilhelminei, normal, răspunse simplu Mona.

De parcă ar fi fost absurd să te gândești că ar putea să fie oricine altceva.

21

Cum rezolvi o problemă ca Emily?

Joi seară, după ce plecă de la Hanna, Emily fu nevoită să ocolească mulțimea clienților de la King James Mall, încărcăți de sacoșe și mirosind a parfumuri scumpe. A avea întâlnire cu părinții ei la All That Jazz!, restaurantul cu tematică muzicală din apropiere de Nordstrom. Fusese restaurantul ei preferat când era mai mică, și Emily bănuia că părinții presupuseseră că încă mai era. Restaurantul arăta la fel ca întotdeauna, cu o fațadă imitând o marchiză de pe Broadway, o gigantică statuie a Fantomei de la Operă lângă locul de întâmpinare a clienților și fotografiile ale starurilor de pe Broadway pe toți pereții.

Emily ajunse prima, așa că se strecură pe un scaun în fața barului lung, cu teigheaua din granit. O vreme, stătu să privească păpușile de colecție cu Mica sirenă din

vitrina de lângă locul de primire a clienților. Când era mai mică, Emily își dorise să poată face schimb cu Ariel, prietesa-sirenă; Ariel să aibă picioarele umane ale lui Emily, iar Emily să preia înotătoarele de sirenă ale lui Ariel. Își tot pusese vechile prietene să vadă filmul, până când Ali decretase că era ridicol și copilăresc și că era cazul să înceteze.

O imagine familiară îi atrase privirea spre ecranul televizorului de deasupra barului. Pe fundal era o reporteră blondă și pieptoasă, iar într-un colț, fotografia lui Ali din clasa a șaptea.

— În ultimul an, părinții lui Alison DiLaurentis au ales să locuiască într-un mic oraș din Pennsylvania, nu departe de Rosewood, până când fiul lor, Jason, își obținea licența la Universitatea Yale. Au dus cu toții o viață liniștită... până acum. În vreme ce ancheta cu privire la asasinarea lui Alison scoate la iveală noi piste, cum se mai prezintă restul familiei?

Pe ecran apăru o clădire impunătoare, acoperită cu iederă, iar dedesubt scria: NEW HAVEN, CONNECTICUT. O altă reporteră blondă alerga după un grup de studenți.

— Jason! strigă ea. Crezi că poliția face suficiente eforturi ca să-l găsească pe asasinul surorii tale?

— Ceea ce se întâmplă vă unește mai mult familia? strigă altcineva.

Un băiat purtând șapca echipei de baseball din Philly se întoarse spre cameră. Emily făcu ochii mari: nu-l mai văzuse pe Jason DiLaurentis decât de vreo două ori după dispariția lui Ali. Avea o privire rece și dură, și colțurile gurii lăsate în jos.

— Nu vorbesc prea mult cu ai mei, răspunse Jason. Sunt tulburați.

Emily își încolăci picioarele în jurul scaunului. Familia lui Ali... tulburată? Ei i se părea că familia DiLaurentis era perfectă. Tatăl lui Ali avea un serviciu bun, dar tot putea să vină acasă în weekenduri și să stea cu copiii la grătare. Doamna DiLaurentis obișnuia să le ia pe Ali, pe

Emily și pe celelalte la cumpărături, și să le facă prăjiturele grozave din fulgi de ovăz și stafide. Casa lor era imaculată și, ori de câte ori Emily lua cina cu familia DiLaurentis, se râdea copios.

Îi veni în minte amintirea despre care pomenise mai devreme Hanna, cea din ziua dispariției lui Ali. După ce Ali își făcuse apariția în patio-ul din spatele casei, Emily se scuzase că trebuie să meargă la baie. În timp ce trecea prin bucătărie, ocolind-o pe Charlotte, pisica himalaiană a lui Ali, îl auzise pe Jason șușotind cu cineva pe scară. După voce, părea supărat.

— Ai face bine să încetezi, șuiera Jason. Știi că le enervează.

— Dar nu fac nimic rău nimănui, șoptise cineva, drept răspuns.

Emily se lipise de peretele holului, zăpăcită. Cea de-a doua voce semăna puțin cu a lui Ali.

— Nu vreau decât să te ajut, continuase Jason, devenind din ce în ce mai agitat.

Tocmai atunci, doamna DiLaurentis apăruse pe o ușă laterală, dând fuga la chiuvetă să se spele pe mâini de pământ.

— A, bună, Emily, rostise ea, voioasă.

Emily se îndepărtase de scară. Auzise pași urcând la etajul al doilea.

Privi din nou ecranul televizorului. Presentatorul știrilor citea acum o recomandare pentru membrii Country Club-ului din Rosewood, deoarece hărăzuitorul din Rosewood fusese descoperit furișându-se pe lângă terenurile clubului. Emily simți furnicături în gât. Era atât de ușor să trasezi o paralelă între hărăzuitorul din Rosewood și A... și Country Club? Petrecerea Hannei urma să se țină acolo. Emily avusese mare grijă să nu-i pună Hannei nici un fel de întrebări încă de când primise ultimul mesaj de la A., însă tot se întreba dacă n-ar trebui să se ducă la poliție: se ajunsese suficient de departe. Și dacă A. nu numai c-o lovise pe Hanna cu mașina, dar o și omorâse pe Ali, așa

cum dăduse de înțeles Aria, alaltăieri? Dar poate că Mona avea dreptate: A. era prin preajmă, urmărindu-le toate mișcărilor. A. va ști dacă vor spune ceva.

Ca la un semnal, telefonul ei mobil sună. Emily sări ca arsă, gata să cadă de pe scaun. Avea un mesaj nou, dar, din fericire, nu era decât de la Trista. Iar.

Salut, Em! Ce faci în weekend? xxx, Trista

Emily se gândi ce bine-ar fi fost dacă Rita Moreno n-ar fi cântat „America” atât de tare, și dacă ea n-ar fi stat atât de aproape de o fotografie cu distribuția din Cats: toate felinele o priveau poficioase, ca și cum ar fi vrut să o întrebuințeze pe post de stâlp pentru ascuțitul ghearelor. Își plimbă degetele peste tastele neregulate ale telefonului Nokia. Ar fi nepoliticoasă dacă n-ar răspunde, nu? Așa că tastă: Bună! Mă duc vineri la un bal mascat dat în cinstea unei prietene. O să fie distractiv! – Em

Aproape imediat, Trista trimise răspunsul. O, ce tare! Mi-ar fi plăcut să vin și eu!

Și mie, tastă Emily. Pa! Și se întrebă ce-o avea de gând Trista să facă, în realitate, în weekendul care urma să meargă la vreo altă petrecere în siloz? Să întâlnească o altă fată?

— Emily!

Două mâini reci ca gheața o prinseră de umeri. Emily se răsuci pe călcâie, scăpând telefonul pe podea. În spatele ei era Maya. Iar în spatele Mayei, mama și tatăl lui Emily, cu sora ei, Carolyn, și iubitul acesteia, Topher. Toată lumea zâmbea cu gura până la urechi.

— Surpriză! strigă Maya, bucuroasă. Mama ta m-a sunat azi după-amiază să mă întrebe dacă nu vreau să vin și eu la cină!

— A-a, se bâlbâi Emily. E... grozav.

Își recuperează telefonul de pe podea și-l ținu între palme, ca și cum Maya ar fi putut să vadă ce scrisese adineauri.

Se simțea de parcă ar fi fost îndreptată spre ea lumina fierbinte și strălucitoare a unui reflector. Își privi părinții, care se opriseră lângă o fotografie mare cu actorii din Mizerabilii dând năvală printre baricade. Amândoi zâmbeau emoționați, comportându-se la fel ca atunci când îl cunoscuseră pe Ben, fostul iubit al lui Emily.

— Masa noastră e gata, anunță mama lui Emily.

Maya o luă de mână pe Emily și porniră împreună după restul familiei. Se așezară toți pe o enormă banchetă liliachie cu nuanțe roșietice. Un chelner efeminat, despre care Emily era destul de convinsă că folosea rimel, îi întrebă dacă voiau cumva cocktailuri.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit, doamnă și domnule Fields, zise Maya, imediat după plecarea chelnerului, zâmbindu-le părinților lui Emily.

Mama lui Emily îi zâmbi, la rândul ei.

— Și noi ne bucurăm să te cunoaștem.

În vocea ei nu era nimic altceva decât căldură. Și tatăl lui Emily zâmbea.

Maya arată spre brățara lui Carolyn.

— Cât e de drăguță! Tu ai făcut-o?

Carolyn se îmbujoră.

— Mda. La cursul de bijuterii din anul III.

Ochii ca lutul ars ai Mayei se făcură mari.

— Aș fi vrut să fac și eu cursul, dar n-am deloc simț cromatic. Totul se potrivește atât de bine la brățara asta!

Carolyn își coborî privirea spre farfuria cu pete aurii din fața ei.

— Nu e chiar atât de greu, zise, însă Emily își dădea seama că era fâstâcită.

Se angrenară într-o conversație lejeră, despre școală, despre hărțuitorul din Rosewood, despre accidentul suferit de Hanna, apoi despre California: Carolyn vru să știe dacă Maya cunoștea pe cineva care avea să meargă la Stanford, facultate pe care urma să o frecventeze și ea, începând de anul viitor. Topher râse la o poveste spusă de Maya, despre fosta ei vecină, care avea în casă

opt papagali și o pusese pe Maya să aibă grijă de ei. Emily îi privi pe rând pe toți, iritată. Dacă Maya le era atât de agreabilă, atunci de ce nu-i dăduseră nici o șansă înainte? Ce însemnaseră toate discuțiile despre faptul că Emily trebuia să se țină la distanță de Maya? Chiar era nevoie să fugă de ei, ca să-i ia viața în serios?

— Ah, am uitat să vă spun, zise tatăl lui Emily, în timp ce toată lumea era servită cu mâncărurile comandate. Am rezervat iar o casă la Duck pentru Ziua Recunoștinței.

— O, minunat, zise doamna Fields, strălucind de bucurie. Aceași casă?

— Aceași, răspuse domnul Fields, înfigându-și furculița într-un morcov mic.

— Unde e Duck? se interesă Maya.

Emily își brăzda cu furculița piureul de cartofi din farfurie.

— E un orășel pe plajă, pe țărmul Carolinei de Nord. Noi închiriem o casă acolo în fiecare an, de Ziua Recunoștinței. Apa e încă destul de caldă ca să poți înota, dacă ai un costum de scafandru.

— Poate vrea să vină și Maya, propuse doamna Fields, ștergându-și frumos gura cu un șervet. În definitiv, tu mereu aduci pe cineva cu tine.

Emily rămase cu gura căscată. Mereu aducea cu ea câte un băiat, mai degrabă: anul trecut îl luase pe Ben. Carolyn venise cu Topher.

Maya își apăsă pieptul cu palma.

— Păi... da! Sună grozav!

Emily avu impresia că falsele decoruri de pe pereți se strâng în jurul ei. Se trase de gulerul bluzei, apoi se ridică. Fără vreo explicație, își croi drum printr-o mulțime de chelneri și de chelnerițe, purtând costumele personajelor din filmul Rent. Bâjbâind, intră într-o cabină de toaletă, se rezemă de peretele placat cu mozaic și închise ochii.

Ușa toaletei se deschise și Emily zări pantofii Mary Janes cu botul pătrat ai Mayei pe sub ușa cabinei.

— Emily? o strigă Maya încet.

Emily se zgâi prin crăpătura ușii metalice. Maya își atârname de-a curmezișul pieptului geanta ei croșetată și-și ținea buzele strânse, îngrijorată.

— Te simți bine? o întrebă Maya.

— Doar un pic slăbită, bâigui Emily, trăgând stângace apa și apoi ducându-se spre chiuvetă.

Rămase cu spatele spre Maya, cu corpul rigid și încordat. Dacă Maya ar fi atins-o acum, Emily era aproape sigură că ar fi explodat.

Maya chiar întinse mâna, dar apoi și-o retrase, de parcă ar fi simțit vibrațiile emise de Emily.

— Nu-i așa că a fost drăguț din partea părinților tăi să mă invite la Duck, cu tine? O să fie foarte distractiv!

Emily își turnă un morman enorm de săpun lichid în palme. Când mergeau la Duck, Emily și Carolyn își petreceau mereu cel puțin trei ore pe zi în apele oceanului, făcând bodysurfing. Apoi urmăreau maratoane de desene animate pe Cartoon Network, se reîncărcau cu energie și se aruncau din nou în apă. Știa că Mayei nu i se potrivea așa ceva.

Se întoarse cu fața spre ea.

— Toate astea sunt cam... ciudate. Adică, săptămâna trecută părinții mei mă urau. Iar acum mă iubesc. Se străduiesc să mă câștige, aducându-te ca să-mi faci o surpriză la cină și pe urmă invitându-te cu noi la mare...

Maya se încruntă.

— Și ți se pare ceva rău?

— Ei bine, da, rosti Emily, fără să se gândească. Sau, nu. Normal că nu.

Nu reușea să exprime câtuși de puțin ceea ce gândea. Își dresе glasul și-i căută privirea Mayei în oglindă.

— Maya, dac-ai fi o bomboană, care anume ai vrea să fii?

Maya mângâie o cutie aurie cu batistute așezată pe mijlocul mesei pentru machiaj a toaletei.

— Hm?

— Adică... ai fi Mike and Ike? Laffy Taffy? Un balon de Snickers? Ce?

Maya se holbă la ea.

— Te-ai îmbătat?

Emily o studie pe Maya în oglindă. Avea tenul strălucitor, de culoarea mierii. Gloss-ul de buze cu aromă de fragi sclipea. Emily se îndrăgostise de Maya de îndată ce-i căzuse privirea asupra ei, iar părinții făceau eforturi imense ca s-o accepte pe Maya. Și-atunci, care să fi fost problema ei? De ce, ori de câte ori se gândea că o sărută pe Maya, Emily își imagina c-o sărută pe Trista?

Maya se rezemă cu spatele de masa pentru machiaj.

— Emily, cred că știi care-i problema.

Emily își îndepărtă degrabă privirea, străduindu-se să nu se înroșească.

— Ba nu, nu știi.

Privirea Mayei se îndulci.

— E vorba despre prietena ta Hanna, nu-i așa? Despre accidentul ei? Ai fost acolo, nu? Am auzit că persoana care a lovit-o o tot hăituia.

Emily scăpă din mână geanta de pânză Banana Republic, aceasta căzând pe podeaua de gresie cu un zgomot înfundat.

— De unde-ai auzit așa ceva? o întrebă, în șoaptă.

Maya făcu un pas înapoi, descumpănită.

— Păi... nu știu. Nu-mi amintesc.

Își miji ochii, tulburată.

— Cu mine poți să vorbești, Em. Putem să ne spunem totul una alteia, nu?

Trecură trei lungi măsuri din cântecul lui Gershwin care se auzea în difuzoare. Emily se gândi la mesajul trimis de A., când ea și celelalte trei vechi prietene ale ei se întâlniseră, săptămâna trecută, cu ofițerul Wilden: Dacă pomeniți față de CINEVA ceva despre mine, o să vă pară rău.

— N-o hărțuiește nimeni pe Hanna, șopti ea. A fost un accident. Și gata.

Maya își plimbă mâinile pe contururile chiuvetei de ceramică.

— Cred c-o să mă întorc la masă acum. Te... te aștept acolo.

Își încet, cu spatele, din toaletă. Emily auzi închizându-se ușa principală.

Muzica din difuzoare trecu la o arie din Aida. Emily se așeză în fața oglinzilor pentru machiaj, zornăindu-și geanta în poală. Nimeni n-a spus nimic, își zise în sinea ei. Nimeni nu știe, în afară de noi. Și nimeni n-o să-i spună lui A.

Deodată, Emily observă un bilet împăturit în geanta ei deschisă. Pe el scria EMILY, cu litere rotunde, roz. Emily îl despăturii. Era un formular de înscriere în PPLH: Părinții și prietenii Lesbienelor și Homosexualilor. Cineva îl completase cu datele personale ale părinților lui Emily. Iar în partea de jos se vedea acea caligrafie ascuțită, familiară.

Îți doresc o fericită ieșire în lume, Em: părinții tăi probabil că sunt foarte mândri! Acum, că familia Fields e însuflețită de iubire și toleranță, ar fi mare păcat ca mica lor lesbiană să pățească vreun accident. Așa că tu păstrează tăcerea... și ei vor reuși să te păstreze pe tine!
– A.

Ușa toaletei se legăna încă în urma ieșirii Mayei. Emily privi din nou cu atenție biletul, iar mâinile îi tremurau. Dintr-odată, un miros cunoscut umplu aerul. Mirosea a...

Încruntându-se, Emily adulmecă încă o dată. Până la urmă, duse biletul de la A. direct la nas. Când inspiră, împietri. Emily ar fi recunoscut oriunde mirosul acesta. Era seducătoarea aromă de banane a gumei pe care o mesteca Maya.

Joi seară, după o cină la Smith&Wollensky, un restaurant de elită din Manhattan frecventat de domnul Hastings, Spencer își urmă familia pe coridoarele acoperite de covoare cenușii ale hotelului W. Fotografii lucioase, alb-negru, semnate de Annie Leibovitz, erau atârnate pe pereți, și mirosea a vanilie și prosoape curate.

Mama lui Spencer vorbea la telefonul mobil.

— Nu, sigur câștigă, murmură ea. De ce să nu facem rezervarea de-acum?

Stătu puțin să asculte, semn că persoana cu care discuta spunea ceva foarte important.

— Bine. Vorbim mâine.

Și închise telefonul.

Spencer își aranjă reverul costumului ei Armani Exchange cenușiu-albăstrui: purtase la cină o ținută de om de afaceri ca să-și între în rolul de eseistă câștigătoare de premii. Se întrebă cu cine-o fi discutat mama ei la telefon. Poate că plănuia ceva minunat pentru Spencer, dacă avea să câștige Orhideea de Aur. O excursie fabuloasă? O zi de cumpărături la Barneys? O întâlnire cu acel prieten de familie care lucra la New York Times? Spencer își implorase părinții s-o lase să facă un stagiu de practică de vară la Times, însă mama ei nu fusese niciodată de acord.

— Emoționată, Spence?

Melissa și Ian apărură în spatele ei, trăgând de valizele lor asortate, în carouri. Din nefericire, părinții lui Spencer insistaseră să vină și Melissa pentru interviul ei, ca să-i ofere sprijin moral, iar aceasta îl luase și pe Ian cu ea. Melissa ridică o sticlută pe a cărei etichetă scria MARTINI.

— Vrei? o întrebă. Pot să-ți iau eu una, dacă ai nevoie de ceva care să te calmeze.

— N-am nevoie, se răsti Spencer.

Prezența surorii ei o făcea pe Spencer să se simtă de parcă i-ar fi mișunat gândaci pe sub sutienul Malizia. Ori

de câte ori închidea ochii, o vedea pe Melissa cuprinsă de nervozitate, când îi întreba Wilden, pe ea și pe Ian, unde fuseseră în seara dispariției lui Ali și-i auzea vocea Melissei zicând: O singură persoană putea s-o omoare, și aceea nu ești tu.

Melissa se opri, scuturând sticluța de martini.

— Mda, poate că e mai bine să nu bei. Ai putea să uiți esența eseului tău, pentru Orhideea de Aur.

— E foarte adevărat, murmură doamna Hastings.

Spencer se zbârli și le întoarse spatele.

Camera lui Ian și a Melissei era imediat lângă a lui Spencer, și ei se strecurară înăuntru, chicotind. În timp ce doamna Hastings întindea mâna să ia cheia camerei lui Spencer, o fată drăguță, cam de-o vârstă cu Spencer, trecu pe lângă ele. Își ținea capul în jos și studia un cartonaș crem care arăta suspect de asemănător cu invitația la micul dejun pentru Orhideea de Aur, pe care Spencer și-o băgase în geanta ei Kate Spade, din tweed.

Fata observă că Spencer o privește și-i adresează un zâmbet sclipitor.

— Bună! îi strigă, veselă.

Avea înfățișarea unei prezentatoare de știri de la CNN echilibrată, degajată, plăcută la vedere. Spencer rămase cu gura căscată și limba i se împletici, stângace, în gură. Până să fie ea în stare să răspundă, fata ridică din umeri și-și întoarse privirea.

Singurul pahar de vin pe care-i permiseseră părinții să-l bea la cină îi bolborosea acum în stomac. Se întoarse spre mama ei.

— Sunt o mulțime de candidați cu adevărat inteligenți la Orhideea de Aur, îi zise în șoaptă, după ce-o văzuse pe fata aceea trecând după colț. N-o să fie o luptă ușoară, nici vorbă.

— Prostii, replică doamna Hastings, pe un ton tăios. Tu o să câștigi, o asigură, întinzându-i cheia de la cameră. Asta e a ta. Ți-am luat un apartament.

Și, acestea fiind zise, o mângâie ușor pe braț și-și

continuă drumul pe culoar, spre propria cameră.

Spencer își mușcă buza, descuie ușa apartamentului și aprinse lumina. Înăuntru mirosea a scortişoară și a covoare noi, iar patul ei mare era plin de perne. Își îndreptă umerii și-și lăsă geanta de voiaj lângă șifonierul din mahon de culoare închisă. Își agăță imediat costumul Armani negru, pentru interviu, și-și plasă setul norocos de lenjerie Wolford, sutien și chiloți roz, în sertarul de sus al biroului alăturat. După ce se schimbă în pijama, făcu turul apartamentului și avu grijă ca toate tablourile cu rame masive să fie drepte, iar enormele perne azurii de pe pat să fie umflate și așezate simetric. În baie potrivește prosoapele astfel încât să atârne la aceeași lungime de suporturile lor. Aranjă în jurul chiuvetei gelul de baie Bliss, șamponul și balsamul în formă de diamant. Când se întoarse în dormitor, studiu, apatică, un exemplar din revista Time Out New York. Pe copertă era un încrezător Donald Trump, stând în fața Turnului Trump.

Spencer făcu câteva exerciții de respirație yoga, dar tot nu se simți mai bine. Până la urmă, își scoase cele cinci cărți de economie și o copie cu adnotări la lucrarea Melissei, răspândindu-le pe toate pe pat. O să câștigi, îi răsună în urechi vocea mamei.

După o excesiv de plictisitoare oră în care repetă, în fața oglinzii, părți din lucrarea Melissei, Spencer se sui la loc în pat. Deodată, auzi o bătaie în mica ușă care făcea legătura cu apartamentul învecinat. Se ridică în capul oaselor, nedumerită. Ușa dădea spre apartamentul Melissei.

Ciocănitul se repetă. Spencer coborî din pat și se strecură la ușă. Își verifică telefonul mobil, însă acesta era impasibil și mut.

— Da? zise ea, încetișor.

— Spencer? Auzi vocea răgușită a lui Ian. Hei, cred că apartamentele noastre au legătură între ele. Pot să intru?

— Ăă... bâigui Spencer.

Ușa de legătură scârțâi și se deschise. Ian își

schimbasesse cămașa albă de seară și pantalonii kaki cu un tricou și o pereche de jeanși Ksubi. Spencer își împleti degetele, cuprinsă de teamă și de tulburare.

Ian își roti privirea prin apartamentul ei.

— Camera ta e enormă în comparație cu a noastră.

Spencer își împreună mâinile la spate, străduindu-se să nu-și arate bucuria. Era, probabil, pentru prima oară în istorie când primea o cameră mai bună decât a Melissei. Ian aruncă o privire spre cărțile împrăștiate pe patul lui Spencer, după care le împinse deoparte și se așeză.

— Înveți, nu?

— Cam așa ceva, răspunse Spencer, rămânând lipită de masă, fiindcă-i era teamă să facă vreo mișcare.

— Mare păcat! Credeam că am putea să facem o plimbare ceva. Melissa doarme, după un singur cocktail din acela. Nu rezistă deloc la alcool, comentă Ian, clipind complice.

Afară, mai multe taxiuri claxonau, și o firmă din neon se tot aprindea și stingea. Expresia feței lui Ian era aceeași pe care și-o amintea Spencer de acum câțiva ani, când se opri pe aleea din fața casei ei, vrând să o sărute. Spencer își turnă un pahar de apă rece dintr-o cană de pe masă și luă o înghițitură mare, în timp ce în minte i se contura o idee. În definitiv, avea câteva întrebări pentru Ian... despre Melissa, despre Ali despre părțile lipsă din memoria ei, ca și despre bănuiala aceea periculoasă, aproape tabu, care îi tot creștea în minte de duminică încoace.

Își lăsă jos paharul și inima începu să-i bată cu putere. Își trase tricoul lălău, cu emblema universității din Pennsylvania, astfel încât să-i cadă de pe un umăr.

— Așa. Știi un secret despre tine, murmură ea.

— Despre mine? se miră Ian, împungându-se cu degetul mare în piept. Și care ar fi?

Spencer împinse deoparte câteva cărți și se așeză lângă el. Când îi inspiră mirosul cremei pentru curățare facială Pineapple Papaya, de la Kiehl's – Spencer

cunoștea pe de rost întreaga linie de produse pentru îngrijirea pielii lansată de Kiehl's –, simți că amețește.

— Știu că tu și o anumită fată blondă micuță ați fost ceva mai mult decât prieteni.

Ian zâmbi leneș.

— Și acea fată blondă micuță ai fi... tu?

— Nu... Spencer își țuguie buzele. Ali, îi zise.

Colțurile gurii lui Ian zvâcniră.

— Am ieșit cu Ali o dată sau de două ori, atât, zise, împungând-o cu degetul în genunchiul gol. Spencer fu străbătută de furnicături pe spinare. Mi-a plăcut mai mult să te sărut pe tine, adăugă Ian.

Spencer se lăsă pe spate, perplexă. La ultima lor ceartă Ali îi spusese că ea și Ian erau împreună, și că Ian n-o sărutase pe Spencer decât pentru că-l pusese Ali. De ce, atunci Ian părea să fie mereu dispus să flirteze cu Spencer?

— Sora mea știe că ai fost cu Ali?

Ian pufni în derâdere.

— Normal că nu. Știi cât de geloasă poate să fie!

Spencer privi afară pe Lexington Avenue, numărând zece taxiuri galbene la rând.

— Așadar, tu și Melissa chiar ați fost împreună, toată noaptea, când a dispărut Ali?

Ian se întinse, rezemându-se pe coate, și scoase un oftat exagerat.

— Voi, fetele din familia Hastings, sunteți ceva de speriat. Și Melissa a tot vorbit despre noaptea aia. Cred că se agită ca nu cumva polițistul să afle că am băut atunci, fiindcă nu aveam vârsta legală. Și, ce? Asta a fost acum patru ani. N-o să ne aresteze nimeni pentru asta tocmai acum.

— A fost... agitată? întrebă Spencer în șoaptă, făcând ochii mari.

Ian își coborî privirea, cu un aer seducător.

— Ce-ar fi să uiți de toate poveștile astea din Rosewood pentru puțin timp? zise, întinzând mâna și

înlăturându-i lui Spencer părul căzut peste frunte. Hai mai bine să ne sărutăm, ce zici?

Dorința îi stârni din nou flori. Fața lui Ian se apropia tot mai mult, blocându-i lui Spencer priveliștea clădirilor de peste drum. Mâna lui începu să-i frământa genunchiul.

— N-ar trebui să facem asta, șopti ea. Nu e bine.

— Ba sigur că e, răspuse Ian, tot în șoaptă.

Și atunci, se auzi din nou un ciocănit în ușa de legătură.

— Spencer? strigă Melissa, cu o voce îngroșată. Ești acolo?

Spencer țâșni jos din pat, dărâmându-și cărțile și caietele pe podea.

— D-da.

— Știi cumva unde s-o fi dus Ian? strigă sora ei.

Când o auzi pe Melissa apăsând pe clanța ușii de legătură, Spencer începu să-i facă semne disperate lui Ian spre ușa principală. El sări jos din pat, își îndreptă veșmintele și se strecură afară din cameră, tocmai când Melissa deschidea ușa.

Sora lui Spencer își împinsese în sus pe frunte masca din mătase neagră cu care dormea; era îmbrăcată într-o pijama Kate Spade. Își înălță puțin nasul prin aer, de parcă ar fi adulmecat mirosul de Kiehl's Pineapple Papaya.

— De ce e camera ta cu mult mai mare decât a mea? zise în cele din urmă.

Auziră amândouă sunetul mecanic al cartelei lui Ian, alunecând prin fanta pentru deschiderea ușii. Melissa se întoarse, făcându-și părul să fluture.

— A, iată-te. Unde ai fost?

— Până la automatele cu vânzare, răspuse Ian, cu o voce mieroasă.

Melissa închise ușa de legătură fără să-și mai ia măcar la revedere.

Spencer se trânti la loc pe pat.

— Puțin a lipsit, gemu ea cu voce tare, cu toate că,

spera nu îndeajuns de tare încât să poată fi auzită de Melissa și de Ian.

23

În spatele ușilor închise

Când deschise ochii, Hanna se pomeni la volanul automobilului ei Toyota Prius. Dar nu-i spusese doctorii că n-ar trebui să conducă dacă are un braț rupt? N-ar trebui să fie acum în pat, cu pinscherul ei miniatural, Bulinuță, alături?

— Hanna!

O siluetă neclară se așează alături de ea, pe scaunul din dreapta. Hanna putea să-și dea seama doar că era o fată cu părul blond: vederea îi era prea încețoșată ca să mai remarce și altceva.

— Bună, Hanna, rosti din nou vocea.

Suna ca a lui...

— Ali? întrebă Hanna, răgușită.

— Exact.

Ali se aplecă mai aproape de fața Hannei. Vârfurile părului ei îi atingeau obrazul.

— Eu sunt A., îi șopti.

— Ce? strigă Hanna, făcând ochii mari.

Ali își îndreptă spinarea.

— Am zis: eu sunt, da.

După care deschise portiera și dispăru în noapte.

Vederea Hannei se limpezi dintr-odată. Era în spațiul pentru parcare al Planetariului Hollis. Un afiș mare pe care scria THE BIG BANG fâlfâia în bătaia vântului.

Hanna se ridică brusc în capul oaselor. Era în cavernosul ei dormitor, strecurată sub pătura din cașmir. Bulinuță era ghemuit ca o minge în micul lui pat Gucci pentru căței. În dreapta ei era șifonierul, cu rânduri peste rânduri de haine frumoase, costisitoare. Respiră adânc, încercând să-și dea seama ce era în jurul ei.

— Dumnezeule, rosti cu voce tare.

Se auzi soneria. Hanna scoase un geamăt și se ridică, simțindu-și capul de parcă ar fi fost umplut cu paie. Ce visase? Pe Ali? Big Bang? Pe A.?

Soneria zbârnâi din nou. Acum, Bulinuță ieșise deja din pătuțul lui și țopăia pe lângă ușa închisă a camerei Hannei. Era vineri dimineață, și când se uită la ceasul de pe noptieră Hanna constată că era trecut de zece. Mama ei plecase de mult, și Mona o ajutase să urce în cameră și să se culce.

— Da, da, strigă, trăgându-și pe ea halatul de mătase bleu marin, strângându-și la repezeală părul în coadă și verificându-și înfățișarea în oglindă.

Tresări. Cusăturile din bărbia ei erau tot șerpuite și negre. Îi aminteau de cele întretăiate, ale mingilor de fotbal american.

Când aruncă o privire prin ochiurile de geam ale ușii, îl văzu pe Lucas așteptând pe verandă. Bătăile inimii i se accelerară imediat. Se privi în oglinda din antreu și-și împinse pe spate câteva șuvițe de păr. Simțindu-se ca femeia grasă de la circ, în halatul ei umflat din mătase, îi trecu prin minte să fugă înapoi sus și să îmbrace haine adevărate.

dar apoi se răzgândi, scoțând un hohot de râs mândru. Ce avea de gând să facă? Imposibil să-i placă de Lucas. Lucas era... Lucas.

Scutură din umeri, expiră și deschise larg ușa.

— Bună, zise, străduindu-se să pară plictisită.

— Bună, îi răspunse Lucas.

Se priviră reciproc parcă timp de secole întregi. Hanna era convinsă că Lucas îi auzea bătăile inimii. Ar fi vrut să îi poată pune surdină. Bulinuță tot țopăia printre picioarele lui, însă Hanna era prea încremenită ca să mai fie în stare să se aplece, să-l gonească.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit? o întrebă Lucas, precaut.

— Hm, nu, răspunse repede Hanna. Intră.

Când făcu câțiva pași în spate, fu cât pe ce să se

împiedice de un opritor pentru ușa sculptat în formă de Buddha, care zăcea în antreul ei de cel puțin un deceniu. Își roti brațele, încercând să-și împiedice prăbușirea. Deodată, simți brațele puternice ale lui Lucas încolăcindu-i mijlocul. După ce el o ajută să-și regăsească echilibrul, se priviră din nou. Colțurile gurii lui Lucas se arcuiră într-un zâmbet. Se aplecă spre ea, și buzele lui le regăsiră pe-ale ei. Hanna se lipi de el. Merseră cu pași legănați spre canapea și se trântiră pe perne, Lucas având grijă să nu-i atingă brațul legat de gât. După câteva minute în care nu se auziră decât zgomote de plescăit și de sorbit, Hanna se rostogoli într-o parte, trăgându-și sufletul. Scoase un mic scâncet și-și acoperi fața cu palmele.

— Scuză-mă, zise Lucas, ridicându-se în capul oaselor. Ar fi trebuit să nu fac asta?

Hanna scutură din cap. În mod sigur, nu putea să-i spună așa ceva, când în ultimele două zile tot visase că se va întâmpla din nou. Sau fiindcă avusese strania senzație că-l mai sărutase pe Lucas și înainte de sărutul lor de miercuri, dar cum ar fi fost posibil?

Își retrase mâinile de pe față.

— Mi-ai zis că ești la cercul de percepție extrasenzorială al școlii, rosti ea încetșor, amintindu-și de ce-i spusese Lucas în timpul călătoriei lor cu balonul. N-ar fi cazul să știi, telepatric, dacă a trebuit sau nu s-o faci?

Lucas zâmbi cunoscător și o împunse cu degetul în genunchiul dezgolit.

— Bine, în acest caz, aș deduce că tu ai vrut s-o fac. Și că vrei s-o mai fac iar.

Hanna își linse buzele, simțindu-se de parcă miile de fluturi sălbatici pe care-i văzuse, acum câțiva ani, la Muzeul de Istorie Naturii, i-ar fi fâlfâit ei prin stomac. Când Lucas se întinse și-i atinse interiorul cotului, unde-i fuseseră înfipte toate acele perfuziilor, Hanna crezu c-o să se prefacă într-o pastă vâscoasă. Își lăsă capul în jos și scoase un geamăt.

— Lucas... nu știu...

— Ce nu știi? o întrebă el, retrăgându-se la locul lui.

— E că... adică... Mona...

Se opri, agitându-și mâinile a neputință. Cuvintele nu-i ieșeau deloc cum ar fi trebuit, nu că ar fi avut habar ce încerca să spună.

Lucas ridică din sprânceană.

— Ce e cu Mona?

Hanna își luă cățelușul din pluș pe care i-l adusese tatăl ei la spital. Trebuia să-l reprezinte pe Cornelius Maximilian, un personaj pe care-l inventaseră când era Hanna mai mică.

— Doar că am redevenit prietene, zise ea, cu un firicel de voce, sperând că Lucas înțelegea la ce se referă și fără să mai fie nevoie să-i explice.

Lucas se lăsă pe spate.

— Hanna... eu cred că ar trebui să fii cu ochii-n patru cu Mona.

Hanna îl scăpă în poală pe Cornelius Maximilian.

— Cum adică?

— Adică... eu nu cred că-ți vrea binele.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Mona a fost tot timpul lângă mine la spital! Și, știi ceva, dacă te referi la cearta de la petrecere, află că mi-a spus despre ea. Am trecut-o cu vederea. Nu e nimic.

Lucas o studie cu atenție.

— Nu e nimic?

— Nu, se răsti Hanna.

— Așadar... n-ai nimic de zis în legătură cu ce ți-a făcut? O întrebă Lucas, părând șocat.

Hanna își întoarse privirea în altă parte. Ieri, după ce terminaseră discuția despre A. și selecția modelelor masculine și după ce plecaseră celelalte fete, Hanna descoperise o sticlă de Stoli Vanil în același dulăpior în care-și ascundea mama ei porțelanurile de la nuntă. Ea și Mona se trântiseră pe canapeaua din birou, puseseră filmul A Walk to Remember și jucaseră jocul cu Mandy

Moore. De fiecare dată când Mandy părea grasă, ele beau. Când Mandy se îmbufna, ele beau. Când vocea lui Mandy suna ca de robot, ele beau. N-au vorbit despre biletul pe care A. i-1 trimisese Monei: cel referitor la cearta dintre ele. Hanna era convinsă că fusese doar o ciorovăială pentru o prostie, cum ar fi fotografiile de la petrecere, sau dacă Justin Timberlake era sau nu idiot. Mona susținea mereu că era, iar Hanna o contrazicea că nu.

Lucas clipi cu furie.

— Ea nu ți-a spus, nu-i așa?

Hanna pufni puternic pe nas.

— N-are importanță, bine?

— Bine, zise Lucas, ridicând mâinile în semn de capitulare.

— Bine, repetă Hanna, îndreptându-și umerii.

Dar când închise ochii, se revăzu în automobilul ei Prius. Steagul planetariului Hollis fâlfâia în spatele ei. Ochii o usturau de plâns. Ceva – poate că telefonul ei BlackBerry – îi piuia pe fundul genții. Hanna se strădui să-și rețină această amintire, însă degeaba.

Simțea căldura radiind din trupul lui Lucas, atât de aproape stăteau unul de celălalt. Nu mirosea a apă de colonie sau a cine știe ce deodorant de fițe, ci doar a piele și a pastă de dinți. Măcar dac-ar fi trăit într-o lume în care Hanna să-i poată avea pe amândoi: pe Lucas și pe Mona. Dar știa că era cu neputință, dacă voia să rămână cea care era.

Se întinse și-l luă de mână. Un suspin i se ridică în gât, din motive pe care nu putea să și le explice, și nici nu le înțelegea în totalitate. Și, în timp ce se apropia ca să-l sărute, încercă încă o dată să deslușească amintirea aceea din – era sigură – noaptea accidentului. Dar, ca de obicei, nu reuși.

Vineri dimineață, Spencer intră în restaurantul Daniel de pe Sixty-fifth Street, între Madison și Park Avenue, într-un cartier liniștit și bine întreținut situat între Midtown Manhattan și Upper East Side. Avea impresia că pătrunde într-un decor din Marie Antoinette. Pereții restaurantului erau din marmură cioplită, amintindu-i lui Spencer de o ciocolată albă cremoasă. Luxuriante draperii umflate, de un roșu-închis și elegante sculpturi din plante decorative mărgineau intrarea în salonul principal. Spencer se hotărî ca, atunci când va ajunge milionară, să-și proiecteze casa astfel încât să arate exact așa.

Întreaga ei familie o urma îndeaproape, inclusiv Melissa și Ian.

— Ai toate notițele la tine? o întrebă în șoaptă mama ei jucându-se cu unul dintre nasturii costumului ei Chanel în carouri – se îmbrăcase de parcă ea urma să fie interviuată.

Spencer făcu un semn de încuviințare. Nu numai că le avea, dar le învățase pe de rost.

Încercă să-și domolească senzația de neliniște din stomac, cu toate că mirosurile de ouă-jumări și de ulei de trufe, care pluteau dinspre salonul restaurantului, nu-i prea erau de ajutor. În locul în care clienții erau întâmpinați se afla un afiș pe care scria ÎNREGISTRARE PENTRU ORHIDEEA DE AUR.

— Spencer Hastings, i se prezentă ea imitației de Parker Fusey, cu părul lucios, care nota numele.

Fata o găsi pe Spencer pe listă, îi zâmbi și-i întinse un ecuson laminat, cu numele ei.

— Sunteți la masa numărul șase, îi zise, făcându-i semn spre intrarea în salonul restaurantului. Spencer văzu chelnerii zoriți, uriașele aranjamente florale și câțiva adulți mișunând de colo-colo, sporovăind și bând cafea. Vă anunțăm când vom fi gata, o asigură fata de la înregistrare.

Melissa și Ian examinau o statuie din apropierea barului. Tatăl lui Spencer ieșise pe stradă și vorbea cu cineva la telefonul mobil. Și mama ei vorbea la telefon, pe jumătate ascunsă după una dintre draperiile sângerii de la Daniel, Spener o auzi spunând:

— Așadar, avem rezervarea? Ei bine, e formidabil. O să-i placă la nebunie.

Să-mi placă la nebunie ce? Ar fi vrut s-o întrebe Spencer. Însă se gândi că mama ei poate vrea să-i spună despre surpriză de-abia după ce va câștiga.

Melissa o șterse spre baie, iar Ian se trânti pe scaunul de lângă Spencer.

— Emoționată? o întrebă, zâmbind larg. Ar fi cazul. E ceva uriaș.

Spencer își dori ca, măcar o dată, Ian să fi mirosit a legume stricate sau a răsuflare de câine: i-ar fi fost mai ușor să stea lângă el.

— Nu i-ai spus Melissei că ai fost în camera mea aseară, nu? Îl întrebă în șoaptă.

Chipul lui Ian deveni impenetrabil.

— Sigur că nu.

— Și nu ți s-a părut bănuitoare sau altfel?

Ian își puse ochelarii de aviator, ascunzându-și ochii.

— Melissa nu e chiar atât de înfricoșătoare, să știi. N-o să te muște.

Spencer preferă să nu mai spună nimic. În ultimele zile i se părea că Melissa nu doar o s-o muște: mai degrabă o să-i dea turbarea.

— Oricum, nu-i spune nimic, mormăi ea printre dinți.

— Spencer Hastings, strigă fata de la birou. Juriul e pregătit să vă primească.

În clipa în care Spencer se ridică, părinții se strânseseră în jurul ei ca albinele roind lângă stup.

— Nu uita când ai jucat rolul Elizei Doolittle în My Fair Lady, cu gripă stomacală acută, îi șopti doamna Hastings.

— Nu uita să menționezi că eu îl cunosc pe Donald

Trump, adăugă tatăl ei.

Spencer se încruntă.

— Îl cunoști?

Tatăl ei încuviință.

— Am stat o dată unul lângă celălalt la Cipriani și am făcut schimb de cărți de vizită.

Spencer încercă vreo câteva respirații yoga, pe furiș.

Masa șase era într-un colț mic și intim din fundul restaurantului. Trei adulți stăteau deja acolo, sorbind din cafele și ciugulind din croasanți. Când o văzură pe Spencer, se ridicară cu toții.

— Bun-venit, o întâmpină un bărbat cu început de chelie și față de copil. Sunt Jeffrey Love. Orhideea de Aur 1987. Dețin un loc în conducerea Bursei de Valori din New York.

— Amanda Reed, se prezentă o femeie înaltă și subțire, strângându-i mâna lui Spencer. Orhideea de Aur 1984. Sunt redactor-șef la Barron's.

— Quentin Hughes, zise un bărbat negru, într-o frumoasă cămașă Turnbull&Asser, încheiată până la gât, salutând-o cu o înclinare a capului. O mie nouă sute nouăzeci. Sunt director general la Goldman Sachs.

— Spencer Hastings, zise și ea, încercând să se așeze cât mai grațios posibil.

— Tu ai scris eseul „Mâna invizibilă”? o întrebă Amanda Reed, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Am fost cu toții foarte impresionați de el, murmură Quentin Hughes.

Spencer începu să-și împăturească și să-și despăturească șervetul de pânză albă. Firește, toți cei de la masă lucrau în domeniul finanțelor. Nu puteau să-i aloce și ei un istoric de artă, sau un biolog, sau un regizor de filme documentare, cineva cu care să poată discuta despre altceva? Încercă să-și imagineze interviuorii în lenjerie intimă. Încercă să-și imagineze cățelușii ei labradoodle, pe Rufus și pe Beatrice, îndoindu-și lăbuțele. Apoi, se imagină pe sine spunându-

le adevărul despre toată povestea: că ea nu înțelege nimic din economie, că în realitate o detestă și că furase lucrarea surorii ei de frică să nu-și strice media.

La început, interviewerii îi adresați lui Spencer întrebări simple: unde merge la școală, ce-i place să facă și care sunt experiențele ei din domeniul voluntariatului și al conducerii. Spencer a trecut lin printre întrebări, examinatorii zâmbind, clătinând aprobator din cap și făcându-și însemnări în carnețelele lor legate în piele, imprimare cu Orhideea de Aur. Le povesti despre rolul ei din Furtuna, despre cum fusese editarea anuarului și despre cum organizase o expediție ecologică în Costa Rica, pe când era în anul al doilea. După câteva minute s-a rezemat de spătarul scaunului, zicându-și în sinea ei: E Bine. E chiar bine.

Și atunci, telefonul ei mobil piui.

Examinatorii își ridicară privirile, scoși din ritm.

— Era vorba să-ți închizi telefonul înainte să vii aici, o muștră Amanda, cu asprime.

— Îmi cer scuze, am crezut că l-am închis, se apăără Spencer, bâjbâind prin geantă, căutându-și telefonul ca să-l reducă la tăcere.

Deodată, ecranul îi atrase privirea. Primise un mesaj instant de la cineva care semnase AAAAAA.

AAAAAA: Indiciu util pentru o tipă nu-prea-înțeleaptă. Nu păcălești pe nimeni. Membrii juriului pot să-și dea seama că ești mai falsă decât o imitație de Vuitton.

PS. Ea a făcut-o, să știi. Și n-o să stea pe gânduri când va fi să ți-o facă și ție.

Spencer își închise la repezeală telefonul, mușcându-și buza cu putere. Ea a făcut-o, să știi. Oare A. insinua ceea ce credea Spencer că insinuează?

Când își privi din nou examinatorii, i se părură cu totul alți oameni: gârboviți și serioși, pregătiți să treacă la întrebări adevărate. Spencer reîncepu să-și împătorească

șervetul. Ei nu știu că sunt falsă, își zise.

Quentin își împreună mâinile lângă farfurie.

— Ai fost mereu interesată de economie, domnișoară Hastings?

— Hm, desigur, răspunse Spencer, dar vocea îi era aspră și seacă. Întotdeauna mi s-au părut... hm... economia, banii, toate acestea... fascinante.

— Și cine consideri că ți-ar fi mentorii filosofici? o întrebă Amanda.

Spencer își simți creierul golit de orice conținut. Mentori filosofici? Ce naiba mai însemna și asta? Un singur nume îi veni în minte.

— Donald Trump?

Examinatorii rămaseră buimaci pentru o clipă. Pe urmă, Quentin începu să râdă. Apoi Jeffrey, apoi Amanda. Zâmbeau toți, așa că zâmbi și Spencer, la rândul ei. Până când Jeffrey întrebă:

— A fost o glumă, nu? Spencer clipi mărunț.

— Desigur că a fost o glumă.

Membrii juriului râseră din nou. Spencer își dorea amarnic să rearanjeze croasanții de pe mijlocul mesei într-o piramidă mai ordonată. Închise ochii, încercând să se concentreze, însă tot ce putu să vadă în minte fu imaginea unui avion prăbușindu-se de pe cer, cu botul și coada în flăcări.

— Dar, în ceea ce privește sursele de inspirație... ei bine, am atât de multe, încât îmi vine greu să dau un singur nume, bolborosi ea.

Examinatorii nu se arătară prea impresionați.

— După ce termini facultatea, care consideri că ar fi slujba ideală pentru tine? o întrebă Jeffrey.

Spencer vorbi fără să se gândească.

— Să lucrez ca reporter pentru New York Times.

Membrii juriului se arătată derutați.

— Reporter la secția economică, nu? încercă să precizeze Amanda.

Spencer clipi.

— Nu știu. Poate.

Nu se mai simțise atât de stângace și de emoționată de când... mă rog, niciodată. Ținea încă în mână însemnările pentru interviu, într-un teanc ordonat. Își simțea mintea ca o tablă proaspăt ștersă cu buretele. O salvă de râsete pluti dinspre masa zece. Spencer își îndreptă privirea într-acolo și o văzu pe fata brunetă de la W. zâmbind cu nonșalanță și pe interviewerii ei răspunzându-i bucuroși la zâmbet. În spatele ei era peretele de geamuri; afară, pe stradă, Spencer văzu o fată care privea înăuntru. Era... Melissa. Nu făcea altceva decât să stea acolo și s-o privească, fără vreo expresie pe chip.

Și n-o să stea pe gânduri când va fi să ți-o facă și ție.

— Așa, reluă Amanda, punându-și încă puțin lapte în cafea. Care ai spune că este cel mai semnificativ lucru care ți s-a întâmplat în perioada liceului?

— Păi...

Ochii lui Spencer zvâcniră înapoi spre fereastră, însă Melissa dispăruse. Inspiră cu nervozitate, căutând să-și revină. Rolexul lui Quentin scliffea în lumina candelabrului. Cineva își dăduse cu prea multă apă de colonie cu mosc. O chelneriță care părea franțuzoaică după înfățișare mai turnă un rând de cafea la masa trei. Spencer știa răspunsul corect: participarea la olimpiada de economie în clasa a noua. Serviciul pe timpul verii la biroul de relații cu publicul la sucursala din Philly a lui J.P. Morgan. Numai că toate acestea nu erau realizările ei, ci ale Melissei, câștigătoarea de drept a acestui cu premiu. Cuvintele îi veniră pe vârful limbii, însă deodată, ceva cu totul neașteptat îi ieși de pe buze în locul lor.

— Cea mai bună prietenă a mea a dispărut când eram într-a șaptea, rosti pe negândite Spencer. Alison DiLaurentis. Poate-ați auzit de ea. Ani de-a rândul, am trăit întrebându-mă ce i s-a întâmplat, unde-a dispărut. În septembrie, i-au găsit cadavrul. A fost asasinată. Cred că realizarea mea cea importantă este că am rezistat psihic.

Nu știu cum a reușit fiecare dintre noi, dar ne-am dus la școală și am continuat să trăim și, pur și simplu, am mers mai departe. Poate că uneori ne uram, eu și ea, însă ea a însemnat totul pentru mine.

Spencer închise ochii, amintindu-și de seara în care dispăruse Ali, de clipa în care o îmbrâncise cu putere pe Ali, iar Ali căzuse pe spate. Se auzise un zgomot oribil – buf! Și dintr-odată, memoria ei își mai reveni un pic. Văzu și altceva... ceva nou. Imediat după ce-o îmbrâncise pe Ali, auzise un mic icnet, ca de fetiță. Icnetul se auzise de aproape, ca și cum cine-l scosese stătea imediat în spatele ei, răsuflându-i în ceafă.

Ea a făcut-o, să știi.

Pleoapele lui Spencer țâșniră în sus, ca și cum ar fi avut arcuri. Membrii juriului păreau să fi luat o pauză. Quentin ținea un croasant la doar doi centimetri de față. Amanda avea capul înclinat într-un unghi nefiresc. Jeffrey era cu șervetul la buze. Spencer se întrebă, deodată, dacă nu cumva relatase cu voce tare amintirea care tocmai îi revenise

— Ei bine, zise în sfârșit Jeffrey, îți mulțumim, Spencer.

Amanda se ridică, aruncându-și șervetul pe farfurie.

— A fost foarte interesant, zise și ea.

Dar Spencer era destul de convinsă că era prescurtarea pentru N-ai nici o șansă să câștigi.

Ceilalți interviuatori ieșiră, ca și majoritatea celorlalți candidați. Quentin fu singurul care rămase pe scaun. O examina cu atenție, cu un zâmbet de mândrie pe chip.

— Ești ca o adiere de aer proaspăt, dându-ne un astfel de răspuns, îi zise, pe un ton scăzut, confidențial. Am urmărit povestea prietenei dumitale de ceva vreme încoace. E îngrozitoare, pur și simplu. Poliția are vreun suspect?

Instalația de aer condiționat, montată mult deasupra capului lui Spencer, trimise cu toată forța un jet de aer rece peste ea, și imaginea Melissei decapitând o păpușă Barbie îi răsări brusc în minte.

— Nu are, răspunse în șoaptă.
Dar s-ar putea să am eu.

25

Când e să plouă, toarnă

Vineri, după școală, Emily își stoarse părul încă ud de la antrenamentul de înot și intră în redacția anuarului, unde pereții erau tapetați cu cele mai bune instantanee de la Rosewood Day. Iat-o pe Spencer la ceremonia de acordare a insignelor de absolvenți de anul trecut, primind premiul pentru cea mai bună elevă la matematică a anului. Și iat-o și pe Hanna, maestră de ceremonii la prezentarea de modă în scopuri caritabile organizată de Rosewood Day în urmă cu un an, când de fapt ar fi trebuit să fie ea însăși model.

Două palme îi acoperiră ochii.

— Salutare, își șopti Maya la ureche. Cum a fost la înot?

Întrebarea sunase șăgalnic, ca într-un catren pentru copii.

— Bine, îi răspunse Emily, simțind cum buzele Mayei le ating pe-ale ei, dar nefiind în stare să-i răspundă la sărut.

Scott Chin, fotograful anuarului, gay-și-nu-prea, se strecură în încăpere.

— Fetelor! Felicitări! strigă el, pupându-le – de fapt, aerul de lângă obrajii lor. Întinse mâna și-i întoarse gulerul lui Emily în afară, apoi îi înlătură Mayei o șuviță cârlionțată căzută peste față. Perfect, zise.

Le arată celor două fete fundalul alb de pe peretele opus.

— Acolo facem toate pozele cu „Cei care sunt cel mai probabil să...”. Personal, aș adora să vă văd pe voi două pe un fundal-curcubeu. N-ar fi minunat? Dar trebuie să fim consecvenți.

Emily se încruntă.

— Cel mai probabil să... ce? Credeam că am fost

votate cuplul anului.

Șapca în carouri a lui Scott, ca a unui băiat care vinde ziare pe stradă, îi căzu peste ochi când se aplecă peste trepiedul camerei foto.

— Nu, ați fost votate ca fiind cel mai probabil să fiți împreună la reuniunea de cinci ani.

Emily rămase cu gura căscată. La reuniunea de cinci ani? Nu era un pic cam exagerat?

Își masă ceafa, încercând să se liniștească. Dar nu se mai simțise liniștită de când găsisse biletul lui A. în toaleta restaurantului. Neștiind ce altceva poate face cu el, îl pusese în buzunarul din față al genții. Îl scosese periodic, pe parcursul orelor, apropiindu-l de fiecare dată de nări, să simtă mirosul dulceag al gumei cu aromă de banane.

— Zâmbiți! strigă Scott, și Emily se apropie de Maya, încercând să zâmbească.

Blițul camerei lui Scott o făcu să vadă pete în fața ochilor, și deodată constată că în redacție mirosea a aparatură electronică arsă. La următoarea fotografie, Maya o sărută pe Emily pe obraz. Și în cea de-a treia, Emily își adună curajul și-o sărută pe Maya pe buze.

— Super! le încurajă Scott.

Fotograful privi apoi imaginile în camera lui.

— Sunteți libere să plecați, le zise, dar apoi rămase puțin pe gânduri, aruncându-i o privire curioasă lui Emily. De fapt, înainte să pleci, poate c-ai vrea să vezi ceva.

O conduse pe Emily până la o masă mare de lucru și-i arătă un mănunchi de fotografii aranjate ca pentru două pagini. Ne e foarte dor de tine, era titlul de deasupra machetei. Un portret familiar, din clasa a șaptea, o privea de-acolo pe Emily: ea nu doar că avea o copie a fotografiei în sertarul de sus al noptierei, dar o mai și văzuse la știri aproape în fiecare seară de luni de zile încoace.

— Școala n-a făcut niciodată o pagină pentru Alison de când a dispărut, îi explică Scott. Iar acum, că ea... în fine... ne-am gândit că ar trebui. Poate chiar o să

organizăm un eveniment comemorativ, ca să arătăm toate fotografiile avute cu Ali. Un soi de retrospectivă Ali, dacă vrei.

Emily atinse marginea uneia dintre poze. Le înfățișa pe ea, Ali, Spencer, Aria și Hanna la o masă de prânz. În imagine toate aveau în mâini cutii de coca-cola dietetică și-și țineau capetele pe spate, râzând isteric.

Alături era o fotografie doar cu Ali și Emily, mergând pe coridor ținând strâns cărțile la piept. Emily o domina pe miniona Ali, și Ali se ridica pe vârfurile picioarelor spre ea, șoptindu-i ceva la ureche. Emily își mușcă articulațiile degetelor. Chiar dacă între timp aflate o mulțime de lucruri despre Ali – lucruri pe care și-ar fi dorit ca Ali să le împartă cu ea cu ani în urmă –, tot îi lipsea atât de mult, încât simțea c-o doare.

Mai era cineva în fundalul imaginii, o persoană pe care Emily n-o observase la început. Avea părul lung și negru și un chip familiar, rumen în obraji. Ochii rotunzi și verzi, iar buzele, trandafirii și arcuite. Era Jenna Cavanaugh.

Hanna întorsese capul spre cineva de lângă ea, însă Emily nu putea să vadă decât un pic din brațul subțire și palid al celeilalte fete. Era atât de ciudat s-o vadă pe Jenna... văzătoare. Emily aruncă o privire spre Maya, care trecuse la următoarea fotografie, evident nesesizând semnificația acesteia. Multe lucruri nu-i spusese Emily.

— Asta e Ali? se interesă Maya, arătându-i spre un instantaneu cu Ali și cu fratele ei, Jason, îmbrățișându-se pe spațiul de recreere de la Rosewood Day.

— Hm, mda, răspuse Emily, neputând să-și stăpânească iritarea din voce.

— Ah, exclamă Maya, bătând în retragere. Doar că nu arată ca ea, atâta tot.

— Arată la fel ca toate celelalte fotografii cu Ali de-aici.

Emily se împotrivi tentației de a-și da ochii peste cap în timp ce privea imaginea. Ali arăta incredibil de tânără, poate să fi avut numai zece sau unsprezece ani. Instantaneul fusese făcut înainte ca ele să devină

prietene. Îi venea greu să creadă că, odată, Ali fusese șefa unei cu totul altfel de găști: Naomi Zeigler și Riley Wolfe îi fuseseră vasalele. Ba chiar o tachinau din când în când pe Emily, ca și pe celelalte fete, distrându-se pe seama părului ei, care avea nuanțe verzui de la orele petrecute în apa clorurată.

Îi examinează chipul lui Jason. Părea atât de încântat să o îmbrățișeze strâns pe Ali! Ce Dumnezeu o fi vrut să spună în interviul de la știrile de ieri, când afirmase că ai lui erau prea tulburați?

— Asta ce e? se interesează Maya, arătând spre fotografiile de pe biroul alăturat.

— A, asta-i proiectul Brenna, îi răspunse Scott, scoțând limba, și Emily nu se putu abține să nu chicotească. Apriga rivalitate dintre Scott și Brenna Richardson, altă fotografă care se ocupa de anuar, era material pentru un reality show. Dar, o dată în viață, adăugă el, cred că-a avut o idee bună. A făcut poze cu ce duce lumea în geantă, ca să arate ce cară după el în fiecare zi un elev tipic pentru Rosewood. Totuși, Spencer nu le-a văzut încă, așa că s-ar putea să nu le aprobe.

Emily se aplecă spre masa învecinată. Comitelui pentru redactarea anuarului înscrisesse numele proprietarului fiecărei genți lângă fotografia respectivă. Înăuntrul sacului cu echipament pentru lacrosse al lui Noel Kahn se vedeau un prosop doldora de bacterii, veverița din pluș norocoasă despre care vorbea mereu și un spray Axe. Ptiu! Gentoiiul matlasat verde-elefant al lui Naomi Zeigler, conținea un iPod, un toc de ochelari Dolce&Gabbana și un obiect pătrățos, care putea să fie ori o cameră foto miniaturală, ori o lupă de bijutier. Mona Vanderwaal căra după ea gloss M.A.C. pentru buze, un pachet de batistuțe Snif și trei agende diferite. O parte dintr-o fotografie înfățișa un braț subțire, cu o manșetă roasă ieșind de sub alta albastră. Ghiozdanul lui Andrew Campbell

conținea opt manuale, o agendă cu coperte de piele și

același model de Nokia ca al lui Emily. Imaginea dezvăluia începutul unui SMS pe care el ori îl trimisese, ori îl primise, însă Emily nu putea să-și dea seama ce scrie.

Când își ridică privirea, îl văzu pe Scott făcându-și de lucru cu camera lui, însă pe Maya n-o zări nicăieri prin încăpere. Tocmai atunci, telefonul ei mobil începu să vibreze. Avea un mesaj nou.

Țț, țț, Emily! Iubițica ta ți-a aflat slăbiciunea pentru blonde? Îți păstrez secretul... dacă-l păstrezi și tu pe-al meu. Pupici! – A.

Inima începu să-i bată cu o putere nebănuită. Slăbiciune pentru blonde? Și... unde-o fi dispărut Maya?

— Emily?

În pragul ușii apăruse o fată, îmbrăcată cu un vaporos top roz, ca de păpușică, de parcă ar fi fost imună la frigul de la mijlocul lui octombrie. Părul blond îi flutura în jurul feței. Ca al unui model pentru costume de baie stând în fața unei mașini de vânt.

— Trista? rosti Emily fără să vrea.

Maya reapăru de pe coridor, încruntându-se, apoi zâmbind.

— Em! Cine e?

Emily își întoarse repede capul spre Maya.

— Unde-ai fost până acum?

Maya își înclină capul într-o parte.

— Am fost... pe coridor.

— Ce-ai făcut acolo? o luă la rost Emily.

Maya o săgetă cu o privire care părea să spună: Ce importanță are? Emily clipi. Se simțea de parcă și-ar pierde mințile, suspectând-o pe Maya. O privi din nou pe Trista, care traversa încăperea cu pași mari.

— Cât mă bucur că te văd! zise Trista, cuprinzând-o pe Emily într-o îmbrățișare strânsă. Am sărit într-un avion și surpriză!

— Mda, răspuse Emily, cu o voce răgușită, doar puțin mai tare decât o șoaptă. Peste umărul Tristei, o vedea pe Maya privind-o furioasă. Mda, surpriză!

26

Încântător de ostentativ, totuși nerafinat

Vineri, după școală, Aria trecea cu mașina pe Lancaster Avenue, pe lângă galeriile comerciale Fresh Fields, A Pea in the Pod și Home Depot. Cerul după-amiezii era încărcat de nori, făcând ca arborii, în mod normal plini de culoare, să pară șterși și anoști.

Mike stătea pe scaunul din dreapta ei, deșurubând și înșurubând posac capacul sticlutei lui de Nalgene.

— Lipsesc de la antrenamentul de lacrosse, mormăi el. Când ai de gând să-mi spui ce se petrece?

— Mergem undeva unde-o să îndreptăm toate lucrurile, îi răspuse Aria, îndărătnică. Și nu-ți face probleme, o să-ți placă.

În timp ce trecea pe lângă un indicator de oprire, o străbătu un fior de plăcere. Aluzia lui A. despre Meredith – cum că ar avea un mic secret murdar legat de Hooters – era perfect logică. Meredith se purtase foarte ciudat alaltăieri când o văzuse Aria în Hollis, afirmând că trebuie să se ducă undeva, dar fără să spună și unde. Și nu mai departe de acum două seri, Meredith comentase că, din cauza creșterii prețului la chiria casei din Hollis, și fiindcă nu prea câștigase mare lucru din lucrările ei artistice în ultima vreme poate va fi nevoită să-și ia un al doilea serviciu, ca s-o scoată la capăt. Fetele de la Hooters câștigau probabil bacșișuri grase.

Hooters⁸⁶. Aria strânse din dinți ca să nu izbucnească în râs. Abia aștepta să-i spună lui Byron. Ori de câte ori trecuseră cu mașina pe lângă local, în ultimii ani, Byron afirmase că numai filistinii puerili se duc la Hooters, bărbați care se înrudesesc mai mult cu maimuțele decât cu

⁸⁶ În argou, sâni.

specia umană. Aseară, Aria îi oferise lui Meredith ocazia de a-și mărturisi cu gura ei păcatele față de Byron, strecurându-se lângă ea și zicându-i: „Știu ce ascunzi. Și știi ce? Dacă nu-i spui lui Byron, îi spun eu.”

Meredith făcuse un pas înapoi, scăpând din mâna șervetului de șters vasele. Prin urmare, se simțea vinovată de ceva. Și totuși, era clar că Meredith nu suflase o vorbă față de Byron. Chiar azi-dimineață, stătuseră pașnic la masă mâncând din castroanele de Kashi GoLean, înțelegându-se la fel de bine ca înainte. În consecință, Aria se hotărâse să ia problema în propriile mâini.

Chiar dacă era amiază, parcare de la Hooters era aproape plină. Aria remarcă patru mașini de poliție aliniate; era de notorietate faptul că polițiștii aveau o preferință pentru acest local, fiind situat chiar lângă secția de poliție. Bufnița de pe firma de la Hooters le zâmbea, iar prin geamurile fumurii ale restaurantului, Aria abia distingea fetele în bluze mulate și pantaloni scurți portocalii. Dar când îl privi pe Mike, observă că nu-i curgeau balele, nici nu avea erecție, sau cine știe cum mai reacționau băieții normali când ajungeau aici. În schimb, arăta iritat.

— Ce naiba căutăm aici? se stropși el.

— Aici lucrează Meredith, îi explică Aria. Am vrut să fii și tu cu mine, ca s-o înfruntăm împreună.

Mike căscă gura atât de larg, încât Aria putu să-i vadă guma de mestecat de un verde-deschis ascunsă în spatele molarilor.

— Adică... tata...

— Exact, confirmă Aria, vârându-și mâna în geanta din blană de iac după telefonul Treo – voia s-o fotografieze pe Meredith, ca să aibă dovezi –, însă nu-l găsi la locul lui obișnuit.

Își simți stomacul învolburându-se. Să-l fi pierdut? Își lăsase telefonul pe o masă după ce primise mesajul de la A., la ora de arte, ieșind fuga din încăpere și desprinzându-și masca în toaleta de pe holul clădirii din

Hollis. Oare uitase să și-l mai ia? Își programă în minte să treacă mai târziu pe acolo și să-l caute.

Când Aria și Mike se strecurară pe ușile duble, îi întâmpină urlatele unei piese cântate de Rolling Stones. Aria se simți coplesită de mirosul greu de aripioare picante. Îi întâmpină o fată blondă, foarte bronzată.

— Bună! îi salută ea, bucuroasă. Bine ați venit la Hooters!

Aria îi spuse numele lor, iar fata se întoarse să vadă care mese mai erau libere, legănându-și fesele în timp ce se îndepărta. Aria îi trase un ghiont lui Mike.

— Ai văzut-o ce balcoane avea? E-nor-me!

Nu-i venea să creadă că puteau să-i iasă astfel de cuvinte din gură. Cu toate acestea, Mike n-o învrednici nici măcar cu un zâmbet. Se comporta de parcă Aria l-ar fi târât după ea la un cenaclu de poezie, nu în paradisul păsărilor de noapte. Fata se întoarse repede și-i conduse în separeul lor. Când se aplecă să le pună argintăria pe masă, Aria văzu pe sub tricoul ei până la sutienul roșu aprins. Mike rămase cu ochii ațintiți la mocheta portocalie, ca și cum genul acesta de lucruri ar fi fost împotriva religiei lui.

După ce fata plecă, Aria privi în jur. Observă de cealaltă parte a sălii un grup de polițiști, înfulecând porții enorme de coaste de porc cu cartofi pai și holbându-se când la meciul de fotbal american de la televizor, când la chelnerițele care treceau pe lângă masa lor. Printre ei era și ofițerul Wilden. Aria se lăsă mai jos pe scaunul ei. Nu că n-ar fi avut voie să fie acolo – cei de la Hooters accentuau mereu ideea că era un local familial –, dar nici prea mare chef să-l vadă pe Wilden nu avea.

Mike stătea îmbufnat, cu ochii în meniu, în timp ce alte șase chelnerițe trecură pe lângă ei, care mai de care scuturându-și posteriorul. Aria chiar se întrebă dacă nu cumva instantaneu, Mike o fi devenit gay. Întoarse capul: dacă el avea de gând să stea așa, treaba lui. O va căuta

și singură pe Meredith.

Toate fetele erau îmbrăcate la fel, cu bluzele și pantalonii scurți cu opt numere mai mici, și pantofi sport de genul celor încălțați de majorete în zilele de meci. Aveau și cam aceleași fețe, ceea ce o făcea pe Meredith să se distingă între ele. Numai că nu zărea nici măcar o față cu părul închis la culoare, cu atât mai puțin una care să aibă un tatuaj înfățișând o pânză de păianjen. Până să vină chelnerița și să le așeze pe masă enormul platou cu cartofi pai, Aria izbutise în sfârșit să-și adune curajul necesar ca s-o întrebe:

— Știți cumva dacă lucrează aici cineva pe nume Meredith Oates?

Chelnerița clipi, mirată.

— Numele nu-mi sună cunoscut. Totuși, uneori fetele de-aici își dau alte nume. Știți, chestii care sună mai...

Ezită, căutând un adjectiv.

— Hooter-ește? sugeră Aria, în glumă.

— Da! zise fata, zâmbind. Și, după ce plecă, legănându-și șoldurile, Aria pufni în râs și-l împunse pe Mike cu un cartof prăjit.

— Tu cum crezi că și-o zice Meredith aici: Randi? Fifi? A! Ce-ai zice să fie Caitlin? Sună tare vesel, este?

— Nu vrei să termini? explodează Mike. Nu vreau să mai aud nimic despre... despre ea, bine?

Aria clipi nedumerită, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mike se îmbujoră la față.

— Tu ai impresia că asta-i chestia măreață care o să îndrepte totul? Să-mi demonstrezi în față că tata e cu altcineva încă o dată?

Își îndesă în gură un mănunchi de cartofi pai și-și abătu privirea.

— Nu mai contează. Am trecut peste asta.

— Am vrut să mă revanșez față de tine, scânci Aria. Am vrut să fie totul mai bine.

Mike scoase un hohot zgomotos.

— Nu mai ai ce să faci, Aria. Mi-ai distrus viața.

— Eu n-am distrus nimic! icni Aria.

Își miji ochii, de un albastru foarte pal. Își aruncă șervetul pe masă, se ridică și-și băgă mâinile pe mânecile hanoracului.

— Trebuie să mă duc la antrenamentul de lacrosse.

— Stai! strigă Aria, prinzându-l de catarama curelei. Dintr-odată, se simți gata să plângă. Nu pleca, îi ceru, pe un ton plângăcios. Mike, te rog. Și viața mea e distrusă. Și nu doar din cauza tatii și a lui Meredith. Din cauza a... altceva.

Mike o privi peste umăr.

— Ce tot spui acolo?

— Stai jos, îl rugă Aria, disperată.

Trecu un lung moment de tăcere. Mike scoase un mormăit, apoi se așeză la loc. Aria se uită fix la platoul de cartofi prăjiți, adunându-și curajul ca să vorbească. Doi bărbați discutau despre tactica defensivă a celor de la echipa de fotbal Eagles. Pe televizorul cu ecran plat de deasupra barului se derula reclama unui comerciant de mașini second-hand, cu un tip costumat ca un pui de găină, bălmăjind despre chilipirurile cele mai clonc care-ți cad cu tronc.

— Tot primesc mesaje de amenințare de la cineva, începu Aria, în șoaptă. Cineva care știe totul despre mine. Persoana care mă amenință este cea care a informat-o pe Ella de relația dintre Byron și Meredith. Și câteva dintre prietenele mele tot primesc mesaje, și noi credem că persoana care le trimite e și în spatele accidentului Hanei. Am primit chiar și un mesaj în care-mi spunea că Meredith lucrează aici. Nu știu de unde-o ști atâtea, dar, pur și simplu... știe, încheie ea, ridicând din umeri.

La televizor se mai difuzară două reclame până ca Mike să spună ceva.

— Te hărțuiește cineva?

Aria încuviință, nefericită.

Mike clipi mărunț, încurcat. Făcu un semn spre separeul polițiștilor.

— I-ai spus vreunuia dintre ei?

Aria scutură din cap.

— Nu pot.

— Ba sigur că poți. Putem să le spunem chiar acum.

— Am situația sub control, zise Aria printre dinți, apăsându-și tâmplele cu degetele. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun.

Mike se aplecă în față.

— Ai uitat de toate rahaturile de groază care s-au întâmplat în orașul ăsta? Trebuie să-i spui cuiva.

— Și ție ce-ți pasă? se răsti Aria, simțindu-se inundată de furie. Credeam că mă urăști. Credeam că ți-am distrus viața.

Mike se întristă. Mărul lui Adam i se mișcă atunci când înghiți în sec. Dar când se ridică de pe scaun, păru mai înalt decât și-l amintea Aria. Și mai puternic. Poate că de la sportul pe care-l practica, sau poate pentru că, în ultima vreme devenise bărbatul casei. O apucă de încheietura mâinii și o sili să se ridice.

— Du-te și spune-le!

— Dar dacă e periculos? întrebă Aria, cu buzele tremurându-i.

— Periculos e să nu le spui, insistă Mike. Și... am eu grijă să te apăr. Bine?

Aria își simți inima ca o budincă de ciocolată proaspăt scoasă din cuptor: toată vâscoasă și caldă și puțin topită. Zâmbi nesigură, după care aruncă o privire spre reclama din neon de deasupra salonului principal din Hooters. Scria: ÎNCÂNTĂTOR DE OSTENTATIV, TOTUȘI NERAFINAT. Numai că firma era defectă: toate literele erau stinse, cu excepția A-ului din OSTENTATIV, care pâlâia amenințător. Când închise ochii A-ul rămase aprins, arzând ca soarele.

Inspiră adânc.

— OK, șopti ea.

Tocmai când se pregătea să plece de lângă Mike și să se îndrepte spre polițiști, se întoarse chelnerița, cu nota de plată. Iar când fata se întoarse să plece, pe chipul lui Mike apăru o expresie ștregărească: întinse ambele mâini și strânse aerul, mimând că strânge fesele ferme, înveșmântate în satin portocaliu, ale fetei. Întâlni privirea Ariei și-i făcu cu ochiul.

Din câte se părea, adevăratul Mike Montgomery se întorsese. Ariei îi fusese dor de el.

27

Un triunghi amoros bizar

Vineri seară, imediat înainte de sosirea limuzinei care trebuia s-o ducă la petrecerea dată în onoarea ei, Hanna stătea în propria cameră, făcând piruete în rochia Nieves Lavi, cu imprimeu strălucitor. În sfârșit, purta o perfectă mărime doi, mulțumită dietei cu lichidele administrate prin perfuzii și a cusăturilor faciale care făceau ca mestecarea alimentelor solide să fie prea dureroasă.

— Îți stă grozav, strigă o voce. Numai că, după părerea mea, ești un pic cam prea slabă.

Hanna se răsuci pe călcâie. În costumul lui negru din lână, cu cravata de un purpuriu-închis și cămașa în dungi purpurii încheiată la gât, tatăl ei semăna cu George Clooney în Ocean's Eleven.

— Nu sunt prea slabă, îi răspunse repede, încercând să-și mascheze fiorul de entuziasm. Kate e mult mai slabă decât mine.

Chipul tatălui ei se înnegură, poate la auzul prenumelui perfecte, echilibratei și totuși incredibil de răutăcioasei lui fiice vitrege.

— Și, la urma urmei, ce cauți aici? vru să știe Hanna.

— Mama ta m-a lăsat să intru, se justifică el, intrând în camera Hannei și așezându-se pe pat. Hanna își simți stomacul zvâcnind. Tatăl ei nu mai intrase în dormitorul ei încă de când ea avea doisprezece ani, imediat înainte

să se mute din casa lor. Mi-a zis, adăugă el, că pot să mă schimb aici pentru marea petrecere.

— Vii și tu? țipă Hanna.

— Am voie? se interesă tatăl ei.

— Păi... cred că da, zise Hanna, gândindu-se că, în definitiv, veneau și părinții lui Spencer, precum și câțiva dintre profesorii și angajații de la Rosewood Day. Dar, adică, eu credeam că vrei să te întorci în Annapolis... la Kate și la Isabel. În definitiv, ai stat departe de ele aproape o săptămână, adăugă, neputând să-și ascundă amărăciunea din voce.

— Hanna... începu tatăl ei.

Hanna se întoarse cu spatele. Dintr-odată, era atât de supărată pentru faptul că tatăl ei își părăsise familia, că era acum aici, că poate o iubea pe Kate mai mult decât pe ea... ca să nu mai vorbim că ea avea cicatrice pe toată fața și că amintirile referitoare la seara de sâmbătă nu-i reveniseră încă! Simți lacrimi în ochi, ceea ce o înfurie și mai tare.

— Vino încoace, o îndemnă domnul Marin, cuprinzându-l cu brațele lui puternice, iar când ea își lipi capul de pieptul lui, îi auzi bătăile inimii. Te simți bine? o întrebă el.

Se auzi un claxon afară. Hanna ridică transperantele de lemn de bambus și văzu că limuzina închiriată de Mona o așteaptă pe alee, cu ștergătoarele zbătându-se furioase pe parbriz, în luptă cu ploaia.

— Perfect, răspuse ea deodată, întreaga lume întorcându-se la locul ei. Își puse masca Dior pe față. Sunt Hanna Marin și sunt fabuloasă!

Domnul Marin îi întinse Hannei o uriașă umbrelă neagră de golf.

— Categorie, ești! zise el.

Și, pentru prima oară în viață, Hanna se gândi că ar putea chiar să-l creadă.

După un drum care i se păru că durase doar câteva

secunde, Hanna se văzu cocoțată pe un pedestal plin de perne, strlându-se să se apere de ciucurii baldachinului, ca să nu-i zboare masca Dior de pe față. Patru superbi sclavi o ridicară și acum își începeau lenta defilare spre cortul pentru petrecere, instalat pe terenul cincisprezece al Country Club-ului.

— V-o prezentăm... la marea ei întoarcere în Rosewood pe fabuloasa Hanna Marin! zberă Mona într-un microfon.

Și, când mulțimea izbucni în aplauze și ovații, Hanna începu să-și fluture brațele, entuziasmată. Toți oaspeții ei purtau măști, iar Mona și Spencer transformaseră cortul în celebrul Salon de l'Europe al Cazinoului din Monte Carlo din principatul Monaco. Avea pereți din marmură falsă, fresce impresionante, mese pentru ruletă și jocuri de cărți. Băieți superbi și scipitori roiau prin încăperea cu tăvile încărcate de tartine, serveau la cele două baruri sau jucau roluri de crupieri la mesele de joc. Hanna ceruse ca din personalul de la petrecere să nu facă parte nici o femeie.

DJ-ul trecu la o piesă nouă a celor de la White Stripes, și toată lumea începu să danseze. O mână subțire și palidă o prinse de braț pe Hanna, și Mona o trase după ea prin mulțime, cuprinzând-o apoi într-o formidabilă îmbrățișare.

— Îți place? strigă Mona, din spatele măștii ei inexpressive, asemănătoare capodoperei Dior a Hannei.

— Firește, răspuse Hanna, ciocnindu-și șoldul de-al ei. Și ador mesele de joc. Câștigă cineva ceva?

— Câștigă o noapte superbă cu o fată superbă: cu tine, Hanna! strigă Spencer, venind țanțoșă în urma lor.

Mona o luă și pe ea de mână și începură toate trei să țopăie de bucurie. Spencer arăta ca o Audrey Hepburn blondă, în rochia ei trapez din satin negru și adorabilii pantofi fără toc, cu botul rotund. Când o văzu pe Spencer cuprinzând-o cu brațul de umeri pe Mona, Hanna simți că-i tresaltă inima. Oricât n-ar fi vrut să-i recunoască vreun merit lui A., era clar că mesajele de la A. făcuseră

ca Mona să fie acceptată de vechile prietene ale Hannei. Ieri, printre reprizele jocului lor de-a Mandy Moore, Mona îi spusese Hannei: „Știi, Spencer e chiar super. Cred că ar trebui să facă parte din gașca noastră.” Hanna așteptase ani de-a rândul ca Mona să spună așa ceva.

— Arăți grozav, rosti o voce la urechea Hannei.

În spatele ei văzu un băiat, îmbrăcat în pantaloni strâmți cu dungulițe subțiri, o cămașă albă cu mânecă lungă încheiată la gât, o vestă cu dungulițe asortată și o mască având un plisc lung de pasăre. Trădătorul păr blond-albicios al lui Lucas se ițea pe deasupra măștii. Când îi luă mâna într-a lui, Hanna își simți inima gonind nebunește. I-o ținu pentru o clipă, i-o strânse și apoi îi dădu drumul, înainte să-i poată vedea cineva.

— Petrecerea e minunată, îi zise Lucas.

— Mersi, n-a fost mare lucru, se amestecă Mona, înghiontind-o pe Hanna. Cu toate că, nu știi, Hanna, chestia asta hidoasă pe care o poartă Lucas poate fi calificată drept mască?

Hanna aruncă o privire spre Mona, dorindu-și să-i fi putut vedea fața. Apoi privi peste umărul lui Lucas, prefăcându-se distrasă de ceea ce se întâmpla la masa pentru blackjack.

— Auzi, Hanna, pot să vorbesc cu tine o clipă? o întreabă Lucas. Între patru ochi?

Mona tocmai discuta cu unul dintre chelneri.

— Hm, bine, murmură Hanna.

Lucas o conduse până într-un ungher izolat și-și scoase masca. Hanna se strădui să-și potolească tornada de nervi care-i făcea stomacul să huruie, evitând să se uite la buzele super trandafirii și super atrăgătoare ale lui Lucas.

— Pot s-o iau și pe-a ta? o întreabă el.

Hanna verifică dacă erau într-adevăr singuri, și că nimeni altcineva nu va mai fi în măsură să-i vadă chipul plin de cicatrice, și abia apoi îl lăsă să-i scoată masca. Lucas o sărută ușor pe cusături.

— Mi-a fost dor de tine, îi șopti el.

— M-ai văzut acum două ore, chicoti Hanna, iar Lucas îi răspunse cu un zâmbet viclean.

— Pare să fi fost mult mai mult.

Se mai sărutară încă vreo câteva minute, cuibăriți laolaltă pe o singură pernă de canapea, indiferenți la zgomotele amestecate ale petrecerii. Deodată, prin perdelele vapoase ale cortului, Hanna își auzi numele strigat.

— Hanna? Era vocea Monei. Han? Unde ești?

Hanna intră în panică.

— Trebuie să mă duc înapoi, zise. Apucă masca lui Lucas de pliscul ei lung de pasăre și i-o îndesă în mâini. Iar tu ar trebui să-ți pui asta la loc, adăugă.

Lucas ridică din umeri.

— Mi-e cald rău cu chestia asta. Cred că n-o s-o mai port.

Hanna își legă strâns băierile propriei măști.

— E un bal mascat, Lucas. Dacă te vede Mona că n-o porți, te dă afară, pe bune!

În ochii lui Lucas apăru o expresie dură.

— Tu faci totdeauna numai ce-ți spune Mona?

Hanna se crispă.

— Nu.

— Bun. Nici nu trebuie.

Hanna dădu un bobârnac unui ciucure de pernă, și abia apoi îndrăzni să-l privească din nou pe Lucas.

— Și ce-ai vrea să spun, Lucas? E cea mai bună prietenă a mea.

— Dar ți-a spus Mona până acum ce ți-a făcut? o îmboldi el. La petrecerea ei, adică.

Hanna se ridică, sâcâită.

— Ți-am spus, n-are importanță.

Lucas își lăsă privirea în jos.

— Eu țin la tine, Hanna. Ea, nu cred. Nu cred că ar ține la cineva. N-o lăsa cum a picat, bine? Cere-i să-ți spună adevărul. Sunt de părere că meriți să-l știi.

Hanna îl privi lung, cu intensitate. Ochii lui Lucas străluceau, și buza îi tremura un pic. Pe gât i se vedea o urmă purpurie de la sesiunea lor de sărutat de adineauri. Îi venea să întindă mâna și s-o atingă cu degetul mare.

Fără să mai rostească o vorbă, trase perdeaua într-o parte și se repezi înapoi pe ringul de dans. Fratele Ariei, Mike, tocmai își demonstra calitățile de stripper la bară în fața unei fete de la școala de quakeri. Andrew Campbell și prietenii lui tocilarii discutau despre numărarea cărților la jocul de blackjack. Hanna zâmbi când își zări tatăl conversându-se cu fosta ei instructoare a echipei de majorete, o femeie pe care ea și Mona o porecliseră, între ele, The Rock, fiindcă semăna cu luptătorul profesionist de wrestling supranumii astfel.

În sfârșit, o găsi pe Mona stând într-un alt separeu încărcat de perne. Eric Kahn, fratele mai mare al lui Noel, se legăna pe lângă ea, șoptindu-i ceva la ureche. Mona o observă pe Hanna și se ridică.

— Slavă Domnului că ai scăpat de Fraierul Lucas, gemu ea. În definitiv, de ce se tot învârtește atât pe lângă tine?

Hanna se scărpină pe cusăturile din bărbie, și bătăile inimii i se accelerară iar. Dintr-odată, simți nevoia s-o întrebe pe Mona. Simțea nevoia să știe sigur.

— Lucas mi-a zis că n-ar trebui să am încredere în tine, replică, forțându-se să râdă. Susține că-mi ascunzi ceva, de parcă ar exista vreodată un lucru pe care să mi-l ascunzi, adăugă, dându-și ochii peste cap. Zău, mă aburește de-a binelea. Tare penibil.

Mona își încrucișă picioarele și oftă.

— Cred că știu la ce se referă.

Hanna înghiți cu greu. Încăperea îi miroși dintr-odată prea puternic a parfum și a iarbă de Bermuda proaspăt tunsă. Se auzi o explozie de aplauze dinspre masa de blackjack: cineva câștigase. Mona se mută mai aproape de ea și începu să-i vorbească la ureche.

— Nu ți-am spus asta niciodată, dar să știi că am fost împreună cu Lucas în vara dintre a șaptea și a opta. Am

fost prima fată pe care a sărutat-o. I-am dat papucii când am devenit prietenă cu tine. M-a tot sunat, cât să zic, vreo șase luni după aceea. Nu sunt convinsă că a reușit să treacă peste asta nici acum.

Hanna se lăsă pe spate, năucită. Se simțea ca într-un leagăn din parcurile de distracție, care-și schimbă brusc direcția pe la jumătatea unui tur.

— Tu și Lucas... ați fost împreună?

Mona își lăsă ochii în jos și-și dădu pe spate o șuviță de păr auriu căzută peste mască.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus nimic despre asta până acum. Numai că... Lucas e un fraier, Han. N-am vrut ca tu să crezi că și eu aș fi o fraieră.

Hanna își trecu mâinile prin păr, gândindu-se la conversația ei cu Lucas din balonul cu aer cald. Ea îi spusese totul, iar chipul lui fusese atât de inocent și de deschis! Se gândi la cât de intens se sărutaseră, la micile gemete scoase de el când Hanna își plimbase degetele în sus și-n jos pe ceafa lui.

— Așadar, încerca să fie prieten cu mine și să-mi spună lucruri urâte despre tine... doar ca să se răzbune pentru că l-ai lăsat baltă? bâigui ea.

— Așa cred, răspunse Mona, întristată. El e cel în care nu trebuie să ai încredere, Hanna.

Hanna se ridică. Își aminti cum îi spusese Lucas că e atât de frumoasă, și cât de bine se simțise ea. Cum îi citise Lucas noutățile de pe blogul ei DailyCandy, în timp ce asistentele îi schimbau perfuziile. Cum, după ce el o sărutase pe patul de spital, pulsul îi rămăsese la un nivel ridicat timp de o jumătate de oră în cap: îl urmărise pe ecranul de monitorizare cardiacă. Hanna îi destăinuise lui Lucas problemele ei cu alimentația. Îi spusese despre Kate. Despre prietenia ei cu Ali. Despre A.! El de ce nu-i spusese niciodată despre Mona?

Lucas stătea acum pe o altă canapea, discutând cu Andrew Campbell. Hanna se duse glonț la el, și Mona o urmă îndeaproape, apucând-o de braț.

— Rezolvi asta altă dată. Acum, ce-ar fi să-l dau afară? Tu ar trebui să te bucuri de noaptea ta de glorie.

Hanna o îndepărtă printr-o fluturare a mâinii, apoi îl împunse pe Lucas în spate, prin vesta lui în dungulițe. Când se întoarse, Lucas păru cuprins de o sinceră bucurie la vederea ei, dăruindu-i un zâmbet dulce, extatic.

— Mona mi-a spus adevărul despre voi, șuieră Hanna, proptindu-și mâinile în șolduri. Voi doi ați fost împreună.

Buzele lui Lucas zvâcniră. Clipi apăsător, deschise gura, dar o închise la loc, scoțând doar un „Ah!”

— Despre asta era vorba, nu? îl luă ea la rost. De-asta ai vrut ca eu s-o urăsc.

— Sigur că nu, replică Lucas, privind-o încruntat. N-a fost nimic serios.

— Mda, sigur, pufni batjocoritoare Hanna.

— Hannei nu-i plac băieții care mint, se amestecă Mona, făcându-și apariția în spatele prietenei sale.

Lucas rămase cu gura căscată. O pată de roșeață i se ridică dinspre gât pe obraji.

— Dar presupun că-i plac fetele care mint, nu-i așa?

Mona își încrucișă brațele la piept.

— Eu nu mint în legătură cu nimic, Lucas.

— Nu? Prin urmare, i-ai spus Hannei ce s-a întâmplat în realitate la petrecerea ta?

— N-are importanță, țipă Hanna.

— Sigur că i-am spus, zise și Mona în același timp.

Lucas o privi pe Hanna, înroșindu-se din ce în ce mai tare.

— Ți-a făcut ceva îngrozitor.

Mona se strecură în fața lui.

— E doar gelos pe mine, și-atât.

— Te-a umilit, adăugă Lucas. Eu am fost cel care a venit să te salveze.

— Ce? se miră Hanna, cu o voce firavă și pițigăiată.

— Hanna, zise Mona, prinzând-o de ambele mâini. Nu e decât o neînțelegere.

DJ-ul trecu la un cântec al lui Lexi. Era un cântec pe care Hanna nu-l ascultase prea des, și la început nu știu precis unde-l auzise ultima oară. Și, dintr-odată, își aminti. Lexi fusese invitata de onoare din programul muzical al petrecerii Monei.

O amintire se aprinse subit în mintea Hannei. Se văzu pe ea însăși, purtând o rochie strâmtă în nuanța șampaniei, chinându-se să intre în planetariu fără să-i plesnească la cusături. O zări pe Mona râzând de ea, după care ea căzu, pe coate și pe genunchi, lovindu-se de marmura dură a podelei. Auzi prelungul și durerosul prrrrr din clipa în care cusăturile rochiei cedaseră, și toată lumea era în jurul ei, râzând. Mona râdea cel mai tare dintre toți.

Pe sub mască, Hanna căscă gura și ochii. Nu. Imposibil să fie adevărat. Amintirea aceasta îi fusese denaturată ca urmare a accidentului. Și, chiar să fi fost adevărată, mai conta acum? Își coborî privirea spre brățara ei nou nouță Paul&Joe, un delicat lănțișor din aur cu închizătoarea de forma unui frumos fluture-talisman. Mona i-o cumpăraseră ca dar de bun-venit-înapoi-de-la-spital, oferindu-i-o imediat după ce A. îi trimisese Monei acea felicitare electronică în batjocură. „Nu vreau ca noi două să mai fim vreodată supărate una pe cealaltă”, îi spusese Mona, în timp ce Hanna deschidea capacul cutiuței cu bijuteria.

Lucas o privea, plin de speranță. Mona aștepta cu mâinile în șolduri. Hanna își legă panglica măștii cu un nod mai strâns.

— Ești gelos pe ea, îi zise lui Lucas, cuprinzând-o pe Mona cu brațul. Noi suntem cele mai bune prietene. Și o să fim întotdeauna.

Chipul lui Lucas se întristă.

— Perfect, zise, după care se răsuci pe călcâie și ieși în fugă pe ușă.

— Ce papagal, comentă Mona, strecurându-și brațul pe sub al Hannei.

— Mda, zise Hanna, dar atât de șoptit, încât se îndoii că Mona o auzise.

28

Sărmana fetiță moartă

Cerul se întuneca deja, vineri seară, la ora la care doamna Fields le lăsă pe Emily și pe Trista în fața intrării principale a Country Club-ului.

— Și acum, știi regulile, rosti ea cu severitate, punându-și brațul pe spătarul scaunului lui Emily. Fără alcool. Să fii acasă la miezul nopții. Carolyn o să vină să vă ia cu mașina. Înțeles?

Emily încuviință. Faptul că mama ei impunea anumite reguli îi aducea un soi de ușurare. Părinții ei fuseseră într-atât de îngăduitori de când se întorsese acasă, încât începea să creadă că amândoi aveau cine știe ce tumori cerebrale sau că fuseseră înlocuiți de clone.

După ce doamna Fields demară, Emily își îndreptă rochia neagră din jerse împrumutată din garderoba lui Carolyn și încercă să nu se clatine pe tocurele pantofilor ei roșii. În depărtare, vedea imensul și strălucitorul cort în care se ținea petrecerea. În difuzoare urla o piesă de-a lui Fergie, și Emily auzi inconfundabila voce a lui Noel Kahn strigând: „Cât e de tare!”

— Sunt foarte emoționată pentru astă-seară, zise Trista, luând-o de braț pe Emily.

— Și eu, îi răspunse Emily, strângându-și mai bine jacheta în jurul ei și privind cum, la intrarea principală în club, se legăna scheletul folosit ca să indice direcția vântului. Dac-ai putea să fii oricare personaj de Halloween din lume, cine-ai fi? Întrebă apoi.

În ultima vreme, Emily gândea la fel ca Trista, încercând să-și dea seama cu ce fel de spaghete semăna mai mult, cu care montagnes russes din parcul de distracții Marea aventură, cu care specie de foioase din Rosewood.

— Catwoman, îi răspuse Trista, cu promptitudine. Tu?

Emily își întoarse privirea în altă parte. În clipa de față, se simțea ca o vrăjitoare. După ce-o luase prin surprindere în redacția anuarului, Trista îi explicase lui Emily că tatăl ei e pilot în aviația americană, iar ea beneficia de reduceri importante chiar și la zborurile la care se ducea în ultima clipă. După mesajul de ieri al lui Emily, se hotărâse să sară într-un avion și s-o însoțească la balul mascat al Hannei, după care să doarmă pe podea, în camera ei. Emily nu prea știuse cum să-i spună: „N-ar fi trebuit să vii” ... și, la drept vorbind, nici nu prea voia.

— Unde ne întâlnim cu prietena ta? se interesă Trista.

— Hm, probabil că e deja aici, zise Emily, pornind să traverseze parcare și trecând pe lângă opt automobile BMW seria 7 la rând.

— Super, replică Trista, dându-și cu ChapStick pe buze.

I-l întinse apoi și lui Emily, și degetele li se atinseră ușor. Emily se simți străbătută de furnicături, iar când îi întâlni privirea, expresia îndrăgostită de pe fața Tristei îi arată că și ea se simțea la fel.

Emily se opri brusc lângă postul valetului care se ocupa de parcare.

— Ascultă, trebuie să-ți fac o mărturisire. Maya e, într-un fel, partenera mea.

Trista se holbă la ea, neînțelegând.

— Iar despre tine i-am zis – ca și părinților mei – că îmi ești prietenă de corespondență, continuă Emily. Că ne tot scriem de câțiva ani.

— A, chiar? se miră Trista, înghiontind-o în joacă. Dar ei de ce nu i-ai spus, pur și simplu, adevărul?

Emily înghiți în sec, strivind cu talpa câteva frunze uscate, căzute pe jos.

— Păi... adică, dacă i-aș fi spus ce s-a întâmplat în realitate... în Iowa... poate că n-ar fi înțeles.

Trista își netezi părul cu palmele.

— Dar nu s-a întâmplat nimic. Doar am dansat,

exclamă, împungând-o în braț pe Emily. Nenică, e chiar atât de posesivă?

— Nu, răspuse Emily, cu privirea îndreptată spre sperietoarea de ciori expusă pentru Halloween, pe peluza din fața clubului. Era una dintre cele trei sperietori de pe terenurile clubului, și totuși o cioară era cocoțată pe un stâlp din apropiere, câtuși de puțin speriată. Nu tocmai, se corectă apoi.

— E vreo problemă dacă sunt eu aici? întrebă Trista, pe un ton tăios.

Buzele Tristei aveau exact aceeași nuanță de roz ca tutuul preferat al lui Emily, din vremea când făcea balet. Rochia ei bleu pal i se mula pe pieptul bine proporționat și-i etala netezimea abdomenului și rotunjimea feselor. Era ca un fruct copt, zemos, iar lui Emily aproape că-i venea să muște din ea.

— Sigur că nu e o problemă dacă ești aici, murmură Emily.

— Bun, zise Trista, punându-și masca pe față. Atunci, o să-ți păstrez secretul.

Imediat cum intrară în cort, Maya o descoperi pe Emily, îi dezlegă masca înfățișând un iepure și-o strânse în brațe sărutând-o pasional. Emily deschise ochii în timpul sărutului și observă că Maya se uita la Trista, dând impresia că se mândrea cu ce făceau ea și Emily.

— Când îi faci vânt? îi șopti Maya la ureche.

Emily întoarse capul, prefăcându-se că n-a auzit.

În timp ce se deplasau prin cortul în care se ținea petrecerea, Trista o prindea întruna de braț pe Emily, exclamând pe nerăsuflăte: „Cât e de frumos!”, „la uite câte perne!” Și: „Ce de băieți sexy în Pennsylvania!” Stătea cu gura căscată ca o fetiță la prima ei vizită în Disney World. Când un grup de tineri le separă, Maya își scoase masca de pe față.

— Fata asta o fi fost crescută într-o rezervație, perfect izolată? o întrebă ea pe Emily, bulbucându-și ochii. Nu, pe lume, de ce i se pare totul atât de uluitor?

Emily aruncă o privire spre Trista, care se rezemase de bar. Noel Kahn o abordase, iar acum își plimba, cu un gest seducător, degetele în sus și-n jos pe brațul Tristei.

— E doar entuziasmată că se află aici, îndrugă ea. Viața e cam plictisitoare în Iowa.

Maya își înclină capul într-o parte și se trase puțin mai înapoi.

— Ce coincidență că ai o prietenă de corespondență exact în același oraș din Iowa în care ai fost exilată săptămâna trecută.

— Nu tocmai, replică Emily, cu glasul răgușit și privirea ațintită asupra scânteietorului glob de discotecă din mijlocul cortului. E din același oraș cu verii mei, așa că Rosewood Day a făcut un schimb cultural cu școala ei. Am început să ne scriem acum vreo doi ani.

Maya strâmbă din buze, cu maxilarele încleștate.

— E îngrozitor de drăguță. Vă alegeți prietenii cu care corespondanți după poze?

— Nu era ca la matrimoniale, pe Match.com, replică Emily, ridicând din umeri și străduindu-se să pară nepăsătoare.

Maya o privi cu un aer de cunoscătoare.

— Ar fi fost logic așa. Tu ai iubit-o pe Alison DiLaurentis, iar Trista seamănă mult cu ea.

Emily se crispă, și privirea începu să-i zboare în toate părțile.

— Ba nu, nu seamănă.

Maya întoarse capul.

— Cum zici.

Emily își calculează cu foarte multă grijă următoarele cuvinte.

— Guma asta cu aromă de banane, pe care o mesteci tu, Maya... de unde o ai?

Maya păru nedumerită.

— Mi-a adus tata un bax de la Londra.

— Se găsește și în State? Mai știi pe cineva care să mestece dintr-asta? Întrebă Emily, în timp ce inima îi

bătea eu putere.

Maya făcu ochii mari.

— De ce naiba mă întrebi de guma cu aromă de banane?

Și, înainte ca Emily să-i poată răspunde, Maya îi întoarse spatele.

— Uite ce e, eu mă duc la baie, da? Nu pleca nicăieri fără mine. Putem să stăm de vorbă când mă întorc.

Emily o privi pe Maya cum se strecoară printre mesele de bacara, simțindu-se de parcă ar fi avut cărbuni încinși în stomac. Aproape instantaneu, apăru și Trista din mulțime, ținând în mâini trei păhărele din plastic.

— Sunt cu alcool, șopti ea entuziasmată, arătându-i spre Noel, care stătea încă lângă bar. Băiatul ăla are o sticlută cu ceva și mi-a pus și mie un pic.

Privi în jur.

— Unde e Maya?

Emily ridică din umeri.

— S-a dus să facă pipi.

Trista își scosesese masca, și tenul îi strălucea în lumina aruncată de ringul de dans. Cu buzele ei strânse și roz, cu ochii mari și albaștri, și cu pomeții înalți, poate că semăna un pic cu Ali. Emily scutură din cap și întinse mâna spre unul dintre păhărele: mai întâi să bea, și pe urmă se gândește la tot restul. Trista își plimbă seducător un deget pe încheieturi mâinii lui Emily. Aceasta încercă să rămână impasibilă, chiar dacă se simțea gata să se topească.

— Și, dacă în clipa asta ai fi o culoare, care ar fi aceea? O întrebă Trista în șoaptă.

Emily își abătu privirea.

— Eu aș fi roșu, șopti Trista. Dar... nu un roșu turbat. Un roșu profund, întunecat, frumos și sexy. Un roșu pofcios.

— Cred că și eu aș fi aceeași culoare, mărturisi Emily.

Muzica bubuia ca pulsul unei inimi. Emily sorbi îndelung însetată, mirosul puternic al romului stârnindu-i

nările. Când Trista își încolăci degetele cu ale ei, lui Emily îi sări inima din loc. Se apropiară, după care se apropiară și mai mult, până când buzele ajunseră cât pe ce să li se atingă.

— Poate că n-ar trebui să facem asta, șopti Trista.

Însă oricum Emily se apropie și mai mult, corpul vibrându-i de emoție.

O palmă o plesni peste spinare.

— Ce naiba faci?

Maya era în spatele lor, cu nările fremătând. Emily se îndepărtă de Trista făcând un pas uriaș, deschizând și închizând gura ca un peștișor auriu.

— Am crezut că te duci la baie, a fost singura replică pe care a putut-o găsi.

Maya o privi chiorâș, roșie de furie. Apoi, îi întoarse spatele și se repezi afară din cort, îmbrâncind lumea din drumul ei.

— Maya! o strigă Emily, plecând după ea.

Dar, chiar când era pe cale să iasă, simți o mână pe braț. Era un bărbat necunoscut, în uniformă de polițist. Avea părul scurt, țepos, și era înalt și subțire. Pe plăcuța din piept seria SIMMONS.

— Ești Emily Fields? o întrebă polițistul.

Emily încuviință lent din cap, și deodată pulsul i se acceleră.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, îi zise bărbatul, punându-i o mână pe umăr cu blândețe. Ai... ai primit cumva mesaje de amenințare?

Emily rămase cu gura căscată. Luminile pâlpâitoare ale stroboscopului îi produceau amețeală.

— D-de ce?

Prietena dumitale Aria Montgomery ne-a povestit despre ele azi după-amiază, o informă polițistul.

— Ce? țipă strident Emily.

— N-o să fie probleme, o liniști polițistul. Nu vreau decât să aflu ce știi, bine? Probabil că e o persoană pe care o cunoști, cineva aflat chiar sub ochii tăi. Dacă stai

de vorbă cu noi, poate reușim împreună să deducem cine este.

Emily privi spre deschizătura neclară a cortului. Maya fugea pe iarbă, cu tocurile afundându-i-se în noroi. O senzație oribilă o inundă. Se gândi la cum o privise Maya când îi spusese: Am auzit că persoana care a lovit-o pe Hanna o hărțuia. Cum ar fi putut Maya să știe așa ceva?

— Nu pot să vorbesc chiar acum, șopti Emily, în timp ce un nod tot mai mare i se punea în gât. Mai întâi trebuie să mă ocup de altceva, adăugă.

— Mă găsești aici, zise Simmons, făcând un pas într-o parte, astfel încât Emily să poată trece. Nu te grăbi, o sfătui el. Oricum, mai am de căutat și alte persoane.

Emily abia dacă mai distingea conturul siluetei Mayei, alergând spre clădirea principală a clubului. Porni rapid după ea, trecând printre două uși duble din sticlă și pe un lung coridor. Privi pe geamul ultimei uși, de la capătul culoarului, ușa care ducea spre piscina acoperită. Sticla era aburită de condens, și Emily reuși să zărească extrem de vag trupul mic al Mayei mergând pe marginea bazinului și privindu-și imaginea reflectată în apă.

Intră și merse pe lângă un mic perete placat cu faianță, care despărțea antreul de piscină. Apa din bazin era nemișcată, iar atmosfera, apăsătoare și umedă. Chiar dacă Maya o auzise sigur pe Emily venind, nu întoarse capul. Dacă situația ar fi fost alta, Emily poate c-ar fi împins-o, în glumă, în apă, după care ar fi sărit și ea. Tuși ca să-și dreagă glasul.

— Maya, faza cu Trista nu e ceea ce pare.

— Nu? Maya aruncă o privire peste umăr. Mie mi s-a părut destul de evident.

— Nu, doar că... e amuzantă, mărturisi Emily. Ea nu mă presează în nici un fel.

— Adică eu te presez? țipă Maya, întorcându-se vijeliosă.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe față.

Emily înghiți cu greu, adunându-și energia.

— Maya... tu mi-ai trimis cumva... mesaje pe telefon? Bilete? Nu cumva... m-ai spionat?

Maya se încruntă.

— De ce te-aș spiona?

— Păi, nu știi, zise Emily. Dar, dac-ai făcut-o... află că poliția știe.

Maya clătină lent din cap.

— Ce spui nu are nici pic de logică.

— N-o să le spun nimic, dacă ești tu, insistă Emily, aproape implorând. Nu vreau decât să știi de ce.

Maya ridică din umeri, apoi scăpă un mic scâncet de frustrare.

— Habar n-am despre ce vorbești, zise, și o lacrimă îi brăzdă fața. Scutură din cap, dezgustată. Te iubesc, se răsti ea. Și am crezut că mă iubești și tu.

Îi întoarse spatele, smuci ușa piscinei, apoi o trânti în urma ei.

Luminile din tavan se estompară, transformând reflexiile bazinului, din auriu-alburii în galben-portocalii. Picături de transpirație se adunară deasupra trambulinei pentru sărituri. Dintr-odată, Emily avu o revelație, precum șocul unui plonjon într-o apă rece ca gheața, într-o zi și-așa friguroasă. Normal că A. nu era Maya. A. înscenase totul, astfel încât Maya să devină suspectă, iar relația dintre ele două să fie distrusă pentru totdeauna.

Telefonul ei mobil zbârnâi. Emily îl luă – mâinile îi tremurau.

Emi:

Te așteaptă o fată în bazinul cu apă termală. Distracție plăcută! – A.

Emily își lăsă mâna în care ținea telefonul să-i cadă pe lângă corp, în timp ce inima îi bătea parcă să-i spargă pieptul. Bazinul cu apă termală era despărțit de restul sălii printr-un paravan, și avea propria ușă, care dădea spre coridor. Se strecură lent într-acolo. Îl auzea

bolborosind ca un cazan pe foc, și o bură se înălța la suprafața apei. Deodată remarcă o străfulgerare roșie în apa care bolborosea, și făcu un salt înapoi, îngrozită. Privind încă o dată, își dădu seama că nu era decât o păpușă plutind cu fața în jos, cu părul ei lung și roșu răspândit în evantai în jurul ei.

Se aplecă și scoase păpușa afară. Era Ariel, din Mica Sirenă. Avea înotătoare solzoase, verzi și purpurii, dar în locul unui costum de baie din două piese, Ariel purta un sclipitor costum pentru competiții de natație, având pe piept inscripția RECHINII DIN ROSEWOOD DAY. Ochii îi erau marcați cu X-uri, ca și cum s-ar fi înecat, iar pe frunte avea ceva scris cu un marker gros.

Vorbește și-o să mori. – A.

Lui Emily începură să-i tremure mâinile și scăpă păpușa pe lespezile alunecoase ale podelei. Și, în timp ce se îndepărta de marginea bazinului cu apă termală, auzi o ușă trântindu-se.

Emily tresări, făcând ochii mari.

— Cine-i acolo? șopti.

Tăcere.

Leși din despărțitura bazinului cu apă termală și privi în jur. Nu era nimeni în preajma piscinei. Nu putea să vadă dincolo de peretele placat cu faianță care ascundea ieșirea, însă pe cel din partea opusă zări deslușit o umbră. Cineva era acolo cu ea.

Emily auzi un chicotit și sări ca arsă. Apoi, o mână zbură afară de după peretele placat cu faianță. Apăru o coadă blondă, după care o altă pereche de mâini, mai mari și masculine, cu un Rolex din argint atârând de o încheietură.

Noel Kahn răsări primul, repezindu-se din spatele peretelui pe un șezlong din apropiere.

— Hai, șopti el.

Și atunci, blonda alergă spre el. Era Trista. Se lungiră

împreună pe șezlong și continuară să se sărute.

Emily era într-atât de uimită, încât explodează în hohote de râs. Trista și Noel aruncară o privire în direcția ei. Trista rămase cu gura căscată, dar imediat pe urmă ridică din umeri, parcă zicând: Ce să-ți fac, dacă n-ai fost pe-acolo? Dintr-odată, Emily își aminti de avertismentul lui Abby: Trista Taylor încearcă să încalce orice mișcă, fie fată, fie băiat. Presimțea că, până la urmă, Trista n-o să mai doarmă pe podea, în camera ei.

Noel zâmbi frivol. Și apoi, se întoarseră la ce făceau, ca și cum Emily n-ar fi existat. Emily își coborî din nou privirea spre Ariel înecată, întinsă pe jos, și se cutremură. Normal că, dacă i-ar spune cuiva despre A., A. Ar avea grijă ca Emily chiar să nu mai existe.

29

Nimeni nu poate să te-audă țipând

Aria țâșni din mașina ei Subaru lovită spre clădirea în care se țineau cursurile de arte în Hollis. O furtună se arăta la orizont, și ploaia deja începuse să cadă. Terminase să le povestească polițiștilor despre A. Abia cu puțin timp în urmă, și cu toate că încercase să-și sune vechile prietene de pe telefonul lui Wilden, niciuna dintre ele nu răspunsese: probabil, din cauză că nu recunoscuseră numărul. Acum, se ducea în clădirea facultății de arte, să vadă dacă-și lăsase Treo-ul acolo; fără el, nu avea nici o dovadă concretă cu privire la ceea ce-i făcea A. Mike se oferise să meargă cu ea, însă Aria îi răspunsese că era mai bine să se revadă mai târziu, la petrecerea Hannei.

În timp ce apăsa pe buton ca să cheme ascensorul, se înfășură mai strâns în sacoul de uniformă de la Rosewood Day: încă nu avusese timp să se schimbe. Insistențele lui Mike, cum că să-i spună lui Wilden despre A., fuseseră ca un ceas deșteptător, dar oare făcuse ea ce trebuia? Wilden voise să afle amănunte despre flecare SMS, mesaj

instant, e-mail și bilețel trimise de A. Întrebase încă o dată, și încă o dată.

— A fost vreuna dintre voi patru rănită? Există cineva care ar vrea să vă facă rău?

Aria ezitase și clătinase din cap, nevrând să răspundă. Pe cine nu răniseră ele, pe vremea aceea, cu Ali în frunte? Era un nume care se detașa net dintre celelalte, totuși... Jenna

Se duse cu gândul la mesajele lui A.: Știu TOT. Sunt mai aproape decât credeți. Se gândi la Jenna, fâțâindu-și telefonul în mână și zicând: Sunt într-atât de spiritualizată, încât pot să trimit SMS-uri! Dar era Jenna, cu adevărat capabilă să facă astfel de lucruri? Jenna era oarbă; A, în mod evident, nu.

Ușile ascensorului se deschisera, și Aria intră. În timp ce urca la etajul al treilea, se gândi la amintirea de care pomenise Hanna prima dată după ce se trezise din comă: cea despre după-amiaza de dinaintea dispariției lui Ali. Prietena lor se comportase foarte ciudat în ziua aceea, mai întâi citind dintr-un carnețel pe care nu voise să-l arate celorlalte, și apoi venind la parter nu după mult timp, părând extrem de dezorientată. Aria mai zăbovise, de una singură, pe veranda lui Ali, încă vreo câteva minute după plecarea celorlalte, tricotând ultimele câteva rânduri la una dintre brațările pe care plănuise să le ofere fiecăreia dintre prietenele ei, ca dar pentru prima zi a verii. Când ocoli casa, vrând să-și regăsească bicicleta, o văzu pe Ali stând în mijlocul curții din față încremenită. Ochii lui Ali priveau rapid când spre ferestrele acoperite cu draperii ale sufrageriei casei DiLaurentis, când spre casa Cavanaugh, de peste drum.

— Ali? o strigase Aria în șoaptă. Te simți bine?

Ali nu se clintise.

— Uneori, rostise ea, cu o voce ca în transă, nu-mi doresc decât ca ea să dispară din viața mea pentru totdeauna.

— Ce? șoptise Aria. Cine?

Ali părea buimacă, de parcă Aria ar fi luat-o prin surprindere, furișându-se după ea. În fereastra casei DiLaurentis se zărise ceva ca un fulger... sau poate doar o reflexie. Iar când plivise spre curtea casei Cavanaugh, Aria zărise pe cineva ascuns în spatele tufișului uriaș de lângă fosta căsuță din copac a lui Toby. Îi amintea Ariei de silueta pe care jura c-o văzuse în curtea familiei Cavanaugh, în seara în care orbiseră pe Jenna.

Ascensorul scoase un ding, și Aria tresări puternic. Despre cine să fi vorbit Ali când spusese: Nu-mi doresc decât ca ea să dispară din viața mea pentru totdeauna? La vremea aceea, crezuse că Ali se referea la Spencer: ele două se certau în permanență. Acum, nu mai era sigură. Chiar erau foarte multe lucruri pe care nu le știuse despre Ali.

Coridorul care ducea spre studioul pentru Arte Iraționale era întunecos, cu excepția unui scurt moment, când zigzagul unui mini fulger se apropie primejdios de mult de fereastră. Când ajunsese la ușa deschisă a sălii ei de clasă, Aria aprinse lumina și clipi, orbită de brusca strălucire. Micile lor cabine se întindeau de-a lungul peretelui din spate și, lucru uimitor, Treo-ul Ariei era într-o cabină goală, aparent neatins. Se repezi spre el și-l strânse în brațe, scoțând un suspin de ușurare.

Pe urmă, remarcă măștile realizate de cei din clasa ei, puse la uscat câte una în fiecare cabină. Nișa cu numele Ariei lipit cu scoci dedesubt era goală, dar a Jennei, nu. Probabil c-o ajutase altcineva să-și facă masca, fiindcă era acolo, cu fața în sus, perfect modelată, cu ochii impersonali goi, privind fix spre plafonul cabinei. Aria o ridică încet. Jenna își pictase masca astfel încât să arate ca o pădure fermecată. În jurul nasului se răsuceau vrejuri, o floare se deschidea deasupra ochiului stâng, iar pe obrazul drept era un fluture superb. Detaliile trăsăturilor de pensulă erau impecabile... poate prea impecabile. Nu părea cu puțință pentru cineva incapabil să vadă.

Tunetul se auzi de parcă ar fi despicat pământul. Aria scoase un mic țipăt, scăpând masca pe masă. Când își întoarse privirea spre fereastră, zări o siluetă legănându-se de zăvorul de sus. Părea să fie o miniaturală... ființă omenească.

Aria se apropie cu câțiva pași. Era o păpușă de pluș înfățișând-o pe Vrăjitoarea Rea din Albă-ca-Zăpada. Purta o mantie neagră și lungă și o coroană de aur pe cap, iar fața încruntată îi era de o paloare fantomatică. Atârna de o frânghie petrecută în jurul gâtului, iar pe ochi, cineva îi desenase două X-uri mari și negre. Iar de rochia lungă a păpușii era prins un bilețel.

Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai neascultătoare din țară? Tu ai vorbit. Așadar, tu urmezi. – A.

Crengile copacilor zgâriară cu violență geamul. Alte fulgere incendiară cerul. Când răsună un nou tunet, lumina din studio se stinse. Aria țipă ascuțit.

Și lămpile iluminatului public din dreptul ferestrei se stinseseră, la rândul lor, iar undeva, în depărtare, Aria auzi o sirenă de alarmă pentru incendii. Rămâi calmă, se sfătui singură. Își luă Treo-ul și formă numărul dispeceratului de poliție. Tocmai când răspunse cineva, un fulger de forma unui cuțit licări dincolo de fereastră. Aria scăpă telefonul, iar acesta se izbi cu zgomot de podea. Se aplecă după el, după care încercă să apeleze din nou. Însă acum, telefonul nu mai avea semnal.

Fulgerul lumină încă o dată încăperea, lăsând să se vadă contururile pupitrelor, ale dulapurilor, ale Vrăjitoarei Rele legănându-se la fereastră și, în cele din urmă, ale ușii. Aria făcu ochii mari și un țipăt îi îngheță în gât. Era cineva acolo.

— H-hei! strigă ea.

Când fulgeră din nou, persoana necunoscută dispăruse. Aria își mușcă pumnii, cu dinții clănțănindu-i.

— Hei! strigă iar.

Încă un fulger. O față stătea la doar câțiva centimetri de fața ei. Se simți amețită de frică. Era...

— Bună, îi zise fata.

Era Jenna.

30

Câteva cuvintele pot să schimbe totul

Spencer stătea la masa de ruletă, mutând dintr-o mână în cealaltă jetoanele lucioase din plastic de la cazinou. Când plasă câteva pe căsuțele 4, 5, 6 și 7, simți presiunea mulțimii, acum adunată strâns în spatele ei. Parcă întregul Rosewood s-ar fi strâns aici, astă-seară: toată lumea de la Rosewood Day, plus unii de la școlile particulare rivale, personaje nelipsite de la petrecerile lui Noel Kahn. Era acolo până și un polițist, patrulând zona. Spencer se întrebă ce motiv avea.

Când se opri ruleta, bila ateriză pe numărul 6. Era treia oară la rând câștigător.

— Bine jucat, îi spuse cineva la ureche.

Spencer privi în jur, dar nu izbuti să repereze persoana care vorbise cu ea. Părea să fie vocea surorii ei. Numai că de ce s-ar fi aflat Melissa acolo? Nu mai venise nimeni de vârsta Melissei, iar înainte ca Spencer să meargă la interviul pentru Orhideea de Aur, Melissa afirmase că petrecerea Hannei era ceva ridicol.

Ea a făcut-o, să știi. Spencer nu putea să-și scoală din minte mesajul lui A.

Cercetă cortul cu privirea. Cineva cu părul blond, lung până la umeri, se strecura spre scenă, dar când se ridică, Spencer nu mai văzu pe nimeni: persoana aceea parcă s-ar fi evaporat în mulțime. Se frecă la ochi. Poate că era pe cale să înnebunească.

Deodată, Mona Vanderwaal o apucă de braț.

— Bună, scumpi. Ești liberă o clipă? Am o surpriză.

O conduse pe Spencer prin mulțime spre un loc mai izolat, pocni din degete și, ca prin farmec, apăru un

chelner care le înmână amândurora câte un pahar înalt și îngust, conținând un lichid spumos.

— E șampanie veritabilă, o informă Mona. Am vrut să-ți propun un toast prin care să-ți mulțumesc, Spencer. Pentru că ai planificat împreună cu mine petrecerea asta fantastică... și, de asemenea, pentru că mi-ai fost alături. În legătură cu... știi tu. Mesajele.

— Sigur, răspunse Spencer, cu voce slabă.

Ciocniră și sorbiră din pahare.

— Petrecerea asta e, într-adevăr, uluitoare, continuă Mona. Și n-aș fi putut s-o fac fără tine.

Spencer își agită brațele cu modestie.

— Noo! Tu ai pus totul cap la cap. Eu n-am făcut altceva decât să dau vreo două telefoane. Tu ai un talent înnăscut pentru așa ceva.

— Amândouă avem un talent înnăscut pentru așa ceva, replică Mona, dând paharul de șampanie peste cap. Ar trebui să pornim împreună o firmă de planificare a petrecerilor.

— Și, în timpul liber, să-i „străfulgerăm” pe băieții de la Country Club, glumi Spencer.

— Normal! strigă voioasă Mona, ciocnindu-și șoldul de-al lui Spencer.

Spencer își plimbă degetul pe paharul de șampanie, de sus în jos și înapoi. Ar fi vrut să-i spună Monei despre cel mai nou mesaj primit de la A.: cel referitor la Melissa. Mona ar înțelege-o. Numai că DJ-ul schimbă ritmul, alegând o piesă mai rapidă interpretată de OK Go, așa că, până ca Spencer să poată rosti o vorbă, Mona scoase un țipăt strident și-o rupse la fugă spre ringul de dans. Mai aruncă o privire peste umăr spre Spencer, parcă întrebând-o: Tu nu vii? Spencer scutură din cap.

Cele câteva guri de șampanie o amețiseră. După vreo două minute, în care-și croi cu greu drum prin mulțime, ieși din cort, în aerul curat al nopții. Cu excepția reflectoarelor care înconjurau cortul, terenurile de golf erau extrem de întunecate. Dâmburile ierboase și

porțiunile nisipoase, create de mâna omului, nu erau vizibile, și Spencer putea să zărească doar contururile copacilor din depărtare. Crengile lor se legănau ca tot atâtea degete osoase. Undeva, țipau câțiva greieri.

A. nu știe nimic despre cine a asasinat-o pe Ali, se asigură Spencer pe sine, întorcându-și privirea spre contururile nedeslușite ale petrecăreților dinăuntru. Și, în orice caz n-avea sens: Melissa nu și-ar fi distrus viitorul asasinând pe cineva pentru un tip. Asta nu era decât încă una dintre tacticile lui A., prin care voia s-o facă pe Spencer să creadă ceva neadevărat.

Oftă și porni în direcția toaletelor, care se aflau în afara cortului, într-o rulotă în formă de balon. Se urcă pe rampa pentru cărucioarele pe rotile și deschise ușa subțire de plastic. După ce trase apa, în timp ce-și așeza rochia, auzi ușa de la intrarea principală a toaletelor trântindu-se. O pereche de pantofi Loeffler Randall, de un argintiu pal, se îndreptă spre minuscula chiuvetă a rulotei. Spencer își acoperi gura cu palma. Mai văzuse pantofii ăștia de nenumărate ori până acum: erau preferații Melissei.

— Ăăă... bună, zise Spencer, când ieși din cabina ei. Melissa stătea rezemată de chiuvetă, cu mâinile în șolduri și un mic zâmbet pe față. Purta o rochie neagră, lungă și strâmtă, despăcată într-o parte. Spencer se strădui să respire cu calm. Ce faci aici? Își întrebă sora mai mare.

Melissa nu zise nimic, doar continuă s-o privească fix. O picătură de apă căzu în chiuvetă, făcând-o pe Spencer să tresară.

— Ce-i? Îngăimă ea. De ce mă privești așa?

— De ce m-ai mințit iar? replică Melissa, printre dinți.

Spencer se lipi cu spinarea de ușa uneia dintre cabine. Privi în stânga și-n dreapta, căutând ceva care să poată fi folosit ca armă. Singurul lucru care-i trecu prin minte fu doar pantoful ei fără toc, așa că-și strecură ușurel piciorul afară din el.

— Te-am mintit?

— Ian mi-a spus că a fost aseară în camera ta de hotel, șopti Melissa, cu nările fremătându-i. Ți-am zis că nu prea e în stare să țină un secret.

Spencer făcu ochii mari.

— Dar n-am făcut nimic. Îți jur!

Melissa făcu un pas spre ea. Spencer își acoperi fața cu o mână și-și scoase pantoful cu cealaltă.

— Te rog, o imploră ea, ținând pantoful ca pe o pavăză.

Melissa se opri la doar câțiva centimetri de fața ei.

— După toate câte le-ai recunoscut față de mine pe plajă am crezut că avem o înțelegere. Dar se pare că nu e așa.

Se răsuci pe călcâie și ieși vijelioasă din toalete. Spencer o auzi bocănind pe rampă și apoi mergând prin iarbă.

Se sprijini cu mâinile de chiuvetă și-și lăsă fruntea pe suprafața rece a oglinzii. Deodată, dintr-o cabină se auzi cum cineva trăgea apa. După câteva momente, ușa se deschise. Din cabină ieși Mona Vanderwaal. Avea o expresie îngrozită pe față.

— Asta era sora ta? o întrebă ea pe Spencer, în șoaptă.

— Mda, îngăimă Spencer, întorcându-se spre Mona.

Aceasta o apucă de încheieturile mâinilor.

— Ce se-ntâmplă? Te simți bine?

— Cred că da, răspuse Spencer, îndreptându-și spinarea. Am nevoie doar să fiu singură o clipă, atât.

— Sigur, zise Mona, făcând ochii mari. Sunt afară, dacă ai nevoie de mine.

Spencer zâmbi recunoscătoare în timp ce Mona pleca. După câteva clipe, auzi țăcănitul unei brichete, apoi sfârâitul flăcării, după care Mona trase un fum din țigară. Spencer se întoarse cu fața spre chiuvetă și-și netezi părul. Mâinile îi tremurau nestăpânit când și le întinse spre poșeta cu paiete, sperând să găsească în ea un tub de aspirină. Degetele i se ciocniră de portofel, de tubul cu gloss de buze, de jetoanele de la poker... și apoi de

altceva, de ceva pătrat și lustruit. Scoase încet obiectul.

Era o fotografie. Ali și Ian, stând foarte aproape unul de celălalt, cu degetele împletite. În spatele lor se vedea o clădire rotundă, din piatră, iar dincolo de aceasta, un șir de autobuze galbene pentru școală. După cum arăta coafura zburlită a lui Ali și tricoul polo J. Crew cu mâneci lungi, în nuanță tropicală, Spencer fu destul de convinsă că fotografia fusese făcută cu ocazia excursiei școlare, pentru vizionarea spectacolului Romeo și Julieta, la teatrul People's Light, dintr-un oraș din apropiere. Atunci participase un grup de elevi de la Rosewood Day: Spencer, Ali, celelalte prietene ale ei și un număr destul de mare de liceeni, din anii mai mici sau mai mari, printre care și Ian și Melissa. Cineva scrisese ceva cu litere mari, colțuroase, peste fața zâmbitoare a lui Ali.

Ești moartă, afurisito!

Spencer se holbă la scrisul de mână, recunoscându-l imediat. Nu prea multă lume îl făcea pe a mic să semene cu o cifră 2 mai ondulantă. Caligrafia era, practic, singura materie la care Melissa luase doar calificativul „foarte bine”, în toată viața ei. Profesoara ei de caligrafie dintr-a doua o tot certase, însă scrierea acelor a-uri bizare fusese un defect pe care Melissa nu reușise niciodată să și-l îndrepte.

Spencer lăasă fotografia că-i cadă din mâini și scăpă un mic scâncet de durere: nu-i venea să creadă că era posibil.

— Spencer? o strigă Mona de-afară. Ești bine?

— Foarte bine, îi răspunse Spencer, după o îndelungă ezitare.

Apoi, își coborî privirea spre podea. Fotografia căzuse cu fața în jos. Scria ceva și pe spatele ei.

Ai face bine să-ți păzești spatele... altfel o să fii și tu moartă, afurisito! – A.

Unele secrete devin și mai bine păzite

Când deschise ochii, Aria simți ceva umed și urât mirositor lingându-i fața. Întinse mâna și degetele i se afundară în blana moale și caldă. Cine știe din ce motiv, era întinsă pe podeaua studioului artistic. Un fulger lumină încăperea, și o Aria văzu pe Jenna Cavanaugh, cu câinele ei, alături, pe podea.

Aria sări ca arsă, țipând.

— Nu-i nimic! strigă Jenna, prinzându-o de braț. Stai liniștită! Nu-i nimic!

Aria se târî repede înapoi, încercând să se îndepărteze de Jenna, dar se lovi cu capul de piciorul unei mese din apropiere.

— Nu-mi face rău, șopti ea. Te rog.

— Ești în siguranță, o liniști Jenna. Cred că ai avut un atac de panică. Eu am venit să-mi iau caietul cu schițe, dar când am intrat, te-am auzit... și când m-am apropiat, ai căzut.

Aria se auzi înghițind în sec în întuneric.

— O femeie de la cursul meu de dresajul câinilor însoțitori avea întruna atacuri de panică, așa că știu câte ceva despre ele. Am încercat să sun la ambulanță, dar telefonul mobil nu funcționează, așa că am stat cu tine.

O pală de vânt adie în încăperea, aducând miros de asfalt udat de ploaie, un miros care, de obicei, avea un efect calmant asupra Ariei. Știa limpede că avusese un atac de panică: era transpirată și dezorientată, iar inima îi bătea nebunește.

— Cât timp am fost leșinată? se interesă, cu vocea răgușită, netezindu-și fusta plisată de uniformă, ca să-și acopere coapsele.

— Cam o jumătate de oră, o informă Jenna. E posibil să te fi și lovit la cap.

— Sau, poate, să fi avut chiar mare nevoie de somn, glumi Aria, dar imediat simți că-i vine să plângă. Jenna nu voia să-i facă rău. Jenna, o străină, stătuse cu ea cât

timp zăcuse grămadă pe podea. Nu putea să știe dacă nu cumva îi curseseră balele în poala Jennei sau nu cumva vorbise prin somn. Dintr-odată, se simți bolnavă de remușcări și de rușine. Trebuie să-ți spun ceva, zise, fără să se mai gândească. Nu mă cheamă Jessica. Ci Aria. Sunt Aria Montgomery.

Câinele Jennei strănută.

— Știu, recunosc Jenna.

— Știi?

— Am putut să-mi... dau seama. După voce, îi explică Jenna, pe un ton aproape de scuză. Dar de ce nu mi-ai spus că ești tu?

Aria închise strâns pleoapele și-și apăsă cu putere obrazii cu palmele. Încă un fulger lumină încăperea, și Aria o văzu pe Jenna stând turcește pe podea, cuprinzându-și gleznelor cu degetele. Aria inspiră adânc, poate mai adânc ca niciodată.

— Nu ți-am spus din cauză că... mai e și alt lucru pe care ar trebui să-l știi despre mine.

Se sprijini cu palmele de podeaua aspră, adunându-și forțele.

— Trebuie să știi ceva despre seara accidentului tău. Un lucru pe care nu ți l-a spus nimeni, niciodată. Presupun că nu-ți amintești ce s-a întâmplat în seara aia, dar...

— Nu-i adevărat, o întrerupse Jenna. Îmi amintesc tot.

Tunetul bubui în depărtare. Undeva, pe aproape, se declanșă alarma unui automobil, pornindu-se o serie de zbârnâituri și de ii-oo-uri stridente, pătrunzătoare. Aria de-abia mai putea să respire.

— Ce vrei să spui? șopti ea, uimită.

— Îmi amintesc tot, repetă Jenna, urmărind cu degetul conturul tălpii pantofului. Eu și cu Alison am pus totul la cale.

Foți mușchii Ariei se înmuiară.

— Poftim?

— Fratele meu vitreg lansa mereu artificii de pe

acoperișul căsuței din copac, îi explică Jenna, încrețindu-și fruntea.

Părinții mei îl tot avertizau că e periculos: putea să facă vreo greșală, să trimită o rachetă drept spre casa noastră și să provoace un incendiu. I-au zis că, prima dată când mai lansează una, îl și trimit la școala cu internat. Și că e ultimul lor cuvânt. Așa că Ali a fost de acord să fure artificii din ascunzătoarea lui Toby și să procedeze astfel încât să se creadă că Toby le-a lansat de pe acoperișul căsuței din copac, Am vrut ca ea să-o facă în seara aia, fiindcă părinții mei erau acasă, și deja erau supărați pe Toby, oricum, pentru alt motiv. Voiam să iasă din viața mea cât mai curând posibil, explică ea, dar vocea i se frânse. N-a... n-a fost un bun frate vitreg.

Aria își strânse pumnii și apoi îi desfăcu din nou.

— O, Doamne! exclamă.

Se străduia să priceapă tot ce-i spunea Jenna.

— Numai că... lucrurile au mers prost, continuă Jenna să explice, cu voce tremurată. Eram cu Toby în căsuța din copac, când s-a întâmplat. Și, imediat înainte să se întâmple, el a privit în jos și a zis, înfuriat: „E cineva pe peluza noastră”. Am privit și eu, prefăcându-mă surprinsă... a urmat un fulger și apoi... durerea aia oribilă. Ochii mei... fața mea le simțeam de parcă tocmai mi s-ar fi topit. Cred că am leșinat. Pe urmă, Ali mi-a spus că l-a forțat pe Toby să ia vina asupra lui.

— Așa e, confirmă Aria aproape în șoaptă.

— Ali a gândit repede, continuă Jenna, schimbându-și centrul de greutate și făcând să scârțâie podeaua sub ea. Mă bucur că a fost așa. N-aș fi vrut să aibă ea necazuri. Și a ieșit cam cum mi-am dorit. Toby a plecat. A dispărut din viața mea.

Aria își roti încet maxilarul. Dar... tu ești oarbă! Ar fi vrut să-i strige. Chiar a meritat să ajungi așa? Simțea că o doare capul de cât încerca să analizeze tot ceea ce tocmai aflase de la Jenna. Parcă întreaga ei lume fusese zdrobită. Parcă ar fi proclamat cineva că animalele pot să

vorbească și că de-acum încolo lumea va fi condusă de câini și de păianjeni. Deodată, un alt adevăr o izbi: Ali înscenase totul astfel încât să pară un renghi pe care ele i-l jucau lui Toby, însă în realitate, ea și Jenna fuseseră cele care plănuiseră totul... împreună. Ali nu-l păcălise numai pe Toby, își păcălise și prietenele. Aria se simți îngrețoșată.

— Așadar, tu și Ali ați fost... prietene, trase concluzia Aria, cu voce slabă, neîncrezătoare.

— Nu tocmai, răspuse Jenna. Nu, până când... până când i-am destăinuit ce făcea Toby. Știam că Ali o să înțeleagă. Și ea avea probleme de-astea.

Un fulger lumină chipul Jennei, dezvăluind o expresie calmă, indiferentă. Înainte ca Aria s-o poată întreba la ce se referă, Jenna adăugă:

— Mai e un lucru pe care ar trebui să-l știi. A mai fost acolo și altcineva, în seara aia. A mai văzut și altcineva.

Ariei i se tăie respirația. Imaginea acelei seri îi străbătu creierul ca un cuțit. Racheta, explodând în căsuța din copac și luminând curtea înconjurătoare. Aria fusese mereu convinsă că mai văzuse o siluetă întunecată, ghemuită lângă veranda laterală a casei Cavanaugh... Însă Ali insistase, iar și iar, că nu fusese decât o închipuire de-a ei.

Îi venea să se plesnească peste frunte. Ceea ce văzuse fusese atât de evident! Cum de nu-și dăduse seama până acum?

Tot aici sunt, afurisitelor. Și știi totul. – A.

— Și știi cine era? întrebă Aria în șoaptă, cu inima bătându-i repede și cu putere.

Jenna întoarse scurt capul.

— Nu pot să-ți spun.

— Jenna! țipă Aria. Te rog! Trebuie să-mi spui! Trebuie să știi!

Dintr-odată, curentul electric reveni. Încăperea fu

inundată de o lumină atât de strălucitoare, încât pe Aria o dureau ochii. Tuburile fluorescente începură să zumzăie. Aria văzu că are un firicel de sânge pe mâini și descoperi pe pipăite o rană la frunte. Conținutul genții i se revărsase pe podea, iar câinele Jennei îi mâncase o jumătate dintr-un baton Balance.

Jenna își scosese ochelarii fumurii. Ochii ei priveau, lipsiți de viață, către nimic, iar la rădăcina nasului și în partea inferioară a frunții avea urme de arsură, cicatrice zbârcite, cutate. Aria tresări și privi în altă parte.

— Te rog, Jenna, tu nu înțelegi, îi zise, încet. Se întâmplă ceva oribil. Trebuie să-mi spui cine altcineva a mai fost acolo!

Jenna se ridică, ținându-se de spinarea câinelui ca să nu-și piardă echilibrul.

— Deja am spus prea multe, rosti, cu voce răgușită și tremurătoare. Trebuie să plec.

— Jenna, te rog! insistă Aria. Cine a mai fost acolo?

Jenna se opri puțin, punându-și ochelarii pe nas.

— Îmi pare rău, șopti, trăgând de lesa câinelui.

Ciocăni cu bastonul în podea, o dată, de două ori, de trei ori, bâjbâind stângace să găsească ușa. Și apoi, dispăru.

32

ladul e o nimica toată⁸⁷

După ce a prins-o pe Trista făcându-și de cap cu Noel, Emily a ieșit în fugă din piscină, căutându-le disperată pe Spencer și pe Hanna. Trebuia să le anunțe că Aria le spusese polițiștilor despre A. Și... să le arate păpușa pe care tocmai o găsisese. În timp ce înconjura pentru a doua

---

⁸⁷ Trimitere la celebrul citat din piesa *The Mourning Bride* (Mireasa îndoliată) a dramaturgului și poetului englez William Congreve (1670-1729): „Hell hath no fury like a woman scorned” („ladul e o nimica toată pe lângă furia unei femei disprețuite”).

oară masa de barbut, Emily simți o mână rece pe umăr și țipă scurt. Spencer și Mona erau în spatele ei. Spencer ținea în mână o fotografie mică, pătrată.

— Emily, trebuie să vorbim, îi zise.

— Și eu trebuie să vorbesc cu voi, icni Emily.

Fără alte vorbe, Spencer o trase după ea, traversând ringul de dans. Mason Byers era în centru și făcea pe măscăriciul. Hanna vorbea cu tatăl ei și cu doamna Cho, profesoara ci de artă fotografică. Hanna își ridică privirea când le observă apropiindu-se pe Spencer, Mona și Emily, și se întunecă la față.

— Ai o clipă liberă? o întrebă Spencer.

Găsiră un separeu liber și se înghesuiră acolo. Fără să spună nimic, Spencer își vârî mâna în geanta ei cu paiete și scoase fotografia înfățișându-i pe Ali și pe Ian Thomas. Cineva desenase X-uri pe fața lui Ali și, cu litere ascuțite, scrisese: Ești moartă, afurisito!

Emily își acoperi gura cu palma. Ceva i se părea foarte familiar la fotografia aceea. Unde o mai văzuse oare?

— Am găsit-o la mine în geantă, în timp ce eram la toaletă, le informă Spencer, întorcând fotografia pe dos.

Ai face bine să-ți păzești spatele... altfel o să fii și tu moartă, afurisito! Emily recunoscuse imediat caligrafia colțuroasă. O mai văzuse pe un formular de înscriere pentru asociația Părinții și Prietenii Lesbianelor și Homosexualilor, nu mai departe de alaltăieri.

— Era în geanta ta? icni Hanna. Prin urmare, asta înseamnă că A. e aici?

— A. e indiscutabil aici, confirmă Emily, privind în jur. Modelele masculine care jucau rolul de chelneri se învârteau pretutindeni. Mai multe fete în fuste mini trecură repede pe lângă ele, șușotind că Noel Kahn strecurase clandestin alcool la petrecere. Tocmai am primit un... un mesaj, să zicem, explică Emily. Și... fetelor. Aria le-a spus polițiștilor despre A. Un polițist a venit la mine și mi-a zis că vrea să-mi pună întrebări. Cred că A. știe și despre asta.

— O, Doamne, șopti Mona, făcând ochii mari și privindu-le pe fete pe rând. Asta e de rău, nu?

— Ar putea să fie foarte rău, confirmă Emily.

Cineva o lovi cu cotul în ceafă, și ea se frecă la locul impactului, sâcâită. Petrecerea asta nu era tocmai locul de întâlnire potrivit pentru discutarea unui astfel de subiect.

Spencer își trecu degetele peste pernele catifelate ale canapelei.

— OK. Haideti să nu intrăm în panică. Poliția e aici, da? Prin urmare, suntem la adăpost. Nu trebuie decât să-i găsim și să ne ținem pe lângă ei. Însă asta...

Ciocăni cu degetul peste X-urile de pe fața lui Ali, apoi peste mesajul Ești moartă, afurisito!

— Știu cine a scris fraza asta, zise, privindu-le pe rând și trăgând aer adânc în piept. Melissa.

— Sora ta? țipă strident Hanna.

Spencer încuviință cu seriozitate, luminile stroboscopului de la petrecere luminându-i fața.

— Eu cred... eu cred că Melissa a omorât-o pe Ali. E logic. A știut că Ali și Ian erau împreună. Și n-a putut să suporte.

— Stai, o opri Mona, lăsând jos cutia de Red Bull. Dă filmul înapoi. Alison și... Ian Thomas? Erau împreună?

Apoi scoase limba, cu o expresie dezgustată.

— Ptiu! Voi știți? adăugă ea.

— Ne-am dat seama abia acum câteva zile, bolborosi Emily.

Își strânse mai bine haina în jurul trupului. Dintr-odată, simțea că îngheață.

Hanna examinează semnătura Melissei pe lista ei cu invitații și o compară cu scrisul de pe fotografie.

— Scrisul este același.

Mona o privi, temătoare, pe Spencer.

— Și se purta foarte ciudat adineauri la toaletă.

— O mai fi aici? întrebă Hanna, lungindu-și gâtul ca să privească prin încăpere.

În spatele lor, unul dintre chelneri scăpă tava plină cu pahare. Un grup de tineri începu să aplaude.

— Am căutat-o peste tot, zise Spencer. N-am reușit s-o găsesc pe nicăieri.

— Și-atunci, ce-o să faci? se interesează Emily, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

— O să-i spun lui Wilden despre Melissa, rosti Spencer, ca într-o doară.

— Dar, Spencer, se împotrivi Emily. A. știe ce facem noi. Și A. știe că Aria a vorbit. Dacă nu e decât un soi de joc psihologic?

— Are dreptate, o aprobă Mona, încrucișându-și picioarele. Ar putea să fie o capcană.

Spencer scutură din cap.

— E Melissa. Sunt sigură de asta. Trebuie s-o denunț. Trebuie s-o facem, pentru Ali.

Își deschise geanta cu paiete și-și găsi telefonul.

— Sun la secție. Wilden probabil că e acolo.

Formă numărul și-și lipi telefonul de ureche.

În spatele lor, DJ-ul strigă din răspuțeri:

— Toată lumea se simte bine astă-seară?

Și mulțimea de pe ringul de dans zbieră:

— Daaa!

Emily închise ochii. Melissa. Încă de când poliția calificase moartea lui Ali ca fiind un asasinat, Emily nu fusese capabilă să se oprească din a-și imagina cum putuse să procedeze criminalul. Și-l închipuise pe Toby înșfăcând-o pe Ali din spate, lovind-o în cap și apoi azvârlind-o în groapa pe jumătate săpată pentru foșorul familiei DiLaurentis. Încercase să și-o imagineze pe Spencer făcându-i același lucru lui Ali, înnebunită din cauza relației pe care o avea cu Ian Thomas. Acum, o vedea pe Melissa Hastings apucând-o de mijloc pe Ali și trăgând-o spre groapă. Numai că... Melissa era atât de slabă, încât lui Emily nu prea-i venea să creadă că ar fi avut forța de a o constrânge pe Ali să se comporte așa cum voia ea. Poate că avusese o armă, cum ar fi un cuțit

de bucătărie sau un cutter. Emily tresări, imaginându-și un cutter la gâtul delicat al lui Ali.

— Wilden nu răspunde, anunță Spencer, aruncându-și telefonul înapoi în geantă. Rămase încremenită câteva secunde, apoi se plesni cu palma peste frunte. Mama mă-sii! Ai mei m-au adus aici cu mașina. Și am venit direct de la New York. Așa că eu n-am mașină.

— Te duc eu, se oferi Mona, sărind imediat în picioare.

Se ridică și Emily.

— Merg și eu.

— Mergem toate, le susținu Hanna.

Spencer clătină din cap.

— Hanna, asta-i petrecerea ta. Trebuie să rămâi.

— Pe bune, întări Mona.

Hanna își potrivi eșarfa care-i susținea brațul.

— Petrecerea a fost grozavă, dar aici e vorba de ceva mult mai important.

Mona își mușcă buza, stânjenită.

— Eu cred că ar trebui să mai stai puțin.

Hanna ridică din sprânceană.

— De ce?

Mona începu să se legene înainte și înapoi pe călcâie.

— Pentru că trebuie să vină Justin Timberlake.

Hanna se prinse cu mâinile de piept, ca și cum Mona ar fi împușcat-o.

— Ce?

— A fost clientul tatii când și-a început cariera, așa că-i rămăsese dator. Numai că a cam întârziat. Sunt convinsă c-o să fie aici în scurt timp, și n-aș vrea să-l pierzi, adăugă, zâmbind rușinată.

— Hopa! exclamă Spencer. Vorbești serios? Nici măcar mie nu mi-ai spus despre asta.

— Și tu îl detești, Mon, murmură Hanna.

Mona ridică din umeri.

— Ei bine, doar nu e petrecerea mea, corect? E a ta. O să te cheme pe scenă, să dansezi cu el, Han. N-aș vrea să ratezi o ocazie ca asta.

Hanei îi plăcea de Justin Timberlake de când o știa Emily. Ori de câte ori începea Hanna să spună că Justin ar trebui să fie cu ea și nu cu Cameron Diaz, Ali chicotea invariabil și replica: „Păi, cu tine, ar cam avea două Cameron la preț de una singură: tu ești de două ori cât ea!” Hanna îi întorcea spatele, jignită, până când Ali insista că n-ar trebui să mai fie atât de sensibilă.

— Stau și eu cu tine, Hanna, se oferi Emily, apucând-o de braț. Rămânem pentru Justin. O să stăm foarte aproape una de cealaltă, și pe lângă polițistul de colo. Bine?

— Nu știu, răspunse Hanna, nesigură, chiar dacă Emily își dădea seama că ea ar vrea să rămână. Poate c-ar trebui să mergem.

— Rămâneți, insistă Spencer. Ne întâlnim acolo. Voi, aici, o să fiți la adăpost. A. nu poate să vă facă vreun rău, cât timp e un polițist în apropiere. Doar să nu vă duceți singure la toaletă sau oriunde altundeva.

Mona o luă de braț pe Spencer și se strecurară prin mulțime spre ieșirea principală din cort. Emily îi adresă Hanei un zâmbet curajos, cu toate că stomacul îi fremăta.

— Nu mă lăsa, îi zise Hanna, cu o voce mică, îngrozită.

— Nu te las, o asigură Emily.

Îi luă mâna într-a ei și i-o strânse cu putere, dar nu se putu stăpâni să nu cerceteze, agitată, mulțimea. Spencer spusese că dăduse de Melissa la toaletă. Asta însemna că persoana care o asasinase pe Ali era în preajma lor chiar acum.

33

Momentul de limpezire

Să se urce pe scenă alături de adevăratul Justin Timberlake – nu de o figurină din ceară de la Madame Tussaud sau de un impostor de la Trump Taj Mahal din Atlantic City – avea să fie fantastic. Adevărata gură a lui

Justin va fi cea care-i va dăruia Hannei un zâmbet larg, adevărații ochi ai lui Justin vor cerceta trupul Hannei în timp ce o va privi dansând și adevăratele mâini ale lui Justin o vor aplauda pentru că ea avusese tăria să-și revină după un accident atât de devastator.

Din nefericire, Justin nu apăruse încă. Hanna și Emily își scoaseră capetele printr-una dintre ieșirile cortului, stând cu ochii în patru după un convoi de limuzine.

— O să fie foarte palpitant, murmură Emily.

— Mda, îi răspunse Hanna, deși se întreba dacă va mai fi în stare să se bucure de eveniment.

Simțea că era ceva în neregulă, dar rău de tot. Ceva din ea se zbătea să iasă la suprafață, ca un fluture zvârcolindu-se în coconul lui.

Dintr-odată, Aria își făcu apariția din mulțime. Părul ei brunet era încâlcit și pe obraz i se vedea o vânătăie. Era încă îmbrăcată cu sacoul și fusta plisată de la Rosewood Day, și părea să nu se încadreze deloc printre toți petrecăreții îmbrăcați după ultima modă.

— Fetelor, le zise, cu sufletul la gură. Trebuie să vorbesc cu voi.

— Și noi trebuie să vorbim cu tine, țipă Emily. I-ai spus lui Wilden despre A.!

Pleoapele Ariei zvâcniră.

— Da... i-am spus. Da. Am crezut că fac ce trebuie.

— Dar n-ai făcut, se răsti Hanna, plină de furie. A. știe, Aria. A. ne urmărește. Ce naiba a fost în capul tău?

— Știu că A. știe, răspunse Aria, părând neatentă. Eu aveam să vă spun altceva. Spencer unde e?

— Spencer s-a dus spre secția de poliție, o informă Emily, a cărei față își schimbă culoarea din roz în albastru, în bătaia luminilor discotecii. Am încercat să te sunăm, dar n-ai răspuns.

Aria se lăsă să cadă pe o canapea din apropiere, arătând un pic cam emoționată și tulburată. Luă o cană cu apă minerală și-și turnă într-un pahar imens.

— S-a dus cumva la secția de poliție din cauza lui... A.?

Polițiștii voiau să ne mai pună tuturor și alte întrebări.

— Nu, răspunse Hanna. S-a dus pentru că știe cine a omorât-o pe Ali.

Ochii Ariei deveniră sticloși. Dădea impresia că ignora în totalitate vorbele Hannei.

— Mi s-a întâmplat ceva de-a dreptul bizar, le zise, după care-și bău paharul până la fund. Am avut o lungă conversație cu Jenna Cavanaugh. Și... ea știe ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Ce treabă ai avut să vorbești cu Jenna? urlă Hanna. Abia apoi conștientiză și restul spuselor Ariei; era, după cum îi explicase profesorul de fizică, ca și la undele radio, care au nevoie de ani întregi până să ajungă în spațiul cosmic. Hanna rămase cu gura deschisă și tot sângele i se scurse din cap. Ce-ai spus?

Aria își apăsă fruntea cu palmele.

— Am frecventat orele de artă, și Jenna e și ea cu mine în clasă. Astă-seară, am fost în studioul unde se țin și... și Jenna era acolo. Mi s-a făcut o frică groaznică, gândindu-mă că ea e A. Și... c-o să-mi facă ceva rău. Am avut un atac de panică... dar când m-am trezit, Jenna era încă lângă mine. M-a ajutat. M-am simțit îngrozitor, și pur și simplu am început să-i îndrug ce-am făcut noi. Numai că, până să pot spune cu adevărat ceva, Jenna m-a întrerupt. Mi-a zis că-și amintește totul despre seara aia, în definitiv.

Aria le privi pe rând pe Hanna și pe Emily.

— Ea și Ali au pus la cale împreună toată povestea.

Urmă o tăcere lungă. Hanna își simțea pulsul în tâmpile.

— E imposibil, rosti în cele din urmă Emily, ridicându-se. Nu se poate.

— Nu se poate, îi ținu isonul, cu o voce slabă, Hanna. Ce tot spunea Aria?

Aria își dădu după ureche o șuviță răzleață de păr.

— Jenna mi-a povestit că s-a dus la Ali cu un plan prin care să scape de Toby. Voia să-l vadă plecat pentru

totdeauna... sunt convinsă că așa e, din moment ce el... știți voi. O pipăia. Ali i-a promis c-o s-o ajute. Numai că lucrurile nu au mers cum trebuia. Și totuși, Jenna a păstrat secretul, chiar și-așa: mi-a zis că rezultatul a fost cel dorit de ea. Fratele ei a fost îndepărtat. Totuși... mi-a mai zis și că a mai fost altcineva acolo, în seara aia, în afară de noi. A mai văzut și altcineva.

Emily rămase cu gura căscată.

— Nu se poate!

— Cine? vru să știe Hanna, simțind cum i se înmoaie genunchii.

Aria clătină din cap.

— N-a vrut să-mi spună.

Urmă o tăcere lungă. Partitura de bas a unei piese de-a solistei Ciara bubuia în fundal. Hanna își roti privirea peste chipurile participanților la petrecere, uimită de cât de binecuvântat de neștiutoare era toată lumea. Mike Montgomery dansa lasciv lipit de o fată de la școala quakerilor; adulții se învârteau cu toții în jurul barului, îmbătându-se; în fine, o gașcă de fete din clasa ei bârfea cu perfidie despre cât de durdulii arătau toate celelalte în rochiile lor. Hannei aproape că-i venea să le strige tuturor să plece acasă, că universul s-a răsturnat cu fundul în sus și că, în clipa de față, distracțiile ieșeau din discuție.

— Dar de ce s-a dus Jenna la Ali, de ce tocmai la ea? dădu glas Emily nedumeririi. Ali o ura.

Aria își trecu degetele prin păr, care era încă ud de la ploaie.

— Mi-a zis că Ali putea s-o înțeleagă. Că și Ali avea probleme similare.

Hanna se încruntă, dezorientată.

— Probleme similare? Adică, s-o fi referit la Jason?

— Așa... așa cred, răspunse Aria, căzută pe gânduri. Poate că și Jason făcea la fel ca Toby.

Hanna strâmbă din nas, amintindu-și de atrăgătorul, dar posacul frate mai mare al lui Ali.

— Jason a fost mereu cam... ciudat.

— Fetelor, nu! exclamă Emily, lăsându-și mâinile să-i cadă în poală. Jason era orice, dar nu molesta pe nimeni. El și Ali păreau mereu să fie bucuroși unul de prezența celuilalt.

— Și Toby cu Jenna păreau veseli unul în preajma celuilalt, îi aminti Aria.

— Am auzit că unul din patru băieți abuzează de sora lui, o susținu Hanna.

— E ridicol, pufni Emily. Nu mai crede și tu tot ce auzi. Hanna încremeni. Își răsuci brusc capul spre Emily.

— Ce-ai spus acum?

Lui Emily începu să-i tremure buza.

— Am spus... să nu mai crezi tot ce auzi.

Cuvintele se răspândiră în cercuri concentrice de genul celor ale unui sonar. Hanna le auzi încă o dată, și încă o dată, bubuindu-i în cap din toate direcțiile.

Mintea începea să i-o ia razna. Să nu mai crezi tot ce auzi. Mai văzuse cuvintele astea scrise undeva. Fuseseră în ultimul mesaj primit de ea. De la A. În noaptea aceea de care nu-și amintea.

Probabil că Hanna scosese vreun zgomot, fiindcă Aria se întoarse spre ea.

— Hanna... ce ai?

Amintirile începură să-i inunde mintea, ca un șir de dominouri prăbușindu-se unul după altul. Hanna se văzu intrând cu pași împleticiți la petrecerea Monei, în rochia ei de curte, înfricoșată că nu-i era pe măsură. Mona îi răsese în față și o făcuse balenă. Nu Mona fusese cea care-i trimisese rochia aceea, atunci înțeleșese Hanna: A. i-o trimisese.

Se văzu făcând un pas înapoi, glezna i se îndoise și ea se prăbușise pe podea. Devastatorul prrr făcut de cusături. Zgomotul hohotelor de râs deasupra ei, și, cel mai răsunător dintre toate, al Monei. Și apoi, Hanna se revăzu, mult mai târziu, stând singură în mașina ei Toyota Prius, în parcare Planetariului Hollis, îmbrăcată într-un pulover și o pereche de pantaloni scurți de sport,

cu ochii umflați de-atâta plâns. Își auzi BlackBerry-ul sunând și se văzu întinzând mâna după telefon. Hopa, se pare că n-a fost lipo! Să nu mai crezi tot ce auzi! – A.

Numai că SMS-ul nu era de la A. Era de la un număr normal de telefon mobil... un număr pe care Hanna îl știa bine.

Hanna lăasă să-i scape un țipăt înăbușit. Chipurile celor care o priveau de deasupra ei se încețoșară și începură să pâlpâie, ca și cum ar fi fost holograme.

— Hanna... ce ai? țipă Emily.

— O! Doamne! Dumnezeule, șopti Hanna, simțind că i se învârtește capul de amețeală. E... Mona.

Emily se încruntă.

— Ce e cu Mona?

Hanna își scoase masca de pe față. Simți aerul rece, eliberator. Cicatricea îi pulsa, ca și cum ar fi fost o entitate separată față de bărbie. Nici nu se mai sinchisi să privească în jur, să-și dea seama câtă lume se holbează la fața ei învinețită, urâtă, fiindcă, în clipa de față, nu mai avea importanță.

— Mi-am adus aminte ce aveam să vă spun în seara aia, când am vrut să ne întâlnim la Rosewood Day, le zise Hanna, cu lacrimi în ochi. Că A. este Mona.

Emily și Aria o priviră într-atât de nedumerite, încât Hanna se întrebă dacă ele auziseră măcar ce le spusese. Într-un târziu, Aria întrebă:

— Ești sigură?

Hanna dădu din cap în semn de încuviințare.

— Dar Mona e cu... Spencer, rosti târăgănat Emily.

— Știu, șopti Hanna. Își azvârli masca pe canapea și se ridică. Trebuie s-o găsim, zise. Imediat.

34

Vă prind eu, drăguțele mele...

Spencer și Mona avură nevoie de aproape zece minute ca să traverseze peluza Country Club-ului până în

parcare, să se urce în enormul Hummer galben ca de taxi al Monei, după care să iasă, cu motorul huruind, din parcare. Spencer aruncă o privire spre cortul în care se desfășura petrecerea Hannei, din ce în ce mai mic. Era luminat ca un tort aniversar, iar vibrațiile provocate de muzică erau aproape vizibile.

— Asta a fost o chestie într-adevăr minunată, să-l chemi pe Justin Timberlake pentru Hanna, murmură Spencer.

— Hanna e cea mai bună prietenă a mea, îi răspunse Mona A trecut prin foarte multe. Am vrut să fac din petrecerea ei ceva cu adevărat special.

— Ea vorbea despre Justin tot timpul, când eram mai mică, continuă Spencer, privind pe geam cum trece ca în zbor o veche casă de fermieri, care aparținuse odinioară unuia dintre nobilii DuPont, transformată acum în restaurant. Câteva persoane care-și terminaseră cina stăteau pe verandă, conversând cu voioșie. Nu știam că încă-i place tot atât de mult de el, adăugă ea.

Mona schiță un zâmbet.

— Știi o grămadă de lucruri despre Hanna. Uneori, am impresia că o cunosc pe Hanna mai bine decât se cunoaște ea însăși. Aruncă o scurtă privire spre Spencer. Trebuie să faci fapte bune pentru cei la care ții, știi?

Spencer făcu un firav semn de încuviințare, în timp ce-și rodea pielițele unghiilor. Mona încetini la un semnal de oprire și începu să scotocească prin geantă, scoțând un pachet de gumă de mestecat. În mașină se simți imediat o aromă artificială de banane.

— Vrei și tu? o întrebă pe Spencer, în timp ce despacheta o lamă și și-o introducea în gură. Sunt obsedată de chestiile astea. Se pare că nu poți să faci rost de așa ceva decât din Europa, însă fata aia cu care sunt în clasă la istorie mi-a dat o cutie întreagă, povesti ea, mestecând gânditoare.

Spencer își flutură mâna în semn de refuz spre pachetul desfăcut. În clipa de față, nu prea era în

dispoziție pentru mestecat gumă.

În timp ce Mona trecea pe lângă Academia de Călărie Fairview, Spencer se plesni cu putere peste coapse.

— Nu pot să fac așa ceva, zise, pe un ton plângăcios. Trebuie să ne întoarcem, Mona. Nu pot s-o denunț pe Melissa.

Mona îi aruncă o privire, după care coti spre parcare la academia hipică. Pătrunseră în spațiul rezervat persoanelor cu dizabilități, și Mona opri motorul Hummer-ului.

— OK...

— E sora mea, zise Spencer, privind înainte, în gol. Afară era întuneric beznă, și în aer plutea miros de fân. Auzi un nechezat în depărtare. Dacă Melissa a fost cea care a făcut-o, medită cu voce tare Spencer, n-ar trebui să încerc s-o apăr?

Mona își vârî mâna în poșetă și scoase o țigară Marlboro Light. Îi oferii una și lui Spencer, însă aceasta clătină din cap. Când Mona și-o aprinse, Spencer privi cum dogorește vârful portocaliu, apoi cum se încolăcește fumul, mai întâi în incinta Hummer-ului, apoi ieșind pe mica deschizătură a geamului din dreptul volanului.

— Ce-a vrut Melissa să spună la toaletă? Întrebă încet Mona. A zis că, după tot ce i-ai spus pe plajă, s-a gândit că voi două ați avea o înțelegere. Ce i-ai spus?

Spencer își înfipse unghiile în podul palmei.

— Amintirea care mi-a revenit, despre noaptea în care a dispărut Ali, mărturisi ea. Ali și cu mine avuseserăm cearta aia... și eu am îmbrâncit-o. S-a izbit cu capul de zidul din piatră. Dar ani de-a rândul mi-am blocat această amintire.

Aruncă o privire spre Mona, tatonându-i reacțiile, însă chipul acesteia era impenetrabil.

— Mi-a scăpat totul față de Melissa, alaltăieri. Trebuia să-i spun cuiva.

— Hopa, șopti Mona, privind-o cu precauție pe Spencer. Crezi că tu ai făcut-o?

Spencer își strânse fruntea între palme.

— Eram, categoric, înfuriată pe ea.

Mona se răsuci pe scaunul ei, suflând fumul pe nări.

— A. ți-a pus poza aia cu Ali și Ian în geantă, corect? Dar dacă A. i-ar fi dat Melissei cine știe ce indiciu, convingând-o pe ea să te denunțe pe tine? E posibil ca Melissa să se îndrepte spre secția de poliție chiar acum.

Spencer făcu ochii mari. Își aminti ce spusese Melissa, despre faptul că ele nu mai aveau o „înțelegere”.

— La naiba! șopti ea. Chiar crezi?

— Nu știi ce să cred, replică Mona, luându-i mâna lui Spencer. Eu cred că tu faci ce trebuie. Dar, dacă vrei să facem calea întoarsă și să mergem din nou la petrecere, asta o să fac.

Spencer își plimbă degetele pe paietele aspre ale genții. Oare asta trebuia să facă? Și-ar fi dorit să nu fie ea cea care să descopere că Melissa era autoarea asasinatului. Și-ar fi dorit să fi fost altcineva în locul ei, care să facă descoperirea. Dar apoi, se gândi la cum alergase prin cortul de la club, căutând-o disperată pe Melissa. Unde să fi plecat ea? Și acum, oare chiar făcea ceea ce trebuia?

— Ai dreptate, șopti, cu o voce uscată. Asta trebuie să fac.

Mona făcu un semn de încuviințare, după care schimbă din nou viteza și ieși cu spatele din parcare școlii de călărie, își azvârli chiștocul pe fereastră, și Spencer îl urmări în timp ce se îndepărtau, un minuscul licăr luminos pe fundalul lilelor uscate de iarbă.

Când ajunseră ceva mai departe pe șosea, Sidekick-ul lui Spencer începu să piuie. Spencer desfăcu fermoarul genții.

— Poate c-o fi de la Wilden, murmură ea.

Numai că SMS-ul era de la Emily.

Hanna și-a amintit Mona e A.! Răspunde dac-ai primit.

Telefonul îi alunecă lui Spencer din mâini în poală. Citi mesajul încă o dată. Și încă o dată. Cuvintele puteau la fel de bine să fi fost scrise în arabă: Spencer oricum nu putea să le priceapă câtuși de puțin. Sigur? răspunse la mesaj. Da, îi scrise Emily. Scapă de ea. ACUM.

Spencer fixă cu privirea un panou de reclamă pentru cafeneaua Wawa, un indicator din piatră pentru un proiect imobiliar și apoi o enormă biserică de formă triunghiulară. Se strădui să respire pe cât posibil regulat, numărând de la unu la o sută din cinci în cinci, sperând că asta avea să o calmeze. Mona se uita atentă la drum. Bluza cu spatele gol nu-i venea prea bine la piept. Pe umărul drept avea o cicatrice, poate de când avusese pojar. Nu prea părea posibil ca ea să fi făcut un asemenea lucru.

— Wilden a fost? întrebă Mona, veselă.

— Hm, nu, răspunse Spencer, care constată că vocea îi sunase răgușit și înfundat, ca și cum ar fi vorbit printr-o cutie de tablă. Era... era mama.

Mona făcu un ușor semn de încuviințare, menținând aceeași viteză. Ecranul telefonului lui Spencer se aprinse din nou. Întră încă un mesaj text. Apoi altul, apoi altul, apoi altul. Spencer, ce se-ntâmplă? Spencer, te rugăm, răspunde. Spencer, ești în PERICOL. Te rugăm zi de ești ok.

Mona zâmbi, lăsându-și caninii să sclipească în lumina estompată venind dinspre bordul Hummer-ului.

— E clar că ești populară. Care-i treaba?

Spencer se strădui să râdă.

— Hm, mai nimic.

Mona aruncă o privire spre fereastra principală a SMS-ului de pe ecranul telefonului lui Spencer.

— Emily, ha? Ce zice, a apărut Justin?

— Hm...

Spencer înghiți în sec, mișcarea oprindu-i-se în gât.

Zâmbetul Monei se evaporă.

— De ce nu-mi spui ce se petrece?

— N-nu se p-petrece nimic, se bâlbâi Spencer.

Mona pufni cu dispreț, dându-și pe spate o șuviță de păr. Tenul ei palid strălucea în întuneric.

— Ce, e secret? Nu sunt suficient de demnă ca să-l aflu sau ce?

— Sigur că nu-i așa, scheună Spencer. Doar că... eu...

Ajunseră la un semafor pe culoarea roșie. Spencer privi în toate direcțiile, apoi apăsă încet pe butonul pentru DEBLOCARE al portierelor Hummer-ului. Dar, în timp ce-și strângea degetele în jurul clanței, Mona o apucă de cealaltă încheietură.

— Ce tot faci? o întrebă, cu ochii învăpăiați de lumina roșie a semaforului.

Privirea îi sări de la telefonul lui Spencer la chipul panicat al acesteia. Spencer putu să vadă cum Mona avea o revelație: era de parcă ar fi privit cum Vrăjitorul din Oz se transformă din alb-negru în color. Expresia Monei trecu de la derută la șoc și, apoi, la... veselie. Apăsă pe butonul pentru BLOCARE. Când lumina semaforului se schimbă în verde, tură motorul și făcu un viraj amețitor la stânga prin intersecție, cotind pe un drum de țară cu hârtoape și doar cu două benzi.

Spencer observă cum kilometrajul urcă de la cincizeci la șaiszeci, apoi la șaptezeci. Strânse și mai tare între deget clanța portierei.

— Unde mergem? întrebă, cu o voce mică și îngrozită.

Mona o privi pieziș, cu un zâmbet sinistru pe față.

— Tu n-ai fost niciodată un model de răbdare, îi zise, făcându-i cu ochiul și trimitându-i o bezea. Numai că, de data asta, va trebui să aștepți și o să vezi.

35

Începe vânătoarea

Din moment ce Hanna sosise la petrecere într-o limuzină, iar Emily fusese adusă de mama ei, singura lor opțiune în materie de vehicule rămânea demodatul și

imprevizibilul Subaru al Ariei. Aria porni înaintea celorlalte prin parcare, cu papucii ei din velur verde tropăind pe pavaj. Descuie manual portiera și se aruncă pe locul de la volan. Hanna se așează în față, în dreapta ei, iar Emily fu nevoită să împingă deoparte toate lucrurile Ariei – cărțile, paharele goale de cafea, hainele de schimb, sculurile de lână și o pereche de cizme cu tocurile din mai multe straturi de piele – ca să se poată urca pe bancheta din spate. Aria stătea cu telefonul mobil fixat între bărbie și umăr: îl sunase pe Wilden, să afle dacă Spencer și Mona apăruseră cumva la secția de poliție. Dar, după ce sună de opt ori, fără să primească răspuns, închise, enervată.

— Wilden nu e la birou, le spuse celorlalte. Și nu răspunde nici la telefonul mobil.

Rămaseră tăcute pe moment, toate pierdute în propriile rânduri. Cum e posibil ca Mona să fie A.? se întreba Aria. Cum a putut Mona să știe atât de multe despre noi? Aria inventarie în minte tot ce-i făcuse Mona: o amenințase cu păpușa aceea, înfățișând-o pe împărăteasa cea Rea, îi trimisese lui Sean fotografiile care duseseră la arestarea lui Ezra, îi expediase Ellei scrisoarea care-i dezbinase familia. Mona o lovise pe Hanna cu mașina, o dăduse în vileag pe Emily față de toată școala și le împinsese să creadă că Spencer o omorâse pe Ali. Mona fusese implicată și în moartea lui Toby Cavanaugh... și poate și în cea a lui Ali.

Hanna privea fix, drept înainte, cu ochii mari și fără să clipească, de parcă ar fi fost posedată. Aria îi atinse mâna.

— Ești sigură de asta?

Hanna încuviință cu putere.

— Da, răspunse. Era palidă la față și avea buzele uscate.

— Credeți c-a fost bine să-i trimitem SMS-uri lui Spencer? întrebă Emily, verificându-și telefonul pentru a miliarda oară. Încă n-a răspuns nimic.

— Poate că sunt acum la secția de poliție, răspunse Aria, încercând să-și păstreze calmul. Poate că Spencer și-a închis telefonul. Și poate că de-asta nu răspunde Wilden.

Aria își întoarse privirea spre Hanna. Pe obraz i se scurgea o lacrimă mare, sclipitoare, peste vânătaii și cusături.

— E vina mea dacă Spencer pățește ceva, șopti Hanna. Ar fi trebuit să-mi amintesc mai devreme.

— Nu e absolut deloc vina ta, o contrazise cu hotărâre Aria. Nu poți să ai control asupra momentelor când îți amintești unele lucruri.

Îi puse o mână pe braț, însă Hanna se smuci și-și acoperi fața cu palmele. Aria n-avea habar cum s-o consoleze. Cum ai putea să te simți, dându-ți seama că prietena ta cea mai bună îți este și cel mai rău dintre dușmani? Cea mai bună prietenă a Hannei încercase s-o omoare.

Deodată, și Emily scoase un icnet.

— Fotografia aia, șopti ea.

— Care fotografie? o întrebă Aria, în timp ce pornea motorul și scotea mașina din parcare.

— Aia... fotografia pe care ne-a arătat-o Spencer, cu Ali și cu Ian. Cea cu scrisul pe ea? Știam c-am mai văzut-o înainte. Acum știu și unde, zise Emily, lăsând să-i scape un hohot de râs neîncrezător. Am fost acum vreo două zile în redacția anuarului. Și acolo erau fotografiile cu ce avea lumea prin genți. Acolo am văzut fotografia.

Își ridică privirea, îndreptând-o, pe rând, spre celelalte.

— În geanta Monei. Dar am văzut doar brațul lui Ali. Mâneca roz era roasă și avea o mică ruptură.

Secția de poliție era doar la un kilometru și jumătate, cu aproximație, imediat lângă Hooters. Părea uluitor faptul că Aria și Mike fuseseră acolo doar cu câteva ore mai devreme. Când intrară în parcare, cele trei fete se aplecară în față, peste bordul mașinii.

— La naiba!

Erau opt automobile de patrulare acolo, și atât.

— Nu sunt aici!

— Linișteți-vă, zise Aria, stingând farurile.

Săriră repede jos, repezindu-se spre intrarea în secție. Lumina fluorescentă din interior era verzuie și aspră. Mai mulți polițiști se opriră din ceea ce făceau și se holbară la ele, cu gurile căscate. Băncuțele verzi pentru cei care așteptau erau toate goale, dacă nu erau luate în considerare cele câteva broșuri aruncate la întâmplare, despre ce trebuie făcut dacă erai victima unui furt de mașină.

Wilden își făcu apariția de după un colț, cu telefonul mobil într-o mână și o cană cu cafea în cealaltă. Când le văzu pe Hanna și pe Emily, în rochiile lor de petrecere și cu măștile atârând de încheieturile mâinilor, iar pe Aria în uniforma de la Rosewood Day, cu o vânătaie mare la cap, își miji ochii, nedumerit.

— Bună, fetelor, rosti lent. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne ajutați, zise Aria. Spencer e în pericol.

Wilden se apropie de ele, invitându-le printr-un gest să se așeze pe băncuțe.

— Cum așa?

— SMS-urile pe care le tot primeam, începu să-i explice Aria. Despre care v-am spus azi, mai devreme. Știm de la cine sunt.

Wilden se ridică, alarmat.

— Știți?

— Sunt de la Mona Vanderwaal, zise Hanna, și vocea i se frânse într-un hohot de plâns. Asta-i ce mi-am amintit. E cea mai bună prietenă a mea, afurisita!

— Mona... Vanderwaal? repetă Wilden, plimbându-și privirea de la o fată la alta. Cea care a organizat petrecerea în cinstea ta?

— Spencer Hastings e în mașină cu Mona acum, interveni Emily. Era vorba să vină încoace... Spencer voia să vă spună ceva. Dar între timp i-am trimis eu un SMS, ca s-o previn în legătură cu Mona... și acum nu mai știm

unde sunt. Spencer are telefonul închis.

— Ați încercat să dați de Mona? se interesă Wilden.

Hanna se uita fix la linoleumul de pe podea. Dincolo, în arestul poliției, sună un telefon, apoi altul.

— Am încercat. Nici ea nu răspunde.

Deodată, ecranul telefonului din mâna lui Wilden se luminează. Aria zări în treacăt numărul pe ecranul de previzualizare.

— E Spencer! strigă ea.

Wilden deschise clapeta, dar nu zise alo. Apăsă pe butonul difuzorului extern, după care le privi pe fete, ducându-și un deget la buze. Șșșt, mimă el.

Aria și vechile ei prietene se îngrămădiră în jurul micului telefon. La început, nu se auzi decât un zgomot de fond. Apoi auziră vocea lui Spencer. Suna foarte îndepărtată.

— Mereu mi s-a părut foarte drăguță Swedesford Road, zicea ea. Atâția copaci, mai ales în zona asta izolată a orașului.

Aria și Emily schimbară între ele o privire nedumerită. Și, deodată, Aria înțelese: văzuse cam același lucru odată, într-o emisiune pe care o urmărise împreună cu fratele ei. Mona sigur înțelesese situația... iar Spencer probabil că reușise să-l apeleze în secret pe Wilden, ca să-i ofere indicii despre locul în care o ducea Mona.

— Da... dar de ce cotim pe Brainard Road? se interesă Spencer, cu o voce foarte răsunătoare și vioaie. Nu e drumul spre secția de poliție.

— Mă lași, Spencer, o auziră pe Mona răspunzând.

Wilden își deschise carnețelul și scrise Brainard Road. Câțiva alți polițiști se adunaseră în jurul lor. Emily le explică încet ce se petrecea, și unul dintre ei aduse o hartă mare, pliantă, a Rosewood-ului, și însemnă intersecția dintre Swedesford și Brainard cu un marker galben.

— Mergem spre râu? răsună din nou limpede vocea lui Spencer.

— Poate, răspuse Mona, cu o voce cântată.

Aria făcu ochii mari. Râul Morrell era mai degrabă un torent.

— Pur și simplu, ador râul, zise tare Spencer.

Atunci, se auzi un icnet, urmat de un țipăt. Apoi, câteva bubuituri, un scrâșnet de cauciucuri, sunetul disonant al mai multor butoane de pe tastatura telefonului apăstate concomitent... după care, nimic. Ecranul telefonului lui Wilden clipi. Apel terminat.

Aria le privi pe furiș pe celelalte. Hanna își ținea capul îngropat în palme. Emily părea gata să leșine. Wilden se ridică, își puse telefonul la loc în toc și scoase din buzunar cheile mașinii.

— Cercetăm toate căile de acces spre râu din regiune, anunță el, după care-i făcu semn unui polițist voinic, care stătea la un birou. Vezi dacă poți să localizezi apelul prin GPS îi zise.

Apoi, se întoarse și porni spre mașină.

— Stați, zise Aria, alergând după el. Wilden întoarse capul. Venim și noi!

Umerii lui Wilden se lăsară în jos.

— Aici nu e...

— Venim și noi, îl întrerupse Hanna apărând în spatele Ariei, cu o voce energică, hotărâtă.

Wilden ridică din umeri și oftă. Făcu semn spre bancheta din spate a mașinii de patrulare.

— Bine. Urcați.

36 O ofertă de nerefuzat pentru Spencer

Mona îi smulse telefonul din mână lui Spencer, apăsă pe TERMINAT și-l azvârli pe fereastră, toate acestea fără să schimbe viteza Hummer-ului. Apoi făcu o întoarcere bruscă, în U, reveni pe Brainard Road, atât de strâmt și de accidentat, și ieși pe autostradă, de unde porni spre sud. După vreo opt kilometri, ajunse la ieșirea din

apropierea clinicii pentru arși Bill Beach. Alte ferme de cai și cartiere de locuințe rămaseră în urmă, și drumul intră în pădure. Abia când trecură pe lângă vechea și dărăpănata biserică a quakerilor înțelese Spencer încotro mergeau, în realitate: spre Cariera Omului Plutitor.

Spencer se tot jucase altădată în lacul cel mare de la poalele Carierei Omului Plutitor. Copiii obișnuiau să plonjeze în apă de pe stâncile de sus, însă anul trecut, fiind Vară secetoasă, un băiat de la școala de stat se aruncase de pe stânci și murise, făcând ca numele Omului Plutitor să devină sinistru și profetic. În prezent, umblau zvonuri cum că fantoma băiatului ar fi bântuit prin carieră, păzind lacul. Spencer auzise chiar șușotindu-se că hărtuitorul din Rosewood și-ar avea bârlogul acolo. Aruncă o privire spre Mona, simțind un fior de gheață pe șira spinării. Avea ea o senzație că hărtuitorul din Rosewood era chiar la volanul acestui Hummer.

Spencer își înfipsese atât de adânc unghiile în rezemătoarea pentru brațe din centru, încât era convinsă că vor lăsa urme permanente. Să-l sune pe Wilden și să-i indice unde se află era unicul ei plan, iar acum era complet captivă.

Mona îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Așadar, presupun că Hanna și-a adus aminte, hm?

Semnul de încuviințare al lui Spencer abia era perceptibil.

— N-ar fi trebuit să-și aducă aminte, strigă Mona. Știa că amintirile vă pun pe toate în pericol. Exact după cum Aria n-ar fi trebuit să le spună polițiștilor despre mesaje. Am trimis-o în Hooters ca un test, să văd dacă într-adevăr ascultă de avertismentele mele: în definitiv, Hooters e atât de aproape de secția de poliție! Și polițiștii sunt mai tot timpul pe-acolo... așa că ar fi fost tentant să le spună totul. Și, evident, le-a spus, oftă Mona, aruncându-și brațele în aer. De ce continuați voi să faceți prostii?

Spencer închise ochii, dorindu-și să fi putut leșina de

frică.

Mona oftă din nou, teatral.

— Dar, dacă mă gândesc mai bine, voi faceți prostii de-atâția ani, nu-i așa? Începând cu biata de Jenna Cavanaugh, adăugă, făcând cu ochiul.

Spencer rămase cu gura căscată. Mona... știa?

Normal că știa. Doar era A.

Mona aruncă o privire rapidă spre fața îngrozită a lui Spencer și făcu, în replică, o față prefăcut surprinsă. Apoi își trase în jos fermoarul rochiei fără umeri, scoțând la iveală un sutien de mătase neagră și o suprafață considerabilă din abdomen. Pe abdomen, jos, avea o uriașă rană zbârcită, circulară. Spencer se holbă la ea timp de câteva secunde, după care fu nevoită să-și întoarcă privirea.

— Am fost acolo în seara în care ați rănit-o pe Jenna, șopti Mona, cu o voce aspră. Eram prietenă cu Jenna, lucru pe care ați fi putut să-l știți, dacă n-ați fi fost atât de preocupate de propriile voastre persoane. M-am dus la Jenna în seara aia, să-i fac o surpriză. Am văzut-o pe Ali... am văzut tot... ba chiar m-am ales cu o mică amintire de-acolo, adăugă, atingându-și urmele de arsură. Am încercat să le spun celorlalți că Ali a fost de vină, dar nimeni nu m-a crezut. Toby a luat atât de repede totul asupra lui, iar părinții mei au crezut că dau vina pe Ali din cauză că sunt geloasă pe ea.

Mona clătină din cap, și părul ei blond se legănă în toate direcțiile. De îndată ce-și termină țigara și aruncă mucul pe geam, își aprinse o alta, trăgând cu putere din filtru.

— Am încercat să vorbesc chiar și cu Jenna despre asta, dar Jenna a refuzat să mă asculte. Zicea mereu: „N-ai dreptate. A fost fratele meu vitreg.”

Mona îi imitase vocea Jennei, dar cu o octavă mai sus.

— După asta, n-am mai fost prietenă cu Jenna, continuă Mona. Dar de fiecare dată când sunt acasă, în fața oglinzii, și-mi privesc chipul altfel perfect, îmi

amintesc de ce-ați făcut voi, afurisitelor. Eu știu ce-am văzut. Și n-o să uit nici-o-da-tă.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet sinistru.

— Astă-vară, am găsit cum să mă răzbun pe voi. Am descoperit jurnalul lui Ali printre toate rahaturile pe care le-au aruncat afară cei veniți în locul ei. Instantaneu, am știut că e al ei... și că a scris acolo grămezi de secrete despre voi toate. De fapt, secrete cu adevărat devastatoare. A fost de parc-ar fi vrut ca jurnalul să cadă în mâinile dușmanului.

Lui Spencer îi trecu prin minte o imagine ca un fulger: cu o zi înainte de dispariția lui Ali, o găsiseră pe aceasta în camera ei, citind cu aviditate dintr-un caiet, cu un zâmbet amuzat, lacom, pe față.

— De ce n-au găsit polițiștii jurnalul când a dispărut ea? bolborosi.

Mona trase mașina sub coroanele dese ale unor copaci și opri motorul. În fața lor era numai întunericul, însă Spencer auzea năvala apei și simțea miros de mușchi și de iarbă udă.

— Cine naiba știe? Dar mă bucur că nu l-au găsit ei, și l-am găsit eu.

Își încheie la loc fermoarul rochiei, apoi se întoarse cu fața spre Spencer, privind-o cu ochi strălucitori.

— Ali a notat acolo toate lucrurile oribile pe care le-ați făcut. Cum ați torturat-o pe Jenna Cavanaugh, cum a sărutat-o Emily în căsuța din copac, că tu, Spencer, te-ai sărutat cu iubitul surorii tale... Mi-a fost, atunci, atât de ușor să... nu știu, să devin ea. Tot ce mi-a trebuit a fost să fac rost de un al doilea telefon, cu un număr blocat. Și chiar v-am făcut să credeți, la început, că Ali era cea care lua legătura cu voi, este? zise Mona, apucând-o de mână pe Spencer și izbucnind în râs.

Spencer se feri de atingerea ei.

— Nu-mi vine să cred că tu ai fost tot timpul.

— Știu, nu-i așa? Probabil c-a fost enervant să nu știți nimic! se bucură Mona, bătând din palme. A fost atât de

amuzant să vă văd cum înnebunești... și pe urmă a apărut cadavrul lui Ali, și atunci ați înnebunit de adevăratelea. Dar să-mi trimit mie însămi mesaje, asta a fost ceva genial...

Întinse mâna și se bătu singură pe umărul stâng.

— A trebuit multă alergătură, să vă anticipez mișcările când încă nici chiar voi nu știați ce veți face. Dar toată treaba a fost făcută atât de elegant, aproape ca o rochie haute couture, nu ești de aceeași părere?

Ochii Monei o cercetară pe Spencer, așteptându-i reacția. Pe urmă, cu încetineală, întinse mâna și o lovi ușor, în glumă, în braț.

— Și acum arăți groaznic de înfricoșată. De parcă aș avea de gând să-ți fac ceva rău. Nu trebuie să fie așa, să știi.

— Să fie... cum? șopti Spencer.

— Vreau să-ți spun că, la început, te-am urât, Spencer. Pe tine, cel mai mult dintre toate. Tu erai mereu cea mai apropiată de Ali și aveai totul, mărturisi Mona, aprinzându-și din nou o țigară. Dar apoi... am devenit prietene. A fost atât de distractiv să punem la cale petrecerea Hannei, să ne petrecem timpul împreună! Nu te-ai distrat când i-am „străfulgerat” pe băieții ăia? N-a fost frumos să discutăm cu adevărat? Așa că, m-am gândit... poate aș reuși să dau dovadă de filantropie. Așa, ca Angelina Jolie.

Spencer clipi, buimăcită.

— M-am hotărât să te ajut, îi explică Mona. Chestia cu Orhideea de Aur... aici a fost chestie de baftă. Dar asta... eu vreau, cu toată sinceritatea, să-ți fac viața mai bună, Spencer. Pentru că țin la tine cu adevărat, sincer.

Spencer se încruntă.

— C-ce tot spui acolo?

— Melissa, prostuțo! exclamă Mona. S-o facem pe ea să treacă drept asasină. E perfectă. Nu e exact ce ți-ai dorit mereu? Sora ta, la închisoare pentru crimă și dispărută din viața ta, pentru totdeauna. Vei fi de-a

dreptul perfectă, prin comparație.

Spencer se holbă la ea.

— Dar... Melissa a avut un motiv.

— Zău? Mona zâmbi. Sau asta-i doar ce vrei tu să crezi?

Spencer deschise gura, dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Mona îi trimisese SMS-ul care spunea: Persoana care a asasinat-o pe Ali e chiar în fața ta. Și cel de pe messenger, zicând: Ea a făcut-o, să știi. Mona fusese cea care-i strecurase fotografia în geantă lui Spencer.

Mona o privi cu viclenie.

— Putem să dăm totul peste cap. Putem să ne întoarcem la secția de poliție și să-i spunem Hannei că a fost o uriașă neînțelegere... că ea nu-și mai amintește lucrurile așa cum trebuie. Putem să dăm pe altcineva drept A., pe cineva de care nu-ți place. Ce-ai zice de Andrew Campbell? L-ai urât mereu, nu-i așa?

— Eu... bâigui Spencer.

— Putem s-o trimitem pe sora ta la închisoare, șopti Mona. Și putem să fim amândouă A. Putem să-i controlăm pe toți. Tu ești la fel de calculată pe cât a fost Ali, Spence. Și ești mai drăguță, mai inteligentă și mai bogată. Tu ar fi trebuit să fii conducătoarea grupului, nu ea. Îți ofer șansa, acum, să devii conducătoare, cum și ești sortită să fii. Viața ta de-acasă va fi perfectă. Viața ta de la școală va fi perfectă și eu știu, adăugă Mona, destinzându-și buzele într-un zâmbet, știu cât de mult îți dorești să fie perfectă.

— Dar tu le-ai făcut rău prietenelor mele, șopti Spencer.

— Ești sigură că-ți sunt prietene? replică Mona, și ochii îi sclipiră. Știi cine aranjase să fie asasina înaintea Melissei? Tu, Spencer. Am alimentat-o pe buna ta prietenă Aria cu tot felul de indicii care s-o ducă la concluzia că tu ai făcut-o: te-am auzit certându-te cu Ali în seara în care a dispărut, căzând peste zid. Și Aria, cea mai bună prietenă a ta, ce-a făcut? A înghițit momeala. A

fost cât se poate de pregătită să te toarne.

— Aria n-ar fi făcut una ca asta, țipă Spencer.

— Nu? Mona înălță din sprânceană. Atunci, cum de-am auzit-o eu spunându-i exact asta lui Wilden, la spital, duminică dimineață, a doua zi după ce Hanna a avut accidentul?

La cuvântul accidentul făcu în aer semnul ghilimelelor.

— Nu și-a pierdut timpul, Spence. Spre norocul tău, Wilden n-a pus botul. Ei, și-acum, spune-mi, cum poți să mai numești prietenă pe cineva care ți-a făcut una ca asta?

Spencer inspiră și expiră adânc de câteva ori, neștiind ce să creadă. Un gând i se tot învârtea prin cap.

— la stai... dacă n-a omorât-o Melissa pe Ali, atunci înseamnă că tu ai omorât-o!

Mona se rezemă de spătar, făcând pielea scaunului să se încrețească sub ea.

— Nu, zise, clătinând din cap. Totuși, chiar știu cine a fost. Ali a scris despre asta pe ultima pagină a jurnalului ei... biata de ea, ultimul lucru pe care l-a scris înainte să moară, comentă Mona, răsfrângându-și buza și făcând pe bosumflata. A scris: Ian și cu mine avem o întâlnire super secretă diseară.

Mona îi maimuțări și vocea lui Ali, însă de data aceasta suna mai degrabă ca vocea unei păpuși diabolice dintr-un film de groază.

— Și eu i-am dat un ultimatum, continuă ea. I-am spus că ar face mai bine s-o rupă cu Melissa înainte ca ea să plece la Praga... fiindcă altfel o să le spun ei și tuturor celorlalți despre noi.

Oftă, cu o expresie plictisită.

— E destul de clar ce s-a întâmplat: l-a împins pe Ian până la limită, iar el a cedat nervos și a omorât-o.

Vântul se înteți, spulberându-i părul Monei.

— M-am modelat după Ali: era pacostea perfectă. Nimeni nu putea să scape de șantajul ei. Și, dac-o să vrei, n-o să poată scăpa nimeni nici de-al tău.

Spencer clătină încet din cap.

— Dar... dar tu ai lovit-o pe Hanna cu mașina.

Mona ridică din umeri.

— Trebuia s-o fac. Știa prea multe.

— Îmi... îmi pare rău, șopti Spencer. N-am cum să vreau... să fiu A. împreună cu tine. Să-i conduc pe cei din școală, cu tine. Sau indiferent ce ai vrea să facem. Asta-i o nebunie.

Expresia de dezamăgire a Monei deveni treptat întunecată. Își împreună sprâncenele.

— Perfect. Fie cum vrei tu, atunci.

Spencer simți vocea Monei ca pe un cuțit creștându-i pielea. Greierii țârâiau isterici. Năvala apei de dedesubt suna ca sângele țâșnind dintr-o venă. Cu o mișcare iute, Mona se repezi și-o sugrumă pe Spencer. Aceasta scoase un țipăt și se smuci înapoi, bătând aerul disperată cu mâna, în căutarea butonului care să deblocheze portiera. O izbi cu piciorul în piept pe Mona. Când o văzu că se trage înapoi, țipând, Spencer smuci mânerul portierei și deschise ușa, rostogolindu-se din mașină pe iarba țepoasă. Imediat, se ridică în picioare și o rupse la fugă prin întuneric. Simți iarba sub picioare, apoi pietrișul, apoi pământul, apoi mărul. Zgomotul apei creștea. Spencer își dădea seama că se apropia de marginea stâncoasă a carierei. Pașii Monei răsunau în urma ei, și Spencer simți brațele acesteia încolăcindu-i mijlocul. Căzu, greoaie, la pământ. Mona se urcă peste ea și o sugrumă din nou de gât. Spencer izbi cu picioarele, se zbatu, se sufocă. Mona chicoti, ca și cum totul n-ar fi fost decât un joc.

— Eu am crezut că suntem prietene, Spencer, rânji Mona, încercând s-o imobilizeze.

Spencer se luptă din răspuțeri să respire.

— Se pare că nu! țipă ea.

Și, adunându-și toate puterile, Spencer își aruncă picioarele în trupul Monei, azvârlind-o în spate. Mona ateriză în fund, la câțiva pași mai încolo, și guma de un

galben strălucitor îi zbură din gură. Spencer se grăbi să se ridice în picioare. Mona se ridică și ea, la rândul ei, aruncând fulgere din ochi și cu dinții încleștați. Timpul păru că se dilată pentru Spencer, pe măsură ce Mona înainta spre ea, cu gura strâmbată de furie. Spencer închise ochii și, pur și simplu... reacționă. Își încolăci brațele în jurul gambelor Monei. Aceasta își pierdu echilibrul și căzu. Spencer își simți brațele apăsându-i abdomenul Monei, împingând cât puteau de tare. Văzu albul ochilor Monei mărindu-se și-i auzi țipetele în timpane. Mona se prăbuși pe spate și, cât ai clipi, dispăru.

Spencer nu-și dădu seama de la început, dar și ea avea să cadă. Apoi se izbi de pământ. Auzi un țipăt reverberându-se în vale și, pentru o clipă, avu impresia că era al ei. Și-atunci, se lovi cu capul de pământ, cu un bufnet... și ochii îi rămaseră închiși.

37

Să vezi înseamnă să crezi

Hanna se îngrămădi pe bancheta din spate a mașinii de poliție a lui Wilden, lângă Aria și Emily. Era locul în care, în mod obișnuit, stăteau infractorii; nu c-ar fi existat prea mulți în Rosewood. Chiar dacă îl zărea cu mare greutate pe Wilden printre gratiile metalice fixate de scaunele din față, putea să-și dea seama, după tonul pe care-l folosea în comunicațiile radio, că era la fel de îngrijorat și de încordat ca ea.

— A găsit cineva ceva? întrebă prin intermediul stației de emisie-recepție.

Așteptau la un semnal de oprire ca Wilden să se hotărăscă încotro să se îndrepte mai departe. Tocmai trecuseră pe lângă gura principală a râului Morrell, însă nu găsiseră decât vreo doi puștani de la școala de stat, zăcând pe iarbă, făcuți praf. Nu se vedea nicăieri vreo urmă de-a Hummer-ului Monei.

— Nimic, răspuse o voce în stația radio.

Aria o luă de mână pe Hanna și o strânse cu putere. Emily plângea tăcută, în guler.

— Poate că s-o fi referit la alt râu, își dădu cu părerea Hanna. Poate voia să spună râul de lângă traseul Marwyn.

Și, dacă tot a venit vorba, poate că Spencer și Mona nu făceau decât să se distreze și să converseze. Poate că Hanna făcuse o confuzie, poate că Mona nu era A.

O altă voce se auzi neclar în radio:

— Am primit un apel în legătură cu un conflict la Cariera Omului Plutitor.

Hanna își înfipse unghiile în mâna Ariei. Emily icni.

— Hai acolo, zise Wilden.

— Cariera... Omului Plutitor? repetă Hanna.

Dar Cariera Omului Plutitor era un loc vesel... Nu la multă vreme după transformarea lor, Hanna și Mona se întâlniseră acolo cu băieți de la Academia Drury. Le oferiseră o prezentare de modă în costume de baie pentru ei, acolo, pe stânci, judecând că e mult mai ispitor să sâcâi un băiat decât să te tăvălești la propriu cu el. Imediat după asta pictaseră acel HM + MV = CMBMBPDL⁸⁸ pe acoperișul garajului Monei, jurând să fie veșnic alături una de cealaltă.

Prin urmare, totul nu fusese decât o minciună? Oare Mona plănuise toate astea încă de la început? Așteptase ziua în care s-o poată lovi pe Hanna cu mașina? Hanna simți o nevoie copleșitoare de a-l ruga pe Wilden să oprească, să poată vomita.

Când ajunseră la intrarea în Cariera Omului Plutitor, văzură Hummer-ul de un galben aprins al Monei strălucind ca un far. Hanna se repezi cu mâna la clanța portierei, chiar dacă mașina era încă în mișcare. Portiera se deschise, și ea se dădu jos, după care porni în fugă spre Hummer, sucindu-și gleznela pe pietrișul neregulat.

---

⁸⁸Hanna Marin+Mona Vanderwaal=Cele Mai Bune și Mai Bune Prietene Din Lume.

— Hanna, nu! strigă Wilden. E periculos!

Hanna îl auzi pe Wilden oprind mașina, apoi portierele trântite. Frunzele scrâșneau sub pașii ei. Când ajunsese la mașină, observă pe cineva ghemuit lângă cauciucul din față, stânga. Zări un fulger de păr blond, și inima îi tresăltă. Mona.

Numai că era Spencer. Avea fața și mâinile murdare de lacrimi și de țărână, și răni peste tot pe brațe. Rochia din mătase îi era sfâșiată, și nu mai avea pantofi în picioare.

— Hanna! strigă ea, răgușită, întinzând brațele.

— Ești bine? icni Hanna, lăsându-se pe vine și punându-i mâna pe umăr.

Îl simți rece și ud.

Spencer abia mai putea să articuleze cuvintele, printre hohotele puternice de plâns.

— Îmi pare foarte rău, Hanna. Îmi pare foarte rău.

— Pentru ce? o întrebă Hanna, apucând-o de mâini.

— Pentru că...

Spencer făcu un gest spre marginea carierei.

— Cred că a căzut.

Aproape instantaneu, în spatele lor se auzi sirena unei ambulanțe, urmată de a unei alte mașini de poliție. Echipa de salvare și mai mulți polițiști o înconjurară pe Spencer.

Hanna se retrase, ca paralizată, când paramedicii o luară în primire pe Spencer și începură s-o întrebe dacă poate să-și miște toate membrele, ce o doare și ce se întâmplase.

— Mona mă amenința, repeta Spencer, iar și iar. A vrut să mă strângă de gât. Am încercat să fug de ea, dar ne-am luptat. Și, pe urmă, ea a...

Și făcu din nou gestul spre marginea carierei.

Mona mă amenința. Hanei i se înmuiară genunchii. Era real.

Polițiștii se răspândiseră în jurul carierei cu ciobăneștii lor germani, lanterne și arme. După doar câteva minute, unul dintre ei strigă:

— Am găsit ceva!

Hanna sări în picioare și se repezi spre polițist, însă Wilden, aflat în apropiere, o prinse din spate.

— Hanna, îi spuse la ureche. Nu. Nu trebuie.

— Dar trebuie să văd! țipă Hanna.

Wilden își încolăci brațele în jurul ei.

— Tu stai aici, da? Stai cu mine.

Hanna privi cum un grup de polițiști dispărea dincolo de marginea carierei, coborând spre apa năvalnică.

— Ne trebuie o brancardă! urlă unul dintre ei.

Imediat, apărură alți lucrători de pe ambulanță, cu materialele necesare. Între timp, Wilden continua să o mângâie pe Hanna pe păr, acoperind cu o parte a corpului său priveliștea a ceea ce se întâmpla dincolo. Însă Hanna tot putea să audă. Îi auzi spunând că Mona fusese prinsă între două stânci. Și, din câte se părea, își rupsesse gâtul. Și că trebuiau să aibă multă, foarte multă grijă când o scoteau de-acolo. Le auzi mormăielile de încurajare în timp ce o ridicară pe Mona la suprafață, o întinseră pe brancardă și o duseră la ambulanță. Când trecură, Hanna zări un smoc din părul blond-alburiu al Monei. Se smulse din mâinile lui Wilden și porni în fugă.

— Hanna! urlă Wilden. Stai!

Însă Hanna nu alergă în direcția ambulanței. Se repezi de cealaltă parte a Hummer-ului Monei, se lăsă pe vine și vomită. Apoi, își șterse palmele pe iarbă și se făcu ghem, un ghem mic. Ușile ambulanței se închiseră, și motorul începu să huruie, însă nu porni și sirena. Hanna se gândi dacă nu cumva asta era din cauză că Mona murise deja.

Hohoti până când nu mai avu lacrimi. Secătuită, se rostogoli pe spate. Ceva dur, de formă pătrată, o înghionti în coapsă. Hanna se ridică în capul oaselor și puse mâna pe obiectul acela. Era o husă cafenie de velur pentru telefon, una pe care Hanna n-o recunoștea. Și-o apropie de față și adulmecă. Mirosea a Jean Patou Joy, parfumul preferat al Monei de atâția ani.

Numai că telefonul dinăuntru nu era Sidekick-ul Chanel

ediție limitată, pe care tatăl Monei i-l adusese din Japonia, după ce aceasta îl implorase, și nici nu era împodobit pe spate cu un MV din cristale Swarovski. Telefonul era un BlackBerry simplu și banal, fără să ofere nici cel mai mic indiciu.

Dar deodată, inima Hannei se prăbuși, fiindcă ea înțeluse ce semnificație avea acest al doilea telefon. Tot ce-i mai trebuia ca să-și dovedească ei însăși că Mona le făcuse într-adevăr toate acestea era să deschidă telefonul și să caute. Mirosul tufelor de zmeură din carieră îi pluti pe sub nas, și dintr-odată avu senzația că s-a întors cu trei ani în timp – ea, în costumul ei bikini Missoni, iar Mona, în costumul Calvin dintr-o bucată. Făcuseră un joc din prezentarea lor de modă: dacă băieții de la Drury erau doar ușor amuzați, ele pierdeau partida. Dacă-i făceau să saliveze precum câinii flămânzi, urmau să-și plătească una alteia un tratament la spa. Pe urmă, Hanna alesese un scrub cu iasomie și alge marine, iar Mona ceruse un masaj corporal cu iasomie, morcov și susan.

Auzi pași apropiindu-se din spate. Atinse cu degetul mare ecranul gol, mort, al telefonului BlackBerry, apoi îl strecură în geanta ei din mătase și porni, împleticindu-se, să-i caute pe ceilalți. Lumea vorbea peste tot în jur, însă ea nu auzea decât vocea din mintea ei, strigându-i: „Mona a murit.”

38

Ultima piesă

Spencer se duse șchiopătând spre bancheta din spate a mașinii de poliție, cu ajutorul Ariei și al lui Wilden. O întrebară iar și iar dacă nu are nevoie de o ambulanță. Spencer era destul de convinsă că nu avea: nu simțea să aibă ceva rupt și, spre norocul ei, căzuse pe iarbă, pierzându-și cunoștința pe moment, dar fără să se rănească. Își lăsă picioarele să-i atârne afară din mașină, cu portiera din spate deschisă, și Wilden se lăsă pe vine

în fața ei, cu un carnet și un reportofon în mâini.

— Ești sigură că vrei să faci asta acum?

Spencer încuviință hotărâtă din cap.

Emily, Aria și Hanna se strânseseră în spatele lui Wilden, iar el apăsă pe butonul pentru înregistrare. Farurile unei alte mașini de poliție creau un halo în jurul lui, iluminându-l din spate în roșu. Asta-i amintea lui Spencer de felul în care focurile din taberele de vară le conturau trupurile prietenelor ei. De-ar fi fost într-o tabără de vară și acum!

Wilden inspiră adânc.

— Așa. Ești sigură că ea ți-a spus despre Ian Thomas - ar fi persoana care a asasinat-o pe Ali.

Spencer încuviință.

— Ali i-a dat un ultimatum în seara în care a dispărut. Ea voia să se întâlnească cu el... și că, dacă Ian n-o rupea cu Melissa până să plece ea la Praga, avea să le spună tuturor despre relația dintre ei.

Își dădu pe spate părul năclăit, plin de noroi uscat.

— Scrie în jurnalul lui Ali. Era la Mona. Nu știi unde l-o ține, dar...

— O să căutăm acasă la Mona, o întrerupse Wilden, punându-i o mână pe genunchi. Nu-ți face griji.

Se întoarse și vorbi ceva prin intermediul aparatului de emisie-recepție, dându-le instrucțiuni altor polițiști să-i dea de urmă lui Ian și să-l aducă pentru interogatoriu. Spencer ascultă, privindu-și apatică noroiul uscat de sub unghii.

Prietenele ei rămaseră multă vreme în preajmă, năucite.

— Dumnezeu, șopti Emily. Ian Thomas! Asta sună pur și simplu... a nebunie. Dar bănuiesc că are logică. Era cu mult mai mare, și dacă ea spunea vreodată cuiva, ei bine...

Spencer se cuprinse cu brațele, simțind că i se face pielea de găină. Pentru ea, Ian nu avea logică. Credea în faptul că Ali îl amenințase, și credea că era posibil ca Ian

să se fi înfuriat, însă într-atât, încât s-o omoare? Era, de asemenea, sinistru, pentru că în tot timpul pe care-l petrecuse cu el, Spencer nu-l bănuise cătuși de puțin pe Ian. Și nu păruse agitat, sau chinuit de remușcări, sau melancolic, ori de câte ori venea vorba de asasinarea lui Ali.

Dar poate că ea interpretase greșit semnele... și-i scăpaseră multe altele. În definitiv, se suise în mașină cu Mona. Cine știe ce altceva mai avea chiar dinaintea ochilor, dar fără ca ea să vadă?

Stația lui Wilden piui.

— Suspectul nu se află la reședință, anunță o voce feminină. Ce doriți să facem?

— La naiba! exclamă Wilden, întorcându-și privirea spre Spencer. Îți vine în minte alt loc unde-ar putea să fie Ian?

Spencer clătină din cap, simțindu-se de parcă s-ar fi târât printr-o mlaștină. Wilden se aruncă pe locul de la volan.

— Te duc acasă, îi zise. Părinții tăi tocmai se întorc de la Country Club.

— Vrem să mergem și noi acasă la Spencer, cu voi, zise Aria, făcându-i semn lui Spencer să se mute mai încolo, după care ea, Hanna și Emily se înghesuiră toate pe bancheta din spate a mașinii. Nu vrem s-o lăsăm singură, explică ea.

— Fetelor, nu e nevoie, rosti încet Spencer. Și, oricum, Aria, mașina ta...

Făcu un gest spre Subaru, care dădea impresia c-o să se scufunde în noroi.

— Pot s-o las aici peste noapte, zâmbi Aria. Poate am noroc și mi-o fură cineva.

Spencer își împreună mâinile în poală, prea slăbită ca să mai protesteze. În mașină domnea tăcerea în timp ce Wilden trecea pe lângă panoul indicator pe care scria Cariera Omului Plutitor, apoi pe poteca îngustă ce ducea spre șoseaua principală. Lui Spencer îi venea greu să

creadă că nu trecuse decât o oră și jumătate de când plecase de la petrecere. Lucrurile stăteau altfel acum.

— Mona a fost acolo în noaptea în care am rănit-o pe Jenna, îngăimă Spencer, absentă.

Aria încuviință.

— E o poveste lungă, însă eu chiar am stat de vorbă cu Jenna astă-seară. Jenna știe ce-am făcut noi. Numai că toată povestea a fost pusă la cale de ea și de Ali, împreună.

Spencer își îndreaptă spinarea. Pentru o clipă, nu putu nici să respire.

— Ce? De ce?

— Zicea că atât ea, cât și Ali aveau anumite probleme cu frații lor sau cam așa ceva, îi explică Aria, fără să pară prea încrezătoare în privința răspunsului.

— Eu, pur și simplu, nu înțeleg, șopti Emily. L-am văzut alaltăieri la știri pe Jason DiLaurentis. Zicea că nici măcar nu prea mai vorbește cu părinții lui, care sunt de-a dreptul tulburați. De ce-ar fi spus el asta?

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi despre alții, dacă-i privești din afară, murmură Hanna, printre lacrimi.

Spencer își acoperi fața cu palmele. Erau atâtea lucruri pe care nu le înțelegea, atât de multe care nu aveau sens! Știa că situația avea să se rezolve, în sfârșit, acum – A. chiar nu mai exista, asasinul lui Ali urma să fie arestat cât de curând –, însă se simțea mai pierdută ca niciodată. Își lăsă mâinile în jos și privi semiluna.

— Fetelor, rupse ea tăcerea, mai e un lucru pe care trebuie să vi-l spun.

— Mai e și altceva? se plânse Hanna.

— Ceva... despre seara dispariției lui Ali, șopti Spencer, fâțâindu-și în sus și-n jos brățara din argint cu talisman. Mai știți că am ieșit fuga din hambar după Ali? Și pe urmă v-am zis că n-am văzut unde s-a dus? Ei bine... am văzut. A luat-o drept înainte, pe potecă. Eu m-am dus după ea și-și ne-am certat. A fost în legătură cu Ian. Eu... eu îl sărutasem pe Ian nu cu mult timp înainte, și Ali mi-a zis

că el nu mă sărutase decât pentru că ea îi ceruse. Și-a mai zis că ea și Ian erau cu adevărat îndrăgostiți, și și-a bătut joc de mine pentru că mă supărasem.

Spencer se simți privită de toate prietenele ei. Își adună toată energia ca să continue.

— M-am enervat într-atât... încât am îmbrâncit-o. A căzut pe pietre. S-a auzit un bufnet îngrozitor.

O lacrimă i se scurse, șovăielnică, din colțul ochiului, revărsându-se pe obraz. Spencer își lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, fetelor. Ar fi trebuit să vă spun. Doar că... nu mi-am mai amintit. Iar când mi-am amintit, am fost prea înfricoșată.

Când își ridică iar privirea, observă că prietenele ei erau îngrozite. Până și Wilden își ținea capul înclinat pe spate, ca și cum ar fi încercat să asculte. Dacă ar fi vrut, ele ar fi putut să arunce pe fereastră teoria cu Ian. Puteau să-i ceară lui Wilden să oprească mașina și s-o oblige pe Spencer să repete exact ce spusese. Iar de aici încolo, lucrurile ar fi putut să evolueze într-o direcție oribilă.

Emily a fost prima care i-a luat mâna lui Spencer într-a ei. Apoi, Hanna își puse mâna peste a lui Emily și, în sfârșit, Aria o acoperi pe-a Hannei. Gestul îi aminti lui Spencer de vremea când obișnuiau să atingă toate fotografia cu ele cinci, agățată pe peretele vestibulului lui Ali.

— Știm că n-ai fost tu de vină, șopti Emily.

— Ian a fost. Totul capătă sens, întări cu hotărâre Aria, privind-o în ochi pe Spencer.

Dădea impresia că o crede pe Spencer absolut în totalitate.

Ajunseră pe strada lui Spencer, și Wilden intră pe aleea lungă, circulară, din fața casei. Părinții lui Spencer nu ajunseseră încă, și casa era cufundată în întuneric.

— Vreți să stau cu voi până ajung părinții acasă? se oferi Wilden, în timp ce fetele coborau.

— Nu e nevoie, răspunse Spencer, privindu-le pe

celelalte fete, ușurată dintr-odată la gândul că erau și ele acolo.

Wilden dădu în marșarier pe alee și întoarse încet în drum, după care trecu mai întâi pe lângă fosta casă a familiei DiLaurentis, apoi de casa Cavanaugh, și pe urmă de casa Vanderwaal, monstruoziitatea aceea enormă, cu garajul separat, din capătul străzii. Evident, nu era nimeni acasă la Mona. Spencer se cutremură.

Un fulger îi atrase atenția spre curtea din spate. Își lungi gâtul, și pulsul i se accelerează. Porni pe poteca pietruită care ducea în spatele casei și se prinse cu mâinile de zidul din piatră care împrejmuia proprietatea. Dincolo de veranda din spate, de piscina pavată cu piatră, de bazinul cu apă termală bolborosind, de curtea întinsă și chiar de hambarul renovat, exact în fundul curții, aproape de locul în care căzuse Ali, Spencer zări două siluete, luminate numai de lună. Iar acestea îi amintiră de ceva.

Vântul se înteți, dându-i lui Spencer fiori pe spate. Chiar dacă nu mai era anotimpul respectiv, pentru scurt timp se simți miros de caprifoi, exact ca în seara aceea oribilă, de acum patru ani și jumătate. Dintr-odată, memoria ei se descătușă. O văzu pe Ali căzând pe spate peste zidul de piatră. Auzi un bufnet la fel de răsunător ca și clopotele bisericii. Când auzi icnetul scos de o voce de față în spatele ei, Spencer se întoarse. Nu era nimeni. Nicăieri. Iar când reveni cu fața spre Ali, o văzu prăbușită încă peste zid, dar cu ochii deschiși. Și apoi, Ali scoase un mormăit și se ridică în picioare.

N-avea nimic.

Ali o privi chiorăș pe Spencer, pregătindu-se să vorbească, însă ceva de pe potecă îi distrase atenția. O luă repede la fugă, dispărând într-un desiș de copaci. După câteva secunde, Spencer îi auzi inconfundabilul chicotit. Apoi auzi un foșnet, după care zări două siluete distincte. Una îi aparținea lui Ali. Spencer nu putea să-și dea seama a cui era cealaltă, însă nu semăna cu a

Melissei. Îi venea greu să creadă că, peste doar câteva minute, Ian o va împinge pe Ali în groapa pe jumătate săpată pentru foșorul familiei DiLaurentis. Oricât de pacoste ar fi fost Ali, nu merita o astfel de soartă.

— Spencer! o strigă încet Hanna, și Spencer avu impresia că-i aude vocea de foarte departe. Ce s-a întâmplat?

Spencer deschise ochii și se cutremură.

— N-am făcut-o eu, șopti.

Siluețele de lângă hambar ajunseră la lumină. Melissa mergea țațoșă, iar Ian își ținea pumnii încleștați. Vântul le purta vocile spre curtea din față; se pare că se certau.

Spencer își simți nervii încordați. Se răsuci pe călcâie și-și îndreptă privirea spre stradă. Mașina lui Wilden nu se mai vedea. Disperată, se scotoci în buzunar după telefon, însă abia apoi își aminti: Mona i-l aruncase din mașină.

— Am eu, zise Hanna, scoțându-și propriul BlackBerry și formând un număr.

Îi întinse telefonul lui Spencer. Apelare WILDEN scria pe ecran.

Spencer fu nevoită să țină telefonul cu ambele mâini, atât de tare îi tremurau degetele. Wilden răspunse după ce telefonul sună de două ori.

— Hanna? zise el, părând nedumerit. Ce este?

— Sunt Spencer, zise, pe un ton plângăreț. Trebuie să vă întoarceți. Ian este aici.

39

Noii Montgomery, deranjați ca de obicei

În după-amiaza următoare, Aria stătea pe salteaua din livingul lui Meredith, jucându-se absentă cu figurina înfățișându-l pe William Shakespeare, dăruită de Ezra. Byron și Meredith stăteau lângă ea, uitându-se cu toții la televizor. Se difuza o conferință de presă pe tema asasinării lui Ali. Ian Thomas, arestat, spunea un titlu

mare în partea de jos a ecranului.

— Punerea sub acuzare a domnului Thomas a fost stabilită pentru marți, anunță reporterul de la știri, stând în fața masivelor trepte de beton ale Tribunalului districtual din Rosewood. Nimeni din această comunitate nu s-ar fi așteptat vreodată ca un băiat atât de liniștit și de politicos, cum era Ian Thomas, să fie capabil de așa ceva.

Aria își trase genunchii la piept. Polițiștii fuseseră de dimineață la reședința familiei Vanderwaal și găsiseră jurnalul lui Ali sub patul Monei. Mona îi spusese adevărul lui Spencer despre ultima însemnare: se referea la ultimatumul pe care i-l dăduse Ali lui Ian – ori se despărțea de Melissa Hastings, ori ea avea să spună totul lumii întregi. Știrile prezentau imagini cu polițiștii care-l duceau pe Ian, în cătușe, spre secție. Când îl întrebară dacă vrea să facă vreo declarație, Ian nu spuse decât:

— Sunt nevinovat. E o greșeală.

Byron pufni, neîncrezător. Se întinse și o luă de mână pe Aria. Apoi, previzibil, știrile trecură la următorul subiect: moartea Monei. Pe ecran apăru panglica galbenă a poliției, înconjurând Cariera Omului Plutitor, apoi o imagine a casei Vanderwaal. Într-un colț apăru imaginea unui BlackBerry oarecare.

— Domnișoara Vanderwaal a hărțuit patru eleve de la Rosewood Day, timp de peste o lună, și amenințările au devenit letale, zise prezentatorul de știri. Azi-noapte, la marginea carierei, despre care se știe cât este de periculoasă, a avut loc o luptă între domnișoara Vanderwaal și o minoră al cărei nume n-a fost făcut public. Domnișoara Vanderwaal a căzut de la înălțime și și-a rupt gâtul. Poliția a găsit telefonul BlackBerry al domnișoarei Vanderwaal în geanta acesteia, pe fundul carierei, dar se află încă în căutarea unui al doilea telefon: cel pe care-l întrebuița pentru expedierea majorității mesajelor amenințătoare.

Aria îi mai dădu un bobârnac figurinei înfățișându-l pe

Shakespeare. Își simțea capul ca pe o valiză excesiv de încărcată. Prea multe se întâmplaseră în ultimele douăzeci și patru de ore, ca ea să mai poată analiza lucrurile. Și sentimentele îi erau amestecate. Se simțea groaznic că Mona murise.

Fusese descumpănită și ciudat de lezată când afluase că, în realitate, accidentul Jennei nu fusese un accident: că Jenna și Ali însenaseră totul împreună. Și, după tot acest timp, să audă că asasinul era Ian... Prezentatorul de știri arboră o expresie compătimitoare, ușurată, zicând:

— În sfârșit, comunitatea din Rosewood poate lăsa în urmă această poveste oribilă.

Frază pe care-o spunea toată lumea, încă de dimineață. Aria izbucni în lacrimi. Nu simțea deloc că s-ar fi rezolvat.

Byron se uită la ea.

— Ce este?

Aria clătină din cap, incapabilă să-i explice. Luă figurina în ambele mâini și-și lăsă lacrimile să picure peste creștetul capului din plastic al lui Shakespeare.

Byron scoase un oftat de frustrare.

— Înțeleg că e copleșitor. Te-a hărțuit cineva. Și nouă nu ne-ai spus niciodată despre asta. Ar fi trebuit să ne spui. Ar trebui să discutăm acum pe tema asta.

— Îmi pare rău, zise Aria, scuturând din cap. Nu pot.

— Dar trebuie, insistă Byron. E important să scoți totul la iveală.

— Byron! interveni, pe un ton tăios, Meredith. Dumnezeu!

— Ce e? se miră Byron, ridicând brațele în semn de capitulare.

Meredith sări în picioare, plasându-se între Aria și tatăl ei.

— Tu și discuțiile tale, îl certă ea. Nu ești de părere că Aria a trecut prin destule în ultimele câteva săptămâni? Lasă-i măcar un răgaz!

Byron ridică din umeri, părând intimidat. Aria rămase cu gura căscată. Îi întâlnește privirea lui Meredith, și aceasta îi zâmbi. Avea în ochi un licăr de înțelegere, care părea să-i transmită: Eu înțeleg prin ce treci. Și știi că nu e ușor. Aria se uită fix la tatuajul cu pânda de păianjen roz de pe încheietura lui Meredith. Se gândi la cât fusese de nerăbdătoare să descopere ceva distrugător despre Meredith, și iată-o pe aceasta luându-i acum apărarea.

Telefonul mobil al lui Byron vibrează, mișcându-se pe șubreda măsuță de cafea. Privi cu atenție ecranul, se încruntă, apoi răspunse.

— Ella? zise, iar vocea îi sună spart.

Aria se crispă. Byron se încruntă.

— Da... e aici.

Îi întinse Ariei telefonul.

— Mama ta vrea să stea de vorbă cu tine.

Meredith își dresese glasul, stânjenită, după care se ridică și porni încet spre baie. Aria se holbă la telefon de parcă ar fi fost o bucată de rechin intrată în putrefacție – cineva o provocase să mănânce așa ceva, odată, când era în Islanda, în definitiv, vikingii obișnuiau să mănânce așa ceva. Își duse telefonul la ureche, șovăind.

— Ella?

— Aria, ești bine? strigă Ella de la celălalt capăt al firului.

— Sunt... bine, răspunse Aria. Nu știu. Așa cred. Nu sunt rănită sau altceva.

Urmă o tăcere lungă. Aria întinse mica antenă a telefonului, după care o strânse la loc.

— Îmi pare rău, scumpa mea, izbucni Ella. Habar n-aveam că treci prin toate astea. De ce nu ne-ai spus că te amenința cineva?

— Pentru că...

Aria se duse până în micul ei dormitor din atelierul lui Meredith și o luă de-acolo pe Porctunia, păpușa ei înfățișând o purcelușă. Îi fusese greu să-i explice lui Mike despre A. Acum însă, când totul se sfârșise și când Aria

nu mai avea motive de îngrijorare legate de o posibilă răzbunare a lui A., își dădu seama că motivul adevărat nu avea importanță.

— Pentru că voi erați deja destul de prinși cu problemele voastre, zise până la urmă. Se lăsă să cadă pe patul ei plin de denivelări, și arcurile scoaseră un geamăt ca un muget. Dar... îmi pare rău, Ella. Pentru tot. A fost un lucru îngrozitor din partea mea să nu-ți spun nimic despre Byron, atâta timp.

Ella tăcu. Aria porni minusculul televizor de pe pervazul ferestrei. Aceleași imagini de la conferința de presă apărură pe ecran.

— Înțeleg de ce n-ai făcut-o, zise într-un târziu Ella. Trebuia să înțeleg asta. Doar c-am fost supărată, atât, adăugă, oftând. Relația mea cu tatăl tău nu mergea bine de multă vreme. Islanda n-a făcut decât să amâne inevitabilul... știam amândoi că așa se va termina.

— OK, zise încet Aria, plimbându-și mâinile în sus și-n jos pe blana roz a Porctuniei.

Ella oftă.

— Îmi pare rău, draga mea, și mi-e dor de tine.

Un enorm nod, cât un ou, i se puse Ariei în gât. Privi fix gândacii pictați de Meredith pe tavan.

— Și mie de tine.

— Camera ta te așteaptă, dac-o mai vrei, îi zise Ella.

Aria o strânse la piept pe Porctunia.

— Mersi, răspunse în șoaptă, și închise telefonul.

De cât timp aștepta să audă asta? Ce ușurare ar fi să doarmă iar în patul ei, cu salteaua lui normală și pernele moi, pufoase! Să fie cu proiectele ei de tricotat, cu cărțile ei, cu fratele ei și cu Ella! Dar cum rămânea cu Byron? Aria îl auzi tușind în camera cealaltă.

— Ai nevoie de un Kleenex? strigă Meredith din bucătărie, părând îngrijorată.

Îi veni în minte cartonașul pe care-l confecționase Meredith pentru Byron și-l prinsese de frigider. Era desenat un elefant, care spunea: Îți tropăi doar un pic

prin casă și îți doresc o zi frumoasă! Părea genul de lucruri pe care Byron – și Aria – le-ar putea face cu plăcere.

Poate că exagerase. Poate că-l va convinge pe Byron să cumpere un pat ceva mai confortabil pentru cămăruța asta. Poate că ar mai veni să doarmă aici, din când în când.

Poate.

Aruncă o privire spre ecranul televizorului. Conferința de presă despre Ian tocmai se încheiase, toată lumea se ridica să plece. Când camera de filmat descrie o mișcare circulară, Aria remarcă o fată blondă, cu un chip familiar, în formă de inimă. Ali?

Aria se ridică în capul oaselor. Se frecă la ochi până când începură s-o doară. Camera se plimbă din nou peste mulțime și Aria își dădu seama că femeia blondă avea cel puțin treizeci de ani. Era clar că avea vedenii din cauza lipsei de somn.

Se întoarse agale în living, ținând-o încă pe Porctunia în mână. Byron își desfăcu brațele, și Aria se strecură între ele. Tatăl ei mângâie absent purcelușa pe cap și stătură să urmărească la televizor concluziile conferinței de presă.

Meredith apăru din baie, cam verde la față. Byron își luă brațul de pe umerii Ariei.

— Tot ți-e rău?

Meredith încuviință.

— Îmi este, răspunse. Avea o expresie de nerăbdare pe față, de parcă abia aștepta să divulge un secret. Își ridică privirea spre ei doi, și colțurile gurii i se ridicară într-un mic zâmbet. Dar nu e nimic, adăugă. Pentru că... sunt însărcinată.

40

Nu tot ce strălucește e orhidee de aur

Mai târziu, în aceeași seară, după ce polițiștii încheiară

percheziția în conacul familiei Vanderwaal, Wilden își făcu apariția în casa Hastings, ca să-i mai pună Melissei câteva întrebări de încheiere. Acum stătea pe canapeaua de piele din living, cu ochii umflați de oboseală. De fapt, toată lumea arăta obosită... cu excepția mamei lui Spencer, înveșmântată într-o rochie-cămașă Marc Jacobs, bine scrobită. Ea și tatăl lui Spencer stăteau în cealaltă parte a încăperii, ca și cum fiicele lor ar fi fost pline de bacterii.

Vocea Melissei era monotonă.

— Nu v-am spus adevărul despre noaptea aceea, recunosc eu. Băuserăm amândoi, și eu am adormit. Când m-am trezit, Ian nu era acolo. Am adormit la loc și, când m-am trezit iar, era lângă mine.

— De ce n-ai spus nimic despre asta până acum? o luă la rost tatăl ei.

Melissa clătină din cap.

— Am plecat la Praga în dimineața următoare. În momentul acela, nu prea cred că știa cineva de dispariția lui Alison. Când m-am întors, și toată lumea era cuprinsă de frenezie... în fine, pur și simplu, nu mi-a trecut niciodată prin minte că Ian ar fi capabil de așa ceva.

Se jucă puțin cu tivul hanoracului ei Juicy, galben-pal.

— Pe vremea aceea, am bănuț că se cuplaseră, dar n-am crezut că ar fi fost ceva serios. Nu mi-a trecut prin gând că Alison ar fi putut să-i dea un ultimatum.

La fel ca toată lumea, Melissa aflase care fusese mobilul lui Ian.

— În definitiv, Alison era într-a șaptea, argumentă ea.

Aruncă o privire spre Wilden, apoi continuă.

— Când ați început să puneți întrebări, săptămâna asta, despre unde-am fost eu și Ian, am început să mă întreb dacă n-ar fi fost bine să spun ceva, acum câțiva ani. Dar tot nu mi se părea posibil. Și n-am zis nimic atunci pentru că... pentru că m-am gândit să nu dau cumva de necazuri, pentru că am ascuns adevărul. Și, ca să zic așa, n-aș fi putut să suport așa ceva. Ce-ar fi

gândit lumea despre mine?

Chipul Melissei se întristă. Spencer se abținu cu greu să nu rămână cu gura căscată. Își văzuse sora plângând de nenumărate ori, însă de obicei era un plâns de frustrare, de furie, de enervare sau un tertip folosit astfel încât lucrurile să se rezolve după placul ei. Niciodată nu plânsese de frică sau de rușine.

Spencer se aștepta ca părinții să vină fuga s-o consoleze pe Melissa. Cu toate acestea, ei rămăseră perfect nemișcați, cu expresii acuzatoare pe chip. Se întrebă dacă ea și Melissa înfruntau exact același gen de probleme, în permanență. Melissa făcuse ca impresionarea părinților să pară ceva atât de simplu, încât Spencer nu-și dăduse niciodată seama că pentru ea era și o tortură, în același timp.

Se trânti alături de sora ei și-i puse mâinile pe umeri.

— Nu-i nimic, îi șopti la ureche.

Melissa își înălță capul pentru o clipă, înregistră vag prezența lui Spencer, după care-și lăsă fruntea pe umărul surorii sale mai mici și continuă să bocească.

Wilden îi întinse Melissei o batistuță de hârtie și se ridică, mulțumindu-le pentru colaborarea de pe tot parcursul acelei grele perioade. În timp ce pleca, sună telefonul. Doamna Hastings se îndreptă afectată spre telefonul din birou și răspunse. După câteva secunde, își vârî capul în living.

— Spencer, zise ea în șoaptă, cu înfățișarea încă serioasă, dar cu ochii strălucind de emoție. E pentru tine. E domnul Edwards.

O senzație de fierbințeală bolnăvicioasă o străbătu pe Spencer. Domnul Edwards era conducătorul comitetului de decernare a Orhideei de Aur. Un apel telefonic personal din partea lui nu putea să însemne decât un singur lucru.

Spencer își umezi buzele, apoi se ridică. Partea cealaltă a camerei, acolo unde se afla mama ei, i se părea la un kilometru distanță. Se întrebă la ce s-or fi

referit convorbirile telefonice secrete ale mamei: ce cadou important o fi cumpărat pentru Spencer, fiindcă fusese atât de sigură că Spencer va câștiga Orhideea de Aur! Chiar să fi fost și cel mai minunat lucru din lume, Spencer nu era convinsă că mai putea să se bucure de el.

— Mamă!

Se apropie de mama ei și se rezemă de vechiul birou Chippendale de lângă telefon.

— Tu nu crezi că am făcut rău trișând?

Doamna Hastings acoperi în grabă microfonul receptorului.

— Da, desigur. Dar am mai discutat despre asta, zise, ducându-i receptorul la ureche. Spune alo, îi șopti ea.

Spencer înghiți cu greu.

— Alo? Reuși să rostească până la urmă, răgușită.

— Domnișoară Hastings! exclamă o voce bărbătească voioasă. Sunt Edwards, șeful comitetului pentru decernarea Orhideei de Aur. Știu că e târziu, dar am unele vești extrem de interesante pentru tine. A fost o hotărâre dificilă, dat fiind faptul că am avut două sute de candidați uimitor de bine pregătiți, și îmi face o deosebită plăcere să te anunț că...

Spencer avea impresia că domnul Edwards vorbește de sub apă: abia dacă mai auzi restul. Aruncă o privire spre sora ei, care stătea singură pe canapea. Melissa avusese nevoie de foarte mult curaj ca să-și recunoască minciuna. Putea să spună că nu-și amintește și n-ar mai fi știut nimeni; totuși, în loc de asta, ea făcuse ceea ce trebuia. Se gândi și la ce-i oferise Mona: Știu cât de mult îți dorești să fii perfectă. Dar problema e că să fii perfectă nu înseamnă nimic, dacă nu este ceva adevărat.

Își apropie din nou receptorul de gură. Domnul Edwards se oprise din vorbit, așteptând ca Spencer să-i răspundă ceva. Spencer inspiră adânc, repetând în minte ce urma să spună. Domnule Edwards, trebuie să vă fac o mărturisire.

Era o mărturisire care nu va fi pe placul nimănui. Dar putea s-o facă. Chiar putea.

41

V-o prezentăm, la revenirea ei în Rosewood, pe Hanna Marin

Marti dimineată, Hanna stătea în pat, mângâindu-i încet botișorul lui Bulinuță și examinându-și înfățișarea în oglinda cu mâner. Reușise, în sfârșit, să descopere fondul de ten capabil să-i acopere vânătăile și cusăturile, și voia să împărtășească și altcuiva vestea cea mare. Primul ei instinct fusese, desigur, s-o sune pe Mona.

Văzu în oglindă cum îi zvâcnește buza inferioară. Tot i se părea că nu era adevărat.

Presupuse c-ar putea să-și sune vechile prietene, cu care se văzuse foarte mult în ultimele zile. Cu o zi în urmă își luaseră zi liberă de la școală și pierduseră vremea în bazinul cu apă termală din curtea lui Spencer, citind în Us Weekly articolele despre Justin Timberlake, care-și făcuse apariția la petrecerea Hanei imediat după plecarea ei. El și suita lui fuseseră blocați timp de două ore la un punct de taxare. Când fetele trecură la lectura sfaturilor pentru frumusețe și stil, Hanna își aminti cum îi citise Lucas un număr întreg din Teen Vogue, când era în spital. Simți un junghi de tristețe, întrebându-se dacă Lucas știa ce i se întâmplase ei în ultimele câteva zile. N-o sunase. Poate că nu voia să mai vorbească niciodată cu ea.

Hanna lăsă jos oglinda. Dintr-odată, la fel de lesne cum îți amintești ceva la întâmplare, ca de exemplu numele avocatului lui Lindsay Lohan sau al celei mai recente iubite a lui Zac Efron, Hanna văzu altceva din noaptea accidentului. După ce căzuse și i se sfâșiasse rochia, Lucas apăruse deasupra ei, întinzându-i geaca lui, ca să se acopere. O dusesse în sala de lectură a colegiului Hollis și o ținuse în brațe cât timp plânsese. Una duce la alta...

așa că se sărutaseră, la fel de lacom ca săptămâna trecută.

Rămase pe pat mult timp, simțindu-se ca paralizată. În cele din urmă, întinse mâna după telefon și formă numărul lui Lucas. Intră direct mesageria vocală.

— Salut, zise, după semnalul sonor. Sunt eu, Hanna. Am vrut să văd dacă... dacă am putea să vorbim. Sună-mă.

După ce închise, Hanna începu să-l mângâie pe Bulinuță pe creștetul capului.

— Poate c-ar trebui să-l uit, șopti ea. Probabil că există pe undeva un tip mai tare pentru mine, nu crezi?

Bulinuță își lăsă capul într-o parte, nesigur, ca și cum nu o credea.

— Hanna! o strigă doamna Marin, de la parter. Poți să vii până jos?

Hanna se ridică, rotindu-și umerii ca să și-i dezmoștească. Poate că nu era adecvat să poarte o rochie trapez Erin Fetherston, de un roșu aprins, la ședința pentru punerea sub acuzare a lui Ian – era ca și cum ai purta ceva colorat la o înmormântare —, însă Hanna simțea nevoia unui mic stimulent coloristic. Își puse la încheietură o brățară lată de aur, își luă geanta Longchamp roșie și-și dădu părul pe spate. În bucătărie, îl găsi pe tatăl ei stând la masă și dezlegând careul de cuvinte încrucișate din Philadelphia Inquirer. Mama ei era lângă el și-și verifica e-mailurile pe laptop. Hanna înghiți în sec. Nu-i mai văzuse stând așa, împreună, de când erau căsătoriți.

— Credeam că te-ai întors deja în Annapolis până acum, murmură ea.

Domnul Marin își lăsă jos stiloul, și mama Hannei își împinse deoparte laptopul.

— Hanna, voiam să discutăm cu tine despre ceva important, începu tatăl ei.

Inima Hannei tresări. Se împacă. Gata cu Kate și cu Isabel.

Mama ei își drese glasul.

— Mi s-a oferit un post nou... și eu l-am acceptat, zise, bătând în masă cu unghiile ei lungi și roșii. Numai că... e în Singapore.

— În Singapore? țipă Hanna, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Nu mă aștept să vii cu mine, continuă mama ei. Plus că, la cât aş avea de călătorit, nu sunt convinsă că ar fi bine să vii. Așa că astea sunt variantele, zise, ridicând o mână. Poți să mergi la o școală cu internat. Chiar și pe aici, dacă-ți place.

Ridică apoi cealaltă mână.

— Sau ai putea să stai cu tatăl tău.

Domnul Marin își tot răsucea stiloul între degete, cu nervozitate.

— Când te-am văzut la spital... asta chiar m-a făcut să înțeleg câteva lucruri, zise el, încet. Vreau să fiu aproape de tine, Hanna. Am nevoie să fiu o parte mai importantă din viața ta.

— Nu vreau să mă mut în Annapolis, se repezi Hanna.

— Nici nu trebuie, îi răspunse tatăl ei, pe un ton blând. Pot să mă transfer la filiala de aici a firmei mele. De fapt, mama ta mi-a oferit posibilitatea să mă mut aici, în casă.

Hanna rămase cu gura căscată. Parcă era într-un reality-show care o luase razna.

— Iar Kate și Isabel rămân în Annapolis, nu?

Tatăl ei clătină din cap.

— Sunt multe la care trebuie să te gândești. O să-ți lăsăm timp ca să iei o hotărâre. Eu nu vreau să mă transfer aici, decât dacă o să stai și tu cu mine. OK?

Hanna își roti privirea prin bucătăria ei modernă, sclipitoare, încercând să și-i imagineze pe tatăl ei și pe Isabel pregătind masa. Tatăl ei ar sta pe vechiul lui scaun, Isabel pe-al mamei, iar Kate ar putea să ocupe scaunul care în mod normal era încărcat cu reviste și corespondență nesolicitată.

I-ar fi lipsit mama ei, dar și-așa ea nu prea stătea pe-

acasă. Și Hanna își dorise mult ca tatăl ei să se întoarcă... numai că nu era prea convinsă că i-ar conveni așa. Dacă-i permitea lui Kate să se mute în casa ei, se lăsa cu război. Kate e slăbănoagă și blondă și frumoasă. Kate va vrea să pornească în marș spre Rosewood Day și să-l cucerească.

Da, dar Kate va fi fata cea nouă. În timp ce Hanna... Hanna ar fi fata cea populară.

— Hm, bine. O să mă gândesc la asta, zise.

Se ridică de la masă, își luă geanta și se duse în baia de la parter. Adevărul e că se simțea oarecum... exaltată. Poate că o să iasă ceva minunat. Ea era în avantaj. În următoarele câteva săptămâni, va trebui să se asigure că e cea mai populară fată din școală. Nemaifiind Mona, ar trebui să fie ușor.

Căută prin buzunarul căptușit cu mătase al genții. Înăuntru, stăteau cuibărite, unul lângă altul, două telefoane BlackBerry: Al ei și al Monei. Știa că polițiștii căutau cel de-al doilea telefon al Monei, însă nu se simțise pregătită să-l predea, deocamdată. Mai întâi avea de rezolvat ceva.

Inspiră adânc, scoase telefonul din husa lui catifelată și apăsă pe butonul pentru pornire. Aparatul prinse viață. Nu avea mesaj de salut, nu avea ecran personalizat. Mona îl folosise strict pentru afaceri.

Constată că Mona salvase toate SMS-urile pe care le trimisese fiecăreia dintre ele, semnându-le concis, cu o singură literă: A. Hanna le parcurse fără grabă pe toate cele care-i fuseseră adresate ei, mușcându-și febril buza inferioară. Iată-l pe cel dintâi primit, de când fusese dusă la secția de poliție pentru că furase brățara și colierul Tiffany: Salut, Hanna. Din moment ce închisoarea îngrașă, știi ce-o să zică Sean, nu? „În nici un caz!” Și iată-l și pe ultimul trimis de Mona de pe telefonul acesta, mesajul cuprinzând cuvintele care o făcuseră să înghețe: Cât despre Mona... Află că nici ea nu ți-e prietenă. Așa că păzește-ți spatele.

Singurul mesaj pentru Hanna care nu fusese trimis de pe telefonul acesta era cel care spunea: Să nu mai crezi tot ce auzi! Mona trimisese din greșeală SMS-ul acesta de pe telefonul ei obișnuit. Hanna se cutremură. În seara aceea tocmai primise un telefon nou și n-avusese timp să-și introducă în el toate numerele din agendă. Mona făcuse încurcătura, și Hanna îi recunoscuse numărul. Dacă nu i l-ar fi recunoscut, cine știe cât s-ar mai fi întins povestea asta?

Hanna strânse în mână BlackBerry-ul Monei, dorindu-și să-l fi putut strivi între degete. De ce? Ar fi vrut să urle. Știa că de-acum nu putea decât s-o disprețuiască pe Mona: polițiștii găsiseră SUV-ul – pe care-l folosisese ca să dea peste Hanna – în garajul separat din curtea casei Vanderwaal. Chiar dacă automobilul era acoperit cu prelată, se vedea că o aripă din față era îndoită, iar farurile erau împrășcate de sânge: de sângele Hannei.

Însă Hanna nu era în stare s-o urască. Pur și simplu, nu putea. Dacă măcar ar fi reușit să ștergă toate amintirile plăcute pe care le avea cu Mona... raidurile lor nebunești la cumpărături, triumfurile ca fete populare, amicversările... Pe cine va mai consulta ea când se va ivi o situație de criză la nivelul garderobei? Cu cine va mai merge la cumpărături? Cine se va mai preface că-i este prietenă?

Își lipi de nări săpunul pentru oaspeți, cu mirosul lui iute de mentă, străduindu-se să nu plângă, ca să nu-și strice machiajul atât de minuțios făcut. După câteva respirații purificatoare, liniștitoare, Hanna privi din nou căsuța cu mesaje trimise de Mona. Selectă toate mesajele semnate A. pe care i le expediase, după care apăsă pe ȘTERGERE TOTALĂ. Sigur vreți să ștergeți? o întrebă următorul ecran. Hanna apăsă pe DA. Capacul unui tomberon se ridică, apoi se lăsă la loc. Dacă nu putea să ștergă prietenia dintre ele, atunci putea măcar să-și ștergă secretele.

Wilden aștepta în antreu: se oferise s-o ducă la tribunal cu mașina lui. Hanna observă că avea ochii întunecați și colțurile gurii lăsate. Se întrebă dacă era epuizat de pe urma activității din weekend, sau dacă mama ei îl informase și pe el despre postul din Singapore.

— Gata? o întrebă el încet.

Hanna încuviință.

— Dar stai puțin, zise. Își vârî mâna în geantă și scoase BlackBerry-ul Monei. Cadou, pentru tine.

Wilden îl luă, nedumerit. Hanna nu se obosi să-i explice, își va da el seama și singur, destul de curând.

Polițistul deschise portiera din dreapta, și Hanna se strecură înăuntru. Înainte ca el să pornească, Hanna își roti iar umerii, inspiră adânc și-și verifică înfățișarea în oglinda retrovizoare. Ochii ei negri străluceau, părul șaten era plin de viață, iar fondul de ten crem îi acoperea în continuare toate vânătăile. Fața îi era slabă, dantura dreaptă, și n-avea nici măcar un coș. Urâta și bucălata Hanna dintr-a șaptea, care-i bântuise imaginația în ultimele câteva săptămâni, era acum izgonită pentru totdeauna. Începând din această clipă.

La urma urmei, era Hanna Marin. Și era fabuloasă.

42

Visele – și coșmarurile – pot să devină realitate

Marti dimineață, Emily se scărpină la spate, pe sub rochia cu buline și mâneci scurte, bufante, pe care o împrumutase de la Hanna, dorindu-și să fi putut purta pantaloni. Lângă ea, Hanna era gătită cu o rochie roșie retro, în timp ce Spencer purta un costum lucios, practic, cu dungulițe. Aria adoptase una dintre obișnuitele ei compoziții vestimentare în straturi: o rochie neagră, stil clopot, peste un tricou verde din flanel, cu mânecă lungă, cu pantaloni albi tricotați, strâmți și groși, și cizmulițe șic, până la gleznă, despre care spunea că le cumpăraseră din

Spania. Stăteau toate afară, în aerul rece al dimineții, într-o parcare goală învecinată cu tribunalul, departe de agitația reprezentanților mass-media de pe treptele intrării mari.

— Suntem gata? întrebă Spencer, privindu-le pe rând pe fiecare.

— Gata, intonă Emily, în cor cu celelalte. Spencer scoase, cu mișcări lente, un sac mare Hefty pentru gunoi, și fetele începură să arunce lucruri în el, una câte una. Aria aruncă o păpușă reprezentând-o pe Împărăteasa cea Rea din Albă-ca-Zăpada, cu X-uri pe ochi. Hanna zvârli o bucată mototolită de hârtie, pe care scria Fie-ți milă de mine. Spencer se descotorosi de fotografia cu Ali și Ian. Rând pe rând, scăpară de toate obiectele primite de la A. Primul lor impuls fusese să le ardă pe toate, însă Wilden avea nevoie de ele, ca probe.

Când îi veni rândul lui Emily pentru ultima oară, ea își coborî privirea spre acel ultim lucru pe care-l avea în mână. Era scrisoarea pe care i-o trimisese lui Ali, imediat după ce-o sărutase, în căsuța din copac, nu cu mult timp înainte să moară. În ea, Emily își declarase dragostea nepieritoare pentru Ali, punând în ea toate sentimentele ei. A. Adăugase câteva cuvinte: M-am gândit că poate o vrei înapoi. Cu drag, A.

— Pe-asta aș vrea s-o păstrez, zise ea încet, împăturind scrisoarea.

Celelalte încuviințară. Emily nu era sigură că ele știau despre ce anume era vorba, însă aproape că avea certitudinea că o idee tot își făcuseră. Scoase un oftat lung, chinuit. În tot acest timp, o luminiță arse înăuntrul ei. Sperase că, prin cine știe ce minune, A. era Ali, și că Ali, cine știe cum, nu era moartă. Știa că nu se comporta rațional, știa că trupul lui Ali fusese găsit în curtea din spatele casei DiLaurentis, având pe deget inelul ei unicat de la Tiffany, cu inițială. Emily știa că trebuia să renunțe la Ali... dar când strânse în mână mult-iubita ei scrisoare, își dori să nu fi fost nevoie s-o

facă.

— Ar fi cazul să intrăm, zise Spencer.

Aruncă sacul în Mercedesul ei, și Emily împreună cu celelalte o urmară pe o ușă laterală a tribunalului. Când intrară în sala de judecată, cu lambriurile ei și tavanul înalt, Emily simți că-i zvâcnește stomacul. Întregul Rosewood era acolo: colegii și profesorii ei, antrenoarea de înot, Jenna Cavanaugh cu părinții, toate fostele colege de la hochei pe iarbă ale lui Ali... și toată lumea se holba la ele. Singura persoană pe care Emily nu reuși s-o vadă din prima era Maya. De fapt, nu mai avusese nici măcar o veste de la Maya de la petrecerea Hannei, de vineri seara.

Emily își lăsă capul în jos când Wilden se desprinse dintr-un grup de polițiști și veni să le conducă spre o bancă liberă. Atmosfera era extrem de încordată; mirosea a diverse feluri de apă de colonie și parfum, dintre cele mai scumpe. După alte câteva minute, ușile se închiseră cu zgomot. Se așternu o tăcere mormântală când aprozii îl aduseră pe Ian, iar acesta înaintă pe intervalul din mijlocul sălii. Emily o apucă de mână pe Aria. Hanna își strecură brațul pe după Spencer. Ian purta o salopetă portocalie, de deținut. Era nepieptănat și avea cearcăne vinete enorme.

Ian se apropie de bară. Judecătorul, un bărbat sever, cu chelie și un enorm inel pe deget, îl privi încruntat.

— Domnule Thomas, cum dorești să pledezi?

— Nevinovat, răspunse Ian, cu o voce extrem de slabă.

Un murmur străbătu publicul. Emily își mușcă obrazul pe dinăuntru. Când închise ochii, revăzu imaginile acelea oribile; de această dată, cu un nou asasin, unul care părea logic: Ian. Emily își aminti că-l văzuse pe Ian în vara aceea, când fusese invitata lui Spencer la Country Club-ul din Rosewood, unde Ian lucra ca salvator. Stătea la postul lui, învârtindu-și fluierul ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

Judecătorul se aplecă peste pupitrul lui înalt și-l privi

cu asprime pe Ian.

— Din cauza gravității acestei crime și pentru că te-am considerat un potențial risc, vei rămâne în închisoare până la audierea premergătoare judecății, domnule Thomas.

Izbi cu ciocanul în masă și apoi își împreună mâinile. Capul lui Ian se prăbuși, cu toate bătăile liniștitoare pe umăr din partea avocatului său. După câteva secunde, pleca înapoi, cu cătușe la mâini. Se terminase.

Membrii comunității din Rosewood se ridicară să plece. Atunci, Emily văzu pe rândul din față o familie pe care n-o observase mai devreme: aprozii și camerele de televiziune îi blocaseră vederea. Recunoscu tunsoarea scurtă, șic, a doamnei DiLaurentis, și înfățișarea agreabilă, de actor în roluri principale, îmbătrânit. Jason DiLaurentis stătea lângă ei, îmbrăcat într-un costum negru și cu o cravată în carouri închise. Când membrii familiei se îmbrățișară, păreau cu toții incredibil de ușurați... și, poate, cu o foarte, foarte mică urmă de remușcare. Emily se gândi la ce spusese Jason la știri: Nu vorbesc prea mult cu ai mei. Sunt prea tulburați. Poate că toți se simțeau vinovați, fiindcă nu vorbiseră atâta timp. Sau poate că era doar imaginația lui Emily.

Toată lumea mai zăbovi după ce ieși din sală. Vremea nu semăna câtuși de puțin cu sublima zi de toamnă fără nori pe cer, când se oficiase slujba de înmormântare pentru Ali, de acum câteva săptămâni. Astăzi, cerul era întunecat de nori negri, făcând ca întreaga lume să pară opacă și lipsită de umbre. Emily simți o mână pe braț, după care Spencer își încolăci brațele în jurul umerilor ei.

— S-a terminat, șopti Spencer.

— Știu, răspunse Emily, îmbrățișând-o la rândul ei.

Și celelalte fete se alăturară îmbrățișării. Cu coada ochiului, Emily zări blițul unei camere foto. Deja putea să-și imagineze titlul din ziar: Prietenele lui Alison, înnebunite de durere, dar împăcate între ele. În acel moment, un Lincoln negru, care staționa lângă trotuar, îi

atrased privirea. Șoferul stătea pe scaunul din dreapta și aștepta. Unul dintre geamurile fumurii era lăsat în jos, foarte puțin, și Emily văzu o pereche de ochi privind-o. Rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse astfel de ochi decât o singură dată în viață.

— Fetelor, șopti, strângând-o cu putere de braț pe Spencer.

Celelalte se desprinseră din îmbrățișare.

— Ce e? o întrebă Spencer, îngrijorată.

Emily le arată spre mașină. Geamul fumuriu era acum închis, iar șoferul pornise automobilul.

— Jur că adineauri am văzut... se bâlbâi, după care se opri.

Fetele ar fi crezut-o nebună: fanteziile cu Ali încă în viață nu însemnau decât o modalitate de a face față morții acesteia. Emily înghiți și se îndreptă de spate.

— Nu mai contează, zise.

Fetele se întoarseră, îndreptându-se fiecare către familia ei, promițând că-și vor mai da telefon. Însă Emily rămase pe loc, cu inima bubuindu-i în piept, privind cum se depărtează mașina. O văzu înaintând pe stradă, cotind la dreapta la primul semafor și dispărând. Sângele îi îngheță în vine. E Imposibil să fi fost ea, își zise.

Sau nu era imposibil?

Ce se întâmplă mai departe...

După ce Mona a plecat din această lume dragă ei și Ian a fost aruncat într-o celulă rece de închisoare, micuțele noastre mincinoase pot în sfârșit să trăiască liniștite. Emily își găsește adevărata dragoste la Smith College; Hanna domnește ca o regină la Rosewood Day și se va căsători cu un milionar; Spencer termină Școala de Jurnalism din Columbia, ca șefă de promoție, și va fi editor la New York Times; Aria absolvă Școala de Design din Rhode Island și se mută în Europa cu Ezra. Vorbim despre apusuri de soare, bebeluși dolofani și o fericire

binecuvântată. Drăguț, nu-i așa? Oh, niciuna dintre ele nu va mai minți vreodată.

La naiba, ce glumă mai e și asta? Treziți-vă! N-a mai existat niciodată după aceea fericire în Rosewood.

Cu alte cuvinte, chiar n-ați învățat nimic? Odată ce o fată ajunge să fie o micuță mincinoasă, ea va rămâne pentru totdeauna așa. Emily, Hanna, Spencer și Aria nu se pot abține să nu fie rele. Asta-mi place mie cel mai mult la ele. Cine sunt eu? Ei bine, să zicem că sunt o nouă A. din oraș, iar de data asta, fetele noastre n-o vor mai scoate la capăt așa de ușor.

Ne revedem curând. Iar până atunci, încercați să nu fiți prea buni. Viața e întotdeauna un pic mai amuzantă dacă ai și câteva mici secrete interesante.

Muah!

A.